

Giới thiệu Con Đường Đại Đạo

Phía trước con đường đi ta không thể hiểu được đâu là định mệnh của cuộc đời, có khi ta đi một vòng tròn lại trở về nơi xuất phát những nếu ta đi đường thẳng thì đôi khi hun hút bước chân. Con đường phải đi giống con đường trong truyện Con Đường Đại Đạo, con đường phía trước ta phải đi luôn luôn là như vậy trải dài theo bước chân, cứ đi rồi sẽ đến.

Dù là tiên, ma, yêu quái hay thần thánh đều phải tu luyện thì mới thành được, không phải tự dưng xuất hiện ra những cao nhân. Lâm Đình - nhân vật chính trong truyện đã trải qua một bước ngoặt to lớn thay đổi cuộc sống, từ một kẻ rất đỗi bình thường với những nhu cầu như ăn, ngủ, sex, rồi chết như bao người bình thường khác.

Đột nhiên một ngày nọ nữ thần may mắn ghé thăm làm cho cuộc sống tưởng như sẽ tan vào hư vô không còn thấy phía trước nữa nhưng rồi đây mọi thứ sẽ không thể vào quỹ đạo mà đổi thay. Muốn tu luyện chánh quả ư, có phải hay không cần có chút kiên trì muốn đi theo một con đường mới, con đường đặc đạo tu tiên vẫn cần một chút tư chất công thêm được thần linh để ý. Đọc truyện tiên hiệp này bạn sẽ thấy được con đường dài này phải chinh phục bằng cách nào, phải đi theo hướng nào mới đến được chân tu...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khởi Đầu

Đang trên đường về nhà Lâm Đình bất chợt bị người ta kéo lại, chưa kịp mở mồm chửi ầm lên thì đã được một tràng tiếp thị mà chỉ cần là đàn ông thì sẽ.....

Người kéo hấn lại là một lão già có khuôn mặt rất chi là bỉ ổi, đã vậy trên cái khuôn mặt đó còn khẽ nở một nụ cười nham nhở trông vô cùng khả ố.

Khỏi cần nói cũng biết người ta chỉ cần nhìn cái bản mặt này thì sẽ liên tưởng ngay đến ba cái thứ hàng mà mấy cô cậu dùng để hiểu biết thêm về sinh lý con người, còn mấy ông mấy bà thì cùng nhau nghiên cứu để tăng thêm kinh nghiệm phi thăng trên giường.

Ở nói vấn đề là công cụ giáo dục giới tính, còn nói thẳng ra là đồ khiêu dâm.

-Ta có đồ tốt đang muốn bán đây, anh bạn có muốn xem một chút không hắc hắc.

Nói xong lão ta còn len lén nhìn bốn phía xung quanh trần đầy tinh thần cảnh giác rồi cười lên hồ hớ.

Lâm Đình nhìn mà nghĩ thầm.

-Thời buổi chó má gì thế này, con mẹ nó bán hàng cấm mà cũng dám công khai ban ngày ban mặt thế này, không lẽ nhìn bản mặt anh đây giống là người thiếu sex nên cần bổ sung gấp sao?

Nghĩ thì là thế nhưng ngoài miệng thì...

-E hèm ừm... ông anh có đồ tốt gì, móc ra cho thằng em đại khai nhãn giới một phen coi nào, nói trước ta đây là người biết hàng đó nhé, đừng có mà lấy ba cái loại tầm thường ra mà lừa gạt ta, nếu không hậu quả thì ông già tự chịu đi nhá hắc hắc...

-Ồi giới ơi ta là ai chứ, người dám nghi ngờ nhân phẩm của lão già ta đây? Đúng là thật không có thiên lý mà, lại có kẻ dám nghi ngờ ta sao, ài đúng là tuổi già xé bóng anh hùng mặt lộ à, thôi không đồng dài với người nữa ta quả thật có đồ tốt muốn giới thiệu cho chú mày đây, phải nói là "Tiền vô cổ, hậu vô lai", độc nhất vô nhị, kinh thể hãi tục, trên trời dưới đất chỉ có một.....

Nhìn lão bán hàng thao thao bất tuyệt, nước bọt tung tóe hấn cũng thấy ngứa ngáy trọng lòng, bèn cắt ngang lão ta.

-Này ông già nó có phải cổ kim vang dội "Tổ nữ bí kíp thập bát thể".

Lão ta trừng mắt chửi ầm lên "Tổ nữ bí kíp" chó má là cái quái gì? làm sao sánh được với môn thần công tuyệt thế của ta.

-Không phải?

-Vậy chắc là "Long thương thập bát thức" đỉnh đỉnh đại danh rồi, lần này cảm có sai à nha nhất định là như thế rồi

-Không phải, không phải chưa nghe bao giờ.

Lão bán hàng lắc đầu .

-Không phải chứ vậy mà cũng không đúng, chả lẽ lại là mấy món kia sao?

Thế là Lâm Đình kể một lèo mười mấy môn thần công mà hắn biết như Kim bình mai, Nhục bồ đoàn, long căn bất bại công, thần thương vô địch....

Nhưng chỉ được cái lắc đầu như chong chóng.

Hắn nghĩ thầm chả lẽ thật sự là đồ tốt của em nào đó lộ hàng, chưa có bản copy thật.

-Này vậy hàng của ông anh là của tác giả nào thế, mới sản xuất à?

-Thằng em đúng là kiến văn uyên bác thật sự là hàng mới, do chính bốn nhân sáng tạo.

-Cái gì thì ra hàng tự sướng, lão già này không phải đang giỡn ta đây đó chứ.

Lâm Đình nhìn lão với ánh mắt kì quái, trong lòng thầm đổ mồ hôi lạnh, cứ tưởng là siêu phẩm của Maria ozama, hay phim quay lén của người mẫu diễn viên nổi tiếng nào, hắn nhủ thầm phim của lão già này tự đóng chưa xem đã thấy buồn nôn, làm quái gì mà còn hứng với chả thú, không khéo bật lên xem rồi liệt luôn tiểu đệ thì khổ.

-Không tin thì các người cứ tưởng tượng một lão già răng lồm chồm, ố vàng, khuôn mặt nhăn nhoe kiểu như sắp đi đòi nhà ma đến nơi rồi ngồi một mình trong phòng quay cảnh thâm du hoặc cùng lắm là có thêm một bà già lưng còng lụ khụ rằng roi rặng gần hết giúp lão ta hạ hỏa, đây chỉ là ý cảnh sơ bộ mà thôi với một người ý chí kiên định như ta đây cũng phải lạnh gáy, các người nói thử xem người bình thường có mấy ai chơi nổi loại hàng độc môn bí kíp này chứ?

Nghĩ đến là rùng mình, đang muốn dứt áo bỏ đi thì bị lão ta giữ chặt lại, có dùng lực mạnh thế nào cũng không dứt ra được.

-Người không tin ta .

Lão ta nhìn hắn với ánh mắt sắc lẹm, khuôn mặt bĩ ৌ ánh lên thần sắc khác thường.

-Tin người mới là lạ, nhìn người như thế có thể sáng tạo ra được cái quái gì chứ, không nhìn cũng biết người gặp người né, ma gặp ma chê, lão già mau buông tay đi ta còn phải về nhà đó.

Lão ta nghe thế tức điên lên

-Thằng nhóc mày đúng là không biết tốt xấu, ta nhìn người thuận mắt mới muốn để lại cho người luyện bản công pháp này của ông, hừ có bao nhiêu thằng quỷ xuống cầu cạnh ta muốn có được cơ duyên này mà không được, thế mà người cứ nhiên còn muốn chạy.

-Công pháp??? công pháp gì chứ, không phải là thái âm bổ dương thần công sao?

Lâm Đình chợt cảm thấy là lạ, hình như mình hiểu lầm cái gì đó.

Lão ta nói.

-Công pháp tu tiên chứ còn công pháp gì nữa.

-À thì ra là công pháp tu tiên....

Như nghĩ ra điều gì đó hắn chợt nhảy dựng lên.

-ĐCM nó thì ra gặp phải thằng điên, mẹ ki** đúng là xui xẻo, mau buông tay ra, cha già này mới trốn trại ra à.

Đang tính toán xem có nên cho lão già này vài cước hay không, nói đi nói đi nói lại dù sao cha nội này cũng có tuổi lỡ một cước đi luôn thì bỏ mịa, cuộc đời vẫn còn nhiều cám dỗ đang chờ đợi hắn khám phá Lâm Đình còn chưa muốn ngồi sau song sắt mà nhìn muốn thêm thường đâu, thế nên hắn chỉ ra sức dấy dựa người ngoài nhìn vào lỡ có thấy cũng chỉ có thể cho rằng hắn biết yêu già kính trẻ không nỡ đánh ông cụ.

Nhìn hắn nhảy lên chơi chơi cổ vùng vẫy thoát ra, lão già chợt than dài.

-Đúng là tức chết ta rồi, khi nào ông đây trở thành người tâm thần thế, hừ hừ đổi lại là lúc khác nếu có kẻ dám nói với ta như vậy đảm bảo lột da là chuyện nhỏ, luyện hồn tóa phách cũng chả phải việc gì lạ à.

-Thôi được rồi để cho thằng nhóc người nhìn chút thần thông của ta đây, đến lúc đó thằng lỏi người chả phải sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao!

Lão già nói xong liền vung tay về phía hắn chộp một cái làm cả người Lâm Đình chợt cứng lại như hóa thành một pho tượng đá, rồi từ từ lồi từ thân thể

của hắn ra một đám vụ khí màu xám, Lâm Đỉnh vẫn có thể cảm nhận mọi thứ xung quanh như bình thường, chỉ có cơ thể hình như không thuộc về hắn nữa, đang hốt hoảng thì trong đầu bỗng vang lên tiếng của lão già đó.

-Mở to cặp mắt phàm tục của ngươi ra mà nhìn thế giới của người tu tiên là thế nào.

Tinh thần Lâm Đỉnh chợt phiêu hốt naoáng một cái, hắn chợt thấy như mình đi đến một không gian khác, có khi đang ngao du thiên địa trên trời cao, có khi lại đang cùng người khác chiến đấu, một cái phất tay có thể làm núi non sập đổ, sông ngòi đứt đoạn, lại có khi xuất ra bảo vật làm đóng băng vạn dặm trong nháy mắt hoặc tạo ra biển lửa nuốt trời, hắn còn nhìn thấy những con người, yêu ma, thần phật có thể hô phong hoán vũ, lật tay làm mây úp tay làm mưa, còn có những kẻ có đại thần thông di sơn hải đảo vô cùng nhẹ nhàng. Trong khoảnh khắc vình hằng đó Lâm Đỉnh nhìn thấy những vật, những việc không thể giải thích theo hiểu biết của hắn được, một thế giới có những điều mà có lẽ chỉ có thần tiên trong truyền thuyết mới có thể làm nổi.

Lúc đầu Lâm Đỉnh còn hoảng hốt, không biết phải làm gì hết từ kinh ngạc này qua kinh ngạc khác, nhưng theo thời gian hắn cũng dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu nhìn sự vật ở thế giới này với tâm thái của kẻ qua đường.

Hắn cứ tùy ý ngao du trong thế giới này, không biết trải qua bao lâu, bỗng một giọng nói quen thuộc như từ viễn cổ hồng hoang vang vọng khắp thiên địa, làm hắn bừng tỉnh, lôi kéo ý thức Lâm Đỉnh trở về thế giới của mình.

Có thể là trong khoảnh khắc cũng có thể là hàng vạn năm tháng, không thể nói rõ được cảm giác huyền diệu này, hết thảy xung quanh vẫn bình thường, mặt trời đã ngã về tây, người đi đường vội vàng bon chen qua lại, chỉ có ở sâu trong tâm trí mình Lâm Đỉnh chợt nhận ra rằng thế giới này đã không còn thích hợp với mình nữa.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, Lâm Đỉnh vẫn là Lâm Đỉnh nhưng ở tận sâu trong đáy mắt có thêm một cái gì đó, giương như là một ngọn lửa, đúng đó là một ngọn lửa khát khao và truy cầu mãnh liệt, trong lòng hắn gào to lên "Ta muốn tu tiên, ta muốn trường sinh bất tử, ta muốn nhiều lão bà, ta muốn....".

Lão già đã buông tay đứng một bên nhìn hắn cười hí mắt lại, nhìn cái kiểu cười đó của lão ta như thể gian kế đã thành và đang chuẩn bị làm thịt một con gà đến nơi rồi.

Đang kích động tuyệt cùng bỗng dung thấy cái bản mặt đang tươi cười đầy toàn thân trên dưới anh chàng bỗng lạnh toát.

-Ta nói này ông anh người có thể đừng cười cái kiểu đó nữa được không, nhìn ngài cười mà ta thấy lòng mình lạnh quá.

-Tổ bà ngươi thẳng thắn này ông cười thì có liên quan đến gì đến ngươi, không nói nhiều nữa rút cuộc thì bản công pháp này ngươi có muốn không? không muốn thì ta ném cho chó gặm đây.

Lâm Đỉnh giật cả mình lão mà đi thì ta biết đi đâu kiếm công pháp tu tiên đây, hắn quỳnh cả lên, nói giong sao lúc trước không biết, bây giờ biết rồi làm sao có thể để kỳ ngộ như thế thoát khỏi tay mình được chứ.

-Ấy ấy đại ca, đại gia, ông nội của ta, lão tổ tông của ta ngài đừng chấp nhặt kẻ tiểu nhân như ta chứ, đại gia ngài anh minh thần võ, thần công cái thế, đẹp trai lại lãng, vạn người thấy vạn người mê, phong độ vô nhân địch, hoa thấy hoa rơi người thấy người yêu, làm mê đảo bao con tim của thiếu phụ....

Hắn trở tài ăn nói, nước bọt tung tóe, nói cả những câu mà chính hắn cũng thấy buồn nôn, thiếu điều chỉ còn nước quỳ xuống, nước mắt nước mũi tèm lem mà ôm chân lão già mà cầu xin.

Ấy vậy mà lão già này càng nghe càng thích, cười toét cả mang tai, như thể những điều Lâm Đỉnh nói đích thật là sự thật hiển nhiên, là điều chí lý nhất mà lão ta từng được nghe, vừa nghe lão già vừa cười lên hô hô, dương dương tự đắc như thể ông đây là đệ nhất thiên hạ không bằng.

-Được, được lắm, nhìn ngươi rất có tiền đồ, đúng là đẹp trai quá cũng khổ, lão già ta đã cực lực che giấu thế mà cũng để ngươi thấy được, xem ra ta còn phải cố gắng thu liễm mị lực của mình lại, ài thất bại thất bại quá !.

Lâm Đỉnh ghen hòng, trợn tròn mắt nhìn cha già tráo trở trước mắt này và nghĩ thầm.

-Trời ạ có để cho người ta sống nữa không, ta còn chưa thấy ai có da mặt dày như vậy đó, đúng là tiền bối cao nhân có khác, nhưng mà ta thích!

-Thôi được rồi nhìn ngươi cũng vừa mắt bản công pháp này tặng không cho ngươi cũng được.

Nói rồi chả biết lão ta móc đâu ra ở đâu ra một quyển sách cũ nát, liếc cũng chả thèm liếc ném cho hắn.

Nhìn nó thì người ta sẽ nghĩ ngay đến câu nói "Đồ cổ cầm sờ".

Lâm Đỉnh đang kích động tuyệt cùng, huyết mạch như căng phồng vì hưng phấn quá độ nhưng khi nhìn thấy cuốn sách đó người ta chỉ có thể liên tưởng đến một câu ở viện bảo tàng "đồ cổ cầm sờ", niềm hưng phấn của anh chàng cũng vì thế mà giảm đi một nửa, nhưng dù sao có được bản công pháp này đã là tốt lắm rồi, nghĩ thế hắn bèn cẩn thận cầm trên tay ngắm nghía một chút.

Đập vào mắt ngay trang bìa có ghi "Chư Thiên Tạo Hóa Công". Lâm Đỉnh muốn mở trang sách ra còn chưa dùng bao nhiêu lực thì nghe cái "Roẹt", trang sách rách thành một đường dài.

Hắn lạng cả người đi một lúc, nhìn trân trân vào trang sách thì chuyện kì lạ xảy ra, trang sách tự động liền lại như chưa từng bị rách.

-Tiền bối sao.. sao lại thế này? trong sách lại không có gì cả?

-Người không nhận chủ thì làm đếch gì mà đọc được, tưởng đồ của ta là hàng via hè chắc.

-Ặc nhận chủ ? Nhận chủ gì chứ ??

Giờ đến phiên lão già há hốc mồm, nhìn hấn với vẻ kinh ngạc

-Người ! người thật sự không biết? không phải đã đưa cho người trải nghiệm cả đời ta rồi sao.

-Mĩa ông không nói làm sao ta biết, mà làm quái gì thấy lão đưa lúc nào.

Hấn vô cùng buồn bực, rồi trong đầu chợt lóe lên.

-À mà khoan đã, chả lẽ là lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mẹ Hiền

Vừa về đến nhà thì bắt chợt nghe được một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên.

-Lâm Đình con ngoan của mẹ về rồi đấy à?

Khỏi cần đoán cũng biết là ai rồi.

Hấn khóc không ra nước mắt, trên mặt nở nụ cười khổ.

-Mẹ ơi con không còn bé nữa, cao to đẹp trai thế này mà mẹ cứ gọi cái kiểu này thì còn gì là phong độ đẳng cấp đàn ông nữa hả trời.

-Cái gì? con đã lớn rồi nên không cần mẹ nữa à, nhớ mới đây thôi ta còn phải thay tã với chùi đít cho con, quay đi quay lại thì không muốn mẹ nữa hả.

-Ai gia môn bất hạnh sao tôi lại có đứa con thế này hả trời, trời ạ vất vả nuôi con gần ấy năm mới quay đi quay lại có một chút xíu thôi mà nó đã không muốn bà già này nữa rồi hức hức, dỗi ơi là dỗi sao số tôi nó khổ thế này hả trời.

Nói rồi bà bắt đầu sụt xịt như chực khóc đến nơi rồi.

-Ôi thôi mà mẹ! được rồi, được rồi mà mẹ con là bé Đình ngoan, bé bông, là bé cưng bé yêu của mẹ đây .

Vừa nói hấn còn phải cố nặn ra được khuôn mặt tươi cười lấy lòng, trông rất là buồn cười.

Các bạn cứ tưởng tượng thế này, một anh chàng thân cao mét tám, khí khái hiên ngang giờ đang quỳ trước trước mặt một thiếu phụ trung niên, trên khuôn mặt tràn đầy đầy vẻ nịnh nọt lấy lòng.

-Hi hi thế có phải là con trai ngoan không nào, cái mà lớn với chả liếc, ở đâu mà lớn, con trai của ta còn bé bông đáng yêu thế này cơ mà.

Nói rồi thiếu phụ còn ôm chàng trai vào lòng, trên mặt tràn đầy vẻ từ ái.

Lâm Đình nhẹ nhàng tách ra đôi chủ đề.

-Mẹ à sao hôm nay mẹ lại đến đây?

-Sao nào! mẹ nhớ con trai, mẹ đến thăm không được sao?

Vừa nói bà vừa bày ra khuôn mặt hung thần ác sát, như thể chỉ cần hấn hé ra nửa chữ không thì sẽ lập tức trở mặt ngay.

-Đâu có đâu mẹ, con ngày nào cũng trông ngóng mẹ mà, lúc nào cũng nhớ đến mẹ của con mà.

Lúc này mặt bà mới giãn ra và nói.

-Được rồi anh bớt nịnh nọt đi cho tôi nhờ, anh mà nghĩ được thế thì mới lạ.

Ngoài mặt thì nói thế nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

-Ài con trai ta đúng là tốt nhất, rất biết nghĩ đến mẹ, không uổng công mình sinh nó ra ha ha ha.

Lâm Đình đứng một bên xấu hổ không thôi.

-Mẹ đến đây rồi thì ở lại chơi vài ngày đã, Mặc dù trong lòng cụ cậu cực kì không muốn.

Nói đi cũng phải nói lại, con trai đã lớn làm sao mà muốn cha mẹ ở bên kè kè quản lý cho được, là tâm lý mà thôi thực ra cha mẹ mình thì ai chả yêu thương.

-Đừng có nói nhảm nữa ngồi xuống đây mẹ hỏi con một tý.

Hắn nghĩ thầm, trong lòng thì đánh thót một cái.

-Chết cha lại đến chủ đề chính rồi đây.

Thế nào con định đến bao giờ bao giờ thì cho mẹ bông cháu đây.

-Cái này... cái này thì thì....

Hắn đỏ mặt hời hợt ào ào ấp a ấp úng không biết phải trả lời thế nào.

-Cái này cái kia cái gì nói đi trả lời mẹ cho rõ ràng coi nào.

-Con con.. co...

-Hôm nay con sao thế trả lời mẹ khó thế sao, sao nào có phải bị bỏ đá rồi không?

Rồi không để hắn trả lời, bà rít lên.

-Trời ơi là trời sao tôi lại có thằng con thế này hả, đúng là tức chết ta mà.

Nhìn Lâm Đình khép nép ở một bên cúi đầu không nói, càng nhìn càng giận thằng con không nên thân.

-Ta đã nói rồi mà tại sao mày không chọn Doanh Doanh ta giới thiệu cho hả.

-Doanh Doanh ngực bự mông chắc đáng người nhiều nước, vừa nhìn là biết đáng sinh con trai rồi, có chỗ nào thua kém con bỏ trời đánh của mày hả, người thì như cái sào cao lêu nghêu, hai mắt sắc lẹm là tướng khác chồng đấy con ạ.

-Khả Nhi cũng rất tốt mà. Hắn lí nhí trong miệng.

Nghe hắn nói thế thiếu phụ càng điên tiết hơn.

-Mày cút, cút ra khỏi nhà cho tao, đi với con bồ của mày đi, vừa nói bà vừa nghẹn ngào nước nỡ.

-Ông ơi là ông, ông nhìn mà xem thằng con thằng con trời đánh nó lớn rồi, không nghe lời cha mẹ nữa rồi, đấy ông xem đi, ông ngồi dậy nhìn mà coi đi, hu hu hu, hic.

Lâm Đình lúc này ngay cả ý muốn tự sát cũng có rồi à, trong lòng cực kì ảm ức, ta cũng muốn khóc lắm chứ hú hú, hắn thầm gào thét trong lòng.

-Ài thôi được rồi con nghe lời mẹ là được chứ gì, Doanh Doanh chứ gì không vấn đề, cuối tuần con sẽ đi gặp cô ấy ngay, mẹ vừa lòng chưa.

Lúc này bà mới dần thôi khóc và trả lời.

-Ừm thế co phải tốt không, nghe lời mẹ đi là không sai đâu con hì hì.

-Thôi tối rồi, con đi tắm rồi xuống ăn cơm, để mẹ nấu cho.

-Dạ.

Hắn đáp lời rồi chuồn gấp lên lầu chạy trốn chết.

Vừa đóng cửa lại hắn liền móc ngay bản công pháp giấu trong lưng quần ra cẩn thận đặt lên bàn.

Vừa rồi trong đầu chỉ toàn là cảnh tượng cảm ngộ cả đời lão già đó, đang được hắn dung nhập, nên hắn mới gấp gấp chuồn nhanh như vậy.

Trong đầu Lâm Đình hiện giờ có vô số cảm ngộ, dường như là của chính bản thân hắn, nhưng cũng có rất nhiều cảm ngộ vô cùng mờ nhạt như tùy thời có thể tan biến, lúc có lúc không, hắn nhắm mắt lại cố hồi tưởng lại những cảm ngộ đó nhưng chúng cứ nhạt nhòa dần rồi biến khỏi tầm tay của hắn như chưa bao giờ tồn tại vậy.

Trong lòng hắn nổi lên một cảm giác kì dị rằng bọn nó cũng không có biến mất mà chỉ nằm sâu trong ý thức của mình mà thôi, chỉ là khi Lâm Đình muốn nghĩ đến thì không tài nào nhớ ra nổi.

Chậm rãi mở mắt ra, đập vào nhãn cầu là quyển sách cũ nát đó vẫn lẳng lặng nằm trên bàn như bao cuốn sách bình thường khác.

Hắn hơi chút lưỡng lự rồi như hạ quyết tâm, Lâm Đình dùng dao rạch một đường nhỏ trên ngón tay mình.

-Không phải chứ thể mà còn không chịu chảy ra, làm nhát nữa không tin mày mày không chảy ra.

"Roẹt, phụt" máu phun xối xả như van nước ướn đấm cả bàn, ài số là anh Đình nhà ta hiem máu ít quá không đủ đồ, nên cứ luôn động mạch cổ tay cho nhanh thấy.

-Con bà nó không cần nhiều vậy chứ, ta chỉ định làm vài giọt thui mà, a a, hu hu, hic hic đau quá, phì phì.

-Rầm, bịch, bóp đầu rồi hu hu, đầu rồi ồi... bông băng ở đâu rồi.

Lâm Đình cuống cuống đi tìm hộp cứu thương thì dị biến xảy ra.

Quyển sách hấp thu máu huyết của hắn thì trở nên đỏ tươi như hóa thành một bãi máu vậy.

Trong giây lát máu huyết vung vãi nó hấp thu sạch bóng, Lâm Đình đang nhảy chơi chơi đi tìm bông băng thì chợt cảm thấy cả người mát lạnh, vết thương trên người trong nháy mắt đã tự động lành lại, rồi một giọng nói bất ngờ vang lên trong đầu hắn.

-Trời ạ sao ta lại gặp một chủ nhân ngu ngốc như vậy hả trời hu hu, có ai khổ cực xui xẻo như ta không vừa tỉnh dậy chưa kịp hưởng thụ gì đã phải ngủ say rồi, hix hix, ta nguyện rửa người đồ khốn kiếp aaa..

-Ai đó, là ai? tổ bà nguoi, nhìn ta mặt tiền sáng lóa, thông minh sáng sủa thể này mà dám bảo ta não tàn à, có ngon ra đây ông liều mạng.

Hắn vô cùng bức xúc, nhìn quanh xem thẳng bố lão nào xia sói mình.

-Rõ ràng là mình nghe thấy tiếng nói mà, làm sao lại không có ai.

Bất chợt hắn nhìn vào cánh tay mình và giật nảy cả người.

-Cái này... , rõ ràng là vừa rồi còn đang chảy máu mà sao lại hết rồi, không lẽ ông đây có thể chất bất diệt trong truyền thuyết, vậy chả phải khi làm chuyện kia thì đồ có em nào chịu nổi, không lẽ ta có tiềm chất ngựa giống???

Hắn đang tự sướng trong lòng thì, “không đúng nếu ta có thể chất đó thì trước đây mình phải biết rồi chứ nhỉ?”

Liếc mắt về phía bàn.

-Không lẽ do nó?..

....

-Mịa nhìn tới nhìn lui, nhìn thế quái nào cũng giống quyển sách nát chả thấy cái khi gì.

-Chà chà chẳng lẽ ông đây bị xuất huyết, mất công toi rồi?

Hắn vừa lăm bằm vừa mở trang đầu ra thì trong sách hiện lên mấy dòng chữ.

-“Tu tiên là gì? Bản chất của người tu tiên.”

-Ồ luyện tinh hoá khí, luyện khí hoá thân, luyện thần hoá cái khi gì gì đó....., quên rồi, mẹ tổ tông nhà nó, tu tiên làm quái gì có cái gì mà luyện khí, thần gì gì đó, toàn là nhảm nhí.

-E hèm, mà quên quay lại chính đề tý nhì.

-Tu tiên bước đầu tiên chính là.... à đúng rồi là đưa cơ thể bước vào tiến hóa cực hạn.

-Bước đầu tiên của người tu tiên chính là làm cho cơ thể của mình tiến hóa đến cực hạn mà mà thân thể có thể đạt đến được.

-Đơn giản là thế này, quá trình tiến hóa bình thường phải mất hàng triệu, hàng tỉ năm mới hoàn thành, còn công pháp tu tiên có thể giúp cho một người

bình thường, trong khoảng vài năm, vài tháng, có khi chỉ vài ngày là hoàn thành quá trình tiến hóa mà phải mất một khoảng thời gian rất lâu dài.

-Người tu tiên muốn bắt đầu tu đạo thì phải làm cho cơ thể của mình tiến hoá đến cực hạn, sau đó đột phá cái cực hạn đó để có được thể chất tu hành gọi là “Sơ nhập tu tiên giả”, trong các tiểu thuyết thì có cái tên khác chút "Trúc Cơ", đạt đến bước này mới có thể vỗ ngực tự xưng là người tu tiên bởi vì không chỉ thân thể chuyển hoá thành thể chất phù hợp với tiên đạo, mà trong đó còn sản sinh cái gọi là "pháp lực" là gốc rễ của kẻ tu hành, là suối nguồn lực lượng của người tu tiên.

-“Sơ nhập tu tiên giả” cũng có cực hạn, đột phá cái hạn chế này thì gọi là “Tu tiên giả” như tiểu thuyết thì tương ứng "Kim Đan" phải đến cảnh giới này thì thần thông chân chính của người tu tiên mới bắt đầu hiển lộ.

-Trên “Tu tiên giả” là “Đại năng giả” trên nữa chính là “Phá giới giả” tên như ý nghĩa gần như là đỉnh của người tu tiên rồi, hầu như không có việc gì không làm được, ngoài ra họ còn có thể xé rách không gian đi đến một nơi khác.

Từ sơ nhập tu tiên giả cho đến trước Đại Năng giả đều ở cùng một cái cảnh giới xưng là "Linh cảnh" tu giả, từ Đại Năng lên cao hơn nữa thuộc “Đạo cảnh”, dưới sơ nhập tu tiên giả là "Phàm cảnh".

Đọc đến đây thì Lâm Đình tỉnh ngộ.

-Oa oa thì ra là thế tổ bà nó hu hu tiểu thuyết ba xu đúng là hại chết người, ai nói tu tiên cần cái khí gì mà linh căn, mà luyện khí, mà gì gì đó.... ha ha ha cười chết mất.

Đúng lúc này thì một giọng nói từ dưới lầu vọng lên thì ra là mẹ hắn gọi.

-Mẹ nấu xong rồi, xuống ăn cơm nhanh đi con ơi.

Đóng vội bản công pháp lại, hắn phi ngay xuống nhà.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thế Giới Hình Chiếu Tinh Thần

-Reng, reeng, reng...

-Rầm..

-Chết cha muộn giờ đi làm mất rồi.

Lâm Đình lồm cồm bò dậy, đang định vắt chân lên cổ mà chạy như mọi ngày, thì sức nghĩ ra.

-Con bà nó ông đây là tiên nhân tương lai cơ mà, muộn tý cũng không được sao.

Nói rồi thẳng cẳng ngủ tiếp, tiếng ngáy như lò rèn lại vang lên.

-Khò, khi, khi, khò, phì phì...

-Thằng cha này chắc bị béo phì hay sao mà nghe tiếng ngáy nó có vẻ phong phú thể nào ấy nhỉ!?

Số là cu cậu tối qua nghiên cứu điển tịch tu tiên đến nửa đêm, đến đoạn hăng quá tinh trùng thượng não nên trần trọc đến sáng khó mà ngủ nổi, rõ là số khổ.

Đang ngon giấc nồng thì một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên phá tan mộng đẹp của anh chàng.

Tác giả gào to.

-Thiên ý, thiên ý, nhất định là thiên ý, ài trời không chiều người!

-Lâm Đínhhhhh này còn không bò dậy đi làm à, có muốn tao lôi dậy không.

Giật thót cả người, mộng đứt như được gắn tên lửa, hắn bật dậy cấp tốc vội làm vệ sinh, thay nhanh quần áo, vợ lấy cái bánh trên bàn rồi phi ngay ra đường, đằng sau còn vang lên tiếng gào khùng khiếp của mẹ.

-Mày mà không mang được Doanh Doanh về là chết với tao con ạ.

-Ta chạy, ta chạy, tác giả khôn kiếp, chạy nữa là chuột rút đấy a a a..

-Tổ bà nguoi là thiên ý, thiên ý đây có biết thiên ý là gì không, ài đồ nào tàn.

Thế là người đi đường được chứng kiến một anh chàng mặc đồng phục bảo an, vừa chạy vừa gào to.

Thiên ý y.... a a a.. ta hận ...

-Đấu với anh à, còn non, còn non lắm

-Ta quên nên giới thiệu tý về anh Đinh nhà ta chứ nhì.

-Nam, 21 tuổi, rớt tốt nghiệp cấp 3 (àì nào tàn), Bảo an chuyên nghiệp.

-Gia đình: chưa có vợ, một chị, một mẹ, cha mất sớm.

Over.

Vừa đến chỗ làm, chưa kịp ngồi ấm chỗ thì ông bạn đồng nghiệp hỏi ngay.

- Thế nào, tối qua hoang dâm quá độ hay sao mà nhìn chú mày mặt mũi bơ phờ vậy.

Mặt Lâm Đình đen xạm lại, mới sáng ra đã gặp thằng cha này nữa.

-Chắc ta nói chú em tuy là tuổi trẻ cũng không thể bừa bãi thế nha, phải biết tiết chế, cứ hí hục làm như trâu rồi bẹp giường là phải rồi ha ha.

-Ta ta ta...

Sao nào anh nói quá đúng phải không, không phải anh chê chứ, nhìn anh đây mà xem tối nào cũng quần nhau tới bến với cái con cạp cái ở nhà mà phong độ vẫn ngồi ngồi đây này.

Nói xong lão còn cười lên hô hô trông rất là tự đắc.

Hắn buồn bực phát điên lên, ngoài mặt thì...

-Ài ông anh này ta cũng muốn tiết chế lắm chứ, nhưng một đêm ngủ tứ nữ thì chắc chắn, khó khó lắm,he he.

Vừa nói cu cậu vừa cười dâm liên tục nghe là thằng nào cũng hiểu.

Lão hỏi há hốc mồm

-Đúng là hậu sinh khả úy, đúng là anh đây già thật rồi, thật là bội phục em trai à nha, tuổi trẻ thật tốt, thật tốt.

Nghe lão hỏi nói Lâm Đình thâm sắc khoái trong lòng.

-Khá khá lắm thằng em xem ra cũng có được vài phần phong độ của anh hồi trẻ rồi đấy hê hê.

Lão hỏi tự cổ vũ để lấy lại thăng bằng, trong đầu chửi ầm lên.

- Mịa chém gió cũng không cần phải thế chứ tứ nữ, mẹ kiếp nếu thật là bốn em gái như lang như hổ, nguoi không bị hấp khô mới là lạ làm đếch gì còn ngồi đây được.

Lâm Đình đang sướng nên gào luôn bài nhạc độc môn.

Là lá lá

“Em là còn con bướm bướm

Anh là nhụy hoa đang hé mở

Chờ đợi con bướm bướm

Hiếp nụy hoa hé nở.”

-Hô hô thơ hay thơ hay, ài tuyệt tác, tuyệt tác mà.

Lão hỏi.

-Oc oc mẹ oi tha cho ta đi đệ oi, ọc.

Đùa giỡn với đồng nghiệp một hồi, việc ai nấy làm, lúc này hẳn mới yên tĩnh hồi tưởng lại công pháp tu tiên.

Luyện hóa nguyên khí của thiên địa, cường hóa nhục thân, đạt đến tạo hóa.....

Đang định thử tu luyện thì.

-Dắt cái xe đề bảo vệ.

-Dắt con bà mày, tự dắt lấy không được à, què hay cụt rồi hả xe ở ngay trước mặt mà không tự dắt được à.

Đang định tu luyện công pháp, mà bị người quấy phá, hẳn muốn điên tiết lộn lên đi thẳng ra ngoài, anh hỏi hôm nay em có chút mệt anh trực dùm em một hôm nhé.

-Ừ mệt thì về nghỉ đi để đầy anh trực cho.

-Thế thì cảm ơn anh nhiều, bữa nào làm châu nhậu he.

Nói xong hẳn đi luôn ra ngoài kiểm chỗ tu luyện bỏ lại gã nhân viên mặt mày đen xạm đang chuẩn bị phát tác.

-Mẹ nó mày ngon lắm sao không phải chỉ là học hơn ông đây tý thôi à, bảo an thì không phải là người chắc, ông đốc phải culi của thằng nào hết, đợi ta tu luyện xong để xem ai phải làm cu li cho ai, mấy thằng chó má ý mình có chút học thức là thằng nào thằng nấy mũi hếch lên trời, cuối cùng cũng phải làm culi mà thôi, ai hơn ai chứ hừ.

- Lên núi cao, hãy xuống biển tu luyện đây nhĩ?

Đang suy nghĩ đi đâu tu luyện để không bị quấy rầy thì đập ngay vào mắt tấm biển.

"Một giờ 120k, nửa giờ giảm giá, cả ngày 300k

Ngon bỏ rẻ mời dô mời dô.

Nhà nghỉ xxxxx xin kính chào quý khách"

-Nhà nghỉ à, tốt à ta thế mà cũng không nghĩ ra, lên rừng xuống biển làm khi gì vô nhà nghỉ máy lạnh ngon hơn, tiện thể gọi vài em bồi luyện công pháp khặc khặc hắc, ta quả là thiên tài sao mà ta tự bội phục mình ghê.

-Oc tức chết bản đạo mà tổ bà nó tu tiên giả vô nhà nghỉ tu luyện, đúng là mụ nội nó tiền vô cổ hậu vô lai mà.

Thế là anh chàng chui tọt vô, sau một hồi kì kèo trả giá, cũng kiếm được một phòng yên tĩnh.

Lâm Đình ngồi xếp bằng trên giường lăm nhăm công pháp.

Ngưng thần tĩnh khí, cảm nhận thiên địa.....

Đoạn sau là..... yên lặng nửa ngày, mở mắt ra thì hai trán cau lại mặt mày nhăn nhó.

-Mụ nội nó quên mịa nó đoạn sau rồi.

Tác giả.

-A A thằng nào tàn, nào tàn hại chết người.

Lâm Đình

-Mịa nó người mới nào tàn, công pháp mới tới tay được một đêm nửa buổi sáng, hơn vạn chữ người thử nhớ cho ông xem nào.

-Ta ta...

-Đấu với anh à em, còn non còn non lắm hô hô.

Rút quyển công pháp ra đọc đi đọc lại đến khi nhớ hết hẳn mới cất lại vào người, nhắm mắt nhập định.

Đợi cả nửa tiếng đồng hồ sau, khi hẳn chuẩn bị ngủ đến nơi thì quyển công pháp trên người bỗng sáng dần lên, lúc này thì Lâm Đình cũng cảm giác được

cơ thể có dị động, nhưng hán không tài nào mở mắt ra được.

- Khò, khò, phì khò phì phì.

Lâm Đình chìm dần vào trong giấc ngủ, tinh thần hán đi đến một nơi kì lạ, xung quanh là bóng tối vô tận, bốn phương tám hướng đều có những tinh điểm liên tục phát sáng, như khung cảnh đom đóm giữa trời đêm.

-Oa đẹp quá, ấy mà ta đang ở đâu ấy nhỉ.

Hán nhìn quanh bốn phía rồi giật mình không lẽ đây là thế giới tinh thần của mình???

-Chẳng phải võ học có câu thân thể con người là một vũ trụ thu nhỏ sao.

-Nhưng mà sao vũ trụ của ta nhìn thế nào cũng thấy giống thế giới đom đóm hơn.

-Đương nhiên là phải như thế rồi.

Một giọng nói đột ngột vang lên giữa tinh thần thế giới của Lâm Đình.

Hán sợ đến đái ra quần, chửi ầm lên.

-Khốn kiếp mi là ai? giấu đầu lòi đuôi thế không phải là hạng tốt đẹp gì rồi, mau lăn ra đây cho ông a a..

Vừa nói xong thì Lâm Đình gào lên như heo bị chọc tiết.

Một đại hán cao to sừng sững như một trái núi đột ngột xuất hiện trước mặt hán, bất ngờ hạ thủ, tay nắm chân đá đánh cho Lâm Đình thành đầu heo, mặt mũi nở hoa.

Vừa đánh vừa gào "đấm chết nguoi, đá chết nguoi, hại ông ngủ say hu hu".

Đánh cũng sưng tay rồi thằng cha đô con mới nhớ ra.

-Oe đánh chết hán thì lấy ai luyện bản cộng pháp này nhỉ?

Đã dừng tay rồi mà tiếng gào tâm tê liệt phé vẫn vang vọng khắp không gian.

-Được rồi đừng có gào nữa nguoi có gào rát cổ họng cũng không ai nghe thấy đâu he he.

-Hú hú nguoi là tên trướng thối ở đâu ra thế, ui da dkm, chó chết *%~#@~@&.....

Một tràng chửi rửa bằng tiếng miên được tuôn ra, Lâm Đình còn thảm lòi mưới tám đời tổ tông của thằng cha trước mặt ra hỏi thăm một lượt.

Thằng cha to con nghe hán chửi rửa càng ngày càng độc địa mà mặt đen xạm lại.

-Móa thằng khốn này nguoi lại ngứa da hả.

-Bình, bóp, rằm, gào hú hu hix .

Sau một hồi giáo huấn đầy đủ, tên to con mới chịu dừng tay lại.

-Sảng khoái, sảng khoái a, gào đi sao nguoi không gào nữa đi hô hô.

-Gào con mẹ nguoi, ông mà gào không bị nguoi dập cho te tua à, không có gì, ta nhin, ta nhin, là con đánh bố thôi mà.

Nghĩ thầm trong lòng như thế, bề ngoài thì trưng ra bộ mặt ai oán, như thiếu phụ vắng chồng lâu ngày.

-Oe bà nội nó nổi hết cả da gà, nguoi làm ơn đừng trưng cái bộ mặt buồn nôn như vậy ra được không.

Vừa rồi còn như hung thần ác sát thì bây giờ mặt mày tái nhợt.

-Má oi không phải thằng nhãi này có sở thích kia chứ?

Nghĩ thầm trong lòng như thế anh chàng bất giác rung mình ớn lạnh, mông cũng thấy quặn hết cả lại.

-Hích nguoi ta, nguoi ta cũng đâu có muốn như thế, là nguoi hích , là nguoi không nói không rằng ức hiếp nguoi ta mà.

Vừa nói vừa thút thít.

-Mẹ đánh không lại người thì hù chết người, xem anh đây chơi chết người thế nào.

Hắn nghĩ thầm.

-Bình, ầm rầm, tổ bà người đồ lại cái chết đi, ông nhin hết nỗi rồi.

Hai mắt đại hán đỏ rực, nắm tay to đùng như cái cối xay dùng hết sức bú sữa mẹ mà nện xuống, như thể muốn đem tên âm dương nhân trước mặt đập thành bánh thịt.

- Ta, ta liều mạng aaaa....

- Mẹ kiếp liều à, liều đi, bình, rầm bốp, bốp

- Hú hú đại gia của ta, tổ tông lão huynh ơi ta sai rồi hu hu.

Lâm Đình vừa ôm cái đùi to như cái cối xay của đại hán vừa ra sức cầu xin, nước mắt nước mũi tèm lem.

-Mụ nội người sớm thức thời như thế có phải hay không, cứ phải ăn đòn thì mới bớt ngu.

Nghĩ cũng lạ vừa rồi bị tên to con này đập thăm không tả thành lời phải nói là xương cốt đập nát, huyết nhục nhũn ra còn hơn thịt băm thế mà vừa dùng tay thì toàn thân khoan khoái, sinh long hoạt hổ ngay.

-Không lẽ anh đây bị ngược đãi thành nghiện sao, biến thái vậy à?

-Dạy giở thằng lỏi người vậy chắc cũng đủ, mệ chết ông rồi,này nghe cho rõ đây.

-Ta là "Chư Thiên", là khí linh của công pháp này, à sách linh chứ, người bây giờ tạm thời là chủ nhân của bốn sách linh, có gì nghi vấn cứ hỏi.

Thấy hắn đứng há hốc mồm nhìn mình.

-Sao nào ta đây đẹp trai quá à, hay là quá phấn khích vì bá khí của bốn sách.

-Người người là quyền sách nát đó.

-Yes chính bốn tọa... à cái gì! nát con bà người.

-Ấy đừng nóng để hỏi cho nốt đã, người là sách linh còn ta là chủ nhân của người đúng chứ.

-Đương nhiên, đương nhiên hê hê.

Lâm Đình giận tím mặt, thì ra cả nửa ngày trời chủ nhân bị một quyền sách nát ngược đãi, “ta là chủ hay nó là chủ hu hu, có tu tiên giả nào bị thảm như ta không hả trời.”

-Vuốt giận, vuốt giận, con đánh bố, con đánh bố a.

-Thế nhiệm vụ của người là gì?

"Chư Thiên" nhìn hắn như thể đồ ngu chính hăng hết thuốc chữa.

-Thế mà cũng hỏi đương nhiên là "dạy dỗ chủ nhân." (ở đây dạy dỗ mang nghĩa khác tức là kiểu như hành hạ chứ không phải giáo dục, 2 nghĩa thằng cha Đình hiểu là nghĩa hành hạ)

-Ta ta ta nhin....

-Vậy đây là nơi nào?

-Ồ không gian này là tập hợp của ý thức giữa người và bốn sách, không khác không gian tinh thần là mấy.

-À thì ra là thế, thì ra là thế! Ta hém có hiểu.

-A a a mẹ kiếp gặp nãi tử rồi, "Chư Thiên" khóc không ra nước mắt.

-Nói rõ ra là hình chiếu cơ thể người trong ý thức được thể hiện ra khi người tu luyện "Chư thiên tạo hóa công".

-Ta khảo lừa ai đây, không gian này là hình chiếu cơ thể ông trong ý thức vậy sao ta không thấy "nó" ở đâu.

-"Nó" ??? người đang nói cái gì thế cái đó là cái gì?

Rồi khỏi thế giới hình chiếu, hắn nhìn lại cơ thể mà muốn nôn hết cả cơm cháo ra, toàn thân đen đúa hôi thối, da dẻ nứt nẻ, Lâm Đình vội vàng chạy như bay vào phòng tắm.

Bây giờ nhìn lại trong gương hán không tin được vào mắt mình, một thiếu niên anh tuấn phiêu dật, mái tóc đen tuyền, da dẻ hồng hào, cơ nhục tràn đầy lực bùng nổ nhưng vẫn vô cùng cân đối.

-Ta kháo đây là ta sao, ài đẹp trai quá, oa tu tiên ta thích ta thích à.

Đang hí hửng tự đắc, sau nhìn lại căn phòng như vừa bị cuồng phong tàn phá qua hán thảm giệt thót cả người.

-Ài chết không chạy nhanh thế nào cũng phải táng gia bại sản.

Lặng lẽ chuồn ngoài khóa chặt cửa phòng, trả tiền xong còn hào phóng “Không cần thối lại” rồi tiêu sái bước ra khỏi cửa dưới ánh mắt ngượng ngùng của nhân viên thu ngân.

-Con bà nguoi tiền nguoi đưa có còn thừa đâu mà thối lại.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Dục Hỏa

Từ lúc chạy trốn chết ra khỏi nhà nghỉ đến giờ tìm hán vẫn còn đập bình bịch vì sợ người ta đuổi theo tính sổ.

-Móa mụ nội nó sợ chết đi được bị bắt được thì có mà ói máu bồi thường, để tính xem nào một cái giường rẻ rẻ cũng vài chai, ti vi cùi bắp vài chai nữa, mẹ kiếp nhà nghỉ ăn no rừng mỡ tự dung thêm ti vi vào làm gì chứ.... mẹ ơi xem ra có đem ta đi bán cũng chả đủ tiền đền đâu!

Đang lăm băm tính toán cái đồng hỗn độn mình gây ra mang lại thiệt hại bao nhiêu thì.

-Trời ạ! Sao trên đời lại có cái loại người tu tiên như thế này hả trời?

Lâm Đình giật cả mình vì tiếng nói của Chư Thiên đột ngột vang lên trong đầu hán.

-Ta nói này nguoi tốt xấu gì miễn cưỡng cũng có thể tạm gọi là tu tiên giả, là khổ chủ tạm thời của ông đây, phải có giác ngộ của tiên nhân chứ, quá mất mặt mà, đúng là mất mũi của ta đây bị nguoi chà đạp hết rồi!

Lâm Đình có hơi ngượng ngùng, khuôn mặt dày như cái bánh chè cũng phải ửng đỏ cả lên đối đáp.

-Không phải là ta không muốn trả tiền, nhưng mà trên người ta cũng chẳng còn nổi mấy xu, chả biết có đủ tiền mua nổi viên gạch đền cho người ta nữa không đây? Nguoi phải biết Lâm Đình ta đây cũng chả phải là loại khá giả gì, thời buổi này kiếm tiền khó khăn lắm đó!

Vừa nghe thấy lời ấy sách linh bỗng găm lên trong đầu hán làm trời đất nó cứ xoay xoay thế nào ấy, phải mất một lúc mới bình thường lại được mà hai bên tai vẫn còn hơi ong ong.

-Sách linh: Ấy đầu nguoi bị lừa đá à, hay nào hồng mẹ nó rồi, trả tiền? Tổ tông mười tám đời nhà nguoi, nguoi thấy tu tiên giả nào ăn com ở trọ phải trả tiền chưa? Nguoi xem có ai như nguoi không ở trọ ăn com cơm phải trả tiền! ài thế sự điên đảo, đời sau không bằng đời trước à nha, xem ra ta còn phải dạy dỗ nguoi lại thật cẩn thận mới được, tránh khi bước ra đường làm mất mặt mũi của ông đây.

Lâm Đình nghe mà há hốc mồm không tài nào ngâm lại được.

-Ta kháo người tu hành đều ăn xong phải đi mà đi, vậy không phải là tên nào tên nấy đều ăn chùa, uống chùa, ở chùa sao?

Sách linh thất thế vô cùng đắc ý trả lời.

-Đương nhiên hô hô, người tu tiên ăn của nguoi, uống của nguoi, ở của nguoi là vinh hạnh của nguoi, nguoi cảm tạ ân đức, thiếu điều lập bài vị cúng phụng còn không kịp nữa là ở đâu mà đòi tiền, quá mức dung tục rồi.

Đến đây thì chú Đình nhà ta cực kì hoài nghi tên này từ sao hỏa rơi xuống mà ngay cả thường thức cũng bị nó đổi trắng thay đen.

-E hèm này người anh em, nguoi có nghe câu thiếu nợ trả tiền là việc thiên kinh địa nghĩa chưa.

Chư Thiên nhìn hán kì lạ rồi trả lời.

-Tên ngu ngốc nào nói thế, không phải nguoi đây chứ, cả đời ta chưa từng nghe qua lời nào bại não như vậy.

Lâm Đình than thầm.

-Đồ nào bò đúng là đàn gảy tai trâu.

-Thế phương thức hành sự của người tu tiên như thế nào người có thể vui lòng chỉ bảo cho kẻ hậu sinh văn bối này đôi đường hay không.

Sách linh:Ủm trẻ nhỏ dễ dạy, nghe đây phương thức hành sự của người tu tiên chỉ gói gọn trong ba chữ thôi eee hèm, e hèm...

Nhìn cái giọng điệu lên mặt dạy đời đó của nó làm Lâm Đình tức muốn điên lên rửa thù,

-Tổ ch* nó dễ dạy bà người thì có, đợi ta tu thành thần công xem ông chinh người thế nào.

Hắn nghĩ thầm thế bề ngoài thì trung ra bộ mặt tràn đầy tinh thần học hỏi không có vẻ gì là thiếu kiên nhẫn cả.

Thấy câu giờ cũng đã đủ sách linh mới trả lời.

-Đương nhiên là ba chữ "Cướp" "Hiếp" "Giết" rồi.

Vừa nói vừa bày ra bộ mặt như thể đó là thường thức, người người đều biết nhà nhà đều hiểu chỉ có hắn là thiếu năng trí tuệ nên mới hèm có hiểu mà thôi.

Lâm Đình nuốt một ngụm nước bọt nhủ thầm, mẹ kiếp nghe thằng này nói sao có vẻ nghe giống nghề nghiệp thô phi thế nhỉ, chẳng qua ta thích à nha!

-Người phải nhớ rõ đây là phương thức hành xử cơ bản của người tu tiên mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn.

Lâm Đình: Thế ba chữ chân ngôn đó phải hiểu thế nào.

-Người hỏi đúng người rồi đấy, ta đây cũng có chút tâm đắc sẽ truyền lại cho người miễn phí hô hô.

-Đầu tiên là "Cướp" nói đơn giản chính là thấy cái gì vừa mắt, bắt kẻ là cái gì cứ thuận mắt thì cướp về cho mình dùng, mà cho dù không dùng được thì cứ dành lấy đã có gì nói sau, nói theo kiểu văn vẻ của người là mượn không hoàn lại.

-Còn "Hiếp" thì có thâm ảo hơn đôi chút chep chep, tức là nhìn thấy nữ tu nào vừa mắt mà không muốn cưới về làm đạo lữ thì đương nhiên là "Hiếp", xong rồi muốn "Cướp" về làm nữ nô hay "Giết" xong "Hiếp" thì tùy.

Nghe đến đoạn này thì Lâm Đình nước miếng chảy ròng ròng, miệng liên tục cười dâm hô hô.

Không để ý đến bộ mặt dâm tiện của hắn Chư Thiên nói tiếp.

-"Giết" thì còn phải hỏi sao, đương nhiên là thấy thằng nào không thuận mắt, hay là có tên nào đui mù cản ta động phòng với lão bà thì làm thịt nó thôi.

Nghe quyển sách nát này nói một hồi hắn cũng cảm thấy có đạo lý thật.

-Chân ngôn a, bảo bối a, không hồ là tu tiên giả có khác, ài hậu sinh đúng là không bằng được bậc tiền bối đại năng đi trước, xem ra ta còn phải cố gắng nhiều hơn nữa.

-Cái đó là đương nhiên, người còn phải xem lại ta là ai chứ, ông đây là thần sách trên thông thiên văn dưới tường địa lý không gì không biết, trên trời dưới đất chỉ có một hô hô.

Lâm Đình cảm thán không thời tu tiên con bà nó tà môn, chẳng qua ta thích rồi đó!

Bây giờ hắn mới cẩn thận kiểm tra lại xem cơ thể có gì khác không, nhìn đi nhìn lại vẫn chẳng cảm thấy gì, chẳng qua da có chút hồng hào trắng trẻo, có chút đẹp trai lại lảng, đang muốn mở mồm hỏi thì Chư Thiên như đoán trước được mở miệng trả lời.

-Không cần phải nhìn nữa có nhìn cũng chả thấy cái khi gì đâu.

Lâm Đình nói:

-Tại sao lại như thế? chẳng lẽ ta mất công toi cả ngày trời thành công cốc sao? một chút tác dụng cũng không có thì tu luyện làm quái gì cho mệt, về nhà vuốt mông vợ còn sướng hơn, không có vợ thì ít ra cũng làm vài cuốn Maria ozama cũng còn tốt hơn cái này?

Lâm Đình bất mãn gầm lên trong đầu, về mặt thì cực kì tức tối như vừa bị ăn quả lừa nặng vậy.

Sách linh:

-Ai bảo người là không có thay đổi gì, cái đó gọi là khả năng nội ẩn, nội ẩn đấy có biết không, ài nào tàn chuẩn không cần chỉnh từ ngữ thâm ảo quá chắc thằng này eo biết nội ẩn là cái m* gì rồi.

Nghe thấy thế cu cậu chẳng quan tâm xem đoạn sau nó nói cái quái gì hi hửng, cười tít cả mắt.

-Thì ra là thế, ra là nội ẩn ta biết mà hô hô, thế cho hỏi chút cái nội ẩn đấy là gì vậy.?

Sách linh:

-Có phải ngươi cảm thấy tinh thần bùng bùng, cơ thể tràn đầy lực lượng không.

-Đúng à ngươi nói ra ta mới đề ý đó nha ,không lẽ là sức mạnh tăng? lên cái này ngon đó!

Nói xong rồi như vô ý thức anh chàng co giò sút mạnh vào tảng đá bên đường.

Tảng đá ít nhất phải nặng cả chục cân, ấy vậy mà dưới cú đá của hắn lại như một quả bóng, phóng như tên bắn lao thẳng vô cửa sổ nhà đối diện.

-Àm, rầm hú hú gào....

Lâm Đình co giò chạy thẳng cẳng, bóng cái đã biến mất còn nhanh hơn cả cưỡi ngựa sắt, bóng thoáng nghe được đằng sau một tiếng gào kinh thiên động địa của thím hai nào đó vang lên.

Hắn khẽ đưa tay vuốt đi một lượt mồ hôi lạnh.

-May quá may mà ta chạy nhanh, không thì lại có phiền phức tìm đến cửa à nha, móa cũng không cần khoa trương vậy chứ chỉ là sút một cái thôi mà.

-Ê ê sách nát, không lẽ thật sự là sức mạnh tăng lên.

-Thằng lòi tôn trọng tý dê, cái gì mà sức mạnh tăng lên? nếu chỉ có sức mạnh thì khi ngươi đá cái cục đá đó cũng nên nhập viện luôn rồi, nếu chỉ có sức mạnh thì làm khi gì ngươi chạy còn nhanh hơn cả thỏ thể, nói đúng ra là cơ bắp, xương cốt, nội tạng cường độ thân thể của ngươi đã không còn giống người bình thường nữa, đã bước đầu có tiềm chất tu luyện rồi.

-Nói nhảm như thế làm gì không phải cũng là sức mạnh tăng lên sao.

-Ách mẹ kiế* đồ nào bò, sao ta lại tốn nước bọt với ngươi chứ đúng là tự mình ngược đãi mình.

-Thế ngoài sức mạnh tăng lên còn có gì khác nữa không? không phải chỉ có vậy thôi chứ, ít ra cũng phải tặng kèm mấy khả năng đặc biệt kiểu như phi thiên động địa, hay là mất thần..vv chứ nhỉ? Mấy cuốn tiểu thuyết ba xu chả phải mô tả bao giờ lên lv cũng khuyến mãi thêm vài ba cái skill đấy thôi.

-Có thì cũng có, chẳng qua là tác dụng phụ, nhưng mà đối với ngươi chưa hẳn là không tốt.

Chư Thiên nói mà vẻ mặt cứ quai quái thế nào ấy.

Nghe thấy thế Lâm Đình chẳng hề ngạc nhiên tý nào, tựa như là đã sớm biết trước.

Bây giờ đến lượt sách linh kinh ngạc.

-Chẳng lẽ thằng cha óc heo này tự xưng thông minh đột xuất??

Bây giờ đến lượt Lâm Đình điên tiết lộn.

-Tổ bà ngươi xia sói ai thế, nhìn quyển sách nát nhà ngươi được lão già bí ời đó bán tống bán tháo là biết ngay thế nào cũng có vấn đề, chắc chắn là công pháp rách nát ở đâu được lão già đó lượm lại mang đi lừa bịp người thành thật như ta đây, ài thành thật bị người ép mua hàng kém chất lượng, rõ là số khổ số khổ a.

Sách linh giận tím mặt muốn nhảy ra bóp chết thằng tiểu nhân bí ời này ngay lập tức.

-Con bà ngươi, người thành thật? ở đâu sao ta không thấy?

-Xa tận chân trời, gần ngay trước mặt, thành thật tiểu lang quân, thuần khiết tiểu tình nhân, chính là bản nhân.

Trung ra bộ mặt hãnh diện ta là người thành thành thật nhìn chỉ muốn đâm của mình, mà hắn còn vô cùng không ý thức được là ai nhìn vào cũng chỉ thấy được dòng chữ “ông là tiểu nhân” to to bô.

Sách linh thấy hắn như thế vẻ mặt như nuốt phải ruồi, xanh xanh tím tím muốn ói.

-Vô sỉ a, cực phẩm a, chẳng qua rất hợp với dáng em ta thích đó hô hô!!!!

-Đừng nói nhảm nữa thế ngươi có muốn biết tác dụng phụ không.

-Muốn đương nhiên vô cùng muốn! sao ta lại không muốn chứ, chuyện liên quan đến "tiểu mệnh" ông nhất định phải biết.

Sách linh.

-E hèm không nghiêm trọng đến thế, nhưng quả thật có chút liên quan đến "tiểu mệnh căn" của ngươi.

Nghe liên quan đến cái mạng nhỏ của mình Lâm Đình biểu tình ngưng trọng, hẳn lên tập trung 120% công lực mà đóng tai lên nghe.

-Có phải bây giờ ngươi cảm thấy cả người tràn trề sức lực, tinh lực dư thừa cần tìm chỗ phát tiết không?

Nghe thấy thế Lâm Đình cẩn thận cảm thụ lại cơ thể, thì thấy cả người rạo rực tiểu đệ đương cờ khởi nghĩa căng như dùi cui, có làm thế nào cũng không xẹp xuống được.

Thấy hẳn đã nhận ra Chư Thiên cười rất tà ác.

-Hắc hắc thẳng lời có phải rất sáng khoái không, sao thế thoải mái khó nói nên lời à ha ha.

Lâm Đình bây giờ cảm thấy vô cùng bức bối cần tìm chỗ phát tiết chả còn tâm trạng đâu mà để ý đến Chư Thiên.

Thế rồi hẳn co giò chạy thẳng đến hồ bơi mong lấy nước lạnh làm thanh tỉnh tỉnh thần.

Người đi đường chỉ cảm thấy một cái bóng lướt qua, mang theo một trận cuồng phong thổi tung mọi thứ lên.

Vừa chạy anh chàng vừa gào to Chư Thiên ngươi đợi đấy cho ta....a a, ta muốn đàn bà a a a.

Thế là người đi đường được một phen chứng kiến một anh chàng vừa chạy vừa ôm đống quần, nước dãi lòng rùng rùng mồm liên tục gào muốn động đực..

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Kết Bái Huynh Đệ

-Phù phù, bì bõm, bì bõm...

Từng âm thanh đập nước đều đặn vang lên, nhưng chủ nhân của chúng có vẻ thờ sai nhịp thì phải, âm thanh có vẻ hơi quái quái thế nào ấy.

-Phi phò, hộc hộc.

Lâm Đình ở trong hồ bơi, bơi qua bơi lại vài chục vòng nhưng hẳn không cảm thấy được một chút mát mẻ nào, hơi thở càng ngày càng gấp gáp, chỉ là chả phải do mệt mà là sung quá thở không ra hơi, cả người cứ như ngâm nước sôi đồ rục lên, khung cảnh ồn ào xung quanh cũng không thể ngăn cản dòng suy nghĩ, trong đầu thì toàn hiện lên cảnh chị gái nhà hàng xóm tắm rửa, càng nghĩ càng cảm thấy thú huyết tuôn trào tiểu đệ căng như khúc gỗ, chỉ hận không thể nhảy vô chà xát hai quả bưởi rình đó, chắc chắc nếu mà có thể liếm láp hai quả bưởi đấy có lẽ con nóng bức trong người sẽ được giải tỏa đôi chút, còn được xxx thì ... chắc sáng khoái a.

Chuyện đời có mấy khi được như ý, tưởng tượng thì cũng chỉ là hư ảo chẳng giúp gì được cho hẳn lúc này, thậm chí còn có phần đồ dầu vô lý.

Lâm Đình trầm hận.

-Con yêu tinh hại chết người rồi, ai bảo ngày thường ngươi cứ trưng hai quả bưởi rình rình trước mặt lão tử hại ta giờ thảm quá hu hu, đợi đấy ông mà bắt được người thì cứ tiền gian hậu sát, sau đấy lại tái gian tái sát... a a a ta muốn bóp bưởi...

Lâm Đình biết đại sự không ổn,vội lấy hết sức bú sữa mẹ mà gào to trong đầu.

-Chư Thiên....

-Chuyện gì?

-Hu hu lão tổ tông ơi, đại gia, đại ca, anh vợ ơi hu hu cứu mạng a, ta sắp chịu hết nổi rồi hú hú.

-Sao nhanh thế, mới vậy đã chịu không nổi, tuyên thượng thận có vấn đề à? không lẽ thằng này phọt mịa ra quần rồi?

-Đại ca của ta ơi ta sai rồi hu hu, ngài đại nhân đại lượng không chấp kẻ tiểu nhân mà a a hu hu, làm ơn giúp đỡ ta nhanh đi, ta sẽ thờ cúng người như tổ tông mà a... ư... ư....

Vừa nói hần vừa rên lên rất là âm đặng, làm sách linh sờn cả gai ốc.

-Vốn định để thằng nhóc nhà người hưởng thụ cảm giác thoải mái một lát nữa, nhưng thôi ai bảo ta là người lương thiện, ài có ai lương thiện và thuần khiết như ta không, tội lỗi, tội lỗi quá.

Một đoạn khâu quyết thâm ảo như dòng nước lạnh chảy vào trong đầu giúp Lâm Đình thoát ra khỏi ảo tưởng, bỗng nghe bên tai vang lên giọng nói của Chư Thiên.

-Ghi nhớ đoạn khâu quyết này sẽ giúp ích rất nhiều cho người.

Nghe thấy thế như nắm được cọng rom cứu mạng, hần tập trung hết tinh thần lên mà ghi nhớ, thực ra cũng chẳng cần Lâm Đình cố gắng, đoạn khâu quyết này cũng tự động khắc sâu vào trong đầu hần có muốn quên cũng chẳng được.

Lâm Đình liên tục nhắm mắt kinh văn, ngay cả việc cơ thể chìm vào trong nước một lúc lâu rồi cũng không để ý.

Nếu không phải là hần đã trải qua một lần tiến hóa đầu tiên, có được tiềm chất tu tiên thì có mười cái mạng cũng chẳng đủ mà bù vô.

Theo thời gian trôi qua trong không gian hình chiếu tinh thần của Lâm Đình dần sáng lên, một quyển sách cũ kĩ lằng lằng nằm yên trong một góc bất đầu có dị động tựa hồ đang hấp thụ ánh sáng phát ra từ trong không gian này.

Chư Thiên bữu môi nói thầm

-Mẹ ơi tư chất rách nát không thể tả nổi, "Thanh thần chú" dùng cho hạng trâu bò này đúng là phí của trời mà, nửa ngày thời gian mới làm cho không gian này sáng lên một chút.

Lâm Đình liên tục niệm "Thanh thần chú" làm cho hần cảm thấy vô cùng dễ chịu, như có vô số luồng khí mát lạnh tràn vào cơ thể, xoa dịu, hòa tan đi dục hỏa trong người, không biết trải qua bao lâu Lâm Đình dần tỉnh lại bò lên bờ, cảm thấy chỉ hơi nóng bức một chút, cũng không còn cái cảm giác nhìn thấy giống cái là muốn động đực nữa.

-Ài đồ tốt a, bảo bối a, có "Thanh thần chú" chẳng phải khi chinh chiến tứ phương, lúc gần lên cao trào chỉ cần niệm một câu "a di đà phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc" là vạn sự đại cát sao, đừng nói là bốn, bốn mươi em anh đây vẫn tiếp như thường he he.

(Đoạn niệm phật là ta chế một tý chắc cũng có chút hiệu quả, bác nào lúc bò lên giường thử nghiệm công pháp thì niệm vài câu nhé, mô phật.)

-Chư Thiên trong đầu giật tái mặt.

-Ta..ta hận! sao không để cho nó chết luôn đi, thằng khốn này làm quái gì có phong độ tu tiên giả chứ, sắc lang siêu cấp thì còn được, e hèm chẳng qua ta thích hô hô.

Thay xong đồ rồi ra khỏi bể bơi với vẻ mặt nhon nhon tự đắc, hần leo tót lên chiếc xe bốn bánh sang trọng.

Đừng hiểu lầm, tên này nghèo rớt mùng tơi, bốn bánh này là bus thôi, lên xe bus ngắm cảnh chiều tà, miệng ngâm nga khúc nhạc nhỏ.

"Là lá la

Em là con bướm bướm...."

Lâm Đình hỏi Chư Thiên.

-Sách nát, sách thối, sách khốn kiếp, còn gì ông đây chưa biết thì khai ra mau, để anh đây nóng lên mạng người ra khai đao bây giờ.

Chư Thiên ngớ cả người, kinh ngạc đôi chút rồi cười lạnh.

-Không biết tên khốn nào lúc ở trong bể bơi còn quy lụy, cầu xin bốn sách cứu mạng, còn nói cái gì tổ tông, cái gì lập bài vị cung phụng à nha.

Thời thế mỗi lúc mỗi khác à nha, con hàng này quả là không biết tiến thoái, tốt xấu gì mi cũng ở trong người ông, không trả tiền thuê nhà thì chớ, còn dám to tiếng với khỗ chủ sao? Đúng là đàn bà với tiểu nhân là khó dạy nhất mà!

-Ai, ai tên nào nói thế sao ta chưa nghe qua bao giờ nhì.

Lâm Đình trưng ra bộ mặt heo chết không sợ nước sôi.

-Mặt dày a, vô sỉ a, đề tiện trong đề tiện, cực phẩm trong cực phẩm nha.

-Biết ngay là người sẽ chối bay chối biến mà, thằng nhóc có phải cảm thấy ông đây không có cách nào trị người không, hắc hắc?

Lâm Đình chợt dạ nghĩ.

-Không lẽ thằng cha này này còn nhảy ra cắn mình được.

Cứ nghĩ đến cảnh bị hành hạ trong không gian hình chiếu tinh thần là tiểu đệ trong quần không tự chủ được cứ co rúm lại.

Bất giác giọng của hắn cũng yếu đi nhiều.

-Hề hề có gì từ từ thương lượng, từ từ thương lượng!

-Thương lượng? thương lượng con bà nguoi dám động thổ trên đầu thái tuế chán sống rồi hả con, đúng là ông không ra được nhưng....

Vừa nghe thấy thế không đợi Chư Thiên nói hết câu.

-Ta chửi tổ tông mười tám đời nha nguoi, một quyển sách nát mà dám cười lên đầu ông, ta nhin đủ rồi hôm nay phải dạy dỗ cho nguoi biết ai mới là chủ nhân à nha!

-Giỏi, giỏi, giỏi có cốt khí tốt!

Sách linh không những giận mà còn lấy làm mừng, chỉ có điều nụ cười có hơi chút kì quái.

-Sao thế nào cuối cùng cũng biết ai là chủ nhân rồi à, có phải cảm thấy bá vương khí trên người anh đây nên an phận rồi hả he he.

Đang thao thao bất tuyệt dạy dỗ Chư Thiên thì một đoạn hình ảnh ướn ắt hiện lên trong đầu.

-A a, ằng ằng, hí hí, ư ư...

Nhìn thấy đoạn hình ảnh này Lâm Đình liền cảm thấy buồn nôn, một thiếu niên đang lẫn lộn cùng với đám chó ngựa làm cái chuyện kia, càng nhìn càng thấy muốn ói sống lưng lạnh hết cả lên.

Tiếng sách linh lại vang lên.

-Sao có phải thấy hấp dẫn lắm không, không phải thấy còn hàng kia có chút quen mắt sao.

Lâm Đình cố nén cái cảm giác nôn mửa trả lời.

-Hấp cái đầu nguoi, tên nào biến thái thế? đúng là chó gà không tha mà!

Nói rồi xoay người nhìn kĩ khuôn mặt thiếu niên, vừa nhìn rõ thì toàn thân hắn lạnh toát, nói không ra lời, cơm cháo trong bụng nôn ra sạch sành sanh, nôn đến nỗi mặt xanh mặt vàng cũng bị hắn phun ra hết, người ngồi trên xe vội vàng tránh xa hắn như tránh ôn thần vậy.

Lâm Đình gào lên: “Chư Thiên nguoi ngậm máu phun người, ta không có làm chuyện đó, oan ức quá, đồ thói tha biến thái này”.

-Hắc hắc bình tĩnh, đừng nóng, mới thế mà đã không chịu nổi, thần kinh yếu kém quá đấy, còn món hay hơn đang đợi nguoi mà, ta là người thuần khiết sao có thể ác tâm vậy chứ, nhất định phải sửa chữa, tội lỗi, tội lỗi quá.

Nghe thấy thế Lâm Đình nhảy tót xuống xe tiếp tục sự nghiệp nôn mửa vĩ đại. Đến khi cả người hư thoát chẳng nhắc nổi ngón tay lên, mới thều thào trong ý thức.

-Lão tổ tiên, đại nhân, đại ca, anh vợ ta ta... sai rồi tha cho ta đi, ta không dám nữa.

-Sao thế? ta còn chưa xuất ra tuyệt chiêu mà, không phải các nguoi có cái gọi là HD phiên bản độ nét cao, có cần ta xuất ra vài bản gửi cho Doanh Doanh, Khả Nhi gì đó của nguoi xem không, sao ta nhìn nguoi ngứa mắt quá, sợ ta lấy tiền à, yên tâm nhân sĩ chuyện nghiệp ông đây ra tay thì đảm bảo người người đều biết, nhà nhà đều hiểu, khuyến mãi đặc biệt free ship.

-Ồi ông tổ ơi ta sai rồi, ta không dám nữa, từ giờ trở đi ngài bảo ta đi phía tây ta không dám đi phía đông, cho dù nước sôi lửa bỏng cũng không từ, là ta đáng chết không biết trời cao đất dày mạo phạm đại nhân, ngài đại nhân đại lượng, mở lòng từ bi, phổ độ chúng sanh,....

Hắn làm một nguyên một bài ca không bao giờ quên, cực kì thâm thiết, như thể Chư Thiên là thần phạt, bỏ tất cứu khổ cứu nạn vậy.

Vừa nói vừa tự tát vào mặt mình như máy, nước mắt nước mũi tung hoành.

-Ài đối phó với loại dê tiện phải dùng thủ đoạn dê tiện a, đấu với anh à em còn non, còn non lắm, hô hô.

-Đứng lên đi khóc lóc như vậy còn ra thể thống gì nữa.

-Dạy nguoi bài học vậy chắc cũng đủ rồi, coi như nguoi qua được một cửa khảo nghiệm.

Nghe thấy con hàng kia chắc không chuẩn bị cái gì gọi là phiên bản độ nét cao Lâm Đình mới thôi thì triển khổ nhục kế, hỏi lại.

-Hà cửa khảo nghiệm gì thế sao ta không cảm thấy gì nhỉ?

-Nếu để cho ngươi biết trước thì còn là khảo nghiệm sao, vừa rồi là khảo nghiệm tâm chí tu tiên của ngươi.

Lâm Đình hai mắt liền sáng lên

-Có phải là tâm chí ta cực kì kiên định, lòng dạ bao la như biển tràn đầy chính khí, hiên ngang lỗi lạc không hô hô...

Nhìn thấy thằng cha này tự yêu mình quá không khéo mắc bệnh tự ki thì khổ, nên Chư thiên đành tốn ít lòng tốt đánh thức hắn dậy.

-Ngươi đang nói ai thế? Nhìn khuôn mặt bỉ ổi của nhà ngươi là muốn ói rồi, còn lòng dạ như biển thì không sai, nhưng là biển đao găm thì đúng hơn, cốt khí, chính khí có liên quan đến ngươi à, sao ta không biết nhờ?

Lâm Đình gào lên trong lòng.

-Ghen tị, nhất định là thằng cha này ghen ăn tức ở với anh rồi, không đẹp trai bằng ta nên chơi xấu đây mà.

-Đúng nhất định là như thế .

Tự nuốt cho mình một viên định tâm hoàn to tổ bố. Nghe Chư Thiên nói mà khuôn mặt hắn cứ cười híp lại, như được nghe tiên âm, lễ nhạc vậy.

Sách linh thấy thế không lấy làm phản cảm mà còn gật ghù đắc ý.

-Tốt, tốt, tốt.

-Thằng nhóc ngươi cái gì cũng không có chỉ được cái vô cùng tiện, rất tốt tu tiên giả phải tiện mới hơn người được, đừng nói là chui qua háng (Hàn Tín nhá), mà liếm mông cho đối thủ cũng được, còn sống là còn cơ hội báo thù, chết rồi thì làm khi gì mà còn cốt với chả khí, ta nhỏ vào phì.

Nghe thấy thế nước mắt nước mũi Lâm Đình tung hoành.

-Thần tượng a hu hu, sinh ta ra là cha mẹ hiểu ta nhất chính là lão ca đây hu hu, kẻ sĩ chết vì người tri kỉ, hôm nay ta mới hiểu rõ con người lão ca, nhất định chúng ta phải kết bái huynh đệ.

Nghe thấy thế sách linh chấn động, hào khí nổi lên.

-Được.

Chư thiên vừa dứt lời Lâm Đình bật người dậy chạy như bay.

Chư Thiên thấy thế bèn hỏi.

-Ngươi chạy đi đâu vậy?

-Đi kiếm gà với giấy bùa.

-Để làm gì?

-Cắt máu ăn thề chứ làm gì.

-Con bà ngươi cắt cái con khi, muốn cắt thì ngươi đi mà cắt, ta làm quái gì có thực thể mà cắt.

-Ồ... há.

Thấy hắn như thế làm sách linh nhớ đến lần trước hắn cắt cổ tay nhận chủ, phải bỏ năng lượng ra cứu nên bây giờ mới không thể ra ngoài, cứ nghĩ đến là tức.

-Mịa nó để ngươi cắt thêm lần nữa thì ông đây ngủ luôn khỏi cần dậy nữa.

Làm huynh đệ với thằng cha nào bỏ này không ăn được mấy bữa cơm chắc phải lên bàn thờ ngửi hương hoa sống qua ngày mất.

-Thế không cắt cổ bò, à quên cổ gà thì làm sao kết bái đây?

-Chúng ta là người tu đạo, nên bỏ qua những nghi lễ rườm rà của thế tục, chỉ cần một nơi thanh tịnh có thiên địa chứng giám là được rồi.

Lâm Đình nghe thế suy đi nghĩ lại cũng không tìm được nơi nào phù hợp bắt chợt trong óc lóe lên.

-Có rồi.

Một lúc sau...

-Ông nội nhà ngươi có phải quá thất đức không? ở đâu không được mà ngươi lại nhảy tót lên nóc hoàng lăng thể này.

-Không phải ngươi bảo nơi thanh tịnh sao, ta nghĩ mãi cũng không kiếm được chỗ khi nào, nghĩ mãi mới thấy chỗ người chết là thanh tịnh nhất còn gì, thằng cha nằm dưới này nghe nói lúc còn sống được xưng "hoàng đế đại ca", mà đã là chỗ ở của đại ca thì là thanh tịnh trong thanh tịnh, nói chung vô cùng tốt còn gì.

Nghĩ một hồi thấy hần nói cũng có lý, Chư Thiên mở miệng nói.

-Được rồi bây giờ ngươi buông lỏng thân thể vận chuyển công pháp đi, ta cần mượn bốn nguyên khí của ngươi để hiện hình.

Lâm Đình buông lỏng thân thể vận công ép xuất bốn nguyên lực ẩn sâu trong cơ thể đi vào thế giới hình chiếu tinh thần, Chư Thiên ẩn sâu trong thế giới tinh thần bắt đầu hấp thu lực bốn nguyên, cả nửa ngày trôi qua liên tục ép xuất bốn nguyên đã là quá sức của hần, ngay khi sắp không chịu nổi nữa thì mi tâm chấn động, một điểm sáng bay ra hóa thành một cái bóng ảnh cao lớn, tuy mờ nhạt nhưng vẫn có thể nhìn rõ vài phần diện mạo, đúng là Chư Thiên rồi.

Vừa ra đến thế giới bên ngoài hần tham lam hít thở không khí, chậm rãi cảm thụ thế giới, như thể đã lâu không được ra ngoài vậy.

-Chúng ta có phải nên bắt đầu chính sự trước không?

-Phải nha, nhưng mà trước khi kết nghĩa có phải là nên giải quyết dứt điểm ân oán chứ nhỉ, nếu không lòng ta cảm thấy không vui a, ngươi nói có đúng không?

-Đương nhiên là phải vậy rồi.

Lời vừa nói ra liền cảm thấy không ổn, đang định mở miệng thì một quả đấm to như cái bánh xe tống thẳng vào họng, làm hần nuốt ngược những lời định nói xuống

-Bình bộp rầm, gào ,a a a... tổ bà nhà nó thằng khốn xyzabac!@#%#%#@ hại ông không được ra ngoài, chết đi... bình... chết đi ầm...rầm... \$#@\$#@

Vừa đánh vừa chửi làm đếch gì có phong độ của tu tiên giả, nhìn đi nhìn lại thì thấy thằng cha Chư Thiên này giống đại ca xã hội đen đang dạy dỗ đàn em hơn, chỉ là có vẻ hơi nặng tay, ta nhìn mà cũng thấy thương cảm quá.

Đánh đấm sướng tay, Chư Thiên mới dừng lại, trên mặt đầy vẻ hưởng thụ.

-Ài về sau không còn cơ hội nữa a!!

Nói xong còn nhìn Lâm Đình, à không phải nói là đồng thịt đi động mới đúng với về đây tiếc nuối, làm đồng thịt cứ rung lên bần bật.

-Ta Lâm Đình hôm nay trên đỉnh hoàng lăng này nguyện cùng Chư Thiên kết nghĩa, nguyện tôn Chư Thiên làm nghĩa huynh từ nay về sau có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu tuyệt không hai lòng, xin trời cao làm chứng.

-Ta Chư Thiên.....

-Đại ca.

-Đệ đệ.

Nói xong cả hai thẳng đực rựa ôm chặt lấy nhau, sau đó đột ngột vô cùng ăn ý cùng đập ra một cước.

Lâm Đình.

-Oc buồn nôn chết ông rồi, ọc...ọc..quá kinh quá tởm mà...

Chư Thiên

-Oc...ta cũng vậy, lần sau miễn bỏ cái màn ôm này đi...ọc..oe..

Sau khi bình ổn tất cả, cả hai cùng cất tiếng cười vang.

-Đã là huynh đệ một nhà, lần đầu gặp mặt cũng không có lễ vật gì cho đệ làm lòng ta cảm thấy không yên, thôi thì đành nói trước cho đệ một số việc để ngươi có sự chuẩn bị trong lòng.

-Đầu tiên là về lai lịch của ta, huynh vốn không phải là khí linh của quyển sách này.

Câu mở đầu của Chư Thiên làm Lâm Đỉnh giật hết cả mình.

-Sao có phải thấy giật mình lắm không?

Lâm Đỉnh:

-Ngươi ngươi, bà nội nó tà môn thế sao ngươi cứ mở mồm ra là bôn sách, đóng miệng lại là bôn sách là thế quái nào?

-Ông đây nói láo không được à, chỉ có đồ nào tàn mới tin thôi, với lại đã nhập vai thì phải làm cho giống chứ, ngu thế!

Lâm Đỉnh há miệng to đến nỗi có thể nhét nguyên cái bánh xe vô được luôn.

-Ta ta, a a a.....

Chư Thiên nói với vẻ rất đắc ý như thể vừa làm một chuyện vĩ đại nhất thế giới vậy.

-Nếu ta là sách linh của quyển sách này thì làm gì có chuyện giáo huấn đệ như vậy chứ, như thế chẳng phải thành chuyện cười muôn thủa, chủ nhân bị chính công pháp của mình ngược đãi sao ha ha, vừa nghĩ đến hần lại không nhịn được cười cho đệ đệ nào bò của mình.

Lâm Đỉnh xấu hổ vô cùng hận không kiếm được cái lỗ nào mà chui xuống ngay.

-Không cần phải như thế nếu là sách linh thật thì đệ cũng chẳng chiếm được chỗ tốt gì từ nó đâu.

-Anh nói thế là có ý gì chẳng lẽ bên trong còn có huyền cơ gì sao.

-Ài chuyện này phải nói từ rất lâu trước lúc đó ta còn là

Nói đến đây tựa hồ như nhớ lại cái gì đó trên mặt hần hiện lên chút trầm ngâm do dự không quyết, biểu tình biến ảo không ngừng sau một hồi đắn đo rồi thờ dài.

-Thôi chuyện này chưa đến lúc cho đệ biết, em chỉ cần biết anh đây từng là người tung hoành một cõi khó gặp địch thủ trong đời, chẳng qua gặp phải biến cố, sa cơ lỡ vận chỉ còn lại phần linh hồn này bị người ta nhân cơ hội phong ấn vào trong sách này, còn sách linh chân chính thì bị ta cưỡng chế giam rồi.

Trên mặt Chư Thiên đầy vẻ cay đắng, một đời kiêu hùng giờ lưu lạc đến nỗi phải giành chỗ gởi thân với một quyển sách nhằm sinh tồn.

Nghe Chư Thiên nói có vẻ đơn giản nhưng không khó để nhận ra trong lời nói có bao nhiêu đắng cay, bao nhiêu tủi hổ chất chứa trong đó.

Lâm Đỉnh nghe thế nhưng hần không biết an ủi Chư Thiên như thế nào, con người hần vốn giàu tình cảm bất quá lại không giỏi biểu đạt. Chỉ có thể đứng bồi tiếp người huynh đệ này dốc bầu tâm sự.

-Bao nhiêu năm rồi ha ha, Chư Thiên cười mà hai hàng lệ nóng tuôn trào, chậm chậm rơi xuống, dưới ánh chiều tà long lanh trong suốt như những vệt sao băng mờ lẹ.

Nhìn bóng lưng cao lớn mà hùng vĩ ấy hai tay khép hờ ngược mắt hướng về nơi mặt trời đang dần xuống núi Lâm Đỉnh chỉ cảm thấy được vẻ cô độc, bất lực của anh hùng mặt lộ đang hiển hiện.

Lâm Đỉnh than thầm

-Ai nói nam nhi thà đổ máu chứ không rơi lệ, chẳng qua chỉ là chưa đến lúc mà thôi.

Dần dần dòng cảm xúc cũng lắng xuống Chư Thiên chậm chậm quay đầu lại trên mặt đã không còn vẻ bi thương mà thay vào đó là con ngươi trong sáng tràn đầy khí thế, quân lâm thiên hạ, duy ta độc tôn.

-Ài đại ca không cần phải khóc, không phải ngươi còn có người huynh đệ này sao, việc quá khứ đã qua thì cứ để nó qua đi, bây giờ chúng ta nên hướng đến tương lai thôi.

-Ai khóc con bà ngươi chứ, là cát bay vào mắt, là cát bay đấy có hiểu không. Định hủy hoại thanh danh của ta à, mơ đi em.

Chư Thiên nghĩ thầm

-Bà nội nó để cho thằng cha mồm thối này nhận định là ông đây khóc, sau này trở về không khéo bị gán cho thành "anh hùng khóc nhe" nữa thì làm quái gì còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Đang định làm rõ nhưng nhìn Chư Thiên có vẻ muốn trở mặt nên những lời định nói bị hần nuốt ngược vào.

-Thôi nghe đây này, công pháp trong này đáng lẽ phải là sơ nhập tu tiên giả mới có thể bắt đầu tu luyện được, nhưng đệ có được một tia nguyên khí của

ta nên mới có thể luyện thành như vậy, nếu không có tia nguyên khí của ta truyền cho đệ lúc đầu thì đệ có luyện đến hết đời cũng chẳng thấy cái gì đâu.

- Vậy phải cảm ơn huynh nhiều rồi.

- Huynh đệ một nhà còn on nghĩa gì ở đây, công pháp này còn có hạn chế rất lớn.

- Hạn chế? là gì vậy?

- Ài nó không phải là công pháp chủ tu, chỉ là công pháp phụ trợ mà thôi.

- Có gì khác nhau sao đệ thấy rất tốt mà.

Đầu chỉ là khác bình thường, mà cực kì bất bình thường nữa là.

- Bản công pháp này nếu ném ở bất kì giới diện nào cũng đều khiến cho người ta tranh nhau vỡ đầu, có thể khiến cho anh em chém giết, bạn bè trở mặt thành thù. Nói như vậy là đệ có thể hiểu được sức hấp dẫn của nó, nhưng mà tai hại cũng là ở chỗ này, nó phải dành cho người đã có pháp lực trụ cột mới được, còn người.....

- Sao thế chẳng lẽ còn có gì nữa sao?

- Vấn đề là bản công pháp này quá tốt so với đệ, nếu bản công pháp này rơi vào tay tiên nhân hay thậm chí chỉ là tu sĩ có chút pháp lực vậy thì hiệu quả cực kì nghịch thiên, nhưng lão già chết tiệt đó lại ném nó vào tay đệ, một tên phạm phu tục tử, yếu còn hơn cộng bún pháp lực không nói, chỉ chân khí thôi thì có đệ ra ép đầu cũng chẳng có một tý nào.

- Ta cũng đâu có muốn, trước ngày hôm qua đệ còn chẳng tin cái gì mà nội gia chân khí, thần phạt rầm rộ gì đó. Chẳng qua lão già bi ổi đó đột ngột xuất hiện mới làm cho đệ biết trên đời này đúng thật là có tiên, thần tồn tại khiến ta sợ muốn chết.

Nói đến đây Lâm Đình có hơi chột dạ, ngày thường không có việc gì hẳn thường lên chùa, nói là thấp hương lễ Phật nhưng thật ra là đi sờ nắn hai quả đào của thần tiên tí ti cho đỡ thèm.

- Cái này không trách đệ thì còn trách ai, người bình thường tư chất có thể thâm nhập ít ra trong cơ thể vẫn còn một chút tiên linh khí lúc cần thiết có thể chuyển hóa thành pháp lực, tổ bà nó nhìn ngươi mà xem mới bao nhiêu tuổi toàn thân trên dưới nguyên dương thiếu hụt, tiên thiên khí thì tan hết từ thời tám hoành nào rồi.

- Thế mà cũng trách đệ được sao, nói chuyện phải có lý tí đi huynh đệ.

- Ngươi còn dám mở mồm, nếu không phải ngươi hoang dám quá độ một ngày ba bữa đều cười trên bụng đàn bà thì làm sao mà tiên thiên khí tan nhanh như vậy được, tự nhìn lại mình đi, ta xem ngươi toàn thân trên dưới nguyên dương thiếu hụt, âm khí nhập thể nếu còn làm thêm hai ba lượt nữa chỉ có tình tẩn nhân vong thôi.

Lâm Đình tái mặt.

- Không nghiêm trọng vậy chứ, a a cứu mạng nha, ta không muốn chết.

Vừa gào lên vừa ôm ổng quần Chư Thiên như thể nếu không cứu thì đến chết hẳn cũng không bỏ ra.

Bị một thằng cha đực rựa khóc lóc ôm cái cẳng của mình, Chư Thiên chỉ muốn một cước đem cái sinh vật ti tiện này sút văng.

Cố nén cái cảm giác ghê rợn từ đùi truyền đến hẳn nói:

- Bỏ cái giò ta ra đã nào, đệ đã luyện thành lần tiến hóa thứ nhất thì làm sao mà chết được, đừng nói một ngày ba bữa, hai bốn giờ đều làm cũng không có vấn đề gì.

Nghe thấy thế Lâm Đình nhảy dựng lên ngay làm quái gì có tý nước mắt nào, dù sao dưới gối đàn ông có cái gì gọi là vàng trắng bạc trắng đó, đúng là trở mặt còn nhanh hơn lật sách à.

- Vì ngươi không có tiên thiên khí nên ta phải rút bản nguyên khí của mình bù vào cho đệ, chẳng qua đó cũng không phải biện pháp lâu dài, mặt không gian này không thích hợp để tu luyện, nói trắng ra không thể tu luyện ở đây được.

- Vì sao? Chẳng phải đệ vẫn luyện thành lần tiến hóa đầu tiên đấy thôi.

- Một phần là có ta giúp đệ, mà bản công pháp phụ trợ này cũng cực kì nghịch thiên mới có thể làm cho đệ hoàn thành lần tiến hóa đầu tiên.

- Lần sau thì đệ phải tu luyện rất lâu mới có thể tiếp tục tiến hóa, đó là còn phải tính cả ta và nó toàn lực trợ giúp mà chưa chắc là đã thành công đâu.

- Nếu vậy thì đệ phải mất bao lâu mới tiến đến lần tiến hóa thứ hai.

- Nhanh nhất cũng phải mười năm mới được.

-Phù đệ cứ tưởng lâu lắm, mười năm thì có hơi dài nhưng đệ đợi được.

-Ha ha đệ cho rằng tiến hóa lần hai thì đã là người tu tiên rồi sao?

-Thì không phải người tu tiên, chắc cũng sắp tiếp cận rồi.

Chư Thiên tức giận quát.

-Hồ đồ, đệ bây giờ mới hoàn thành lần tiến hóa đầu tiên mà đã mong bước vào cánh cửa tu luyện sao, làm gì có chuyện dễ dàng như thế, ta nói cho đệ biết "phạm cảnh" có chín bậc, đệ đang ở bậc đầu tiên mỗi lần lên một bậc phải dùng thời gian gấp mười lần bậc trước, tức là nếu mười năm sau đệ tiến lên bậc hai thì phải mất một trăm năm để lên bậc ba, bậc bốn khỏi cần phải nói vì lúc đó người đã xuống mồ từ lâu rồi.

Chư Thiên còn muốn nói nữa nhưng nhìn thấy Lâm Đình cắn chặt răng hai hàng nước mắt chậm rãi ứa ra, bất giác không tự chủ mà ngừng lại.

Lâm Đình cúi đầu, trong lòng không ngừng giằng xé.

-Đệ biết chứ, ngay từ khi huynh nói đệ đã bắt đầu hiểu rồi, nhưng chẳng lẽ đại đạo là vô tình sao, vậy tu luyện để làm gì, tu luyện để đổi lấy sự cô độc vĩnh hằng sao? vậy ta thả ở lại nơi này làm một người phàm sống yên vui hết đời còn hơn, luân hồi thì đã sao? Mạng chỉ có một cái kiếp sau lúc đó ta đã không còn là ta nữa rồi, còn quản gì nữa chứ, kiếp này của ta chỉ có thân nhân là điều ta quan tâm nhất mà thôi, tu thành thần thành tiên, bắt từ bắt diệt mà không cso họ bên cạnh thì còn tu để làm gì nữa?

Nghe thấy thế Chư Thiên tức bễ phôi.

-Mẹ nó đồ nào bỏ này tức quá.

Có gió, vận khí, sút, Lâm Đình hưởng trọn cú đá trời giáng.

-Huynh đánh đệ, đệ nói gì sai sao, huynh có đánh chết đệ, đệ cũng không thay đổi.

-Tức quá a, hạ hỏa, hạ hỏa nha. Ai nói với đệ tu luyện là cắt bỏ tình cảm, chặt đứt trần duyên, thế thì còn tu cái chó gì, chỉ có mấy thằng cha theo vô tình đạo may ra mới cắt nổi, còn ta thì chịu, thứ cho ông đây là người thô tục cắt không nổi.

Đến phiên Lâm Đình ngăn người.

-Không phải khi tu luyện phải chặt đứt tình cảm, dẹp bỏ hồng trần mới có thể truy cầu đại đạo trường tồn cùng thiên địa à.

-Đệ xem huynh có giống mấy thằng cha tuyệt tình diệt tính không?

-Nhìn cả nửa ngày đúng là không giống thật, giống mấy thằng cha mặt dày vô đối, ngũ giới đều không (ở đây là không kiêng nhe).

-Hề hề quá khen, quá khen, ta không vào địa ngục thì ai he he.

-Tu luyện đã là một loại dục vọng mà dục vọng cũng là một loại biểu hiện của tình cảm, bất cứ ai tu luyện cũng đều có loại tình cảm này, kể cả có theo vô tình đạo đi chăng nữa đã tu luyện thì không thể nói là vô tình, nếu là vô tình thật sự may ra chỉ có tồn tại chí cao thì mới vô tình được, vậy thằng khốn nào nói với đệ tu luyện là phải chặt đứt hết thảy, một lòng cầu đạo thì cứ chém bỏ bả nó đi.

-Chúng ta tu luyện là để thỏa mãn dục vọng của bản thân, cầu được tiêu điều tự tại trong đất trời, tình thân là cũng là một loại dục vọng, một loại tiêu điều vậy có gì phải từ bỏ.

-Thật à, vậy mà làm đệ sợ hết hồn, cứ nghĩ đến hồi nhỏ gia cảnh khó khăn hai mẹ con ngồi dưới gốc cây cà phê lần trốn ông già say rượu rượt đánh, trời mưa lâm râm, đệ lén lấy được một bát cơm trắng tràn đầy nước mưa đưa cho mẹ. Mẹ chỉ cầm lấy cắn một phần rồi đưa lại cho đệ ăn hết, nhìn khuôn mặt mẹ hồi đó tím tái, một bên che nước mưa, một bên lặng lặng mỉm cười ngồi nhìn đệ ăn, lòng đệ lại thấy vô cùng xót xa, cho dù có đánh chết đệ cũng không bỏ được tình thân đâu!

-Huynh nói đi ta có thể vô tình sao, vì đại đạo vứt bỏ hết thảy có đáng không? đạo có thể từ từ tìm kiếm, không có đại đạo cũng không sao, đồ vật mất đi có thể kiếm lại, nhưng mẹ mất đi rồi thì làm sao tìm lại đây?

-Ta hiểu rồi nghe đệ nói ta biết đệ không vứt bỏ được tình thân, ta cũng không bắt đệ phải vứt bỏ gì cả, chỉ yêu cầu đệ đến không gian tu luyện một thời gian thôi, không lẽ đệ không muốn mẹ của mình sống mãi cùng với mình sao? không muốn những người thân yêu mãi mãi cùng đệ trường tồn sao?

-Đệ muốn chứ, đệ luôn khát khao điều đó, nhưng đệ không muốn xa mẹ, mẹ để cũng có tuổi rồi đệ muốn kiếm thật nhiều tiền để chăm lo cho bà.

-Hừ chính vì vậy nên đệ càng phải cố gắng tu luyện, không phải phàm nhân thường nói thần tiên không gì là không làm nổi sao, chỉ cần đệ thành tiên thành thần thì muốn gì chả được. Mẹ đệ cũng đã có tuổi nếu như đệ cứ dùng giằng không quyết thì dùng mơ gì đến việc thân nhân bắt từ mà chính đệ cũng tan thành cát bụi thôi.

Nghe Chư Thiên nói thế hẳn mới thoát ra khỏi suy nghĩ phạm tục.

-Đúng ta sai rồi vàng bạc chỉ là mây khói thoáng qua, có nhiều hơn nữa cũng không giúp mẹ sống mãi được, chỉ có thành tiên, thành thần ta mới có vô hạn thời gian để đền đáp công ơn sinh thành dưỡng dục của bà được.

-Đệ nghe huynh, làm sao mới có thể tu luyện nhanh chóng được đây?

-Cho dù đệ có là tuyệt thế kì tài tu luyện nhanh nhất cũng phải cần hàng triệu hàng tỷ năm mới có thể đạt tới đỉnh cao.

Nghe thấy thế Lâm Đình tâm tàn ý lạnh.

-Lâu như thế thì thân nhân của ta cũng chết hết cả rồi, không biết đã luân hồi bao nhiêu lần, cho dù đệ có thực lực thông thiên cũng không có cách nào làm cho họ sống lại còn tu cái quái gì nữa chứ.

-Đệ nghe ta nói đã nào chưa gì đã cuống lên, tâm bình khí hòa một chút đi, ta nói đó là tu luyện đến đỉnh cao, còn làm cho thân nhân sống trường sinh với đệ cũng không lâu đến thế, chỉ cần áng chừng 2000 đến 3000 năm thôi chớp mắt là qua.

-Tổ bà nguoi, thế mà bảo là nhanh chừng đó thời gian cũng đủ cho người bình thường chết cả trăm lần, chớp mắt là qua cái con khi, nguoi chớp thử cho ta xem nào.

-Bà nội nó, đem thăng tằm lạnh này ông còn chưa nói xong, ngậm cái miệng lại mà nghe đây. 2000 3000 năm ta nói là ở không gian tu tiên thời gian gia tốc 1/365 tức là một ngày ở không gian này bằng một năm ở không gian tu tiên, thế nên ta mới bảo đệ đi đến đó tu luyện đã hiểu chưa.

-À thì ra là thế hề hề, hiểu rồi, vậy thì ở đây chỉ khoảng 6 năm, hi đúng là không lâu lắm thật.

Chư Thiên cười lạnh.

-Hừ ta nói đó là tốc độ tu luyện của tuyệt thế thiên tài đã được ghi nhận là có tốc độ tu luyện nhanh nhất từ trước đến nay trong khoảng 10 vòng hành tinh, người đứng thứ hai phải mất đến 8000 năm mới thành công vũ hóa phi thăng. Đệ ngắm thử xem mình có leo nổi lên hai thứ hạng đó không, nhân tiện nói cho đệ biết 1 vòng hành tinh là vòng đời của một tinh cầu từ khi sinh ra đến lúc chết đi đấy.

Lâm Đình thầm đỏ mặt lạnh, đối với tư chất của mình hẳn rõ hơn ai hết đừng nói là hai hạng đầu cho dù một ngàn hạng đầu tiên cũng còn chưa đến lượt hẳn nữa là, cứ nhìn bảng thành tích học tập là biết tư chất trâu bò rồi.

Cổ nặn ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng mở miệng nói

-Có Chư Thiên huynh thần thông quảng đại, mặt tiền sáng lóa, như ánh mặt trời trong đêm đen soi đường dẫn lối cho vị thân đệ đệ là ta đây chắc có thể đầy nhanh tiến độ lên chứ nhỉ?

-Ồ cái đó là đương nhiên, còn phải hỏi sao, 100 hạng đầu không có vấn đề.

-Ta nhìn huynh càng nhìn càng thấy đẹp trai, ngũ quan đoan chính, ánh mắt đa tình làm mê đảo con tim bao thiếu nữ, phong độ ngời ngời, một trăm hạng đầu làm sao đáng để suất ca như huynh ra tay chứ có phải không, hai hạng đầu xem ra còn có chút tính khiêu chiến nhỉ?

-Hô hô không có vấn đề gì, đệ chỉ được cái nói đúng, ài đẹp trai quá cũng khổ nha, hiếm khi có người biết nhìn hàng như đệ, nhân tài, nhân tài nha.

Nhìn Lâm Đình đứng một bên đang tùm tùm cười Chư Thiên mới cảm thấy không đúng.

-Tổ bà nó mắc lăm rồi, hai hạng đầu làm gì có chuyện dễ thế, người ta là tuyệt thế kì tài đó, còn thằng cha này là tuyệt thế phế tài nha. Người so với người thật tức chết mà, số khổ, số khổ mà.

-Được rồi đặc ý cái mẹ gì, hai hạng đầu chứ gì ông đây bao thầu.

-Hề hề đệ biết đẹp trai đại ca đã nói là làm mà, không phải chỉ là hai hạng đầu thôi sao ngài phẩy tay một cái là được mà.

Chư Thiên cố nén ý muốn bóp chết thằng cha đang nhon nhon trước mặt mình lại.

-Thôi ta mệt rồi, cho nguoi một ngày thời gian tạm biệt thân nhân, ngày mai phá giới lên đường tu luyện hừ.

Nói xong không đợi Lâm Đình mở miệng đã hóa thành một điểm sáng chui vào mi tâm của hắn.

-Ê ê không cần lấy việc công trả thù riêng thế chứ, cho tà vài ngày, à không vài tuần, mà không vài tháng đi chứ alo 1234 .

Mặc cho hắn kêu gào thế nào cũng không có ai trả lời, kêu cũng mệt mà trời cũng đã tối anh chàng bèn thất thểu trở về nhà.

Chương 6: Tha Phương

Trên đường trở về hấn đã gọi cho chị gái đến nhà ăn cơm cũng là bữa cơm chia tay, nên vừa vào đến nhà đã nghe thấy tiếng nói chuyện rôm rả.

-Anh Đinh sao giờ chưa thấy về hả bác?

-À chắc nó cũng sắp về rồi đấy, chúng ta cứ dọn cơm ra là vừa đấy nhì.

-Đúng rồi đấy mẹ ta cứ dọn ra đã, chứ đợi nó về rồi mới bung ra thì hơi lâu.

Giọng của Lâm Muội Muội vang lên(chị gái nha).

Doanh Doanh thấy vậy nói:

-Vậy thì em với chị đi dọn cơm đi.

-Áy hôm nay cháu đến nhà làm khách, như thế nào lại để cháu phải động chân tay, cứ ngồi đấy đã để bác với chị làm cho.

-Sao lại như thế được ạ, bác vậy là xem cháu như người ngoài rồi, bác để cháu với chị làm là được rồi.

Nhìn Lâm Nhượng Thần còn định nói nhưng Lâm Muội Muội đã cắt ngang.

-Mẹ à phải để cho con dâu tương lai cơ hội thể hiện chứ, mẹ cứ rung đùi ngồi chờ cơm là được rồi!

Doanh Doanh nghe vậy xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, đầu cúi sát đến nỗi gần chạm vào hai quả bưởi đang căng cứng lên vì ngượng.

-Con với chả cái ăn nói thế hả, con xem làm Doanh Doanh khó xử thế kia kìa.

Miệng thì nói thế, nhưng trong bụng thì cười không khép miệng lại được, càng nhìn càng thấy đứa nhỏ này hợp ý.

Lâm Đinh núp bên ngoài mà mồ hôi tuôn rơi.

-Chưa gì đã tính kiểm con dâu, đúng là bà này muốn cháu đến phát điên rồi, mẹ ơi là mẹ! phải cho con trai mẹ chút thể diện chứ, có phải ta ế hàng đầu.

Nghe đến đó cảm thấy tình hình có vẻ căng thẳng, nên hấn đành dừng cảm quên mình bước ra.

-Con về rồi đấy, có cơm chưa thế, ôi đúng là đói chết tôi rồi! ồ! Doanh Doanh cô cũng ở đây à, đừng đứng thế chứ ngồi đi!

Đang định lôi kéo dụ dỗ con dâu, mà bị thằng con không nên thân cắt ngang Lâm Nhượng Thần điên tiết.

-Cút! thằng trời đánh, mới về cả người hôi hám, lao ngay vô đây làm gì? Chỗ đàn bà con gái nói chuyện không có phần của mày, đi tắm đi rồi xuống ăn cơm!

Hấn vốn là dự định ngăn cản mẹ mình chiều binh mãi mãi, nhưng chưa kịp mở miệng đã được ngay một trận lôi đình phủ đầu, thấy bão tố đang có dấu hiệu tụ tập, nên hai chân cu cậu đã sớm bôi mỡ chuồn tót lên lầu, chạy mất dép, làm quái gì dám mở miệng hó hê tiếng nào.

-Ài gia môn bất hạnh, cháu xem thằng con của bác lớn từng đấy tuổi đầu đầu rồi mà cứ lông bông như thế, chắc phải có cô vợ thì mới nên thân được, ôi tuổi già sức yếu có mỗi thằng con trai mà nó cứ thế làm bác lo quá cháu ạ!

-Bác à! Bác đừng quá tự xem thường mình như thế, nếu bây giờ hai chúng ta cùng nhau ra đường đường, khối người lầm tưởng là hai chị em ấy chứ!

-Với lại cháu thấy anh Đinh cũng rất tốt mà, tuy không giỏi làm ăn lắm nhưng tính tình hiền lành, chăm chỉ, lại rất có hiếu với bác, người như anh ấy nhất định rất yêu thương vợ con, cô nào lấy được nhất định là rất hạnh phúc!

-Doanh Doanh cháu thấy vậy thật à?

-Vâng đấy là cháu nói thật lòng ạ.

Mẹ của Lâm Đinh nghe thế cười híp mắt lại ngấm thật kĩ Doanh Doanh từ trên xuống dưới một lần, trong lòng thầm nghĩ.

- Nhìn dáng người này chắc chắn, diện nước đầy đủ nhất định sinh con trai tốt à nha, không được! hôm nay không thể để cho cô con dâu đưa đến tận cửa này chạy mất, hài ta phải làm sao đây? thằng quý kia có vẻ khó hầu hạ à nha!

- Có rồi, hay là gạo nấu thành cơm nhỉ? làm con gái nhà người ta bụng to lên chẳng phải vạn sự đại cát sao, nhất tiền hạ song điều, diệu kế diệu kế hồ hồ.

- Chà chà ta quả là lợi hại, làm tốt không khéo giờ này năm sau có thằng cu bụ bẫm mà bông rồi ấy chứ a ha ha!

Càng nghĩ Lâm Nhược Thần càng đắc chí, không tự chủ được liên tục nhìn con dâu tương lai nở nụ cười sáng lóa, làm Doanh Doanh ngồi một bên gai ốc nổi hết cả lên.

Trong phòng tắm từng tia nước long lanh tuôn rơi trên cơ thể đầy tính cân đối của Lâm Đĩnh, để lộ ra làn da sáng bóng nhẵn nhụi tràn đầy lực sát thương với nữ giới nhưng tiền đề là phải lột sạch ra mới được, bây giờ Lâm Đĩnh chỉ muốn mượn làn nước để làm cho đầu óc tỉnh táo lại, làm gì còn để ý đến điều đó.

- Ta phải làm sao bây giờ, Chư Thiên chỉ cho ta một ngày, ngày mai là phải rời xa nơi này mấy chục năm mà có thể là không bao giờ trở lại nữa, biết ăn nói với mẹ thế nào bây giờ?

- Đơn giản thôi cứ bảo là người đi làm ăn xa là được.

Nghe giọng nói đó Lâm Đĩnh lại muốn nổi điên lên, nhưng cố kiềm lại.

- Chư Thiên cho thêm chút thời gian không được sao? như vậy dường như có hơi đột ngột.

- Ài! không phải là ta không muốn cho người thêm thời gian, nhưng mà người tưởng muốn xé rách không gian dễ lắm sao? bình thường cho dù là “Phá giới giả” muốn xé rách không gian cũng cần phải tốn không ít sức lực, còn người chỉ là một người bình thường trong cơ thể ngay cả pháp lực cũng không có lấy một mống gần như không có hi vọng.

- Vậy người bảo ta ngày mai làm sao có thể xé rách mặt không gian này để đi đến mặt không gian tu tiên được.

- Hừ nếu là người khác thì đúng thật không có cách nào, nhưng ta thì khác! tốt xấu gì ông đây cũng là cao thủ, hiểu biết về không gian của ta hơn xa bất kì ai ở thế giới này. Ta nói ngày mai xuất phát cũng là có lý do, phải nói là vận khí của người cũng thật quá tốt đi, mỗi một trăm năm, trong một khoảng thời gian ngắn thì các bề mặt không gian tiếp giáp nhau sẽ suy yếu bởi gió lốc không gian, lúc này chẳng cần đến phá giới giả xuất thủ, chỉ cần là một kẻ tu luyện gà mờ mới bước vào cánh cửa nhập môn trong người có ít pháp lực là có thể dễ dàng phá toái hư không mở ra một thông đạo đi đến bề mặt không gian khác. Mà người quá là may mắn, vừa vận ngày mai là có gió lốc không gian xuất hiện bỏ lỡ thì ráng đợi 100 năm nữa đi.

- Thế chẳng phải bất kì người tu tiên nào cũng dễ dàng đi đến không gian khác sao?

- Mẹ nó người nghĩ đơn giản thế, không gian thông đạo có thể dễ dàng tạo ra, nhưng mà gần như chưa có ai dưới phá giới giả chui vào mấy thông đạo kiểu đó mà còn sống đi ra cả, đó là còn chưa nói có tìm được yếu điểm trên bề mặt không gian mà động thủ mở ra thông đạo nữa à nha.

- Không lẽ điểm yếu trên bề mặt không gian khó tìm thế à? mà nếu không có ai dưới phá giới giả còn sống, thì ta đây chui vào chẳng phải chết chắc sao?

Nói đến đây Lâm Đĩnh tưởng tượng mình chui vô một cái động tối om, chưa đầy 2 giây đến cả căn bã cũng không còn là hai hàm răng không tự chủ được cứ rung lên cầm cập, không biết là do ngâm nước đã lâu hay là do sợ nữa.

- Thừa lời điểm yếu không gian làm sao dễ tìm được, cho dù là phá giới giả cũng đừng hòng mà tìm ra chỉ có cậy mạnh phá hoại mà thôi, người khác chui vào gần như chết chắc nhưng người thì khác, có ông đây bảo vệ thì làm sao mà xảy ra chuyện được, cùng lắm là lột mất lớp da thôi!

Nói đến đoạn sau giọng hần nhỏ dần, lí nhí đến cả chính mình cũng chả nghe được nữa là.

Nghe Chư Thiên nói thế hần yên tâm không ít, nhưng cứ nghĩ đến mẹ già đang ở dưới nhà mong ngóng hần cưới vợ sinh con là trong lòng lại cảm thấy đau xót, cảm thấy không nổi.

Một chàng trai trẻ như Lâm Đĩnh chưa từng đi quá xa nhà, dùng một cái đã phải đi đến một thế giới khác, cách xa thân nhân mấy ngàn năm có khi là vĩnh viễn bảo sao hần không đau lòng, không bàng hoàng cho được.

Tắm xong thay một bộ đồ mới mặc ở nhà, hần từ từ bước xuống lầu nhìn mẹ mình và Doanh Doanh nói chuyện Lâm Đĩnh bước tới nói to.

- Mẹ ơi cơm đã có chưa thế, con đói quá rồi, người gầy đi cả một vòng rồi đây này.

Mẹ hần và Doanh Doanh nghe thế thì phì cười.

- Bố anh, chỉ giỏi gây chuyện mời khách đến nhà lại không xắn tay, xắn chân lên mà làm, ở đó mà mở miệng đòi cơm ngồi mát ăn bát vàng, con với chả cái lớn tướng cả rồi mà vẫn thế!

Giọng Lâm Muội Muội vang lên.

- Được rồi! cơm xong rồi đây cả nhà xuống ăn đi.

Không biết từ lúc nào Lâm Muội Muội đã bày biện, dọn xong mọi thứ nhìn thật bắt mắt chỉ đợi mọi người đến đánh chén.

Bởi vì cứ nghĩ đến ngày mai phải li biệt mấy ngàn năm cho nên Lâm Đình cố sức khiến cho không khí bữa ăn này trở nên vui nhộn, làm cả nhà cười đến cả sái cả quai hàm, hẳn chưa bao giờ quý trọng từng phút giây ở bên gia đình đến thế, nói thật là cả đời hẳn chưa bao giờ hào hứng và nhiệt tình như vậy đến chính hẳn cũng không ngờ được, Lâm Đình là dạng người trầm lặng ít nói, đôi khi còn được gán cho cái nhãn cục đá di động, thế mà bây giờ lại như hóa thành người khác, làm mẹ và chị nhìn hẳn với ánh mắt khác hẳn.

Khi mọi việc đã xong xuôi đâu vào đấy nhìn thân nhân của mình tất bật tời lui dọn dẹp, trong lòng Lâm Đình thầm phát thệ.

- Vì người nhà, ta phải làm cho họ mỗi ngày đều hạnh phúc, ta không muốn họ biến mất theo thời gian, muốn họ mỗi ngày đều hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp này, hãy đợi ta hồi những người ta yêu quý nhất, ta sẽ trở lại.

Nghĩ như thế và đã hạ quyết tâm hẳn bước ngay lên lầu, hai tròng mắt đã dần đỏ lên nhưng tràn đầy kiên định.

- Này em trai đi đâu thế ở lại đây xem tivi đã?

- Em để quên ít đồ trên lầu, em đi lấy đã.

Hắn không quay lại và trả lời rồi bước nhanh lên lầu.

Nghĩ mãi cả buổi tối hẳn cũng không dám nói ra lời chia tay, hẳn sợ phải chứng kiến bà đau lòng, từ nhỏ mẹ hẳn đã lo cho hẳn từng miếng ăn manh áo, luôn quan tâm từng bước đi của hẳn, Lâm Đình biết khi mình phải rời xa nhà bà sẽ vô cùng lo lắng, hoang mang, sợ hẳn xa nhà chịu nhiều cực khổ đắng cay, sợ hẳn gặp chuyện không may, sợ bất cứ thứ gì có thể làm tổn thương hẳn, Lâm Đình biết nếu nhìn thấy cảnh đó có lẽ bản thân hẳn có lẽ sẽ không cất nổi bước chân nữa.

Cho nên hẳn không dám đối mặt mà phải lựa chọn một biện pháp khác, một biện pháp mà vào thời của hẳn gần như tuyệt chủng “viết thư”.

“- Mẹ của con, con còn nhớ những ngày thơ ấu gia cảnh bần hàn nhưng tràn đầy tình yêu thương của gia đình, con luôn muốn được nằm trong vòng tay ấm áp của mẹ, muốn được mẹ yêu thương, che chở, quan tâm như khi con còn bé, nhưng thời gian trôi qua không bao giờ trở lại, sự vật luôn luôn thay đổi, con người ai rồi cũng phải trưởng thành, hùng ưng không thể lúc nào cũng sống trong sự bảo bọc của cha mẹ được, không trải qua mưa gió làm sao có thể trưởng thành? Cho nên con cảm thấy mình cần phải có trách nhiệm với gia đình, con đã 22 tuổi rồi nhưng sự nghiệp thì gang giò, đến giờ vẫn hai bàn tay trắng, có lúc con cảm thấy thật tuyệt vọng, thật chán nản, đến lúc này khi con đã gần như từ bỏ, nhưng trời cao không phụ người có lòng tốt cuộc đã có một cơ hội thay đổi số phận mà con cần phải nắm lấy, nhanh thì 5 6 năm lâu thì 10 15 năm có lẽ sẽ có chút thành tựu. Lúc đó con sẽ trở về, mong mẹ đừng nhớ thương con...”

Thế là hẳn ngồi xuống viết một bức thư mang bao tình cảm, trong thư không nhắc đến việc hẳn tu tiên, chỉ nói là mình đi làm ăn xa rất lâu sau mới trở về, mong mẹ đừng nhớ thương có một ngày công thành danh toại hẳn sẽ trở về.

Viết xong bức thư mà hai hàng nước mắt Lâm Đình ướt đầm cả vạt áo, ai bảo đàn ông thả đổ máu chứ không rơi lệ, toàn là nói dối cả đấy! nước mắt lúc cần rơi thì vẫn phải rơi thôi! Sao nào? Ta khóc một mình không được à? Không có ai thấy tức là không có chứ sao!

Cố ổn định lại cảm xúc của mình, Lâm Đình để lại bức thư ngay ngắn trong phòng rồi xuống nhà hưởng thụ nốt chút tình thân cuối cùng trước khi lên đường.

Đến nửa đêm khi mọi người đã ngủ hẳn mới nói với Chư Thiên.

- Này huynh đệ dậy đi thôi, đâu rồi, alo, này..

- Đừng có gào nữa, ta nghe thấy rồi có việc gì?

- Chư Thiên người anh em, ta quyết định rồi ta muốn đến không gian tu tiên tu luyện ngay bây giờ!

- Uh khá lắm rất quyết đoán, nhưng..

- Còn gì nữa, có gì thì huynh nói nhanh đi?

- À, bà nội ngươi giờ là nửa đêm đó, không ngủ thì cũng phải để ông ngủ chứ, có gì ngày mai nói.

- Nhưng mà ta không ngủ được, ngươi đưa ta đi ngay đi.

- Tô bà nhà ngươi không ngủ được thì liên quan đến gì đến ta, mà có muốn đi thì cũng phải để ngày mai không gian gió lốc xuất hiện mới đi được chứ.

Nghe thế Lâm Đình thoáng thất vọng hết lần qua rồi lần lại, trong lòng thì thổn thức, hồi hộp, chờ mong đủ loại cảm xúc xuất hiện bảo sao mà ngủ được.

- Chư Thiên ơi..

- A a a thăng trời đánh này có để cho người ta sống với không, cái gì?

Chư Thiên nói như gầm lên.

- Có cách nào cho ta ngủ được không.

- Có! một cách rất nhanh, ngươi có muốn thử không?

- Cách gì cũng được, càng nhanh càng tốt.

Bất ngờ từ cơ thể Lâm Đỉnh truyền ra một luồng dao động, đang nghi hoặc thì cái tivi to tổ bố ở đâu bay đến cái âm, đập vào cái đầu bò của hắn, anh chàng không nói hai lời lăn quay ra bất tỉnh nhân sự.

- Mẹ nó đúng là thân lừa ưa nặng quấy rối giấc ngủ của ông đây, không biết ngủ không đủ là không tốt cho da sao.

Một đêm cứ thế trôi qua, đó là điều cuối cùng anh chàng nhớ được, khi tỉnh dậy đập vào mắt là mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, hắn dụi dụi mắt nhìn xung quanh mới thấy được mình đang đứng trong một sơn cốc, bốn phía xung quanh là cây cối rậm rạp.

Hắn vận người vãi cái ngồi dậy rồi lên tiếng trong đầu hỏi Chư Thiên.

- Đây là nơi nào thế, ta nhớ tôi qua còn ở nhà mà?

Chư Thiên trả lời:

- Đây là núi Yên Tử, ngươi ngủ như heo chết, làm ông đây phí hết sức chín trâu hai hổ mới điều khiển được cái thân tàn này đến đây.

- Mẹ ơi vậy ta nhớ tới hôm qua hình như có cái gì bay vào đầu làm ta lăn quay ra ấy nhỉ?

- Biển, cái đầu bò nhà ngươi nhớ nhầm rồi, nhanh đi hỏi xem đường lên đỉnh núi này ở đâu.

Lò mò một hồi rồi cũng bò ra được khỏi sơn cốc bắt gặp được một ông chú đang đi đường bèn kéo vào hỏi.

- Chú ơi, ở đây có phải núi Yên Tử không?

- Ồ đúng rồi! thế chú mày là người du lịch à?

- Đúng rồi đấy bác đẹp trai ạ.

- Đẹp! nhìn mặt ta anh tài sáng loáng thế này mà là bác à! Có nhầm không thế ông đây mới bốn chín xuân xanh thôi em à!

Lâm Đỉnh mắng thầm: “Nhìn mặt thằng cha này mà bốn chín xuân xanh con khỉ gì, răng gần rụng hết mặt thì như cái mo cau thế kia, 99 xuân xanh còn tạm được.” Ngoài mặt thì vẫn phải nói.

- Hề hề anh đẹp trai em út nhầm tý, nhìn ông anh mặt tiền sáng sủa, hai mắt có thần, tướng tá hiên ngang đỉnh đạc nên thằng em đây có chút tôn trọng ấy mà!

Nghe được mấy câu bợ đỡ đó sắc mặt thằng cha 99 xuân xanh có vẻ tốt lên nhiều nói:

- E hèm chú em khá lắm chỉ được cái đúng, nhìn người lại có vẻ thật thà, thôi có chuyện gì thì hỏi đi anh đây sẽ nhiệt tình giảng giải cho.

- Chuyện là thế này em muốn hỏi đường lên đỉnh Yên Tử ở đâu?

- À chú mày hỏi đúng người rồi đấy, người khác có thể không biết chứ vùng núi này anh mày đi mòn gót giày rồi có chỗ nào mà ta không biết chứ, ngay sau lưng chú mày có con đường nhỏ dẫn lên núi đấy.

- Thấy rồi cảm ơn ông anh nhé, thôi thằng em đi đây.

- Khoan đã làm gì vội thế.

- Còn gì không ông anh?

- Chú mày có quên gì không thế hề hề.

Nói rồi lão còn giơ cái bàn tay với hai ngón tay xoa xoa vào nhau, kiểu này thì có thằng ngu cũng nhận ra là có vấn đề.

- Không phải là chỉ đường thôi sao có cần làm tổn thương tình cảm thế không?

- Tình cảm, mẹ nó có ăn được không, không nói nhiều trả phí chỉ đường đi.

- Có phải không đây cha nội?

Hắn còn định đòi co một hồi nhưng nghĩ lại chuẩn bị tu tiên rồi, tiền có xài được đếch đâu, nên cố nhìn đau móc bóp, được cái sờ khắp người cũng chẳng thấy nó ở đâu cả, trong lúc nguy cấp móc túi quần trong ra được mười đồng bèn đúi hết vô tay lão già mắc dịch rồi chuồn tót lên con đường nhỏ dẫn lên núi.

Cũng không để cho lão ta nói thêm lời nào nữa cả, không khéo lại tính thêm phí nữa thì chỉ có mà cời quần lót ra gán nợ thôi.

-Ài tuổi trẻ nóng nảy nha, ta đã nói xong đâu con đường đó bây giờ làm khi gì có ai bò lên nữa đâu chặc...

Chạy cả nửa tiếng đồng hồ mới lên được đỉnh núi hắn cũng mệt đến thở không ra hơi, may mà thể chất đã được cải thiện chứ không dừng nói nửa giờ, nửa ngày cũng lên không được nhanh thế.

Chư Thiên thấy thế bèn hỏi.

-Sao ngươi chạy lên làm gì cho mệt không phải có cáp treo à?

-Ở đâu sao ta không biết?

Nhìn ra đằng xa đúng là có một điểm cáp treo đang tập nập đưa người lên xuống hắn chỉ đành nuốt hết cay đắng vào tim.

Chư Thiên:

-Ài nào bò vẫn là nào bò nha.

Lâm Đỉnh:

-Ta ta.. nhìn.

-Sao ngươi xác định nơi này là tiếp điểm không gian yếu nhất xuất hiện?

-Không sai được, ta là ai chứ, ta là cao thủ đó ngươi dám nghi ngờ lời nói của ông đây?

-Không có đâu đại ca à, chỉ là hỏi cho chắc mà thôi, thế bây giờ cần làm gì?

-Ngươi bây giờ cần kiểm soát khu vực người một tý, vận hành công pháp, buông lỏng thân thể để ta giúp ngươi điều khiển, việc khác cứ để ông đây bao thầu, mà làm nhanh đi cùng gần đến thời gian không gian gió lốc xuất hiện rồi.

Hắn nghe thế bèn kiểm soát một chỗ không người bắt đầu vận chuyển tâm pháp hấp thu bốn nguyên xung quanh, lúc đầu thì không có gì nhưng đột nhiên tốc độ hấp thụ tăng vọt với một tốc độ khủng khiếp, cây cối, đất đá, bất cứ thứ gì ẩn chứa bốn nguyên lực đều tràn ra từng điểm sáng bay về phía cơ thể Lâm Đỉnh, cơ thể hắn như một cái động không đáy liên tục hấp thu lực bốn nguyên xung quanh, dần dần tốc độ hấp thụ càng mạnh phạm vi cũng càng ngày càng mở rộng ra. Từng tế bào trong cơ thể Lâm Đỉnh như rung lên điên cuồng hấp thu lực bốn nguyên, chúng cũng dần sáng lên làm cả người hắn dần phát ra một lớp ánh sáng mỏng manh bọc lấy thân thể.

-Bớ ba hồn bảy vía Chư Thiên ta hơi sợ rồi à nha, dừng lại có được không vậy?

-Dừng con bà nhà ngươi giờ mà dừng là xuống âm phủ húp canh cả lũ, chết cũng không được ngừng lại, vận hành tiếp cho ông.

Nghe được lời thẳng cha kia chả có chút gọi là khách sáo nào, nhưng cu cậu làm sao dám dừng vận hành công pháp, cả cơ thể hắn lúc này sáng rực cả lên, kèm theo nỗi đau đớn kịch liệt, chỉ là lúc này có đau hơn nữa hắn cũng đành phải cắn răng mà chịu thôi, ai bảo bản thân lên nhằm thuyền giặc chứ, giờ có muốn xuống cũng muộn rồi.

Một lúc sau thời tiết xung quanh hắn cũng biến hóa mạnh mẽ, bầu trời vốn trong xanh, mặt trời đang chiếu sáng gay gắt giờ thay vào đó là từng đám mây đen kịt như mực che lấp đỉnh Yên Tử, thỉnh thoảng còn có từng tia điện như những con giao long bơi lội trong đám mây mang đến một áp lực cực lớn. Mọi người trên đỉnh núi nhìn thấy thời tiết biến đổi nhanh vậy thì tranh nhau xuống núi, mới đến được lưng chừng núi thì cuồng phong kéo đến mang theo cát bụi mù mịt che lấp đỉnh núi càng khiến mọi người đổ xô xuống núi nhanh hơn.

Dần dần trên đỉnh Yên Tử lôi điện bắt đầu tụ tập dày đặc, từng tiếng sấm nổ “Ầm...ầm” làm rung chuyển cả đỉnh núi.

Lâm Đỉnh đang ở trung tâm cuồng phong hoàn toàn không biết những gì xảy ra xung quanh, trong đầu chỉ còn ý nghĩ toàn lực vận chuyển công pháp, mà cũng phải thôi thẳng cha này vốn sợ chết, nghe báo nguy là toi đời nên đem 120% công lực mà vận hành “Chư Thiên Tạo Hóa Công” vô tình tiến vào cảnh giới vong ngã luôn.

Cơ thể hắn lúc này từng tế bào điên cuồng hấp thu, rạo rực phát ra ánh sáng, trong biển ý thức hình chiếu đang phát sáng rực rỡ, Chư Thiên về mặt nghiêm nghị nhìn từng ngôi sao sáng lên, tay phải hắn đặt trên quyển sách nát, lúc này đã mở ra chương thứ nhất.

-“Không đủ a, cho dù có ta giúp sức cũng không thể hấp thu đủ lực bốn nguyên bảo vệ thân thể hắn lúc phá giới nha, ta phải làm sao đây?”

Bên ngoài cơ thể Lâm Đỉnh da thịt, nội tạng, xương cốt dần trở nên trong suốt, không ngừng phát ra các tia sáng trắng như một cái kén bao trùm toàn bộ

thân thể hần, nếu để anh Đĩnh nhìn thấy chắc lên con đau tim đi luôn.

Lúc này bên ngoài mây đen, lôi điện, cuồng phong cùng nhau hợp lực xoay tròn tạo thành một vòi rồng khủng khiếp đen kịt, từng tia điện xà lượn lờ xung quanh như những mạch máu ngoằn ngoèo trên vòi rồng nhìn mà phát khiếp.

Bất chợt một tia sét đánh thẳng về phía khu trung tâm vòi rồng, nơi Lâm Đĩnh đang được bao bọc trong vàng sáng vàng, tưởng chừng vàng sáng mỏng manh đó không chịu nổi một kích kinh khủng này, ai ngờ nó chỉ chớp chớp vài cái rồi hấp thu luôn lực lôi điện và sáng rực lên.

Chư Thiên trong biến ý thức găm lên.

-Ha ha ta hiểu rồi, lôi điện cũng là do lực bốn nguyên cấu thành chỉ là ẩn chứa bốn nguyên lực quá cường đại thôi, đã là bốn nguyên lực thì sợ đêch gì xoi luôn, còn lo gì thiếu năng lượng nữa.

Chư Thiên toàn lực trợ giúp Lâm Đĩnh, làm hấp lực tăng mạnh, từng tia lôi điện như được hấp dẫn dần đánh thẳng về phía vàng sáng làm nó càng ngày càng sáng, thân thể Lâm Đĩnh cũng dần dần trong suốt phát ra ánh sáng như một vàng thái dương mới được sinh ra, một hấp lực khổng lồ lôi kéo toàn bộ lôi điện hướng về phía vòi rồng lao đến, khung cảnh thật là kinh khủng, vòi rồng vốn đen kịt kia trực tiếp bị lôi điện nhuộm thành màu vàng rực ở xa vạm dậm cũng có thể trông thấy rõ ràng.

Khi năng lượng đã tụ tập đến một mức đỉnh điểm thì trong không gian đột ngột truyền đến một dao động kì lạ, vàng mặt trời theo đó cũng dần dần di động lên cao hướng về đỉnh của con lốc đi đến.

Ở dưới lôi điện không ngừng di chuyển theo vàng mặt trời mini, trên đỉnh vòi rồng có một điểm đen kịt chậm rãi sinh ra chỉ lớn bằng ngón tay, tuy xung quanh tràn đầy ánh sáng nhưng mà vẫn không thể nào xua tan được điểm đen nho nhỏ này, trong khung cảnh tràn đầy ánh sáng nhìn cực kì bắt mắt.

Chư Thiên trong biến ý thức hình chiếu lăm lăm.

-Màn chính đến rồi đây thành bại hay không là vào lúc này hi vọng người chịu được, nếu ngòm bởi cái thông đạo tiết điểm còn con này thì đúng là oan ức nha.

Rồi như đã hạ quyết tâm, vàng mặt trời dần tiến về phía điểm đen hút theo vô số lôi điện chói lòa. Một giây, hai giây mặt trời mini chậm rãi tiến về phía điểm đen càng ngày càng gần, dường như đã trải qua cả thế kỉ cuối cùng mặt trời rực rỡ cũng chạm vào lỗ đen không có tiếng động ầm ĩ nào sinh ra, an tĩnh đến kì lạ.

Mặt trời mini dần dần tan chảy bị hút vào trong lỗ đen siêu nhỏ, như đem một quả cầu ánh sáng hóa thành thể lỏng đây dần dần vào trong miệng chai vậy.

Từng giây, từng phút trôi qua vô cùng chậm rãi đến khi toàn bộ mặt trời đã chui vào điểm đen mất hẳn tung tích nó mới bắt đầu trở nên bất ổn “Âm” một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, vô số mảnh gió lốc mây đen nổ tung tán ra bốn phía, tràn cả xuống chân núi như một quả bom nổ tung làm chói lòa cả khung trời, không ai có thể nhìn thẳng vào vàng sáng đó cả.

Nếu thứ ánh sáng đó quét qua có lẽ cả sinh vật nào còn có thể sống cả, rất may tất cả đột ngột dừng lại rồi như một thước phim quay ngược với tốc độ gấp mấy lần, toàn bộ gió lốc, ánh sáng, sấm chớp bị điểm đen nuốt ngược trở lại mất tăm tung tích. Không gian trở lại bình thường, ánh mặt trời âm áp lại chiếu rọi mặt đất, mọi người như vừa trải qua ác mộng kinh khủng nhất, nếu là ác mộng thì cũng thôi đi đằng này hơn nửa quả núi biến mất trong chớp mắt làm cho mọi người không thể không tin đó là sự thật. Không biết ai là người đầu tiên quỳ xuống cúi đầu, một người, hai người, ba người và vân vân tất cả bọn họ trên mặt đều hiện lên vẻ kính sợ thật sâu.”Thần phạt hiển linh”, “thần phạt hiển linh”.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sơ Nhập Đông Nam Á Bán Đảo

Trên đỉnh Phan Si Păng hoang vu, từng đám mây thông thả trôi, khắc họa lên bầu trời với đủ hình dáng kì lạ nào là gà quay, nào là mỹ nữ, có khi lại là hai ba thiên thần bé nhỏ đứng gió pháo dội về phía mặt đất, nói chung là một ngày gió nhẹ hiu hiu, ánh mặt trời ôn hòa âm áp. Bất chợt một tiếng động ì ùng vang vọng xuất hiện phá tan những hình ảnh trên nền trời.

Chỉ trong chốc lát sau khi tiếng động vang lên, làm gì còn khung cảnh yên bình, nên thơ nữa. Mây đen tụ tập càng ngày càng nhiều, sắp chớp, cuồng phong gào thét đầy trời xuất hiện, lớp lớp dày đặc đang dịch chuyển về phía đỉnh như muốn thân thiết hôn lên cái nóc nhà cao nhất phía đông nam đại lục này, từng đám mây mang theo lôi điện quấn quanh xoắn xít với nhau dần hình thành nên một vòi rồng đen kịt tràn đầy điện xà chớp lóe.

Nếu nhìn kĩ cái vòi "rồng" này thì sẽ thấy quả thật như một con Hắc Long đang há mồm lao thẳng về phía đỉnh núi như muốn nuốt gọn nó vào bụng của mình.

Nhìn có vẻ hoành tráng nếu là tiền bối cao nhân ở đây sẽ thấy cảnh này có chút đẹp không khéo lại ngồi xếp bàn pha trà ngắm cảnh cũng nên, được cái thiên ý trêu người tiền bối cao nhân rầm rồ thì không có, không biết lại mò ở đâu ra một thằng nhóc gầy trơ xương khuôn mặt đầy vẻ bản hàn, thống khổ đang bị uy áp của đại tự nhiên đè bẹp dưới đất không dậy nổi, mà không chỉ có nó xung quanh chân núi lúc này lại không thiếu những động vật nhỏ bị áp lực đến từ bầu trời dọa vỡ mật mà chết, những động vật lớn hơn như hổ báo các loại thì cũng co mình xui xẻo trên mặt đất toàn thân run lên bần bật.

Thế mới biết uy áp mạnh đến cỡ nào, còn trên núi ôi thôi khỏi nói có cái gì thì cũng tan xác hết rồi, nếu sinh vật nào chống cự lại được đã có thiên lôi bồi thêm vài nhát đến cận bã cũng không còn.

Khi vòi rồng tiếp xúc, tàn phá trên đỉnh núi một lúc nó đã có vẻ đã không còn ổn định như khi mới xuất hiện, lúc phình ra, lúc thu lại lúc lên lúc xuống tựa hồ đang tích lực định phun ra thứ gì, khiến không gian nơi này dần trở nên mất ổn định.

Cả nửa canh giờ trôi qua chẳng có một điều gì báo trước con hắc long trên núi bất chợt toàn thân xuất hiện vô số điểm sáng phá thể mà ra "ầm" một tiếng động đỉnh tai nhức óc vang lên, một quang cầu rực rỡ như mặt trời từ miệng con rồng phun ra, bay thẳng về phía đỉnh núi với tốc độ khủng khiếp, chỉ trong vài giây ngắn ngủi khi va chạm đã làm cho đỉnh Phan Si Păng hoàn toàn biến mất, (là biến mất hoàn toàn chứ không phải là sụp đổ biến thành cát bụi nhá), đến giữa lòng núi quả cầu ánh sáng mới chậm chậm dừng lại, con hắc long trên bầu trời cũng bị lực phản chấn đánh bật lên không tan thành vô số mảnh chuẩn bị dạt ra bốn phương tám hướng, lại giống như một thước phim quay ngược với tốc độ gấp mười lần thu vào trung tâm rồi tiêu thất.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng hài hòa lại chiếu xuống mặt đất. Cơ Cảnh vẫn chưa hết hoảng sợ từ từ ngồi dậy ngẩng người nhìn khung cảnh trước mắt, ngay cả vết máu đang chảy trên khoe miệng cũng không buồn lau đi.

-Không phải chứ, lạy chúa tôi, núi.. núi..

-Con bà nó tà môn!

Nói xong cu cậu lẩn quay ra bất tỉnh, người bình thường ở trong trường hợp đó có khi toi đời từ lâu rồi nhưng còn thằng nhóc này, mụ nội nó thiên địa bất công nha thể mà vẫn sống, đúng là mạng dai hơn gân mà!

Nhìn khung cảnh xung quanh toàn là xác động vật cây cối gãy đổ, cả một vùng quanh chân núi bị san phẳng đừng nói là một đũa nhóc gầy còm ốm yếu cho dù là cao thủ phạm cảnh tàng bốn cũng đừng mong sống sót, không thể không nói thằng nhóc này vận may đúng là nghịch thiên thật.

Trở lại với tình trạng của Lâm Đình lúc này đúng là con mẹ nó thê thảm không chịu nổi nữa, trong đầu hấn lúc này đang gào lên.

-Chư Thiên tổ bà nhà ngươi, nghe ngươi vỗ ngực cam đoan đảm bảo ngon lành mà, ngươi nhìn xem trên người ta còn chỗ nào "ngon lành" không hu hu.

Không nói thì thôi vừa nói thì đúng là từng con đau khủng khiếp tràn vào trong đầu hấn, ngoại thương thì không nói, xương cốt toàn thân dập nát, huyết mạch, cơ nhục vỡ vụn ra, nhưng đó chưa phải là điều thống khổ nhất, thống khổ nhất là từng tế bào toàn thân kể cả não bộ như muốn nứt toác ra, căn xé ý thức, vùi lấp cả linh hồn Lâm Đình. Ngũ mã phanh thây, ngàn đao xẻo thịt, những hình phạt tàn khốc nhất chưa là gì so với nỗi đau đớn mà hấn phải chịu lúc này.

Trong quang cầu ánh sáng không có một chút tiếng động truyền ra, cũng không có chút động tĩnh nào, đơn giản bởi vì đau quá không còn khí lực để kêu gào, toàn thân không có chỗ nào lành lặn muốn động một ngón tay cũng không nổi.

-Ý thức của thằng cha này quá kém rồi chưa gì đã sắp mai một, nếu mà ta không ra tay vị huynh đệ này không khéo toi đời thật à nha.

Ngay khi ý thức Lâm Đình sắp sửa hoàn toàn biến mất một đoạn "Thanh thần chú" được Chư Thiên xướng lên thấm vào tinh thần kéo hấn từ bên bờ sụp đổ trở về.

-Huynh đệ ngươi buông xuôi như vậy à, mới chịu chút đau khổ đã dễ dàng từ bỏ sao?

-Đại ca đệ cũng không muốn nhưng mà quá đau đi, a a a huynh để cho đệ chết đi hu hu, nhanh đi a hu hu.

Chư Thiên gầm lên.

-Tĩnh lại, tĩnh lại đi đệ đệ, ngươi chẳng lẽ không muốn thân nhân của mình bắt tử, không muốn mẹ mình mãi mãi sống cùng mình sao, hay là đệ đã quên mẹ đệ đã gửi gắm biết bao tình cảm vào đệ rồi, nếu đệ chết đi như vậy mẹ đệ có chịu nổi nỗi đau này không, đệ muốn chết như một thằng hèn, một đứa con bất hiếu à.

Ý thức của Lâm Đình tuy được Chư Thiên giữ lại nhưng hấn dù sao cũng không phải là kẻ tâm chí kiên định, hấn chỉ là một kẻ tầm thường, sống cuộc sống bình thường, làm một công việc bình thường mà thôi, tâm chí kiên định, một lòng cầu đạo hay quyết tâm sát đả đường như không có liên hệ gì với con người này, nhưng bất cứ việc gì cũng phải có ngoại lệ.

Lâm Đình có thể vô tình, có thể thờ ơ với mọi việc thậm chí với chính bản thân mình chỉ là hấn lại không thể thờ ơ được với đáng sinh thành ra mình, cái gì cũng có thể bỏ chỉ có người mẹ đang chờ đợi hấn nơi xa là điều duy nhất mà hấn không thể từ bỏ.

-Không ta không thể chết ở đây được, mẹ ta còn đang đợi ta trở về, ta phải cho bà cuộc sống bắt tử, phải báo hiếu cho bà cả đời nữa, a a ta không thể chết được.

Như được tiếp thêm sức mạnh, tinh thần ý chí của hấn vẫn đang trôi dạt dần về cõi hư vô đột ngột dừng lại, dùng sức mạnh khó tin tụ về trong bản thể

đang hư hóa của mình.

Não hải của Lâm Đĩnh đang tan biến đột ngột sáng rực lên, từng điểm sáng bốn phía xung quanh điên cuồng tụ tập vào đỉnh đầu dần hình thành da thịt, xương cốt, từng chút từng chút một lại trở thành thực thể bình thường.

Chư Thiên trong cơ thể hấn kinh ngạc khó nói lên lời.

-Vốn chỉ định cổ vũ để hấn ngưng tụ ý chí không bị mai một đi là được, còn lại để ta giúp hấn, không ngờ hấn lại có thể tự mình tụ tập ý chí ngưng tụ cơ thể mà không cần đến ngoại lực, ài không hổ là huynh đệ của ta nha!

-Hừ nếu không như thế ta đây lại chọn hấn là chủ nhân à.

Bất ngờ một giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm vang lên làm Chư Thiên sợ đến nỗi xém són cả ra quần.

-ĐCM vài hàng quá, thằng khốn nào đấy, làm ông đau tim quá.

-Ồ đây này cha nội.

Nhìn đi nhìn lại hóa ra là quyển sách nát giờ trở quẻ, nó đang tan nát ra từng tia sáng vàng kết nối với không gian này.

-Móa không phải ta phong ấn người rồi sao thế mà còn bò ra được làm ông sợ muốn chết.

Lúc này thì anh chàng làm đếch gì còn phong phạm cao thủ khí gì nữa, chửi ầm cả lên chuẩn bị ra tay dạy dỗ thằng cha dám bày ra bộ mặt thế ngoại cao nhân trước mặt mình

-Dừng, dừng khốn kiếp, mụ nội nhà người hu hu, cướp nhà của ông đây không nói còn nhân lúc ta sợ ý đập thêm một phát làm bốn sách phí hết sức lực mới bò ra được, người tưởng ta ăn chay chắc.

Nói rồi không để Chư Thiên phản ứng lại từng tia sáng vàng phát ra từ quyển sách như hô ứng với không gian này, những vì sao bình thường vốn tỏa ra ánh sáng êm dịu dưới tác dụng của sách linh đột ngột phát ra từng chùm sáng chiếu về phía Chư Thiên.

-Á à phản rồi, phản rồi, "Chư Thiên thế giới" hiện.

Ngoài miệng thì gào thét nhưng trong lòng hoảng sợ không thôi, mà cũng phải thôi người ta chiếm địa lợi đó, không nói hai lời lập tức xuất ra bản lĩnh áp hòm đối chọi với những chùm sáng phát ra từ bốn phía xung quanh.

Từ trong cơ thể hư ảo của Chư Thiên nơi vùng đan điền sau tiếng quát của hấn bắt chợt sáng lên hình thành một quang cầu, trong giây lát đã hóa thành một vòng bảo hộ ánh sáng bao bọc toàn thân thằng cha này, từng chùm sáng từ không gian xung quanh bắn đến vòng bảo hộ của Chư Thiên như bị hòa tan một chút động tĩnh cũng không nổi lên, xem tình hình này hình như có đi không về rồi.

Sách linh thấy thế hết lên.

-Không thể nào, ta không tin không phá được cái vòng bảo hộ nhỏ nhỏ này.

Ánh sáng vàng từ bản công pháp phát ra càng mãnh liệt chói mắt, không gian xung quanh như bị nhuộm thành màu vàng kim, biến sao xung quanh cũng sáng rực lên gấp mười lần lúc trước, từng cột sáng chiếu về phía vòng sáng với khí thế hủy thiên diệt địa, nhưng vẫn như cũ không có tí tác dụng nào.

Chư Thiên ở trong vòng sáng thoải mái nằm rên lên như chó cái động tình nghe sồn cả gai ốc.

-Ư....ư thoải mái nha, mạnh nữa lên đi anh đẹp trai.

Sách linh nghe thấy thế vừa sợ vừa giận không thể kiềm chế được gào lên.

-Ta...ta.. là con trai đấy, người đừng có làm bậy nha.

Đột nhiên ánh sáng vàng tắt ngúm, bản công pháp tự động đóng lại, thế giới hình chiếu như mất đi động lực duy trì trở lại bình thường.

Chư Thiên thu lại vòng bảo hộ miệng lẩm nhẩm.

-Không phải chỉ kêu người mạnh lên thôi sao, chưa gì đã bẹp ra rồi, chả có tí khí khái đàn ông gì cả.

Sách linh nghe thấy thế run lên cầm cập.

-Mẹ ơi đánh chết ông cũng không đi ra nữa, gặp thằng cha biến thái này ta đánh không lại, không khéo chỉ còn nước ôm mộng mà về, quá kinh, quá tởm ợe...

Bên ngoài tình hình Lâm Đĩnh không được khả quan lắm cơ thể vốn đã ngưng tụ được một nửa đến gần đan điền, nhưng năng lượng của màn sáng xung quanh cũng đã mờ dần rồi như thể chỉ cần gió thổi qua là sẽ tan biến, nhìn thấy thế hấn bị thống gào lên trong đầu.

-Chư Thiên huynh mau giúp đệ với hu hu nhanh lên, hai chân có thể không cần nhưng thăng nhô nhất định phải bảo toàn, bao nhiêu nữ tử còn đang chờ đệ đó hu hu.

-Gấp cái gì cứ từ từ, đang bận.

-Hu hu từ từ cái con khi, có phải là nguoi đâu, đương nhiên không gấp rồi, nhưng liên quan đến nỗi niềm sung sướng của ta đó, không giúp sau này mỗi ngày ông đều bám lấy nguoi đầu tiên.

Vừa nghe thấy thế Chư Thiên liền tưởng đến cảnh một thăng thái giám suốt ngày bám lấy mình với giọng ông ọ: “Chư Thiên huynh nguoi ta nhớ huynh mà” là đã thấy không rét mà run vội vàng bỏ cả việc phong ấn quyền sách nát lại, liều cái mạng già bỏ ra ngay.

-Đến đây, đến đây, đừng kích động thế chứ.

Từ mi tâm Lâm Đỉnh bay ra từng điểm sáng màu vàng bao trùm lên những chỗ chưa hóa thực thể rồi tan ra, hình thành huyết nhục xương cốt, chỉ trong chớp mắt cơ thể Lâm Đỉnh đã lành lặn như cũ, vòng sáng bao quanh cũng đang dần dần biến mất.

Bất quá Lâm Đỉnh lại không tài nào cử động được nằm bẹp tại chỗ như khúc gỗ.

-Tại sao lại thế này? rõ ràng ta cảm thấy cơ thể cực kì sung mãn khỏe mạnh lại không thể động đậy được.

-Còn tại sao nữa, cơ thể nguoi quá mạnh so với cảm giác nên chưa kịp thích nghi, một thời gian nữa là tốt thôi.

Còn một điều hần chưa nói nữa, là do Lâm Đỉnh ý thức li thể chưa hoàn toàn hòa nhập với cơ thể mới được ngưng tụ này, nên cần có thời gian thích ứng, mà cũng có thể là vĩnh viễn không thể thích ứng.

Nằm ở trung tâm lòng núi mặt hướng lên trời, ánh nắng chiếu vào làm Lâm Đỉnh không nhận được phải nhắm tịt mắt lại, trong đầu hồi tưởng lại nỗi đau đón lúc trước dần dần chìm vào trong suy tư.

-Thì ra tu tiên cũng không dễ dàng như vậy, tổ bà nó đúng là đau, sau này mà còn vài lần như vậy nữa không biết ta có qua nổi không đây?

-Chẳng lẽ mấy thăng cha tu tiên đều biến thái như vậy, tu tiên cái gì phải là hành xác mới đúng, tổ tông nhà nó cũng quá là đau đi.

Chư Thiên sau khi giúp hần chữa trị thân thể xong đã không còn lên tiếng, Lâm Đỉnh cũng không để ý đến, hần còn đang lẳng lặng suy tưởng làm quái gì mà chú ý nổi.

Trong thế giới hình chiếu tinh thần Chư Thiên vốn đã hư ảo nay càng ngày càng mờ hơn, dường như việc tái tạo thân thể đã lấy hết sinh mạng lực của hần vậy.

-Ta kháo may mà ông lúc phá vỡ tiết điểm có trữ hàng không thì lần này đúng là toi thật, còn nghiêm trọng hơn cả lần trước.

-Ê ê sách nát dậy đi đừng giả chết nữa.

-Không, có chết ta cũng không bò ra để nguoi bạo cúc hoa.

-ĐCM bạo tổ bà nguoi, nguoi chỉ là một quyển sách ông đây có muốn bạo cũng chả được, nhanh ra đi đừng có lằng nhằng.

-Ồ há, hệ hệ thông cảm xem phim heo nhiều quá nên nhập vai luôn.

Chư thiên nghe thế triệt để tắt tiếng.

-Ta giúp Lâm Đỉnh ngưng tụ thân thể đã ảnh hưởng quá sâu đến căn nguyên nên cần phải tu bổ gấp, trời có sập cũng không dậy nổi, nguoi tỉnh lại vừa đúng lúc có nguoi dẫn đường cho hần.

-Bảo hần không cần lo cho ta, tự lo thân mình cho tốt đi, đại đạo gian nan phải từng bước cẩn thận, một khi ngã xuống tất cả đều tan thành mây khói mà thôi. Ở đây ta có hai môn công pháp bảo mệnh, một môn cần có pháp lực mới thi triển được nguoi giao cho hần giúp ta.

Một điểm sáng từ đan điền Chư Thiên bay ra nhập vào quyển sách trước mặt, sau khi làm xong như không thể nào chống đỡ nổi nữa toàn bộ cơ thể hần mờ dần rồi hóa thành một điểm sáng biến mất trong thế giới này.

-Ài ra đi thanh thân đồ biến thái ta rất nhớ nguoi à nha.

-Tổ cha nguoi thanh thân con khi ông đã chết đâu.

Giọng nói đột ngột vang vọng trong không gian này làm sách linh nhảy dựng lên tru mỏ gào.

-Móa thể mà làm như sinh lý tử biệt, khiến ta đây giả dối một hồi phí công.

Tâm trạng của Lâm Đình đã dần tốt hơn, cơ thể đã hoàn toàn ngưng tụ, quan trọng là nỗi lo tiết đường con cháu được giải trừ thể nên anh chàng yên tâm đánh một giấc thẳng cẳng. Cũng phải thôi ai mà bị hành hạ đến chết đi sống lại xém mất cả thẳng nhỏ, tinh thần kiên trì không sụp đổ đã là giới lắm rồi, bây giờ vạn sự đều tốt đương nhiên phải ngủ một giấc để cơ thể tự động điều tiết phục hồi.

Trong khi anh chàng đang say giấc nồng thì Cơ Cảnh lúc này đang gian nan bò từ chân núi lên chỗ bụng núi, dốc núi tuy không nói cheo leo hiểm trở nhưng cũng không thể nói là bằng phẳng, một người bình thường khỏe mạnh cũng phải cố hết sức mới có thể bò lên, vậy mà thẳng nhỏc này cứ thoăn thoắt trèo lên, lúc này Cơ Cảnh hai mắt đỏ rực, từng tiếng "hồng học" "hồng học" cứ vang lên đều đặn giữa chốn rừng núi hoang vu.

Đọc đến đây có lẽ các bạn rất thắc mắc điều gì đã khiến một đứa trẻ gầy còm yếu đuối liều mạng bò lên cho bằng được, vậy đó là gì?

- Hồng học, bảo bối a, hồng học bảo bối của ta, tiền, ha.. ha, học học, của t..a, học.

Câu trả lời chính là lòng tham mãnh liệt đã giúp anh bạn nhỏ kiên trì không ngóm củ tỏi giữa đường cho đến tận bây giờ.

Thân thể Cơ Cảnh bây giờ vô cùng mệt mỏi, lúc ở dưới chân núi tuy không chết nhưng cũng đã bị nội thương, nó lại gắng sức bò lên bụng núi nếu không có dục vọng mãnh liệt chống đỡ có mười tên Cơ Cảnh cũng không thể nào còn đứng được.

Từng giọt máu theo khoe miệng chảy xuống nó cũng không thèm để ý, trong đầu chỉ còn hình ảnh con rồng đen phun một quang cầu làm hơn nửa ngọn núi biến mất, vừa rồi còn có hào quang chớp lóe nhất định là bảo bối.

- Nhất định là của ta, của ta, gào.....

Cơ Cảnh dốc hết sức lực phi lên lưng núi nơi mà hán cho là chỗ bảo bối hạ xuống.

Tuy có dục vọng phi thường chống đỡ Cơ Cảnh cũng phải mất nửa ngày mới bò lên được miệng hố giữa lưng núi, nhìn xa xa ở trung tâm hố có một quang cầu mờ nhạt sắp sửa biến mất, đang bao bọc thứ gì đó làm tinh thần hán không nhận được rung lên hai hàng nước dài hòa với máu chảy ròng ròng.

Dốc hết chút sức lực cuối cùng nhảy vào miệng hố, không biết có phải do mệt quá không vừa tiếp đất anh chàng cả người ngã cắm đầu về phía trước lẫn thẳng về phía Lâm Đình. Cái hố này cũng đâu phải là nhỏ bán kính cũng phải cả trăm mét ấy vậy mà thẳng nhỏc đó lăn từ miệng xuống tuy da thịt rách toác máu tươi đầm đìa, một cánh tay gãy gập, chân trái cũng không còn lành lặn lại không chết, đang cố gắng đứng dậy lết từng bước về phía quang sáng bao bọc Lâm Đình.

Đúng là lòng tham mang đến cho con người ta một sức sống thật mãnh liệt còn hơn cả zombie.

Cuối cùng cũng đến được trước quang sáng mờ mờ nhìn thấy được có một người nằm bên trong.

Thấy được hình ảnh đó cả người Cơ Cảnh tỉnh táo lại hán mở miệng lẩm nhẩm.

- Không thể nào, bảo bối, bảo bối của ta đâu.

Một cổ uất khí dâng lên trong ngực làm nó không nhận được phun ra một ngụm máu cả người vô lực đổ thẳng về phía Lâm Đình.

Đúng lúc này quang sáng hao hết năng lượng và tan biến hiện ra thân ảnh Lâm Đình trần như nhộng đang nằm, thẳng nhỏ đang định ngóc cò khởi nghĩa bất thành linh bị một cú trời giáng hạ đo ván, Lâm Đình đang mơ màng thì cả người đột nhiên gập lại như con tôm luộc, hai mắt lồi lên phun ra một ngụm khí lạnh.

Số là lúc Cơ Cảnh ngã xuống cái đầu không cẩn thận đập thẳng vào thẳng nhỏ của Lâm Đình.

Bị thế thì có thẳng đàn ông nào chịu nổi cả người hán hai tay ôm kín chỗ đó lăn qua lăn lại khó nhọc thở ra từng ngụm không khí. Cả nửa ngày sau mới dần bình phục trở lại chậm rãi đứng lên hai tay thủ chặt đại môn xong mới ngó nghiêng tìm kiếm thẳng cha nào thất đức chơi mình một vỏ như vậy.

Nhìn quanh một vòng không thấy ai bất chợt hai chân đạp phải cái gì mềm mềm làm hán giật nảy người nhảy ngược lại. Vừa cúi xuống thì nhìn thấy một người, đang chuẩn bị xông lên làm thịt tên khốn kiếp này, không ngờ nhìn rõ mới thấy rõ là một đứa trẻ toàn thân đầm đìa máu tươi, mặt mũi bầm dập, lỗ mũi, lỗ miệng đang trào ra từng dòng máu tươi, thoi thóp sắp chết.

- Má ơi ở đâu mò ra thẳng nhỏc này thế? Chó má thật.

Chửi lên một tiếng xui xẻo có uất khí không biết phát tiết vào đâu, đang ngon giấc nồng tự dung tiểu đệ ăn một cú trời giáng khi tìm được thủ phạm lại không thể phát tiết, đừng nói là bây giờ thẳng nhỏc đó thoi thóp không tiện ra tay cho dù khi bình thường lành lặn hán cũng ra tay không nổi.

Chẳng lẽ lại đánh trẻ con.?

Nhìn thấy đứa trẻ này sắp toi đến nơi, hán ngáp dài một cái bỏ đi, đi được vài bước nhưng trong lòng cứ cảm thấy nao nao khó chịu thế nào, muốn đi nhưng không tài nào bước nổi. Mắc thềm một câu rồi xoay người lại.

- Mẹ kiếp ông đây không phải người tốt, tại sao phải cứu nó chứ, không phải là mua dây buộc mình sao.

Nói thì là thế nhưng hán vẫn ngồi xuống cẩn thận xem xét vết thương của Cơ Cảnh trong đầu thì kêu gọi Chư Thiên.

-Ê ê huynh đệ dậy đi, có việc cần làm này.

Gọi cả nửa ngày cũng không có ai đáp lại làm Lâm Đình điên tiết.

-Ài xem ra phải giờ tuyệt chiều rồi.

Lấy hết sức hấn găm lên trong đầu.

-A a có nữ nữ đang tắm, đào buổi rung rinh kia nhanh đến xem đi.

-Đâu, ở đâu, nữ nữ ở đâu?

Lâm Đình vô cùng đắc chí, đàn ông mà nghe nói đến gái là mắt thẳng nào chả sáng lên, có liệt giường cũng phải bò dậy ngay.

Sách linh nghe thấy tiếng cười của Lâm Đình liền hiểu ngay là mình bị lừa tức giận chửi ầm cả lên.

-ĐCM&@%@&@%@xxxx..

Chửi cũng đã sướng miệng nó mới chịu dừng lại cất tiếng hỏi.

-Có chuyện gì, nói nhanh đề đề ta còn ngủ.

Lâm Đình cau mày lấy làm lạ.

-Sao tiếng người hôm nay có vẻ khác thế.

-Nói nhảm như thế làm gì, ông đây đến kì kinh nguyệt không được sao, có gì thì phun ra không ta ngủ đây.

Lâm Đình nghe thế thì hóa đá tại chỗ cổ nuốt nước bọt trả lời.

-Ừc, người xem coi thằng nhóc này có cứu được không.

Nghe Lâm Đình nói sách linh lâu bầu với vẻ không tình nguyện lắm.

-Tưởng gì, hóa ra một thằng lỏi con đang thoi thóp cứ để nó tự sinh tự diệt không phải càng tốt à.

Linh thức tùy tiện quét qua cho có lệ rồi định mở miệng nói không được thì bất chợt sách linh dừng lại như phát hiện ra gì đó.

-Kỳ lạ à nha đáng lẽ phải chết lâu rồi chứ nhỉ, kì lạ kì lạ quá.

Lâm Đình thiếu kiên nhẫn hỏi.

-Rốt cuộc là có cứu được không, người nói gì đi chứ?

Nghe Lâm Đình hỏi sách linh thoát ra khỏi trầm tư trả lời.

-Đáng lẽ là không cứu được nhưng có bốn sách ở đây còn sợ không được à, người gấp cái gì.

Có được câu trả lời hấn điên tiết lên.

-Cái gì, khốn kiếp cứu được mà người còn không ra tay, thằng nhóc gần toi đến nơi rồi kìa, móa không nghe cứu người như cứu hỏa à?

-Tổ bà nó gấp cái quái gì, có phải vợ yêu đâu mà lồng lộn lên thế, mà người có chết chưa chắc thằng lỏi con này đã chết đâu.

Tuy sách linh nói hơi khó nghe nhưng người ta là người tu tiên chính cống, hấn còn tự biết mình chỉ là gà, thôi thì đành để chuyên gia ra tay vậy.

-Ta nhìn... nhìn a.

.

QC: Game Kiều Hùng Tam Quốc - Chơi ngay

Game Tướng Thần: Na Tra đấu Quan Vũ - chiến đấu thôi

Các đạo hữu xin vào đây cho bản đạo đôi dòng góp ý để cải tiến công pháp.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Xém Chết

Từng tia sáng từ mi tâm Lâm Đình trào ra chiếu lên người Cơ Cảnh như một cái kén ánh sáng bao bọc toàn thân cậu bé lại. Mất chừng nửa ngày thời gian rồi từ từ thu lại.

-Phi phi, một chết đi được, sao mà một thể không biết?

-Nói nhảm không một mới lạ, ta rút năng lượng của ngươi truyền qua cho nó mà, hê hê.

-Móa sao không nói sớm, tưởng ngươi thần thông quảng đại, rốt cuộc vẫn phải nhờ vào ông đây.

-Mụ nội ngươi, thằng cha nào kêu ta cứu người bây giờ mới rút tý bốn nguyên lực đã gào lên, mà quên ngươi lộ hàng rồi kia. Ài sủng ông gì mà nhỏ như que tăm thế kia, không biết có làm ăn gì được không nữa, cắt phăng đi cho rảnh nợ cha rồi.

-Lộ hàng??? lộ gì, mà sao hôm nay có vẻ man mát nỗi buồn thế nào ấy nhỉ.

Vừa nghe sách linh nói anh chàng lấy làm lạ nhưng khi nhìn xuống...

-A..a.a biến thái nha, sắc lang a, cứu mạng a, hú hú ngươi làm gì anh đây rồi, xong rồi, tàn đời trai rồi hu hu.

-Kêu cái gì mà kêu, không phải chỉ nhìn tý thôi sao?

-Ngươi còn dám nói, còn không phải đồ biến thái nhà ngươi nhân lúc anh đây ngủ làm chuyện đồi bại à, đến một mảnh vải cũng không chừa, xong rồi nhất định là mộng ông nở hoa rồi hu hu.

Vừa nói hần vừa khóc rống lên, cứ nghĩ đường đường là trai tơ chính hiệu lần đầu lại mất vào tay thằng cha không phải người này là chỉ muốn nhảy lầu tự sát.

Sách linh bây giờ mới hiểu ra là chuyện gì mặt đỏ lựng, mở miệng rống to lên.

-ĐCM%***\$%/%...

-Khốn kiếp nào ngươi bị bò đá à, ta.... tức chết mà, ta làm đêch gì có thực thể mà thịt được ngươi, mà cho dù có cũng phải kiếm nữ tu tuyệt sắc mà ăn chứ ai lại làm thế..ợe..

Nghe sách linh nói thế hần mới tỉnh ra, bất quá ngoài miệng vẫn lảm nhảm.

-Bà nội nó ai mà biết lão sắc quỷ ngươi bị nhốt trong đó bao lâu, tâm lý có bị biến thái không, trai gái đều xoi cũng không phải chuyện lạ, ài đối quá hóa rồ mà.

Sách linh nghe thế hận đến ngứa răng chỉ muốn nhảy ra bóp chết thằng khốn này.

Lâm Đình nhìn cậu bé trên mặt đất tình trạng đã ổn định, các vết thương trên người đang dần khép miệng lại, sắc mặt và hơi thở cũng không còn giống kiểu sắp chết, mới yên tâm đi tìm quần áo mặc vào.

Anh chàng hăng hái bò lên miệng hố chỉ nhảy vài bước là đã lên đến miệng, chưa kịp cảm thán việc sức mạnh tăng lên khi nhìn xuống dưới thì há hốc cả mồm. Từ nơi hần đang đứng là lưng chừng núi nhìn xung quanh chỉ thấy một mảnh đen xì trọc lóc kéo đến chân núi, xa xa dưới chân núi bốn phía thì cây cối gãy đổ xác động vật nằm la liệt, tạo thành một khu vực bằng phẳng lấy ngọn Phan Xi Păng làm trung tâm kéo dài ba bốn km đến tận cánh rừng còn lành lặn phía xa.

Lâm Đình nuốt nước bọt ừng ực nói thảm.

-Phi của trời quá rồi, ai lại vứt động vật quý hiếm bừa bãi ở đây thế, chắc con hổ kia bị quá bộ da bán cũng được khối tiền, ài sùng tê giác là đồ tốt, ngà voi có hơi quá khùng đi phải kiếm xe tải đến chở mới được, con lợn kia hàm chân giò cũng được mấy tháng nha, ha ha ông đây giàu rồi ha ha.

Hai mắt Lâm Đình tỏa sáng lấp lánh ánh vàng, nếu mà không tính đến vẻ mặt nước miếng chảy ròng thì xem ra rất có phong phạm cao thủ.

Anh chàng trở hết tài khinh công chạy như bay xuống chân núi, xem đà này cao thủ phạm cảnh tăng năm cũng cam bái hạ phong.

"Hỏi thế gian tiền là vật chi, mà đôi lứa thế sống chết với nhau?"

Khi đến gần những động vật này Lâm Đình cũng thăm giật mình.

-Hô hô hàng khủng rồi, móa nó cũng to quá đi.

Nhìn con vật giống hổ này đâu phải là to bình thường, ít ra cũng phải bằng căn chòi tranh, Lâm Đình đứng lên cũng chỉ bằng nửa người nó đang nằm, lúc còn sống chỉ cần làm một ngum là cu cậu toi đời, đến xương cũng chả còn. Chẳng qua bây giờ thì bốn chi thẳng đơ, chim hướng lên trời nên thẳng cha này cũng chả biết sợ là gì chạy đến vuốt chỗ này sờ chỗ kia, hai tay ôm chặt cái cẳng như cái cột nhà nước dãi miếng nhiều cả ra bộ lông, trong đầu thì nghĩ nếu như bán cái đồng thịt này đi cũng đủ ăn cả đời thế là anh chàng ôm càng chặt như thể sợ nó bay mất vậy.

Đang mơ mộng trái ôm phải áp khi giàu sang, giọng sách lính bỗng vang lên đánh thức hấn về thực tại.

-Ê ê kiểm quần áo mặc đi cha nội, cái của nợ đó cứ lung lay trước mặt ông nhìn mà muốn ói quá nha.

Cho dù mặt dày đến nỗi râu không mọc nổi nhưng mà hấn cũng không nhịn được phải đỏ rục lên.

-Ta cũng muốn lắm nhưng đi đâu mà kiểm áo quần đây, bốn phía xung quanh toàn là rừng rậm, người bảo ta phải làm sao?

-Trời ạ nào tàn thật khó bảo nha, cái đồng người đang ôm không phải quần áo thì là gì.

-Người bảo ta lấy con hổ này làm quần áo à?

-Mịa kiếp cuối cùng cũng hiểu ra, phí lời không lấy nó làm quần áo thì lấy cái khi gì.

Vừa nghe thế anh chàng rống to lên, như bị ai cắt thịt

-Không! nhất quyết không được đụng vào bảo bối của ta, ông còn cần phải dựa vào nó kiếm tiền nữa.

-Ài đàn gảy tai trâu, không có quần áo người dám đi ra đường không? nếu người thật có dũng khí đó thì ta đây chúc mừng và vĩnh biệt, sau này đừng nói có quen biết bốn sách.

Nghe nó nói thế Lâm Đình cũng tỉnh táo lại, da mặt hấn còn chưa dày đến mức để cho mọi người ngăm nhìn tiểu đệ mà tim không đập nhanh mặt không đỏ, nhưng nếu là mỹ nữ thì lại khác à nha.

-Ài tuy ta có chút đẹp trai, có chút thông minh, có chút phong phạm cao thủ chẳng qua sĩ diện vẫn phải cần.

Vừa nói hai mắt rung rung nhìn về phía con hổ với vẻ tiếc nuối. Trong lòng như nhỏ máu.

-Tiền của ta, là rất nhiều tiền đó.

Mặc dù rất muốn có quần áo nhưng cứ nhìn đồng tiền nằm trước mặt mà bảo hấn cắt xuống thì sao anh chàng làm nổi.

-Thôi huynh giúp đệ làm đi, đệ ra tay không được.

Lười đôi co với hấn từng tia sáng từ mi tâm bay ra bao bọc con hổ trong thoáng chốc đã lột sạch em nó từ đầu đến chân. Đợi một lúc quang sáng thu lại thì đã hình thành một bộ quần áo da hổ cực kì phong cách không chê vào đâu được.

Quần short và áo cộc tay da hổ hàng cực độc. Phần còn thừa thì là áo choàng da hổ. Không thể không nói thằng cha này rất có óc thẩm mĩ.

Nhìn anh hổ nằm bên cạnh bị lột trần, bụng Lâm Đình sôi lên lục đục.

-Ài giúp người thì giúp cho trót làm ơn cho xin cái chân giò lót dạ, chẹp chẹp, không nói tức là đồng ý, rộng lượng nha đúng là hổ tự cắt thịt nuôi người, ông đây quả là có bá khí đến chúa sơn lâm cũng thuần phục hô hô.

Nói thì cũng khá đối nên Lâm Đình vận hết công lực toàn thân cố gắng đem nó tụ về phía bàn tay, dần dần bàn tay phải được bao bọc bởi những tia sáng vàng mờ nhạt, cảm thấy đã đủ đô hấn dùng hết sức chém vào cái chân giò trước mặt.

"Xoẹt" một tiếng động như xé một trang giấy vang lên, nhìn cái chân vẫn thì triển bất động đại pháp đang định gào lên thì "bục" một tiếng đổ xuống đất, chỗ vết cắt ngọt như đao Lâm Đình cười toác cả miệng.

-Cao thủ, ông đây là cao thủ rồi hô hô.

-Cao thủ cái rắm, dồn hết sức toàn thân mới chém được một cái chân mà đã tí tòn, cao thủ là thế kia kìa.

Sách lính chỉ về phía ngọn núi đã cụt mất một nửa, lại nhìn bốn phía xung quanh một vùng bằng phẳng Lâm Đình tâm tư nguội lạnh quá nửa, chán nản ngồi xuống.

Nhìn thấy vẻ mặt bí xị của hắc sách linh cũng mềm lòng mở miệng an ủi.

-Người cũng không cần phải như thế, vừa rồi cũng không tồi có thể lấy tay làm đao chém đứt cái chân giò là tốt lắm rồi.

Muốn san phẳng cả vùng thế này chỉ ít cũng phải là “linh cảnh” tu tiên giả hơn người cả vạn lần, người ta là minh châu sáng chói còn người chỉ là sỏi đá tầm thường đương nhiên là không so được rồi.

-Hú hú khốn kiếp có kiểu an ủi người khác nào như người không, nói như người thì ta nên đập đầu vào đầu hũ tự sát à.

-Hề hề có lỗi quá, sự thật mất lòng mà.

Lâm Đình tức điên lên chuẩn bị liều mạng nhưng cái bụng cứ sôi lên ầm ầm.

Mất hết cả khí thế đành thất thểu đi lượn cùi nhóm lửa nấu thịt hổ, mặc cho sách linh đã kích trong đầu.

Đi vòng quanh khu vực chân núi hắc càng đi càng càng cảm thấy kinh ngạc, cây cối ở đây cây nào cây nấy đều to lớn khủng khiếp, một cành cây nhỏ nhất cũng phải bằng cái đùi của một người trưởng thành, Lâm Đình còn nhìn thấy không ít thân cây to bằng cả một tòa nhà, cả trăm người ôm không xuể. Cây thì đã vậy động vật cũng không kém, nhìn con thỏ to gần bằng mình nằm bất động bên cạnh, hắc nuốt nước bọt một cái hỏi thăm trong đầu.

-Huynh đệ đây là nơi nào thế, đệ có phải đến nhầm nơi không sao cái quái gì cũng bự khủng khiếp quá?

-Không nhầm đâu, vậy mà người đã gọi là to à, người còn chưa nhìn thấy yêu tinh, quỷ quái đâu thế mới gọi là to.

-Sao cây cối sinh vật ở nơi này to lớn hơn quê nhà của đệ nhiều thế.

-Ài trong truyền thuyết ở thế giới của người không phải thường miêu tả các vị thần tiên có hình dạng to lớn hay sao, hình dáng càng to lớn thì càng chứa đựng được càng nhiều tinh nguyên, năng lượng, cơ thể càng mạnh mẽ, người tu tiên đỉnh cấp có thân thể cực kì khủng bố, cây cối sinh vật cũng thế, vì vậy nhìn thẳng cha nào tướng tá to con thì lo mà chạy đi.

-Càng to thì càng mạnh à?

-Không hẳn là thế nhưng mà cho dù không phải là cực mạnh, người ta chỉ cần tùy tiện thôi một cái là người toi đời.

Nghe sách linh nói hắc mới cảm thấy được sự nguy hiểm của thế giới này, một mối nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong lòng Lâm Đình.

"Ta phải nhanh chóng tăng cường thực lực, mẹ kiếp cái thế giới khốn nạn này cái gì cũng khủng bố vậy, có để cho người ta sống nữa không cơ chứ."

Nghĩ thế nên chẳng còn tâm tình đâu mà thăm dò xung quanh, vác đại vài khúc củi lên vai rồi chạy như điên về phía chân hổ.

Hắc ngồi ngay tại chỗ đánh lửa lên rồi kiếm một khúc gỗ cột cái giò lên ngồi nướng. Nhìn ngọn lửa bập bùng liếm láp từng miếng vào cái chân giò làm nó từ từ chảy ra những giọt mỡ vàng óng ánh khiến anh chàng nuốt nước bọt ừng ực, lại không để ý đến phía sau có một cái bóng đen lấp ló cũng đang nhìn chăm chăm vào cái giò hổ trên ngọn lửa.

-Ui da ông đây chịu không nổi rồi.

Lâm Đình đang ngồi nướng đồ ăn thì đột nhiên muốn đi hái hoa, không nói hai lời vứt đại cái giò đó chạy như điên vào một bụi cây giải quyết nỗi buồn.

Bóng đen phía sau thấy cơ hội đã đến, nhìn thấy Lâm Đình chui vào bụi cây liền rón rén bò tới, nhìn cái đùi hổ vàng ươm chảy ra từng miếng mỡ rơi trên ngọn lửa vang lên những tiếng xèo xèo, bóng đen rút cuộc không nhịn được nữa thò tay nhấc miếng thịt xuống đặt vào đám là cây Lâm Đình chuẩn bị sẵn từ trước, đang chuẩn bị đánh chén thì một bàn tay thô ráp không biết chui ở đâu ra nắm lấy cái lỗ tai nhỏ của nó, chưa kịp phản ứng thì một giọng nói vang lên bên tai.

-Lỗi con muốn cướp thịt của ông mày à.

Từ từ quay lại Cơ Cảnh thấy được một thằng cha mặt mày đen xạm đang hầm hừ nhìn, nó bèn mở miệng nói.

-Chú à miếng thịt to thế ăn một mình có phải nghẹn chết không, hay là nên chia cho thiếu niên nhi đồng, mầm non của đất nước này một ít nha.

Lâm Đình nghe thấy thằng nhóc này chửi khéo mình, hắc không giận còn thấy nó khá thú vị bèn cười khà khà, buông nó ra đi đến đối diện ngồi xuống mở lời.

-Nhóc con muốn ăn cũng được nhưng phải trả lời ta vài vấn đề.

Nghe hắc nói thế thằng nhóc này cảnh giác hắc lên nghĩ thầm.

-Mẹ ơi thằng cha già này nhất định có vấn đề, không có việc gì tự nhiên ân cần hắc lên thế.

Nặn ra nụ cười mà nó cho là dễ thương nhất miễn cưỡng trả lời.

-Chú à có gì thì hỏi đi nếu biết thì cháu sẽ trả lời.

Lâm Đình nhìn mặt thằng nhóc này cười như kiêu bị táo bón đến nơi hần thắm hô kì lạ. Tiện tay nhấc cái đùi hổ lên trên giá đỡ tiếp tục nướng ngoài miệng thì hỏi.

-Đây là đâu thế?

-Trong rừng chứ ở đâu ạ.

-Ai chả biết là trong rừng, ta hỏi là tên của khu vực này kia.

-À nơi này là dãy núi Cửu Long thuộc Đại Việt quốc trong liên minh ba nước đông dương. Thế mà chú cũng không biết à? hay là chú không phải người ở đây?

-Nhóc con đoán đúng rồi đấy.

Nói rồi hần thấy thịt cũng đã chín liền gỡ xuống, đặt lên đám lá cây dưới đất, cẩn thận cắt một phần nhỏ đưa đến trước mặt chú nhóc nhưng nó không cầm lấy mà nhìn hần với vẻ kì lạ.

-Vậy chú có phải là người Hán quốc không?

Hai trong mắt của thằng nhóc hơi đỏ lên, hai hàm răng cắn chặt nhìn chăm chăm vào hần với vẻ không tốt.

Thấy biểu hiện của thằng nhóc có vẻ khác thường khi nhắc đến chữ Hán quốc hần lấy làm lạ mở miệng trả lời.

-Đương nhiên là không phải, sao thế bé con?

Nghe được câu trả lời Cơ Cảnh thờ phào nhẹ nhõm, vui vẻ giựt lấy miếng thịt trên tay hần cười toe toét trả lời.

-Không có gì hề hề ăn thôi, ăn thôi.

Lâm Đình cảm thấy nó như thế không tiện mở miệng hỏi thêm, cũng xèo lấy một miếng thịt bỏ vào miệng chưa kịp nhai đã phải phun ra.

-Oa bóng miệng ông đây rồi, phì phì.

Cơ Cảnh thấy ông chú đối diện xấu mặt thì bỏ lẩn ra mà cười, lẩn qua lẩn lại, cười đến đau cả bụng cũng không dừng lại được.

-Lời con cười cái gì, cấm cười, còn cười nữa thì nhện đi.

Lần này Lâm Đình cẩn thận phùng mang trợn mắt lên mà thổi cho nguội rồi mới bỏ vô miệng mà ăn, nhìn lại thằng nhóc đối diện đã mau chóng càn quét xong miếng thịt rồi nhìn hần với ánh mắt long lanh đầy tội nghiệp. (kiểu ánh mắt như Mèo Đi Hia ấy film nha)

-Được rồi đừng nhìn ta như thế tự xèo đi.

Vừa nghe thấy thế không biết nó mọc ở đâu ra một con dao sáng loáng chỉ làm vài đường là tảng thịt bong ra một mảng loáng bóng, dưới ánh mắt như muốn lòi ra của Lâm Đình tốc độ miếng thịt phải nói là thần tốc mất đi, đến khi nó chém đến miếng thứ hai anh chàng mới tỉnh ra, vội vàng lùa thịt vào miệng.

-Này này lời con, từ từ đợi ta với chứ, ngoàm, ực, ực.

-Ngoàm, ực, ực ngoàm, chú à, ực nướng bị khét rồi ực, không ngon ực.

Nhìn thằng nhóc vừa nói vừa ăn mà tốc độ đánh chén không giảm chút nào Lâm Đình lẳng lẳng tăng tốc trong lòng thầm than.

-Má ơi cái bụng com ở đâu lòi ra thế, ai phải nuôi nó chắc phá sản mất thôi, lời con đợi đấy, đợi nguội dần đường xong rồi, kiểm chỗ nào bán đi chắc cũng thu hồi lại ít vốn.

Dưới sự công phá của hai con quỷ đôi đầu thai cái chân hổ to gần bằng một người trưởng thành cứ thế biến mất chỉ còn lại cái xương bóng loáng nằm lẩn lóc một bên.

-Ồ chú à cũng lưng lửng rồi hay ta đánh một giấc nhỉ?

Nhìn thằng nhóc trước mặt Lâm Đình không biết nó có phải quái vật hình người không nữa, bảy tám phần chân hổ chui vào cái bụng nho nhỏ đó mà chả thấy nó căng lên tý nào.

-Đánh cái gì gì kiếm đường bò ra khỏi đây cái đã, đợi trời tối thì làm sao đi được. Mà cháu chắc biết đường ra khỏi đây chứ nhỉ?

-Làm sao mà cháu biết được, cứ tưởng chú biết chứ, đang chờ chú dẫn ra đây.

Mặt Lâm Đình đen xạm lại gào lên.

-Trời ạ thằng lỏi con này ăn của ông, xài đồ của ta còn bắt ta phải làm bảo mẫu cho nó nữa, thiên lý ở đâu hả trời, giữ người lại có tác dụng gì chứ bắt người lại đem bán may ra đền bù được tổn thất tinh thần của ông đây.

-Ấy ông chú đừng nóng tuy không biết đường ra chính xác nhưng cũng biết phương hướng đại khái hê hê.

-Ừm thế còn được vậy chuẩn bị thu thập tý rồi lên đường nào.

Nói xong Lâm Đình đứng dậy đi vô mấy bụi cây kiếm ít lá cùng dây leo trở lại.

Cơ Cảnh tò mò hỏi.

-Chú làm gì thế?

-Bọc đồ ăn chứ gì nữa, ai biết khi nào ra khỏi nơi quỷ quái này được.

Hắn đi đến chỗ con hổ chặt nốt ba cái chân còn lại, nhìn thoáng qua chỗ ngà voi với sừng tê giác mà lòng quặn đau.

-Thôi bỏ đi vác thêm cái đồng đó không biết có lết ra nổi nơi này nữa không, tiền có nhiều nhưng phải còn mạng mới hưởng được a.

Vứt cho thằng nhóc cái giò hổ còn to hơn cả nó chẳng thèm liếc mắt lấy một cái mở miệng nói.

-Phần của người đấy, không vác được thì nhịn, ta đây không chia cho người nữa đâu.

Vẫn tưởng thằng nhóc sẽ gào lên ai ngờ nó nhanh nhẹn nhảy đến vác cái giò lên nhẹ như không, rồi chạy phía trước dẫn đường miệng gào to.

-Nhanh lên ông chú không thì trời tối đấy.

-Ài không thể nói là ta bóc lột trẻ em nha, mà có bóc lột thì làm đêch gì có ai quản hê hê.

Nhìn cái bóng nho nhỏ vác cái đuôi hổ còn to hơn mình chạy ở phía trước làm hắn cứ cảm thấy quái quái thế nào.

Đi cả nửa ngày trời rớt cuộc cũng ra khỏi khu vực xung quanh núi, tiến vào được rừng rậm. Trái ngược với vẻ yên tĩnh chết chóc đằng sau lưng khung cảnh phía trước lại tràn đầy sức sống.

Từng cây cỏ thụ hàng trăm người ôm không xuể vươn cao đón nắng như những người khổng lồ thực vật, cái bóng chúng tỏa ra đủ để bao trùm hơn trăm mét có dư, từng tiếng chim riu rít gọi nhau lúc chiều tà, thỉnh thoảng lại có tiếng rống vang của loài động vật nào đó mà chắc chắn không phải loại ăn chay rồi.

Có lẽ hai chú cháu hai nhà này cũng cảm thấy thế nếu như đằng sau lưng không bị một con hắc Báo Vương dí theo sát đít. Bây giờ hai anh chàng đang vất chân lên cỏ mà chạy làm quái gì có thời gian chú ý phong cảnh có nên thơ hay không.

-Gào, gào...

Từng tiếng gầm của hắc Báo Vương vang lên sau phía sau lưng. Nó đang đối tự đứng ở đâu có hai thằng cha vác theo ba cái chân giò thơm phức đi vào lãnh địa của mình, tự cảm thấy miếng ăn đưa đến tận cửa không xoi thì phí cho nên không để gì bỏ qua, cho nên mới có cảnh tượng này.

Nhìn con báo đen sì, to đùng đang đuổi theo phía sau sống chết không tha, đã vậy hai mắt nó cứ dán sát vào sau mông mình, nước miếng bắn tung tóe Lâm Đình không nhịn được gào lên.

-Thằng lỏi con này mày dẫn đường kiểu khi gì thế, vừa bò vô rừng đã gặp ngay cái thứ quỷ quái này rồi.

Cơ Cảnh nghe đang chạy phía trước nghe thế gào lại trả lời.

-Ông chú chết tiệt, đã bảo là cháu không biết đường mà, cái này là do vận khí xui xẻo, là việc ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi.

-Ngoài ý muốn mà sao người chạy nhanh thế, chạy sau ta không được à.

-Ông chú khôn nạn, cháu là thiếu niên nhi đồng, là tương lai của đất nước đó, không chạy nhanh để vào bụng nó à, chú à cháu đây còn chưa biết mùi vị đàn bà nó thế nào nên chưa muốn chết đâu.

Nói rồi như nhìn thấy cái gì thằng nhóc trong thoáng chốc đề thăng tốc độ lên như gió để lại Lâm Đình đang ngoác miệng định chửi ở phía sau.

Thấy nó thế anh chàng cũng quay lại nhìn sau lưng, không nhìn thì thôi vừa nhìn thì hồn phi phách tán, một ngọn núi nhỏ đen sì đang từ trên trời hạ xuống cái miệng đỏ lòm, răng nhọn lồm chồm, nước miếng ròng ròng chảy ướt cả hai bên mép đang há rộng chuẩn bị tấp một miếng, không nghi ngờ gì nếu bị

nó đập trúng thì anh Đinh nhà ta hơn nửa thân trên sẽ lập tức đổi chỗ.

Sinh tử trước mắt công pháp trong người hắn đột nhiên vận chuyển nhanh gấp cả trăm lần bình thường, cảnh vật xung quanh dần chậm lại, hắn còn ngửi được mùi hôi hám từ cái miệng kia tỏa ra, từng dòng nước bọt đang nhiều xuống đầu mình, cái lưỡi đỏ lỏm đó gần như đã chạm vào mái tóc.

Trong cơ thể từng dòng bốn nguyên lực ẩn sâu trong từng thớ thịt, xương cốt, dưới sự thúc đẩy đột ngột trào dâng như sóng dữ, từng tế bào huyết nhục như reo hò cả lên, toàn thân Lâm Đinh bây giờ tràn trề sức mạnh mơ hồ còn ẩn hiện ánh sáng vàng, dưới sức ép của tử vong anh chàng tung ra một cú đâm móc tập trung mười hai thành công lực.

-Bùng, ừng, u..n..g

Chuyện khó tin đã xảy ra, con Báo Vương nặng cả tấn to lớn như ngọn núi nhỏ đang trên đà lao đến, mắt thấy con mồi đã gần chui vào miệng thì bất ngờ bị một cú móc hàm, hai hàm răng của nó dùng tốc độ không tin nổi đóng lại, "cộp" nghe mà lạnh cả người, thân thể to lớn đó lao đến nhanh mà bay ngược lại còn nhanh hơn, xoay tròn hai vòng trên không rồi "Ầm" thân mật tiếp xúc với mặt đất làm cát đá bay mù mịt.

Lâm Đinh ở phía đối diện đang chống hai tay lên đùi cong người thở dốc. Hồi tưởng lại cảnh khi nãy, đến giờ hắn vẫn chưa hết sợ.

-Mẹ ơi chút xíu nữa thôi là vô bụng nó rồi, may mà anh đây tốt xấu gì cũng là nửa cao thủ rồi, mẹ nó may quá.

Sách linh ở trong đầu gào lên.

-Mẹ kiếp còn không chạy đi, con quái đó cũng gần thành yêu rồi, một đám của người chỉ làm nó choáng váng tý thôi.

Vừa nghe thế Lâm Đinh nhìn vào đồng bụi mù thì quả thật có cái bóng đen đang lồm cồm bò dậy chỉ là hơi lắc lư một ít, không nói hai lời chân như bơi mỡ chạy nhanh phát khiếp.

Nhìn thấy thằng nhóc đang đứng phía xa vẫn không quên vác theo cái giỏ hổ Lâm Đinh chỉ muốn lao đến làm thịt nó ngay. Trong lòng rủa thầm "Mẹ ơi cái bụng con này vác theo cái giỏ hổ to tởm bố, thế mà còn chạy nhanh hơn cả ông, có nên ném nó lại dụ khị con hàng phía sau không nhỉ".

-Lỗi còn nhìn cái đếch gì chạy nhanh đi, con Báo phía sau gần thành yêu rồi đấy.

Chẳng cần hắn nhắc Cơ Cảnh vẫn luôn để ý phía sau lưng Lâm Đinh vừa thấy có động tĩnh là cu cậu trong chốc lát đã mất hút khỏi tầm mắt, nhìn thấy thế hắn không nhận được hồi hận thóa mạ ầm ầm cả lên.

-Trời ạ tức chết mà, nhãi ranh này sao mà con bà nó nhanh, biết thế tóm nó lại ném về phía sau dụ Báo để ta trốn là được rồi.

Con Báo Vương sau một hồi lắc lư dường như cũng đã ổn định lại, nổi giận gầm lên một tiếng rung trời làm chim chóc cây cối một hồi toát loạn.

Nó thực sự nổi giận rồi bị thức ăn giáng cho một phát xây xẩm mặt mày, đã động đến tôn nghiêm thú vương của mình cho nên nó quyết định truy sát con mồi này đến cùng, rống to một tiếng trong cơ thể Báo Vương lóe lên những quang sáng màu đen bao bọc lấy toàn thân tốc khiến tốc độ của nó thoảng cái tăng nhanh mấy lần.

Lâm Đinh chạy phía trước đang cân nhắc làm sao tóm được Cơ Cảnh dụ nó làm mồi thì nghe được tiếng rống, lơ mơ thấy được có một cái bóng đen kịt với tốc độ như gió lao về phía mình thì tay chân lạnh toát.

Đang ngẩn người thì nghe được tiếng của sách linh gầm lên.

-Má ơi, đồ nào bò mau vận hành công pháp tập trung vào hai chân mà chạy đi, chỉ cần cảm cực cho nó hao hết yêu lực là thoát rồi.

Nghe thế anh chàng như vớ được cọng rom cứu mạng, điên cuồng vận chuyển tâm pháp dồn năng lượng về phía hai chân cơ giò mà chạy.

Từng cảnh vật cứ mờ ảo lướt qua hai bên, tốc độ của Lâm Đinh phải lên đến cả 160km/1h dư sức phá kỉ lục thế giới, nhưng nhìn con Báo Vương càng ngày càng gần phía sau hắn cũng chẳng còn thời gian đâu mà để ý chỉ hận rằng không thể mọc thêm vài cái chân nữa mà chuẩn cho nhanh.

Vài lần xém nữa bị nó tấp trúng nhưng mỗi lần như thế công pháp lại tự động vận hành cực nhanh giúp Lâm Đinh kiên trì đến tận bây giờ, tình trạng của hắn đã như nó hết đà, hai mắt trắng dã, hơi thở dồn dập, ngực như bị cả tảng đá đè lên. Nếu không nhờ công pháp bất phạm cộng với nguy cơ tử vong phía sau, cu cậu đã gục từ lâu rồi. Đừng nói hắn trước đây chỉ là một người bình thường cho dù là cao thủ phạm cảnh tăng 7 trở xuống gặp phải con Báo gần thành yêu này cũng chỉ có nước nuốt hận ngàn thu, Lâm Đinh vậy mà còn chạy được đến giờ đã là kì tích lắm rồi.

Một đuổi một chạy khoảng sáu giờ đồng hồ mặt trăng cũng đã lên cao, Báo Vương lại giờ vuốt vổ một cái, nó cũng không mong có thể đánh trúng con mồi trước mặt nhưng chuyện lạ đã xảy ra, cái thằng cha này vậy mà lại không hề trơn tuột như những lần trước, chỉ đụng nhẹ một cái mà tên nhân loại đã như điều đứt dây bay thẳng về phía trước lao qua vô số bụi rậm cuối cùng đập mạnh vào một thân cây cổ thụ mới dừng lại được làm cành lá của nó có hơi rung động.

Báo Vương ngán cả người giờ cái vuốt của mình ra nhìn nhìn tràn đầy nghi hoặc.

-Không lẽ Báo gia ta đây đại phát thần uy, một vuốt đập chết tươi con mồi rồi hề hề.

-Mà thôi mặc kệ chạy theo thằng cha này kiếm hai cái giò một p phở rồi, ài chân giò bây giờ cũng không dễ xoi nha.

Lâm Đình bây giờ đang nằm một đống ra đấy miệng xùi bọt mép hai mắt trắng dã, nếu mà nghe được những lời này chắc ngồm luôn, vì hai cái chân giò mà bị rượt đuổi xem toi luôn cái mạng nhỏ.

Đúng với câu "tiền vô cổ hậu vô lai".

Đang chuẩn bị đánh chén hai cái đùi béo ngậy thơm ngon thì một tiếng động ầm ầm như có cái gì rất to lớn đang hướng về phía này, mặt đất rung lên bần bật, từng cây cỏ thụ như muốn bật gốc mà ra vậy.

Một khí tức khủng bố lan ra bốn phía xung quanh lâm vạn vật như muốn quỳ rạp xuống đất thuận phục, chủ nhân của cỗ khí tức dần dần hiện ra, một thân ảnh, hay đúng hơn là một người không lồ to lớn, vòng eo của hắn phải to gấp rưỡi cây cổ thụ lớn nhất trong khu rừng, chiều cao phải vài trăm mét là còn ít. Toàn thân trên dưới cơ bắp nổi vòng hết lên nhìn như những ngọn đồi nhỏ nhấp nhô.

Báo Vương so với người khổng lồ này còn không bằng con mèo nhỏ tiện tay bóp cái là chết, nó lúc này đang run rẩy nằm bẹp trên mặt đất nhìn lên trên cái đầu như căn nhà to đùng đó.

Người khổng lồ đi đến trước con báo một khoảng rồi dừng lại bỗng dừng trên vai hắn lại vang lên một giọng nói non choẹt.

-Anh à con mèo nhỏ này hình như muốn xoi thịt ông chủ kia đó.

Chủ nhân của giọng nói không ngờ lại là Cơ Cảnh lúc chiều đã chạy đi đâu mất bây giờ lại nhảy tót lên vai người khổng lồ mở miệng nói. Trên vai vẫn vác nguyên cái đùi hồ to hơn cả mình.

Người khổng lồ nghe thấy thế thì gầm lên, làm cây cối như bị cuồng phong quét qua, trên mặt đất thì đất đá bay loạn xạ, lông của Báo Vương cũng bị thổi như muốn bật ra khỏi da vậy.

-Mẹ kiếp con mèo này quá hư à nha thế mà dám ăn thịt người, xem ra sắp có món mèo con hấp gừng rồi.

Báo Vương nghe thế dường như hiểu được tiếng của người khổng lồ làm cho nó run lên cảm cấp nhưng vẫn lấy hết sức bú sữa mẹ mà gầm lên như thanh minh điều gì đó.

Nghe nó gầm lên người khổng lồ kiên nhẫn nghe rõ một lúc sau mới ngó ra.

-Thì ra ngươi chỉ muốn hai cái chân giò sau lưng thằng cha này.

Báo Vương nghe thế mừng hùm gât đầu lia lịa rất nhân tính hóa, còn ve vẩy đuôi bò tới liếm liếm cái chân của người khổng lồ, nhìn như một con chó con đang cố lấy lòng chủ vậy.

Người khổng lồ thấy nó thế thì cười khanh khách mở miệng nói.

-Ha ha được rồi đừng liếm nữa nhột chết đi được, ngươi mang hai cái giò đi nhưng đừng có tấp luôn thằng cha kia là được.

Báo Vương nghe được lời của người khổng lồ liền dừng lại, chạy đến ngoạm lấy hai cái giò hồ rồi lui về rừng sâu trước khi đi còn quay lại nhìn người khổng lồ với vẻ thân thiết.

-Anh à đó có phải con mèo nhỏ mà trước đây anh cứu không.

-Hề hề nhìn thì đúng là nó rồi, trước đây khi nó còn nhỏ bị thương nặng gần chết nhìn thấy rất tội nghiệp đúng lúc ta đi ngang qua tiện tay mang về chăm sóc, sau khi nó lớn tí thì mang thả ở đây không ngờ nhiều năm qua đi cũng gần tiến hóa thành yêu thú rồi.

-Mà thôi thằng cha xui xẻo nằm co giật này là người cứu đệ hả?

-Nhìn ông chú này thì có vẻ giống, nhưng sao mà đệ mới đi nửa ngày lại biến thành hình dạng này rồi nhỉ?

Phải nói là bộ dạng bây giờ Lâm Đình không khác tên khất cái là mấy, bộ quần áo da hồ rách nát không thể tả, lộ ra cái mông trắng lóa, cái áo phải nói là chỉ còn hai mảnh mới phải. Số là trên đường bỏ chạy tuy mấy lần có thể thoát hiểm trong nháy mắt nhưng quần áo của hắn lại không được may mắn như vậy nếu không nhờ chất liệu da hồ cực kì chắc chắn thì anh chàng đã phải thân không mảnh vải chạy marathon rồi.

-Anh à hay là mang ông chú này về làng trước cái đã, dù gì người ta cũng đã bỏ công cứu đệ mà.

-Không phải đệ không biết lòng người hiểm ác, thằng cha này lai lịch bất minh ai biết có phải gian tế Hán quốc trà trộn vào hay không, nếu chúng ta cứ như vậy mang hắn về lão già ở nhà không lột da ta ra mới là lạ.

-Thế phải làm sao đây hả anh không lẽ cứ ném hắn ở đây tự sinh tự diệt, như vậy thì có vẻ không tốt lắm đâu.

-Từ từ đã, cứ vậy mang về thì không được, để ta thiết lập vài trăm đạo cấm chế, gài thêm vài chục con cò trùng, ngoài ra có ít độc dược mẫn tinh để hắn nuốt hết là chắc ăn, đảm bảo khiến hắn thoải mái khó nói nên lời.

Lâm Đình vừa nghe vậy thì trong lòng cực kì sợ hãi, tuy không biết cảm chế, cổ trùng là cái dạng gì, nhưng để rơi trên người mình chắc không phải là việc gì tốt lành rồi, còn độc được thì còn phải nói sao?

Thì ra anh chàng đã tỉnh dậy vừa lúc nghe được đoạn đối thoại này trong lòng tràn đầy khổ sở suy nghĩ.

-Hú hú thẳng lời con chết tiệt, ta đây mềm lòng cứu người thế mà lại để người ta thiết hạ cảm chế với cái ba cái con bọ vô người ông, hú hú rút cuộc là nên cắn lưỡi tự sát hay là ôm giò cầu sống đây.

Nếu là người khác thì có lẽ bật dậy gào lên "Sĩ khả sát bất khả nhục" rồi chấn vỡ tâm mạch khỏi phải chịu đựng dày vò, nhưng đó là người khác còn anh Đình nhà ta thì thôi rồi, khỏi nghĩ cũng biết hẳn ta chọn cách nào, nghĩ như vậy chẳng qua là để tự an ủi mình mà thôi "Không phải ông đây tham sống sợ chết ta cũng muốn học theo kẻ sĩ lắm chứ, nhưng bố đây còn chưa luyện qua cái chiêu chấn tâm mạch gì gì đó, mà cắn lưỡi thì đau quá cho nên ôm chân vẫn tốt hơn à nha"

Đang ôm tư tưởng cầu sinh lại nghe được tiếng thẳng nhóc vang lên.

-Hề hề anh à bạo lực là không tốt, không phải lão già thường nói "Lấy đức phục người sao".

Lâm Đình nghe được lời này trong lòng mừng húm, xem ra cần phải cố nặn ra vài giọt nước mắt để biểu lộ cảm kích.

-Ồ há cha già thường dạy "Lấy đức phục người" mà ta quên mất.

-Đệ đệ người thật thông minh, quả là sóng sau đề sóng trước.

-Đâu có, đâu có đại ca mới là nhân trung chi long, là ngôi sao mới nổi ta đây làm sao dám sánh bằng.

-Đệ đệ người...,...

Lâm Đình:

-Mẹ kiếp hai anh em người nói một hồi chiếm hết chỗ tốt trong thiên hạ rồi, thế ông đây là cái khi gì?

Nhìn hai thằng cha một siêu lớn một siêu nhỏ khen qua khen lại lẫn nhau, càng nói càng đắc ý không có vẻ gì là mệt mỏi Lâm Đình nằm nghe, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa bật dậy.

-Này hai vị có phải là nên làm chính sự trước không?

Đang tăng bốc lẫn nhau hăng hái bị tiếng nói chen ngang, hai anh em nhà này mới nhớ ra còn một người đang đợi họ "lấy đức phục nhân".

-Hề hề ông chú tỉnh rồi à làm thiếu niên như cháu đây lo lắng không thôi, chú xem vì lo lắng cho chú nên cả người gầy đi một vòng rồi nè.

Lâm Đình chửi ầm lên trong lòng.

-Mẹ kiếp sao thẳng nhóc này mặt còn dày hơn cả ta thế, lo lắng mà chạy nhanh hơn cả gió đến nhìn cũng chả thèn liếc lấy một cái, bụng của người như cái động không đáy không to lên nổi thì phải nhỏ lại mà.

Cố hết sức nặn ra nụ cười mà hẳn cho là thân thiện nhất mở miệng.

-Hề hề để thiếu niên như cháu phải lo lắng đúng là ta không tốt, thật là ngại quá, đúng là con cháu được giáo dục tốt có khác, mà vị đại ca này là ai thế, nhìn có vẻ uy vũ, hiền ngang, phong độ bất phàm à nha.

Vừa chửi người ta xong bây giờ thẳng cha này không do dự phun ngay những lời buồn nôn ra vuốt mông ngựa, tổ bà nó rút cuộc là ai mặt dày hơn a.

-Ông chú chỉ được cái nói đúng, đây là ông anh của cháu, vất vả lắm mới mời đến được, đấy cháu lo lắng cho chú thế nên chân không ngừng chạy đi gọi viện binh.

Người khổng lồ bên cạnh đang làm ra vẻ ta đây là cao nhân lánh đời không màng danh lợi nhưng trong lòng lại đang nở hoa mở miệng trả lời.

-Ủm vị huynh đệ này không cần cảm kích, chỉ là cái nhấc tay mà thôi.

Má ơi hai thằng cha này đúng là anh em có khác da mặt đúng là dày như nhau mà.

-Hề hề ta tên Trịnh Trung Cơ cứ gọi là Trung Cơ cũng được, mà nên để ta đưa huynh ra khỏi nơi này chứ hả?

Lâm Đình thảm hận.

-Khốn kiếp nói khô cả họng bây giờ người mới nhớ tới là đến cứu người sao.

-Vậy phải cảm ơn Trung Cơ huynh đệ rồi.

Người khổng lồ nghe thế đưa tay nhắc hẳn lên vai nhưng nắm có hơi mạnh làm mấy khúc xương của Lâm Đình vốn đã chả lành lặn gì chỉ muốn nát vụn luôn.

Cơ Cảnh ngồi bên thấy thế mở lời.

-Chú à không cần cảm động rơi nước mắt vậy đâu, là chuyện nên làm mà thôi.

Lâm Đình đau đến vẹo cả lưỡi chưa kịp mở miệng gào lên thì Trung Cơ đã dậm mạnh một cái thi triển thần thông đằng không để lại một cái hố sâu đầy cây cối gãy đổ phía dưới. Nếu mà gào lên được thì Lâm Đình đã lỗi thân gia nữ quyền của anh em nhà này ra gian sát hàng trăm lần để thỏa cơn hận.

Trung Cơ bay càng lúc càng cao, cảnh vật phía dưới nhỏ dần theo tầm mắt, đến khi đạt đến độ cao mà sự vật phía dưới chỉ là những chấm nhỏ hẳn mới thi triển pháp quyết phi hành chân đạp mây trắng lướt đi như gió, Lâm Đình nhìn mà lòng đầy ước ao "Khi nào ta mới có thể ngự không phi hành chứ, ài nhìn người ta oai phong biết bao chưa kìa"

Tuy tốc độ đằng vân của Trung Cơ cực nhanh hai người Lâm Đình ngồi trên vai lại vô cùng thoải mái không có chút gió nào tấp vào họ, bên ngoài thân thể người khổng lồ tự động ánh lên ánh lên kim quang nhàn nhạt, nếu từ xa nhìn lại quả thật trông rất giống thần tiên cười mây đạp gió ngao du đất trời.

Đang viễn vông mơ ước ngày nào đó mình cũng oai phong như vậy thì bị tiếng nói sách lính vang lên trong lòng đánh thức.

-Hừ có cái khi gì đâu mà phải hâm mộ chỉ là cái pháp thuật cười mây bình thường thôi mà, một món pháp bảo phi hành cũng không có lại còn phải biến hình thể bụi lên chờ các người vừa nhìn là biết quý nghèo hèn rồi.

Lâm Đình bĩu môi trả lời.

-Người mới không biết hàng đúng là đồ không có phẩm mĩ, nhìn người ta cười mây oai phong thế kia ai đời nào như người nói thô tục không chịu nổi.

-Người thì biết cái quái gì chỉ được cái vẻ ngoài, tốc độ như rùa bò thế này gặp phải địch nhân lợi hại chỉ có nước bị người ta chà đạp.

-Thế theo người phải như thế nào, chẳng lẽ dưới chân phải đạp một cây kiếm bé tí tẹo không biết lúc nào ngã chết mới gọi là cao thủ là thời thượng.

Nghe hẳn nói thế sách lính cũng cảm thấy có lý nhưng vẫn cứng miệng nói.

-Cái này không phải người nói là được, tiền bối cao nhân không phải vẫn thường đạp cây kiếm phi hành đấy sao.

-Ài chuyện khác thì thôi đi nhưng việc này người phải nghe ta. Chỉ có mấy thằng cha thừa tình lực không phải người mới tập cười phi kiếm. Làm riêng một cái pháp bảo phi hành là được rồi như là một cỗ xe ngựa đi, rảnh rồi không có việc gì làm có thể chui vô hưởng thụ rượu ngon, gái đẹp thế quái nào cứ phải đua đòi người ta học cười phi kiếm, nhìn chả giống ai đã vậy lại vừa mệt vừa khổ người khác nhìn thấy không khéo lại tưởng nghèo quá không có tiền đi xe mới phải cười kiếm.

Lần này sách lính cảm tị, phải công nhận thằng cha này nói đúng.

-Ài người nói cũng đúng nhưng thế khi chiến đấu phải làm sao không thể nào vác cả cái xe ra đạp người được

-Thế mà cũng phải hỏi, đúng là quê mùa không có kiến thức nha, chế tạo nguyên một bộ giáp chuyên chiến đấu có phải hay không, ví dụ hai cái giày chuyên để tăng cường đánh sập lá cà, phi hành, thuận di khoảng cách gần, cái áo chuyên tăng cường phòng hộ, hộ uyển hay bao tay tăng sức mạnh....

Sách lính nghe được lời này không thể không nhìn Lâm Đình với con mắt khác.

-Ừm nghe người nói ta cũng cảm thấy mở rộng tầm mắt thật, cái vụ giáp người nói là chiến giáp, tu tiên giới hiện giờ thất truyền rồi, nhưng không sao có bốn sách ở đây chút khó khăn đó ăn thua gì.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ngủ Rối

Lâm Đình cùng nó tán phét một hồi như nhận ra cái gì đó trong lòng trầm xuống, về mặt trở nên khó coi mở miệng hỏi.

-Sách lính?

-Ồ, gì thế?

-Chư Thiên đâu rồi?

Theo bản năng nó trả lời.

-Ngõm rồi.

Lâm Đình nghe thế hai mắt đỏ quạch gào lên.

-A a a ta phải giết người quần sách khốn kiếp này, nói người đã làm gì Chư Thiên rồi?

Sách linh bây giờ mới ý thức được tình hình nghiêm trọng, nghĩ thầm.

-Tổ bà nó lỗ miệng rồi để thằng cha này nổi điên lên thì không tốt a.

Nhìn Lâm Đình chuẩn bị liều mạng đến nơi nó vội vàng đình chính.

-Ấy đừng nóng, nhầm lẫn ấy mà, lâu lâu báo tử cũng sai mà (thời xưa ra chiến trường gửi giấy báo tử vong về nhà hay bị nhầm), chưa chết, tuyệt đối là chưa chết cứ bình tĩnh.

Lâm Đình nghe được thì có đôi chút bình tĩnh lại nhưng vẫn hỏi với vẻ bức tức.

-Mẹ kiếp chết chóc mà người cũng nhầm lẫn được, làm ăn kiểu đó hả, nói nhanh đi coi nào Chư Thiên bây giờ sao rồi.

Sách linh cũng bức lên gắt lại.

-Bà nội người rốt cuộc là ông mày có chỗ nào không bằng thằng cha đó hả, trời ạ sao ta lại chọn đồ khốn kiếp này làm chủ nhân hả trời.

Lâm Đình cũng ngờ ra.

-Đúng a nó là quyền sách nát đó, còn ông đây là chủ nhân không thể nào nó lại làm chuyện bất lợi với mình được.

-Thôi được rồi ta biết người là sách tốt, sách đẹp, sách đại nhân, mong ngài nói cho kẻ hèn này biết nghĩa huynh của ta giờ sao rồi.

Sách linh âm ức trả lời như thể trẻ con bị oan ức cực lớn dính lên đầu vậy.

-Không biết, nghĩa huynh của người chứ có phải của ta đâu làm sao ta biết được.

Lâm Đình chửi thầm.

-Mẹ kiếp hai thằng đực rựa dùng chung một quyền sách người không biết ai biết.

Cố vờ về quyền sách nhầm cây miệng nó.

-Hề hề anh sách đẹp trai, là sách thần phải có lòng khoan dung độ lượng chứ, ai lại chấp nhặt kẻ tiểu nhân như ta đây, không lẽ người lại là sách như thế, ẩn tượng trong lòng ta sách linh ngài là kẻ lòng dạ bao dung, anh tài tiêu sái, đẹp trai chảy nước, luôn luôn bao dung che chở cho kẻ hèn này, ta cảm kích còn không kịp làm quái gì có lòng dạ nào mà chỉ trích chứ.

Nghe hấn nịnh hót mà sách linh cứ lảng lảng mặt mày giãn cả ra.

-Ủm bôn sách không thèm chấp nhặt với người, về Chư Thiên hôm nay tâm tình ta rất tốt nói cho người cũng không vấn đề gì. Thằng cha đó vì giúp người ngưng tụ nửa thân dưới bị tổn hao đến căn nguyên nên lên giường ngủ rồi, ngủ đủ thì sẽ dậy không cần lo cho hấn cũng không cần gửi năng lượng cho hấn làm gì, nếu thừa năng lượng thì gửi cho ta là được.

Má oi thằng cha này chơi ác, người ta bị thương xem đi tong luôn đang cần năng lượng tu bổ, một câu nói cật phăng luôn vật tư cứu trợ đút túi làm của riêng, ài anh sách đẹp trai không đi làm tham quan quá phí của trời a.

Lâm Đình hỏi lại.

-Ngủ à, thế bao giờ Chư Thiên có thể tỉnh lại?

Nhanh thôi, nhanh thôi, mười vạn, tám vạn năm gì đó.

Lâm Đình hít một hơi khí lạnh.

-Mẹ kiếp nhanh quá nhỉ, chỉ sợ lúc đó ông đầu thai mấy chục lần rồi.

-Hề hề không lâu, không phải còn có bốn sách đây sao, mà quên hình như thằng cha đó để lại cho ngươi hai món hàng bảo mệnh nè.

Nói xong từ trong bản thể sách linh bay ra một điểm sáng nhập vào biển sao trong thế giới hình chiếu ý thức của Lâm Đỉnh.

Bên ngoài cơ thể hần vẫn bình thường, đang nhắm mắt ngồi ngay ngắn trên vai Trung Cơ, hai anh em họ Trịnh thấy hần thể thì cho là Lâm Đỉnh đang nhập định nên cũng không quấy rầy.

Cơ Cảnh mở miệng hỏi.

-Anh à sao mà anh biết em ở đây rồi chạy đến nhanh thế?

Trung Cơ mở miệng trả lời.

-Đừng nói nữa còn không phải tại thằng lỏi con ngươi làm hại sao, không có việc gì lại chơi trò đảo hồn khiến ông già nổi giận thì triển huyết mạch cảm ứng lên người ông đây rồi một cước đạp bay ta khỏi nhà, ài đáng thương cho mẹ vợ già của ta đang chờ được mưa móc thì gặp ngay chuyện này.

-Đấy ngươi xem khi trở về ta phải tranh thủ bồi thường cho chị dâu ngươi, còn không phải khổ cực hì hục hai ba ngày sao.

Tuy Cơ Cảnh còn nhỏ nhưng tốt xấu gì cũng sắp lấy vợ đến nơi người ta nói "chưa ăn thịt heo thì cũng thấy heo chạy", nhìn thấy ông anh mình khoác lác nó không nhịn được đã kích.

-Anh à hình như em thấy đạo này chị dâu thường than thở với mẹ hai, hình như là cái gì mà "mới lên đã bẹp ra" còn có cái gì "không bao giờ được thỏa mãn", không phải là nói anh đó chứ.

Khuôn mặt Trung Cơ giờ này đỏ rực lên, hiện tại hần chỉ muốn ném hai thằng cha này xuống, thu nhỏ cơ thể lại như muỗi rồi kiếm chỗ chuồn cho nhanh.

-Nói bậy nói bạ, ngươi chắc nghe lầm rồi, lỏi con lẩn này tự thân ông đây áp tải xem ngươi còn chạy đường nào.

Cơ Cảnh đang đắc ý vì thành công hạ thấp uy phong của ông anh nhưng nghe được lời đó thì ừ ừ mất hết khí lực, thảm lắm lắm.

-Mẹ kiếp lão già mắc dịch kiếm vợ cho ta thì kiếm em nào lỏi lổm tý, không thì ít ra cũng điện nước đầy đủ, đằng này lại kiếm con nhóc miệng còn hôi sữa, hai cái bánh bao thì chả thấy đâu vừa nhìn là biết không bú mút được gì rồi, mất hết cả hứng thú.

Trong lúc hai anh em giằng co thì trong đầu Lâm Đỉnh hiện lên một đồng tin tức làm hần hoa cả mắt chưa kịp xem xét thế nào thì đã nghe được giọng nói quen thuộc của Chư Thiên.

-Huynh đệ nghe cho kĩ, đây là linh thức truyền âm ta lưu lại, đầu tiên là ông đây không tin được quyển sách nát đó nên mới để lại phần tin tức và kinh nghiệm này cho ngươi.

-Trong này có kiến thức tích lũy của ta, còn có hai món pháp môn bảo mệnh mà ta phí hết một đời mới kiếm được, môn thứ nhất là "Nhất tuyến độn" đừng xem thường nó ta nhờ vào độn pháp này mà bao lần thoát khỏi nguy cơ sinh tử đấy, luyện được thì nên làm ngay đi. Chắc, môn thứ hai thì khi cho ngươi ta cũng cực kì đau lòng mà thôi ai bảo ta chỉ có một vị huynh đệ này chứ, mục đích ta để lại phần linh thức này cũng là vì nó à, trước khi truyền cho ngươi phải nhắc nhở trước một câu không lại oán trách ta, môn thuật pháp này ông đây mới cướp được tới tay chưa kịp luyện thì đã bị giam vô quyển sách chết toi, nếu ta luyện thành đã không thể tham thế này. Pháp môn thứ hai có tên "Tĩnh thần hư không vũ" hề hề tuy chưa thử tu luyện nhưng anh đây cũng biết

môn này thiên về cường hóa linh thức, nguyên thần, tinh hồn. Nhớ kĩ ngưng tụ ý chí vận khởi "Thanh thần chú" tiến vào không minh thì trong quá trình truyền thụ mới không có sơ xảy.

Đợi khoảng một lúc ánh chùng Lâm Đỉnh đã chuẩn bị xong linh thức của Chư Thiên để lại tự động tan vỡ hóa thành vô số mảnh sáng tán ra bốn phía của thế giới hình chiếu tinh thần. Khi toàn bộ mảnh vỡ ánh sáng tan vào không gian thì thế giới này rung lên bần bật, các vì sao lung lay như muốn rơi rụng, ánh sáng phát ra lúc sáng lúc tối. Nhìn biến hóa đột ngột xảy ra sách linh đang ngủ cũng phải bật dậy gào lên.

-Khốn kiếp Lâm Đỉnh ngươi làm gì thế mau dừng lại, ta không muốn chết đâu.

Sách linh gào lên nhưng không có ai đáp lại, nó không cam lòng điều động bản thể tỏa ra ánh sáng vàng kết nối với biển sao hồng ổn định thế giới này lại. Nhưng lại tuyệt vọng nhận ra không những không thể làm ổn định mà càng làm không gian rung lắc mạnh hơn.

Lúc này ý chí, linh hồn Lâm Đỉnh được một dải sáng xanh bảo vệ không chịu bất cứ ảnh hưởng gì cả, tập trung tinh lực vận khởi "Thanh thần chú" hần biết nếu như dừng lại chắc chắn chết không có chỗ chôn, ngay cả nghĩ cũng không dám chỉ toàn lực vận hành công pháp, trong đầu dần dần chỉ còn là những kinh văn huyền ảo đó.

Bên ngoài thân thể Lâm Đỉnh run lên bần bật lúc đầu biên độ còn nhỏ, dần dần càng ngày càng rung lên mạnh hơn. Lúc này hai anh em họ Trịnh cũng cảm thấy bất thường.

-Này Cơ Cảnh thằng cha này có mắc tâm thần phân liệt không, hay sao mà co giật dữ thế.

Cơ Cảnh nói:

-Mẹ ơi không phải chứ, nhìn ông chú này chắc không đến nỗi thế đâu.

Nói thì là thế nhưng Trung Cơ cứ nghĩ trên vai mình có thằng cha tâm thần phân liệt thì bố ai mà bình thường được.

Đang rùng mình bất chợt Trung Cơ cảm thấy trên vai truyền đến một cỗ hấp lực bất thường đang lôi kéo pháp lực của mình ra khỏi cơ thể, hần giật bắn cả người khiếp sợ vội vàng vận công chống lại nhưng chuyện không thể tin xảy ra, pháp lực của hần vô cùng tinh thuần hùng mạnh, ngày thường vô cùng ngoan ngoãn nghe lời bây giờ lại không ngừng tiến về phía cơ thể Lâm Đình mặc cho hần có cố gắng thế nào cũng không hề dừng lại.

-Sao lại có thể như vậy chứ.

Sách linh trong cơ thể Lâm Đình điên cuồng cố gắng ổn định không gian, một mặt lại không ngừng mở ra hấp lực hút lấy bốn nguyên lực từ ngoại giới bổ xung.

-Không được cứ thế này thì không gian này sẽ sụp đổ mất ta đây cũng xong đời, mẹ nó mới ra chưa được bao lâu đã phải liều mạng không lẽ đi theo thằng cha này thì kiểu gì cũng sớm toi đời thật.

Nói rồi nó liều mạng thả ra hấp lực, trong thoáng chốc bên ngoài cơ thể Lâm Đình sức hút tăng lên mười lần làm Trịnh Trung Cơ sắc mặt đại biến.

Tuy nói Lâm Đình thu hút không được bao nhiêu pháp lực của hần nhưng cái kiểu tăng lên này cũng quá dọa người đi, nếu vài lần tăng lên như vậy nữa thì cũng toi mất một thành pháp lực của Trung Cơ. Một thành pháp lực dùng cho là ít hần đã là linh cảnh "tu tiên giả", thân thể lại vô cùng to lớn pháp lực chứa đựng phải hơn tu sĩ bình thường cả trăm lần còn Lâm Đình thì sao, thân thể bé tí như muỗi, cùng lắm mới chỉ phạm cảnh tăng ba trong cơ thể chả có tý tẹo pháp lực, thế mà có thể rút pháp lực ra khỏi cơ thể cao thủ hơn mình cả hai tầng cảnh giới mà tốc độ chẳng hề chậm chút nào.

-Mẹ ơi ông đây hôm nay ra ngoài lại gặp cái loại quái vật gì thế này không biết.

Sau một hồi khủng hoảng hần cũng bình tĩnh lại tốt xấu gì cũng là một cao thủ phải có phong độ.

Người hút được bao nhiêu cứ hút ông đây đểch tin người hút nổi một thành pháp lực của ta, mà cho dù người có hút được coi như là phần thưởng chăm sóc em trai ta.

Lâm Đình người gây ra tất cả mọi chuyện lại chẳng hề biết gì, linh hồn hần bây giờ đang ở một trạng thái kì lạ nếu có người nhìn sẽ thấy linh hồn nằm trong dải sáng xanh không ngừng biến ảo khi phình ra khi thu lại, lúc biến thành yêu quái, lúc thành người, có khi là hoa cỏ cây cối bộ dáng biến ảo không ngừng, tình hình bây giờ của hần vô cùng không tốt tuy có "Thanh thần chú" bảo vệ nhưng nó không phải vạn năng.

Linh hồn bị nhào nặn như thế mà cũng không hề tan vỡ hay nứt mẻ gì thì phải nói công hiệu cũng quá nghịch thiên rồi, không phải công pháp thanh thần tinh khí tầm thường có thể đạt được. Chỉ là ý chí của Lâm Đình quá yếu chỉ có một phần nhỏ đau đớn truyền đến mà anh chàng tý nữa thì đứt hơi.

-Không ta không thể chết, mẹ ơi giúp con với hu hu.

Hần tận lực bảo trì ý chí, không ngừng nghĩ đến người mẹ đang chờ hần trở về nhờ vậy mới bảo trì một tia ý thức cuối cùng.

-Mẹ đang chờ ta, không ta phải vượt qua, không thể chết dễ dàng được, a a a đau đớn cút đi a a, chờ con....

Như hàng thế kỉ trôi qua linh hồn Lâm Đình cũng dần ổn định lại bộ dáng, càng ngày càng ngưng thật như thực thể vậy, đến lúc giống hệt bề ngoài Lâm Đình nó mới dừng lại, nhưng trong hai mắt như có thêm thứ gì đó lóe lên rồi biến mất.

-Phù xem nữa thì toi rồi, nhìn không gian hình chiếu ý thức đã ổn định mà xem ra còn sáng hơn rất nhiều sách linh nhẹ nhõm thở ra một hơi chìm vào ngủ say.

Ý thức Lâm Đình lúc này chịu qua hai lần giày vò đã có dấu hiệu sụp đổ nhưng hần lại gắng gượng chống đỡ mở mắt ra nói.

-Cơ Cảnh ta mệt quá bây giờ muốn ngủ, đừng cố làm ta tỉnh lại nhé.

Nói xong nhắm mắt lại gục xuống.

Trịnh Trung Cơ ở bên cạnh gào lên.

-Mẹ ơi thiên lý ở đâu, làm phu xe cho người cả ngày đã vậy còn nuốt mất nửa thành pháp lực của ông thế mà còn kêu mệt, người mệt phải là ta mới đúng a. Xin hỏi trời cao kiếp cu li của con bao giờ mới chấm dứt đây hu hu.

Không biết có phải do tức quá hay không mà Trung Cơ sử dụng luôn động tốc bảo mệnh làm tốc độ trong phút chốc tăng vọt mười lần thoáng cái biến mất cuối đường chân trời.

Lúc Trung Cơ đang tận lực phi hành thì cách đó vạn dặm trong một ngôi nhà tranh bình thường đến không thể bình thường hơn, có một lão già con mẹ nó xấu đến không thể xấu hơn đang ngồi trước cái màn hình siêu khủng 68 inch, à nhầm lần cái này là sự cố kĩ thuật, phải là ngồi trước vách tường, trên đó đang hiện lên hình ảnh ba người Lâm Đình đang phi hành nhìn như những thước phim 3D vô cùng sống động. Nhìn lão già cứ dán mắt vào hình ảnh trên

vách tường, có lẽ lão ta đã ở đó từ rất lâu rồi. Nhìn thấy cảnh Trịnh Trung Cơ tăng tốc lão ta rút cuộc cũng vờn vai đứng dậy.

-Rắc, rắc, cộp.....

Khi lão ta động dậy không ngờ từng khớp xương trên thân thể bỗng vang lên những tiếng lộp cộp tựa như muốn gãy ra vậy.

-Ài già rồi, bà nội nó mới ngồi có tý mà xương cốt đã muốn nhũn ra, hai thằng nghịch tử này đúng là làm cho người ta không yên tâm được hại cha chúng nó thế này đây, đã thế còn vác thêm một cái bị thịt về theo nữa đúng là tuổi trẻ bông bột, mà thôi không nghĩ nữa hôm nay có hơi mỏi nên đi tìm tiểu thiếp hay là tình nhân xoa bóp nhí he he, chắc Hồng Hoa đi chệp, chệp em nó đẹp chảy nước a chắc đang cần vị tiểu huynh đệ của ta chiều cổ đây hô hô.

Lão ta vừa đi vừa cười dậm bước nhanh ra khỏi nhà làm quái gì còn tý nào đáng về già nua, ài đúng là gừng càng già càng cay.

Trịnh Trung Cơ trong lòng buồn bực nên cũng chả thèm nói chuyện gì nữa mặc cho Cơ Cảnh làm ồn trên vai, một lát sau hắn đã bay đến một cánh rừng rậm rạp. Nếu nhìn từ trên cao xuống cũng chả thấy có gì khác với khung cảnh xung quanh, thế mà hắn lại dừng lại trên mảnh rừng vô danh này.

-May mà thằng cha này ngu rồi đỡ tốn công ông động tay chân.

Nói xong hắn hai tay bấm quyết, từng thủ ấn liên tục biến hóa trên hai tay phối hợp với chú ngữ lầm nhảm trong miệng dần hình thành những hình thù kì lạ bằng ánh sáng, chúng nhanh chóng ngưng đọng, tụ tập lấy một phương thức huyền bí nào đó liên kết lại với nhau rồi ào ạt lao xuống cánh rừng phía dưới.

Khi những ấn quyết đó lao xuống chỉ còn cách những cái cây khoảng một mét thì ngừng lại như bị một vòng bảo hộ vô hình chặn đứng chỉ trong và giây đã hoàn toàn tan vào hư vô. Trung Cơ thấy thế thì không hề thấy ngạc nhiên chút nào mí mắt cũng chả thèm nháy một cái chỉ yên lặng đứng nhìn.

Tường chừng như thế là đã xong không ngờ chỗ những ấn quyết rơi xuống sáng dần lên không chỉ có vậy nó còn lan ra bốn phía xung quanh với tốc độ chóng mặt. Một cái vòng bảo hộ khổng lồ phát xạ ánh sáng lờ mờ hiện ra, nhìn như một cái chén úp ngược đem khoảng khu vực vô cùng rộng lớn bên trong bao bọc lại.

Trịnh Trung Cơ không hề hoang mang thân thể trầm xuống thả lỏng toàn thân chỉ duy trì vàng sáng vàng quanh thân, bảo vệ hai người trên vai rồi mặc cho cơ thể mình rơi tự do xuống màn sáng. Va chạm khủng khiếp không hề xuất hiện, cơ thể to lớn của Trịnh Trung Cơ khi chạm vào vòng sáng như bị ai đó cắt ngang, nửa thân dưới hư không tiêu thất, nửa thân trên bên ngoài màn bảo hộ vẫn nguyên vẹn không thấy có gì là đau đớn cả, mọi việc chỉ xảy ra trong giây lát khi toàn bộ thân thể hắn hoàn toàn chìm vào trong thì mọi thứ đều trở lại trật tự cũ, khu rừng vẫn yên tĩnh như thế, làm gì có cái màn sáng nào, nhìn qua thì chẳng ai có thể tưởng tượng nổi bộ tộc Âu Lạc lừng danh thiên hạ lại cư trú tại một nơi không thể bình thường hơn như thế này.

-Anh à mỗi lần xuyên qua cái "không gian chia cắt kết giới" đó là em cứ thấy lạnh lạnh thế nào ấy, mà mấy lão già trong tộc không có việc gì làm lại đi bày ra cái kết giới quỷ quái đó, xài loại khác không được sao kiểu như "Thái thanh trận", "Huyền vũ trận" hay ít ra "Ngũ hành tiên trận" cũng được, chứ em thấy cái kết giới này vô cùng không tiện lợi mỗi lần chui qua phải cực kì cẩn thận, sơ xảy tý là đi tong cái mạng nhỏ, về nhà mình mà thần kinh lại còn phải căng như dây đàn thế này chả có tý thoải mái nào.

-Người thì biết cái gì, mấy cái loại trận gì đó người nói đều là của Hán quốc lưu truyền đến chỗ chúng ta, mạnh thì có mạnh thật dùng với kẻ khác bình thường cũng không sao, nhưng khi hai nước tương tranh mạng đồ của kẻ thù ra dùng trước mặt chúng không phải muốn chết thì là gì. Huống chi nơi đây là nhà của chúng ta lại mang trận pháp của bọn nó bày ở đây, khi Hán quốc đánh đến tận cửa không phải sẽ bị diệt tộc sao. Trận pháp là của bọn họ sáng tạo ra làm gì có ai rành hơn, cho dù các bộ lão trong tộc đã ra sức sửa chữa khuyết điểm nhưng không làm sao mà an tâm cho được. Không phải người không biết người Hán quốc nham hiểm thế nào, trong truyền thừa của tộc đã ghi lại không biết bao trang sử đầm máu rồi, người bảo các bộ lão có thể nào không cẩn thận?

Nghe Trịnh Trung Cơ trịnh trọng nhắc nhở, trong giọng còn mang theo vài tia trách cứ Cơ Cảnh mở hời tuôn rơi ào ào, trong lòng thâm mắng bản thân mình qua thiếu cảnh giác.

-Anh à em biết sai rồi, anh dạy rất phải.

Trung Cơ thấy hắn như thế thờ ra một hơi nhẹ nhõm, không đành trách cứ nữa nói.

-Biết sai là tốt rồi, những điều tộc quy khi đối phó ngoại địch người nhắc lại cho ta xem nào.

Cơ Cảnh.

-Khi giao tranh với nước Hán phải cảnh giác mười phần, thời bình phải cảnh giác mười hai thành.

- Luôn bảo trì sức chiến đấu đầy đủ, luôn chuẩn bị đến tình hình xấu nhất.

-Thà ngọc nát đá tan quyết không để bị nô dịch lần nữa.

Nghe hắn đọc những điều đó Trung Cơ lòng mảy dãn ra nói.

-Tốt lắm đệ nói rất đúng, đã là con cháu Âu-Lạc phải luôn ghi nhớ điều này không bao giờ để lịch sử lặp lại. Hừ 1000 năm đã là quá đủ rồi.

Vừa đi vừa nói chỉ thoáng chốc ba người như đã xuyên qua mảnh thiên địa khác, một ngọn núi cao ngất trời như muốn xuyên thủng tầng mây hiện ra

trước mắt, từ chân núi có thể thấy được tầng tầng những phòng ốc đơn sơ giản lậu, lên cao hơn đến giữa lưng chừng là những kiến trúc đình viện được xây dựng công phu tinh xảo, từng nét chạm khắc phù điêu, trang trí không cái nào không đạt đến đỉnh cao nhất trong phạm giới, nhìn lên đỉnh núi chỉ thấy mây mù ngũ sắc lượn lờ thoáng có thể được bóng dáng quýnh lâu ngọc vũ ẩn hiện mờ ảo, lúc thì gần ngay trước mắt khi thì lại như xa tận chân trời tựa hồ là chốn tiên nhân cư ngụ, bốn phía xung quanh chân núi là những cánh đồng linh thực dành cho tu giả sử dụng.

Lúc này Trung Cơ đã thu nhỏ cơ thể lại bình thường một bên vai vác Lâm Đình, một tay xách Cơ Cảnh như một con gà cứ thế hướng về phía đỉnh núi, Cơ Cảnh ngoan ngoãn để Trung Cơ xách theo đi đến nơi cư ngụ của tộc trưởng. Thăng nhóc ở bên cạnh càng đến gần đình thì càng không yên, ngộ ngộ bắt an.

Trình Trung Cơ thấy nó thế thì cười thầm.

-Sao thế háo hức gặp vợ chưa cưới thế cơ à, ài không cần khăn trương thế cha già còn đang đợi tiểu đệ ngươi về để ăn cần hỏi thăm đó nha.

-Anh à làm người phải có chút nghĩa khí chứ, huynh đệ đại nạn lâm đầu không tìm cách giúp đỡ lại còn ở đó châm dầu thổi lửa, trời ạ ông anh của ta quá là mặt người dạ thú mà.

-Nhãi con ngươi còn dám nói ta không có nghĩa khí, lần trước ngươi tò mò trộm đồ lót của con cộp cái Thập Tam Nương niệm tình huynh đệ ông đây phải đi rửa mũi cho ngươi, không ngươi nghĩ làm sao mà lão già nhà chúng ta tối về lại bị vuốt hồ cào cấu đầy mình thế.

-Cái này.... cái kia....

-Sao, bí rồi à còn lần trước nữa ngươi nhìn lên Mộng Hình muội muội tám không có ta bảo kê ngươi chết chắc rồi.

Cơ Cảnh gào lên.

-Anh à không cần thất đức vậy chứ, rõ ràng là anh đang nhìn lên người ta chảy cả nước dãi, chỉ là bị em bắt gặp nên mới phải để đệ đệ ta đây xem ké.

Trình Trung Cơ nghe thế tái mét mặt bóp ngay cái miệng nó lại.

-Mẹ kiếp mày muốn hại chết anh đây à chỗ này tuy là hơi vắng người nhưng con sư tử ở nhà mà nghe được là anh mày bị nó lột da ăn tươi đấy, liên quan đến nhân mạng đó có biết hay không.

Rồi không để nó nói nữa tiện tay dán cái tòa ngôn chú vô miệng thẳng em rồi sút một cước vào mông Cơ Cảnh khiến nó bay thẳng vào căn chòi nát của ông già, nhanh chân chuồn mất.

-Ài đại công cáo thành, à quên còn thẳng cha này ném ở đâu đây?

Nghĩ mãi cũng không có chỗ nào thích hợp an bài cho Lâm Đình.

-Thôi tùy duyên phận đi cũng chỉ là xuất thêm một cước, không tốn bao nhiêu sức lực đâu nhì.

Tùy tiện hạ một đạo cấm chế lên người Lâm Đình không do dự tí nào tung ra một sút nhanh, chuẩn, độc khiến anh Đình bay từ đình xuống lưng núi.

Triệu Tam Nương đi loanh quanh hóng mát văn cảnh, tiện thể câu dẫn mấy chàng đẹp trai, đang mãi nghĩ xem nên liếc mắt đưa tình với Ngũ ca hay Lục ca.

-Chep, chep, bỏ Ngũ ca thì Lục ca đau lòng, bỏ Lục ca thì Ngũ ca phải làm sao, ôi phận nữ nhi thật khổ, không bỏ ai có được không nhì, ài ta quả là dễ mềm lòng nha hí hí.

Tác giả:

-Dâm phụ, nhất định là dâm phụ, cực phẩm nha, là cực phẩm đó.

Nếu Lâm Đình còn tỉnh mà biết được cũng chỉ có gào lên. "Trời cũng giúp ta"

-Àm, rầm, bịch.

Bụi đất bay mù mịt, đợi khi tắt cả lảng xuống chỉ thấy hai bóng người nam nữ nằm đè lên nhau, rất không may chỗ mà cái đầu Lâm Đình nằm lên lại kẹt ngay giữa hai quả bưởi êm ái chết người thêm nữa là cái bàn mặt của hắn lại úp sấp vào đó, "hix giả mà mình được như anh í". Triệu Tam Nương chưa kịp hồi thần lại thì bất chợt bên tai loáng thoáng tiếng than thở.

-Ài bạch nhật hoàng dâm a, Tam Nương ta thật bội phục cô rồi đó, thời thế thay đổi, đúng là đạo đức suy đồi, chắc có thêm muốn, khao khát đến cỡ nào cũng phải biết tiết chế chứ....

Vừa mới bò dậy đã nghe được những lời đó không cần suy nghĩ cũng biết được là ai Tam Nương nổi điên trả lễ ngay.

-Con đi khốn kiếp ngươi thì sạch sẽ lắm à, tự soi gương nhìn lại mình đi, xấu bỏ mẹ đi được đêch có thẳng nào đụng vào, thế nào đến giờ vẫn còn là xử nữ, ngươi thì có tư cách gì nói bà đây.

Hà Tam Cô đứng lúc đi đến chứng kiến được cảnh tượng chật vật này, cứ tưởng đã nắm được thóp của Triệu Tam Nương không nhịn được bói móc vài câu, ai ngờ cô à còn dám mắng lại mình. Dung mạo vốn là vấn đề được nữ nhân quan tâm nhất, mà dung nhan Hà Tam Cô vốn không được đẹp nhưng cũng không đến nỗi xấu, "người tu tiên mà, có là lợn nái tụt lại chút xíu thì cũng thành thiên tiên hạ phẩm hết."

Nghiến răng nghiến lợi nhìn Triệu Tam Nương đang bị anh Đinh đè lên gần từng chữ.

-Được lắm, ngươi đợi đó, ta và ngươi còn chưa xong đâu.

Xong phát tay áo hăm hăm bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng Hà Tam Cô, cô à bĩu môi.

-Đúng là cây trong chậu hoa trong lồng, mới có vài câu mà đã mặt nặng mày nhẹ rồi.

-Bà cô à vài câu của cô làm người ta hết có đường sống nữa đó, quá độc đi à nha.

Triệu Tam Nương không hề cảm thấy ngạc nhiên vì Lâm Đinh đột ngột tỉnh dậy tí nào.

-Sao không giả chết nữa đi, xem tý nữa dè chết bà đây rồi, còn không mau đứng lên.

Lâm Đinh nghe thế thì biết không thể nào giả vờ tri hoãn được nữa, lưu luyến cổ tình dùng mặt cạ cạ vài cái vào giữa hai khe đồi núi làm cô nàng cười lên khúc khích rồi mới đứng dậy, đang định đỡ thì Triệu Tam Nương gạt phắc tay hất ra mặt hăm hăm.

-Sao, chiếm đủ tiện nghi của bà rồi ngươi định làm sao để bồi thường đây?

Lâm Đinh buồn bực nghĩ thầm.

-Mẹ nó sao vừa rồi còn thích thú lắm mà, chưa gì đã trở mặt thế này.

Trong lòng thầm tính toán ngoài miệng thì hỏi.

-Sao khi này cô biết ta đã tỉnh lại rồi.

Thì ra Lâm Đinh đã tỉnh từ lâu nhưng buổi ngon qua nên định nằm thêm kiểm soát chút đỉnh, ai ngờ bà nương này thì thăm vài câu làm cu cậu không dám không dậy.

Triệu Tam Nương trả lời.

-Đàn ông thẳng nào chả giống nhau nằm dè lên nữ giới mà không có phản ứng gì mới là lạ, ngươi nhìn lại xem quần mình đi có cần ta giúp nó hạ hỏa không, nhìn mà chướng cả mắt.

Da mặt có dày đến đâu mà nghe được những lời từ cô gái xinh đẹp đối diện thì cũng phải đỏ lên.

-Khục, khục cái này là phản ứng tự nhiên không thể trách ta được.

-Không trách ngươi thì trách ai, chả lẽ trách ta?Đừng nói nhảm nữa đưa đây.

Lâm Đinh mơ hồ hỏi.

-Đưa cái gì? Không lẽ cô thấy ta đẹp trai muốn cướp sắc...

Nhìn hấn như một tên ngốc, Tam Nương trả lời.

-Cướp tổ bà ngươi, đương nhiên là tiền rồi đồ đàn.

-Tiền, ta có nợ gì cô đâu mà bắt ta đưa tiền.

-Ngươi muốn ăn quít, chơi gái xong còn phải trả tiền đàng hoàng, ngươi chiếm tiện nghi của ta xong rồi định bỏ chạy, mẹ nó không có cửa đâu em.

Lâm Đinh nhìn Tam Nương với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hấn thì nuốt một ngụm nước bọt trả lời.

-Bao...b...a...o nhiều thế, ta... t...a .. trả là được chứ gì.

-Không nhiều đâu, lần đầu mở hàng ta tính rẻ cho, xem như ngươi may mắn, một viên cực phẩm Càn Khôn Thạch, thế nào quá rẻ phải không?

Lâm Đinh thờ phào nhẹ nhõm.

-Đúng a, rẻ, quả thật quá rẻ.

Hắn lăm bầm

-Thì ra chỉ là một viên đá, cứ tưởng lần này táng gia bại sản.

-Ấy nhưng mà không đúng nha Cục Phẩm Càn khôn thạch là cái gì nhỉ.

-Hề hề cô em ngại quá, đến giờ vẫn chưa biết tên cô, mà tiện thể Càn Khôn Thạch là cái chi chi rứa.

Triệu Tam Nương mỉm cười tươi roi rói.

-Hô hô lần này vớ bờ rồi vừa nghe đã biết là gà, bà đây không vật sạch lông của người thì quả thật ông trời không có mắt nha.

-Hí hí người ta họ Triệu tên Tam Nương, người gọi là “Nương Nương” cũng được.

Lâm Đình tít cả mắt.

-Được nha vậy ta không khách sáo nữa, Nương Nương yêu, N..u..o..n...g....

Vừa gọi xong đã thấy không ổn.

-Mẹ kiếp mắc hờm con quỷ cái rồi.

-Bà nội nó người chơi ta, dám cười lên đầu ông đây, có tin ta hiếp xong giết người không.

Triệu Tam Nương:

-Hô hô đồ ngu ngốc giờ mới nhận ra à, ai muốn chiếm tiện nghi của người chứ là người cam tâm tình nguyện gọi đó nha. Mà bà nội mi ta có đứa con nảo tàn như người chỉ sợ đang ăn cơm cũng bị ghen chết

Nhìn con hồ ly khoác áo người trước mặt, Lâm Đình chỉ muốn bắt lấy lột sạch mà dày vò một phen.

-T...a... ta nhìn, ông đây là quân tử, là quân tử đó.

Thấy hắn thế Triệu Tam Nương càng thích chí hơn cười rung cả người, hai quả bưởi cứ tung tung làm anh Đình bên cạnh đứng bên mà nước miếng cứ chảy ròng ròng ướt cả vạt áo.

Cười đã rồi khó khăn lắm mới dừng lại được nàng ta mới mở miệng nói.

-Quân tử gia bây giờ chúng ta bàn chuyện làm ăn chứ nhỉ, hình như ngài còn nợ tiểu nữ một viên Càn Khôn Thạch bé tẹo đó.

-À đúng rồi, chỉ là một viên đá mà thôi, đại gia ta đây không thiếu, nhưng mà hiện giờ không mang theo có thể cho thiếu không?

Triệu Tam Nương nghe thế thì hai mắt híp lại thành một vầng trăng khuyết cực kì đáng yêu, nhưng vừa thấy cái nhìn đó Lâm Đình cả người lạnh toát, tim đập bình bịch toàn thân trên dưới ướt sũng nước.

-Bà cô à rớt cuộc có gì thì nói đi, đừng nhìn người ta thế chứ, ta xấu hổ đó.

-Muốn nợ không phải là không được, ài nói đi nói lại ta là con người lương thiện mà, nhìn huynh cũng có chút đẹp trai người ta cho huynh nợ một lần vậy.

Lâm Đình cười toét đến cả mang tai.

-Ha Ha thấy không mỹ nữ cũng thấy ta đẹp trai đó, ài đẹp trai không phải lỗi của ta nha chỉ tội cho mấy thiếu phụ ngày nhớ đêm mong tiểu lang quân ông đây ở quê nhà.

Mới nịnh chút xíu mà thằng cha này đã bay lên tận mây rồi, Tam Nương thầm khinh bỉ trong lòng ngoài mặt vẫn nở nụ cười mê mết chết người.

-Đúng là anh đẹp trai nha, người ta thích nhất là suất ca đó, thiếu cục phẩm Càn Khôn Thạch cũng được nhưng phải lấy thân mà bù vô được hem.

Không biết anh chàng u u mê mê thế nào mà liên tục gật đầu.

-Được, được ta bù.

-Vậy kí vô giấy bán thân này là được a.

Nhìn con lừa ngốc này vừa cười vừa kí vô khế ước Tam Nương bây giờ mới lộ ra nanh vuốt. Cô ả búng tay cái "chóc" làm Lâm Đình đang u mê cười toe toét dần bình tĩnh lại.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi lại nhìn tờ giấy vàng kim được Tam Nương phe phẩy chậm rãi thu vào ngực anh chàng tái nhợt mặt mày tự vả cho mình vài cái tát. Trong lòng thì bi thống gần chết không có việc gì làm lại đi bán thân, ta là nam nhân đó sau này lại để cho một con đàn bà cười lên đầu lên cổ, thử hỏi làm sao có thể sống hả trời.

Nhìn hau háu vào khe ngực Tam Nương mà nét mặt như nuốt phải ruồi, anh chàng nảy ra suy nghĩ muốn thì triển ung trao công cướp lại văn khế, suy nghĩ này vừa nổi lên thì không thể nào dập tắt được.

-Chỉ là một con điểm tay trời gà không chặt, ông đây tốt xấu gì cũng là nửa cao thủ, động khẩu không lại thì động thủ.

Nghĩ là làm lần này bất chấp phong độ phong kiết gì nữa Lâm Đình vùng tay chộp vào ngực Tam Nương hòng cướp lại giấy bán thân, nghĩ là một chuyện còn thành công hay không là chuyện khác.

"Bốp" chưa kịp chộp tới mục tiêu thì một cái tát trời giáng làm anh chàng xay sầm mặt mày.

-Đê tiện, muốn cướp đồ của bà à, khí độ quân tử của người đầu mất rồi, ài đàn ông không có thằng nào tốt toàn là loại ti tiện cứ phải ăn đòn thì mới ngoan ngoãn được.

Lâm Đình ăn một cái tát mấy dấu tay hằn lên trên mặt rõ ràng nhưng anh chàng im thin thít. Vừa rồi bị một cú thẳng cha này đã nhận ra lần này đụng phải tường thép rồi, bây giờ mà phản kháng chỉ có nước chịu ngược đãi. Tốt nhất cứ âm thầm nhẫn nhịn đợi con quỷ cái này sơ ý hạ mê được nó cưỡng hiếp trước xong rồi giết là đã trả được thù này rồi à nha.

Đang quay lưng trở về nhà thấy thẳng nô lệ mới thu còn đang đứng ngơ ngẩn cô ả bực mình quát lên.

-Con lừa kia còn không mau đi hay là muốn no đòn.

Lâm Đình đã bao giờ bị người ta sai khiến chỉ trở như thế đâu trong lòng gào to.

-Ông hiếp, hiếp, giết, hiếp, giết..n hiếp, bắt quá ta nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thê Thảm Nhẫn Nhục

Cơ Cảnh từ lúc bị ném vô căn nhà tranh này thế mà lại bình tĩnh ra hẳn, cậu bé đứng dậy vỗ vỗ bụi đất trên quần áo khuôn mặt cau có nhưng không tài nào mở miệng được chỉ đành gào thét trong lòng.

-Trịnh Trung Cơ người được lắm, ui da đá móng ta nở hoa rồi, thù này ông không báo thù không làm người, tổ bà nó người cứ tắm rửa sạch sẽ chờ con lợn nái Như Hoa đến cưỡng gian dâm.

Đang bùng bùng hứng chí, nghĩ ra đủ loại thủ đoạn hàng chục nhằm trả thù thì một tiếng đằng hắng vang lên sau lưng làm cu cậu sợ đến thót tim.

-Mẹ kiếp bỏ thằng nào vậy, vào mà không nói giả ma giả quỷ hù ai đây.

-Nhãi con là bỏ mày đây, hôm nay lại ngứa da à mà ăn nói mất dạy thế?

Nghe được giọng nói này Cơ Cảnh đang muốn chửi ầm lên thì như nuốt phải bãi vàng, nét mặt cực kì khó coi chậm chậm xoay người lại. Trước mặt nó là một lão già thân thể gầy trơ khung, da thịt thì nhăn nheo như bùn nhão, ấy vậy mà mái tóc lại đen xị như cục than vừa thấy là đã biết có vấn đề giả tạo hết chỗ nói, đã thế khi mở miệng hai cái răng cửa lại không biết vắng đi đâu nhìn chính thể như một cái cây khô quắt xấu xí kiểu gì cũng giống người nửa bước vào quan tài.

Cơ Cảnh nhìn rõ người này thì cười mà như muốn mếu đến nơi.

-Ấy đây không phải là phụ thân đại nhân sao, thế nào mà hôm nay lại rảnh rồi quá bộ đến đây thế.

Lão già nghe nó giả lơ trừng mắt nhìn Cơ Cảnh quát.

-Thằng lỏi này mày còn dám nói, sao lại không chạy nữa đi, mới nghe đến hôn sự là đã bỏ nhà ra đi, con cái kiểu gì thế, hôm nay tao không cho thằng ranh con mày một bài học thì tao không phải họ Trịnh.

Nhìn ông già có vẻ nổi giận thật Cơ Cảnh có phần sợ hãi phân bua.

-Ấy ấy cha già đừng nóng, đừng nóng không phải ông không biết suất ca như con đây là hàng nóng ngoắc tay một phát là có cả đồng cô nương xếp hàng chờ ôm ấp, thế mà cha nỡ lòng nào lại đẩy Cơ Cảnh đáng yêu, bé bỏng này vào vòng tay của một con bé còn chưa dứt sữa mẹ, muốn mong thì không có mong, muốn ngực thì chả có ngực, cha à người có nên suy nghĩ lại hay không, ngoài kia còn biết bao nhiêu hoa thơm cỏ lạ đang mòn mỏi chờ đợi con trai cha đó.

Ông già nghe nó nói thế càng điên tiết hơn.

-Mẹ nó chính vì thế ta mới phải kiếm cái xích khóa thẳng nhóc nguoi lại, lần trước xem nữa nguoi làm con gái nhà Lâm trưởng lão bụng to lên may mà ông đây thần cơ diệu toán xử lý xong xuôi trước một bước.

-Cái đó chỉ là sự cố nhỏ thôi, ai mà ngờ được con bé đó dễ mềm ra vậy chứ, con mới chỉ đẩy đưa vài cái cô ả đã ngã lăn ra rồi thế thì bố thẳng nào mà chịu nổi.

-Lời con coi như không tính lần đó, thế lần trước nữa thì sao, đừng bảo với ta cháu gái chấp pháp trưởng lão tự thoát y dè lên nguoi đó.

-Cái đó càng oan ức mà, là cô ta chủ động dụ dỗ con, mà con thì có lòng bao dung bác ái ai đến cũng không nỡ từ chối.

- Bà nội nó thẳng khôn này, thế nguoi giấu thôi tình hương dưới giường làm quái gì?

-Cái đó không phải học theo ông sao, ta chỉ cấm có một cây trụ hứng còn ông mỗi lần lên giường đều chơi cả bó to tổ bố, thế nào mà mẹ hai mẹ ba đều không chịu nổi.

Rốt cuộc bị nói trúng yếu điểm ông già tuy da cũng khá dày nhưng bị chính thẳng con mình nói thẳng toẹt ra vậy thì không nhịn được cái mặt mo này cũng phải ửng đỏ.

-Thẳng nhóc này coi như mày lợi hại, nhưng ai bảo ông đây là ông già của mày có lăm mồm nữa thì cũng chết thôi, chấp nhận số phận đi.

Không để cho nó kịp phản ứng Trịnh Anh Thần nhanh tay dán lại cái tòa ngôn chủ lại tiện thể hạ vài đạo cấm chế lên nguoi Cơ Cảnh rồi nhắc bóng nó lên thì triển động pháp đi đến Luyện tâm điện mới mở miệng nói.

-Lời con chui vô đó mà hưởng thụ đi, để xem khi ra mày còn cứng miệng được nữa không, dám chống đối ông già của mày đúng là chán sống rồi.

Cơ Cảnh biết lần này lão già nổi giận thật rồi, Luyện tâm điện này không phải là đồ bỏ đầu nghe nói mấy kẻ bị ném vào đó khi đi ra thì như biến thành người khác, số còn lại toàn bộ tinh thần đều bất ổn nói trắng ra thì điên cả lũ. Cơ Cảnh tự biết mình có bao nhiêu phân lượng mấy kẻ đi vào đây có ai không phải là cao thủ, con mẹ nó thấp nhất cũng là phạm cảnh tầng tám đó, ta ngay cả tầng ba cũng chưa đến chui vô coi như tàn đời trai. Nó rất muốn khóc rống lên ôm chân lão già mà cầu xin, chẳng qua đáp lại là một cú sút vào mông làm cu cậu bay xuyên qua cửa điện rồi mất hút phía sau.

Khi Cơ Cảnh đã hoàn toàn mất bóng sau cửa điện bên cạnh Lão già xuất hiện từng cơn gió nhẹ hiu hiu thổi đến rồi tụ tập hóa thành một bóng người vừa nhìn là đủ khiến thú huyết sôi trào. Một thân ảnh gọi cảm bốc lửa, hai cặp đùi thon ả ả hiện hiện dưới lớp váy mỏng dính, hai quả đào tuy không thuộc hàng khủng nhưng căng phồng sẵn chắc chắn vào là bóng, ôi hai mông thì thôi rồi vênh cao tròn trịa chỉ sợ bất kì thẳng đực rựa nào nhìn thấy thẳng nhỏ cũng phải vùng lên phản kháng. Khuôn mặt nàng hoàn toàn trái ngược với thân hình, hai lúm đồng tiền chúm chím phơn phớt sắc hồng, môi anh đào nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng nõn nà, hai cặp mắt long lanh như những vì sao đẹp nhất trên bầu trời đêm. Khuôn mặt của nàng làm cho ai thấy cũng phải che chở yêu thương một phen, thân mình chắc chắn có thể làm cho khối người phọt ra trong quần.

-Chim sa cá lặn?

-Tiên nữ hạ phàm?

Hai cảm giác trái ngược nhau tập trung trên một nguoi phụ nữ nhưng không làm cho nguoi ta cảm thấy tý xung đột nào mà chỉ có một cảm giác thôi "Hoàn mỹ" không biết có ai nói một câu đúng trong trường hợp này chuẩn không cần chỉnh "Vóc dáng ma quỷ, khuôn mặt thiên thần".

Trịnh Anh Thần tuy đã sống hơn hai ngàn năm rồi nhưng chỉ có việc lấy được nguoi phụ nữ này là sự việc hấn cả đời đặc ý nhất, nàng là niềm kiêu ngạo của hấn, là cả tính mạng của hấn. Lâm Nhược Lan đệ nhất nữ nữ của nước Đại Việt tám trăm hai mươi năm trước từng danh chấn tu tiên giới không ngờ lại là vợ của lão già sắp xuống lỗ này đúng là tổ bà nó hoa nhài cấm bãi phân trâu, mẹ kiếp lão trời già này đúng là bất công, đóa hoa như thế đáng lẽ phải cấm vào ông đây mới đúng a.

-Hề hề vợ yêu nàng đã đến rồi đấy à, nàng xem mới xa nàng có một lúc mà ta đây đã gầy rộc đi một vòng vì tương tư đây này.

Lâm Nhược Lan tựa như đã biết trước lão già mặt dày này sẽ nói như thế nhưng trong lòng không nhịn được có chút ngọt ngào, mấy trăm năm trước vì để cưới được nàng Triệu tộc trưởng của chúng ta không biết đã giờ ra bao nhiêu thủ đoạn vô sỉ, lừa gạt hãm hại không biết bao nhiêu tình địch mới có thể đưa nàng về dinh.

-Già cả rồi mà còn mặt nết, đừng nói những lời buồn nôn vậy nữa mấ cớ chết đi được.

-Ấy bé yêu, bé ngoan, nguoi tình bé nhỏ của ta những lời chông của nàng nói ra đều phát ra từ tận tâm can phế phủ, nếu nàng không tin có thể móc trái tim ta ra mà xem, nó vì nàng mà đang đập thành thịch như con nai vàng ngơ ngác đây này.

Lâm Nhực Lan tựa như biết rõ cái lão già này da mặt cực dày đại bác bắn chưa chắc đã lủng nên cũng chả thèm đôi co với lão nữa vào luôn chính đề.

-Anh Thần à ông để cho Cảnh nhi vào trong Luyện tâm điện có phải hơi sớm không, Cảnh nhi còn nhỏ như vậy lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao.

Lão già dường như biết được những suy nghĩ của vợ mình thu lại và cười cợt, nghiêm túc nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đó an ủi vỗ về.

-Lời nàng nói ta biết chứ, nó là con của nàng cũng là nhi tử của ta, bậc làm cha mẹ có ai nỡ đẩy con mình vào chốn nguy hiểm đâu, từ khi sinh ra nó đã mang trên người một vầng hào quang chói lọi nhưng đồng thời cũng phải gánh vác một loại trọng trách nặng nề. Những việc phá phách ăn chơi đàn đúm trước đây của nó nàng cho rằng thân là tộc trưởng như ta lại không biết chút gì sao?

Thở dài một tiếng Lâm Nhực Lan đáp lời.

-Ài thiếp biết chứ, nhưng để Cảnh nhi lớn hơn chút nữa không được sao?

Vừa nói nàng ta vừa bắt đầu nghẹn ngào “hích, hích nó mới chỉ mười bốn tuổi a, làm sao có thể chịu được con đường luyện tâm chứ, hích hích.”

Nhìn mỹ nhân nước mắt tuôn rơi Trịnh Anh Thần đau xót không thôi, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt ông vội vàng ôm nàng vào lòng để vỗ về.

-Được rồi nàng cũng không cần phải như vậy, nó thân là con của Trịnh Anh Thần này trong người nó chảy xuôi dòng máu tộc Âu-Lạc làm sao có thể gục ngã ở cái điện bé xíu này, nếu mà thật sự có vấn đề gì thì nàng cho rằng ta sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?

Nghe lão nói thế Lâm Nhực Lan thôi không khóc nữa nhưng hai tròng mắt vẫn đỏ hoe, thỉnh thoảng lại liếc qua cánh cửa Luyện Tâm Điện.

Nhìn nàng vẫn không yên lòng Trịnh Anh Thần thở dài một hơi, không có cách nào cả tình mẹ là cao cả vĩ đại nhất, con mình trong mắt người khác là anh hùng cái thế, đỉnh thiên lập địa nhưng trong mắt người mẹ người đó vẫn chỉ là một đứa nhỏ cần được yêu thương che chở. Ôi tình mẹ....

-Thôi chúng ta cũng về thôi, Luyện Tâm Điện khi nào mở ra thì chẳng ai biết được, nhưng khi nó mở ra ta chắc chắn là người biết đầu tiên, lúc đó ta sẽ mang nàng tới chứ đứng ở đây chờ đợi thì không ổn lắm.

Lâm Nhực Lan căn bản không muốn về nhưng nhìn thấy người bạn đời nhìn mình với vẻ đầy yêu thương lo lắng nàng không đành lòng cự tuyệt.

-Thôi được rồi khi cửa điện mở ra chàng phải đưa thiếp đến ngay, nếu mà dám giấu diếm thiếp thì hừ.. hừ...

Triệu tộc trưởng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, miễn cưỡng mở miệng nịnh bợ.

-Không dám, không dám, lão bà đại nhân mắt nhìn tám phương, tai nghe tám hướng, có chuyện gì có thể tránh khỏi pháp nhãn của ngài chứ, với lại bộ xương già này của ta chỉ thuộc về mỗi mình ngài thôi.

-Ừm thế còn được, ấy mà sao hình như trên người lão ta ngửi thấy mùi hoa hồng nhỉ?

Nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn của vợ yêu Triệu tộc trưởng cảm thấy thân mình lạnh toát, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng gào thét trong lòng.

-Thảm rồi, lần này chết chắc rồi, đạo này công lực của con cộp cái lại tăng lên rồi, mẹ ơi mũi gì mà còn tinh hơn cả chó, thế này có để cho người ta sống không hả trời.

Nhìn lão già tái mét mặt mày, cả người run cầm cập Lâm Nhực Lan làm sao lại không biết chuyện gì xảy ra, nàng tức đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, chạy đến xách tai của lão già nhà mình lên mở nồm tra hỏi.

-Triệu Anh Thần nguoi được lắm thừa dịp ta sơ xảy dám chạy ra ngoài ăn vụng, có phải xương cốt lại ngứa rồi không, nói là nguoi lém phếng với con nào?

Triệu tộc trưởng bị vợ nắm tai lôi đi xềnh xệch mở miệng kêu gào thảm thiết.

-Vợ yêu ơi oan ức quá, oan lớn bằng trời mà là ta... ta không cẩn thận ngã vào bụi hoa thôi mà. A.....a....

-Lão già này, già đầu còn mất nét, đừng tưởng ta không biết, mùi này trên người con hồ ly Hồng Hoa nồng nặc đi xa cả cây số còn thấy nữa là, hừ ngã vào bụi hoa à, bụi nào nguoi chỉ cho ta coi, dám lừa gạt bà đây đúng là nguoi chán sống rồi xem ra ta ngày thường "chăm sóc" nguoi còn thiếu cẩn thận nha.

Nhìn bóng hai người đi xa mà vẫn còn vang vọng lại tiếng gào thảm thiết của Triệu tộc trưởng.

-Lão bà tha mạng a... gào.... a....ta biết sai rồi hu hu gào.....lần sau ta không dám nữa hứ hứ..a.a.a.a.a.

Khi tộc trưởng và phu nhân biến mất từng bóng người đen kịt không rõ mặt mũi từ từ trôi lên khỏi mặt đất trước cửa điện hóa thành mười lăm người mặc hắc bào bắt đầu tụ tập lại, một người trong đó mở miệng nói.

-Hề hề các nguoi nói xem lần này tộc trưởng của chúng ta rốt cuộc bị quân thúc bao lâu, ta cá là một tháng không xuống nổi giường.

-Số mười ba người thì biết cái gì, lần này nhìn phu nhân có vẻ giận chỉ sợ ít nhất phải ba tháng.

Một người khác nữa mở miệng.

-Không nhất định nha, tộc trưởng chúng ta cũng không phải đèn cạn dầu, hẳn là chống đỡ được đến khi có viện binh a.

Bóng đen to lớn nhất từ đầu đến giờ vẫn chưa mở miệng đợi cho mọi người bàn luận đến lúc hăng say mới đứng ra dẹp loạn.

-Được rồi đừng nháo loạn nữa, kết quả không phải chờ một thời gian nữa thì sẽ biết sao, vào chính sự cái đã, lần trước số mười lăm làm cái rồi lần này xoay vòng đến phiên ta.

Bóng đen được gọi là số một bắt đầu rao tỉ lệ cược:

-Tộc trưởng phải nằm liệt giường ba tháng tỉ lệ 1:1.

-Tộc trưởng nằm nhà một tháng tỉ lệ 2:1

-Hề hề cuối cùng là tộc trưởng chùi mép sạch bóng kiếm được viện binh tỉ lệ 4:1

-Số một người qua thất đức đó, tỉ lệ người đưa ra cao nhất cũng chỉ 50% thế này anh em chúng ta kiếm chắc được gì chứ, tăng tỉ lệ đi.

Cả bọn nhao nhao đòi tăng tỉ lệ cược.

Số một thấy thế hừ lạnh một tiếng.

-Hừ cảm hết cho ta, ai là lão đại ở đây hả, không phải các người không biết đạo này lão già kia mỗi lần ăn vụng đều chùi mép rất sạch tăng tỉ lệ thì ông đây ăn cảm à, không đặt thì rút.

Cả bọn nghe thế tuy bất mãn nhưng cũng hiểu số một nói đúng.

Lại nói tới nhân vật chính của chúng ta khi đến nơi ở của Tam Nương mới biết được hình như bản thân lọt vào ổ tặc rồi.

Nhìn thẳng cha đứng cạnh cửa trước nhà Tam Nương Lâm Đình trong lòng đã cảm thấy không ổn.

-Mẹ ơi cạnh cửa thôi mà cần gì phải kiếm cao thủ phạm cảnh tàng 6 như vậy chứ.

Nhìn cảnh cửa này anh chàng biết một khi bước vào thì khó mà ra.

Đi theo Triệu Tam Nương vào trong viện càng đi anh chàng càng cảm thấy kì lạ, khắp nơi toàn là một đám công tử mây ngài mắt ngọc, chỉ sợ so với Lâm Đình không kém bao nhiêu, nếu hắn không được một lần tẩy lễ trên thân thể mà nhét vào cái đám này thì chỉ thuộc loại than đen chả ai thèm liếc.

-Má ơi không lẽ nhà bà cô này sưu tập mỹ nam, không cần phải hao sắc thể chứ.

Cả đám mặt trắng theo đánh giá của Lâm Đình, từ khi Tam Nương bước vào dù vô tình hay cố ý đều liếc qua hắn với vẻ hả hê.

Những ánh mắt quét tới quét lui làm cho Lâm Đình cực kì khó chịu nhất là chủ nhân của chúng lại là những thằng đực rựa có tiềm chất gay.

Đàn ông khi hành tẩu giang hồ sợ nhất là cái gì?

-Sợ chém giết? sợ kẻ thù? sợ bị thương? sợ các nữ hiệp bám theo dăng mình? hay là sợ bị yêu nữ hút thành xác khô?

-Hình như đều không phải nha.

-Ài đàn ông khi hành tẩu giang hồ sợ nhất là bị một thằng giống đực cường hiếp, thế thì chỉ sợ còn bị thảm hơn cả gái lành bị làm thịt.

-Người ta là con gái khi bị cưỡng gian chống cự không lại còn có thể thả lỏng mà hưởng thụ càng đông càng vui, xong việc mà lộ tẩy thì có thể nói nó khỏe quá em chống cự hém có nổi, em chỉ là người bị hại. Cùng sự việc nhưng rơi vào trên người con trai thì khác hẳn, đường đường là đàn ông chính hiệu thẳng nào rơi vào cảnh đó mà chẳng dốc hết sức bú sữa mẹ bảo vệ cái mông, nói thế thì cảm giác của Lâm Đình lúc này các bạn cũng hiểu.

-Xong rồi, bà nội nó ở đây cũng có mấy chục thằng chống cự được mới là lạ, phen này không muốn cũng phải tự bạo, mà con mẹ nó ông đã học tự bạo đâu, cần lưỡi tự sát chỉ sợ trong cái đám này có thằng nào sở thích đặc biệt hiếp xác nữa thì càng không ổn.

Càng nghĩ thì lòng như lửa đốt, chỉ hận không thể mọc cánh bay ra khỏi ổ quỷ này ngay.

Triệu Tam Nương đi phía trước thấy hắn hai răng va vào nhau cắn cạp, hai chân rung rung như chỉ cần đẩy nhẹ là anh chàng lăn quay ra ngay bèn lên tiếng quát.

-Này nguoi sao thế, có bệnh à, đi với chả đứng, mà nguoi có phải đàn ông không thể làm như bà đây ác lắm không bằng, không phải là bán thân thôi sao có gì ghê gớm đâu.

Lâm Đình đang nghĩ về viễn cảnh tương lai đen tối của cuộc đời "nam sùng", thì bị bà cô này quát một cái xém nữa là sồn đãi. Tay phải đưa lên bóp chặt ngực, hai mắt lồi ra, cả người căng cứng nhìn rất dọa người.

Cũng may gặp phải Tam Nương có dây thần kinh cứng cỏi chứ nếu đổi lại là ai khác không khéo đã hét toáng lên rồi.

-Trừng mắt nhìn ta làm gì, còn trừng nữa ta móc cặp mắt của nguoi ra bây giờ.

Lâm Đình cố vận công ổn định tinh thần, khó khăn lắm mới nói ra được mấy chữ.

-Bà cô à lần sau làm ơn nhẹ nhàng chút, đột nhiên quát lên thế có khi làm người khác chết tươi rồi.

Triệu Tam Nương có hơi xấu hổ dù sao nàng cũng là con gái, hứ một tiếng rồi bỏ đi phía trước.

Lâm Đình lảo đảo theo sau cười khổ không thôi.

-Thôi nghĩ nhiều làm khi gì, chưa chắc đám này đều có vấn đề, hừ ông không tin đặc sản Thái Lan vượt biên đến tận đây.

Thấy bà cô này mặt mũi hầm hầm cứ cắm đầu đi về phía trước Lâm Đình rất biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng theo sau. Xuyên qua hai ba dãy nhà đến trước một căn phòng cô nàng hơi dừng lại rồi xoay người vận khí tổng ra một cú đập trời giáng, cái cửa căn phòng này có phải là bằng sắt đầu lạnh trọn cú đập này thì bay ngược vào trong đứt luôn cả bản lề, bất ngờ một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

-A gào, ai mưu sát bỏ mày thế?

Nhìn cái đồng trước mặt bên dưới còn vang vọng tiếng gào Lâm Đình nuốt một ngụm nước bọt mở miệng lảm nhảm.

-Mẹ kiếp cực phẩm nha, bao nhiêu năm rồi mới thấy được kiểu mở cửa phong cách như vậy.

Bên dưới cánh cửa đồ nát bò ra một bóng người chật vật, sau khi đứng dậy thẳng cha này phui bụi trên người rồi hùng hổ bước ra, nhìn như chỉ cần có ai nhảy ra là bị hấn ăn tươi nuốt sống luôn.

-Áy chị họ sao hôm nay rảnh rồi lại chạy đến đây thế, không lẽ nhớ tới thằng em này nên định tới thăm, mà cũng không cần lần nào cũng xuất cước độc ác vậy chứ, cái chòi rách này của em đây không chịu nổi gió táp mưa sa của bà chị đâu.

-Triệu Dương mấy ngày không gặp “tím” có vẻ lớn ra nhi, có phải lại muốn ôm cột nữa không?

Vừa nghe thấy mấy chữ ôm cột thì sắc mặt anh chàng đổi màu tím tái, toàn thân run lên bần bật hoảng sợ nhìn bà cô trước mặt.

-Áy chị họ chúng ta là họ hàng, người ta nói giọt máu đào hơn ao nước lã, chị nữ lòng nào làm thế hú hú.

Nhìn Triệu Dương như muốn khóc đến nơi Tam Nương cười lên khanh khách rồi mới mở miệng nói.

-Sớm biết điều như thế có phải tốt không, nể mặt lão già nhà nguoi lần này bà tha cho nếu mà còn lần sau..... không cần ta phải nói chứ hi hi.

-Tuyệt đối không có, đánh chết em cũng không dám.

-Được rồi giờ đến chính sự, đây là người tự nguyện đến nhà chúng ta làm nô lệ nguoi sắp xếp chỗ ở cho hấn chút đi, vài bữa nữa ta sẽ hỏi đến.

Không thèm nhìn Lâm Đình lấy một lần, cô nàng cứ lúc lắc cặp mông bước đi để lại anh chàng phía sau với một bụng lửa giận.

Triệu Dương đứng song song cùng Lâm Đình nhìn hau hấu vào cặp mông lúc la lúc lắc đang càng ngày càng xa mà nuốt nước bọt ừng ực, nếu có người bảo thằng cha này đang muốn liếm mông ai đó thì 99% thằng đàn ông sẽ đồng ý ngay.

Có người sẽ thắc mắc rằng 1% còn lại đi đâu?

Xin thưa là 1% còn lại thuộc dạng "Đông phương bất bại" nên hèm có hứng thú nổi với đàn bà.

Dần bình tĩnh lại liếc qua thằng cha bên cạnh đang tự sướng đến nổi nước dãi nhiều ướt cả vạt áo Lâm Đình không nhịn được phải cắt ngang.

-Này này tỉnh lại đi cha nội, em nó đi xa rồi còn nhìn cái gì nữa.

Triệu Dương nghe được lời Lâm Đình nói trên mặt vẫn còn vẻ dằn thối lấy tay áo quệt qua mép chùi sạch nước miếng rồi quay qua nhìn Lâm Đình.

-Nguoi tên gì thế sao lại bị cô nàng này lừa đến đây.

-Đừng nói nữa, chỉ là thiếu cô ả một viên đá gì đó, hình như là Càn khôn thạch cực phẩm, còn tên ta hả, ha ha ta là người tình trong mộng của thiếu

nữ, là ước ao của thiếu phụ đi không đòi danh ngồi không đòi họ Lâm Đình, biệt danh: “thành thật tiểu lang quân” hay người có thể gọi ta là “Tình Thánh”.

Lần này thì Triệu Dương triệt để tắt tiếng khó khăn mở miệng nói.

-Này người có biết "Cực phẩm càn khôn thạch" là gì không thế?

-Có một chữ "Thạch" thì chắc là đá chứ gì nữa, đất lắm là bằng một viên kim cương thôi.

Nghe là thấy gà ròi, nhìn Lâm Đình với ánh mắt đầy thương hại Triệu Dương mở miệng giải thích.

-Không biết người chui từ cái xó nào ra nữa điều cơ bản thế mà cũng không biết "Đá càn khôn" chính là vật cần có của người tu luyện, từ chế thuốc, luyện kim, tu luyện, trận pháp.... đều cần có "Đá càn khôn" hỗ trợ nên đã trở thành tiền tệ thông dụng của tu tiên giả. Đá càn khôn bình thường chia làm ba cấp thượng, trung, hạ trên ba cấp này chính là cực phẩm nghe nói trên nữa còn có siêu phẩm chính là thần thạch rồi. Một viên thượng phẩm có thể đổi được trăm viên trung phẩm, một viên trung phẩm thì đổi được trăm viên hạ phẩm, mà một viên hạ phẩm có thể giúp cho sơ nhập tu tiên giả ổn định cảnh giới tu luyện nhanh gấp mấy lần so với người không có "Đá càn khôn" càng lên cao hiệu quả của nó càng kinh người, nghe nói trước kia có một tên xui xẻo "Linh cảnh tu tiên giả" vì mắc nợ một viên thượng phẩm Càn khôn thạch mà phải bán mình làm nam kỹ trăm năm còn người ha ha cười chết ta mất.

Nghe Triệu Dương nói xong mặt mày Lâm Đình xám xịt, dùng móng để nghĩ cũng biết kết cục thể thảm của mình, người ta là "linh cảnh tu tiên giả" hàng thật giá thật còn phải bán mình trả nợ trăm năm, còn hán tu giả cảnh giới đây chỉ cần thôi một phát là hồn phi phách tán, đã thế lại còn u u mê mê tự mình kí vào khế ước nợ loại cực phẩm có giá trị ít nhất gấp 100 lần mới chết.

-Xem ra kiếp này chắc làm nam kỹ ngàn năm quá.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Đình Triệu Dương cực kì sáng khoái nói tiếp.

-Kì thật ta còn chưa nói xong, thượng phẩm tuy có chút hiếm thấy nhưng các vị ở trên tốt xấu gì cũng gom góp được hai ba cực trấn tộc, hề hề loại cực phẩm à sợ rằng cả nước Đại Việt cũng không có lấy một khối đâu, hình như mấy trăm năm trước ở nước Hán có một khối xuất thế khiến mười mấy vị đại thần thông ra tay tỷ nữa là phát động chiến tranh, giá của loại cực phẩm sợ là có mang cả nước Đại Việt ra bán chưa chắc đã mua được.

Lần đầu nghe được Lâm Đình cũng chỉ nghĩ là hơi bị thảm thôi ráng tu luyện đến đỉnh cấp là có thể trả nợ, lần nay nghe được giá trị thực của cực phẩm càn khôn thạch lòng Lâm Đình triệt để rơi xuống vực sâu không đáy.

-Ài nó tài mẫn kiếp.

Triệu Dương có tính cách lấy đau khổ của người khác làm niềm vui nhìn Lâm Đình như thể lòng hân hân càng sáng khoái.

-Mà quên nói vậy đủ rồi giới thiệu tý chữ nhĩ ta tên Triệu Dương là dòng phụ của tam trưởng lão biệt hiệu "Tiểu tâm nhân" chuyên trị mấy thằng mặt dày.

Đang giới thiệu bưng bưng hứng chí cu cậu như nhớ ra chuyện gì nhảy dựng lên.

-Bà nội nó, quên mất Hương Hương rồi.

Lâm Đình thấy hán thể mang cái tâm tàn tạ đi theo Triệu Dương xem có chuyện gì mà hán hốt hoảng như bị lửa đốt mông, Triệu Dương chạy băng băng vô phòng đến trước giường ngủ mặc kệ ba bảy hai một chui ngay xuống gầm mò mẫm cái gì đó, kì lạ là cái giường lại phát ra âm thanh êm ái.

-Ai yêu, cái đồ khôn này người sờ chỗ đó làm gì, sờ mãi chưa chán à mau đưa ta ra khỏi đây đi.

Lại thấy giọng Triệu Dương vang lên.

-Sự cố thôi mà, cái này là ta đang mò cái ẩn thân phù không cần thận thôi.

Những tiếng đông loạt xoạt dưới gầm giường vang lên làm Lâm Đình toát mồ hôi hột.

-Mẹ ơi hết chỗ hay sao mà lại chui xuống gầm giường làm chuyện ấy, chả lẽ xuống đó tinh thần kích thích năng suất cày cuốc tăng mạnh à.

Cuối cùng thì "Tiểu tâm nhân" cũng bò ra kéo theo một cánh tay trắng muốt cùng ra, anh Đình nhìn mà hai mắt tỏa sáng yểu hầu bắt đầu động dậy lên xuống với ánh mắt soi dõi nhiều năm có thể nhận ra cô nàng này không mặc quần áo, trong lòng gào thét, "lộ hàng rồi, ra nhanh đi em yêu"

Đang hưng phấn bưng bưng sắp chiêm ngưỡng được hàng họ em này nó thế nào thì thấy thằng cha hẹp van tìm không kéo nữa mà đứng dậy quay người nhìn họ Lâm với ánh mắt rực lửa. Về hảo sắc trên mặt Lâm Đình thì thằng ngu cũng nhìn ra, không nói hai lời một cú trời giáng quai thẳng vào mặt anh Đình kết thúc là một cước liên hoàn tiễn thằng cha mặt dày bay tút ra ngoài.

Lâm Đình nằm bẹp một đống ngoài cửa trong phòng thì vang lên những tiếng xoàn xoạt, thỉnh thoảng lại chen vào những tiếng ồm ồm trách cứ.

Một lúc sau Triệu Dương đi ra trên mặt trái phải đều có dấu tay hán lên, nhìn thấy thằng cha phía trước bị dạy dỗ mà vẫn không yên thân hai mắt vẫn hau hau dán chặt vào rèm cửa phía sau.

-Mẹ nó thằng khôn này vậy mà dám có chủ ý với đàn bà của ông, không dạy dỗ mày một trận thì làm sao xứng với danh hiệu "tiểu tâm" của ta cho được.

Nhìn một bên mắt của Lâm Đình thâm quầng Triệu tim nhỏ không ngại quai thêm một nhát vào mắt trái thế là anh Lâm trái phải cùng tái.

-Đi thôi thằng cha họ Lâm kia lần này chỉ cảnh cáo lần sau không nhẹ nhàng thế đâu, mà phi phi làm quái gì có lần sau nào nữa thịt luôn, còn nữa cấm nói chuyện hôm nay ra ngoài, nếu mà nguoi để cho nguoi nào biết được thì hừ tự lo hậu quả đi.

Nhìn gã họ Triệu uy hiếp mình xong rồi nghênh ngang đi trước Lâm Đình tức bễ phổi trong lồng gào thét nhưng không dám nói ra.

-Sức mạnh, ta cần sức mạnh, ta truy cầu đại đạo chứ không phải làm một tên nô lệ mất tự do thế này, Triệu Dương nguoi chờ đó, đợi ta bước lên đỉnh cao rồi sẽ cho nguoi biết tay, con đàn bà của nguoi cứ đợi ông đây hưởng thụ ngay trước mặt nguoi đi.

Từ khi đi đến thế giới này Lâm Đình chưa gặp được chuyện gì thuận lợi cả, mấy lần gặp nguy cơ sinh tử tuy đều tránh được một kiếp nhưng tinh thần hần đã cực kì mệt mỏi nếu là người khác tinh thần sụp đổ không điên cũng cuồng rồi. Hần cần phát tiết nhưng khổ nỗi đây là thế giới tiên đạo, là thế giới của kẻ mạnh, ở đây với tu vi của Lâm Đình nếu cứ cứng đầu thì ngay cả chết như thế nào cũng không biết, không nói đâu xa những kẻ gặp trên đường đi tu vi tên nào tên nấy đều hơn xa hần ngay hai thằng canh cửa cũng đã là phạm cảnh tầng 6 rồi, Lâm Đình cũng rất thông minh hần hiểu mình vừa mới đến lạ nước lạ cái, bây giờ chỉ có nhịn nhục âm thầm bồi dưỡng sức mạnh mới là thượng sách, ít ra khi đó cũng có sức mạnh mà phản kháng một trận, không cần phải như bây giờ động tý là nhịn.

-Ông nhịn, nhịn, con quý cái Tam Nương nguoi đợi đó, Triệu tim nhỏ rửa cổ đợi chết đi... Nhịn a...

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Bước Đầu Lừa Gạt Hãm Hại

Từ khi bị Triệu tim nhỏ ném đến cái phòng tạp vụ này, phải mặc một bộ quần áo người hầu, mỗi ngày phải chẻ trăm cân linh mộc chưng trà rót nước khô không chịu nổi, thế thì cũng thôi đi Lâm Đình vốn xuất thân từ tầng đáy của xã hội gì chứ mấy công việc tay chân cũng không làm khó được hần có khổ hơn nữa thì hần cũng còn chịu đựng được, chỉ có điều cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng vừa đến phòng tạp vụ Lâm Đình đã bị bọn người cũ liên hợp phủ đầu một trận vốn công việc chẻ củi, rót nước chưng trà đều được phân công cho từng người, mỗi người một ít nhưng từ khi Lâm Đình bước vào đây hơn nửa số công việc đều đổ lên đầu hần những tên khác chỉ hã hê đứng nhìn hần chạy đến chạy lui, mỗi khi trở về cái chòi rách của mình cho dù có tu vi phạm cảnh tầng 3, sức lực vượt xa người thường hần cũng phải nằm bẹp giường.

Nói giỡn không bẹp giường mới là lạ 100 cây linh mộc đừng tưởng là ít, nếu là cây cối bình thường cho dù có chặt ngàn cây, vạn cây với sức lực của Lâm Đình cũng dư sức có điều trước chữ "mộc" lại có thêm chữ "linh" vậy thì mọi sự lại khác, tại sao lại gọi là "linh mộc"?

Đó là vì loại cây này không giống cây cối bình thường, mỗi gốc linh mộc phải sinh trưởng ở nơi có thiên địa nguyên khí sung túc, từ đó ngày rộng tháng dài được thiên địa nguyên khí nuôi dưỡng sinh ra chút linh tính rồi dần dần từ bị động đến chủ động hấp thu nguyên khí cường hóa bản thể khiến cho mỗi nhánh mỗi cành đều chắc như thép đúc đừng nói phạm nhân cho dù linh cảnh sơ nhập tu tiên giả cũng phải phí chút sức mới có thể chặt đứt thế nên trăm cây linh mộc mà nói đối với phạm cảnh tầng ba mà nói thì cực kì có sức rồi, không nói đến mấy công việc khác nữa. Cũng may Lâm Đình hiện giờ đang tu luyện Chư thiên tạo hóa công, công hiệu khác thì không biết chỉ được cái sức lực mạnh mẽ bền bỉ hơn xa cùng giai mới có thể hoàn thành nổi dù vậy đến cuối ngày anh chàng cũng nhũn ra như một đồng bùn.

Lâm Đình lết về được đến cái giường quen thuộc sau một ngày làm việc rã rời, phòng của hần chỉ là một cái phòng nhỏ trong vô số căn phòng nằm trong khu tạp vụ này. Trong này ngoại trừ một cái bàn gỗ vài cái ghế, mấy bộ quần áo cuối cùng là cái giường hần đang nằm thì chả còn gì khác, đến cả chuột cũng khinh thường viếng thăm.

Người ngoài nhìn vào sẽ cho là anh Đình thô sơ giản lậu, thích giống mấy vị thế ngoại cao nhân nhà tranh vách đất, bất quá nếu chửi được anh chàng đã gào toáng lên.

-Thế ngoại cao nhân cái chó gì, ta phi nhỏ vào, ông đây cũng muốn chán ấm nệm êm, quần áo lụa là, ăn ngon mặc đẹp nhưng tở bà nó ta chỉ là tạp vụ đã thế còn bị chèn ép, có chỗ để chui ra chui vào là đã phải cảm tạ trời đất rồi.

Hần bây giờ rất muốn ngủ nhưng lý trí nói nếu bây giờ gục xuống ác mộng sẽ chờ hần phía trước, gom góp chút sức lực cuối cùng cố gắng ngồi dậy xệp bằng, hai tay kết ấn bắt đầu tu luyện. Hai ngày đầu tiên làm việc đúng là ác mộng với Lâm Đình bởi vì quá mệt khi trở về anh chàng ngủ thẳng cẳng một giấc, kết quả ngày hôm sau không thể nào xuống giường nổi thế là bị tên tổng quản phòng tạp vụ đến tận nơi ân cần chăm sóc, nghỉ lại hình phạt đó trong lòng Lâm Đình lại run lên nhưng nhờ thế mà hần phát hiện ra một công hiệu nữa của công pháp là khôi phục thể lực, không những vậy mỗi lần cạn kiệt sức lực mà ngồi xuống tu luyện thì tốc độ nhanh gấp mấy lần bình thường, bốn nguyên lực cũng tăng cường một ít khiến sức mạnh của hần nâng cao.

Ba tháng nay ban ngày làm việc, ban đêm tu luyện cật lực lặp đi lặp lại như thế khiến sức mạnh của hần tăng lên một cách chóng mặt từ sơ nhập phạm cảnh tầng ba leo lên phạm cảnh cao cấp tầng ba mơ hồ có dấu hiệu đột phá tầng bốn, hần biết nếu có thể đột phá tầng bốn thì cuộc sống sau này mới dễ

chịu một chút.

Trong cơ thể hần lúc này từng tế bào sau một ngày vận động kiệt lực bây giờ đang điên cuồng hấp thu năng lượng ngoại giới để bổ xung tiêu hao, chúng như những lỗ đen thu nhỏ phát ra từng luồng hấp lực lôi kéo bốn nguyên lực từ ngoại giới, một tế bào có lẽ phát ra hấp lực không đáng kể nhưng hàng triệu thậm chí hàng tỉ tế bào thì sao. Nhìn từ bên ngoài, cơ thể Lâm Đĩnh rất bình thường như một lão tăng bất động nhập định, nhưng nếu có cao thủ lại gần và để ý kĩ một chút sẽ thấy không gian xung quanh cơ thể hần hơi móp méo một chút với biên độ rất nhỏ. Trong biển hình chiếu ý thức của mình một Lâm Đĩnh khác đang ngồi xếp bằng giữa tinh không, từng vì sao bắt đầu vận động chậm rãi chiếu xuống những cột sáng nhu hòa với nhiều màu sắc rực rỡ bao bọc hần bằng một cái kén ánh sáng nhiều màu, ở xa xa có một quyển sách có vẻ cũ kĩ, rách nát nằm im lìm như một vật chết, ấy vậy mà từ lúc biển ánh sáng nhiều màu đổ xuống có một bộ phận lại hướng về đó hội tụ lại không giống như Lâm Đĩnh ánh sáng chiếu vào nó cách một lòng tay thì tan vào hư vô không giẫy lên chút phản ứng nào.

Khi bình minh bắt đầu ló dạng báo hiệu một ngày mới sắp bắt đầu, trong căn phòng nhỏ này Lâm Đĩnh chậm rãi mở mắt ra, không có thần quang nội liễm hay dị động khác thường chỉ là đã không còn cái vẻ rã rời như tối qua, một đêm đã tọa tu luyện làm cho hần thần thanh khí sáng, cơ thể tràn trề nhựa sống nhưng cái bụng đột nhiên "rột", "rột" vài cái, hần cười khổ một tiếng.

-Công pháp này cái gì cũng tốt được cái mỗi lần tu luyện xong sức ăn lại tăng lên vùn vụt, hề hề ở đây có khi lại là một điều may mắn cái gì cũng thiếu chỉ có thức ăn là không thiếu, mà thôi phải nhanh chân lên mới được không chỉ có nước hóp gió tây bắc mà ăn thôi.

Lâm Đĩnh đứng dậy bước ra khỏi phòng hít một hơi thật sâu không khí buổi sáng rạo rạo bước đi đến phòng ăn.

Vừa đến phòng ăn từ xa đã nghe được những âm thanh ồn ào nổi lên, đủ thứ tiếng động lao xao cả một khoảng không gian.

-Cho thêm phần cơm đi..

-Com hôm nay có vẻ ngon..

.....

Lâm Đĩnh đi vào nhà ăn cũng không làm kinh động đến ai, nhà ăn này cũng khá đông có khoảng bốn năm mươi người người đang cùng lúc động đũa, những cái bàn nhỏ xếp lung tung lộn xộn khắp nơi nhưng vẫn chứa một lối đi từ cửa chính đến chỗ đầu bếp. Thức ăn ở đây đã được làm sẵn bày biện trong vài món pháp khí bảo quản đồ ăn còn đang nóng hôi hổi, ai muốn ăn gì chỉ việc cầm lấy một cái khay lớn đi đến chỗ đầu bếp sau quầy yêu cầu những thứ mà mình muốn, thực ra kiểu này làm hần nhớ đến kiểu ăn buffet mà hần may mắn một lần được ăn ở thế giới của mình. Tự lấy cho mình một chiếc khay đi đến chỗ lão đầu bếp người toàn thịt béo, hai cánh tay nung núc thịt, hai mắt lúc nào cũng híp lại thành một đường cong, trông bộ dáng của hần có vẻ buồn cười nhưng mà nếu có người xem thường tên béo này thì lúc đấy chỉ sợ chết lúc nào mà không hay. Tu vi của thăng cha này vậy mà lại là phạm cảnh tăng chín viên mãn lúc nào cũng có thể đột phá lên linh cảnh tu giả.

-Hề hề Phạm huynh làm ơn cho đệ thức ăn như mọi khi chỉ có điều cho đệ nhiều hơn một phần ba nhé.

Gã béo được gọi là Phạm huynh này tên thật là Trương Bình Phạm nhưng mọi người thường gọi hần là "lão béo" chả có mấy ai đi nhớ đến tên thật của hần, nghe được Lâm Đĩnh nói hần nở ra một nụ cười khiến hai cặp mắt vốn đã nhỏ nay thì bị trực tiếp lấp kín luôn mở miệng nói.

-Lâm Đĩnh đứng không, con bà nó ta ở đây nhiều năm như vậy còn chưa thấy tên nào ăn nhiều như ngươi thế mà hôm nay còn mở miệng xin thêm, một mình ngươi chiếm phần của cả mười mấy người rồi còn gì.

Nghe lão béo nói hần có hơi xấu hổ, tuy nói là vậy nhưng lão vẫn lấy đủ đồ ăn theo yêu cầu của hần, nhận lấy cái khay chứa đầy đồ ăn của mình hần vội vã cảm ơn rồi chuẩn gấp kiếm lấy một xô nào đó để đánh chén.

Hần dùng tốc độ nhanh nhất tống cơm vào bụng, nhìn cái kiểu này như thể hần không thể nuốt luôn cả cái khay vào bụng mình vậy. Đang hăng say đánh chén bất chợt một tiếng cười quái dị vang lên.

-Khà khà, đây không phải Lâm công tử sao, ấy sao ngài lại ngồi một góc thế này, chà các ngươi sao lại để ngài Lâm đây ngồi một mình thế mau mau giúp đỡ quý nhân của chúng ta đến bàn ăn đi chứ.

Lâm Đĩnh đã biết thế nào cũng có người đến gây chuyện nên làm như không biết vẫn cắm đầu vào ăn như thường, bởi lẽ chỉ một lúc nữa thôi khi cái tên phó tổng quản và đàn em của hần đến "mời" thì chỉ sợ cái khay trên tay hần có thể bỏ đi được rồi. Khi hai tên tay chân bên cạnh vị phó tổng quản sắp chuẩn bị đụng đến thì Lâm Đĩnh đứng bật dậy làm bọn chúng giật cả mình. Cố nở ra nụ cười khả ái nhất và nhắm tịt cả mắt để che giấu sự phẫn nộ trong lòng Lâm Đĩnh từ tốn nói.

-Hề hề, thì ra là tổng quản đại nhân, tiểu nhân nào dám ngồi cùng bàn với đại nhân như ngài, với lại tiểu nhân cũng đã ăn xong rồi, nếu tổng quản ngài muốn thì tiểu nhân xin đứng bên pha trà rót nước phục vụ ngài vậy.

-Hừ, đừng tưởng nói vài câu là xong, hôm nay coi như ngươi gặp may, để xem mấy lần sau còn có thể trốn được không.

Nói xong dẫn hai thằng đệ phát áo bỏ đi, để lại Lâm Đĩnh đang tươi cười đưa tiễn. Nhìn vào bóng lưng tên phó tổng quản họ Triệu đó trong đôi mắt vốn đang khép hờ của Lâm Đĩnh từ từ mở ra, không có tức giận, chỉ có sự lạnh lùng làm trái tim người ta rét buốt, ánh mắt đó như thể nhìn một người chết vậy. Tên Triệu phó tổng quản này từ khi hần đến phòng tạp vụ này đã bắt đầu làm khó dễ hần đủ điều, thế thì cũng thôi đi nhưng hần lại năm lần bảy lượt âm thầm muốn lấy mạng Lâm Đĩnh đến nước này thì ai mà nhịn được, nếu không phải hần thân mang kì công, mỗi khi nguy cơ xuất hiện lại có một điểm cảnh báo trong tâm, thì quả thật hần đã chết rồi không biết bao nhiêu lần rồi.

Không cần phải hỏi Lâm Đình cũng biết tại sao hắn lại làm vậy, sự giãy vò ba tháng nay đều là do tên này mang đến, hắn họ Triệu chỉ sợ là liên quan đến cái tên "tìm nhỏ" kia rồi.

Rời khỏi phòng ăn với vẻ mặt âm trầm, Lâm Đình lững thững bước đi đến phòng chế tác linh mộc đến phía sau nhà nhận công việc chế cũi thường ngày. Vừa thấy mặt hắn mắt tên nhân viên chế tác ánh lên chút ánh sáng vầy tay bảo hắn lại gần rồi nói.

-Lâm Đình hôm nay số cũi người chế tăng thêm năm mươi thanh, không làm xong thì khỏi cần ăn cơm nữa.

Lâm Đình mím chặt môi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại hỏi.

-Xin hỏi có thể cho ta biết lý do tại sao không, ta nhớ mình chưa làm gì sai mà.

Nhìn hắn với ánh mắt thông cảm tên nhân viên chế tác trả lời.

-Không tại sao cả, mà chắc người cũng đoán ra được lý do rồi không cần ta phải trả lời nữa chứ.

Lâm Đình xiết chặt hai nắm đấm lại với nhau, hết sức kiềm chế chính mình quay đầu bước vào phía sau căn phòng chế tác, đến nơi khuất bóng người hắn mới vùng mạnh một đấm lên tường làm trên mặt nó xuất hiện những vết rạn lan ra bốn phía. Phải biết đây là phòng chế tác linh mộc nên tường bao đã được gia trì thêm phép thuật kiên cố, tuy chỉ là phép thuật cấp thấp nhưng dù sao vẫn là phép thuật linh cảnh vậy mà một quyền toàn lực của Lâm Đình lại có thể lưu lại mấy vết rạn trên đó có thể thấy lực lượng của hắn khủng bố đến thế nào. Bây giờ Lâm Đình chỉ có một suy nghĩ thôi.

-Họ Triệu kia người được lắm, xem ra mây chán sống rồi, vốn còn định để người sống thêm một thời gian nữa nhưng mà người đã muốn chết thì không trách ta được, là người ép ta.

Bất chợt một giọng nói vang lên.

-Sao thế Lâm Đình trong thời gian ta ngủ, hình như người sống có vẻ không được tốt lắm nha?

Vừa nghe thấy giọng nói này lửa giận bùng bùng trong người hắn đột nhiên tiêu tan sau một hồi ngơ ngác rồi mừng rỡ như điên.

-Ha ha thì ra là quyền sách nát nhà người, ông còn tưởng người chết luôn rồi chứ, tỉnh dậy đúng lúc lâm đang có việc cần người giúp đỡ đây.

-Tổ bà người vừa mở miệng đã không nói được câu gì tốt đẹp, người mới chết ấy, ông đây anh tuân theo sái thể này làm sao có thể chết được, mà thôi có chuyện gì cần ta giúp mau phun ra đi để ta về ngủ tiếp.

-Hề hề chuyện là thế này.....

Lâm Đình kể hết từ đầu đến cuối từ lúc mình trở thành nô bộc đến tận bây giờ và tại sao mình lại muốn giết tên Triệu phó tổng.

Nghe hắn nói xong sách linh cực kì tức giận gào thét.

-Tên khốn họ Triệu kia người được lắm "đánh chó phải ngó mặt chủ chứ" mẹ nó xem ra không thịt này là không được rồi.

Lâm Đình nghe nó nói mà hắc tuyến nổi đầy mặt rống lên.

-Quyển sách khốn kiếp này người mới là chó, ông mày là chủ nhân đây có biết không, nói làm sao thịt được tên đó mà thần không biết quỷ không hay.

Sách linh cũng đuối lý cũng chỉ vì bức xúc quá nên mới bị đứt cục, quên mất thằng cha trước mặt mới là chính chủ, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

-Đừng nóng thế làm cho ta sợ đó, gì chứ muốn tên phó tổng đó không gây khó dễ cho người còn có nhiều cách, việc gì cứ phải đánh đánh giết giết chả có tý hàm lượng kỹ thuật nào cả.

Nhìn nó với vẻ nghi hoặc nhưng hắn vẫn mở miệng hỏi.

-Vậy bây giờ phải làm sao, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có tên phó tổng chết đi ta mới có thể sống được a.

Vừa nghe Lâm Đình ngơ ngác chưa hiểu ra sách linh mặt nhăn rống lên.

-Nào người làm bằng *** trâu à, mẹ kiếp ông đã bảo không cần phải giết người chưa nghe người xưa có câu "sống không bằng chết" à. Dù gì thì tên họ Triệu đó cũng chỉ là phó tổng của phòng tạp vụ, trên hắn còn có tổng quản, trên nữa còn có đại tổng quản... nói chung thì còn nhiều lắm, không phải ta nói người, cứ giữ cái tư tưởng gặp chuyện là chỉ biết đánh giết như vậy sớm muộn gì cũng có ngày đi vào con đường chết, phải biết động não, tu vi của người bây giờ mới là tầng ba phẩm cảnh còn tên phó tổng đó đã là tầng tám rồi không nói xung quanh còn có mấy tên lâu la nữa cho dù người có tu vi ngang bằng mà lao lên cũng bị cả đám xúm lại đập chết, giải quyết vấn đề thì chém giết chỉ là hạ, hạ, hạ sách đó có biết không?

Nói nguyên một tràng giáo huấn, hơi ngừng lại lấy hơi không để cho anh Đình mở miệng nó lại nói tiếp.

-Hôm nay ông đây tâm tình có chút tốt mở đàn khai đạo cho người cũng được miễn cho sau này người hành tẩu giang hồ làm liên lụy đến ta, còn nhớ mấy chữ chân ngôn tu đạo không, để ta nhắc lại tý là "Cướp" "Hiếp" "Giết". Ài ba chữ đó ở đâu cũng đúng nhưng chỉ có thể áp dụng với điều kiện đối thủ yếu hơn mình thì mới ổn. Còn nếu đối thủ bằng hoặc vượt xa mình thì sao chả lẽ cũng làm thế?

Lâm Đình nghe nó nói mà trong đầu cứ ong ong, nuốt một ngụm nước bọt rồi dè dặt hỏi.

-Không lẽ còn có cách gì khác à?

-Đương nhiên là có người ta mạnh hơn thì phải chạy theo xum xue bợ đỡ tốt nhất không nên gây thù chuốc oán, nếu có thể ôm chân được thì ôm cho chặt, lưu ý thêm cái nữa nếu là nữ tu sĩ thì cố hết sức mà dụ dỗ, tài sắc kiếm thu mới là thượng sách mà quên nhớ nhìn kĩ nhan sắc em nó tý, nếu là lão thái bà mà người cũng có thể quyến rũ được thì coi như cao thủ rồi ông đây sau này phải dựa hơi người kiếm cơm thôi. Đó là tình huống người ta ở phía trung lập hoặc không phản cảm với người nếu là kẻ thù chắc, chắc..

Lâm Đình đang nghe đến đoạn khoái chí tâm huyết dâng trào mở miệng hỏi.

-Nếu là kẻ thù thì sao?

-Mẹ kiếp thế mà còn đợi ta phải dạy sao, làm ngược lại, gặp kẻ mạnh mà có thù oán né ra cho xa, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, có động tĩnh là co giò mà chạy, kiếm một chỗ nào đẩy mai danh ẩn tính, bày mưu tính kế hãm hại, lừa gạt đối phương, ví dụ như tìm hiểu xem kẻ thù của hần là ai, mượn kế lời kẻ thù đến tìm hần, còn ta thì ở bên xem hai tên đánh nhau nửa sống nửa chết rồi nhảy ra thu thập cả hai, có thù báo thù, có oán báo oán tiện thể hốt luôn gia sản đối phương.

Lâm Đình nghe đến đoạn này vô cùng thích chí, vỗ đùi cái đét một cái.

-Cao minh, cao minh nha, ta phục người quá.

-Ta còn chưa nói xong đây là nam tu sĩ, còn quan trọng nhất là nữ tu đối phó kiểu đấy như vùi hoa dập liễu có vẻ hao tổn âm đức quá. Nữ tu thì không cần quá phiền phức, người chỉ cần phải cầm theo vài món đồ phòng thân mà nam tu khi hành tẩu giang hồ cần phải có.

-Chả lẽ là phi kiếm, pháp bảo mấy cái uy lực mạnh mẽ à?

-Sai, nam tu khi hành tẩu giang hồ phi kiếm, pháp bảo, phù chú, pháp khí....không nhất định phải có, nhưng có một món không thể không có...

Nhìn sách linh cô ý kéo dài thời gian để Lâm Đình một bên ngứa ngáy chết đi được.

-Là cái gì người nói nhanh đi.

-Hê hê đương nhiên là xuân dược loại mạnh rồi, hành tẩu giang hồ mà không mang theo vài cân là không được, nữ tu là kẻ thù mà có chút nhan sắc kiếm cơ hội hạ vài bao xuân dược là được rồi sau đó không cần ta phải nói chứ he he, hờ hờ.

Nhìn hai thằng cha đực rựa đang cùng chỗ với nhau cười dâm liên tục, nường miếng nhiều thành từng hàng.

-Chep chep còn nữa đó là loại hàng bình thường, đối phó với loại tuyệt sắc vài bao làm sao đủ cần phải ôn nhu nhẹ nhàng có bao nhiêu trong người thì tổng hết vô nha, sao đó thì ha ha hờ hờ.

-Hê hê người làm cho ta mở rộng tầm mắt một phen rồi đó, chep chep đối phó cao thủ thì biết rồi, thế đối phó đối thủ ngang cơ thì phải làm sao?

Sách linh thấy hần thế bữu mô xem thường.

-Ài nói đến thế mà não vẫn phẳng, đúng là ngu như bò, tổ bà nó người đúng là đệ nhất nhân từ xưa đến nay. Nữ tu thì không cần ta phải nói, thế mà còn không đối phó được kiếm cái móng bò nào mà lao vào tự tử. Nam tu tùy tình hình ngang cơ thì không được hưởng đãi ngộ của cao thủ tự mình động thủ chém giết đi.

-Chỉ lí, chỉ lí bây giờ ta hiểu rồi chỉ còn việc kiếm người thực hành thôi, vừa khéo có tên họ Triệu bây giờ cũng là nửa cao thủ miễn cưỡng lấy hần ra thử đao.

Càng nghĩ càng đắc chí, vừa huyết sáo vừa chề cùi, cứ nghĩ đến sắp được sửa trị tay tổng quản một phen là anh chàng như ăn xuân dược tinh lực tràn trề chề linh mộc phẩm phẩm, một trăm năm mười cây linh mộc chỉ một buổi sáng là đã xong, giao nộp lại cho tên nhân viên rồi phui đít bỏ đi với vẻ yêu đời khác hẳn với lúc sáng mặt mũi xám xịt.

Hoàn thành công việc của ngày hôm nay không ngoài dự đoán mỗi việc của hần bị tăng lên một nửa tuy công lực có đôi chút tiến bộ nhưng đến tối lết về được đến giường toàn thân Lâm Đình các khối cơ cứ run rẩy co giật liên hồi là dấu hiệu của việc thoát lực, hần cố gắng gom góp sức lực toàn thân xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện.

Lần này không như những lần tu luyện trước cơ thể hần đã đạt đến bình cảnh tầng ba nay lại bị kích thích từ ngoại giới điên cuồng hấp thu năng lượng tốc độ phải nói là gấp mười lần mọi khi, bởi vì sách linh tỉnh lại thấy Lâm Đình đạt đến bình cảnh tầng ba nhân cơ hội này trợ giúp hần đột phá luôn.

Trong cơ thể Lâm Đình từng tế bào điên cuồng vận động cắn nuốt bốn nguyên lực từ ngoại giới, nguyên lực toàn thân hần ẩn trong da thịt xương cốt

cũng lần lượt tuôn trào bao quanh các tế bào dù là nhỏ nhất cũng không hề bỏ sót, dần dà ngoài da Lâm Đĩnh bắt đầu sáng lên, lúc đầu còn hơi mờ mờ nhưng chỉ trong chốc lát càng có thêm nhiều tia sáng lao đến dần dần bao bọc cơ thể hắn thành một cái kén ánh sáng, các tế bào trong thân thể cũng vậy tuy vẫn điên cuồng cắn nuốt năng lượng nhưng các tia sáng thật quá nhiều chúng cũng đành để mặc mình bị bọc thành những chiếc kén.

Lực cắn nuốt phát ra càng lúc càng mạnh, ánh sáng cũng càng chói mắt chỉ có điều những dị tượng đó lấy Lâm Đĩnh làm trung tâm chỉ lan xa ba mét rồi như bị một cái lồng không gian vô hình ngăn lại. Nếu có người từ ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy đây là một căn phòng bình thường trống không.

Dị tượng diễn ra trong khoảng hai canh giờ rồi chậm chậm tiêu tan, hào quang xung quanh dần âm đạm, cái kén ánh sáng ở trung tâm xuất hiện vết nứt, chúng dần dần lan tràn trên toàn thân kén như đạt đến cực hạn "rắc" như có một cái gì đó sắp sửa vỡ nát, "ầm" một cái chiếc kén trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ những mảnh vỡ hoàn toàn tan biến vào thiên địa trả lại khung cảnh yên tĩnh cho căn phòng. Không còn hào quang sáng lóa, không còn không gian méo mó, chỉ còn lại Lâm Đĩnh ngồi xếp bằng trên giường, có vẻ mọi cảnh tượng vừa rồi chỉ là ảo giác nhưng Lâm Đĩnh lại biết rất rõ rằng chuyện gì vừa xảy ra.

Hắn đột phá, quả thật là đã đột phá, trong cơ thể từng giọt máu, từng miếng thịt, từng thớ gần như muốn bùng nổ, cảm giác sức mạnh tràn trề toàn thân quả là thoải mái, Lâm Đĩnh có ảo giác nếu tên Triệu tổng quản xuất hiện trước mặt mình thì hắn cũng dám đứng dậy đánh một trận.

Từ từ mở mắt ra sâu trong đáy mắt hắn chợt lóe lên cái gì đó rồi biến mất cực kì nhanh, nhìn lại bản thân mình một lượt Lâm Đĩnh khẽ cau mày. Thân thể hắn bây giờ như mới chui từ trong đồng bùn đất nào ra, trên da dính từng vật chất sền sệt phát ra từng đợt "hương thơm" mà chính anh chàng cũng không ngửi nổi.

"Vù" một tiếng, Lâm Đĩnh đang ở trong phòng tức tốc bật hết công lực phóng nhanh ra ngoài, "tôm" một cái anh chàng nhảy luôn vào cái ao trước phòng. Không phải hắn không muốn đi đến phòng tắm chẳng qua đi từ cái chòi nát của hắn đến phòng tắm còn rất xa mà quả thật anh chàng cũng không chịu nổi cái mùi "thơm" thum thum trên người mình nữa nên thấy có bồn tắm trước mặt đời nào cu cậu chịu đợi chờ.

- Là là la, ta cọ bên trái, ta vuốt bên phải, cả hai bên đều trắng và đẹp là là la....

Đang hăng say ca hát và tiếp tục cọ rửa thân mình thì một tiếng rống nổi lên.

- Bà nội nó thẳng nào nửa đêm nửa hôm nửa đêm gào rống hát hò cái gì thế, có ngâm mòm đi không hay lại để ông quai cho vỡ mồm bây giờ.

Lâm Đĩnh giật bắn cả mình, nơi hắn ở tuy vắng nhưng không phải là không có người, nghe tiếng đó chắc là một người nào đang say giấc nồng bị tiếng ca của hắn đánh thức.

Nghĩ đến bây giờ đã là hơn hai giờ gần ba giờ sáng mọi người cũng sắp dậy rồi còn khoảng hai tiếng để hành động bỏ qua hôm nay chỉ sợ gã họ Triệu ra tay trước thì hỏng bét. Càng nghĩ càng thấy lo lắng nên hắn dốc hết sức kì cọ thân thể nhanh chóng về phòng thay một bộ đồ hắc y.

- Nay việc gì phải thay bộ đồ đen xì thế, người đi hãm hại người khác chứ có phải đi trộm cướp gì đâu mà mặc đồ dạ hành, vừa nhìn là đã biết ngay có vấn đề, đẹp, kiếm bộ nào bình thường thôi có bị bắt gặp cũng để ăn nói chứ mặc cái bộ đồ gấp phải cao thủ không chết cũng lột da.

Nghe sách lính nói hắn mới nhớ ra.

- Cũng phải, mặc thế thì đồ ngu cũng nhìn ra ta có vấn đề không bị hộ vệ ra tay giết chết tại chỗ mới là lạ.

Mặc vào bộ quần áo tạp vụ thường ngày Lâm Đĩnh bước ra khỏi cửa hướng về khu ở của nữ quyến đi đến bắt đầu công cuộc hãm hại của mình.

Trên đường đi sách lính truyền cho hắn một pháp môn ẩn thân cổ quái, bình thường khi thi triển ẩn thân người ta thường thu liễm khí tức bản thân cố gắng hóa thành một vật chết tựa như hóa thành một cái cây, một hòn đá, còn pháp môn ẩn thân của sách lính lại khác, chủ động phóng thích khí thể của bản thân mình càng phân tán càng tốt đến một tần số cực hạn thì nó sẽ tự động dung nhập vào mảnh thiên địa đó, người ngoài nhìn vào sẽ không nhận ra bất cứ sự khác biệt nào. Pháp môn phía trước nếu để ý kỹ thì sẽ tìm ra điểm khác biệt ở mảnh không gian đó, còn pháp môn của sách lính là triệt để đem mình tan vào thiên địa thì làm sao người khác có thể tra ra được nhưng đó lại là luyện đến cao thâm còn bây giờ vẫn có dấu vết, nhưng mà đối với Lâm Đĩnh bây giờ đã quá đủ rồi.

Lâm Đĩnh lần lượt vượt qua hai ba đội tuần tra hộ viện, cũng may cho anh chàng có được pháp môn ẩn thân kỳ diệu nên không bị ai phát hiện ra cả, chỉ có lần đầu tiên vận dụng tâm thần có chút bất ổn nên xém bị tổ tuần tra phát hiện.

Lén lút bỏ qua tường bao khu nữ quyến, cuối cùng cũng lên vào được đến đây thì coi như chuyện đã thành công một nửa.

- Đừng đắc ý vội bây giờ mới là thử thách thật sự này, mấy thứ ta bảo người chuẩn bị ban ngày đã đầy đủ chưa.

- Đã chuẩn bị đầy đủ rồi liệu lượng đảm bảo một con voi cũng không chịu nổi.

- Hừ không thể chủ quan được, trong tiểu viện này không thiếu cao thủ đâu, sơ xảy một chút là mạng nhỏ đi tong, hãm hại người cũng phải có hàm lượng kỹ thuật, đánh bậy đánh bạ hại người không được lại tự hại mình thì đúng là khóc không ra nước mắt.

Lâm Đĩnh hiếm khi nghiêm túc, bây giờ trên mặt cũng đầy vẻ ngưng trọng trả lời.

- Ta biết chứ, vì cuộc sống sau này chuyện đó làm sao có thể làm qua loa cho được, người cứ yên tâm phân lượng đảm bảo không thiếu.

-Vậy thì được rồi bây giờ vận hành pháp môn ẩn thân đến cực hạn đi bao trùm cả khu nữ quyền này lại, phải thật cẩn thận, thông thả thôi nhanh quá bị cao thủ cảm ứng được thì hỏng bét.

Lâm Đình nghe theo nó cẩn thận từng ly từng tý một vận hành pháp môn bao trùm nơi này lại, từng giọt mồ hôi lăn dài trên má hắn cũng không dám lấy tay lau đi.

-Phù thờ ra một hơi thật sâu cả người như bị thoát lực anh chàng ngồi bệt xuống, tuy cả quá trình không mất bao nhiêu sức lực nhưng áp lực tâm lý thật quá lớn, chỉ một sơ xuất nhỏ là lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục ngay.

Một tên gia nô nho nhỏ nửa đêm lên vào khu nữ quyền nếu bị bắt được không nói cũng biết kết cục ra sao, nói giỡn sao đây toàn là cao thủ không hơi sơ xảy tý là mất mạng như chơi.

Vỗ ngực vài cái cho đỡ sợ dần dần anh chàng đứng dậy rón rén đi về phía những căn phòng tìm kiếm mục tiêu ra tay.

Phần lớn những căn phòng đều có cấm chế bảo hộ nhưng không quá mạnh, đại khái đều là mấy cái cấm chế cách âm, báo động phòng ngừa người khác quấy nhiễu mà thôi.

Lúc đầu hắn còn lấy làm lạ mấy người này cũng quá sợ ý đi chứ, lúc tu luyện mà chỉ bố trí qua loa như thế nhưng rồi nghe sách linh giải thích hắn mới hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Họa Hại Tam Tinh, Lần Đầu Kết Giao

-Người đó có thể mà cũng không hiểu, khi tu luyện bình thường cũng chia làm nhiều loại, thứ nhất là tu luyện hằng ngày ở đâu cũng có thể tu luyện chỉ cần nơi yên tĩnh giống như nhắm mắt dưỡng thần bất cứ lúc nào cũng có thể tĩnh lại, mà mấy người trong nhà này hắn là tu luyện bình thường thế nên không cần bố trí trận pháp cấm chế làm gì cho phức tạp, với lại đây vốn là nhà của họ phòng bị sâm nghiêm chỉ cần mấy cái cấm chế báo động linh tinh là quá đủ.

-À thì ra thế, vậy còn có loại tu luyện khác nữa à?

Sách linh trả lời.

-Ừ còn có nữa là bế quan chiều sâu, hoặc là bế tử quan, người bế tử quan cần tìm nơi yên tĩnh, tốt nhất là hiểm địa không người, trận pháp kết giới có bao nhiêu thì bày ra hết bởi vì chỉ cần một chút quấy nhiễu ngoại giới truyền vào có thể khiến việc bế quan thất bại, mà thất bại thì chỉ có chết thể nên mới có tên tử quan.

-Hiểu rồi thế bế quan chiều sâu là thế nào?

-Thế mà cũng hỏi, tức là giống như lúc người đột phá đấy, bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng không biết, ví dụ như lúc đấy mà bị người ta cưỡng hiếp tại chỗ thì cũng chả biết gì.

Nghe nó nói xong Lâm Đình mới thấy mình sợ ý, lẽ sau này ra ngoài giao du tùy tiện đột phá không khéo đi tong cái mạng nhỏ.

-Nói vậy đủ rồi mau kiếm đối tượng ra tay đi, trời sắp sáng rồi đấy.

Lần lần mò mò một hồi rốt cuộc cũng kiếm được một người, đứng trước căn phòng nhỏ này nhìn vào bên trong mơ hồ có thể thấy được một thân ảnh thiếu nữ đang ngồi xếp bằng tu luyện.

-Nhìn cái gì nữa mau hạ mê hương đi, lúc đó thì muốn giãy vò em nó thế nào chả được việc gì phải đứng đây nuốt nước miếng tự sướng thế hồ hồ.

Lâm Đình gào lên trong đầu.

-Người tưởng ta không muốn sao, nhưng mấy cái tiểu cấm chế này làm sao mà phá, thiếu gia ta đây phong lưu tiêu sái, anh tuấn bất phàm chẳng qua ông không phải vạn năng.

Sách linh nuốt một ngụm nước bọt vào lòng miễn cưỡng trả lời.

-Ài nào bò khó đối, ĐCM thằng khốn này ta cho người cái pháp quyết hóa hình ẩn thân để chơi à, mấy cái tiểu cấm chế bé tẹo này thì ăn thua gì, xông vào cho ông đảm bảo vạn sự đại cát.

Bị ăn chửi cũng không phải lần đầu, nghe nhiều thành quen nhưng vẫn không tránh khỏi có tý oán khí trong lòng, vừa đi vừa lẩm bẩm.

- Sách nát, sách thối, sách khôn kiếp mong sao người bị lộn nái cường gian một trăm à không một ngàn, mà không một vạn lần thì mới có thể đền bù nổi tổn thất tinh thần và tự tôn của ông đây.

Sách linh mà nghe được chắc lời mất lên mà hỏi một câu "thằng cha này có tự tôn sao?", rón rén bước tới khi đụng vào cấm chế trong trạng thái ẩn thân anh chàng rung mình một cái mồ hôi lạnh ứa cả ra, nói giỡn sao nghe quảng cáo thì tốt lắm khi dùng thử thì bố ai mà biết được cái pháp môn ẩn thân này có hiệu quả hay không, đã vậy chính mình còn lấy thân ra thử nghiệm đúng là ngu hết chỗ nói mà.

Khi xuyên qua, cấm chế chỉ hơi rung động một chút nhưng không có chuyện gì xảy ra anh chàng mới thở ra một hơi nhưng không dám thả lỏng, bởi vì đằng sau cánh cửa trước mặt còn có một bà cô mình chuẩn bị giờ trò, đã thế tu vi lại chưa xác định nữa.

Vỗ vỗ trong người mọc ra một cái ống trúc và mấy cái gói nhỏ Lâm Đình hỏi lại sách linh lần nữa.

-Này người chắc mấy cái này có hiệu quả chứ người ta là người tu luyện đấy, mê gian không thành lại bị phát hiện thì chi có nước nuốt hận hoàng tuyền thôi.

-Yên tâm với kinh nghiệm duyệt gái bao năm của ta mấy cái thứ ta bảo người chế, đảm bảo nữ tu linh cảnh sơ nhập tu luyện giả mà trúng chiêu thì cũng phải ngoan ngoãn để người bày bô thôi, dưới nữa thì....he he.

Nghe sách linh đảm bảo hẳn có hơi yên tâm bắt đầu đục một lỗ trên vách thật nhẹ nhàng rồi từ từ thổi những luồng khói vào, đợi một lúc lâu sau Lâm Đình mới mở cửa bước vào.

Trước mặt là một cô gái tuổi khoảng đôi con số mười, hai má phơn phớt hồng, mày liễu cong vút, môi son nhỏ nhắn xinh tươi, cánh mũi phập phồng tinh mịn bóng loáng kết hợp hoàn mỹ trên khuôn mặt, đáng người nàng yếu điệu thiết tha, được cái đào bừa hơi nhỏ nếu to hơn tý nữa thì có khi anh chàng không nhận được thịt luôn em nó.

Lần đầu tiên cu cậu đi vào phòng thiếu nữ ở thế giới này, thế nên anh chàng ra sức ngắm nhìn, căn phòng không lớn, chả to hơn cái ổ của hần là bao nhưng bày biện gọn gàng, trong phòng thoang thoảng mùi hương khiến tâm tình người ta dễ chịu, bên góc tường cạnh giường có thêm một cái bàn trang điểm bày biện ba cái thứ linh tinh, một góc khác bố trí một chiếc màn che màu hồng chắc là để thay quần áo, chả bù cho hần khi muốn thay đồ cứ lột nguyên ra cửa chả thèm đóng xuyệt cái là xong nhanh, gọn, lẹ.

Nhìn về phía giường thiếu nữ đang ngồi được trang trí màu phấn hồng, hai bên rèm đã được vén lên, chăn gối vẫn xếp chồng gọn gàng chắc đã lâu không có người đụng tới. Khi hần đến gần để ngắm nhìn nàng kỹ hơn, xuyt nữa thì Lâm Đình đã không giữ được mình mà trở thành cảm thú thật, số là mũi thỉnh hại người mới lại gần quan sát vô tình ngửi ngửi được mùi hương cơ thể thiếu nữ thoang thoảng làm anh chàng máu nóng sôi trào tiểu đê căng cứng, vội quay mặt đi chỗ khác đám đá vài cái vào không khí phát tiết dục hỏa rồi cúi đầu thờ dốt.

-Học, học, sắc tức thị không, không tức thị sắc, hồng phấn khô lâu, đúng đúng là khô lâu, khô lâu mà thôi ông không sợ.

Sách linh lẩm bẩm.

-Mẹ khô lâu cái khi gì, mờ đến miệng mèo còn bày đặt chê, thịt luôn em nó đi chứ gì nữa.

Hít vào một hơi thật sâu lấy hết sức mạnh như lâm đại địch với khí thế một đi không trở lại, anh chàng mạnh mẽ quay đầu miệng thì cứ lẩm nhảm "khô lâu" "là khô lâu". Lâm Đình vươn hai tay đến chỗ thiếu nữ, khi vừa chạm vào bờ vai mảnh khảnh của nàng tuy còn cách một lớp y phục nhưng hai tay cứ run run rồi cuộc không thể kìm nén nổi nữa "phụt" hai lỗ mũi anh chàng trào ra hai dòng máu, miệng há to nước miếng từ hai bên mép đưa nhau trào ra nhiều ướt cả cổ áo. Miệng Lâm Đình cứ run run phát ra từng chữ "kh...ô... l...âu" "k..hồ l..âu.."

Đôi tay tuy run rẩy nhưng không hề dừng lại dần dần trượt xuống dưới, Lâm Đình bây giờ có cảm giác hai tay cứ tê tê hình như không chịu sự chỉ huy của hần nữa, trong đầu hần chả còn cảnh gì khác ngoài thân ảnh trước mặt, rồi cuộc cái gì phải đến đã đến hai bàn tay anh chàng đã mò đến nơi mà bất cứ thằng đàn ông nào cũng muốn mò... thế mà anh chàng lại bình tĩnh ra hần, chậm rãi rút tay lại vận khởi thanh thần chú trong đầu ong lên một tiếng như có từng dòng nước lạnh băng chảy qua khiến tâm thần Lâm Đình thoát khỏi dục hỏa thiêu đốt, ý niệm trong sáng vô cùng như người trước kia chỉ muốn nhảy đến ăn tươi nuốt sống cô nàng trước mặt không phải là hần vậy.

Thoát khỏi trạng thái bất lợi cho mình tốc độ Lâm Đình nhanh hơn hần, cần làm gì thì đã làm chỉ trong chốc lát cô nàng bị lột sạch từ đầu đến đuôi, ngọc thể lồ lộ trước mặt chàng họ Lâm, thế mà hai mắt hần vẫn vô cùng thanh tĩnh nhìn không ra nửa điểm dục vọng ham muốn. Tâm có thể không động nhưng không thể đảm bảo thân thể không có dị động gì được, rồi cuộc hần vẫn là đàn ông, mà đã là đàn ông khi nhìn thấy con mồi trần truồng trắng toát nằm trước mặt như mồi mọc khiêu gợi đương nhiên phải có phản ứng sinh lý, không có phản ứng mới là có vấn đề.

Dưới trạng thái thanh tĩnh lý trí tuyệt đối này hần đã thành công chống lại sức hấp dẫn của trái cấm, chẳng qua bản năng thân thể tác quái chỗ nào cần sờ cần vuốt thì cũng đã bị ma trảo làm đến ửng đỏ cả lên, mà chuyện sau đó là vu oan giáng họa cho tên phó tổng đương nhiên hoàn thành xong xuôi.

Chiếc giường bị hần quậy cho tung búng như có người vừa vật lộn qua, chủ nhân căn phòng thì bị hần lột sạch y phục xé rách nát vương vãi xung quanh, bên ngực trái hần lên đầu tay bốn ngón mờ nhạt dường như bị ai đó dùng sức dầy và quá mạnh, trước khi đi tiện thể cầm theo cái yếm của cô nàng thuận tay sờ mó vài cái theo bản năng rồi mới lưu luyến phi ra khỏi tiểu viện, lúc trèo tường ra ngoài anh chàng không quên để lại một dấu chân mờ nhạt nếu không cẩn thận tra xét thì khó mà nhận ra.

Chạy tới chạy lui một hồi sau khi lên vào khu quản lý dầu được cái yếm vào vị trí bí mật trong phòng tên khốn họ Triệu anh chàng mới đắc ý trở về nhân nhả chờ đợi bình minh lên.

-Ài ánh mặt trời hôm nay thật đẹp nha, chẹp chẹp có thêm mỹ nhân bầu bạn nữa thì càng tuyệt, này sách linh ngươi nói xem về mặt tên phó tổng quản khi người ta tìm thấy tang chứng trong phòng thì như thế nào đây, ha ha cứ nghĩ đến là ta muốn cười vênh phao câu luôn.

-Hừ đắc ý cái gì chứ, mới thế mà đã hí hửng, ta không thể không nói ngươi một câu đối đãi với địch nhân không thể mềm lòng được, lòng dạ đàn bà sớm muộn gì cũng bị người ta hại chết.

-Sao thế? ta thấy rất ổn mà

-Ồn con bà ngươi ta bày cho ngươi chế biến mê hương, tổn công truyền pháp quyết cho ngươi là để làm gì, là để mê "gian" đó có hiểu không, con mẹ nó ta là muốn ngươi hạ mê hương, cưỡng hiếp con bé đó rồi đổ hết lên đầu tên phó tổng đó thì mới đảm bảo chắc ăn, thế mới gọi là đánh rắn đập đầu, còn ngươi nhìn lại mình xem ngươi làm thế nào chỉ nấn bóp có vài cái rồi vội vàng bỏ đi thế mà gọi là hãm hại à, hơn phân nửa là tên họ Triệu đó sẽ thoát chết, nghiêm trọng lắm là lột một lớp da thôi, hừ hừ nếu mà hần biết được là ngươi hãm hại hần, một tay người ta cũng đủ để bóp chết ngươi rồi.

-Không nghiêm trọng thế chứ, cho dù tên họ Triệu đó không chết cũng không có cơ hội tìm chúng ta gây phiền toái đâu, mà hần làm sao biết được ai hãm hại hần, với lại làm như ngươi nói thì đã hại cả đời con gái người ta à như vậy là quá độc ác đó.

-Ngươi... tức chết ta rồi, nào ngươi bị chó gặm à hay trong đầu toàn cú***, ta nói thế cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi thôi, hừ ngươi chưa biết tu tiên giới lòng người hiểm ác, lừa đảo, dối trá xảy ra như cơm bữa, nếu không đủ độc ác, lòng dạ nhân từ ha ha kết cục may mắn nhất là hình thần câu diệt, xui xẻo một chút thì rút hồn, luyện phách bắt nhập luân hồi trọn đời không thể siêu sinh, ngươi bảo ta ác độc, nhưng ta thấy còn chưa đủ độc, chưa đủ ác, độc chân chính là cưỡng hiếp rồi hút khô nguyên âm của cả đám nữ tu trong khu nhà đó, linh hồn thì bắt lại phong ấn luyện thành pháp bảo, sau đó đổ hết lên đầu những tên khi dễ ngươi hay có tiềm lực uy hiếp, một lần giải quyết sạch tất cả địch nhân và mầm họa, còn có thể tăng tiến tu vi, một tên hai đích.

Lâm Đình nghe mà lạnh run cả người, không ngờ nó bình thường cũng hiền lành ai ngờ ẩn dưới vỏ ngoài vỏ hai lại là một tuyệt thế ác ma, cũng còn may mình là chủ nhân của nó, nếu mà là kẻ địch của quyền sách nát này thì, chỉ mới nghĩ thôi mà đã thấy khủng khiếp rồi.

-Không cần nói nữa nếu làm như ngươi bảo thì ta có còn là chính mình nữa không? chỉ sợ lúc đó lại biến thành một ma đầu biến thái không việc ác nào không làm, hai tay dính đầy máu tươi. Ôi nếu biến thành như vậy sẽ bị người trong thiên hạ đuổi giết khắp nơi lúc đó đừng nói an tâm tu luyện, không bị người ta một chương bỏ chết là may mắn lắm rồi.

-Hừ ngươi thì biết cái gì, chỉ cần ngươi sử lý kín đáo có ta đây giúp đỡ, người biết, trời biết, đất biết thì làm gì có ai biết nữa với lại đó cũng là một phương pháp tăng lên thực lực cực nhanh, nói lại nếu ngươi bắt lấy toàn bộ đám nữ tu đó hút cạn tinh khí của các nàng thì tu vi ít nhất cũng lên được tăng tám, dư sức bóp chết kẻ thù khỏi cần phải bày âm mưu quỷ kế cho mệt óc.

Lâm Đình nghe nó nói trong lòng cũng khẽ động tâm, thoáng rơi vào trầm tư suy tưởng.

-Tăng lên đến những bốn tầng, ta khổ tu ba tháng ngày nào cũng vắt tẩm thân mệt mỏi tu luyện mới đột phá từ tầng ba lên tầng bốn, mà đó là còn nhờ có năng lượng tích trữ khi vượt giới của Chư Thiên còn sót lại mới có thể nhanh chóng từ tầng ba đỉnh phong đi lên được, nếu mà tự mình đóng cửa khổ tu lấy tư chất của bản thân ít nhất phải hai năm sau mới lên được tầng tiếp theo, như vậy không được càng về sau càng mất nhiều thời gian là theo "bội số" đó, chưa nói lên đến linh cảnh tu tiên giả thời gian tu luyện tính bằng trăm năm, hơn một cảnh giới nữa thì tính bằng ngàn năm ta có thể chờ nhưng mẹ ta không chờ được, mẹ đã hơn bốn mươi rồi, ta phải làm sao đây.

Sách linh thấy hần trầm tư suy nghĩ liền biết cơ hội đã đến mở miệng nói.

-Hà hà sao, động lòng rồi à, nếu ngươi muốn tăng nhanh thực lực chỉ cần bắt lấy vài tên phạm cảnh rút sạch tinh hoa trong cơ thể bọn chúng là sẽ tiến giai, làm ít hường nhiều, tu tiên giới hiểm ác khó lường thêm một phần thực lực là thêm một phần đảm bảo tính mạng bản thân, khi gặp nguy hiểm ta cũng không trợ giúp cho ngươi được bao nhiêu đâu dù sao ta cũng chỉ là một quyền sách, hết thầy phải dựa vào chính mình.

Thoáng do dự một lát rồi như đã hạ quyết tâm hần trả lời.

-Được không phải chỉ là giết người thôi sao, gà ông còn dám giết nói chi mấy tên đó, đến một tên giết một tên, đến một đôi giết một đôi, đến bao nhiêu giết sạch bấy nhiêu, vì bản thân, vì mẹ đang chờ ta không thể mềm lòng được. Từ nay hể là kẻ thù của ta tinh huyết tu vi toàn thân sẽ bị luyện hóa tăng cường thực lực, hồn phách giam lại luyện bảo.

Nghe hần nói thế sách linh bĩu môi.

-Đồ cô hủ, kẻ thù thì mới thế, vậy những người khác thì thế nào?

Lâm Đình mặt mày khổ sấp trả lời.

-Ài không thù không oán ngươi bảo ta làm sao ra tay, ta không làm được, nhiều nhất chỉ hãm hại lừa gạt tý thôi.

Sách linh nghe được lời hần nói trong lòng thoáng yên tâm thầm nghĩ.

-Lâm Đình đừng trách ta dẫn ngươi đầu nhập ma đạo, ta chỉ là một quyền sách không hiểu nhân tâm, lòng người hiểm ác, ngươi không hại người người

hại người cho nên chỉ có vào ma đạo mới là an toàn nhất. Người muốn tu vi tăng tiến nhanh chóng ư vậy thì vào ma đạo đi, lấy tư chất của người mà muốn trong hai ngàn năm tu vi tăng tiến lên đỉnh cao, đóng cửa khổ tu? Mẹ nó vậy hai vạn năm chưa chắc đã thành công đâu.

Lâm Đĩnh sau khi thông suốt trong lòng thì như mọi ngày đến phòng ăn chén một bữa no say, vẫn là cảnh cũ một người một khay đánh chén như diên, tên họ Triệu lại đến phá đám hấn vẫn cung kính như thường chẳng qua trong lòng cười lạnh "chết đến nơi rồi còn không biết, đáng tiếc một thân tinh huyết lãng phí rồi".

Sau khi ăn bữa sáng Lâm Đĩnh như mọi ngày bắt đầu chẻ củi, làm các công việc tạp vụ thường ngày, những tương lượng công việc tăng lên sẽ làm hấn mệt chết, không ngờ khi đột phá một tầng bốn sức mạnh, tốc độ các mặt đều tăng lên mấy lần, lần đầu tiên trong ba tháng từ lúc đến đây Lâm Đĩnh hoàn thành công việc khi mặt trời chưa lặn, khi làm xong việc cuối cùng Lâm Đĩnh mới ngơ ngác bước về nơi ở của mình.

Trên đường đi sách lính bắt chợt nhắc nhở hấn trong đầu.

-Này người mau kiểm công pháp tu luyện chân khí đi, bản "Chư thiên tạo hóa công" này phải có chân khí hay pháp lực mới có thể phát ra công dụng chính thức, còn may bây giờ vẫn kịp tu luyện đợi đến khi đột phá tầng chín mới tu luyện thì không còn kịp nữa rồi.

-Sao thế, ta cảm thấy bây giờ sức mạnh tràn trề tốt lắm, nếu ở quê nhà tay không đánh sập một tòa nhà cũng không khó nha.

-Ngu ngốc, cái người cảm giác bây giờ chỉ là sức mạnh thân thể thuần túy, người nhờ một tia nguyên linh của Chư Thiên mới có thể tu luyện nhưng chính người lại chả có tí chân khí nào nên bốn nguyên lực mới tụ lại trong xương cốt kinh mạch cải tạo thân thể đạt được hiệu quả như phạm cảnh tu luyện giả, chân chính tu luyện là dùng chân khí cường hóa thân thể sau này ngưng đọng chân khí đó chuyển thành pháp lực của người tu tiên, bây giờ người không có chân khí đến khi lên tầng chín chuẩn bị đột phá ta hỏi người lấy cái gì để chuyển thành pháp lực, chả lẽ lại mang người đi ép dầu moi ra chân khí à.

Lâm Đĩnh nghe nó nói mà rét lạnh trong lòng, nghĩ đến hậu quả đáng sợ khi không có chân khí để chuyển thành pháp lực hấn thầm rùng mình một cái.

-Người bảo ta đi đâu kiểm công pháp tu luyện chân khí đây.

-Thứ hàng cấp thấp đó đừng hỏi ta, tự mình tìm đi.

Nghe nó bỏ lại một câu vô trách nhiệm thế Lâm Đĩnh ghen cả họng, cũng phải thôi nếu nó biết đã không nói mình đi tìm.

Nhìn trời vẫn còn sớm Lâm Đĩnh thầm nghĩ hay là đi dạo vòng quanh nơi này, tiện thể nghe ngóng tin tức tâm pháp luyện ra chân khí luôn, nghĩ là làm anh chàng chuyển hướng đi về phía cửa ra.

Phải nói thêm một điều nữa là gia đình của tu tiên giả không giống ở các gia đình thế tục thời xưa, ít ra cũng rất có tự do chỉ cần làm xong việc được giao thì muốn đi đâu, muốn làm gì cũng được chả ai thêm quản đến, đương nhiên cũng có hạn chế nhất định.

Ra khỏi tiểu viện bằng cửa sau Lâm Đĩnh cất bước chậm chậm nhìn ngó xung quanh, sau tiểu viện này không ngờ lại là một vực thẳm, hấn há hốc mồm hồi lâu lục lại trong đầu, hấn nhớ rõ ràng lúc đi vào cửa trước thấy khung cảnh xung quanh bình thường địa thế đầu có treo leo hiên trở gì tự dừng phía sau lại là một miệng vực nhìn xuống dưới sâu hun hút không thấy đáy.

Bắt chợt một tiếng nói vang lên phía sau.

-Này người có định để cho người khác đi không thế, chẹn ngang đường vậy thì ai mà ra nổi.

Giọng nói đột ngột vang lên phía sau dường như có hơi quen làm Lâm Đĩnh sợ đến nỗi xém lao đầu xuống miệng vực.

-Mẹ kiếp tên nào thế, đi không tiếng động mò đến sau lưng người khác định giết người à.

Nhìn lại mới thấy một tên vóc người béo ú đang híp mắt lại nhìn Lâm Đĩnh cười cười.

Đợi chút tên béo à, nhìn có hơi quen quen, khi nhìn rõ rồi toàn thân anh chàng ướt sũng nước vì sợ.

-Xong, xong thật rồi đặc tội với ai không đặc lại đi đặc tội với tên béo này, lần này đúng là vừa ra đường liền dẫm phải cú***, xem ra lần sau khi đi đâu phải xem hoàng lịch trước mới được.

Ý nghĩ chỉ thoáng qua trong giây lát Lâm Đĩnh liền hồi phục tinh thần, đôi mắt nhanh hơn lật sách, vừa nổi giận dùng dùng là thế ấy mà quay qua quay lại đã thành khuôn mặt tươi cười nịnh bợ.

-Chà chà, ôi đây không phải là Phạm ca sao, trùng hợp quá xem ra chúng ta đúng là có duyên ngày ngày đều có thể gặp mặt.

Nhìn cái khuôn mặt núc ních thịt vẫn nở nụ cười mím trên môi đang chăm chú quan sát mình Lâm Đĩnh trong lòng đánh thót một cái, tuy không có gì nhưng mới làm chuyện xấu xong đương nhiên có phần chột dạ len lén truyền âm trong đầu với sách lính.

-Ê ê mầy ơi tao run quá, không phải thằng béo này nghe được phong thanh gì đấy chứ, mà sao thằng cha này cứ nhìn chăm chăm ta thế.

Sách lính trả lời.

- Yên tâm đi, hần không có khả năng nhìn thấu được điều gì đâu, cứ bình tĩnh ngoan đừng sợ.

Nghe sách lĩnh thể thốt đảm bảo Lâm Đĩnh mới yên lòng, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu trừng mắt nhìn lại, lần này đến lượt lão béo giật mình, lướt qua hần lần cuối rồi thu hồi ánh mắt cười ha ha mấy tiếng gật gù mờ lờ.

- Ừm huynh đệ khá lắm, da mặt đủ dày, đủ vô sỉ, có tiền đồ, rất có tiền đồ.

- Mẹ kiếp người đang khen ta hay chửi ta thế, cái gì mà đủ dày, dày sao bằng người được, nhìn cái bản mặt toàn thịt phúng phính đó bổ đây có thúc ngựa, mà không cười tên lừa cũng chả theo nổi.

Nghĩ thì là thế nhưng ngoài miệng lại trả lời.

- Hề hề ông anh quá khen, cũng chỉ là mới luyện đến trình độ râu dâm không thủng thôi, làm sao có thể bằng trình độ thiên chuy bách luyện của ông anh đại bác bản không thủng, đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, nói ra thằng em đây thấy quả là xấu hổ không thôi.

Nghe Lâm Đĩnh khen mà thằng cha này cười ngoác đến tận mang tai hai con mắt vốn đã ti hí nay tịt lại luôn.

- Ha ha thằng em quá khen, người cũng không kém đã có vài phần phong phạm của ta hồi trẻ ài đúng là nhân tài, nhân tài a.

- Đâu có, đâu có....

Nhìn hai thằng cha một béo, một gầy kẻ tung người hứng, khen qua đây lại tán tụng thần công da mặt của nhau đến tận mây xanh, dường như mọi chuyện vốn nên như thế những người phía sau nhìn mà há hốc cả mồm, có người lầm nhảm.

- Mẹ nó có cần mắc ói vậy không, các người thần công vô địch còn ta thì sao? da ta râu cũng dâm không thủng đây vậy mà còn không bằng cái rắm các người đánh à.

Vừa nghe lời đó tuy rất nhỏ nhưng hai thằng cha quay ngoắt lại nhìn hần với vẻ kì quái, lão béo mờ lờ trước.

- Ài huynh đệ người xem, người tài đúng là khó a chưa gì đã có kẻ ghen ăn tức ở.

- Lời ông anh nói đúng là hợp với thằng em, cây cao gió lớn, xem ra chúng ta còn phải tu luyện dài dài nha.

- Huynh đệ tốt, mặc kệ bọn tiểu nhân ganh ghét với tài hoa của hai ta, đi hôm nay chúng ta phải làm một trận dốc bầu tâm tình không say không về.

Những người phía sau nghe thế triệt để hóa đá, tự dung bọn ta thành tiểu nhân hết, nếu mà gào được chắc có người gào to "bà nội nó bọn ta mà là tiểu nhân thế hai thằng các người là cái mẹ gì".

Trong đám người bất chợt một tiếng gào vang lên.

- Hai vị phía trước đợi ta với, uống rượu mà không có ta là không được.

Đang định từ chối, nói giỡn sao tự dung nhảy ra một thằng ăn chực bổ ai mà nhận lời nhưng nghe được hai từ phía sau "ta mời" hai người không tự chủ được gật đầu.

Nhìn ba thằng cha chiếm hết con đường trên miêng vực bá vai bá cổ nhau nghênh ngang bỏ đi những người phía sau mới lục đục đi tới.

Không phải là bọn họ không muốn bỏ đi nhưng khổ nỗi Lâm Đĩnh và lão béo đã chiếm hết đường đi tới nên bọn họ mới phải đứng lại phía sau làm khán giả bất đắc dĩ nghe hai thằng cha một béo một gầy tán tụng lẫn nhau, có người thậm chí ra ngoài làm mua đồ ăn mà nghĩ đến cảnh đó chỉ muốn mửa chả còn tâm tình đâu mà ăn với uống.

Ba người đi ra khỏi con đường cheo leo nơi miêng vực thì khung cảnh sự vật dần trở lại bình thường Lâm Đĩnh lấy làm thắc mắc thì được vị đầu bếp này giải thích, thì ra ngọn núi Thông thiên này nhìn từ bên ngoài vào là một ngọn núi bình thường chỉ có điều hơi to lớn tỹ mà thôi, nhưng phải đi vào mới biết cả ngọn núi là vô số không gian tập hợp lại mà thành thậm chí có cả không gian thông lên tiên giới nữa, chỉ là ngay cả tộc trưởng cũng không biết rõ vị trí đó nên mới lấy tên núi Thông thiên, không gian tiểu viện Lâm Đĩnh cư trú cũng chỉ là một không gian sinh sống bình thường trong vô số không gian nơi này, mỗi tiểu không gian đều có một thông đạo nối kết với nhau, người bình thường nhìn thấy chỉ là những con đường, nhưng đến một cảnh giới nhất định sẽ cảm ứng được đó là những thông đạo do không gian biến thành.

Vừa đi vừa nói bất chợt cả bọn đã đi đến trước một quán rượu hai tầng theo phong cách cổ xưa ngoài cửa đề "Túy tiên lầu", quán rượu này bề ngoài giản dị mộc mạc đi vào bên trong lại khác, tầng một trang hoàng lộng lẫy xa hoa, bàn ngồi đối tửu đều là linh mộc thượng hạng không phải cái loại mà Lâm Đĩnh thường chê phẩm phẩm thường ngày có thể so sánh được, trên đó vẽ đầy đồ họa hoa văn trang trí nhìn rất thích mắt, bốn bức tường treo những bức họa mỹ nhân xuân, lan, thu, cúc mỗi người một vẻ trông sống động như thật, đến nỗi người xem nhìn vào mà không thể phân biệt đâu là thật đâu là giả dường như có một mỹ nhân đang đứng đó vậy.

Ba tên ca chón đến đây chọn một bàn rồi ngồi xuống, lúc này trong quán cũng khá đông, các bàn gần như chật kín ba người kiếm được một cái bàn trong góc rất nhanh gọi ít đồ nhắm và rượu lên bắt đầu chén chú chén anh.

Trước khi nâng cốc Lâm Đĩnh mờ lờ trước.

-Sao nào, chúng ta giới thiệu về nhau tý chút nhì, tiểu đệ họ Lâm tên Đĩnh, e hèm chữ "Lâm" trong nghĩa rừng cây bao la bát ngát, chữ "Đĩnh" trong đỉnh vàng đỉnh bạc, ý của cha mẹ thằng em muốn em sinh ra sau này tiền tài nhiều như rừng nên mới lấy tên Lâm Đĩnh.

-Ài vàng bạc chỉ là phù du mây khói mà thôi, tên thằng em đúng là làm cho người ta không tài nào liên tưởng được cái ý nghĩa sâu xa như vậy nha, ta họ Trương là một chi nhánh lâu lâu đòi nhất trên núi Thông Thiên này, tên gọi Bình Phàm, ài cha mẹ ta khi ta ra đời thấy ta béo béo tròn tròn dễ thương mà giới tu sĩ thì người lừa ta trá, cây to đón gió lớn, lấy cái tên này với ngụ ý nhắc nhở lúc nào cũng phải bình phàm mà sống, đừng bao giờ tỏ ra nổi bật xuất chúng, việc tốt như pháp bảo, linh đan, phù chú cứ âm thầm xuất thủ thu lấy, việc xấu như đại nghĩa diệt thân, trừ ma vệ đạo cứ để cho mấy tên mất đề trên trán đi làm mình chỉ đứng phía sau chuẩn bị bỏ chạy là được rồi, đáng tiếc họ cũng qua đời từ sớm bỏ lại ta một mình rồi.

Lâm Đĩnh và thằng cha mới quen nghe được gã họ Trương này nói mà hai mắt trắng dã quay đầu nhìn nhau như thể thần giao cách cảm chữi âm lên trong lòng.

-Mẹ kiếp ông già thằng cha này nhất định đặt lộn tên rồi, "Bình Phàm", "Bình Phàm" cái ch** gì, phải đặt là "Âm Hiểm" hay "Sợ Chết" mới đúng.

-Ài Phàm ca Lâm huynh đệ các người đều có cha có mẹ đặt tên tuy có hơi xấu một chút nhưng ít ra cũng còn có tên của cha mẹ ban cho, còn ta ngay cả mặt mũi cha mẹ thế nào ta còn không biết, khi sinh ra đã bị người vứt bỏ, đến khi hiểu chuyện là đã ở núi Thông Thiên này thế nên các người cứ gọi ta là "Vô Danh" đi.

Lâm Đĩnh nghe xong buột miệng nói

-Sao thế được ai đòi lại lấy "Vô Danh" làm tên, cái đó là để chỉ những người không rõ xuất xứ nguồn gốc, không rõ tên không tuổi...

Lời vừa nói ra hần chỉ muốn vả cho mình một cái rưng hết răng, quả nhiên.

-Ài ta vốn chả biết mình là ai thì nói gì đến nguồn gốc gì nữa, ta lấy Vô Danh làm hiệu cũng là mong rằng sẽ có một ngày cha mẹ của ta nhớ đến đứa con này, họ sẽ đi tìm và ta sẽ được gặp lại họ, đến lúc đó không phải ta sẽ có tên sao.

Vừa nói trong mắt Vô Danh ánh lên vẻ khao khát, cái vẻ khao khát đó bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ hiểu, cũng sẽ cảm thấy thương xót cho y, đó là khao khát được yêu thương, được che chở, được nhào vào lòng cha mẹ, là khao khát của bất kỳ người con nào với đấng sinh thành.

Nhưng cuộc đời đầy những bất công và oan trái, số mệnh đã tách y ra khỏi cha mẹ từ thừa còn thơ, ngay cả mặt mũi hay bất kỳ ký ức nào hần cũng không có, sau bao nhiêu năm như thế cứ cho là cha mẹ Vô Danh không ngừng tìm kiếm, đến bây giờ hần đã trưởng thành làm sao họ có thể nhận ra nhau cho được, nhờ vào một vết bớt hay một cái sẹo hoặc là bất kỳ cái đặc điểm nào đó? thôi mà nói giỡn sao điều đó chỉ sợ tồn tại trong mấy cuốn tiểu thuyết hư vô mờ ảo nào đó mà thôi, đầu mà lăm trùng hợp như vậy, biển người bao la hy vọng là rất mong manh, mà thôi thà cứ để cho y hy vọng khao khát còn hơn khiến y tuyệt vọng.

Lâm Đĩnh và Trương Bình Phàm nhìn nhau gật đầu ngầm hiểu, Bình Phàm này giờ không lên tiếng bất chợt phá tan không khí trầm lắng.

-Ôi việc quái gì phải nghĩ nhiều mệt óc, nâng ly chúc cho Vô Danh sớm tìm được cha mẹ, chúc cho phụ mẫu của ta được an nghỉ nơi suối vàng, chúc cho Lâm huynh đệ sớm ngày có thể về bên mẹ già, cạ, hôm nay không say không về.

-Được, cạ.

-Cạ.

Ba người một hơi nốc sạch ly rượu bé tý sau đó cùng nhau ho sạch sụa.

Vô Danh sau khi ho một hồi mới vỗ bàn hết lên.

-Mẹ kiếp đây mà là rượu sao làm quái gì mà kinh thế, rượu là phải thơm thơn hơi chua chua chứ nhì.

Trương Bình Phàm nghe hần nói thế cũng vỗ bàn cái bộp.

-Sai rồi, rượu là phải ngọt ngọt...

Chưa để hần nói xong Lâm Đĩnh cũng đập bàn cái ầm.

-Cả hai đều sai rồi, rượu là phải hơi đắng đắng cay cay như trà pha với ớt ấy.

Nhìn ba thằng cha vỗ bàn cãi nhau về rượu giọng sau to hơn giọng trước mọi người muốn không muốn nghe cũng không được, từ bồi bàn, chủ quán đến khách nhân đều trở mắt nhìn về bàn ba người.

Đang hăng say lý giải quan niệm của mình về rượu đột nhiên ba tên cảm giác không khí có chút khác thường, quay đầu nhìn lại thấy cả trăm cặp mắt đang hướng về phía này.

Thấy thế Trương Bình Phàm trừng mắt la lên.

-Nhìn cái mẹ gì chưa thấy qua người khác mượn rượu luận anh hùng sao.

Không biết ai là người đầu tiên "phụt" ngụm rượu đang ngâm trong mồm ra sao đó bò lẩn ra cười dẫn theo vô số tiếng "phụt" "phụt", cả quán rượu được một trận cười nghiêng ngả, rõ ràng đây là ba thằng nhóc đéch biết gì về rượu chỉ học đòi người ta uống, mà lại thi nhau đàm luận về rượu làm như mình đây rất hiểu về rượu, đã vậy lại còn cực kỳ hăng say tranh luận trước mặt bao nhiêu lão tửu quý, không để cho người ta cười rộ rằng mới là lạ.

Ba thằng nhóc tranh cãi một hồi mới biết là bị hớ con bà nó rồi, đúng là điển tịch hại chết người, cả ba oán hận, nguyên rủa tên nào viết là rượu có vị "đắng, cay, ngọt, bùi" vô số lần.

Số là ba thằng cha này một người là đầu bếp phải giữ vị giác có bao giờ uống rượu đâu, một người là dân lao động nhưng rất ngoan có bề ngoài du công cũng không luôn, còn mỗi cha Vô Danh bao năm khổ tu có biết rượu là cái chi chi mô, nghe hai tên kia tranh luận cũng lòi những gì trong điển tịch ra thôi.

Cả ba tiu nghỉu rời khỏi quán rượu dưới vô số tiếng cười, cũng may cả ba tên này đều là kỳ tài một thời, cái khác không nói chỉ là da mặt đều rất dày, mới đó mà đã tươi tỉnh, mặt mày phơi phơi.

-Ài đúng là bọn thất phu a, ta đây lòng dạ rộng lượng không thèm chấp nhặt tiểu nhân.

-Bình Phàm nói đúng là thất phu cả lũ, không chấp nhặt, không chấp nhặt.

-Hai lão quả là lòng dạ phóng khoáng, ta cũng không chấp nhặt nữa hô hô, đừng để bọn người thiếu hiểu biết đó quấy rối nhã hứng của tuyệt đại tam hùng chúng ta, đi đến chợ giao dịch chơi tý đề.

-Nghe Vô Danh nói Lâm Đỉnh nghi hoặc hỏi chợ giao dịch à, bán cái gì thế? ở đâu?

Trương Bình Phàm và Vô Danh nghe hẳn hỏi, cả hai nhìn Lâm Đỉnh cười một cách đầy bí ối.

-Mẹ kiếp hai tên các người thôi cái kiểu nhìn đó đi được không, làm ta nổi hết cả da gà đây này, nói đề ở đó bán cái gì, đừng nói là ba cái mặt hàng khiêu dâm cấp thấp nhá, vậy thì ông đây không có hứng thú.

-Ha ha người đoán gần đúng nhưng cũng chỉ là một phần mà thôi, đề lão béo giải thích cho người đi.

-Hề hề chợ giao dịch tên như ý nghĩa, là một cái chợ trao đổi có đủ thứ linh tinh, ở đó chỉ cần có đủ Càn khôn thạch thứ gì cũng có thể mua.

-Có thật không đó, thứ gì cũng có thể mua, định lừa ai đây, ta muốn mua linh cảnh tu giả làm nữ nô có được không?

Vừa nghe hẳn nói hai tên còn lại nhìn hẳn với vẻ khinh bỉ như thế, "biết ngay là người sẽ nói thế mà".

-Linh cảnh nữ nô, có gì mà không được đó cũng chỉ là mặt hàng cấp thấp thôi một viên hạ phẩm một người, đương nhiên chỉ là tầng đầu tiên loại yếu nhất trong linh cảnh gần như không có sức chiến đấu, mà đừng nói linh cảnh thậm chí từng có người bán bậc đại thần thông làm nữ nô nữa đấy.

Mắt Lâm Đỉnh lồi ra, phát ra ánh sáng xanh lè miệng chảy nước dãi ròng ròng, cứ nghĩ kiếm được một nữ nô có thần thông khùng khiếp, đập nhẹ một cái là núi sông tan tác, sông hồ đứt đoạn ở dưới thân mình rên rĩ cầu hoan là cả người hẳn nóng bừng bừng hận không thể chấp cách bay đến cái chợ đó ngay, hai tên bên cạnh thấy hẳn thế hást hàm với ngụ ý "ta khinh bỉ, ta phi nhử" làm ra vẻ ta đây là người thanh cao, chính khí đường đường, chẳng qua len lén lúc không ai chú ý vội lấy tay áo quẹt nước dãi cái rẹt.

Ba tên vừa đi vừa mơ tưởng hương diễm, mắt tên nào tên nấy phát ra ánh sáng xanh lè, nữ tu nào vô tình bị ánh mắt bọn chúng quét đến thì da thịt ửng đỏ mặt mày xạm xỉt như bị lột trần giữa chốn đông người cho người ta ngắm nghía vậy.

Ba tên sắc quý như trâu động đực một đường thẳng tiến nữ tu nào gặp phải chỉ có thể tự trách mình xui xẻo thế nên vừa thấy ba tên từ xa mọi người đã chạy mất dép, không có biện pháp, một tên sắc quý còn có thể miễn cưỡng ứng phó, đằng này là ba tên gộp lại thần phật tránh xa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Pháp Trận Không Gian

Lần đầu bước qua pháp trận không gian xuất nữa hẳn tưởng mình lại đi qua mặt không gian khác lần nữa, mặt mũi anh chàng tái xanh nhớ tới cảnh giờ sống giờ chết lần trước Lâm Đỉnh chỉ hận không thể mọc thêm hai cái chân mà rời khỏi nơi này cho nhanh, khổ nỗi chả hiểu u u mê mê thế nào mà bị hai tên khôn bên cạnh dẫn vào pháp trận lúc nào không hay, đến khi pháp trận không gian khởi động Lâm Đỉnh chỉ kịp gào lên một tiếng rồi tắt ngóm.

Hai tên thủ vệ pháp trận bên ngoài nghe được tiếng gào của hẳn mà giật cả mình, xem tý nữa vận nhảm nút điều chỉnh tọa độ, lúc đó thì ba thằng cả chón

chỉ có nước khóc tiếng mán thôi.

Chỉ sau tiếng gào ba người Lâm Đỉnh bị pháp trận tổng vào một không gian tối om, xung quanh toàn một màu đen kịt như muốn cắn nuốt hết thảy chỉ có nơi bọn hắn đang đứng hình thành một cái lồng ánh sáng bao cả ba vào trong, cái cảm giác đi qua pháp trận truyền tổng không gian cũng không dễ chịu gì, khi cảnh vật xung quanh rõ ràng trở lại cả ba lao ngay ra khỏi pháp trận chả còn để ý gì nữa mà nôn thốc nôn tháo, cả người nhũn ra như cọng bún.

Vô Danh mở lời trước.

-Khốn kiếp mỗi lần truyền tổng như vậy thật đúng là hành hạ người khác, còn một lần lúc về nữa mới chết chứ.

Nghe hắn nói thế tên béo mới hữu khí vô lực trả lời.

-Thôi đừng than vãn nữa, bọn ta như vậy là may mắn lắm rồi, người nhìn xem xung quanh đi bọn họ so với chúng ta còn thảm hơn, ha ha.

Vô Danh nhìn xung quanh quả nhiên thấy một đám người cũng mới bước ra khỏi pháp trận, mặt mày tái mét đang nôn thốc nôn tháo, thậm chí có người nôn tới mức hôn mê bất tỉnh, đúng là thảm hơn bọn hắn thật.

Lâm Đỉnh lúc này mới gào lên.

-Hai tên khốn kiếp này chuẩn bị đi qua lỗ đen thì phải nói cho ta biết chứ, hai người các ngươi muốn chết thì chết một mình đi lòi theo ta làm gì?

Trương Bình Phàm thấy hắn kích động thế bèn mở mồm nói.

-Huynh đệ à đi qua pháp trận không gian thôi mà, nhận nhạo tý chứ chả mất nổi cọng lông nào đâu việc gì phải lồng lộn lên thế.

Lâm Đỉnh thấy tên béo vẫn trơ trơ ra đó lòng hắn giận sôi lên, nói giỡn sao xuyên qua mặt không gian là thập tử nhất sinh, không là vô sinh mới đúng thế mà tên này mặt cứ nhon nhon làm hắn điên tiết lộn.

-Tên mập chết bầm, xuyên qua mặt không gian khác mà ngươi nói như không vậy, là thập tử vô sinh đó, có đi không có về, từ xưa ông đây còn chưa nghe được tên nào đi vào mấy cái thông đạo xuyên qua tiết điểm không gian mà còn sống trở ra đâu.

Nghe đến đó hai thằng cha bên cạnh nhìn hắn nuốt một ngụm nước bọt.

Vô Danh ngập ngừng mở lời.

-Lâm Đỉnh này ngươi có phải người rừng không vậy, kiến thức cơ bản mà cũng không biết.

Tên béo bồi thêm một câu.

-Nhất định lúc đi qua pháp trận nào thằng cha này chập mạch rồi.

Hắn nghe hai tên kia nói vậy đang định nổi điên lên thì bất chợt nghĩ ra, nếu đúng là xuyên qua điểm yếu mặt không gian thì lẽ ra bọn ta phải chết sạch hết rồi mới phải?.

Nhìn về phía Vô Danh với vẻ hung thần ác sát mở miệng hỏi.

-Ngươi ! nói... rốt cuộc là chuyện gì, chúng ta vừa đi qua cái trận gì gì đó là sao?

-Áy ông anh à, bình tâm tĩnh khí chút đi, cái chúng ta vừa đi qua gọi là "pháp trận không gian" do đại năng giả xây dựng, dùng để di chuyển rút ngắn khoảng cách đi đường mà thôi.

Trương Bình Phàm ở bên bổ xung thêm.

-Vô Danh nói đúng rồi đấy, còn cái kiểu di chuyển xuyên mặt không gian như ngươi nói thì bọn ta chịu, đừng nói linh cảnh tu tiên giả, cho dù là "phá giới giả" nữa bước thành tiên cũng chưa chắc đi nổi nữa.

Nhìn hai tên trước mặt, này hắn cau lại.

-Thì ra là thế, vậy chúng ta phải qua pháp trận mới đến được cái chợ giao dịch này à.

Vô Danh trả lời.

-Mẹ ơi, tên khốn, bé bé cái mồm không được à, ở trong tộc chúng ta cái gì cũng có chỉ là không có chợ giao dịch thôi, thế nên các vị bô lão và tộc trưởng mới mở ra một cái không gian truyền tổng cự ly xa bí mật này, để người trong tộc có thể đến đây trao đổi vật phẩm, giao thương với bên ngoài.

Lão béo ở bên bổ xung thêm.

-Vô Danh nói đúng nhưng còn chưa đủ đâu, núi Thông Thiên nơi chúng ta sống tuy có vô số không gian, nhưng phần lớn đều là những không gian cấm,

chỗ có thể cho người trong tộc cư ngụ rất ít, đừng nói đến việc tự cấp tự túc tài nguyên tu luyện nữa, thế nên bề quan tòa cảng là không ổn vì vậy mới có cái pháp trận này để kiểm thêm tài nguyên, trao đổi, thu thập tình báo...vv

-Hiểu rồi các vị ở trên muốn đóng cửa tự kỉ nhưng đóng cửa thì không có cơm ăn nên mới để lại cái cửa sau này chứ gì.

Tuy Lâm Đình nói có chút khó nghe nhưng đều là sự thật bên phải nhận nhó gặt đầu.

Sau một lát nghỉ ngơi "họa hại tam tinh" tương lai bá vai bá cổ đi vào phía cổng chợ.

-Này, cái chợ này nằm ở đâu thế, sao ta thấy có những kẻ nói ngôn ngữ khác với chúng ta nhỉ.

Vô Danh cảm khái.

-Họ Lâm kia ta cũng bội phục người thật đó thông tin này mà còn không biết.

-Hề hề thằng em có khi là người rừng thật rồi, cái chợ này nằm giữa biên giới hai nước Hán-Việt chúng ta đó.

Nhìn về phía xa xa có từng đạo lưu quang như những viên sao băng mĩ lệ xẹt qua bầu trời hướng về phía cổng chợ mới từ từ giảm tốc độ rơi xuống, để lộ ra những bóng hình mờ ảo được bao bọc trong những vầng sáng trông rất có phong phạm tiên gia.

Dưới chân họ hoặc là phi kiếm, hoặc là đám mây có khi là một cái hồ...vvv, muôn ngàn thứ kỳ lạ, được những người này dẫm dưới chân phi hành trên trời cao.

Lâm Đình nhìn những tu tiên giả đó với ánh mắt hâm mộ, hấn thẳm ao ước.

-Đến khi nào ta mới có thể tự do bay lượn, ngao du đất trời như thế a.

Càng nhìn càng thấy ghen tức, "bằng vào cái gì mà bọn nó có thể cười lên đầu ông như vậy chứ, cười phi kiếm? hồ lô... mẹ kiếp toàn mấy tên sờ thích quái dị, cầu sao cho bọn nó ngã gãy cổ hết đi" đây là điển hình của mấy thằng cha khí lượng có chút "nhỏ", thu hồi ánh mắt quay sang thì thấy hai tên bên cạnh tên nào tên nấy hai mắt tỏa sáng, nước miếng rùng rùng như thể thấy được mỹ nữ khỏa thân đang đợi bọn hấn đến làm thịt vậy.

-Chep chep, là Vân Thiên hồ lô, ọc kia là Nhất khí đỉnh a, tiền a, là tiền đó, rất rất nhiều đấy.

Nhìn hai mắt lão béo dần dần đỏ lên, nước miếng ào ạt chảy xuống, có vẻ không nhịn được chuẩn bị xông lên cướp, bên kia Vô Danh không khá hơn là bao Lâm Đình sợ xảy ra chuyện bên lấy hết sức bú sữa mẹ mà vô cho mỗi tên một phát, kết quả hai bóng người một béo một gầy cùng nhau cắm đầu lao thẳng vào bụi rậm gần đó.

Nhìn cái mông núc ních thịt chổng thẳng lên trời đang rung rung muốn đứng dậy Lâm Đình chột dạ lắm lắm.

-Không cần phải thế chứ, ta chỉ vỗ nhẹ một cái thôi mà, các người là cao thủ sao lại bay xa thế được.

Vừa dứt lời bỗng một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên.

-ĐCM họ Lâm kia, ta biết nhất định là người có ý, người đứng lại cho ta.

Nhìn thấy hai tên kia đã bỏ dậy hai mắt đỏ quạch, nhất là Vô Danh khi bay không cẩn thận bị cá nui thịt họ Trương đè lên, nếu không phải tu vi hấn có chút thành tựu thì bây giờ không khéo đã ba dài hai ngắn rồi, cả hai không hèn mà cùng rống lên dốc hết sức lực đuổi theo con hàng phía trước.

-Tên khốn họ Lâm kia người đứng lại cho ta, còn dám chạy nữa.

Hai tên phía sau càng kêu gào, Lâm Đình ở phía trước càng chạy mau hơn, giỡn sao có đồ ngu mới đứng lại, nhìn hai khuôn mặt hung thần ác sát phía sau đang ngày càng đến gần lòng hấn quýnh lên gào lại.

-Này, hai tên kia không phải ta chỉ đẩy nhẹ một cái thôi sao, có gì từ từ nói, bình tĩnh, đừng thế chứ.

Vừa nói anh chàng vừa vận hết mười hai thành sức lực làm tốc độ tăng lên vài phần.

Nhìn thẳng phía trước chạy còn nhanh hơn thỏ hai người phía sau trán nổi gân xanh dày đặc.

-Bình tĩnh cái ch** g, muốn bọn ta bình tĩnh thì người đứng lại.

Nghe lão béo nói thế Vô Danh ở bên cạnh đang tức xì khói mờ miệng gào lên.

-Nói nhảm với hấn làm gì, còn không lao lên lột da nó.

Vừa nghe thế anh chàng sợ đến té đái, tốc độ chạy trốn lại tăng lên vài thành nhưng dù sao tu vi hai gã phía sau cũng không phải để làm kiếng, Vô Danh thoáng vận chân khí tốc độ phút chốc bạo phát gấp mấy lần giờ tay ra chộp cổ Lâm Đình xách lên như một con gà.

Lão béo phía sau thở phì phò chạy đến, dù sao thân hình quá cỡ cũng ảnh hưởng không nhỏ đến tốc độ của hắn.

Khi đã bắt được Lâm Đình hai thằng cha được rửa nhìn hắn với ánh mắt vô cùng hòa ái, làm toàn thân hắn sồn cả tóc gáy.

-Hề hề sao chú mày không chạy nữa đi? nói, muốn tiền dâm hậu sát, hay là tiền sát hậu dâm?

Vừa nghe lão béo nói xong, Vô Danh bên cạnh cũng nhìn hắn cười gian, hai thằng cha quét tới quét lui mấy bộ vị miễn cảm của Lâm Đình làm thằng nhỏ trong quần anh chàng xém tý nữa thì rút gân, móng đít co thắt cả lại, một tay che đũng quần, một tay che móng hắn mở mồm nói.

-Ngươi... các ngươi....

-Hề hề chúng ta làm sao, muốn gào à, cứ gào đi, gào rát cổ họng xem nào, à ta biết rồi hay là muốn liều mạng, ài ngươi càng phản kháng bọn ta đây càng có hứng thú à, phải không Vô Danh.

-Chỉ lí à, he he baby anh đến đây.

Nhìn hai thằng cha như đói khát lâu ngày, chuẩn bị cái gì đó gian sát, Lâm Đình vẻ mặt bị phần như chuẩn bị liều mạng bảo vệ cái mông.

Hai người còn tưởng thằng cha này có cốt khí thà chết không hàng ài ngờ vừa bước đến một bước thì anh chàng quý sụp ra đất ôm cái chân giò của lão béo mà nước mắt nước mũi tèm lem, va quệt lung tung vào ống quần làm cái đồng thịt lúc nhúc trên người Trương Bình Phàm run lên từng hồi vì tò mò, cái giò bị Lâm Đình ôm gần như mất cảm giác, đã vậy còn được nghe mấy câu cầu xin quý khóc than sâu của hắn.

-Hú hú anh béo ơi, tha cho em đi mà, hú hú em biết sai rồi, trên em còn mẹ già 80 dưới con nhỏ còn thơ, giữa em còn cô vợ xinh tươi nồn nà đang chờ em mang tiền về mua sữa cho con bú đây hú hú, hu hu....

Vừa khóc vừa quệt nước mũi, anh chàng còn không quên lay lay cái chân to tướng cầu xin, nhìn thằng cha họ Trương vẫn bất động mặt mày tái mét đen xạm, dường như không có ý định nể tình anh em, hắn bèn rống to hơn định quay sang ôm cái chân còn lại.

-Gào..hú.. hú gào...hú....

Vừa thấy hai cái tay đang lao đến định ôm cái giò của mình Vô Danh tái mét mặt mày, nhảy lên chơi chơi như tránh thứ ôn tà, độc dịch ghê tởm nhất thế gian vậy.

Đang vô đến lại ôm huyệt vào khoảng không thằng cha tiện này lại quay qua định ôm cái giò béo mập thân thương cầu xin tiếp ai ngờ lại một lần nữa ôm trúng không khí.

Trương Bình Phàm và Vô Danh xanh mét mặt mày, không nói hai lời cùng lao vào tay nắm chân đá, chỉ hận không thể đạp chết thằng cha tiện vô si này, từng tiếng tru thảm thiết vang lên.

-Gào, hú hú, đừng đánh vào mặt chứ, cần câu cơm của ta hú, ai da, gào.

Nghe hắn gào vậy, hai anh chàng không hèn mà gấp tổng hết một đồng quyền vào mặt họ Lâm, đánh cho cha mẹ hắn cũng không nhận ra luôn.

-Bình, bình, bóp bóp, chết đi mày....

-Rầm, bình, bóp đồ dê tiện, vô si chết đi mày...

Sau một hồi tay nắm chân đá cảm thấy cũng hòm hòm rồi, hai anh chàng giáng nốt vài cước rồi phui mông đứng dậy vỗ tay nhau cái bóp, như thể vừa hoàn thiện được một việc tốt thật lớn cho đời.

Hai thằng cha đánh cũng đã đánh rồi tự nhiên trong lòng sáng khoái, mà tâm tình thoải mái thì cũng nói nhiều hơn một chút.

-Này lão béo, có phải ngươi bây giờ cũng có cảm giác lâng lâng, tinh thần thoải mái sáng khoái hết chỗ nói không?

-Ngươi không nói ta cũng cảm thấy tâm trạng hôm nay thật tốt, không ngờ day dỗ mấy thằng vô si trong lòng lại cảm thấy khoan khoái khó tả, xem ra sau này khi nào tâm trạng buồn bức có một cái bao cát thì đảm bảo tiêu sầu giải muộn nhì, chẳng qua cái đuôi của ta bị thằng cha kia quệt nước mũi nước mắt tùm lùm làm tâm trạng của ông đây chưa được viên mãn.

Trương Bình Phàm nói xong nhìn cái quần ướt ướt nhảy nhẩy tràn lại nổi mấy cục gân xanh to đùng, không nói hai lời lao về bóng người đang lom còm bò dậy phía sau.

-Bình, bóp, gào, ai da tên béo sao còn đánh nữa, ai da, gào.

-Hú hú chết đi mày...bình, chết đi...

Nhìn thấy lão béo càng đánh càng hăng Vô Danh bèn chạy đến can ngăn.

-Ấy ấy lão béo đừng nóng thế chứ có gì từ từ nói ai lại bạo lực thế.

Lâm Đình lúc này mặt mũi bầm dập không ra người, đột nhiên nghe được những lời này trong lòng cực kỳ cảm động, đúng là chỉ có Vô Danh tốt với ta nhất nha, còn có chút tình người a.

-Ài Vô Danh đừng cản ta hôm nay ta phải võ chết tên bỉ ổi này.

Nhìn gã họ Trương lại muốn lao lên Vô Danh nhanh miệng nói.

-Ấy anh Trương đừng thế chứ, vất vả lắm mới có một cái bao cát tốt thế này, người anh em nội công thâm hậu lỡ võ chết rồi thì hỏng hết, ngày sau tâm trạng chúng ta buồn bức biết đi đâu mà trút giận chứ phải không.

Cái đồng thịt bẹp lép dưới đất nghe thế cơ thể co giật từng hồi, trong lòng run run, "độc a, thằng cha này nhìn mặt mày nhân hậu hiền từ ai ngờ lại độc ác quá, hừ hừ", sau này thà đắc tội cả thiên hạ chứ không thể đắc tội thằng cha âm hiểm này được.

-Này, đứng lên đi, đừng nằm ăn vạ nữa, không phải bọn ta mời võ "nhẹ" vài cái thôi sao.

Nghe thế Lâm Đình nhảy dựng lên ngoác mồm ra chửi.

-Cư** chó, võ "nhẹ" vài cái của hai thằng khốn bọn ngươi, người bình thường chắc xương cốt không còn, khỏi cần thở nữa luôn.

Nghe hán nói Vô Danh cười hề hề trả lời.

-Thì đây đó là người bình thường, còn ngươi là người "phi thường", nên phải có đãi ngộ đặc biệt chứ nhì.

(phi thường, ở đây có nghĩa là không bình thường chửi xéo Lâm Đình chứ không phải là tài ba, hay lỗi lạc gì gì đó đâu nha)

Đang định trả lời thì một tiếng quát từ phía cổng chợ vang lên.

-Mẹ kiế** ba thằng nhãi con các người nào loạn đủ chưa, ồn ào gây mất trật tự trước chợ giao dịch có tin ông cho mỗi đứa vài cái bạt tai không.

Nghe được tiếng đó, ba thằng cả chón nôi giận ùng ùng quay ngoắt lại tìm thằng cha dám bố láo trước mặt mình để thịt nó, nhưng khi nhìn rõ là ai quát tháo Vô Danh cùng với Trương Bình Phàm thay đổi sắc mặt một trăm tám mươi độ, chỉ có Lâm Đình dường như không nhận ra chuẩn bị lao lên "dạy dỗ" thằng cha trước mặt.

Thấy hán lao lên Vô Danh bên cạnh định kéo lại nhưng không kịp, khi gần áp sát được hán Lâm Đình chuẩn bị ra tay thì khóa miệng người đó khề nhềch.

-Bốp, Bốp Bốp..

Liên tục ba tiếng động vang lên, một bóng người bay ngược trở ra, đương nhiên là Lâm Đình rồi, lúc này hai bên má anh chàng hán lên năm dấu ngón tay đỏ chói, ầm một tiếng bụi đất mù mịt, cổ gồng bò dậy lại phun ra một miếng nước bọt thắm máu đầu cu cậu nóng lên chuẩn bị liều mạng thì bị một cánh tay giữ chặt phong tỏa mọi hành động.

Trong lòng Lâm Đình lúc này lửa giận ngập trời, mà cũng phải thôi chưa gì đã bị ba cái bạt tai không giận mới là lạ, đang định dăng ra thì một câu nói làm anh chàng tỉnh hẳn ướt sũng cả người.

-Đó là linh cảnh sơ nhập tu tiên giả, thủ vệ khu chợ, phản kháng người ta có quyền giết chết tại chỗ.

Trong khi Vô Danh lên thì thảm giả thích thì Trương Bình Phàm vác bộ mặt tươi cười lấy lòng đi đến bên cạnh thủ vệ chợ giao dịch thì thảm to nhỏ gì đó, nhưng tên đó vẫn vác bộ mặt lạnh lùng, thì thoảng trong đồng tử lóe lên sát khí về phía Lâm Đình làm hán lạnh cả mình, thấy thế Trương Bình Phàm biết sự tình không ổn, hơi do dự đắn đo một hồi, về mặt khó sấp có chút miễn cưỡng cắn răng móc ở trong người ra một khối đá gì đấy phát ra ánh sáng êm dịu trong suốt.

Tên thủ vệ lạnh lùng, sát khí dần bốc lên thì bị quang hoa của khối đá rơi vào đáy mắt, trong phút chốc đôi mắt vốn đang khép hờ của hán mở to ra nhìn chăm chăm vào khối đá trong tay gã béo, trong đó không dấu nổi vẻ nóng bỏng và tham lam.

-Đại nhân, tiểu nhân có vật mọn này muốn dâng lên hiến kính người, mong ngài rộng lượng hải hà bỏ qua cho anh em chúng tôi.

Trương Bình Phàm nói mà không dấu được vẻ đau lòng nhưng dường như đã hạ quyết tâm, cúi đầu xuống dứt khoát hai tay dâng lên khối đá cho tên thủ vệ.

Nhìn khối Càn Khôn thạch gần ngay trước mặt, hán không hề do dự chộp ngay vào tay cất vô trong ngực, vỗ vỗ vài cái chắc dạ rồi mới lấy lại vẻ lạnh lùng nhưng không thể nào dấu nổi vẻ vui sướng.

-Ừm nhìn ngươi biết điều vậy ta cũng cảm thấy rất tốt mặc dù lẽ gập mặt đúng là có hơi ít, thôi được rồi nể mặt phần lễ vật của ngươi chỉ cần tên kia quỳ dập đầu xin lỗi thì ông đây cũng rộng lượng bỏ quá cho thế nào hả?

Nghe hán nói thế Trương Bình Phàm biến hán sắc mặt, do dự đang muốn mở miệng đòi điều kiện thì bị ánh mắt sắc lém của gã thủ vệ chiếu tới bèn nuốt

ngược những lời định nói vô lòng.

-Vậy xin theo ý của đại nhân ngài vậy.

-Ừm thế mới phải chứ, nhanh đi ta đây công việc bận rộn không có thời gian dây dưa với các người đâu.

Quay lưng lại về mặt Bình Phàm khó coi đến cực điểm cất bước đến trước mặt Lâm Đỉnh mở miệng nói.

-Lâm Đỉnh à cái gì giúp được ta cũng đã giúp rồi nhưng tên kia muốn người phải dập đầu bồi tội nữa, ta cũng không có cách nào...

-Người anh em người không cần phải nói nữa ta biết phải làm thế nào, đảm bảo không liên lụy đến các người, không phải chỉ là dập đầu nhận lỗi thôi sao, cái khác không nói chứ dập đầu nhận lỗi chính là việc ta giỏi nhất.

Rồi không để Trương Bình Phàm và Vô Danh nói gì nữa dứt khoát đứng dậy đi về phía tên thủ vệ quý xuồng dập đầu nhận lỗi, còn nói rất to để mọi người có thể nghe được, trên mặt Lâm Đỉnh vẫn nở nụ cười hèn mọn lấy lòng làm cho ai cũng không thể nói gì được.

-Áy đại nhân là tiểu nhân đây không biết trời cao đất dày mạo phạm tiên uy, mong người đừng chấp nhặt con kiến như ta.

Vừa nói hắn còn tự vả cho mình vài cái tát.

Những biểu hiện của hắn tuy rằng nhục nhã nhưng tốt xấu gì cũng giữ được mạng làm Trương Bình Phàm và Vô Danh ở sau thở phào một hơi.

-Ừm, coi như người biết điều, biết sai thì sửa rất tốt, thẳng lời lần sau gặp Hắc Ma ta đây thì cắt cho xa nghe chưa, ha ha.

-Dạ dạ lần sau ta sẽ cắt cho xa.

Thấy thế Hắc Ma phát tay áo tung tăng bỏ đi để lại bọn người Lâm Đỉnh phía sau.

Thấy không còn kịch hay mọi người cũng giải tán chỉ còn Bình Phàm và Vô Danh chạy tới đỡ Lâm Đỉnh đi vào phía trong chợ.

Đi được một quãng khá xa Lâm Đỉnh mới nói.

-Được rồi các người bỏ tay ra đi, cần gì giữ chặt vậy chứ, ta còn tự biết mình lắm.

Hai tên kia nhìn nhau gật đầu rồi bỏ tay ra người Lâm Đỉnh.

-Lâm Đỉnh à vừa rồi người làm rất đúng, không có gì phải xấu hổ cả, mất mặt còn hơn là mất mạng, giữ được rường xanh lo gì không có củi đốt, còn sống là còn tất cả, chết rồi thì thể diện, tự tôn gì gì đó cũng chả mang theo được, cũng may tên đó bị viên Càn Khôn thạch của anh Phàm hấp dẫn không hôm nay người khó giữ nổi mạng, người phải biết viên Càn Khôn thạch đó là gã họ Trương này phải tích góp bao nhiêu năm trời dùng để đột.....

Nghe Vô Danh nói đến đó Trương Bình Phàm cắt lời hắn.

-Được rồi, không phải chỉ là một viên đá thôi sao, về kiếm viên khác là được chứ gì, đâu phải trên đời chỉ có mỗi viên đấy, trong tộc có mà đây lúc nào cũng có thể kiếm được, Lâm Đỉnh người phải nhớ lấy bài học hôm nay, lần sau có thể không còn may mắn như vậy đâu, cuộc đời này tàn khốc lắm, đừng nhìn tên đó oai phong trước mặt chúng ta như vậy mà lắm, một tên sơ nhập tiền lộ như hắn thế giới này nhan nhản, trên hắn còn biết bao nhiêu tồn tại khủng bố, không khéo ngày mai ra đường không cẩn thận bị nhân vật nào đó bóp chết ấy chứ ha ha, đi thôi đi kiếm vài thứ hay ho nào.

Nghe được Vô Danh và Bình Phàm nói thế Lâm Đỉnh vô cùng cảm động, hai mắt đã hơi ươn ướt, hắn làm sao không hiểu giá trị của Càn Khôn thạch chứ, để có một viên đó chắc chắn lão béo đã phải làm tạp vụ dành dụm mười mấy năm mới được, nhưng chỉ vì cứu hắn khỏi mất mạng mà sẵn sàng giao ra thứ trọng yếu có thể giúp tiến vào tiền lộ của mình, còn Vô Danh lúc giữ chặt hắn lại Lâm Đỉnh cảm thấy chân khí của Vô Danh sôi trào như chuẩn bị nếu hắn dăng ra thì sẽ lao lên trước động thủ che chắn cho mình.

-Như thế là bạn bè sao? Không, như vậy được gọi là anh em, là thân nhân, hai người anh em này ta nhận chắc rồi, hừ sau này chuyện của họ chính là chuyện của ta, ai dám động đến một cọng lông của họ ta diệt cửu họ nhà nó.

Trải qua chuyện hôm nay Lâm Đỉnh đã tỉnh táo ra, vốn nghĩ thế giới này đã rất nguy hiểm, nhưng hắn hình như đã đánh giá thấp sự nguy hiểm đó, bất kỳ sự xung đột nhỏ nào cũng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, tu sĩ chỉ cần một lời không hợp hay nhìn người gai mắt cũng có thể ra tay lấy mạng người khác, lần này may mắn có Trương Bình Phàm lấy ra Càn Khôn thạch hạ phẩm khơi lên lòng tham của Hắc Ma nếu không... nghĩ đến đây là hắn rùng mình, không hiểu tại sao từ khi Lâm Đỉnh đến thế giới này hắn dường như rất nhạy cảm với nguy hiểm, trước khi Bình Phàm móc ra đá Càn Khôn Lâm Đỉnh cảm giác rằng tên đó đã chắc chắn muốn giết mình, cảm giác đó phóng đại lên hàng ngàn lần trong lòng như cảnh tình hắn nguy hiểm đang đến gần, bảo hắn mau mau làm ra hành động ứng phó kịp thời.

-Hắc Ma phải không, ông mày nhớ rồi chuyện này còn chưa xong đâu.

Nhìn Lâm Đỉnh đang trầm tư thỉnh thoảng trong ánh mắt lại lóe lên vẻ tàn nhẫn làm Vô Danh và lão béo khẽ rùng mình.

-Đây đừng nghĩ nữa bây giờ tu vi chúng ta quá thấp, không làm gì được hắn đâu, trở về nâng cao thực lực rồi báo thù rửa hận cũng chưa muộn, chỉ cần thực lực người mạnh hơn hắn thì muốn méo muốn tròn gì chả được.

Vô Danh tiếp lời.

-Trương béo nói đúng rồi đấy, chúng quy thực lực quyết định hết thảy, không nghe có câu quân tử báo thù mười năm chưa muộn à, hà huống chi người tu tiên làm gì có thằng nào quân tử chắc không cần đến mười năm cũng đủ vật lòng nó rồi.

-Ta biết rồi, các ngươi cứ làm như ông đây dễ suy sụp lắm không bằng, không phải ngày xưa còn có thằng cha Hàn Tín còn thảm hơn ta đây sao, chả lẽ da mặt người tu hành chúng ta còn mỏng hơn một người phạm sao hô hô.

Nghe hẳn nói thế lão béo và Vô Danh triệt để yên tâm.

-Chúng ta đi đến "Phong hoa tuyết nguyệt" các chơi tý chứ nhỉ.

-Ta nói này Vô Danh cái chỗ đó là để cho mấy thằng mặt trắng giả bộ chính nhân quân tử chui vô, nghe mấy con đi làm cao uốn éo, gầy đàn nói cái gì mà bán tài không bán sắc, cha nó đã làm đi thì thằng nào trả giá cao thằng đó đề xuống thôi bày đặt vờ vịt ông đây rất không thích, thế còn chả bằng "hợp hoan lâu" vừa tiêu hồn vừa không chậm trễ tu hành.

Vô Danh bình thường rất ít tranh luận bất ngờ nhảy dựng lên phản đối.

-Ngươi, mẹ ki** cái đồ thực dụng này, đúng là cái dạng lỗ măng trâu bò, dung tục đêch chịu được, lại đi so "Phong hoa tuyết nguyệt các" với cái bọn buôn phần bán sơn ma tông, ta hỏi ngươi công đạo ở đâu, thiên lý ở đâu.

Nghe hẳn nói thế lão béo cũng gần cô đáp trả.

-Ngươi mẹ n** không phải bị liệt dương đó chứ, "Phong hoa tuyết nguyệt các" hừ hừ cần ngực éo có ngực, cần mông éo có mông, em nào em nấy gây tro khung xương cao lêu nghêu, đã thế còn vờ vịt bày đặt che mặt làm dáng, nhất là con đi Ngưng Hương bày đặt đom đóm làm bộ thanh cao, không phải cũng sà vào lòng đàn ông đó sao.

-Tên béo chết bầm, có phải ngứa da rồi không dám si nhục nữ thần trong lòng ta, ông liều mạng với ngươi.

Thế là hai tên lao vào tay nắm chân đá một hồi, phải phí hết sức trâu bò mới tách hai con hàng này ra được nhưng tên nào tên nấy mặt mũi bầm dập, tím đen.

-Mẹ kiế** thằng béo hôm nay ngươi không xin lỗi nữ thần của ta là không xong đâu.

-Móa ngươi làm ông đây sợ quá, xin lỗi? ngươi đùa ai đây, ta chỉ nói sự thật thôi có ngon đến đây, ai sợ ai chứ.

Nhìn hai tên khốn này đang có dấu hiệu bùng nổ đại chiến Lâm Đỉnh quát lên.

-Im hết đi, các ngươi lớn từng này tuổi đầu rồi lại đi đánh nhau vì một đứa con gái, chưa đủ mất mặt hay sao hả, bà nó ngu vừa thôi lại để đàn bà dắt mũi. Vô Danh cái các của ngươi có phải phí vào cửa cực kì mắc không, vô rồi muốn nghe người ta đánh đàn, bung trà rót nước cũng phải trả phí hòm hòm nhì, à mà cái cô Ngưng Hương chắc là hoa khôi hả, người muốn gặp nàng chắc phải bỏ ra kha khá.

Nghe hẳn nói cái đầu anh chàng gật như gà mổ thóc

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Kỹ Viện Tu Tiên

- Nhìn thấy hẳn như thế Lâm Đỉnh chỉ biết ngửa mặt lên trời thở dài.

-Trời ạ, sao mà ta lại có một người anh em nào chứa toàn cú** thế này hả trời, những chỗ như thế là dành cho mấy thằng cha béo như lợn giàu chảy mỡ bay vô kiếm hàng, ăn chơi, hút chích phê lòi phèo, mẹ kiế** người nhìn bọn ta có thấy giống kẻ có tiền không?

Nhìn qua nhìn lại một hồi Vô Danh gật gù trả lời.

-Ừm đúng là không giống thật, giống ba thằng ăn mày hơn.

Lâm Đỉnh và lão béo nghe được thế thì trán nổi gân xanh.

-Ngươi, phì, ngươi mới là ăn mày.

Vừa nói xong thì mới nhìn lại chính mình một chút cả ba tên mới nhận ra bộ dạng của mình bây giờ đúng là không khác ăn mày là bao, cả nửa ngày rượt đuổi vật lộn, quần áo đã nhàu nát bụi bặm phủ đầy.

Trương Bình Phàm thấy thế mở lời.

-Bộ dạng chúng ta thế này, xem ra trước hết nên kiếm chỗ nào chỉnh trang tươm tát lại chứ nhỉ, hà hà xem ra chỉ còn Hợp Hoan lâu là thích hợp nhất.

Thằng béo vừa nói nước miếng vừa tuôn trào, làm anh chàng cứ phải nuốt nước bọt ừng ực, nhìn cái thân béo ị đó cộng với cái mặt heo đàn thối ra không cần phải nghĩ cũng biết là phiên bản trư bát giới đầu thai.

-Nếu vậy cứ theo lời tên béo đi, dẫn đường đi cha nội, đến nơi thì tha hồ mà ngụy lặn khỏi cần ở đây tưởng tượng nữa.

Vô Danh tuy muốn đi Phong hoa tuyết nguyệt các nhưng nhìn bộ dạng chính mình chỉ sợ vừa đến cửa đã bị người ta một cước đạp ra đành ngậm ngùi đi cùng hai tên dung tục này.

Vòng vèo bảy tám chỗ đi đến trước cửa một tòa lầu lớn hai tầng phong cách cổ xưa, tuy chưa vào nhưng đã thấy thoang thoảng mùi hương hoa làm cho tâm tình người khác dễ chịu, trên cửa chính có tấm biển đề "Hợp Hoan Lâu" tràn đầy ý nhị hoặc, ba người Lâm Đình mới chỉ nhìn thoáng qua mà trong đầu đã bùng lên dục hòa bùng bùng, không hổ là Hợp Hoan Lâu nha.

Vừa bước vào cửa những tưởng sẽ được oanh oanh, yến yến vây quanh ai ngờ chỉ có một bóng người từ góc tối bước ra, đến khi nhìn rõ cả ba tên mặt đều đàn thối cả ra, nước miếng liều liều từng hàng ướt đầm vật áo, hai mắt dán chặt vào nơi mà thằng đàn ông nào cũng muốn nhìn.

Lâm Đình lúc này nghĩ.

-Con m* nó bự, hàng em này mà chụm đầu vô đó không khéo nghẹt chết à nha, mà có mỗi mình em nó chả lẽ định chơi 4 p, bà nội nó khinh người quá mức mà, chả lẽ ba thằng bọn anh không đủ làm cô em thỏa mãn sao? không được ông đây nhất định phải dày vò em nó một phen chết đi sống lại mới tỏ rõ bản lĩnh đàn ông a.

Nhìn ba con lợn trước mặt nước miếng liều liều nhìn chăm chăm vào ngực mình My Yên cười lên khanh khách làm bộ ngực sữa trong cái áo lụa mỏng manh trong suốt cứ run lên từng chập như hương ba thằng đực rựa ở xa khiêu khích, mời gọi.

-Ai da, ba vị thiếu gia, mau vào đây, ai lại đứng một cục ra thế, không phải ngại đến chỗ của tỷ tỷ đây cứ thoải mái hoan lạc đi, đảm bảo vừa lòng khách đến vui lòng khách đi nha.

Nuốt nước bọt cái ực Trương béo đưa tay áo quẹt sơ qua rồi tiến lên nhưng ánh mắt vẫn không tài nào thoát khỏi hai trái bưởi to đùng lủng lẳng trước mặt được.

-Bà chị à ta cũng không phải đến đây lần đầu, giữa chúng ta coi như cũng có chút giao tình, không cần phải khách sáo mời gọi thế, quan trọng là hai vị huynh đệ phía sau cần mở phong bao, chị gái xem nên xấp sếp thế nào thì hơn, mà dù gì thằng em cũng là khách quen ở đây bà chị cũng nên tận tình địa chủ chứ nhỉ, hay là chúng ta giao lưu chút tình cảm với nhau đi.

-Ai yêu tên béo chết bầm, mới có mấy hôm không gặp mà đã dám đánh chủ ý lên người ta đây, xem ra gan người cũng càng ngày càng lớn nhỉ, được thôi nếu như không sợ bị hấp khô thì cứ đến đây, nghe người mời gọi hứng thú của người ta cũng bị người khơi lên à nha.

Vốn là ba phần thật bảy phần giả, Trương Bình Phàm chỉ muốn thử một chút, ai ngờ bóng dáng kiêu diễm trước mặt lại đáp lời thật làm từng thớ thịt trên người hần co giật liên hồi.

-Mẹ kiế** giỡn sao, ai mà chả biết những người từng lên giường với người người nào người nấy không chết cũng lột một lớp da, ta sống còn chưa đủ lâu đâu, cũng không muốn làm quỷ phong lưu à.

Miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn miễn cưỡng trả lời.

-Áy bà chị à không cần phải thế chứ, ta chỉ nói giỡn thôi mà, không lẽ người thật sự coi trọng một thân thịt béo này của ta nên mới sinh lòng thẹn muốn?

-Phì tên mập chết bầm này, cái đồng thịt của người vừa nhìn đã muốn nôn, có cho ta cũng chả thèm, người ta chỉ thích mấy anh đẹp trai thôi, nhưng mà người đã muốn thử ta đây cũng miễn cưỡng thi triển một lần "Hấp Tinh Đại Pháp" trên mình người, sao hả, còn muốn nữa không?

Vừa nghe đến mấy chữ "Hấp Tinh Đại Pháp" cơ mặt tên béo co rút lại, lắc đầu như trống, sắc mặt tái mét.

-Bà chị à tha cho ta đi, người cũng quá coi trọng cái thân tàn này rồi cần gì đến tuyệt thế thần công của quý môn, chỉ riêng "Xả nữ cửu chuyển" vừa ra thì sợ là khúc xương già của ta cũng chả còn một mống.

-Hi hi coi như người còn tự biết mình, không nói nhảm nữa, quy củ như cũ chắc không cần ta nhắc lại.

Nói rồi nàng ta không biết móc ở đâu ra một cái pháp bản hình tròn trên mặt khắc họa đồ hình âm dương trông cực kì sống động.

Nhìn thấy pháp bản hiện ra Trương Bình Phàm gật gù gọi Lâm Đình và Vô Danh lại gần.

-Hai người các người đặt tay lên pháp bản kiểm tra đi.

Vô Danh tựa hồ cũng biết thứ này là cái gì không nói hai lời lập tức đặt tay lên mặt pháp bản, bất chợt đồ án âm dương trên mặt pháp bản dần dần chuyển động xoay tròn cấp tốc, một lúc sau qua khoảng hai lần hô hấp, đồ hình âm dương trên mặt pháp bản dần chậm lại đến khi ngừng hẳn, lúc Vô Danh bỏ tay ra không biết từ khi nào trên mặt pháp bản đã có thêm ba quả cầu ánh sáng be bé lơ lửng cách đồ hình âm dương một tấc

-Ài tam phẩm nguyên dương, không ngờ anh đẹp trai đây lại là người thuần khiết thế nha.

Vô Danh nghe thế mặt có hơi đỏ lên, còn tên béo ở bên cạnh ánh mắt cứ quét tới quét lui trên người Vô Danh như kiểu lần đầu mới biết hán vậy.

-Ta nói này chú mày không phải bị liệt dương đó chứ, tam phẩm nguyên dương cơ mà, chep chep xem ra phải để mấy em ở đây khai đạo cho chú mày một lần rồi

Không để cho Vô Danh kịp nói gì gã béo lập tức đặt tay lên pháp bản roẹt một cái, một quả cầu ánh sáng cấp tốc hiện lên mà trông nó có vẻ không sáng bằng ba quả cầu của Vô Danh nhưng thấy thể tên béo dường như gật gù đắc ý, tựa như rất vừa lòng với thành tích của mình, Mỹ Yên ở bên thấy mặt mũi lạnh tanh.

-Hừ biết ngay tên béo nhà ngươi chả phải cái loại tốt đẹp gì, không biết có bao nhiêu đứa con gái nhà lành nuốt hận dưới dâm côn của ngươi rồi, quả là nhân tài a, để ta nghĩ xem có nên thi triển một lần, "Xả nữ cứu chuyên" vì dân trừ hại không.

Trương Bình Phàm đang dương dương tự đắc chuẩn bị dạy dỗ Vô Danh và Lâm Đình một phen thì như nghe được tiếng réo của tử thân toàn thân thịt béo ướt sũng nước vì sợ, mặt mày như ăn phải mướp đắng, vội vàng quay lại giải thích ngay.

-Áy áy bà chị của tôi ơi, đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, cái này người khác có thể không biết, chả lẽ bà chị đây còn không rõ, một thân nguyên dương của ta không phải đều hiển dâng lên "Hợp Hoan Lâu" này sao, cái chuyện cưỡng gian gì gì đó ta đây làm sao có thể làm được, như vậy chả phải quá tổn hại âm đức à.

-Hi hi tên béo chết tiệt ai thì ta có thể có thể tin được chứ ngươi..., hừ đừng tưởng bà đây không biết mấy cái trò nào là sấp nắn, nào là roi da của ngươi, "Ôn Hương" đã nói cha ta biết hết rồi, lại còn dám ra vẻ đạo đức vô tội trước mặt ta, sao nào cứng họng rồi à?

Nhìn Trương béo ở một bên mà mồ hôi rơi như tắm, hai cái ống tay được hắn đưa lên lau mặt đã ướt sũng nước ập a ập ứng khó nói nên lời, Lâm Đình ở một bên rút cuộc không nhịn được nữa ôm bụng cười phá cả lên.

Đang luống cuống lại thấy một con hàng ở bên ôm bụng cười lăn cả ra, Trương Bình Phàm then quá hóa giận.

-Hừ, cười cái chim gì, mau mau đặt tay lên pháp bản kiểm tra xen nào, m* nó nhìn người chắc lông còn chưa mọc đủ, làm đếch gì hiểu nổi thú vui phong nhã này, có gì thì bảo một tiếng ông đây sẵn sàng chỉ bảo cho, không cần phải xấu hổ.

Sau một hồi cười đau cả bụng, vất vả lắm mới bò dậy được lại nghe thấy lời này của tên béo hắn cố gắng lấy lại vẻ mặt bình thường trả lời.

-Cái này, xem ra không tốt lắm đâu, ta đây là người thuần khiết, nhiều năm thủ thân như ngọc bảo vệ trinh tiết, e hèm có thể nói là trong trắng ngay thơ...

Thấy tên này còn định tỏ vẻ non tơ hai tên bên cạnh tức điên cả tiết cùng nhau lao đến ấn cái bàn tay Lâm Đình vào pháp bản, "xoẹt" một cái từng quả cầu ánh sáng hiện lên đến cái thứ tám mới dừng lại, thấy thể anh chàng đắc ý nhảy cẫng lên.

-Thấy chưa ta đã nói mà, ông đây là người thuần khiết, ài nhiều năm giữ mình, thanh tâm quả đục, thử hỏi trên đời này còn có ai thuần khiết hơn ta không cơ chứ.

Ngay khi tám quả cầu hiện lên cả ba người Mỹ Yên như lời cả mắt ra, đến khi thấy thằng cha này nhảy lên chơi chơi thì đồng loạt dùng ánh mắt tràn đầy quái dị nhìn hắn.

-Sao thế, ai u không cần dùng ánh mắt hâm mộ thể mà nhìn ta chứ, ài phải nói thật đúng là nhiều năm giữ mình cũng không dễ dàng gì, hô hô xem ra thằng cha Liễu Hạ Huệ cũng phải cam bái hạ phong trước ông đây a.

Nhìn cái tên vô sỉ trước mặt còn đang dương dương tự đắc cả ba cùng.

-Phì, mẹ nó buồn nôn chết ta rồi, ọe, ọe ọe.

Sau một hồi kinh tởm lão béo mới đứng dậy nói.

-Này con hàng kia, ngươi nhìn kĩ lại đi, tám quả cầu đó đen kịt như vậy là bát phẩm nguyên âm đó, thể mà ngươi còn dám nói mình còn trinh, mẹ kiếp lừa ai đây, ngươi mà trong trắng thì người trong thiên hạ này chỉ còn nước đập đầu vào móng mà chết hết rồi.

Lâm Đình nghe nói thế lập tức mặt đỏ bừng vì kích động.

-Này tên béo kia là ngươi ghen ăn tức ở với ông đây nên bôi xấu ta có phải không, khốn kiếp ông đây không tin.

Vừa tức vừa hận không nói hai lời anh chàng vồ ngay lấy cái pháp bàn ấn thật mạnh tay,

Vù, vù, rẹt, rẹt rớt cuộc kết quả lại lần nữa hiện ra, lần này cả bốn người mắt còn tròn to hơn lần trước, lại có thêm một quả cầu nữa hiện lên nhưng không ngoại lệ cả chín quả cầu đều đen kịt một màu.

Lúc này đến phiên Lâm Đỉnh chột dạ lắm lắm.

-Không phải chứ, bao nhiêu năm nay sáng tối mỗi ngày ta làm có hai lượt, nhất định là cái pháp bàn hồng mẹ nó rồi.

Lâm Đỉnh tuy nói rất nhỏ nhưng ở đây người nào người nấy tu vi đều vượt xa hẳn nên mọi người đều nghe rõ mồn một.

My Yên là người thứ nhất không chịu nổi gắt lên.

-Khốn kiếp ta trấn thủ ở đây bao nhiêu năm còn chưa thấy tên nào cực phẩm thế đâu, tên béo kia đồng bọn của người đứng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt đó, nếu như hắn mà trong trắng ngay thơ thì "Hợp Hoan Lâu" bọn ta toàn là hoàng hoa khuê nữ hết.

Tên mập nghe thế mặt mũi đỏ bừng chỉ hận không thể nhảy ra bóp chết thằng cha bên cạnh.

-Thằng cha đó hả, là cùng đường thôi, trước đây ta chưa bao giờ gặp qua đồ mặt dày này cả phải không Vô Danh?

Vừa nghe Trương Bình Phàm nói thế Vô Danh lập tức mở miệng trả lời.

-Đúng, đúng lão béo nói rất đúng chúng ta khẳng định không quen biết đồ đê tiện kia.

Lâm Đỉnh bị hai cha kia chối bay chối biến, vô si dù sạch mọi quan hệ với mình trong lòng bị phần gần chết gằm lên.

-Thật quá lắm rồi, các người nhất định phải tin ta, tâm hồn ta còn trong trắng lắm, vừa rồi chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Mặc cho hắn ba hoa khoác lác ba người đối diện đều bĩu môi xem thường.

-Thôi được rồi đây là thẻ bài của ba người các người.

Dường như chịu hết nổi ba thằng cha này, sau khi thu lại pháp bàn không biết My Yên lại móc ở đâu ra ba tấm thẻ bài có đánh số thứ tự đưa cho bọn Lâm Đỉnh.

Của Trương Bình Phàm trên mặt có ghi “Nhất âm, nhất dương 25”

Vô Danh thì là “Tam âm, tam dương 38”

Đến lượt thẻ bài của Lâm Đỉnh thì là “Cửu âm, cửu dương 129”

Khi nhìn rõ ba thẻ bài xong Lâm Đỉnh liều hồi ngay.

-Này sao thẻ bài của các người số nhỏ thế mà của ta là hơn trăm là thế nào, chả lẽ xếp hàng ngồi đợi à.

My Yên nhìn hắn cười mỉa trả lời.

-Anh đẹp trai à, để người ta giải thích chút đỉnh cho nha, ví dụ trên thẻ bài có ghi “Tam âm, tam dương” có nghĩa là người mang tam âm thuộc tính trên người sẽ kết hợp với người có tam dương tạo thành âm dương hòa hợp, đạt được hiệu quả tu luyện thần tốc, đương nhiên “Hợp hoan lâu” chúng ta có công pháp vận hành thu lấy một chút nguyên dương của các người coi như thù lao thay cho càn khôn thạch, yên tâm chỉ là một chút không đáng kể mà thôi chỉ vài tháng là các người sẽ lại sinh long hoạt hổ ngay, mà quên nguyên dương của người chỉ còn lại một tia hấp phát nữa là đi luôn, cho nên đặc biệt ưu đãi, bọn ta không những không thu mà còn truyền lại một chút nguyên dương vô người người, sao nào có phải thấy “Hợp hoan lâu” chúng ta rất có tính nhân đạo phải không nào?

Lâm Đỉnh nghe thế tròn tròn mắt, bây giờ anh chàng mới hiểu ra tại sao Vô Danh lại bảo cái lâu này là tông phái ma đạo, hấp một chút nguyên dương đám mà bảo vài tháng sẽ hồi phục, vậy nếu hấp nhiều một chút thì sao? Không lẽ bảo ta đây chết trên bụng đàn bà, con m* nó đúng là quá tà môn đi, chẳng qua ông này có còn đầu mà hấp ha ha xem ra số ta đồ thật.

Sau khi giải thích xong My Yên đưa cả ba xuyên qua đại sảnh tiến vào một cánh cửa phía sau, sau khi đi qua cánh cửa như đến một không gian khác vô cùng rộng lớn, bên trong là một loạt các gian phòng có đánh số hiệu trên cửa.

-Cầm lấy thẻ bài của các người tự tìm số trên thẻ mà tiến vào đi, chúc vui vẻ nhé.

Bóng dáng My Yên dần dần khuất xa, khi ba tên tụ tập lại với nhau thì gã béo mở lời trước.

-Được rồi, hê hê vào đến đây rồi thì việc gì phải giả bộ nữa, nói thẳng ra ba thằng chúng ta đều là đàn ông cả cần làm gì chắc không cần ta phải dạy, căng thẳng cả ngày rồi xem ra cũng phải phát tiết chút đỉnh chứ nhỉ, thôi ta đi trước đây có gì gặp lại nói sau.

Nói xong anh chàng chạy còn nhanh hơn thỏ làm gì có bộ dạng nặng nề, béo mập nào.

-Lão béo cũng đã đi rồi thôi ta đây cũng không làm lãng phí thời gian của chú mày nữa he he, anh đây cũng phải vận động gân cốt tý đấy.

Không để cho Lâm Đình nói gì Vô Danh cũng thi triển tuyệt thế khinh công loáng cái đã mất dạng.

Chỉ còn mình hắc đấng trơ chọi ở lại, Lâm Đình bực bội nghĩ thầm.

-Mẹ kiể** thật là không có nghĩa khí, các người gấp như vậy làm gì, dù gì đã vào đến đây rồi thì em nó có chạy đi đâu được cơ chứ.

Buồn bực thì buồn bực nhưng trong đầu lại hiện lên hai quả bưởi rung rinh của Mỹ Yên thì trong lòng anh chàng cứ nóng bùng bùng cũng chả thèm nói hai lời, gấp rút chạy đi kiếm phòng trên thê bài mà xả tà hỏa.

Sau khoảng hai giờ ngợp lặn thỏa thuê, cả ba gặp lại nhau nơi đại sảnh, mặt mày tên nào tên nấy hồng hào rạng rỡ, ngọc thụ lâm phong đã vậy trên người còn thoang thoang mùi hương thơm phức, không nói cũng biết ba thằng sắc quỷ vừa chui ở đâu ra.

-Hề hề Lâm Đình thế nào, Hợp hoan lâu này đủ thoải mái chứ.

Nghe tên béo hỏi Lâm Đình mặt mày rạng rỡ trả lời.

-Sắc không ngờ trông mặt mũi người thế mà giới thiệu được chỗ này tuyệt thật, mấy em nó đúng là xin tươi ngon nà, chẹp chẹp nhớ lại ông đây vẫn còn thấy gân cốt như muốn nhũn cả ra rồi này, xem ra cho dù có chết trên bụng em nó cũng khỏi người muốn a.

-Ha ha cái đó còn phải nói sao, Trương béo ta là ai chứ, tốt xấu gì bố đây cũng là nửa cao thủ đương nhiên phải có chút chân tài thực học chứ, không thì cạp đất mà ăn à.

Vô Danh thấy hai tên này tăng qua đá lại chuẩn bị nâng nhau lên tận mây xanh, bèn cất lời.

-Thôi được rồi hai cha nội, xong việc rồi thì đi thôi, tút tát chỉnh trang lại xem ra cũng đủ rồi, có phải nên đến khu giao dịch xem tý chứ nhỉ.

Khi cả ba bước ra khỏi “Hợp hoan lâu” trời cũng đã về chiều, lững thững cất bước được một lúc Trương Bình Phàm và Vô Danh dường như có việc gì đó, bèn để hắc ở lại rồi chuồn mất, thế là Lâm Đình cứ lang thang nhìn ngắm khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nhược Thủy

Lâm Đình tùy ý đi dạo quanh khu chợ này, mà cũng phải nói nơi này thật không nhỏ chút nào, diện tích của nó chắc phải bằng khoảng mười mấy cái sân bóng đá cộng lại, trong chợ bày đủ các loại hàng hóa nhưng anh Đình thì một loại cũng chả biết, chỉ có điều nước dãi anh chàng vẫn nhiều thành từng dòng, "hỏi giống sao tuy rằng ông đây đêch biết nó là cái gì, nhưng thấy mấy thằng cha lăm tiền nhiều của móc một viên đá càn khôn ra trả là đủ biết giá trị rồi, chẹp chẹp nếu mà cướp được tới tay..."

Thèm thì có thèm chẳng qua trong túi rỗng không, chả có lấy đồng xu các bạc nào.

-Ài tiền a, đúng là một đồng tiền làm khó anh hùng.

Lâm Đình lưu luyến nhìn những món hàng trong chợ, lại lăm bắm than thầm thì đường sau chợ vang lên tiếng nói.

-Anh hùng cái gì, nhìn người giống cầu hùng hơn à nha.

Trong lúc lơ đãng thuận miệng trả lời.

-Mặc kệ là "hùng" gì dù sao cũng có một chữ "hùng".

Nói xong hắc mới ngẩn ra, nhìn lại đằng sau lưng xem ai vừa phát ngôn, tiện thể nhìn rõ nông sâu đối phương thế nào.

-E hèm đến đây thì có lẽ có người sẽ hỏi tại sao thằng cha này bị người nằng mà vẫn chuẩn bị khuôn mặt tươi cười quay lại, chả lẽ thích bị ngược đãi? hay là mặt dày quá miễn nhiên sát thương rồi?

Tất cả đều đúng một chút, quan trọng là lần trước chưa nhìn rõ thực lực đối phương đã bị người ta cho vài cái tát xém nữa cũng luôn cái mạng nhỏ nên lần này anh chàng có khôn ra, quay lại dò xét đối phương kỹ càng cái đã, thực lực nếu cao hơn thì không nói hai lời lập tức ôm giò nịnh bợ ngay.

-Mà nếu thực lực kém hơn thì sao?

-Cái đó còn phải hỏi sao đương nhiên lao lên tay nắm chân đá tiện thể lột sạch gia sản của nó chứ sao, dù sao bây giờ đang rỗng túi tự dưng có con mồi đưa lên tận cửa không làm thịt nó xem ra quả có lỗi với bản thân mình.

Lúc này nhìn rõ đối phương là một tên gầy nhưng cao gần bằng Lâm Đỉnh chả biết khiếu thâm mĩ thế nào mà lại chơi nguyên cái áo choàng rộng thùng thình đi dạo, khuôn mặt của đối phương phải nói thế nào nhỉ? ồm có chút trắng trẻo, có chút hồng nói chung da dẻ cứ như em bé ấy, cánh mũi cao cao, cái miệng nhỏ nhắn, mày phượng mắt ngài.

Khi đã nhìn thật kĩ đối phương từ trên xuống dưới về mặt Lâm Đỉnh cứ quai quái thế nào ấy, nhìn cái ánh mắt như thể muốn lột sạch mình ra mà kiểm tra một phen bất cứ ai cũng không thể chịu được mà người trước mặt cũng không phải ngoại lệ, người nọ mở miệng nói ra cái giọng chả hợp với con người tí nào, ồm ồm, đặc sệt, kiểu giọng này chỉ phù hợp với mấy thằng to con vạm vỡ, bụng sáu múi, cơ bắp cuộn cuộn.

-Này, này, người nhìn cái quái gì thế, chưa thấy ai đẹp trai, tiêu sái như bản công tử đây à.

Vừa nói hần vừa móc ra cái quạt chả biết lòi ở đâu ra ve vẩy trước mặt Lâm Đỉnh, kiểu như mấy thằng thư sinh trói gà không chặt.

-Mẹ kiế* thằng mặt trắng này, làm ông buồn nôn chết rồi, mà con m** nó người có phải đàn ông không vậy, nếu bây giờ ta bắt người lại, lột sạch rồi cho mặc quần áo con gái ném ra đường vẩy vẩy, đảm bảo khỏi thằng chết mê chết mệt à nha.

Vừa nghe đến đó người đối gương mặt thoáng cái cứng đơ, khóe miệng giật giật, trán đen xạm lại một mảnh.

-Ài quên mất, với điều kiện là người không có mỡ mồm ra đã, mẹ n* chứ cái giọng của người có thể dọa chạy hơn nửa số người rồi.

Rốt cuộc bức xúc dẫn đến đứt cức, một tiếng rống trâu bò khủng khiếp vang lên.

-A a a, tên khốn kiếp, đề tiện này, ta muốn giết người, a.....a...

Nghe được cái tiếng rống này ngược lại có vài phần dễ nghe à nha, chả lẽ phải rống lên thì mới hợp thời?

-Dừng, dừng, tên mặt trắng này ta không tính sổ với người thì thôi lại ở đây la hét với ông, tổ bà nó có phải thấy ta dễ bắt nạt nên người làm tới hả.

Tên mặt trắng nghe hần nói thế khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cả lên, hai mắt nhìn Lâm Đỉnh tràn đầy tức giận chẳng qua hai vành mắt có hơi đỏ, nhìn cảnh này nếu đổi lại là một cô em nhỏ nhắn xinh xắn không khéo anh chàng đã chạy đến đỡ đánh, vỗ về tiện thể sờ vuốt một phen, chẳng qua con m** nó thiên đạo bắt công cái biểu tình đó lại bị lão trời già gán lên mình một tên lại cái, đã vậy người duy nhất được hưởng cái ánh mắt tràn đầy u oán và ủy khuất đó lại là hần.

Trong lòng Lâm Đỉnh bây giờ cái gọi là lòng to, da gà gì đó có bao nhiêu thì đều dựng hết cả lên, lần đầu nhìn thấy thằng cha này hần cho rằng đối phương là gái giả trai định chạy đến nghiệm chứng một hồi. Còn nghiệm chứng thế nào à? đơn giản mà, một là lột sạch ra sẫm xoi kĩ càng, cách này đảm bảo đến 99'9%, mà cách này xem ra không được, hai là nghiệm chứng kiểu cung đình, e hèm kiểu cung đình nghe có vẻ lạ và có văn hóa nhưng thực ra chỉ là mấy chữ khẩu khuyết "sờ" "hắn" "bóp" "vuốt" mà thôi, đến đây chắc ta cũng không cần phải nói kỹ càng bóp vuốt kiểu gì nhỉ.

Đó là ấn tượng đầu tiên nhưng sau khi nghe được cái âm thanh bò rống từ cái cuống họng đó truyền ra Lâm Đỉnh triệt để dập tắt cái ý nghĩ này trong đầu, bà nội nó giỡn sao, người thấy có đứa con gái nào có thể phát ra cái giọng khủng khiếp như thế không, nói đến đây có lẽ anh chàng hình như quên mẹ n* cái gì rồi, đó là đối với người bình thường, ở không gian bình thường, còn nơi hần đang sống là không gian tu tiên nói rõ hơn là ở đây đêch có cái gì bình thường cả, mà chỗ hần đứng chính là nơi tập hợp của những điều bất thường trong thế giới này, tức là cái quái gì cũng có thể xảy ra.

-Người, tên khốn, đồ xấu xa này, người bắt nạt ta có phải không?

Tên lại cái vẫn dùng cái giọng trâu bò đó nhưng ngữ khí nói chuyện làm cho người ta rùng hết cả mình, đàn ông có thằng nào chửi người như vậy sao?

Lùi lại khoảng vài bước cách ly với con hàng này đã rồi tính.

-Ê ê, coi như ta sợ người rồi, là ta sai, ta có lỗi, ta đáng chết, có gì thì nói đi, nếu không có việc gì thì ta đi đây.

Nghe thấy hần đột ngột nhận sai trong lòng Nhục Thủy như gỡ được một cục tức xuống thế nhưng mà cái tên này hình như bị táo bón hay sao mà gáp rút như sắp bỏ chạy đến nơi rồi.

-Uy, người đứng lại ta còn chưa nói xong mà, này...

Thấy tên đáng ghét đó đầu cũng chả thèm quay lại, một mạch đi thẳng đường như đang sợ cái gì đó rượt theo vậy.

-Này người có muốn kiếm tiền không? ta đang cần người giúp đây?

Vừa nghe đến đó Lâm Đỉnh lập tức quay ngoắt lại, trong lòng cấp tốc suy nghĩ.

-Ủm vì tiền có nên hi sinh chút nhan sắc không nhì, phì mụ nội nó ta đang nghĩ gì đây chứ, ông đây là người thanh cao, e hèm để xem thằng cha này cần giúp gì đã, nếu là yêu cầu sinh lý đặc biệt thì cứ bảo hần giao tiền trước đã sau đó ta đây chuồn thẳng không được sao.

Nghĩ thế nên khi quay lại mặt anh chàng tươi roi rói.

-Ấy, hề hề, anh đẹp trai, người vừa nói gì, có thể nói rõ hơn chút được không?

Nhược Thủy thấy thằng cha này lật mặt còn nhanh hơn lật sách vừa rồi còn quát tháo thiếu nước động thủ nữa thôi thế mà vừa nghe đến tiền thì... ài biết thế ta nói rõ ngay từ đầu không khéo bảo tên này liếm chân hần cũng làm a, mà phì ai cần hần liếm chứ phì ghê chết đi được.

Nhìn tên trước mặt, mặt mũi ửng hồng mũi nhăn long lanh Lâm Đình thâm hổ.

-Hồng bét, con m* nó nhất định là cướp sắc rồi.

Miền cưỡng nặn ra một nụ cười mở miệng hỏi.

-Này người có phải nên nói cần ta làm gì không, đứng ở đây hơi lâu cái giò có hơi mỏi a.

Cố lấy lại vẻ bình thường tên mặt trắng trả lời.

-Hừ này, người có thể gọi ta là Nhược Thủy hay là ông chủ cũng được tùy người, mà người cũng nên giới thiệu chút đi chứ.

-Ta họ Lâm tên Đình biệt hiệu thành thật tiểu tình nhân, người có thể gọi ta là "Tình Thánh" hay Lâm Đình cũng được.

Nhược Thủy nhìn tên mặt dày trước mặt mà không có lời nào để nói, vô lực trả lời.

-Được rồi Lâm Đình cửa hàng của ta ở góc bên kia chợ đang cần người thử được, chỉ cần người có thể giúp ta thì viên càn khôn thạch này chính là của người.

Nhìn thấy viên đá bóng bẩy phát ra hào quang mờ ảo Lâm Đình nuốt nước bọt ừng ực, nhìn thấy bộ dạng của hần Nhược Thủy càng xem thương.

-Đúng là đồ nhà quê, nghèo kiết xác, chỉ là một viên càn khôn thạch đã làm cho hần như vậy rồi.

-Thế nào? chỉ cần người giúp ta nó là của người a, chà chà một viên càn khôn thạch hạ phẩm a, rất nhiều đó, có thể cho người mua rất nhiều thứ nha, này uy đừng có dằn thối ra thế rồi cuộc là người có đồng ý hay không?

Nhìn cái bộ dạng thèm thuồng của Lâm Đình dường như chỉ hận không thể chớp ngay lấy viên đá trong tay mình xem ra lần này kiếm được người thử hàng rồi.

-Ta... ta không đồng ý, một viên quá ít.

-Ủm phải vậy chứ, được rồi đi nào, à mà.... cái gì người không đồng ý?

Vốn tưởng thằng cha này chỉ cần mình đưa ra điều kiện như thế sẽ lập tức bám vấy ngay ai ngờ hần lại không đồng ý, tuy có hơi bất ngờ nhưng dù sao nằng cũng là người buôn bán lập tức lấy lại vẻ bình tĩnh hỏi lại.

-Tại sao? người phải biết một viên càn khôn thạch này đã là giá rất cao rồi nha, một viên này có thể mua được rất nhiều thứ, nào là....

Nhìn con hàng này thao thao bất tuyệt tiếp thị giá trị viên càn khôn thạch trong tay mình dường như chỉ cần có nó thì có thể mua sạch cái chợ này vậy nhìn Lâm Đình ở một bên cũng có vẻ làm tướng gât gù, sau một hồi trở hết tài ăn nói, hao hết nước bọt cảm thấy con gà này cũng thấm chiều rồi hần là sẽ không từ chối nữa Nhược Thủy hỏi lại.

-Sao nào bây giờ chúng ta đi được chưa.

Lâm Đình híp mắt cười, nhìn con hàng trước mặt với vẻ kì quái trả lời.

-Không đi, một viên quá ít, ít nhất phải bốn viên mới được.

Vừa nghe thấy thế Nhược Thủy rống lên.

-Cái gì, người có bệnh à, bốn viên thì ta cần người làm gì nữa không được nhiều nhất một viên thêm một viên đan được tăng tiến tu vi thôi.

Lâm Đình vẫn lắc đầu như trước trả lời.

-Mẹ ki** người cho ta là đồ ngu à, vốn một viên ta đã định đáp ứng, ai bảo người lại nói nhiều như thế, không có việc gì ai lại tốn công thuyết phục người khác chấp nhận cái giá mà người cho là cao đó, nhất định là giá trị phải hơn xa, thôi thì ta lùi một bước ba viên thế nào.

-Người tên khốn này, đó là ta muốn tốt cho người thôi, cố công giải thích giúp người mà thôi, không được nhiều nhất là hai viên, hơn nữa thì không có cửa đâu, người có đồng ý hay không, không thì ta đi kiếm người khác.

Lâm Đình cảm thấy nếu mình không đồng ý thì có lẽ đối phương sẽ bỏ đi thật anh chàng bèn vội vàng đáp lời.

-Thôi được hai viên thì hai viên, ta đành chấp nhận chịu lỗ vậy, mà người phải đưa trước một nửa đã ta cảm thấy hơi sợ, sợ cái gì thì có lẽ không cần ta phải nói ra nhỉ, nếu không có vẻ tổn hại tình cảm quá.

Cái này còn cần phải nói sao, “người là sợ ta quít tiền, đồ đệ tiện, mặt dày, vô liêm sỉ, bần tiện... công tử là người như thế sao?”

Nhìn tên ẻo lả này mới thế đã nổi giận đùng đùng Lâm Đình đầu lắc như cái chong chóng.

-Chúng ta vốn không quen biết, cũng chả có cái đểch gì gọi là giao tình, người đến thuê ta làm việc đương nhiên là phải trả trước một nửa rồi, ai mà biết nhân phẩm của người thế nào, dù sao "tiền phẩm" cũng đáng tin hơn "nhân phẩm" a.

Nghe hắn nói Nhượng Thủy cũng biết là có lý, nhưng nàng có chút không cam lòng, còn tại vì sao à, vì nàng là mỹ nữ, đi đến đâu cũng được người ta chiều chuộng lấy lòng, có kẻ chỉ hận không thể dâng lên gia sản để làm nàng vui vẻ, đâu có ai như tên này phong độ thân sĩ, ga lăng, hay nhường nhịn phái nữ dường như mất hiệu lực trên người hắn, chỉ vì một viên đá càn khôn mà xem thường mình, "đúng là tức chết ta mà", càng nghĩ càng giận chả thèm để ý ném luôn hai viên càn khôn thạch cho Lâm Đình, mà đến đây có lẽ Nhượng Thủy đã quên mất bộ dạng hiện tại của mình, đừng nói là Lâm Đình cho dù bất kì thằng đàn ông nào nhìn cái bộ dạng bây giờ của nàng có lẽ chỉ hận không mọc thêm vài cái chân mà tránh cho xa là may lắm rồi.

Anh chàng thấy càn khôn thạch đã vào tay, trong lòng như nở hoa, vội vàng nhìn ngắm kĩ càng, tiện thể cắn cắn vài cái rồi mới cất vô lồng ngực vỗ vỗ cho chắc dạ xong mới quay qua nhìn Nhượng Thủy.

-Được rồi miễn cưỡng đã đủ, xem ra người cũng không phải một con quỷ keo kiệt nha, nhận tiền của người tiêu tai giải nạn giúp người là việc nên làm, nào chúng ta đi thôi.

Nhìn tên tráo trở trước mặt bây giờ nàng chỉ hận không thể lấy cái thớt to tởm bóp vỗ vào cái bản mặt đó thật nhiều cho bồ ghét, "hừ" một tiếng rõ to rồi phát tay áo bỏ đi, Lâm Đình cũng chả thèm để ý chỉ đứng định theo sau, nếu mà mấy ý nghĩ lúc trước của nàng bị hắn biết được, chắc Lâm Đình cũng chỉ khịt mũi trả lời, "phong độ thân sĩ? ga lăng? nhường nhịn gái? đó là cái gì? m* nó quên đi, cái trò đó chỉ có mấy thằng giả dối nguy quân tử mới chơi thôi, không phải lừa được con người ta lên giường rồi mới lòi ra mặt thật sao, ta đây khinh thường, muốn đề con người ta xuống à đơn giản thôi, một tỷ đảm bảo em nó lột sạch từ đầu đến đuôi, muốn đánh muốn mắng gì chả được, à một tỷ chê ít à, thanh cao phải không, mười tỷ thì sao? vẫn không chịu à, ài đến đây thì chỉ có hai loại người thôi, một loại mà mười tỷ vẫn không chịu hiến thân tức là nàng ta muốn lột sạch gia tài của người mới tạm đủ mà đó cũng chỉ là tạm đủ thôi, còn một loại là thật sự tâm cao khí ngạo không để tiền vào trong mắt, suốt ngày treo cái bảng hoàng hoa khuê nữ, tâm hồn lừng lờ ở tận đâu đâu thế nhưng chỉ cần gặp phải cái loại nguy quân tử nghèo kiệt xác ở trên thì nàng ta lập tức lao vào, con bà nó còn điên cuồng hơn loại một.

Chep chép đến đây thì chắc phải có loại thứ ba chứ nhỉ, quả thật là có loại thứ ba nhưng loại này, đầu má nó éo phải người, loại này tiền không đề được vì loại này có quá nhiều tiền không khéo vài xu lẻ ta mang ra bị người ta vác cả núi tiền ra đề chết, cũng chả phải cái loại mộng mộng mơ thanh cao ở trên, mấy thằng nguy quân tử gặp phải tuy thêm thường nhưng chỉ có nước cao chạy xa bay, loại này muốn tiền có tiền, muốn thanh cao có thanh cao, muốn sắc đẹp có sắc đẹp, nói chung là ơ phịch, nhưng mà đàn bà cần có quá nhiều tiền sao, cần quá hoàn hảo sao, đương nhiên là không cần rồi, dạng đàn bà có quá nhiều tiền, quá hoàn hảo hầu hết tâm lý cũng theo số tiền đó méo mó con bà nó rồi, cho nên ta mới nó đểch phải người.

Rất may tuy khó nhưng vẫn có một dạng người có thể thỏa mãn được nàng ta, e hèm chính là "Tình Thánh" đã là "Tình Thánh" thì loại mặt hàng gì mà chả mua được, vì thế "Tình Thánh" còn có thể là ai khác ngoài ông đây, bất chiến tự nhiên thành chính là cảnh giới của “Tình Thánh” a.

Phi giải thích khô cả nước bọt, thế mà cũng không hiểu à?

Tức là người có đánh, có mắng, có chà đạp, có cưỡng gian, có xxoo gì với nàng thì cuối cùng nàng ta cũng sà vào lòng của người không chịu tách rời, vì người mà bỏn ba, vì người mà hiến dâng...vv, phi đến đây thì chắc hiểu rồi chứ nhỉ, đây đây chính là nói về ông đây đây.

Lâm Đình cùng Nhượng Thủy một trước một sau bước đi trên đường, cũng may cửa hàng của Nhượng Thủy cũng không xa lắm, chứ không lết bộ hết cái chợ này cũng mệt p phở à nha.

Hai người đi đến trước một cửa hàng phong cách cổ xưa, xung quanh có chút vắng vẻ, không được náo nhiệt như những nơi khác, cửa hàng nằm ở một góc của chợ, trên biển đề ba chữ “Dược Hương Đường”, cùng Nhượng Thủy bước vào bên trong mới thấy bốn phía xung quanh bày biện các loại kỳ hoa dị thảo, đủ các loại mùi hương dược liệu lảng đãng trong gian hàng.

-Người ngồi ở đây chờ ta lấy mấy gốc dược liệu ra đã, việc của người là nằm thử xem tác dụng của mấy gốc linh dược thế nào.

Lâm Đình đang bận nhìn ngắm xung quanh, nên tùy tiện trả lời.

-Ồ được được, nhanh đi.

Nhìn tên trước mặt một chút cũng chả thèm khách sáo, đầu cũng chả buồn quay lại cứ như hắn là ông chủ ở đây không bằng làm Nhượng Thủy trong lòng tức muốn chết, nàng thầm rửa.

-Tên đề tiện, khốn kiếp, người cứ đợi đó, bây giờ người rơi vào tay ta để xem người chết như thế nào, hừ hừ dám mở mồm đòi hai viên càn khôn thạch, không chơi chết người thì không hạ dược cục tức trong lòng ta đây.

Nàng tức giận dùng bả bỏ vào đằng sau nhà đi lấy linh dược bỏ lại Lâm Đình đang ngơ ngẩn nhìn ngắm cửa hàng dược liệu của tu tiên giả không có chút ý thức giác ngộ của người làm công gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thử Dược

Cứ nghĩ đến cái khuôn mặt trơ tráo, không biết xấu hổ đang ở bên ngoài là lửa giận trong lòng Nhược Thủy lại bùng lên, nàng vác bộ mặt hầm hầm đi vào phòng chứa dược liệu, miệng thì lầm nhảm.

-Tên khốn kiếp, xấu xa, xem ta độc chết ngươi, không ta phải hành hạ chết ngươi mới hả được nỗi hận trong lòng ta.

Nàng vừa nói vừa lấy từ trên giá xuống những loại dược liệu có đủ màu sắc kì quái, có loại toàn thân đỏ thẫm, có loại chỉ có một chiếc lá, thậm chí còn có cả mấy củ hình người, nói chung là đủ thứ kì quái được chất đầy trên giá.

Nếu mà có luyện dược sư kiến thức cao thâm nhìn thấy mấy loại linh dược mà Nhược Thủy lấy xuống dùng để chào mừng anh Đình đang nhon nhon tự đắc ở bên ngoài chắc cũng phải cất tiếng than dài.

-Ài, độc nhất đúng là lòng dạ đàn bà a ông bà ta nói cấm có sai, đúng là tội nghiệp thằng nhỏ, thôi tự cầu phúc đi nhé, tốt nhất mua trước quan tài đi là vừa.

Nhược Thủy đang hăng máu lấy xuống đủ loại linh dược, chẳng qua nàng cảm thấy con hàng đang ngồi ngoài kia có chịu nổi một loại trên tay mình không thì còn chưa biết, thế nên đành lưu luyến dùng tay lại, bước ra đóng cửa phòng dược liệu kiểm Lâm Đình nuốt hết cái đồng trên tay nàng.

-Dám moi càn khôn thạch của bà à, phải bắt ngươi thử hết cái đồng linh dược này mới xem như thu hồi một nửa lợi tức.

Lại nói đến Lâm Đình từ lúc bước vô cái Dược Hương Đường này hoàn toàn đã bị những vật dụng ở đây hấp dẫn, ví dụ như cái pháp khí mô phỏng cơ thể người này, phải nói là rất thần kì, chỉ cần ngươi đặt tay lên nó vận hành tâm pháp, buông bỏ mọi chống cự sẽ thấy hiện lên một hình ảnh ba chiều cơ thể chính mình, từ xương cốt, nội tạng, huyết nhục thậm chí cả chân khí vận chuyển trong cơ thể cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đang hứng chí bùng bùng thử nghiệm pháp khí thì một thân ảnh bất chợt từ phía sau xuất hiện làm Lâm Đình giật thót cả người.

-Ấy, hú hú, Nhược Thủy ta nói này lần sau xuất hiện có thể đừng dọa người như vậy không, trái tim non nớt của ta dễ bị tổn thương lắm, ngươi làm ơn trước khi đến “ơi” lên một phát để nó được bình yên một chút nha.

Nhược Thủy tươi cười trả lời.

-Hi ta biết rồi đảm bảo không có lần sau.

Lời vừa nói ra trong đầu nàng lại niệm thầm một câu.

-Đội ngươi nuốt xong cái đồng linh dược này sợ là mồ yên mả đẹp mẹ n* rồi lấy đầu ra lần sau nữa.

Lúc này hẳn mới chú ý đến cái đồng to tướng trên tay Nhược Thủy.

-Đây là mấy cái linh dược mà ngươi muốn ta thử đó hả?

-Đúng rồi, chỉ cần ngươi thử hết chỗ dược liệu này coi như vụ mua bán của chúng ta hoàn thành, thế nào có phải quá dễ dàng không.

-Ừ đúng là việc nhỏ, nhanh nhanh càn lâm gì thì nói ra, để ta còn đi mua công pháp tu luyện nữa.

Nhược Thủy nghe đến đây có vẻ hơi hiếu kì hỏi.

-Ngươi chỉ là phạm cảnh tăng bốn lại cần công pháp tu luyện gì nữa?

-Ta cần một bản công pháp tu luyện chân khí chứ gì nữa.

Nghe đến đây mắt Nhược Thủy tròn tròn.

-Không lẽ ngươi tu luyện đến bây giờ mà còn không có công pháp tu luyện chân khí?

-Nói nhảm, có thì ta còn cần phải đi mua sao.

Nhược Thủy có sức nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn Lâm Đình như thể quá vật vạy, người bình thường cần phải tu luyện chân khí, sau đó dùng chân khí đó tẩy luyện thân thể, lâu ngày dần dần khiến cơ thể mạnh hơn, chân khí tu luyện ngưng tụ đến một mức độ nào đó có thể mượn dùng giúp đột phá hạn chế về thân thể, hay có thể nói là tiến hóa thân một bước mà chúng ta gọi là phạm cảnh.

Tu luyện chân khí đến mức tận cùng có thể giúp cơ thể thoát khỏi trời buộc, lột xác thành tu giả gọi là linh cảnh, lúc này toàn thân chân khí sẽ chuyển hóa thành một tia pháp lực mằm mống, đó chính là nền tảng của người tu hành, từ một mặt nào đó có thể nói pháp lực chính là chân khí được cường hóa lên vô số lần, đương nhiên uy lực của hai thứ này khác nhau như trời với đất vậy.

Nếu có cùng số lượng, một tia chân khí có thể đập tan một tảng đá thì một tia pháp lực có thể chấn vỡ cả ngọn núi, nếu chỉ là thể thì cũng không thể gọi là pháp lực được cùng lắm chỉ là một loại chân khí cao cấp mà thôi, điểm quan trọng là nằm ở chữ "Pháp", vì sao người tu hành lại thường bị người phạm nhân làm là thần tiên? nguyên do cũng vì chữ "pháp" này mà ra, từ chân khí tiến hóa thành pháp lực không chỉ đơn giản là biến đổi giữa lượng và chất.

Khoảnh khắc phạm cảnh lột xác thành linh cảnh tu giả là chuyển đổi từ chân khí thành pháp lực dường như đã mở ra một quy tắc nào đó của vũ trụ, khiến cho tia pháp lực mằm mống đó mang theo một loại lực lượng thần kì, người tu hành có thể lợi dụng loại lực lượng ẩn chứa trong pháp lực làm ra những chuyện mà người phạm không cách nào hiểu nổi, như làm cho thân thể bay lên, điều khiển đồ vật di chuyển từ xa, bày trận, luyện đan...vv

Cho nên khi biết Lâm Đình không hề có công pháp tu luyện chân khí mà lại có tu vi phạm cảnh tầng bốn Nhược Thủy mới trở nên như vậy, cũng may đường như đã chuẩn bị trước rồi nên hắn mới thông dong trả lời.

-Cũng không có gì chẳng qua vận khí xui xẻo ăn nhầm một cây linh dược mới có tu vi thế này mà thôi.

Nhìn vẻ mặt nhon nhon của hắn Nhược Thủy chỉ hận không thể nào lao lên vỗ nát bét nó ra cho đỡ ghét.

-Tức chết ta rồi, vận khí xui xẻo mới có tu vi tầng bốn, vậy chả lẽ may mắn thì lên thẳng linh cảnh tu giả sao? sao xui xẻo như thế lại không rơi vào đầu ta cơ chứ.

Phải biết là thiên địa tạo hóa rất thần kì, linh dược tăng tiến tu vi không phải không có, thậm chí có rất nhiều nhưng giá cả của nó thì... chẹp chẹp không phải đại phú đại quý thì đừng hòng sờ tới, mà loại có thể làm cho con lợn này từ gà hóa pro thì phải xếp vào loại thiên tài địa bảo rồi, "đúng là dùng nhân sâm nuôi lợn mà".

Trong lòng Nhược Thủy bây giờ như chảy máu, bấu như vậy mà nàng lấy được, lại mời luyện dược sư cao tay luyện chế thành linh đan không khéo có thể giúp nàng trực tiếp đột phá trở thành linh cảnh tu giả, "thần vật như vậy lại chui vào bụng con heo này, thật đúng là thiên địa bất công"

Đau lòng thì có đau lòng nhưng dù sao cũng đã chui vào bụng của cái bị thịt này một đi không trở lại có đau lòng hơn nữa cũng vô ích, chả lẽ lại phải mang hắn đi ép dầu lõi ra linh dược sao?.

Nhìn tên lại cái mặt lúc trắng lúc xanh, ánh mắt nhìn mình như thể có thâm thù đại hận vậy làm sống lưng anh chàng có hơi lạnh lạnh.

-Áy, đậu xanh rau má (đậu má), tên lại cái chết tiệt đừng nhìn ta như thế chứ, một gốc linh dược mà thôi, ta nhớ chưa từng hỏi thăm qua em gái ngươi mà?

Nghe hắn nói thế Nhược Thủy mới thu hồi lại ánh mắt, hít sâu một hơi cố nén xung động muốn lao lên ép dầu tên này ra làm thuốc, mặt mũi lạnh tanh đặt mấy gốc linh dược lên bàn rồi nói với Lâm Đình.

-Tên họ Lâm kia ngươi chỉ cần lấy ra một chút từng loại dược liệu trên cái bàn này ném thử sau đó cho ta biết cảm giác là được.

Hắn còn muốn nói gì nữa nhưng thấy thái độ đó của Nhược Thủy đành nuốt ngược những lời định nói vô lòng, đặt mông ngồi phịch xuống ghế, tiện tay cầm lấy một gốc dược liệu xanh xanh đỏ đỏ bắt mắt nhất, trông như một bông hoa đang nở rộ cho lên miệng nhai nhai, nhìn cảnh này làm Nhược Thủy trong lòng co giật liên hồi gào lên.

-Tên khốn kiếp này, dừng lại, ta bảo ngươi thử dược liệu chứ không bảo ngươi ăn sạch linh dược.

Nhược Thủy hoảng hồn giựt lấy nửa nhánh linh dược trên tay Lâm Đình, sau đó vơ sạch đồng linh dược trên bàn về phía mình như gà mẹ bảo vệ đàn con thân yêu, rồi phẫn nộ nhìn về phía Lâm Đình.

-Cái này là ngươi bảo ta ăn nha, không phải vẫn còn một nửa sao, gốc hoa này vị đỡ tẻ, làm ta tê cả lưỡi rồi.

Nhìn lại nửa gốc linh dược trên tay Nhược Thủy như muốn khóc đến nơi rồi, cái cây nhìn đẹp đẹp này có thể là "Tử vi hoa" giả trị đến năm viên càn khôn thạch đó, lại bị con trâu ngu ngốc này gặm mất một nửa giá trị phải giảm đến một nửa thậm chí là hai phần ba.

Nhưng mà ai bảo nàng giận quá tiện tay quăng cả đồng lên bàn để tên trước mặt chiếm được tiện nghi.

-Được rồi, ngươi ăn thì cũng ăn rồi mau cho ta biết cảm giác đi.

-Cảm giác à? ờ có chút đắng làm tê cả lưỡi của ta rồi, ăn vô bụng dưới có hơi nóng, à mà càng ngày càng nóng rồi nhưng rất dễ chịu à.

Vừa nghe đến đó Nhược Thủy không nhịn được lại đau lòng một trận vội vàng cắt nửa nhánh "Tử Vi Hoa " đi, cẩn thận ngắt một ít từ cây linh dược khác có màu đỏ thẫm đưa cho hắn.

Lâm Đình thần nhiên cảm lấy bỏ vô miệng nhai ngấu nghiến, chưa kịp nuốt xuống mặt anh chàng đã đỏ rực lên vội vàng phun hết ra ngoài nhảy lên chơi chơi, miệng thì ú ớ.

-Kh.ố..n kiế....p, đ..au chề..t ta rô...i.

Nhìn Lâm Đình sau khi ăn xong một ít lá cây màu đỏ có biểu hiện như thế Nhược Thủy len lén cười thầm.

-Ha ha, đáng đời tên khốn, hi vọng “Tử Vong thảo” này độc chết ngươi đi.

Nhưng mong muốn của nàng hình như bị lão trời già trực tiếp bỏ qua, Lâm Đình chỉ nhảy lên nhảy xuống một hồi rồi dần bình thường trở lại, chỉ là hai tay vẫn quặt quật vô miệng, môi có hơi sưng lên một chút mà thôi.

Nhược Thủy hận đến nghiến răng nghiến lợi hỏi.

-Cảm giác thế nào?

-Ăn vô lúc đầu hơi ngọt sau thì biến thành như nước cống, rồi lại biến thành đắng chát cay xè, miệng như bị kim châm, thẳng nào nuốt thứ quỷ quái này vô đảm bảo lung ruột.

-Ừm được rồi thử tiếp, thử cái này xem sao.

Sau một hồi thử được có loại tốt, có loại có độc làm cho Lâm Đình chết đi sống lại một hồi, nghiêm trọng nhất là một lần toàn thân trên dưới của hắn biến thành màu tím, cả người cứng đờ ngã lăn quay ra, làm Nhược Thủy cứ tưởng hắn chết chắc rồi chuẩn bị gọi người dọn xác, thì tên này lại run lập cập bò dậy một lúc sau lại bình thường trở lại làm nàng sợ hết hồn.

Cuối cùng cũng thử xong toàn bộ số linh dược nhưng Nhược Thủy chẳng vui vẻ được chút nào, nhìn con hàng trước mặt vẫn còn sống nhăn răng, thậm chí tinh thần còn tốt hơn cả lúc mới bước vào đang nhân nhả thường thức trà còn tiện thể bình phẩm vài câu gì mà trà ngon gì gì đó, làm cho nàng vô cùng thất vọng, nhưng cũng giúp nàng hiểu ra được một điều dường như thân thể tên này có chút đặc biệt, bằng chứng là trong số đồng linh dược được đưa ra không thiếu kịch độc nhưng tên này ăn một lượng lớn mà vẫn còn có thể ngồi đây phẩm trà, trong đó còn có một gốc "Hoàng Tuyền Thảo" ngay cả tu giả phạm cảnh tầng chín ăn phải cũng phải lập tức nhập cảnh “Hoàng Tuyền” thế mà hắn chỉ xiu một lúc rồi bình thường trở lại, đến bây giờ thì cho dù người dân đồn nhất cũng biết thân thể tên này có từ hàng.

-Hề hề thế nào, chắc là cũng xong rồi chứ nhỉ, nếu không còn linh dược nào cần thử nữa thì ta đi đây.

-Đứng lại, ai bảo là không còn, đó chỉ là một ít dược liệu bình thường thôi, đợi một chút để ta đi lấy.

Nhược Thủy bây giờ vô cùng hiếu kì rốt cuộc thể chất của Lâm Đình có thể chịu được độc tố bá đạo đến đâu, nàng quay lại phòng chứa dược liệu với tay lấy những nhánh linh dược được bảo quản trong hộp ngọc niêm phong kĩ càng, rõ ràng là phẩm chất của chúng vượt xa đám linh dược lúc trước.

Lần này nàng chỉ cầm ra ba cái hộp ngọc đang tỏa ra hàn khí nhẹ, trên nắp mỗi hộp đều có dán một lá bùa chú phong ấn để tránh linh dược thất thoát công dụng, nhìn thấy vậy cho dù Lâm Đình có ngu ngốc cách mấy thì cũng biết ở bên trong đó chỉ sợ là mấy thứ quý báu vô cùng, có lẽ sạch từ trên xuống dưới thân mình cũng chẳng bằng một góc của cái hộp đó.

Nhược Thủy khi đặt ba cái hộp lên bàn, khuôn mặt cũng trở nên ngưng trọng vô cùng, còn Lâm Đình ngồi bên thì nước dãi cũng sắp ứa ra tận nơi rồi, số là nếm thử mấy gốc cây trước tuy có mấy gốc làm cho anh chàng mém chết nhưng lại có mấy gốc làm công lực trong cơ thể điên cuồng tăng trưởng mà đó cũng chỉ là một chút mà thôi, nếu như gặm hết cái đồng linh dược Nhược Thủy đưa ra lúc trước không khéo hắn có thể lập tức tiến giai ấy chứ, càng không phải nói đến loại hàng cao cấp đặt trong ba cái hộp hàn ngọc này, có lẽ chỉ cần gặm đại một cây trong đó là đã đủ để cho Lâm Đình bước vào tầng năm phạm cảnh rồi thế thì bảo sao hắn không thèm thuồng cho được.

Nhìn ba cái hộp ngọc mà trong lòng Nhược Thủy tràn đầy phức tạp, đắn đo một lúc nàng mới mở miệng nói.

-Này tên chết bầm, nghe kĩ ta nói đây, linh dược trong ba cái hộp ngọc này là loại dược liệu cực kì quý báu, nếu là đồ thật chỉ sợ là có công hiệu vô cùng khủng bố, nếu như có thể ăn được một chút cho dù rất nhỏ cũng có được chỗ tốt thật lớn với ngươi, “Dược Hương Đường” chúng ta từ khi mua được nó từ tay một tên tán tu đến bây giờ cũng không dám lấy ra sử dụng bởi vì ba nhánh dược liệu trong đó rất giống với một loại cỏ chứa kịch độc là “Phệ Linh Thảo”, tên như ý nghĩa chỉ cần kẻ nào ăn phải loại cỏ này thì cả đời đừng mong luyện ra được pháp lực bởi vì chỉ cần trong cơ thể có tồn tại một tia pháp lực thì đều bị độc tính của nó đồng hóa chuyển thể, không có cách nào có thể nghịch chuyển được.

-Cho nên ngươi có thể lựa chọn nếm thử hay là không, nếu như linh dược trong ba cái hộp này được chứng thật thì ta có thể làm chủ cho ngươi một chiếc lá trong đó, ngoài ra còn trả thêm cho ngươi hai viên càn khôn thạch, còn nếu ngươi không muốn thì có thể bỏ đi, coi như chúng ta đã hoàn thành xong vụ giao dịch này rồi.

Lâm Đình còn đang mơ mộng thêm rõ ràng với thứ linh dược chứa đựng trong ba cái hộp ngọc nhưng nghe được đến đó mặt mày không kìm được cũng phải biến sắc, không có pháp lực nghĩa là không thể trở thành tu tiên giả, không thể trở thành tu tiên giả nghĩa là không thể có đại thần thông, mà không

có đại thần thông thì không thể trở về quê nhà, không thể phụng dưỡng bậc sinh thành, cuối cùng kết quả duy nhất là chết nơi đất khách quê người, vì mẹ già, vì thân nhân hần có thể liêu mạng, có thể điên cuồng, có thể làm đủ thứ chuyện mà nhân thần công phẫn, cũng chẳng ngại giẫm đạp lên vô số thi thể, nhưng tiền đề là hần phải còn sống mới được, phải trở thành bậc đại năng không gì không làm được, nếu chỉ vì một ít ích lợi trước mặt mà tự chặt đứt tiền lộ của chính mình vậy thì quá oan ức rồi, không thể trở thành đại năng pháp lực ngập trời thì còn thì nói gì đến phụng dưỡng mẹ già, nói gì đến trở về quê nhà, nói gì đến ước nguyện trong lòng, còn sống là còn có hi vọng, nhưng hần không cần sống để trở thành người bình thường a, nếu chỉ là như thế việc gì hần cần phải lặn lội đường xa, bất chấp nguy hiểm về tính mạng để vượt qua không gian đi đến thế giới tu tiên này, đang định từ chối thì một tiếng nói bỗng vang lên trong đầu, không! phải nói rõ hơn là tiếng của quyền sách chết tiệt lười biếng vang lên.

-Ta nói này đồ đầu heo, cơ hội ngay trước mắt mà không biết nắm lấy thì ngươi có tu mười kiếp cũng đừng hòng trở thành bậc đại thần thông, chỉ là vài ba cái cây nát mà thôi cứ gặm hết cho ông.

Nghe nó nói thế Lâm Đỉnh chửi ầm lên trong đầu.

-ĐCM ngươi nói thì dễ ăn lắm, có ngon thì nhả ra đây gặm đi, ăn nhằm là tàn đời trai đó, nói m* gì đến tiền lộ nữa.

Nghe hần nói thế sách linh gào lên.

-Mẹ kiếp đồ não bò, ngươi mang bảo vật trong người mà không biết xài à, ngu đến mấy thì cũng phải nhận ra cơ thể mình khác tu giả ở chỗ nào chứ.

Giờ đến phiên Lâm Đỉnh giật nảy mình.

-Đúng a, hình như cơ thể ta có chỗ là lạ, nhưng con bà nó lạ ở đâu ta? À ta biết rồi.

Sách linh.

-Móa chả lẽ thằng này hôm nay khôn đột xuất?

Lâm Đỉnh.

-Hề hề, thì ra ngươi nói thằng nhỏ của ông đây, dạo này đúng thật là nó phồng phao hẳn ra, ngại quá lâu ngày nhịn nhục ngày hôm nay mới được ném chút mỡ nên bây giờ nó quen mồm, cứ dựng đứng lên thế này đây.

Sách linh nghe thế trán nổi cục gân xanh to đùng, tức giận gào lên.

-Má đồ não bò chết tiệt, ngươi to thì liên quan m* gì đến chuyện này, ta nói là thể chất của ngươi hiện giờ kìa, chả lẽ ngươi không nhận thấy nuốt một đồng độc được từ đầu đến giờ mà chưa ngòm thì không cảm thấy một chút khác lạ nào sao.

Lúc này anh chàng mới tỉnh táo nghĩ lại.

-Đúng a, tuy là có mấy lần xem chết nhưng hình như ông đây tự sinh kháng thể với độc tố thì phải, nếu không có mười cái mạng e rằng cũng chả đủ à.

Nghĩ đến đây Lâm Đỉnh toàn thân đổ một trận mồ hôi lạnh vì sợ, lần sau có đánh chết hần cũng chẳng dám nhai bậy nhai bạ nữa.

-Hề hề nghĩ ra rồi hả, đúng rồi đấy, tuy ngươi tu luyện “Chư Thiên Tạo Hóa Công” chỉ là công pháp phụ trợ nhưng ông đây là ai, là bản công pháp độc nhất vô nhị, thiên hạ chỉ có một, chuyện khác không dám nói chứ ba cái độc tố tầm thường còn chả bỏ lọt dạ cho ta nữa là, cho nên ta mới nói thẳng lời ngươi không việc gì phải sợ, chơi đến cùng đi.

Nghe nó nói thế hai mắt Lâm Đỉnh tỏa sáng, lại nghĩ đến hứa hẹn của Nhược Thủy trong lòng anh chàng lại bùng lên ngọn lửa dục vọng.

-Một chiếc lá cộng với hai viên Càn Khôn thạch đó, ha ha.

Nhược Thủy ngồi ở một bên thấy vẻ mặt hần trầm tư thì trong lòng trầm xuống thở dài một hơi nói.

-Thôi được rồi ta cũng không ép ngươi, ta biết yêu cầu của ta có hơi quá phận, ngươi đã không muốn thì bỏ đi, coi như chúng ta xong việc rồi, thôi ta không tiền né.

Nàng chuẩn bị thu lại ba cái hộp ngọc cất đi thì Lâm Đỉnh đột nhiên trả lời.

-Ai bảo là ta không muốn, ta đang muốn ném thử ba cái cây nghĩ là “Phệ Linh Thảo” này xem thử thế nào đây, mà này hai khối càn khôn thạch ít quá, ba viên còn tạm được.

Nghe hần nói thế nàng cứ tưởng là mình nghe nhầm, không ngờ còn có người dám đánh cược với tiền lộ của chính mình, phải biết rằng nàng đã mời rất nhiều người với cái giá trên trời nhưng vừa nghe đến hai chữ “Phệ Linh” là họ đã chạy mất dép ai ngờ hôm nay chỉ phải bỏ ra vài viên càn khôn thạch thì đã có người dám liều mạng thử cái thứ chưa rõ nguồn gốc này.

-Sao nào, không đồng ý à, chê ta lấy giá đắt quá à, có gì còn có thể thương lượng lại mà, ngươi cho giá đi.

Nhược Thủy nghe thế lại càng ngăn cả người.

-Ha ha không đất không đất, được rồi chúng ta thử ngay đi nhì.

Dường như sợ hấn đòi ý Nhược Thủy vội vàng bóc lá bùa chú dán trên nắp hộp rồi mở ra, bên trong là một gốc cây màu xanh ngọc, hình dáng như một gốc cây non, lá xanh mơn mơn, nhìn qua thì chả khác gì với những thực vật bình thường khác, vậy mà cái cây nho nhỏ này lại có khả năng là “Phệ Linh Thảo” khủng bố khiến cho người tu tiên ăn vào là sống không bằng chết.

Nhược Thủy trịnh trọng ngắt một chút trên gốc cây đưa cho Lâm Đỉnh, hấn cũng không từ chối thông dong nhận lấy cho vào miệng nhai nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Một lúc sau một luồng khí ấm bắt đầu từ trong bụng dâng lên, càng ngày càng mạnh mẽ cho Lâm Đỉnh từ đầu đến chân thoải mái khó nói nên lời, nhưng giật mình nhất là không ngờ bốn nguyên lực ẩn chứa trong cơ thể hấn không ngờ lại tăng lên một chút, đừng cho là ít một chút này đã bằng cả đám linh dược lúc trước Lâm Đỉnh nuốt vào mà đây chỉ là một phần bé tí tẹo của gốc linh dược đó như vậy có thể thấy được hiệu của nó khủng bố cỡ nào.

Nhược Thủy thấy hấn nhắm mắt như cảm thụ gì đó, làm nằng cau mày một chút, đừng hiểu lầm là nằng lo lắng cho tên này, mà là đang tiếc hận cho phần linh dược bị hấn nuốt vào bởi vì chỉ nhìn vẻ mặt dâm dăng của cu cậu là biết ngay thằng cha này chiếm được chỗ tốt rồi.

-Hừ này tỉnh dậy đi, sao rồi hiệu quả của nó thế nào, không cần phải nói chắc chắn không phải độc rồi, mà đã không phải độc thì nhất định là thần dược.

Nghe nằng ta nói thế Lâm Đỉnh bày ra vẻ mặt tiếc nuối.

-Ài ta cũng không rõ ràng lắm mảnh ngươi đưa quá nhỏ hay là cho một miếng to hơn mới có thể nói rõ được.

Nhược Thủy vội vàng hét lên.

-Năm mơ đi, ngươi tưởng ta là đồ ngốc hả, ăn phải “Phệ Linh Hoa” cho dù ngươi có thể chất bách độc bất xâm cũng phải lăn quay ra, đâu thể da dẻ hồng hào tinh thần phấn chấn như vậy được, muốn chiếm tiện nghi của ta à, không có cửa đâu em.

Nghe thế mặt anh chàng có hơi hồng lên, nhưng chỉ cười gượng hai tiếng rồi bình tĩnh làm ngụm trà cho mát họng như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Tiếp tục đi cha nội.

Nói rồi nằng lại mở hộp thứ hai ngắt ra một chút đưa cho hấn.

Khi Nhược Thủy đưa mảnh linh dược đến trên bàn tay hấn, tự dưng trong lòng Lâm Đỉnh nhảy lên một cái như cảnh báo cái gì đó, nhưng chỉ là thể mà thôi chỉ là thoáng qua nên hấn cũng không để ý nhiều lắm cầm lấy mảnh linh dược nhai nuốt nhanh chóng, lần này thì cu cậu chả cảm thấy gì, không có luồng khí nóng như lần trước, thậm chí đan điền còn có chút đau đớn như bị côn trùng cắn xé, nhưng chỉ đến thể mà thôi đã bị bốn nguyên lực ẩn trong cơ thể điên cuồng trào ra như trấn áp đồng hóa cái gì đó, không ngờ khi cơ thể hấn bình thường trở lại Lâm Đỉnh lại cảm thấy bốn nguyên lực trong cơ thể lại giảm đi một thành làm mặt mày hấn tái xanh.

Nhược Thủy thấy thế cũng thâm hô không ổn vội vàng hỏi.

-Thế nào? ngươi bây giờ có cảm giác gì mau nói ra.

-Hừ còn thế nào nữa cái phần linh dược ngươi đưa cho ta cũng không biết có phải là “Phệ Linh Thảo” hay không nhưng nuốt vào thì như vạn trùng cắn xé, đau đớn kinh khủng, nếu không phải thể chất của ta có chút đặc biệt thì đúng là lần này bị ngươi hại chết rồi, không được ngươi phải bồi thường thêm cần khôn thạch cho ta.

Lần này đến phiên Nhược Thủy trợn tròn mắt, tên này cũng quá vô sỉ đi, lời như thế mà cũng nói ra được, đã nói rõ là do hấn tự nguyện, giá cả cũng đã thỏa thuận xong bây giờ lại lật mặt đòi tăng giá, trong lòng nằng lúc này lửa giận ngập trời, mặt mũi lạnh lùng đôi mắt bốc hỏa nhìn Lâm Đỉnh như thể chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hấn làm anh chàng có hơi chột dạ.

-Ấy đừng nóng, đừng nóng, có gì từ từ thương lượng.

Thấy tình hình có vẻ không ổn cu cậu vội chuyển đề tài.

-À mà hình như còn một gốc linh dược chưa được thử thì phải, ài mau mau mở ra đi, ta sẽ giúp ngươi thử dược nha, bản thân ta luôn lấy việc giúp người là niềm vui, thi ân bất cần báo chính là khẩu hiệu của “Tinh Thanh” ông đây, thế nên ngươi cũng không cần phải ngại ngần như thế, ta biết, cũng không cần phải cảm động thế chứ.

Nghe hấn nói mà Nhược Thủy hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vội vàng mở cái hộp ngọc cuối cùng ra ngắt lấy một miếng nhỏ rồi không để cho hấn nói gì nữa, vờn tay ra nhét thẳng vào cái miệng đáng ghét đó.

Khi bàn tay đụng vào đôi môi của Lâm Đỉnh hấn còn ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, làn da mềm mại bóng bẩy, cánh tay như ngó sen, nói thật là hấn chưa từng nhìn thấy một bàn tay nào đẹp như vậy, làm cho bản thân cũng phải thất thần một lúc.

Nhược Thủy thấy hấn như vậy mới thấy được hành động của mình có chút thân mật, vội vàng rút tay lại nhưng khuôn mặt nằng lúc này đã đỏ ửng cả lên, làm Lâm Đỉnh ngồi kế bên không nhịn được phải rung mình một cái.

-Mẹ kíp ghé tòm chết ta rồi, không ngờ ta lại có cảm giác với cái tên lại cái này, không lẽ cái đó cũng có thể lấy được, bà nội nó nuốt xong cái cây này phải chạy cho xa mới được, từ nay gặp mấy thằng gay phải tránh cho xa, ông đây còn chưa muốn thay đổi khẩu vị đâu.

Lần này cái cảm giác ám áp lại xuất hiện từ bụng dưới của hắn như gốc cây đầu tiên nhưng cả người Lâm Đình gai ốc cứ nổi lên từng chập, run cầm cập chả thấy thoải mái chút nào, bây giờ hắn chỉ mong chạy khỏi cái nơi này càng xa càng tốt, chẳng qua thù lao còn chưa đến tay nên phải cố ngồi lại chứ không anh chàng đã sớm nói “bái bái mà không là vĩnh biệt mới đúng, hẹn mãi mãi không bao giờ gặp lại”.

Nói ra cảm giác của mình khi ăn miếng linh dược cuối cùng này hắn bèn mở miệng nói.

-Hề hề Nhược Thủy à, có phải ngươi nên đưa thù lao rồi không, ta có chút việc cần phải đi gấp.

Nhìn tên này tươi cười mà như mếu đến nơi rồi, nàng nổi giận đùng đùng ném thẳng cái túi chứa càn khôn vào lòng hắn rồi gắt lên

-Tiền của ngươi đây, hừ không lẽ ngươi ta xấu đến nỗi ngươi ngồi lại một chút mà cũng khó chịu như vậy à?

Vừa thấy tiền và chiếc lá linh dược đã đến tay anh chàng vội vàng mở ra xem sau đó mới cất vào ngực rồi quay lại chửi ầm lên.

-Tên lại cái chết tiệt ông nhện mày đủ rồi nhá, con m* nó ngươi tự nhìn lại mình đi, ông à ông ẹo muốn hù chết ta à, mẹ ki* tâm lý biến thái cũng đừng nhằm vào ta mà phóng điện chứ, ta đây là đàn ông chính hiệu đó, bà nội nó đúng là ra đường phải xem lại lịch hoàng đạo mới được, tạm biệt mà không phỉ phỉ vĩnh biệt mới đúng.

Nói xong câu đó anh chàng bèn co giò lên cò mà chạy bỏ lại Nhược Thủy với ánh mắt như muốn giết người hiếp dâm ở đằng sau, sau khi vận đủ mười hai thành công lực chạy khuất bóng cu cậu mới len lén quay lại khi thấy không có ai đuổi theo mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tàng Thư Các

Bỏ ra khỏi nơi của tên lại cái xong anh chàng bắt đầu tung tăng đi dạo, tiện thể chạy đi kiểm tìm mấy bản công pháp tu luyện chân khí cấp thấp.

-Này quyền sách nát ngươi bảo ta đi đâu kiếm hàng bây giờ, chả lẽ lết bộ từng nơi một à?

Sách linh nghe hắn nói thế thì gầm lên.

-ĐCM thằng nào tàn thế mà ngươi không biết hỏi người đi đường à.

-À há, ông đây hiểu rồi, này, ấy...ông già chết tiệt....

Vừa nghe sách linh nói xong anh chàng mới tỉnh ngộ ra, vội vàng túm lấy một ông anh đi ngang qua bên cạnh, tóc đã bạc trắng nhưng dáng người vẫn còn rất "nóng bỏng", "ấy đừng có hiểu lầm nhé, ta không phải cái loại ấy, ông đây là men là gạch men chính hiệu đấy."

Ta nói "nóng bỏng" ở đây là với nữ tu hay cách nói dân gian là "già mà vẫn còn gân", ở mô tả kĩ càng là con hàng này có khuôn mặt như Harrison Ford và thân thể của lực sĩ Lý Đức (ai không biết hai tay này thì sọt gô gồ nhé).

Ấn tượng đầu tiên của Lâm Đình với cha nội này chính là "ghen ghét", đúng! phải nói là vô cùng ghen ghét, hắn thầm gào lên trong lòng.

-why?..... đoạn sau..... bà mẹ nó là cái gì nhỉ? thôi chơi tiếng "vịt" cho nó khỏe.

-Tại sao? hú hụ tại sao chứ, tại sao lại có kẻ đã già mà còn đẹp trai hơn ông đây, mẹ kiế* định cướp com với "Tình Thánh" ta đây à!

Lòng đố kị, ghen ghét, phẫn nộ đủ loại cảm xúc bùng lên nhưng cuối cùng tinh thần "A Quy" đã chiến thắng tất cả và chỉ cần một hít là nóc ao toàn bộ.

(Chú thích: tinh thần A Quy trong văn học hình như là của cấp ba, gồ gồ “A Quy chính truyện”)

-Ài thằng cha này nhất định là trai bao toàn tập, đúng rồi nhất định là như thế, đàn ông có thằng nào bảo dưỡng tốt như vậy sao, cái khuôn mặt nhìn là đã thấy dâm dăng, tổ bà nó nhất là cái ánh mắt làm ông đây có cảm ứng đặc biệt, lạnh gáy quá nha.

Đến chỗ này có lẽ ta cần chú giải một chút về chân lý sống của con hàng này.

-E hèm, số là nó thế này, rõ khổ "Bất cứ thằng nào đẹp trai hơn ta, nam tính hơn ta, cơ bắp hơn ta, giỏi hơn ta, hàng ngon hơn ta và bà nội nó...vv cái gì hơn ta, mà quên tý loại xăng pha nhớt không tính, đều là loại mặt trắng hết"

-Mà chả lẽ toàn bộ đều là mặt trắng hết à chú mày?

"Ờ thì cái đó...không phải mặt trắng thì cũng là yếu sinh lý chứ gì nữa".

-Mụ nội nó thằng này bệnh quá, kiểu này chắc hết thuốc chữa

Quay lại chính đề vì vô vãn lý do nên anh chàng vô cùng chiều cổ đặc biệt với cha nội này đương nhiên theo phương châm "địch yếu ta mạnh, địch mạnh ta yếu" nói thế thôi chứ thực ra vẫn là ôm giò kẻ mạnh nắm giò kẻ yếu chỉ là chơi thái cực vô cho nó văn chương ấy mà.

Nhìn đi nhìn lại vẫn thấy lão già trước mặt là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, chẳng qua sống lưng Lâm Đình có chút lạnh khi bị ánh mắt hòa ái đó chiếu đến. Một cảm giác cảnh báo nguy hiểm mãnh liệt xuất hiện sâu trong tiềm thức làm mồ hôi lạnh của hắn ào ào chảy ra, nếu có người nhìn từ phía sau sẽ thấy được cái áo của Lâm Đình đã ướt nhẹp, chính loại trực giác này lần trước đã cứu hắn một mạng dưới tay tên thủ vệ, nhắc nhở hắn làm ra hành động chính xác nhất khi đó.

Lần này nó lại xuất hiện nhưng lại kinh khủng lớn mạnh hơn vô số lần, chưa bao giờ trong đời Lâm Đình lại sợ hãi đến như thế, như thể bản thân hắn bị người ta nén vào một cái ổ tràn đầy rắn độc trườn qua lượn lại trên chính cơ thể mình, cái cảm giác đó tuyệt đối không phải dễ chịu gì, nếu là người bình thường là gan có hơi bé một tý không khéo đã vỡ mặt mà chết rồi, cũng còn may là gan của Lâm Đình cũng lớn hơn của người thường một chút nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi so với chuột cũng chả hơn được là bao.

Nói thế để các bạn hiểu từ lúc thằng cha này bị cái ánh mắt đó chiếu đến thì cái cảm giác nguy cơ nó lớn đến thế nào.

-Đầu xanh rau má thế mà cũng không hiểu à? tức là nếu là ta bị ném vô cái ổ rắn độc thì khỏi cần đợi nó trườn qua bò lại, có cái gì trong người thì cũng phọt ra hết rồi vỡ mặt mà chết, chuyện sau đó thì ông đây chả thèm nghĩ tới mà cũng chả dám nghĩ.

Bị nguy cơ cường liệt bao phủ, đến lúc này cho dù não có tàn đến mấy, cũng biết mình đụng đầu vào tường sắt rồi, lão già trông có vẻ bình thường này chỉ sợ chí ít cũng hơn cái tên hộ vệ lúc trước cả trăm lần rồi.

Sợ thì có sợ nhưng không hiểu tại sao cơ thể của Lâm Đình không hề căng cứng, phản xạ bên ngoài cũng rất bình thường, chỉ là mồ hôi chảy rất nhiều, hắn đưa tay lên trán quẹt quẹt rồi chui bậy một câu.

-Bà mẹ nó sao hôm nay nóng thế, áy ông anh đừng giận thằng em mới gặp mà vô lễ chẳng qua đó là lễ tiết trong tộc mà thôi, khi gặp người lớn tuổi hoặc người bề trên lần đầu phải kêu "ông già chết tiết" coi như chào hỏi, là tổ tiên quy định thằng em đây cũng không có cách nào cả, hề hề.

Khi nói chuyện biểu tình trên mặt Lâm Đình tràn đầy vẻ thành khẩn, hai mắt đối nhãn với lão ta, diễn xuất đến độ xuất thần nhập hóa, phải nói là thằng cha này mà đi làm diễn viên đảm bảo hốt đậm.

Thế nhưng dường như lão già trước mặt cũng không dễ bị lừa như thế, khóe môi khẽ nhếch nếu là bình thường chắc hắn cũng không nhận được mà tán dương một câu chẳng qua bây giờ nhìn thấy lại là chuyện khác "sợ bỏ mịa đi được".

Không hiểu có phải nhầm lẫn hay không đột nhiên Lâm Đình cảm giác ánh mắt thằng cha đối diện tinh quang chột lóe lên, rồi thần trí của bản thân bỗng dưng trở nên trì trệ hai hàng mi khẽ nhủ lại, bên tai lại nghe thấy một giọng nói vô cùng dễ chịu và ấm áp.

-Con trai của ta hãy nói cho ta biết, những gì con nói lúc trước có phải là sự thật không?

Giọng nói này có một loại ma lực lôi cuốn kì lạ khiến cho người nghe không tự chủ được mà bị hấp dẫn theo nó, làm cho con người ta buông bỏ mọi chống cự không muốn dấu diếm bất kì bí mật nào trong lòng. Lâm Đình cũng sút tý nữa thì buột miệng nói ra sự thật chỉ là ở khoảnh khắc cuối cùng không biết tại sao thần trí lại khôi phục được một chút rồi trả lời "Vâng ạ, đó hoàn toàn là sự thật".

Lão già đối diện nghe thế thì gật gù thu hồi lại ánh sáng khiếp người từ đáy mắt rồi mở miệng hỏi.

-Anh bạn nhỏ không hiểu có chuyện gì mà nguoi chặn lão già ta lại vậy.

Lâm Đình lúc này nghĩ lại tình cảnh vừa rồi xém nữa thì vỡ tim mà chết, ông già này quá khủng bố chỉ một cái nhìn mà khiến cho người ta hoàn toàn buông lỏng mọi cảnh giác nếu không phải tự dưng thần trí đột nhiên thanh tỉnh thì hắn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

-Hề hề tiền bối văn bối xin có lễ, không biết người có thể vui lòng chỉ cho kẻ hậu sinh nơi có thể mua được công pháp tu luyện chân khí không?

-Thì ra là nguoi muốn mua công pháp, trong chợ giao dịch này cái gì cũng có, đi về phía cuối đường sau đó rẽ trái đi tiếp một đoạn nữa sẽ đến "Tàng Thư Lâu" chuyên buôn bán công pháp, tong đó không thiếu công pháp tu luyện tốt chỉ là phải xem vận khí của bản thân nguoi rồi.

Lâm Đình nghe thế vô cùng mừng rỡ nhưng lại có điểm nghi hoặc.

-Xin hỏi tiền bối thu mua công pháp sao lại cần vận khí gì ở đây ạ?

Lão già nghe hắn nói thế chỉ mỉm cười đáp lời.

-Cái đó là quy định của "Tàng Thư Các" đặt ra có thể nói là nơi quý giá nhất trong khu chợ này, trong đó tu tập vô số công pháp mà tiền nhân sáng chế ra, thậm chí còn có vài loại miến cường có thể xưng là nghịch thiên công pháp, chỉ là quy định ở đó có chút kì lạ, bất kì ai hay bất kì người nào trong cuộc đời mình cũng chỉ có thể vào đó ba lần còn có thể lấy được loại công pháp gì vậy phải xem tạo hóa của bản thân mình rồi.

Lâm Đình bây giờ đã có đôi chút hiểu ra vội vàng hành lễ đáp tạ.

-Đa tạ tiền bối chỉ điểm, nhưng nếu tiền bối chỉ muốn công pháp luyện chân khí mà lại lấy được công pháp cao hơn thì phải làm sao ạ?

-Ha ha điều đó thì không phải lo, "Tàng Thư Lâu" được phân thành ba tầng mỗi tầng đều phải có cánh giới tương đương mới có thể vào được.

-Tiền bối đã hiểu rồi vậy không dám quấy rầy tiền bối nữa ạ.

-Ừm trẻ nhỏ dễ dạy, có lễ phép ta thích rồi đấy, thôi được rồi đi đi anh bạn nhỏ.

Lâm Đình lúc này trong lòng đang nguyên rủa độc ác.

-Lão già chết tiệt ai là trẻ nhỏ, tên mặt trắng mặt dịch, đồ trai bao khốn nạn, hừ hừ nếu không phải người mạnh hơn ta thì để xem ông đây chơi chết người thế nào.

Nghĩ thì là thế nhưng ngoài mặt vẫn phải bày ra bộ dạng tươi cười thành khẩn tiễn lão ta đi xa.

Vừa thấy bóng dáng thẳng cha mặt dịch đó khuất bóng nụ cười trên mặt hần lập tức tâm trí buồn bực bước đi miệng thì lầm bầm.

-Mẹ kiếp** chả lẽ ta đây bước ra khỏi nhà không xem lịch hoàng đạo hay sao vừa ra cửa đã đâm ngay c** chó thế này đúng là xui tận mạng mà.

Nghe hần lầm bầm thế sách linh liền gầm lên.

-Đồ ngu, xui cái con khỉ, bây giờ tu vi người mới tầng bốn còn chưa thể tính là tu tiên giả cùng lắm chỉ là võ lâm cao thủ mà thôi, tùy tiện bất cứ người tu tiên nào búng một ngón tay là đủ cho người chết cả trăm lần rồi, cho nên người đi cũng đều đứng phải cao thủ, tốt nhất bây giờ làm việc phải điệu thấp chút, cứ ngênh ngang như thế thì đến lúc xảy ra chuyện lại bảo ta không nhắc nhở.

Lâm Đình nghe thế nội tâm khẽ chấn động giật mình tự cảnh tỉnh lại bản thân.

-Đúng ta bây giờ tu vi còn quá yếu, có quá nhiều thứ có thể đe dọa đến tính mạng, muốn cường vọng cũng phải có bản lĩnh, quyền sách nát nói đúng điệu thấp là tốt nhất, từ giờ trở đi khi chưa tu thành thần thông gặp bất kì người nào cứ nịnh trước đã tính sau.

Tự nhắc nhở bản thân mình rồi Lâm Đình tiếp tục bước đi theo chỉ dẫn của lão già lúc trước, vòng vèo bảy tám hồi cuối cùng hần cũng đến được trước tòa lâu ba tầng, trên biển đề mấy chữ cổ mang theo hương vị của năm tháng "Tàng Thư Các".

Tần ngần đứng trước cửa ngắm nhìn tòa lâu này đến khi có người đánh thức hần mới giật mình tỉnh lại.

-Anh bạn nhỏ chúng ta lại gặp mặt a.

-Thì ra là ngài, tiền bối tại sao người lại ở đây?

Thì ra cái người mà Lâm Đình nhìn thấy lại chính là ông già đã chỉ đường cho hần.

-Ha ha ta chính là người trông coi nơi này, người nói xem tại sao ta lại không thể ở đây chứ.

-Thì ra là thế, quả thật tiền bối đã thất lễ rồi.

-Thôi được rồi gặp mặt tức là có duyên vào trong rồi nói, à mà người tên gì ấy nhỉ.

Hần vội vàng trả lời.

-Tiền bối họ Lâm tên Đình, xin hỏi tôn hiệu của tiền bối để cho kẻ hậu sinh này được mở mang kiến thức ạ.

-Họ Lâm à, hơi ít người mang họ này vậy ta gọi người là Lâm Đình nhé còn tên họ thế tục của ta đã theo gió mà bay đi rồi, may mắn được đồng đạo ưu ái tặng cho cái danh hiệu "Tàng Thiên" người cứ theo đó mà gọi cũng được.

Tuy không biết lão "Tàng Thiên" có danh tiếng thế nào trong tu tiên giới nhưng chắc là không thấp nên hần cũng phải giả giới nịnh bợ một hồi cái gì mà "ngưỡng một đấng, đại danh đình đình....".

-Ha ha được rồi người không cần phải như thế, nói thật là lần đầu tiên ta cảm thấy mình nổi danh như thế đấy ha ha.

Nghe lão ta nói thế làm khuôn mặt Lâm Đình không khỏi đỏ lên, mắng thầm trong lòng.

-Lão già chết tiết sao không nói sớm, làm ông đây nói hớ một hồi, tức chết ta rồi, nhất định là thằng cha này cố ý.

Nghĩ thì là thế nhưng trên mặt hắn chỉ dám nở nụ cười gượng gạo một chút cũng không dám bắt kính với ông già này.

Nói giỡn, bắt mẫn? Ngươi dám sao, người ta chỉ cần bóp một phát là mười thằng họ Lâm cũng chết tươi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Quyết Tâm

-Mà Lâm Đình này ta đoán chắc là ngươi đến đây muốn tìm công pháp tu luyện chân khí cho chính mình nhỉ?

Nghe thế thì anh chàng oán hận rủa thầm.

-Mịa kiếp ông già chết tiết, biết rồi còn hỏi có cần giả dối vậy không muốn gì thì nói thẳng ra không được à, mà khoan.... tại sao lão ta lại biết ta cần công pháp tu luyện chân khí? Ông đây còn chưa nói mà.

Nghĩ đến đó thì hắn giật mình vội vàng hành lễ với lão ta.

-Tàng Thiên tiền bối quả là thần thông quảng đại liệu sự như thần, xin hỏi ngài làm sao mà biết được vẫn bối muốn tìm kiếm công pháp tu luyện chân khí vậy, hình như ta còn chưa có nói qua muốn công pháp nào nha?

-Ha ha ngươi đừng thấy làm lạ, người khác nhìn vào chỉ biết ngươi có tu vi phạm cảnh tầng bốn nhưng ta thì khác bọn họ, thứ nhất tu vi của ta hơn xa ngươi quan trọng nhất là lão già ta còn tu luyện một loại vọng khí thuật có thể dò xét được tu vi của người khác, mà vừa rồi ta dùng nó đảo qua người ngươi chỉ thấy khí huyết xung thiên như rồng như hổ nhưng lại chả có chút chân khí nào, nói thế hắn là ngươi đã hiểu rồi hả.

-Tiền bối tuệ nhãn như..... cây đèn cây, đúng là chả có việc gì có thể giấu được ngài, ngay cả việc ta ăn nhầm linh thảo mà có được tu vi hiện giờ cũng bị nhìn ra.

Lâm Đình nhanh trí vượt mong lão già và khéo léo lấp liếm tại sao mình có được tu vi hiện thời mà chả có chút chân khí nào.

-Khà khà ta cũng thật hâm mộ ngươi đó linh thảo có thể đề thăng chân khí có rất nhiều nhưng mà để cho một người bình thường chỉ bằng nhọc thân cũng có thể so được với tu sĩ phạm cảnh tầng bốn quả là vô cùng hiếm đó.

-Hề hề nhân phẩm tốt nên vận khí tốt thôi ạ.

Sách linh nghe thế xuyết nửa thì sặc chết.

-Nhân phẩm tốt? mẹ kiếp thằng này cũng trăng tráo quá đi, chẳng qua ông thích!

-Thôi được rồi hôm nay ngươi đến "Tàng Thư Các" của ta coi như có chút duyên phận tính rẻ cho ngươi vậy ba viên càn khôn thạch hạ phẩm, thế nào, quá rẻ phải không?

Nghe thế Lâm Đình mặt mũi đỏ bừng, nếu không phải ngại tu vi của lão già này hắn đã nhảy thẳng lên bàn chỉ vào mũi lão ta mà mắng rồi, chỉ là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

-Ấy Tàng Thiên tiền bối người xem trên người vẫn bối toàn bộ gia sản cũng chả được là bao, nể tình chúng ta có quen biết ngài có thể bớt chút chút được không, giá hữu nghị một viên là vừa đẹp nha.

Cái giá hữu nghị của hắn làm lão ta xem nữa phun sạch trà trong miệng ra.

-Ta xem ngươi đi buôn chả bao giờ lỗ vốn đâu nhỉ, mà thôi bớt cho ngươi không phải không được chẳng qua vài lần gặp mấy tên như ngươi chắc ta phải uống gió tây bắc mà sống quá.

Lâm Đình nghe thế giả vờ cười bẽn lẽn rất chuyên nghiệp, ông già đối diện thấy thế cũng phải làm tướng phát tay.

-Thôi được rồi bớt cho ngươi cũng được thôi nhưng không thể là một viên được hai viên chắc giá.

Tuy vẫn vô cùng đau lòng nhưng nhìn dáng vẻ lão già trai bao này vô cùng kiên quyết hắn cũng phải cắn răng móc ra gần một nửa thu nhập mà chính mình phải đổi mạng mới kiếm được.

Nhìn hai viên càn khôn thạch đầu đầu, lưu luyện không rời đến khi chúng biến mất hẳn trong lòng lão già thì hẳn mới thôi không nhìn nữa nhưng sắc mặt thì chả để coi hơn được tí xiu nào, xụ mặt đi theo lão ta đến nơi chọn công pháp.

Tòa Tầng Thờ Các này nhìn từ bên ngoài nhìn vào thì không lớn song đi vô mới thấy có điểm khác lạ, hỏi vị Tàn Thiên tiền bối này thì mới biết cái lầu này vốn là một món bảo vật không rõ cấp độ, tồn tại từ thời cổ đại đến nay vốn có rất nhiều công năng nhưng đến hiện tại chỉ còn lại vài cái, không gian nơi bọn hắn đang đứng cũng là một loại thần thông của nó, không gian nơi này có thể mở rộng gấp trăm lần so với bên ngoài mà thể tích bề ngoài không hề thay đổi, đúng là vô cùng thần kì, ngoài ra hình như còn vài loại nữa nhưng lão già chết tiệt này lại không chịu nói đúng là muốn cho người khác chết vì hiểu kì mà.

Đang tò mò quan sát nơi này thì Tàn Thiên lão già đã dẫn hắn tới trước cánh cửa một căn phòng rồi bảo.

-Ta nói lại cho ngươi một lần, từ khi bước vào chỉ có thể ở trong đó hai tiếng, đây, cầm lấy cái chuông này đừng có đánh mất đấy, khi nào muốn ra chỉ việc lắc nó lên là cánh cửa không gian sẽ xuất hiện mang ngươi quay lại, chỉ có hai giờ thôi còn tìm được cái gì phải trông vào chính ngươi rồi.

Nghe lão già nói có vẻ trịnh trọng, làm hắn cũng nghiêm túc hẳn lên, thấy Lâm Đỉnh gật đầu nhớ kĩ lão ta không biết từ đâu móc ra một tòa tháp ba tầng bằng ngọc nếu để ý kĩ không ngờ lại là phiên bản thu nhỏ của chính cái Tầng Thờ Các này, chỉ thấy ông ta cầm nó bằng tay trái, hơi nâng lên, miệng thì lầm bầm chú ngữ gì đó nhưng hắn đứng ngay bên cạnh lại chẳng thể nào nghe được bất cứ chữ nào cả, khoảng hai phút trôi qua cái tháp bằng ngọc trên tay Tầng Thiên lão nhân dần sáng lên, nó được bao bọc bởi một tầng sáng mờ ảo càng tăng thêm vài phần phong phạm tiên gia bảo bối, bất chợt lão già mở bừng hai mắt vung tay chỉ vào cánh cửa quát lên một tiếng "đi" thì từ thân tháp tuôn ra một luồng dao động vô hình hướng tới cánh cửa phía trước áp đến.

Khi luồng dao động chạm đến cánh cửa thì nó khẽ rung động rồi cũng hô ứng với bảo tháp bừng sáng lên, trên cửa chậm chậm hiện lên những nét điêu khắc mà bình thường không thể nào thấy được, chúng rục rịch chuyển động dường như tự có sinh mệnh vậy, những đường nét trường tới bỏ lui rồi tụ tập hết vào trung tâm cánh cửa hình thành tiêu kí một tòa bảo tháp ba tầng như hư như thực.

Lâm Đỉnh tròn tròn mắt nhìn hết thấy cảnh tượng trước mặt mà há hốc cả mồm, đến khi nghe được tiếng nói của Tàn Thiên lão già hắn mới giật mình tỉnh dậy.

-Anh bạn nhỏ ngươi chuẩn bị xong chưa ta sẽ mở ra cánh cửa không gian để ngươi tìm kiếm công pháp đây.

Nói xong rồi tay phải lão ta vận dụng pháp lực bắt đầu khắc họa mấy kí tự kì lạ lên khoảng không rồi ấn nó vào cánh cửa có hình bảo tháp trước mặt, chuyện kì lạ xảy ra những đường nét trên cánh cửa như nứt ra rồi hóa thành màu đen bắt đầu xoay tròn hướng về phía đồ hình bảo tháp như hình chong chóng vậy đến khi tất cả đều biến thành màu đen thì đồ hình bảo tháp cũng tự động xoay tròn rồi hòa mình vào trong khoảng không u tối đó.

Nhìn cái khoảng không u tối đen ngòm hình cánh cửa đang khẽ chuyển động nhấp nhô lên xuống làm Lâm Đỉnh nuốt một ngụm nước bọt, rồi hắn quay sang hỏi lão già một câu.

-Tiền bối không vào có được không, vẫn bối có bệnh sợ không gian tối a.

Nghe hắn nói thế Tàn Thiên lão già giận tím mặt không nói hai lời một cước đạp thẳng vào mũi tên khôn này bay thẳng vào cái cửa trước mặt.

Một tiếng gào thảm thiết rồi tất ngòm vang lên.

-Gào..g.a....

Khi xuyên qua cánh cửa không gian hắn phải lăn vài vòng rồi mới bò dậy nới đang định ngoác miệng ra mà chửi thì bị cảnh tượng xung quanh làm cho ngây người, hắn dụi dụi mắt nhìn lại một lần nữa, không sai thật sự là vậy nha.

Nơi hắn đang đứng không ngờ lại là vũ trụ bao la, bốn phía xung quanh thậm chí trên dưới đều là những vì sao lấp lánh, gần hắn nhất là một hành tinh như sao hỏa vậy to lớn vĩ đại, dưới chân Lâm Đỉnh như có một tấm chắn vô hình giúp hắn có thể đứng trong không gian này.

Bất chợt giọng sách lính lại vang lên trong đầu.

-Có gì đâu mà ngạc nhiên, chỉ là một loại ảo cảnh không gian tương đối cao minh mà thôi, Lâm Đỉnh ta kiến nghị ngươi đi về hướng ngôi sao lớn nhất đấy đi, ta cảm thấy có thứ gì đó làm cho bản thể rung động mãnh liệt.

Nghe sách lính nói làm cho hất bình tĩnh trở lại nhưng lại có chút ngạc nhiên, thứ có thể làm cho Chư Thiên Tạo Hóa Kinh rung động cộng hưởng chắc chắn không phải là thứ bình thường, "nói giỡn sao ngươi có thấy cuốn sách nào nói được không, ít ra đến bây giờ ta còn chưa thấy cho nên đồ mà có thể khiến cho con hàng này sinh ra cảm ứng nhất định là thứ vô cùng tốt bất kể giá nào cũng phải chiếm lấy."

Trong lòng nóng lên anh chàng vội vàng dốc hết sức chạy như bay về phía ngôi sao lớn đó, nhưng sau một hồi chạy hắn mới phát giác có điểm không ổn.

-Sách lính hình như chúng ta càng chạy càng xa ngôi sao đó thì phải?

-Không phải hình như mà là chính xác là ngươi đã chạy ra xa khỏi nó rồi?

-Rõ ràng là ta luôn nhắm phía trước chạy với lại ngôi sao to như thế làm sao có thể nhầm được.

-Đừng nóng, như thế là có hai khả năng, một là ngôi sao đó tự chạy đi.

-Mẹ người giỡn ai đây bảo một ngôi sao to bằng sao hỏa bỏ chạy người muốn chơi ta à.

-Hừ ta còn chưa nói xong, mà thằng nào bảo một ngôi sao không thể bỏ chạy, chỉ là người kiến thức hạn hẹp mà thôi, lý do thứ hai chính là ảnh hưởng của ảo cảnh đối với người làm lệch tuyến đường mà người muốn đến, theo ta đến 90% là vì nguyên do này.

-Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ, không lẽ bỏ qua à, thật không cam lòng mà.

Nghe được sách lính nói trong lòng Lâm Đình như tro tàn, đừng nói ba cái cảm chế, trận pháp cao siêu gì đó ngay cả loại đơn giản nhất hắn cũng còn chưa được sờ đến nữa là nói gì đến phá giải cái loại ảo cảnh cấp cao này.

-Bỏ qua? bỏ cái rắm, có ông ở đây người sợ cái gì.

Hắn như bắt được một tia hi vọng hỏi lại.

-Người có thể phá giả ảo trận này, quyền sách nát chết tiệt cái này không phải giỡn đâu đấy, chúng ta chỉ có hai giờ ở đây thôi đó.

-Người tên khốn này tức chết ta, tốt xấu gì ông mày cũng là sách thần đương nhiên phải có chút kiến thức hơn xa thằng nào tàn người rồi.

-Ta nhìn, nhìn a, được rồi sách lính người là cao nhân thể ngoại mau mau phá giả ảo cảnh đi.

-Ừm coi như người còn tự biết mình không phải là vãn cảnh ông ra tay sao.

Nghe nó nói mà Lâm Đình hận đến nghiến răng kèn kẹt cổ dẫn lòng ở một bên chờ đợi con hàng này phá giải trận pháp.

Mắt nhìn thấy thời gian đã trôi qua hơn phân nửa, lòng Lâm Đình như lửa đốt nhìn không được lên tiếng dò hỏi.

-Này sách lính người đã tìm được mấu chốt phá trận chưa thế, thời gian không còn nhiều lắm đâu.

-Người gấp cái gì có phải vợ đẻ đâu mà, cứ từ từ đừng nóng, người nhất định phải tin ta, nhất định phải tin đó, ông đây là ai chứ là sách thần đẹp trai nhất thiên hạ đấy.

Nghe quyền sách khốn kiếp này rêu rao như thế là hắn đã cảm thấy đại sự không ổn rồi bất chấp tất cả găm lên.

-ĐCM quyền sách kia người mau nói, rốt cuộc là có phá được hay là không, đừng để bố mày tức lên là không hay đâu.

Nhìn thẳng chính chủ lồng lộn lên sách lính cũng có chút chột dạ, ai bảo người lớn tiếng vỗ ngực đảm bảo giờ thì hay rồi.

-Đừng nóng, đừng nóng tạm thời thì đúng là chưa có đầu mối gì chẳng qua cho ta một ngày thì nhất định có thể phá giải nó a.

Vừa nghe được lời đó Lâm Đình gào lên thảm thiết.

-Gào tiền của ta, hai viên càn khôn thạch của ta hú hú, quyền sách chó mà người lăn ra đây, ông muốn lột da người hú hú.

Nhìn chủ nhân của mình kêu gào thảm thiết, như bị người ta cắt da cắt thịt, mặt mày méo mó tràn đầy vẻ bi thống sách lính vội vàng rút cổ lại.

-Mẹ nó người giỡn sao thằng cha này quá tởm rồi, không phải chỉ là hai viên càn khôn thạch thôi à, bây giờ mà mang đầu ra không bị con hàng này ăn tươi nuốt sống mới là lạ, có ngu mới ra, ăn binh bất động mới là thượng sách nha.

Sau một hồi tức sùi bọt mép, kêu gào khản cả cổ họng hắn mới dần dần bình tĩnh lại vội vàng đổi giọng gọi sách lính ra.

-Đồ khốn kiếp đừng có trốn nữa mau lăn ra đây cho ông, ta cũng không có ăn thịt người mà sợ cái gì.

-Hề hề không phải là ta muốn tốt cho người sao, có gì từ từ nói làm người ai làm thế.

Trán Lâm Đình lại nổi mấy cục gân xanh dày đặc nhưng được hắn cố kìm lại.

-Đừng nói nhảm nữa, mẹ nó người nghiến cứu cả nửa ngày trời ít ra cũng phải có chút thành quả chứ, nói xem còn có cách gì khác không, đừng bảo với ta là một chút biện pháp cũng không có.

-Cái này, tuy ta còn chưa nghiên cứu ra cách phá giải nhưng biện pháp không phải là không có chỉ là có phần nguy hiểm lắm.

Vừa nghe nó nói thế Lâm Đình hơi chút suy nghĩ mở miệng hỏi.

-Nguy hiểm à, cỡ nào? nói rõ ràng tý.

-Cái đó thì cũng khó nói phải thử mới biết, nhẹ nhất là tu vì sự giảm, nặng thì có thể đi tong mạng nhỏ, mà cái trận pháp này chỉ là ảo trận có lẽ không đến nỗi mất mạng, khoảng ba phần là chết tươi tại chỗ bảy phần là tu vì sự giảm.

-Đồ chết tiệt ngươi có chắc tỉ lệ không đấy, mẹ kiếp tính toán của ngươi mà sai lầm thì cả đám gặp diêm vương uống trà chiều hết đó.

Lần này thì sách linh vô cùng khẳng định nói.

-Yên tâm lần này bố vô cùng chắc, chỉ là cái trận nhỏ nhoi, nhớ năm đó ta còn gặp mấy cái lợi hại hơn nhiều....

Lâm Đình tức điên cả lên cất ngang lời ba hoa của quyền sách này.

-Thôi đừng làm nhảm nữa, mau nói ra biện pháp phá trận đi.

-Ừm cái này thì phải dựa vào chính bản thân ngươi rồi, còn nhớ môn thuật pháp bảo mệnh mà Chư Thiên để lại cho ngươi chứ, chính là cái môn "Nhất Tuyến Độn" ấy, bình thường thì ta định để cho ngươi trở thành sơ nhập linh cảnh tu tiên giả rồi mới bắt đầu luyện tập không ngờ hôm nay đã phải dùng đến rồi, pháp môn này cần phải có pháp lực làm trụ cột bảo hộ thì mới có thể thi triển mà không để lại di chứng quá nghiêm trọng, với tình trạng của ngươi bây giờ mà liều mạng cưỡng ép thi triển thì vô cùng nguy hiểm thậm chí có khả năng bị môn thuật pháp này hút khô tinh khí, máu huyết toàn thân.

Được sách linh phân tích lợi hại trong đó làm Lâm Đình rơi vào suy nghĩ, nó ở bên cũng không vội quấy rầy, an tĩnh chờ đợi hần quyết định, là sống hay chết vậy phải trông chờ vào chính bản thân Lâm Đình rồi.

Đứng trước sự lựa chọn giữa sống và chết không phải ai cũng có thể có đủ dũng khí can đảm mà liều mạng cả, bản thân hần là một người vô cùng sợ chết, có thể nói chỉ cần có thể sống cho dù là có phải làm một tên tiểu nhân a dua nịnh hót, thậm chí bán rẻ nhân cách, tổn hại lương tâm hần cũng chẳng thêm nháy mắt một cái mà làm ngay, từ lúc nghe sách linh nói khả năng phải chết khi thi triển thuật này là rất cao đôi tay của hần chưa hề ngừng run rẩy biểu đạt cho nội tâm khiếp đảm của chính mình, trong lòng hần tự nhủ có cần vì một môn công pháp chưa biết công dụng thế nào mà liều mạng không, chẳng đáng chút nào, từ từ rồi kiếm pháp môn tu hành khác mà cũng được a, cần gì phải liều mạng.

Tự nhủ như vậy Lâm Đình đã sinh ra ý nghĩ rút lui nhưng khoảnh khắc cuối cùng hần lại nghĩ đến người mẹ già đang ở quê hương mong ngóng hần trở về, nhớ đến những kỉ niệm khi còn thơ bé được mẹ hiền chăm bẵm cho từng miếng ăn, từng giấc ngủ, lại nhớ đến những ngày tháng gia cảnh khó khăn ăn không đủ no mặc không đủ ấm chỉ vì thấy con trai nhỏ mở miệng kêu đói cho dù bệnh tật hành hạ, thân xác rã rời mẹ cũng cố gắng vực dậy đi làm thuê cho người để cho con được ăn một bữa cơm no.

Từng kỉ niệm cứ ùa vào tâm trí hần, làm cho hần nhớ ra lý do tại sao mình lại đi đến không gian này, đúng! bây giờ hần có thể từ bỏ công pháp nơi này không cần liều mạng ra ngoài kiếm đại một bản công pháp tầm thường tu luyện cũng được, nhưng như thế thì hần chẳng có gì khác hàng ngàn hàng vạn người tu tiên bình thường ở thế giới này, đừng nói là trong hai, ba ngàn năm tu thành đạo cảnh phá giới già trở về quê nhà báo hiếu cho mẹ, chỉ sợ là hai vạn năm cũng chưa thành thần thông, mà cho dù lúc đó tu thành bậc đại thần thông thì mẹ có còn nữa chẳng, còn có ích lợi gì chứ, còn không bằng ở lại quê nhà phụng dưỡng mẹ đến cuối đời.

Hai mắt Lâm Đình đỏ hồng rưng rưng, "ta liều mạng, cùng lắm là vĩnh viễn nằm lại nơi đây thôi"

Sách linh thấy hần thế cũng gầm lên.

-Tốt chủ nhân của ta ít ra cũng phải như thế chứ, ha ha, thiên tài thế giới này chưa bao giờ thiếu nhưng có thể đứng trên đỉnh mà nhìn xuống chúng sinh có mấy ai, ngươi sinh ra đã không phải thiên tài, căn cốt phải nói là con m* nó nát bét, nhưng có làm sao chỉ cần đồ máu và nước mắt gấp mười gấp trăm thậm chí gấp nghìn lần thì những kẻ được gọi là con cưng của trời hay tuyệt thế thiên tài gì đi đó cũng bị ngươi dẫm dưới chân mà thôi.

-Được hôn nay ta liều mạng được ăn cả ngã về không, hi vọng bản công pháp phía trước không làm ta thất vọng, cháy lên đi sinh mệnh của ta.

Phản cảnh tuy chỉ mạnh hơn người bình thường một ít nhưng dù sao cũng là người tu hành, đã có thể nắm được một ít bí quyết điều động sức mạnh của thân thể, mà bí thuật thiêu đốt sinh mệnh đòi lấy lực lượng trong thoáng chốc thì hầu như tu sĩ nào cũng có thể thi triển chỉ là không đến bước đường cùng chẳng có ai dám dùng cả, lần này Lâm Đình buông tay làm lớn một hồi, không những sinh mệnh, tuổi thọ điên cuồng thiêu đốt mà cả bốn nguyên khí ẩn sâu trong cơ thể cũng điên cuồng bốc lên trào ra hô ứng hòa nhập hóa thành lực lượng thi triển Nhất Tuyến Độn, cả người Lâm Đình như hóa thành một vầng sáng chói mắt, khi thúc đẩy tất cả đến đỉnh điểm hần gầm lên một tiếng vang vọng không gian, "Nhất Tuyến Độn" lên cho ta a....

Toàn thân trên dưới của hần sau khi thi triển bí thuật lập tức bắt đầu biến đổi lấy một phương thức kì lạ hóa thành một sợi chỉ ánh sáng hòa lẫn với hoàn cảnh nơi này rồi chậm chậm bay về hướng ngôi sao lớn, dường như sợi chỉ bay rất chậm nhưng không gian xung quanh nó như bị đình trệ, thời gian như ngừng trôi, tất cả biến hóa khi sợi chỉ lướt qua mới khôi phục bình thường, cuối cùng thì sợi chỉ ánh sáng cũng nhẹ nhàng xuyên qua một vách ngăn vô hình lao thẳng đến tinh cầu to lớn phía trước, nói thì chậm nhưng thực ra diễn biến hiện tại vô cùng nhanh không phải sợi chỉ do Lâm Đình biến ảo ra làm thời gian xung quanh ngừng lại mà là do nó di chuyển quá nhanh, đến nỗi thời gian cũng gần như mất đi tác dụng vốn có.

-Àm, một tiếng động như có cái gì đó bị xé rách sụp đổ vang lên, trong nháy mắt khi xuyên qua vách chắn vô hình sợi chỉ ánh sáng do hần biến ảo mờ dần rồi hoàn toàn biến mất trong khoảng không này làm gì có tinh cầu nào có chẳng là một khoảng tối om, đen kịt chỉ là có thêm ba cái quang cầu lơ lửng tỏa ra ánh sáng êm dịu ở nơi này, bất chợt khoảng không hư vô đó lại xuất hiện một bóng hình với mái đầu lấm tấm bạc, tinh thần ể oải, nhìn kĩ lại không ngờ thân ảnh có chút già nua đó lại là Lâm Đình.

Hần mở miệng cất lên cái giọng khàn khàn vô lực mà chính bản thân hần cũng cảm thấy giật mình.

-Sách li.n.h, nha....n.h, mau cảm ứng xem cái ta cần ở đâu, thời gian đã sắp hết rồi.

Kêu gọi một lúc lâu cho đến khi Lâm Đình tưởng nó đã xảy ra vấn đề thì mới có một giọng nói yếu ớt đáp lại.

-Bên trái, đừng để ý đến ba quang cầu đó, nhanh là bên tr.á...i....

Dường như đã hao tận sức lực cuối cùng cho dù hắn có kêu gọi chút nào nó cũng không hề tỉnh lại, Lâm Đình biết vừa rồi nếu không có sách linh liều mạng thả ra bốn nguyên khí chứa trong bản thể thì chính mình đã chết rồi, tuy chỉ vận dụng bí thuật trong khoảnh khắc nhưng hắn lại không ngờ được nó lại tiêu hao khủng bố đến như vậy.

-Mẹ kiếp bí thuật bảo mệnh cái chó gì, phải là lấy mệnh mới đúng, không thì triển thì cứu tử nhất sinh, thì triển thì gần như thập tử vô sinh tổ cha nó ta khinh ta phi nhổ tên khốn sáng tạo ra loại bí thuật này.

Chửi rủa cũng bỏ tức nhưng thời gian lại không còn nhiều, lão già kia đã nói trong vòng hai tiếng nhất định phải ra khỏi nơi này nếu không hậu quả khó lường, mà hắn cũng chả còn chút sức lực nào mà thi triển Nhất Tuyền Độn một lần nữa, cho dù có thể thi triển thì có cho thêm mười lá gan nữa hắn cũng chả dám, "giờ sao một lần thi triển thì gần chết làm thêm phát nữa chi sợ đến chút tro cốt cũng chả còn".

Chỉ còn khoảng năm phút nghe lời sách linh hắn tập trung hết lực chú ý về phía bên trái ba quang sáng nhưng cho dù Lâm Đình có mở lớn hết cả hai mắt cũng chỉ thấy một khoảng đen kịt trống rỗng, thời gian cứ từng phút trôi qua, cái chuông đã được hắn cầm chặt trên tay.

-Không thể nào sách linh nhất định không lừa ta, nhất định phải có cái gì đó, tâm động không bằng hành động liều lần nữa.

Rồi bất kể có cấm chế nguy hiểm gì hay không Lâm Đình dùng tám thân huyết nhục có chút lão hóa lao thẳng về phía trái ba quả cầu ánh sáng, dị biến nổi lên, vừa duỗi tay trái về phía trái để mở mắt thì cánh tay hắn như bị những lưỡi dao vô hình cắt xé, máu tươi đầm đìa, có chỗ sâu đến tận xương làm hắn không nhận được rỗng lên thâm thiết, a...a...a gào... a, thế mà không ngờ Lâm Đình lại không hề rút tay lại mà càng nhanh chóng lấy thế sét đánh chớp về phía trước, cuối cùng trời xanh không phụ người có lòng tốt cuộc cánh tay Lâm Đình đã chạm phải cái gì đó lạnh lạnh, tròn tròn, chưa kịp cảm nhận kĩ càng thì nó đã hóa thành thể lỏng bao trùm toàn bộ cánh tay trái máu thịt đầm đìa rồi dần thấm vào từng lỗ chân lông tu bổ vết thương do những lưỡi dao vô hình gây ra, khi tay trái hắn chạm được vào nó thì những lưỡi dao vô hình đột nhiên biến mất như chưa bao giờ tồn tại, tay phải Lâm Đình lắc mạnh cái chuông.

Từng tiếng đình đình đang đang vang vọng khắp khoảng không gian này, một cánh cửa từ hư vô đột ngột xuất hiện sau lưng Lâm Đình tỏa ra sức hút mạnh mẽ kéo toàn bộ thân thể hắn chui vào cánh cửa, khoảnh khắc cuối cùng trước khi bị kéo vào hoàn toàn tay trái hắn không ngờ lại thuận thế chớp luôn quang cầu gần nhất rồi mất hút sau thông đạo hư không, tất cả khôi phục lại bình thường chỉ là trong khoảng không gian tối tăm vầng trăng này lại thiếu mất một nguồn sáng càng làm cho nó u ám thêm vài phần.

Tầng Thiên lão già đang ngồi ở đại sảnh nhân nhâ thường thức chum trà Ô Long quý hiếm mà lão ta mới được một tên phạm nhân dâng tặng cách đây không lâu, vừa nhấp được một ngụm âm họng thì khoảng không trước mặt lão ta đột ngột xao động rồi chậm chậm sản sinh ra một lỗ đen vừa đủ một người chui qua, thấy thể ánh mắt Tầng Thiên lão già có hơi sáng lên nhưng rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc phần trà của mình chỉ là sự việc kể tiếp lại làm cho lão ta phun sạch ngụm trà mới đưa lên miệng ra.

Một người đàn ông trung niên, tóc hoa râm từ trong lỗ đen chặt vật lao thẳng từ trong lỗ đen ra với tư thế bất éch tiêu chuẩn, "ầm" một tiếng, cả đại sảnh có hơi rung rinh một chút, nhưng điều làm cho Tầng Thiên lão già không thể tin được là vật đang nằm trong bàn tay trái của cái thằng lỏi kia, không sai người này chính là Lâm Đình mới từ không gian kia đi ra.

Hắn khẽ rên rí một tiếng rồi lồm cồm bò dậy, phui phui quần áo thì bất chợt nhìn thấy ánh mắt đỏ hồng chất chứa sự phẫn nộ, đố kị, như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn mình làm da gà, da vịt nổi hết cả lên.

-Áy Tầng Thiên tiền bối sao ngài lại ở đây, à mà hôm nay trời có vẻ đẹp nha, mà thôi cảm tạ tiền bối ưu ái nếu không có việc gì vẫn bối xin đi trước một bước ạ.

Nhìn cái ánh mắt đỏ thừng ngu cũng biết là đại sự không ổn, lúc này mà không co giò mà chạy còn đợi lúc nào, chả lẽ đợi người ta bắt lại hấp đầu thì muốn chạy cũng muộn rồi nha.

Thấy thẳng ranh trước mặt ngó lơ định chuẩn lão ta không nhận được nữa vội nói.

-Áy Lâm Đình từ từ hẵng đi chứ, ngồi xuống uống trà đã, ài ta mới gặp chú mày lần đầu mà có can giác như đã quen biết từ lâu à, có lẽ kiếp trước chúng ta là anh em cũng nên đó, ngồi xuống, ngồi xuống làm chén trà tiện thể hàn huyên đôi điều chứ nhỉ.

Nghe thấy thể Lâm Đình thâm trầm lão già này quá vô sỉ, mới lúc trước còn tiền bối văn bối loáng cái đã thành thân huynh đệ một nhà, tổ bà nó da mặt so với ông đây còn dày hơn đúng là lão hồ ly mà.

Không có việc gì tự nhiên ân cần không phải gian dối thì cũng là đạo tặc, biết thì là thế nhưng khổ nỗi người ta là dao là thớt mình chỉ là cá thịt có thể không cúi đầu sao, bây giờ mà cứng không chết cũng lột một lớp da.

- Áy tiền bối người quá khách khí rồi, văn bối làm sao dám xưng huynh gọi đệ với thể ngoại cao nhân như ngài chứ, Tầng Thiên tiền bối có lời văn bối sao dám không nghe hà hà.

-Thằng em này sao lại khách sáo với ông anh đây thế, ta cũng chỉ lớn hơn chú mày vài tuổi thôi thì đành mặt dày nhận làm nghĩa huynh vậy, sao chú em thấy thế nào?

Lâm Đình thấy thế trong lòng nguyên rủa lão già này gần chết.

-ĐCM thằng già mắc dịch nguoi có cho ta cơ hội cự tuyệt sao, nguoi đã nhận làm anh của ông đây rồi chả lẽ ta còn dám nói không à.

-Ấy được làm tiểu đệ của ông anh là niềm vinh dự của thằng em đây,ông anh có việc gì cứ sai bảo một tiếng, dù lên núi đao xuống chảo dầu em đây cũng không từ a.

-Nghĩa huynh....

-Nghĩa đệ.....

Thế là cả hai tên một già một trẻ nắm tay nhau, nước mắt rung rung như thể anh em mấy kiếp rồi, tổ bà nó hai thằng này cho đi làm diễn viên đảm bảo lừa được khối người, quen biết chưa được bao lâu chớp mắt cái đã vô cùng thân thiết phải nói là già dối nha vô cùng già dối đó, quá vô sỉ, chẳng qua ta thích.

Vô sỉ thì vô sỉ nhưng hai tên khốn này thế mà mặt không hề đỏ, tim không đập nhanh chút nào người ngoài nhìn vào chỉ thấy vô cùng cảm động mà thôi, diễn thì cũng đã diễn rồi bây giờ mới đến chính đề, Lâm Đình cũng biết lão ta vì cái gì mà nhiệt tình với mình như vậy nên chủ động mở lời.

-Ấy ông anh, hôm nay chúng ta lần đầu gặp mặt trên người thằng em cũng chả có gì quý giá chỉ có quả ngọc giản này là đáng chút tiền, thôi thì mượn hoa kính phạt mong ông anh vui lòng nhận cho.

Nghe thấy thế lão già đổi diện trầm mặt xuống, nói.

-Chú mày làm thế là có ý gì, có phải xem thường người anh em này, chúng ta là người một nhà sao ta lại có thể mặt dày nhận món yêu thích của nguoi chứ, với lại ta đây còn chưa có lễ vật gặp mặt cho thằng em mà, sách có câu người quân tử không đoạt vật yêu thích của người a.

Lâm Đình vừa thấy lão nói xong trong lòng thần nghĩ.

-CMN nguoi là người quân tử sao, chả lẽ phải lột sạch trên dưới ông đây nguoi mới hài lòng, mà con hàng này không lẽ hôm nay ăn chay???

Chưa đợi hần nghĩ xong Tàn Thiên lão già đã nói tiếp.

-Mang tiếng là huynh đệ mà là lại không có gì tặng cho chú mày hai tiếng nghĩa huynh này làm ta cũng ngại quá, thôi thì có hai quả sao chép ngọc giản này tặng cho chú mày vậy, chỉ cần áp vật này vào chính bản thì có thể giúp cho người sở hữu sao chép lại bất kì công pháp nào được lưu trữ trong ngọc giản cho dù nó có phức tạp đến thế nào, tuy không phải vật quý báu gì nhưng hiện tại tu tiên giới đã thất truyền cách chế tác ta cũng chỉ có hai quả à.

Móa tưởng lão già này dối tình ăn chay ai ngờ đã chuẩn bị sẵn hậu chiêu rồi, ta biết mà.

-Hề hề vậy thằng em đây cũng không khách sao nhưng có lẽ cần thử nghiệm công năng chút chứ nhỉ, vừa đúng lúc trong người tiểu đệ có mang theo một quả ngọc giản, anh xem có gì không?

Đến lúc này thì nụ cười trên mặt Tàn Thiên càng tươi hơn vội vàng trả lời.

-Đúng đúng chú mày nên thử tí đi, vật này ta cũng chưa từng dùng đến nhờ đâu có sai sót gì thì không tốt lắm.

Lâm Đình móc hai quả ngọc giản ra áp vào nhau, một luồng khí trắng sữa tinh thuần từ ngọc giản sao chép lan ra rồi bao trùm cả hai lại thành một cái kén màu trắng ước chừng mười lăm phút sau thì cả hai tách ra, quả ngọc giản chép trở nên giống hệt quả ngọc giản công pháp trên tay Lâm Đình, nhìn thấy thế hai mặt lão già ngồi bên cạnh sáng lên, Lâm Đình cũng biết điều vô cùng cần lấy quả ngọc giản sao chép đưa qua cho lão ta.

-Cái này, thật là ngại quá, ngại quá.

Nhìn cái lão già vô sỉ trước mặt miệng thì luôn mồm kêu ngại nhưng quả ngọc giản vừa đưa đến được lão ta thành thực chụp lấy cất vào lòng, cười đến nổi miệng không khép lại được.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không Hối Hận

Sao một hồi đưa qua đây lại khách sáo già dối cuối cùng thì mọi việc cũng đâu vào đấy, Lâm Đình đang định đứng dậy cáo từ thì nghe lão ta nói.

-Ấy chú em sao lại đi nhanh thế từ đã nào, ta thấy chú mày lấy được cái ngọc giản này chắc phải trả giá không nhỏ nhỉ, thôi thì để ta giúp ngươi một tay bồi bổ nguyên khí, tránh cho có người oán hận trong lòng nha.

Nói rồi không để Lâm Đỉnh kịp trả lời lão ta liền vận chuyển pháp lực về cái gì đó vô lòng bàn tay rồi áp lên người hắn, không ngờ từ chỗ được bàn tay đó ấn lên như có từng dòng khí ấm áp tràn vào thân thể Lâm Đỉnh giúp xua tan mọi mệt mỏi và dĩ chứng sao khi thi triển Nhất Tuyến Độn còn sót lại.

Vốn vì thi triển bí pháp mà cả người hắn từ một chàng trai khỏe mạnh tràn đầy nhựa sống biến thành một người đàn ông trung niên tinh thần ế oải, những tướng hình dạng này sẽ giữ mãi cho đến khi hắn đột phá giới hạn thọ mệnh mới khôi phục, nào biết được phúc họa song hành lần này chịu thiệt, nhìn đau giao ra một bản copy công pháp lấy được trong Tầng Thư Lâu lại có thể đổi lấy việc lão già này ra tay chữa trị thương tổn cho hắn, vụ buôn bán này tuyệt đối có lời nha.

Từ lòng bàn tay Tầng Thiên lão già không ngừng truyền qua từng luồng năng lượng ấm áp khiến toàn thân trên dưới của Lâm Đỉnh thoải mái khó nói nên lời, mái tóc vốn lấm tấm bạc dưới sự trợ giúp của nguồn năng lượng tưởng chừng vô hạn này đã biến thành đen nhánh trở lại, da dẻ của hắn cũng hồi phục sự căng mịn láng bóng như xưa, từng tế bào trong cơ thể Lâm Đỉnh điên cuồng cần nuốt hấp thu nguồn năng lượng này, công pháp Chư Thiên Tạo Hóa cũng rục rịch tự hành vận động.

Lúc đầu Tầng Thiên lão già còn cảm thấy có chút nhẹ nhàng, cho rằng chỉ cần mình thi pháp truyền chút năng lượng là có thể hoàn toàn tu bổ một tên tu sĩ phạm cảnh tầng bốn không ngờ khi truyền năng lượng vào lão mới cảm thấy thương thế của hắn cực kì nghiêm trọng, không chỉ bề ngoài lão hóa mà trong thân thể Lâm Đỉnh dưới cảm ứng của lão ta sinh cơ, khí huyết cũng gần như tiêu tán, như thế thì cũng thôi đi vẫn nằm trong khả năng chấp nhận được, thật sự làm cho lão kinh hãi chính là không biết từ đâu trong cơ thể Lâm Đỉnh lại truyền ra một cỗ hấp lực khủng bố, điên cuồng cần nuốt pháp lực của bản thân.

Trong giây phút kinh hãi Tầng Thiên vội vàng chặt đứt liên hệ với một phần pháp lực rồi rút tay ra khỏi người Lâm Đỉnh cau mày suy nghĩ.

Đang vô cùng sáng khoái hấp thu nguồn năng lượng từ ngoại giới thì bất chợt bị cắt đứt làm hắn vô cùng hụt hẫng, nếu có thể hấp thu thêm một lúc nữa không khéo ngay cả cảnh giới tầng bốn cũng có thể ổn định trở lại chả phải như bây giờ mới khôi phục được tu vi tầng ba đỉnh phong.

-Ấy nghĩa huynh, tiền bối, đại ca, đại thúc..... giúp người thì giúp cho trót, người là bậc tiền bối cao nhân tồn thất chút xíu pháp lực đó thì ăn thua gì chứ, cho xin thêm chút nữa đề.

Nghe thế lão ta trợn trừng mắt tức vênh râu lên.

-Thằng nhãi, ngươi thì biết cái quái gì, vừa rồi giúp ngươi làm một thành pháp lực của ta đi tong rồi, để cho ngươi hấp nữa thì ông đây thành xác khô à, đẹp, không có cửa đâu em

Lâm Đỉnh nghe thế thì cười bẽn lẽn tỏ ra xấu hổ làm người khác nổi hết cả gai ốc nhưng trong lòng thầm rủa.

-Lão già keo kiệt vắt cổ chày ra nước, lật mặt nhanh thế không phải chỉ là một thành pháp lực thôi sao có cần lòng lợn lên thế không.

Đang mãi suy nghĩ thì nghe được mấy câu của lão già đối diện làm xem tý nữa thì cu cậu sồn cả ra quần.

-Công pháp mà ngươi đang tu luyện có lẽ thuộc loại tà đạo, nếu để cho mấy thằng nhân sĩ võ ngực tự xưng trừ ma chuyên nghiệp mà biết được thì hắc hắc đảm bảo ngươi chả còn sống mà bước ra khỏi khu chợ này được đâu.

Vừa nghe xong thì hắn sợ đến nổi tái cả mặt vội vàng túm áo lão ta gào lên.

-Oan uổng quá, tiền bối, lão ca, oan uổng quá, ta là người thanh liêm, chính trực, thấy sắc không động lòng, thấy tiền tài không tham lam, là chính nhân quân tử đó, tà đạo? làm sao lại có liên quan đến ta chứ hu hu, ngài phải tin ta, nhất định phải tin ta hú hú.

Nhìn con hàng này nước mắt bù lu bù loa rông lớn bên tai của mình Tầng Thiên lão già chỉ muốn vỗ cho hắn một phát chết tươi.

-ĐCM chính nhân quân tử? mẹ kiếp* sao ngươi không tiểu một bãi rồi tự nhìn lại chính mình đi, chỉ sợ mười kiếp cũng chưa đến phiên ngươi nữa là, có thằng quân tử nào thế này sao?

Lão ta bây giờ vừa tức vừa buồn cười, không phải mới cảnh cáo có mấy câu mà con hàng này sợ đến nổi mặt mày xanh mét đã vậy lại còn run cầm cập nữa chứ, trời ạ còn có loại tu tiên giả như thế này sao, quá mất mặt mà.

-Được rồi đừng khóc nữa, sợ cái gì chứ ngươi chỉ cần không để lộ đặc tính công pháp ra ngoài thì thằng nào biết được, mà công pháp ma đạo, tà đạo gì đó thì đã sao lão già này cũng có tu luyện vài loại đây làm đêch gì thấy thằng nào dám đến làm phiền, ta nhắc nhở ngươi là để cảnh báo ngươi không nên lợi dụng đặc tính của nó mà hãm hại cướp đoạt tu vi của người khác tăng trưởng chính mình, công pháp chính hay tà đều là do người sử dụng nó mà thôi, hắc hắc nếu ngươi dám can đảm làm vậy thì chuẩn bị để cả tu tiên giới đuổi giết đi.

Nghe lão ta nói thế Lâm Đỉnh bình tĩnh lại ngay làm quái gì có vẻ sợ sệt như vừa rồi, mở miệng trả lời.

-Hắc hắc đa tạ tiền bối nhắc nhở, Lâm Đỉnh ta vốn là kẻ quân tử luôn hành xử theo phương châm "lấy đức phục người" làm sao có thể làm ra chuyện trời người đều oán như vậy chứ, chep chep chỉ là nếu có thật đáng đến tận miệng thì ta cũng đành miễn cưỡng nhận lấy vậy, ài thời buổi này làm người tốt cũng thật khó nha.

Nghe hán nói xong thì hai tên một già một trẻ như ngầm hiểu ý cười lên hô hô nghe mà, tổ bà nó lạnh cả sống lưng.

-Thôi được rồi ta không cản trở làm mất thời gian của ngươi nữa, mỗi người đều có cơ duyên của chính mình lão già ta đây cũng lười quản, là chính hay tà vậy phải xem bản tâm của ngươi rồi.

-Đa tạ lão huynh chỉ giáo vậy Lâm Đỉnh ta xin cáo từ, nếu có duyên sẽ còn gặp lại.

Hán quay đầu bước thẳng ra khỏi Tầng Thư Quán không hề quay đầu nhìn lại.

Vừa bước ra khỏi cửa thì như đi qua hai thế giới khác nhau vậy, bên kia cánh cửa là một thế giới bên này lại là một thế giới khác, mà cũng có thể đó là ảo giác của chính bản thân hán.

Nhìn bầu trời đã về đêm, hàng ngàn hàng vạn vì sao đua nhau lấp lánh tỏa sáng, gió nhẹ hiu hiu thổi làm tâm tình con người ta dễ dàng buông xuôi thả lỏng mà nhìn ngắm khung cảnh đẹp đẽ này, bản thân hán cũng không ngoại lệ lúc này Lâm Đỉnh đang nằm dài trên một cái chiêm tinh đài bỏ không hướng mắt nhìn về phía bầu trời, trong đầu miên man suy nghĩ.

-Trong hàng tỉ ngôi sao kia có thể có một vì sao chính là quê hương của ta, giờ này có lẽ mẹ và chị cũng đang say giấc nồng, mà cũng có thể là không, không biết mẹ đã thấy được bức thư mình để lại chưa nhỉ, chắc bà đau lòng lắm.

Cứ nghĩ đến thân nhân đang ở nơi xa mòn mỏi chờ đợi hán trở về là lòng Lâm Đỉnh thất lại, quặn đau, rồi cuộc bản thân Lâm Đỉnh rồi cuộc cũng được nếm trải nỗi khao khát nhớ nhung hướng về quê hương của những kẻ đất khách tha phương, nếu không học cách thích nghi có lẽ nó sẽ từng ngày, từng giờ gặp nhăm tâm hồn người lữ hành cho đến lúc chết hoặc đến khi có thể trở về quê nhà.

-Ài ta còn quá yếu a, muốn đánh tan vách ngăn không gian cần phải đạt tới Đạo cảnh phá giới giả, mà ta chỉ là tu sĩ phạm cảnh nhỏ nhoi mỗi ngày phải gầy dựa lê lê từng bước ở tu tiên giới, ngay cả tính mạng cũng khó có thể bảo toàn vậy thì còn nói gì đến việc khác, có thể ngày mai sẽ ngã xuống thì sao? Ta lựa chọn con đường này rồi cuộc có đúng không?

Càng nghĩ Lâm Đỉnh càng cảm thấy nhụt chí, hán thậm chí sinh ra hoài nghi chính mình đi đến thế giới này có đúng không nữa, đang hoang mang do dự thì một giọng nói vang lên hoàn toàn đập tan nỗi băn khoăn lo lắng trong lòng hán.

-Lâm Đỉnh ngươi có phải đàn ông không thế, hay dưới háng eo có chim, cò cưa dây dưa cứ như đàn bà vậy, tuy ta chỉ là một cuốn sách nhưng ông cũng biết đàn ông khi đã quyết định việc gì thì tuyệt không hối hận cho dù đó là sai lầm, bây giờ ngươi còn lựa chọn khác sao, hối hận? hối hận có tác dụng chớ gì chứ, thời gian ngươi ngồi đây mà thần tho, lo lắng không bằng trở về lập tức tu luyện đề cao thực lực cha rồi, tổ bà nó nổi sát, nổi đất gì thì cũng đập bẻ cho ta.

(điền có Hạng Vũ đập nổi dìm thuyền để quân lính liều mạng tiến về phía trước)

Giọng của sách linh vang lên xua tan mọi lo lắng băn khoăn trong lòng hán.

-Đúng phải cảm tạ ngươi rồi sách linh, ngươi nói rất đúng xem tí nữa thì ta đi vào ngã rẽ rồi, cuộc đời có mấy khi như ý, đã chọn lựa thì tuyệt không hối hận, hướng chỉ con đường mà ta đã chọn rộng lớn thênh thang nổi thông với đại đạo chí cao vô thượng, người khác làm được Lâm Đỉnh ta thân mang tuyệt học há có thể thua kém được sao, không phải chỉ là hai ba ngàn năm thôi à, mẹ kiếp ông không tin không đạt tới được.

Nội tâm của hán được sách linh kích động "dã tâm" nổi lên bùng bùng.

Lâm Đỉnh phi thân nhảy xuống chiêm tinh đài từng bước kiên định đi về phía Hợp Hoan Lầu, trong đầu không ngừng vang lên tiếng cổ vũ.

-Ha ha được lắm, ta biết mà người ta chọn làm sao có thể kém được chứ, tốt lắm chỉ cần ngươi giữ vững niềm tin như hiện tại lúc đó đừng nói chỉ là vượt qua mấy thăng loi có chút thiên phú, cho dù là mấy lão quái vật cổ xưa đến một ngày nào đó cũng bị Lâm Đỉnh ngươi dẫm nát dưới chân mà thôi.

Như được ăn thuốc kích thích toàn thân Lâm Đỉnh hiện giờ nhiệt huyết sôi trào chỉ hận không thể lập tức mọc cánh bay thẳng về núi Thông Thiên bế quan tu luyện sớm ngày đề cao thực lực

Chỉ là khi bước vào cửa Hợp Hoan Lầu thì hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hán lập tức chuyển đổi từ "nhân huyết" sôi trào trở thành "thú huyết" ngay lập tức.

Một đôi môi ướt át, kiều diễm, như những trái dâu tươi căng đầy mọng nước, như khiêu khích, như mời gọi làm cho bất cứ thằng giống đực nào cũng đều chỉ muốn chạy đến hưng hăng "ngọam" một cái cho bồ ghét. Lâm Đỉnh không phải ngoại lệ, trong lòng hán lúc này liên tục tụng niệm "xung động là ma quý, ma quý...."

Chủ nhân của đôi môi khiêu gợi này không ngờ lại là vị tỷ tỷ My Yên, lúc Lâm Đỉnh nhìn thấy nàng ta thì My Yên cũng đã phát hiện ra hán, cặp mắt to tròn của nàng chớp sáng, đôi môi nhỏ nhắn đỏ khê nhếch lên, cái lưỡi phấn hồng ngo ngoe liếm nhẹ một cái như kiểu thợ săn nhìn thấy con mồi trong tầm ngắm, thế thì cũng thôi đi dù sao nếu chỉ nhìn cũng chả mất đi tí tẹo thịt nào, chết người ở chỗ là nàng ta thế mà lại đi về phía hán đã vậy cái áo ngoài mỏng manh bao trùm lên từng tấc da thịt nõn nà như ẩn, như hiện càng làm tăng thêm sức dụ hoặc trí mạng đối với những kẻ tâm trí thiếu kiên định, vô cùng không may là anh chàng của chúng ta chả phải cái loại cao nhân đặc đạo nhìn hồng phấn chỉ là khô lâu, núi sụp ầm ầm mà tâm không loạn, mà cứ cho là núi sụp cũng không loạn đi nhưng chỉ cần hai ngọn đồi nho nhỏ trên ngực My Yên phập phập phồng phồng thì tâm cảnh gì đó cũng phải theo đấy mà lên lên xuống xuống mấy lượt nha.

Nước miếng Lâm Đình nhiều thành từng dòng cũng chả buồn lau đi, miệng lưỡi hẳn lúc này khô khốc thẳng nhỏ không cần đại ca dạy bảo đã tự động vùng lên phản kháng.

-A... ai..yêu đây không phải là Lâm Đình đệ đệ sao, làm người ta nhớ người muốn chết....

Như đổ thêm dầu vào lửa rồi không đề nằng ta nói thêm cái gì hẳn liền xông đến hung hăng cắn một ngụm lên cái miệng nhỏ nhắn trước mặt, tay trái không bỏ lỡ thời cơ bóp mạnh một phát vào cặp mông săn chắc tròn lủng đó, tay phải làm sao có thể yếu thế được, long chảo thủ trong truyền thuyết lập tức tái xuất giang hồ theo thế "nhất long hí châu" khẽ mân mê đùa nghịch đôi gò bồng đảo của vị tỷ tỷ này, toàn thân trên dưới Lâm Đình như tê dại, một cổ dục vọng khao khát chiếm hữu mãnh liệt nổi lên, hẳn tham lam từng ngụm, từng ngụm nuốt chửng đôi môi đó, toàn thân áp chặt vào khối thân thể mềm mại, đàn hồi đót tẹt như muốn hòa thân thể nằng ta vào chính bản thân mình vậy, đương nhiên hai tay làm sao có thể rảnh rỗi, bắt đầu lần mò khai phá vùng đất mới.

Từng tiếng thở dốc liên hồi vang lên “um..u..um..a...u...”, My Yên vô cùng bất ngờ trước đòn tập kích của Lâm Đình, từng tắc da thịt long lanh, trắng muốt dần dần ửng đỏ cả lên, nằng ta bắt đầu nồng nhiệt đáp trả, đôi tay thon dài mềm mại khẽ vòng qua cổ Lâm Đình rồi hung hăng ghì chặt hẳn lại, cái lưỡi dính hương thể mà lại chủ động khiêu khích, châm chọc hẳn đã thế hai trái banh da phía dưới không ngừng uốn lượn cọ sát vào bộ ngực rắn chắc của Lâm Đình.

Đến nước này thì có là thánh nhân cũng đéch chịu nổi nhiệt rồi, gằm nhẹ một tiếng rồi bất chấp tất cả hẳn hung hăng bẻ bồng nằng ta lên, My Yên cũng vô cùng phối hợp hai chân khẽ vòng qua kẹp chặt vòng hông của Lâm Đình, tuyệt thế khinh công ngày thường cho dù có đánh chết anh chàng cũng chẳng thể thi triển được thế mà giờ đây dưới tác dụng của dục hòa không ngờ lại có thể hiển hiện ra với một tốc độ không thể nào tin được, lao thẳng về phía căn phòng gần nhất rồi mất hút.

Từng tiếng hét chói tai của nữ nhân cộng với tiếng thở dốc gầm gừ của nam nhân vang lên sau cánh cửa tạo lên một khung cảnh vô cùng yêu dị.

-Ai da.. đệ...đệ..mạnh lên chút..ai da..nhanh lên...a.a.a.a.a.....

-Học học.. tỷ tỷ.. học..con yêu tinh...này..thế mà còn chưa đủ nhanh à..gào...học.....học.....

Những âm thanh phát ra từ căn phòng nhỏ có lẽ có thể làm cho bất kì thiếu nữ, thiếu nam nào nghe thấy có lẽ cũng phải ước ao mộng mơ một hồi dài dài “giả như mình là anh (chị) ấy”, nói đâu xa ông đây cũng thêm rõ rã rồi, thiên đạo thật bất công, tại sao đó không phải là ta chứ hứ hứ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đồ Tốt

Sau một hồi mưa gió điên cuồng, rốt cuộc căn phòng nhỏ rồi cũng phục hồi sự yên tĩnh vốn có, Lâm Đình những tưởng sau cuộc đại chiến có lẽ đến ngón tay cũng không nhắc lên nổi.

Lý do tại sao à? Phê lời phèo rồi chur còn gì nữa, người thử nhắc cho ta xem đi.

Nhưng sự thật quá khác xa tưởng tượng, hẳn không những không cảm thấy mệt mỏi mà tinh thần lại trở nên vô cùng minh mẫn, toàn thân trên dưới tràn ngập sức mạnh, Lâm Đình thấy vô cùng kì lạ, đang định suy nghĩ kĩ hơn về vấn đề này thì một cánh tay bất chợt quẩn lấy hẳn từ phía sau, hai cái bánh bao mềm mại khẽ cọ sát nhẹ nhàng vào lưng khiến cho thẳng nhỏ dưới thân Lâm Đình không kiềm chế được dựng đứng cả lên.

-Bà cô của tôi à chả phải vừa làm xong à, không cần phải đói khát vậy chứ, hứ hứ người tha cho ta đi mà, làm nữa là xay ra án mạng đó, cái thân tàn này không chịu nổi sự vui dập của My Yên người nữa đâu.

-Ai da cái đồ nhần tâm này, rõ ràng là người đề người ta xuống trước sao bây giờ lại như thành ta cưỡng gian nhà người vậy, họ Lâm người muốn bắt nạt người ta à, a ta biết rồi là người ăn xong bây giờ muốn vô mộng rồi đi chứ gì, hứ hứ người có phải đàn ông không thế.

Lâm Đình nghe My Yên nói thế mồ hôi hột đổ đầy đầu, trong thì gào.

-Oan ức, oan hơn cả trời mà, là người đề lên ta đó, ông đây khi nào đề lên người chứ, là ai gào bảo ta mạnh lên chứ, là người, là người đó !

Nghĩ thì là thế nhưng hẳn dám nói ra sao? cho dù có là bố anh ấy cũng chẳng dám, thế nên đành trả lời.

-My Yên tỷ tỷ yêu dấu, lần đầu của Lâm Đình này không phải đã mất trong tay bà chị sao, hứ hứ không lẽ phải hấp ta thành xác khô người mới chịu bỏ qua hay sao.

My Yên nghe thế thì trừng mắt hạnh nhìn hấn.

-Người còn dám nói là lần đầu, thế lần trước người đóng cửa với Văn Hoa muội muội làm gì trong phòng vậy, đừng nói với ta cô nam quả nữ ở chung một giường là để đàm đạo văn chương, ngâm thơ đối chữ gì gì đó nhé. Hình như ta nghe nói có người nào đó khoe khoang thần thông to lớn, một đêm ngự tứ nữ vẫn trâu như thường à.

Lâm Đình có điểm chốt dạ, không phải lần trước khi cao hứng khoe mẽ với Văn Hoa, sao bà nội nó sao lại đến tai vị tỷ tỷ này rồi.

-Oan ức a, My Yên tỷ người phải tin ta, nhất định là có kẻ muốn hãm hại Lâm Đình này, ta cùng Văn Hoa muội là quan hệ thuần khiết thôi là vô cùng thuần khiết đó.

My Yên nhìn bộ dạng mặt dày, heo chết không sợ luộc của hấn cũng chỉ bất lực nói.

-Có hay không trong lòng Lâm Đình người là rõ nhất, ta cũng chỉ là một nữ tử dung tục chốn hồng trần đáng thương làm sao có thể níu giữ bước chân của kẻ lãng tử như người chứ.

Nói rồi nàng ta nhẹ nhàng đứng dậy với lấy một cái áo choàng gần đó che đi tấm thân mỹ diệu của mình, rồi xoay người đi ra khỏi phòng bỏ lại một mình hấn đang ngẩn ngơ trong căn phòng nhỏ.

Lâm Đình khi thấy nàng ta rời khỏi phòng mới thở phào một hơi, vừa rồi xem tỷ nữa là hấn không nhận được xung động lại đề nàng ta xuống giày vò một phen à, khổ nỗi hấn không chắc bản thân có thể chống lại mỹ thể của vị tỷ tỷ này không, lần trước khi cả hai đang ân ái thì đột nhiên một cổ hấp lực quý dị xuất phát từ phía My Yên trào ra như muốn hút cạn tinh khí, sinh mệnh toàn thân Lâm Đình nếu không phải bản thân có kì công hộ thể, lại có một nguồn năng lượng thần bí ở giây phút cuối cùng xuất hiện hóa giải nguy cơ thì hấn giờ phút này có lẽ đã thực sự biến thành xác khô rồi.

Cho nên có đánh chết Lâm Đình cũng chẳng dám đánh chủ ý gì lên bà chị My Yên này lần nào nữa, tu tiên giới này thật quá nguy hiểm rồi, ngay cả đi tìm hoa cũng gặp phải nguy cơ về chầu ông bà, rốt cuộc vẫn là thực lực chưa đủ, có thể lần này may mắn tránh được một kiếp nhưng lần sau thì sao? hấn không có lòng tin là lần nào cũng được thần may mắn chiếu cố, cho dù có cẩn thận đến đâu đi nữa, tránh không gây chuyện, làm rùa rút đầu nhưng chả lẽ rắc rối sẽ không tự tìm đến người? Thế nhưng có được thực lực tuyệt đối lại là chuyện khác, phiền phức, nguy cơ gì gì đó một quyền đập tan là được à nha, vô cùng uy phong đó đến bao nhiêu ông tiếp hết. Chỉ là quan trọng nhất là ta còn chưa luyện ra thực lực tuyệt đối a, gặp phải cao thủ người ta đánh rầm một phát mười thăng Lâm Đình cũng chết không kịp ngáp à.

Nghĩ đến đó hấn càng gấp gáp muốn tăng lên thực lực của không cầu giết địch lập công gì gì đó, chỉ cần có thể bảo trụ mạng nhỏ là tốt lắm rồi, rùa rút đầu cũng không có gì không tốt, Lâm Đình đứng dậy mặc lại quần áo sao đó ngồi lên giường xếp bằng bắt đầu vận hành pháp môn.

Tu vi của hấn vốn đã bước vào tầng bốn, sau vì liều mạng rút xuống phạm cảnh tầng ba, may mắn được Tàn Thiên lão giả ra tay giúp đỡ cuối cùng miễn cưỡng giữ được tu vi tầng ba đỉnh phong, nội thương cũng không đáng lo ngại chỉ cần điều tức một thời gian thì sẽ ổn, phiền phức lớn nhất lại là thọ mệnh, không có cách nào khôi phục, trừ phi Lâm Đình đột phá linh cảnh mới có thể hồi phục hoàn toàn, hiện giờ hấn chỉ còn không đến trăm năm thọ mệnh nếu không thể tiến giai vậy chỉ đành nuốt hận đương trường mà thôi.

Trăm năm đối với người phạm có lẽ rất dài, là cả một đời người, nhưng đối với người tu tiên sinh mệnh vốn dài lâu mà nói chỉ là một quãng thời gian nhỏ trong cuộc đời mà thôi.

Phạm cảnh tu giả có chín tầng, mỗi lần đột phá bình thường cần khoảng thời gian gấp mười lần lần trước, đương nhiên đó chỉ là bình thường nếu có linh dược cấp thiên tài địa bảo nuốt vô một hơi có thể đột phá vài tầng cũng chẳng phải điều gì lạ, thậm chí còn có loại linh dược nghịch thiên trực tiếp làm cho người ta trở thành linh cảnh sơ nhập tu giả.

Nhưng đó chỉ là "nếu" hiện thực luôn vô cùng tàn khốc, Lâm Đình hấn một kẻ không tiền, không thế bằng vào cái gì mà chúng nó phải chui vô bụng hấn càng không nói cái loại hy hữu kia.

Tuy mới đến thế giới này thời gian không lâu nhưng Lâm Đình biết đa phần tu giả ở thế giới này cũng chẳng có phúc được sờ đến mấy cây linh dược, càng không nói đến chuyện dùng chúng để trợ giúp tu luyện.

Tu tiên giới là một nơi cạnh tranh vô cùng kịch liệt, phải nói là tàn khốc thì đúng hơn, người nhiều mà chao ít đã buộc họ phải dành giết từng chút tài nguyên một, có lần hấn tận mắt nhìn thấy hai anh em ruột vì một khối càn khôn thạch mà lao vào chém giết, cuối cùng người anh với công lực thâm hậu hơn đã một kiếm chém bay đầu "cánh tay" của mình mà không hề do dự hay thương xót chút nào.

(anh em như thể tay chân)

Những kẻ được gọi là ma tu thực ra cũng không khác với tu tiên giả bình thường bao nhiêu, chẳng qua họ muốn tăng cường thực lực nhanh chóng đã vứt bỏ một số chuẩn mực đạo đức hoặc hoàn toàn từ đó làm ra những chuyện nhân thân công phần.

Phải thừa nhận một điều là những pháp quyết và biện pháp đề cao thực lực mà ma tu sáng tạo ra mang lại hiệu quả đáng kinh ngạc, giai đoạn đầu xuất hiện đã làm cho tu tiên giới xảy ra một hồi tình phong huyết vũ, tức là trên đời này không có sự việc gì hoàn mỹ, tác dụng phụ của ma công đem đến cũng đã đủ dọa lui đã số người.

Phần lớn ma công đều có một đặc điểm chung là tu luyện vô cùng mau chóng, lực chiến đấu kinh người, một ma tu cùng cấp có thể dễ dàng áp chế hai tên đồng giai, những kẻ lợi hại hơn thậm chí có khả năng khiêu chiến vượt cấp, tu luyện theo cách bình thường cần khoảng trăm năm mới có thể tiến giai nhưng nếu tu luyện ma công thì có lẽ chỉ cần khoảng mười năm thậm chí một năm.

Như đã nói không có gì là hoàn mỹ, cái giá phải trả để đổi lấy lực lượng cũng không nhỏ, điển hình là tính cách thay đổi, hình dạng biến dị hoặc đánh mất thần trí trở thành quái vật chỉ sống theo bản năng là hậu quả hơn một nửa ma tu phải gánh chịu.

Công pháp Chư thiên tạo hóa của Lâm Đỉnh tuy có danh xưng nghịch thiên nhưng trên mặt tốc độ tu luyện cũng chưa có gì nổi bật, Lâm Đỉnh ngồi xếp bằng hoàn toàn tập trung vận chuyển công pháp điều dưỡng thân thể, may mắn là tuy tốc độ tu luyện của Chư Thiên tạo hóa công chỉ bình thường nhưng nói về lực khôi phục có thể xưng là đệ nhất công pháp cũng không sai.

Chậm chậm mở mắt ra lúc này hắn cảm thấy trạng thái của bản thân cũng không kém lúc cường thịnh bao nhiêu mới có chút hài lòng thu công, hơi chút suy nghĩ rồi móc từ trong lồng ngực ra một quả ngọc giản to bằng nắm tay trẻ con, từ chỗ Tàn Thiên lão giả Lâm Đỉnh đã biết được cách sử dụng nó, có chút do dự, có chút chần chờ, lại như có chút hồi hộp qua một đoạn thời gian khi tâm chí đã quyết hắn nhẹ nhàng nâng quả ngọc giản áp lên trán.

Khi đã hoàn toàn áp lên thì dị biến xảy ra, tâm thần Lâm Đỉnh như bị hút vào khoảng không gian nào đó, còn may là hắn vẫn cảm giác được thân thể của mình chỉ cần Lâm Đỉnh muốn bất kì lúc nào cũng có thể rời khỏi nơi này.

Một khi đã xác định nơi này an toàn Lâm Đỉnh mới buông lỏng tâm thần, đập vào mắt hắn là một một đám chữ như hư như thực trôi nổi giữa khoảng không trông vô cùng bắt mắt, chẳng đợi Lâm Đỉnh nhìn kĩ thì bọn nó đã đột ngột ào ạt lao về phía hắn với một tốc độ khủng bố.

Khi Lâm Đỉnh giựt mình hồi thần lại thì tưởng chừng tất cả chỉ là ảo giác mà thôi, thế nhưng chuyện tiếp theo làm cho hắn có muốn tin đây là ảo giác cũng không được.

Lại có một đám đồ hình gì đó hiện lên rồi cũng chả quản Lâm Đỉnh có đồng ý hay không lại tự động lao về phía hắn rồi biến mất, lặp đi lặp lại đến lần thứ tám toàn bộ mới kết thúc, tâm thần Lâm Đỉnh sau đó liền bị đá ra khỏi không gian đó một cách không thương tiếc.

Khẽ mở mắt ra thì bên tai nghe được mấy tiếng "rắc" "rắc" rồi "bụp" một cái, quả ngọc giản trên tay hắn bất ngờ hóa thành phân vụn và nhanh chóng tiêu tán đến một mảnh vụn cũng không lưu lại

Thấy thế nhưng dường như Lâm Đỉnh lại không để ý lắm bởi vì trong đầu hắn giờ đây đang hiện lên một thiên công pháp mà Lâm Đỉnh biết hắn chưa bao giờ đọc qua.

"Hóa khí quyết.

Thượng quyền

Chuyển hóa ngoại lực thành chân khí, cơ sở công pháp phạm cảnh tối cao.

Thiên địa vạn vật....."

Đọc đến đây đầu anh chàng đặc lại một cục.

-ĐCM nó là sao? tức chết ông mà hàng tặng kèm có khác vô dụng quá, chuyển hóa ngoại lực thành chân khí, tổ bà nó người tu tiên có thằng nào không chuyển hóa ngoại lực thành chân khí cơ chứ.

Sách linh thấy hắn thể xém tý nữa bị làm cho tức chết.

-ĐCM thằng nào tào, không biết thì dựa cột mà nghe người ta có bảo người cầm đầu, mẹ n* đúng là nằm trên núi vàng mà không biết, ngu còn hơn cả heo.

Nghe sách linh gào thét, hắn mới cảm thấy có chút vấn đề mờ miệng hỏi lại.

-É, chả lẽ ta nói không đúng sao, chuyển hóa ngoại lực thành chân khí thì tùy tiện tìm một người tu tiên nào cũng làm được à nha.

Thấy con hàng này thế mà vẫn chưa tỉnh ra sách linh bi thống gằn lên.

-Tại sao? Tại sao chủ nhân của người khác mặt mũi sáng sủa IQ cao vời vọi, đa mưu túc trí, còn chủ nhân của ta...Đậu xanh rau má nó éo tả được.

Có bi thống thảm thiết đến mấy cũng không thể nào thay đổi được số phận nên sách linh đành nói.

-Người tu tiên bình thường khác chúng ta ở chỗ nào? không cần trả lời ta biết người bí lù thôi để ông giải luôn cho.

Lâm Đỉnh:

-Khinh người quá đáng mà, không phải chỉ là vấn đề còn con thôi sao.

Sách linh:

-Vậy người trả lời đi.

Lâm Đình:

-Ồi dào đơn giản nghe đây, khác nhau là ở là cái gì ta? ớo thấy gì khác cả.

Sách linh.

-Thằng nào bỏ nghe đây này, bình thường tu tiên giả hấp thu thiên địa linh khí chuyển hóa thành chân khí và pháp lực để bản thân mình sử dụng, ngoài là một số vật ẩn chứa thiên địa linh khí cũng có thể hấp thu như linh dược, càn khôn thạch nói chung là phải có ẩn chứa linh khí thì mới sai được, còn người thuộc dạng ăn tạp không cần phải ẩn chứa thiên địa linh khí cũng nuốt được, đến đây người đã hiểu được giá trị của bản Hóa khí quyết kia chưa.

-Ồ há, hiểu chết liền đó, đểch thấy có gì khác nhau.

-Má oi tai sao ta lại gặp được thằng này chứ hu hu, ĐCM tức là cái gì người cũng nuốt được thì hấp thu được nhiều bốn nguyên khí hơn người khác, bất kì lúc nào cũng có thể bổ xung không lo thiếu hụt vậy Hóa khí quyết có thể thoải mái chuyển hóa thành chân khí không giới hạn chứ sao.

Đến đây thì có ngu mấy cũng phải hiểu ra rồi, hần giờ đã biết tầm quan trọng của bản Hóa khí quyết này rồi.

Thử tưởng tượng mà xem người khác cực khổ thổ nạp hấp thu linh khí, ăn gió uống sương cả chục năm mới có thể luyện ra một đạo chân khí mà còn thiếu lên hụt xuống phẩm chất chưa chắc đã cao, còn hần không có mối lo thiếu hụt gì cả lúc cần thiết cây cối hoa cỏ chỉ cần ẩn chứa bốn nguyên khí đều bị hần rút ra cho bản thân mình sử dụng bảo sao người khác có thể độ lại tốc độ phải nói là nhanh gấp mấy trăm thậm chí mấy ngàn lần chứ ít gì, chỉ là hần không thể trực tiếp sử dụng bốn nguyên khí mà thôi, nhưng có bản Hóa khí quyết này lại khác, mấu chốt nằm ở hai chữ "Hóa khí" nếu có thể chuyển hóa bốn nguyên khí thành chân khí thì không phải tu vi của hần ngày đi ngàn dặm vượt xa bây giờ sao, có lẽ chỉ cần vài năm mà không có khi mấy tháng đã có thể đột phá vài tầng rồi a.

Vừa nghĩ thông mọi chuyện thì trong lòng hần nóng rực cả lên vội vàng tập trung tinh thần khắc sâu yếu quyết vào trong đầu.

Khi đã chắc chắn là không thể quên Lâm Đình mới bắt đầu thử tu luyện, cảm giác vận hành Hóa khí quyết khá kì quái chả có cái gọi là tê dại hay khoái cảm như mấy cha tác giả hay miêu tả, thà nuốt mông muội muội còn sướng hơn tu luyện cái thứ này gấp trăm ngàn lần, trong đầu Lâm Đình lúc này chỉ có một câu mà hần không tài nào gào lên được.

-Đau bỏ mịa đi được.

Phải tả nỗi thống khổ khi tu luyện Hóa khí quyết mang lại như thế nào nhỉ? Khi đã vận hành lại không thể nào dừng lại được, toàn thân Lâm Đình lúc này như hóa thành đá tảng, các cơ thịt co rúm xoắn lại với nhau, xương cốt rung động "lách cách" khiến cho người nghe lạnh hết cả sống lưng, huyết dịch lại liên tục sôi trào phập phồng lên xuống, nếu không có bốn nguyên khí ẩn sâu trong từng tác da thịt trào ra bảo hộ thì hần đã hóa thành một bãi máu từ lâu rồi.

May mắn là đến cuối cùng cũng vượt qua, quá trình đó mà dài thêm tý thì hần thà tự sát đi còn hơn, cái kiểu tu luyện này cũng quá khủng khiếp đi.

Khi vận hành xong vòng chu thiên cuối cùng vốn Lâm Đình đang ngồi xếp bằng bỗng toàn thân nhũn cả ra đổ vật xuống giường, từ hốc mũi và khoe miệng liên tục trào ra máu tươi "hộc" "hộc", chiếc áo hần đang mặc cũng ướt sũng mồ hôi trộn máu dính sát vào da thịt rịn rịn rất khó chịu nhưng Lâm Đình cũng chả buồn quan tâm, một cảm giác mỗi một đến từ cả thân thể lẫn tinh thần ập đến, hần khẽ khép đôi mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mục Đích Của Tu Hành

Lúc tỉnh dậy Lâm Đình cũng không biết bây giờ đã qua bao lâu rồi, hần phỏng đoán chắc cũng khoảng vài tiếng gì đó.

-Con bà nó ngủ một giấc đúng là thân thanh khí sáng quá ta.

Ngồi dậy vươn vai vài cái làm xương cốt kêu lạo xạo khiến hần thấy cũng hơi ghê ghê.

Đến khi nhìn lại thân thể mình làm anh chàng lại nhăn mày, nhăn mặt một trận chỉ hận không thể lập tức nhảy vô phòng tắm mà tẩy rửa một phen.

Đang định bỏ ra ngoài thì Lâm Đình chợt cảm thấy trong người có gì đó khác với bình thường, hần vội vàng ngồi xuống nội thị kiểm tra.

Sau một hồi xem xét từng tác da thớ thịt trên mặt Lâm Đình lại hiện lên vẻ kì lạ, tâm trạng hần lúc này nửa mừng nửa lo.

Điều khiến hần vui mừng là tu vi bản thân không ngờ bất tri bất giác đã trở lại phạm cảnh tăng bốn không những thế còn được khuyến mãi thêm một

luồng chân khí.

Tác giả:

-Kết quả mỹ mãn thế rồi còn bày đặt ưu tư gì nữa chú mày cứ được voi đòi tiên.

Lâm Đình:

-Ta phi nhỏ vào, vận công đau bỏ mịa đi được mới được chừng đấy, đau thế lần sau ông bãi công, buôn bán đêch có lời ai làm, quan trọng nhất là mấy thằng nhân vật chính không phải lúc nào cũng phải giả bộ ưu tư một tý nó mới ăn khách sao?

Tác giả:

-Ờ há thằng này giỏi, để anh chỉnh lại tý, thôi chú mày cứ tiếp tục tạo dáng đi.

Nhìn tu vi tăng vùn vụt anh chàng mừng hết hồn nghĩ thầm

-Chả phải sau này chỉ cần vận công vài lần là ông từ gà hóa pò rồi sao, tổ bà nó nghịch thiên vãi.

Sách linh dường như biết tổng ý nghĩ của con hàng này vô cùng đúng lúc tiểu một bãi cho nó tỉnh lại.

-Hừ ngươi cứ ở đó mà mơ đi, tuy nói thiên đạo vô tình nhưng nó cũng rất cân bằng, ngươi đang ở dưới mí mắt của trời cao mà đòi chơi ăn gian sao, làm gì có chuyện dễ thế, từ xưa đến nay mấy kẻ kêu gào đòi nghịch thiên mà đi chưa thấy thằng nào có kết cục tốt.

Nghe được cái giọng đáng ghét đó vang lên Lâm Đình biết mình chuẩn bị vỡ mộng đi là vừa, miệng quyền sách nát đấy còn thối hơn miệng quạ gấp trăm lần, mỗi lần mở ra chưa thấy có chuyện gì tốt cả.

-Được rồi coi như ông đây sợ ngươi rồi đó, lần sau phải để cho ta tự sướng một chút chứ hú hủ, như ngươi nói chả lẽ ta nghĩ không đúng sao, lần này tu luyện Hóa khí quyết tăng lên một lv chả phải lần sau làm phát nữa lên vù vù à.

-Mẹ kiể** ngươi ở đó mà tưởng bở, lần này ngươi có thể dễ dàng tăng lên phạm cảnh tầng bốn là do ngươi vốn có tu vi như thế, lần sau muốn tăng lên thì không có chuyện ngon ăn vậy à nha.

-Mịa vậy ta tay trắng lại hoàn trắng tay à, ít ra cũng phải có ưu đãi gì chứ?

-Ngươi quá tham rồi, chả phải ngươi vừa có thêm một luồng chân khí đấy thôi, người khác muốn luyện ra luồng chân khí đó ít nhất cũng mất vài tháng còn ngươi chỉ mất chút ít thời gian đã có một luồng chân khí còn muốn gì nữa.

Hồi tưởng lại lần tu luyện trước anh chàng không tự chủ được mà run lên cầm cập.

-Nếu mà mỗi lần tu luyện đều đau đớn khủng khiếp như vậy nhưng hiệu quả chỉ là một đạo chân khí thì ông đây có vẻ lỗ lớn rồi, buôn bán không có lời có thằng ngu mới làm.

Sách linh đã quá hiểu con hàng này, nhìn khuôn mặt nhăn như đít khi đó, sách linh biết tổng thằng cha ý chí thiếu kiên định này đã muốn thúc trống lui binh "hắc hắc chẳng qua nếu ông mà để cho thằng họ Lâm này không chiến mà hàng thì ta đêch làm sách linh nữa, ta từ chức. Cho nên vì miếng cơm manh áo, vì đồng tiền bát gạo họ Lâm kia ngươi có chạy đằng trời".

-Ài ta biết quả là khó cho ngươi, trên thực tế người tu luyện nó chính là phải luyện hóa chính mình rồi mới đến thiên địa vạn vật cho bản thân sử dụng, kẻ không có đại năng lực, đại trí tuệ thì đừng nên miến cưỡng tu luyện nếu không chỉ có một kết quả duy nhất hóa thành khí thể tiêu tan giữa đất trời.

Nghe được thế trong lòng Lâm Đình rét run, mồ hôi lạnh vã ra ướt đầm cả áo, nếu biết có nguy hiểm thế bỏ tở cũng chả dám đụng đến, hấn gào lên phát tiết phần nộ.

-ĐCM sao ngươi không nói ngay từ đầu chứ, đập má mạng của ta chỉ có một cái thôi, bị quyền sách nát nhà ngươi đùa giỡn vài lần, chỉ sợ vụn thối sót lại cũng là phúc đức ông bà phù hộ đó.

-Hài sự việc đã xảy ra rồi có nói gì cũng vô ích, mà không phải ngươi vẫn sống khỏe re đấy thôi, dù sao mọi việc ta làm đều căn cứ theo nguyện vọng của ngươi mà.

Lâm Đình thấy thái độ vô trách nhiệm của nó điên cả tiết lợn chửi ầm lên.

-xxooo fuc** you, đồ khốn kiếp ngươi cút ra khỏi người ông ngay, vì ta? ĐCM vì ta cái chi*, mẹ n* đưa ta vào chỗ chết mà bảo vì ta, dcm.xxoo nời niều xong chào.

Vẫn một bộ dạng nhõn nhơ sách linh không nhanh không chậm trả lời.

-Không phải vì ngươi thì vì thằng nào, ngươi muốn tu hành nhanh chóng, muốn đứng trên đỉnh cao, muốn thân nhân bất tử cùng ngươi, lại muốn cơm no rượu say hoang dâm vô độ....vv.

Nói đến đoạn này sách linh gầm lên.

-Mẹ kiếp** cái gì người cũng muốn rựu ngon, gái đẹp, tiền bạc, thực lực những điều tốt nhất người đều muốn nhưng lại không chịu bỏ ra chút sức lực nào, những cái người muốn không sai, thực ra ta cũng thèm rõ rồi chỉ là đi trên con đường tu luyện này, hung hiểm còn sợ thiếu sao, sợ hờ tỵ là mang họa sát thân bị người ta đuổi giết, con mẹ nó còn người mới nghe có tý nguy hiểm đã gào lên như gà chọc tiết, co vùi rụt cổ sao Lâm Đỉnh người không nghĩ lại xem nếu tu luyện Hóa khí quyết chắc chắn phải chết ông đây còn để người tu luyện sao? Nguy hiểm lúc nào cũng có nhưng đi kèm với nguy cơ là lợi ích, hiểm nguy càng lớn thì lợi ích đạt được càng to lớn hơn, người lúc nào cũng kêu gào liều mạng nhưng thực sự Lâm Đỉnh người đã chuẩn bị phải chết chưa, từ xưa đến nay hạng người kiêu hùng chưa chắc đã không sợ chết chỉ là họ đã giác ngộ cái chết muộn dùng nó để không ngừng tiến lên phía trước bởi vì họ biết chỉ không ngừng tiến tới thì tử vong càng cách xa họ, người thì sao? tiền lộ gấp ghềnh trăm ngàn người chưa chắc đã có một tới đích, một khi đã bước lên thì không còn cơ hội quay đầu nữa đâu, bây giờ vẫn còn kịp cho người quay lại đó.

Lâm Đỉnh nghe nó nói thế mặt hơi ngớ ra nhưng lập tức khôi phục lại rồi cười rộ lên.

-Ha ha, quay đầu sao? ha ha ĐCM người lừa ai đây, những gì người nói ta đều hiểu, giác ngộ tử vong? hừ sách linh người quá xen thường Lâm Đỉnh ta mà, từ khi đến thế giới này ta đã chuẩn bị tâm lý đối diện với nó, ta không phủ nhận ta là một người sợ chết, có mỗi cái mạng ai không sợ? cần liều mạng ta sẽ liều, nhưng tở ch** nó ông đây không muốn chết trong lúc tu luyện đâu như thế quá oan ức mà.

-Đừng viện cớ, rõ ràng người còn chưa giác ngộ đủ, tu luyện là gì tại sao phải kiên trì tu hành chứ? tại sao người ta lại chia hệ thống tu luyện ra thành từng đại cảnh giới khác nhau chứ? người có biết người phạm, người tu luyện và thần tiên khác nhau ở điểm nào không?

Nhìn cái lắc đầu của Lâm Đỉnh sách linh khẽ cười rồi nói.

-Hừ ta biết là người không hiểu mà, nghe đây mục đích của tu hành là để.....

Đang nói đến đoạn hăng say chuẩn bị khoắc lác một hồi thì con hàng kia vô cùng không đúng lúc xía vô.

-Cái này ta biết tu hành là để có được sức mạnh lớn hơn, có được thần thông vô hạn hướng lên tiên giới, cầu trường sinh bất tử.

-Đúng nhưng chưa đủ, chân ý của tu hành thực ra chính là rèn luyện bản tâm cô đọng ý chí, chiến thắng chính mình, những chông gai trở ngại, kẻ thù ta gặp trên con đường tu đạo chỉ là một phần nhỏ mà thôi, sách có câu "kẻ thù đáng sợ nhất chính là bản thân mình" chúng ta tu luyện chính là để đạt đến mục đích này, tự chiến thắng bản thân, rồi mới đến truy cầu lực lượng, nếu không chính lực lượng sẽ phản ngược khống chế người tu hành biến họ thành nô lệ của sức mạnh mất đi bản tâm của chính mình, lúc đó thì người đã không còn là chính mình nữa còn cần sức mạnh làm gì nữa chứ.

Lâm Đỉnh cau mày cố gắng hiểu những lời của sách linh.

-Hắc hắc, để ta lấy một ví dụ cho người dễ hiểu.

-Xưa kia ở nước Việt cổ có một người phạm tên Lê Văn Phương, hần vốn chỉ là một con người vô cùng lương thiện khổ công theo học y thư mục đích nhằm cứu chữa những người nghèo khổ không nơi nương tựa, mọi việc cứ thế năm qua tháng lại, ngày qua ngày cuối cùng hần cũng đã đạt được mục đích của mình tế thể hành y cứu người vô số, danh tiếng vang xa được ngàn vạn người thấp hươg cúng bái cầu phúc cho hần ta để tỏ lòng cảm kích. Cuộc đời hần nếu không có biến cố xảy ra có lẽ sẽ được người đời nhớ ơn xưng tôn thần thánh cũng nên, chỉ là vào một lần lên núi hái thuốc hần ăn nhầm một loại linh dược trong truyền thuyết đột nhiên thực lực bạo tăng một lèo đột phá lên tầng chính linh cảnh tu giả. Người có biết sau khi xuống núi hần trở nên như thế nào không?

Lâm Đỉnh không tự chủ được hỏi lại.

-Sai đó hần trở nên như thế nào?

-Hắc hắc sau đó tên xui xẻo đó tính tình đại biến, việc đầu tiên hần làm sau khi xuống núi chính là giết sạch những người mà hần đã cứu trong cuộc đời một người cũng không buông tha sau đó gia nhập tu tiên giới, lúc đó có một vị đại năng thần thông to lớn sắp đột phá thành phá giới giả gặp được đã hỏi hần tại sao hần lại làm thế. Người biết hần trả lời thế nào không? Hần nói "thiên đạo vốn vô tình vậy muốn tu thành đại đạo tất phải vong tình, những người ta đã cứu vốn phải chết chỉ là gặp được Lê Văn Phương này nên mới còn sống, họ cảm kích ta, mang ơn ta, tôn sùng ta trong lòng ta cũng mang theo một phần nhân tình này, với một người phạm thì đó là chuyện tốt nhưng đối với người tu đạo đó là những trói buộc cản bước ta tiến tới đại đạo, dù có làm cách nào cũng không thể xóa tan loại trói buộc này chỉ có tự tay ta thu hồi lại phần nhân tình này mới có thể tiến tới vong tình thành tựu thần tiên."

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Mục Đích Của Tu Hành (2)

-Không lâu sau khi tu vi hần tăng lên tên đó lại một lần nữa quay về quê nhà tìm kiếm toàn bộ thân nhân, họ hàng, bạn bè những người hần quen biết và có chút tình cảm đều được hần tận tay tiễn lên đường.

-Lần này hần vẫn như cũ trả lời một câu, đại đạo vô tình muốn vô tình thì phải tuyệt tình, diệt tính mới có thể trở nên vô tình.

-Hần thật sự giết sạch toàn bộ sao? hần ta không sợ trời cao trừng phạt à?

Nghe câu hỏi ngây thơ này sách linh xem tý nữa thì tức chết.

-Hừ trừng phạt? có sao? Lâm Đỉnh ngươi phải biết nếu bây giờ ngươi giết chết trăm triệu người hay thậm chí diệt sạch mọi sinh linh trên thế giới này một cọng cỏ cũng không thừa cũng chả có cái gọi là ông trời trừng phạt gì gì đó đâu, thiên địa vốn vô tình cũng không phải là nói chơi, dưới thiên đạo kẻ tu hành chúng ta cũng chả khác con sâu cái kiến là mấy càng không cần nói đến nhân nghĩa, đạo đức giả dối mà chúng tộc chúng ta tự định ra cho mình.

-Thuyết pháp làm ác thì bị trời phạt là do những kẻ nội tâm mềm yếu, thực lực không đủ dựng nên để lừa bịp thế nhân mà thôi, vì cái quái gì trời cao phải bảo vệ chúng ta không công, nếu thật sự mà bị trừng phạt thì trên thế giới này ma tu còn có đất sống sao? còn có kẻ xấu, còn có tội ác tồn tại sao?

Nghe những lời hoàn toàn đối nghịch với thế giới quan của mình, phủ nhận toàn bộ những thường thức mà mọi người công nhận tâm thần Lâm Đỉnh hơi có chút khó tiếp thu

-Không ta không tin, không phải cổ nhân có câu "ác giả ác báo" đó sao?

-Hài cần gì phải lừa người dối mình như vậy chứ, quan niệm nhân nghĩa, đạo đức là quan niệm mà xã hội loài người chúng ta đặt ra, nó có thể phù hợp với số đông trong chúng ta, có thể đảm bảo quyền lợi của đa số người, nhưng không có nghĩa nó đều phù hợp với mỗi người.

-Mỗi một người đều là mỗi cá thể khác nhau, không có cái nào giống nhau hoàn toàn cả vậy tại sao lại phải lấy một quy định chung áp dụng lên toàn bộ chứ. Trong lòng ngươi thế nào là thiện thế nào là ác? Ngươi không cần trả lời vội, Lâm Đỉnh ngươi chỉ cần nhớ một điều là bất kì sự vật sự việc gì ngươi cho nó là thiện thì nó là thiện, ngươi cho rằng nó là ác thì nó là ác, không nên lấy cảm nghĩ của mình áp đặt lên người khác mà cũng đừng để người khác áp đặt lên chính mình.

Lâm Đỉnh đã có hờ hững ra sách linh muốn nói gì nhưng dù sao cũng không thật sự là đã hiểu toàn bộ những điều trong đó, hần khẽ lắc đầu khẽ hỏi.

-Những việc ngươi nói ta có phần hiểu phần không có lẽ còn cần trải nghiệm nhiều hơn, nếu Lê Văn Phương đã không bị bất cứ tai kiếp gì thì chuyện gì đã xảy ra với hần?

Nghe thế sách linh khẽ mỉm

-Ta hỏi ngươi mấy câu nhé, ngươi đang sống ở đâu? người tu hành dựa vào cái gì để tu luyện?

Tuy không biết nó có ý gì nhưng hần vẫn trả lời.

-Ta đang sống ở tu tiên giới còn người tu hành đương nhiên là dựa vào thiên địa nguyên khí để tu luyện rồi?

Nói đến đây hần giật mình lơ mơ đoán ra gì đó nhưng vẫn chờ câu trả lời từ sách linh.

-Hắc hắc ngươi nói không sai, con người vốn sinh ra từ thiên địa này, được đất trời nuôi dưỡng mà thành hình, chúng ta lớn lên tu hành cũng dựa vào hấp thu lực lượng của đất trời mà phát triển, nhưng trên đời này làm gì có chuyện nào ngon ăn như thế, ngươi hấp thu càng nhiều lực từ thiên địa thì càng chịu nhiều ảnh hưởng từ ý chí của thiên địa đến một mức nào đó sẽ bị thiên đạo đồng hóa hay như ta nói chính là đánh mất bản tâm chính mình.

-Nói đến đây chắc ngươi đã hiểu vì sao ta nói mục đích của tu hành chính là rèn luyện bản tâm chiến thắng chính mình, bởi vì "mình" ở đây chính là lực lượng của thiên địa và ý niệm trong lòng ngươi diễn hóa ra hay nói đơn giản chính là tâm ma.

-Kết cục của tên kia không cần ta nói chắc ngươi cũng hiểu, sau khi gia nhập tu tiên giới đúng là tu vi hần tăng trưởng cực kì nhanh nhưng lại bị thiên đạo hoàn toàn đồng hóa biến thành một con rối vệ đạo rồi.

-Cái gì là con rối vệ đạo?

-Hừ thứ đó đối với ngươi bây giờ chưa có gì liên quan, có biết cũng chả ích lợi gì đợi khi thực lực của ngươi tăng lên tự nhiên sẽ biết thôi.

Vô cùng bức bối muốn biết nhưng thấy nó không chịu nói hần cũng đành chịu, Lâm Đỉnh bước xuống giường nhìn lại mình rồi cười mà như mỉa đơn giản là vì hơi quá chịu hết nổi rồi.

Đẩy cửa bước ra đã thấy hai người Vô Danh và Trương Bình Phàm vẻ mặt lo lắng đứng đợi trước cửa, vừa thấy hần bước ra thì cả hai như trút được gánh nặng trong lòng thở phào một hơi rồi cùng tiến đến hỏi han hần.

-Lâm Đỉnh ngươi làm chúng ta sợ gần chết, ngươi chết ở trong đó hay sao vậy nếu không phải tên béo này nói trong phòng đang có dao động thiên địa nguyên lực phát ra chúng ta còn tưởng ngươi xảy ra chuyện rồi đang định phá cửa xông vô đây.

Cảm nhận được sự quan tâm của Vô Danh và Trương Bình Phàm đối với mình trong lòng hần thật sự vô cùng cảm động.

-Cảm ơn, làm thế quái nào ta có thể xảy ra chuyện được chứ ha ha.

Đột nhiên tên béo bụm mũi nhảy lùi lại rồi chỉ vào hán gào toáng cả lên.

-Lâm Đình nguoi có phải mới chui từ trong hố phân ra không thể “thơm” chết ta rồi.

Nghe tên béo gào lên cái mũi Vô Danh lúc này cũng hoạt động trở lại cũng vội nhảy lùi về sau cách ly với thằng cha trên người “thơm nức” này.

Lâm Đình méo cả mặt không kịp nói cái gì vội vàng ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào nhà tắm, sau một hồi tắm rửa sạch sẽ hán phát hiện ra một điều cách vận dụng của chân khí đó là hong khô quần áo trong phút chốc, chỉ cần vận công vài lần là quần áo khô ráo còn hơn cả máy giặt nhiều lần à nha.

Khi bước ra đã thấy hai tên kia về mặt nặng nề đợi sẵn bên ngoài hán tiến đến hỏi.

-Này hai người anh em có chuyện gì mà ta thấy tâm trạng các nguoi có vẻ không vui thế?

-Còn có thể là chuyện gì nữa ta vừa mới nhận được triệu tập lệnh của tộc trưởng, tất cả những ai đang ở bên ngoài phải lập tức về núi ngay, chúng ta sợ là không thể ở lại đây nữa đi đến không gian trận pháp trở về thôi.

Lâm Đình nghe thì có hơi giật mình nhưng cũng không định hỏi là có chuyện gì cũng theo hai người bước ra khỏi Hợp Hoan Lâu, trong thoáng chốc hán cảm thấy có ai đó đang nhìn vào bóng lưng mình chăm chăm, Lâm Đình vội quay lại nhưng chỉ thấy Hợp Hoan Lâu im lặng nằm đó kẻ ra người vào làm gì có ai đang nhìn hán, Lâm Đình tự trấn an chính mình có lẽ là ảo giác rồi vội vã chạy theo hai người phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không Đề

Từ lúc đi ra khỏi Hợp Hoan Lâu trong lòng Lâm Đình không hiểu sao lại suy nghĩ đến Mỹ Yên, có lẽ là do cái khoảnh khắc đó đã lưu lại trong lòng hán một dấu ấn tuyệt vời khó có thể quên được, mà có muốn quên cũng chẳng được, cái câu "chết dưới hoa mẫu đơn làm quý cũng phong lưu" xem tý nữa thì ứng lên người hán bảo sao mà anh chàng nhớ mãi không thôi.

Từ Hợp Hoan Lâu đi đến trận pháp không gian cũng không ngắn nhưng với một người đang suy tư thì có lẽ không thể bảo là dài nhĩ? Trong đầu Lâm Đình lúc thì là Mỹ Yên lúc thì là Nhược Thủy còn có cả lão già sảo quyết trong Tầng Thư Các nữa.

Đến lúc tới được trước cái trận pháp không gian chết tiệt thì anh chàng mới hồi tỉnh lại gạt phắt những ý nghĩ vẩn vơ trong đầu.

Trận pháp không gian này so với lần trước hán nhìn thấy thì rất khác nhau có vẻ như đã được người nào đó sửa chữa lại thì phải.

Một cái bệ đá hình tròn đường kính khoảng năm mét, trên mặt khắc họa đầy những hoa văn phù chú kì dị như có ma lực câu hồn đoạt phách, người khác sao thì hán không biết chứ Lâm Đình mới chỉ nhìn mà ruột gan đã cảm thấy nhột nhạt mặt mày xanh mét rồi, bên ngoài sát cái bệ đá còn có thêm hai cái cột làm bằng một loại vật chất kì lạ đang dựng thẳng, cao khoảng ba mét, trên mặt cũng khắc họa đầy bùa chú, nhưng thế thì cũng thôi đi, lạ là ở chỗ hai cái trụ đó lại lơ lửng cách mặt đất khoảng hai mươi cm cần làm tăng thêm vẻ cổ xưa và huyền bí của pháp trận.

Hai tên thủ vệ cũ thì vẫn ở đó chỉ có điều là nhiều thêm một hàng giáp sĩ đứng canh hai bên đường dẫn đến bệ đá, phô bày ra khí thế ngăn cấm mọi người đi vào.

Lâm Đình có hơi nheo mắt lại đang định hỏi hai tên bên cạnh xem có chuyện gì xảy ra nhưng nhìn thấy vẻ mặt trấn định có chút vui sướng của tên béo thì hán cũng cảm thấy an tâm bèn học theo người xưa đứng nguyên tại chỗ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim nhìn chì**.

Phô trương vậy thì thằng ngu cũng biết là có nhân vật lớn chuẩn bị thông qua cái trận pháp không gian kia mà về, còn tại sao lại là về núi mà không phải đi nơi khác à?

-Thế mà cũng hỏi cái trận pháp này chỉ có đi thông với núi Thông Thiên thôi chứ sao, không về núi thì đi đâu?

Người tụ tập hai bên bệ đá đã càng ngày càng đông nhìn xung quang cũng đã có khoảng vài trăm cái đầu mà còn chưa thấy cái gọi là nhân vật tai to mặt “béo” ở đâu.

Còn tại sao lại là đứng hai bên mà không phải quây thành vòng tròn thì đi mà hỏi mấy tên giáp sĩ kia đề, thử nghĩ mà xem mấy thằng kia áo mũ bóng loáng thì thoáng còn lóe lên quang mạng nếu nhìn kĩ sẽ thấy trên đó cũng có một đám kí hiệu lúc ẩn lúc hiện vừa nhìn đã biết không phải hàng seconhand, đã thế tên nào tên nấy sát khí đằng đằng vũ khí trên tay thì chấp chùng đao quang kiếm ánh, đừng có hỏi ta, ta cũng chả ngu mà nhảy ra kiểm chứng xem

nó sắc đến chừng nào đâu.

Biết chọn thời thế mới là trang tuần kiệt, tuy mấy tên kia không có cử động gì khác thường nhưng vô hình chung mọi người ở đây đều bị cái khí thế đó chấn nhiếp không tự chủ được mà dạt ra hai bên vô cùng thành thật mà đợi chờ cái gọi là nhân vật tai to bụng phệ mặc dù trời có hơi nóng.

Tập thể phản đối:

-ĐCM hơi nóng cái con khỉ, nguoi thử đứng giữa trưa hè "mát mẻ" này vài giờ đồng hồ xem.

Tác giả giáo biện:

-Đậu xanh rau má, các nguoi là người tu tiên có tý cực khổ mà cũng không chịu được còn tu với hành cái quái gì nữa về bú tí mẹ hết đi.

Tập thể than nghèo kẻ khổ:

-Ông anh à nguoi tha cho bọn ta đi mà, đứng nữa là chết người đó, chả lẽ nguoi không nhớ đây là thế giới tu tiên nhiệt độ ở đây giữa trưa là vài trăm độ đấy.

Tác giả giải thích:

-Ồ há, quên mịa nó roài.

Tập thể.....

-ĐCM, xxoo nôi niêu xong cháo, chả cá bánh xèo....&%***%.

Ngày nóng đêm mong, trông chờ mòn mỏi con mắt rớt cuộc nhân vật "béo" cũng đến, một khuôn mặt lạnh lùng với đôi mắt chói lòa tinh quang, khiến cho bất kì thằng nào dám nhìn thẳng vào nó cũng phải "ối chao" vài tiếng rồi ôm mặt thống khổ trong lòng thì rủa thầm.

(chú ý: Nhân vật béo trong hán việt thì là "Đại nhân vật", mà "Đại" thì tức là "béo" chứ gì nữa.)

-Éo m** mắt gì sáng thế thằng này tối ngủ chắc đéch cần đèn.

Đây là mới chỉ đôi mắt thôi đã có lực sát thương ghê hồn, nhưng với Lâm Đình thì anh chàng chỉ bủi môi khinh thường.

-Thằng này có bệnh về mắt, chỉ cần một cây kính mắt đảm bảo nó hết đường kiếm cơm, không lẽ mấy thằng cao thủ đều là mắt có vấn đề? Xem ra sau này thất nghiệp đổi nghề bán dạo kính đen cho mấy thằng cao thủ không khéo hốt bộn tiền. Còn tại sao lại là kính đen à? Thế mà còn phải hỏi sao nguoi thấy xã hội đen đeo kính gì? Không phải trong phim matrix mấy thằng chuyên nghiệp toàn chơi kính đen đấy thôi.

Với bóng dáng đồ con và bộ áo giáp bó sát người làm lộ bộ cơ sáu múi săn chắc cũng đủ dọa lui đa số người, nhưng những cái đầu bị thiêu đốt dưới ánh nắng mặt trời cả nửa ngày chỉ vì đợi thằng trai bao này đã vô cùng bất mãn, đây là kiến giải riêng của Lâm Đình này.

-Ai bảo nguoi đẹp trai hơn ông chứ, e hèm nhìn kĩ cũng thấy đáng yêu à, không biết thằng này mông có trắng không nhie nếu mà.....

Tác giả.

-Cắt đoạn này, cắt ngay, quá biến thái, quá buồn nôn rồi.

Nói chung là mấy tên này đầu nóng hết cả lên, đang mài dao xoàn xoạt chỉ cần đợi thời cơ chín muồi là đồng loạt xông lên "hiếp râm" tập thể mà thôi.

-Còn thời cơ chín muồi là khi nào à? Cái đó đừng có hỏi ta tự suy nghĩ đi.

Khi đám đông đã bắt đầu xao động thì như "rầm" giữa trời quang, một luồng khí lạnh từ phía sau ập đến rồi tỏa ra bốn phía khiến cho những người tu tiên ở đây không tránh khỏi một trận run mình giữa trưa hè, không sai ta đéch có lầm đâu, những người ở đây kẻ kém cỏi nhất kẻ cỏi nhất cũng có tu vi phạm cảnh tầng bốn..... "stop here, sao lại là tầng bốn, không phải ta thấy thằng quét rác đang ở số mo à?"

Tác giả:

-Tiên sư nó thằng nào tàn, nguoi là nhân vật chính không lấy nguoi làm mẫu thì lấy ai, chả lẽ mi nữ nhường vinh quang bậc này cho thằng quét rác vô danh hử?

Tiếp tục đến đoạn: kẻ kém cỏi nhất cũng có tu vi tầng bốn tức là ta đây cũng phải hất xì một cái, thậm chí tên béo bên cạnh có tu vi tầng chín thối trên người hình như cũng đã khê co rút lại.

Khuôn mặt lạnh lùng ẩn tiền, dáng người cơ bắp phối hợp với hàn khí bức nhân đang tỏa ra làm cho Lâm Đình cũng không thể không thừa nhận thằng này có lực sát thương tuyệt đối với mấy bà sồn sồn, Kim Song Xê hàn xẻng chính là anh ấy.

Chú ý nhé, đây là ta nghe thằng béo bên cạnh rủ rỉ thế, với tư cách là một nhà thẩm định chuyên nghiệp ta chỉ có thể đưa ra đánh giá vô cùng khách quan

là "mông trắng, mặt trắng" còn cái đấy có trắng không? vấn đề thâm ảo này quả là làm khó nhau quá nên đành phải nhờ đến chuyên gia Ly Ly Sồn Sồn tiếp tục ngâm cứu, còn có công bố hay không có lẽ không quan trọng hi.

-Làm người cần phải tự biết mình có trắng hay không chứ nhầy, theo ta vậy là quá đủ rồi.

Nếu thẳng cha đó cứ giữ nguyên bộ mặt lạnh như tiền, đỉnh đặc bước thẳng vào hai hàng giáp sĩ tiến vào trận pháp không gian thì có lẽ mọi người ở đây cũng có vài phần hăm mộ và tự ti nhưng chuyện tiếp theo mới làm lòi mặt thật của con hàng này.

Khi tiến đến trước con đường được tạo ra bằng hai hàng giáp sĩ hiện ngang hắt ta liền dừng lại sau đó vô cùng thành thạo thay đổi một bộ mặt tươi cười âm áp như gió xuân rồi khề dịch ra một bên làm ra một động tác mời chào đúng kiểu thân sĩ nguy quân tử.

Đối tượng mời chào của thẳng nguy quân tử này thế mà lại là một đóa hoa vô cùng mong manh yếu đuối, dường như chỉ cần người ta khề dùng lực một chút cũng có thể dễ dàng ngắt lấy, đúng là treo mớ trước miệng mèo mà.

Không sai ấn tượng đầu tiên của thân ảnh nhỏ nhắn ấy gây cho người ta chính là mong manh, những luồng khí lạnh kinh người mà lúc đầu mọi người lầm tưởng là do thẳng trai bao kia phát ra không ngờ ngọn nguồn của nó lại bắt đầu từ cái thân ảnh bạc nhược này.

Một bóng dáng nhỏ nhắn mong manh khề xuất hiện, từng luồng khí lạnh bức nhân không ngừng tỏa ra xung quanh khiến cho những người đứng gần nhất cũng không tự chủ được phải lùi lại vài bước, từng luồng khí lạnh như chấp chùng lên xuống theo từng bước đi của nàng, toàn thân nàng được bao phủ bởi những làn sương trắng mông lung, chỉ có một đôi mắt đen lầy như màn trời đêm vĩnh hằng làm cho những ai nhìn thấy đều không tự chủ được chỉ muốn trầm luân trong cái bầu trời tràn đầy sương khói ấy, da thịt nàng ẩn ẩn hiện hiện trong lớp sương mù không một tí vết, toàn thân trên dưới thậm chí cả mái tóc dài của nàng toàn bộ đều như một cánh đồng tuyết bất tận.

Với khuôn mặt tinh xảo và vóc người nhỏ nhắn xinh xắn cộng thêm một chiếc váy dài màu trắng nếu trong trường hợp bình thường có lẽ đã có vô số thanh niên tuần kiệt tranh nhau theo đuổi, nhưng với mái tóc và làn da khác thường như thế đã hoàn toàn phá hoại tất cả, bây giờ đem lại cho mọi người chỉ là một cảm giác xót xa thương hại, một cơ thể đáng lý ra phải tràn đầy nhựa sống ấy vậy mà nghịch lý lại xảy ra trên mình cô gái này, từng đợt từng đợt khí lạnh tràn ra từ người nàng làm cho ta trông giống một tượng băng hơn là một người sống, chỉ có đôi mắt đen lầy, linh động đó không ngừng tỏa ra từng đợt từng đợt sinh cơ dạt dào như nhắc nhở mọi người chủ nhân của nó là một cô gái hơn nữa là một cô gái còn sống!

Trong thoáng chốc khi đã nhìn rõ mọi người ở đây đều yên tĩnh lại, trong mắt mỗi người đều nhìn về phía nàng ta với vẻ tiếc hận, ngay cả hai tên bên cạnh Lâm Đình cũng như thế.

Trong khi mọi người đang trầm luân trong không khí có chút kì quái này, thế mà tề mặt lạnh hơn tiền vẫn nở nụ cười âm áp như gió xuân phoi phới vô cùng ân cần và nhẹ nhàng tiến bước cô gái tiến về phía không gian trận pháp đương nhiên là cũng không quên kè kè áp trận một bên rồi, nhìn bộ dạng của hắt ta dường như chỉ hận không thể lập tức vô lấy cái thân thể lạnh lẽo kia mà ôm ấp khẳng định quyền sở hữu một phen à nha.

Khi cô gái đến trước pháp trận thì nó đã được hai tên thủ vệ khởi động sẵn, hai cái trụ ở hai bên đột nhiên bắn ra vô số tia sét màu đen về phía đối diện tạo thành một tấm màn màu đen, tấm màn sau một lúc xao động rồi dần dần ổn định lại rồi hình thành một cánh cửa đen kịt giữa hai cột đá, từng kí hiệu phù ấn dưới chân bệ đá sáng bừng lên liên tục ngo ngoe động đậy xoay tròn xung quanh cánh cửa như muốn sống lại nói thông nơi này với cõi u minh vậy.

Những người ở đây không biết là do kiến thức rộng lớn hay do hắt quê mùa mà không hề có một ai tỏ vẻ ngạc nhiên chỉ có mình hắt là há cả mồm ra nhìn cảnh này với vẻ kinh ngạc.

Sau đó từng người nối đuôi nhau đi vào cánh cửa màu đen không hề ngừng lại y như đi qua một cánh cửa bình thường và biến mất vô cùng nhẹ nhàng, nhìn cảnh này không giống với lần đầu tiên hắt đi qua pháp trận thì Lâm Đình khó mà bình tĩnh được nữa quay qua hỏi.

-Này Vô Danh hình như cái pháp trận không gian lần này khác với lần trước thì phải?

-Đương nhiên là khác rồi, cái này mới là pháp trận không gian chính thức lưu truyền từ thời cổ đại đến bây giờ, không những phải có thực lực cực cao mà còn phải vô cùng tinh thông trận pháp mới có thể bố trí, cái pháp trận mà lần trước chúng ta đi qua chỉ là một bản sơ sài cải tạo từ nó mà ra độ độ an toàn không cao, lại còn không nhanh lắm, lần này phải nói là chúng ta vô cùng may mắn được hưởng ké phúc lợi của cô nàng kia đấy.

Khi cô gái kia và đoàn giáp sĩ đã mất hút sau cánh cửa những người tu tiên còn lại cũng bắt đầu lục đục nối tiếp nhau hướng về phía cánh cửa không gian đó, ba người bọn Lâm Đình cũng không hề vội vàng tiến lên mà thành thật xếp hàng đợi tới lượt vì dù sao người cũng không nhiều lắm cũng chỉ có vài trăm mống.

Trong khi chờ đợi nhàm chán Lâm Đình bắt đầu nêu lên vài nghi vấn của mình.

-Này lão béo cô nàng lúc trước là ai thế, ra đường mà thanh thế to lớn nhỉ, hai hàng giáp sĩ cộng thêm tên trai bao theo hầu nữa uy phong gớm.

Nghe hắt nói thế tên béo và Vô Danh bên cạnh xém tý nữa sặc chết, cả hai quay qua nhìn hắt với ánh mắt kì quái.

Trương Bình Phàn mở miệng hỏi.

-Người gọi cái tên Hồ Văn Vũ bên cạnh Trịnh Minh Nhi là trai bao, há há ta cũng thật phục người đó lần đầu tiên ta thấy có người dám gọi hắt ta như vậy đấy ha ha.

Vô Danh bên cạnh cũng lộ vẻ kì quái khẽ mỉm cười theo.

-Sai thế? chà lẽ chẳng cha đó nổi tiếng lắm à?

Vô Danh bên cạnh thấy con hàng này ngu ngu ngơ ngơ không khéo lại đắc tội với người khác nên đành hảo tâm nhắc nhở.

-Hồ Văn Vũ hiện giờ là trưởng đội hộ vệ núi Thông Thiên phụ trách bảo vệ và quản lý trị an, thời chiến thì mang hàm cấp tá chính là có quyền điều động quân đội 10.000 người tu tiên xong ra chiến trường, trong lần chiến tranh ba mươi năm trước với nước Hán từng lập đại công, một lèo đột phá tam quan chém đầu tướng địch rồi thành công lui về góp phần tạo nên chiến thắng vang dội cho đất nước, người bảo hấn có nổi tiếng không.

Tên béo bên cạnh còn bồi thêm một câu.

-Quan trọng là hấn chưa có vợ, phải nói là với bộ mặt của hấn cộng với quyền lực đang nắm trong tay, hoa thơm cỏ lạ xếp hàng chờ đợi hấn ôm ấp phải đến hàng cây số, ấy vậy mà tên khốn đó lại có thể nhẫn tâm một đao chặt xuống bỏ qua toàn bộ, tình nguyện làm một chức đội trưởng hộ vệ nho nhỏ chỉ để theo đuổi Trịnh Minh Nhi thân mang Băng Tuyết tuyệt thế, nếu bảo dạng người như Hồ Văn Vũ chấp nhận từ bỏ tất cả để theo đuổi một cô gái chỉ sống được ba mươi năm mà trong lòng không có tư tâm thì bố ta cũng chả tin được.

Vô Danh một bên chìa thêm vô.

-Nói đi cũng phải nói lại ta cũng không thể không bội phục hấn ta, nếu đổi lại là ta nếu có mỹ nữ xếp hàng chờ sủng hạnh, trong tay lại nắm quyền cao chức trọng một tay che trời thì ông đã lập bỏ nó hậu cung mỗi ngày đều đàn ca tửu sắc, hoang dâm vô độ trái một em, phải một em, dưới một em trên một em nếm thử cảm giác bị mỹ nữ hiếp dâm xem nó thế nào, ài người so với người thì đúng là tức chết mà, tại sao lại vì một đóa hoa thơm mà bỏ qua vô số cỏ lạ chứ hử hử.

Lão béo và Lâm Đỉnh ở một bên cũng vô cùng đồng cảm nước rãi chảy ròng ròng, khi nghĩ đến cảnh tượng một hàng mỹ nữ cao thấp béo mập đủ loại, đều tự nguyện hiến dâng muốn roi da hay sập nền đều được chờ mình sủng hạnh cả ba tên đều vô cùng cảm thán cảm thán, ài đúng là tức chết người ta mà, trong lòng mỗi tên đều gào thêm một câu “giả như mình là anh ấy”.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Về Núi

Cảm giác bước qua pháp trận không gian lưu truyền từ thời cổ đến giờ quả là khác hẳn lần trước, nếu nói lần đi qua pháp trận trước là ngồi trên một con tàu lụp xụp nghiêng qua đồ lại thì lần này chính là ngồi trên khoang vip của loại máy bay hiện đại nhất, khi người còn chưa kịp có cảm giác gì thì đã đến nơi rồi.

Sự tiện lợi và nhanh chóng đến không ngờ này làm Lâm Đỉnh trong lòng thầm than "người so với người đúng là làm cho ta tức chết mà, lần trước đi qua cái pháp trận đó xem tý nữa làm ông lên cơn đau tim, lần này đi qua lại chả cảm thấy gì đúng là càng nghĩ càng điên, có tiền có quyền thật quá tốt đi".

Nhìn cái pháp trận không gian phía sau đang từ từ đóng lại, những người xung quanh cũng đang dần tản ra hết, ba người bọn Lâm Đỉnh liền cùng nhau trở về nơi ở của chính mình, may mắn là Lâm Đỉnh cùng Trương Bình Phàm ở cùng nơi có gì cũng tiện liên hệ chỉ có Vô Danh không cùng đường mà thôi, sau chuyến đi lần này tuy cả ba chưa có dịp "tâm sự" gì nhiều, nhưng ít ra cũng đã cùng nhau trải qua hoạn nạn, cùng nhau chơi bời, tuy mỗi người không nói gì nhưng trong lòng họ cũng đã ngầm thừa nhận người kia là anh em của mình rồi, tình cảm giữa người với nhau đôi khi cũng rất kì quái, có người với nhau từ nhỏ lớn lên đã không hợp gặp nhau là sinh chuyện, lại có những người mới gặp lần đầu mà đã như anh em ruột thịt trong nhà sinh từ có nhau, nếu phải nói ra nguyên do thì có lẽ chả ai biết lại như thế, đơn giản chỉ là cảm giác mà thôi, ba anh em Trương Phi, Lưu Bị, Quan Vũ không phải cũng như thế sao, mối quan hệ hôm nay của ba người Lâm Đỉnh cũng tương tự như vậy khái quát trong một câu, "vừa gặp đã thân" không có lý do gì cả.

Có lẽ vì thế mà một tên nhìn qua vô cùng kì bo kiệt xi như Trương Bình Phàm không hề do dự khi phải móc viên càn khôn thạch duy nhất trên người để cứu mạng Lâm Đỉnh, còn Vô Danh có phần lạnh lùng không ngờ sẵn sàng che chắn trước mặt hấn mà chuẩn bị liều mạng.

Lúc đầu hấn cũng muốn hỏi tại sao bọn họ lại làm thế, vì một người mới quen mà đem cả tiền đồ và tính mạng bản thân ra đánh cược thì có đáng không? nhưng sau một hồi suy nghĩ thông suốt hấn cũng không có mở miệng ra hỏi.

-Thực tế còn cần phải hỏi sao? Không cần biết lý do gì người đối tốt với ta, có ơn với ta một phần thì ta báo đáp họ mười phần, người có oán thù với ta ta đào cả mồ mà mười tám đời nhà nó lên, người sống trên đời có ơn báo ơn, có oán báo oán chả phải là sáng khoái sao nghĩ làm đêch gì cho mệt.

Trước khi chia tay ai về nhà nấy Lâm Đỉnh kéo cả hai tên kia vào một góc kín, sau đó vô cùng cẩn thận liếc ngang ngó dọc một hồi thấy không có loại ruồi muỗi nào lảng vảng quanh đây mới cẩn thận mò nắm móc từ trong người ra vật thể gì đó.

Trương Bình Phàm và Vô Danh thấy thẳng cha này cẩn thận thế thì cũng trở nên vô cùng cảnh giác công lực đề thăng tối đa, linh giác trải rộng bốn phía

chỉ cần hơi có chút gì khác thường thì khó lòng mà qua được tai mắt của hai con hàng này.

Đến khi nhìn rõ thứ mà Lâm Đình móc ra là cái gì thì hai thằng khốn này làm quái gì còn chút khí độ cao thủ nào, tên nào tên nấy mắt sáng như đèn pha thi nhau vung tay chop tới động tác vô cùng thành thực hẳn còn chưa kịp có cảm giác gì thì loáng cái hai viên càn khôn thạch trong tay hẳn đã mất tích, nếu thế thì cũng thôi đi dù gì khi lấy ra Lâm Đình đã đoán trước được chút ít kết quả rồi, khốn kiếp ở chỗ là hai thằng đực rựa này tặc tâm chưa từ lại dùng một loại ánh mắt như sói đói nhìn mồi đã thế lại còn nước dãi ròng ròng quét lên quét xuống toàn thân hẳn nữa chứ.

Trong lòng anh chàng bây giờ có chút rét lạnh rồi, hai tên Vô Danh và Trương Bình Phàm vô cùng ấn ý tiến tới mỗi thằng kẹp một bên vai của hắn bắt đầu tra hỏi.

-Giỏi lắm thằng khốn này có đồ tốt thế mà đến tận bây giờ mới chịu đưa ra, khai mau trên người ngươi còn bao nhiêu nữa mau móc ra xem nào.

Nhìn cái khuôn mặt béo núc ở một bên đang cười híp hết cả hai mắt lại mà nhìn mình trong lòng anh chàng chửi ầm cả lên.

-ĐCM không phải trong phim anh em có đồ tốt chia nhau chả phải cảm động đến rơi nước mắt đưa qua đây lại một hồi cuối cùng lại rơi vãi túi mình, tại sao hiện thực lại khác xa thế này, phim ảnh đúng là hại chết người mà hủ hủ, ta thế từ nay nhìn thấy thằng đạo diễn nào thấy một thằng ông bóp chết một thằng cho nó biết thế nào mới là tình cảm anh em chân chính hủ hủ.

Vô Danh lúc bình thường có vẻ hiền hậu thật thà nhưng ta xin cam đoan kẻ nào mà tin vào cái bản mặt đó nhất định là chết không có chỗ chôn đây hức hức.

-Tên béo còn lằng nhằng với thằng cha này làm gì, loại hàng dê tiện này không dùng biện pháp mạnh là không được à nha, nghe nói cách đây mấy căn nhà có một thằng ma cô chuyên môn giải quyết sinh lý nam, có phải nên giới thiệu thằng cha này đến làm khách hàng thường xuyên không nhỉ?

-Éo m* ý kiến hay thế mà ngươi cũng nghĩ ra được, không hổ là anh em với ta à nha.

-Quá khen quá khen, chỉ là kẻ nhỏ mà thôi làm sao có thể sánh được với Bình đại ca đa mưu túc trí được chứ hắc hắc.

Nhìn hai thằng khốn này nhìn mình cười dâm liên tục, trong lòng Lâm Đình rét run nghiêng răng ken két.

-Được rồi coi như ta sợ các ngươi đi, không biết ông đây kiếp trước có nợ nần gì các ngươi không nữa.

Nói rồi anh chàng móc trong người ra những thu hoạch có được khi đến khu chợ giao dịch, hai thằng kia cái khác không nói nhưng khả năng nhìn hàng phải nói là số một số hai tu tiên giới cũng không sai, cả hai tên không hện mà cùng nhìn về phía chiếc lá với vẻ tham lam dường như thiếu chút nữa là nhảy lên cướp đoạt ngay lập tức, sau một hồi ngắm nhìn đồng đồ vật mà Lâm Đình móc ra cả khi đụng đến cái bình chứa Phệ Linh Thảo mà hắn tiện tay chôm được khi thử được thì không kim được mà đồ mờ mờ một trận vì độ âm hiểm của thằng này, còn viên càn khôn thạch cả hai tên kia cũng không có chú ý lắm.

Sau khi xem xong đồng đồ đó Trương Bình Phàm mò mẫm trong người móc ra một cái hộp trên mặt có dán một tấm bùa rất giống cái mà Lâm Đình đã thấy trong cửa hàng của Nhượng Thủy.

-Ngươi dùng cái này mà đụng phiên lá đó vô tránh để cho được lực thất thoát, bây giờ ngươi đừng vội dùng ngay nó để tăng trưởng thực lực mà nên chờ đến khi đột phá tầng thứ tư ổn định tầng thứ năm rồi hẵng ăn vào, không khéo có thể một lèo leo lên tầng thứ sáu luôn đó.

Lâm Đình cũng không nói gì nhận lấy hộp ngọc bỏ chiếc lá vào niên phong sau đó cất vô người.

Vô Danh ở một bên thì nói, loại cỏ Phệ Linh này nếu lợi hại như ngươi mô tả thì biết cách dùng sẽ trở nên vô cùng đáng sợ, ta có quen biết một tên làm ở phòng luyện chế vũ khí để ta nhờ hắn chôn chia một loại cơ quan pháp tiên mỗi lần dùng chỉ cần tâm độc vào đầu mũi tên ngay cả cao thủ sơ nhập linh cảnh nếu sơ xảy thì hắc hắc.

Nghe thấy thế tên béo và Lâm Đình cũng không nhịn được mà cười lên âm hiểm vài tiếng.

-Hắc hắc cái thứ đồ chơi mà Vô Danh ngươi nói lợi hại thì có lợi hại nhưng gặp phải mấy tên sơ nhập linh cảnh có hộ giáp lợi hại thì không ổn à càng không nói đến linh cảnh tu giả hùng mạnh hơn nữa, thế này đi không làm thì thôi đã làm phải làm cho trót, ngươi chỉ cần mang cái cơ quan pháp tiên đến chỗ ta, ta sẽ mặt dày mày dạn đi nhờ một người cực kì tinh thông trận pháp, cạm bẫy cải tạo gia trì thêm vào, đảm bảo dưới linh cảnh tu giả nếu như không có bảo bối gì nghịch thiên hộ thân thì đến một tên chết một tên hắc hắc.

Lâm Đình cũng tròn mắt nhìn hai tên này đang bàn bạc làm sao để sử dụng tốt nhất loại chất độc trong tay hắn, đương nhiên anh chàng ở bên cũng góp phần đưa ra những sáng kiến cực kì đen tối, thế là ba tên thi nhau đưa ra những chủ ý càng hiểm ác càng tốt đến cuối cùng khi nhìn lại cả bọn không kiếm được lông tóc cũng dựng đứng hết cả lên.

Lời Lâm Đình.

-Cái gì ngươi bảo ta quá âm hiểm, độc ác? Ta thấy còn chưa đủ ác độc đâu à nha, người xưa có dạy kẻ quân tử phải hành xử lễ độ, quang minh chính đại nhưng mà ĐCM nó ngại quá ông là tiểu nhân.

Sau một hồi thương lượng toàn bộ ba viên đá càn khôn trên người Lâm Đình đều cuốn gói ra đi khiến cõi lòng hắn như nát tan một nửa, nhưng còn có cách nào khác sao? ở cái thế giới này đã không có đủ thực lực thì phải dùng biện pháp khác mà bù vào nếu không kết cục tuyệt đối so với chết còn thảm

hon, đừng nói là ba viên càn khôn thạch cho dù có là ba mươi hay ba trăm viên nếu so với cái mạng già thì cái nào đáng giá hơn chắc không cần ta phải nói.

Tên béo một hơi nuốt hết hai viên đá càn khôn của hắn đã vậy lại còn bày ra cái bộ mặt tiểu nhân đắc chí khiến anh chàng hận đến ngứa cả răng, chỉ muốn lao đến quai thẳng nắm đấm vào mặt hắn ta cho bõ ghét.

Nhìn thấy còn hàng kia mặt mũi đỏ bừng bừng nhìn mình tên béo vô cùng vui vẻ bồi thêm một cú.

-Ài ta nói Lâm Đình ngươi sao lại bày ra bộ mặt đura đám như thế cười lên đi chứ ha ha, ông đây không phải là muốn tốt cho ngươi sao, nghĩ thoáng lên không phải chỉ là hai viên đá bé tẹo thôi sao.

Nghe thế xém tý nữa anh chàng tức ói máu ngay tại chỗ.

-Đầu má sao ngươi nói dễ nghe thế, chỉ là hai viên đá thôi à, tên mập chết tiệt ngươi thử đi kiếm ra cho ta vài viên coi nào, là ta phải liều mạng mới kiếm được chừng đó đấy.

Vô Danh và Trương Bình Phàm nghe thế thì bốn con mắt cùng nhau sáng lên vội vàng tra hỏi.

-Cái gì ngươi liều mạng là có thể kiếm được vài viên đá càn khôn rồi chuyển tốt ở đâu rơi xuống thế mau chỉ cho bọn ta, Lâm Đình ngươi bản lĩnh yếu kém thế tùy tiện chọn đại ra một người cũng mạnh hơn ngươi gấp trăm lần, công việc mà ngươi phải liều mạng không phải đối với bọn ta là dễ dàng như trở bàn tay sao.

Nghe đến đó anh chàng gào lên.

-Hai thằng khốn này khinh người quá đáng mà, dù gì cũng phải để lại cho ta vài phần mặt mũi chứ.

Không đợi hắn nói hết Vô Danh đã cắt lời.

-Đừng có nói nhảm ngươi mà có mặt mũi cái quái gì, khai mau ngươi làm sao mà kiếm được mấy viên càn khôn thạch này, đừng để bọn ta dùng biện pháp mạnh.

Vốn anh chàng còn định dây dưa cò kè dành lại chút sĩ diện ai ngờ thấy hai thằng kia bẻ tay răng rắc nhìn mình với ánh mắt không có ý gì tốt đẹp, anh chàng vội vàng phun ra sạch từ đầu đến đuôi trong lòng thì thầm gào thét.

-Thằng mập chết tiệt Vô Danh khốn kiếp các ngươi đợi đó, đợi ông tu thành thần thông nhất định mỗi ngày phải dầy vò các ngươi chết đi sống lại mười tám lần mới hả được nỗi hận trong lòng ta hừ hừ, mười tám lần...

Nghe hắn nói xong lão béo cảm khái một câu.

-Hài thì ra là thử được, ta biết mà với thực lực của hắn ngoài việc đó ra còn có việc gì phù hợp hơn đâu, đúng là số *** chó thẳng cha ti tiện này thế mà vẫn sống khỏe re.

Vô Danh ở một bên vô cùng đồng cảm gật đầu theo để Lâm Đình ở một bên vô cùng bị phẫn.

-Hai thằng mắc dịch có phải các ngươi cảm thấy ta ngòm luôn thì mới tốt không, hừ hừ đúng là chơi nhảm bạn xấu mà.

Cuối cùng đến lúc phải chia tay mỗi người đi một ngã, Lâm Đình vội vàng trở về báo cáo lên trên, vốn dự định chỉ đi một buổi chiều ai ngờ lại qua vài ngày mới trở về, cũng may là tên phó tổng quản trước bị hắn hãm hại không biết đã bị dẫn đi đâu không thì lần này đúng là thảm thật rồi, vị phó tổng quản mới này cũng còn tốt chỉ răn dạy cảnh cáo vài câu rồi hạ lệnh tiễn khách.

Lâm Đình sau khi chạy trốn chết ra khỏi phòng lão phó tổng bèn vội vàng chạy đến phòng tập vụ bắt đầu làm công việc hàng ngày của mình, như thế thì cũng thôi đi khốn kiếp là ở chỗ mấy ngày hắn vắng mặt vậy mà lại không có một ai giúp đỡ hắn san sẻ công việc, khiến cả một đồng việc vốn bình thường phải vài ngày mới có thể hoàn thành rút ngắn lại trong ngày phải hoàn thành, sau một hồi oán hận thiên địa bất công than thân trách phận anh chàng bắt đầu tập trung vô công việc, không phải hắn không muốn gào tiếp nhưng mà cái đồng tập vụ như núi kia đã hoàn toàn vắt kiệt sức lực của bản thân còn hơi sức đâu mà kêu gào phản đối nữa.

Đến khi hắn lết trở về đến được cái phòng nhỏ của mình thì đã là nửa đêm của ngày hôm sau, lúc này toàn thân Lâm Đình như thoát lực, tứ chi bủn rủn rã rời, sắc mặt trắng bệch mồ hôi lạnh vã ra ướt cả áo, cuối cùng dường như không thể nào chống đỡ được toàn bộ cơ thể Lâm Đình liền đổ vật ra nền nhà ngay sát cửa phòng.

Phải nói là tình trạng của hắn lúc này không được tốt lắm, luồng chân khí trong cơ thể cạn kiệt không nói, quan trọng nhất là các cơ bắp cơ, thớ thịt, từng tế bào như chuẩn bị vỡ vụn tê dại khiến cho hắn muốn cử động một chút cũng không được, trạng thái của Lâm Đình lúc này như một người bình thường yếu đuối chưa bao giờ tiếp xúc với cử tạ đột nhiên lại chạy đến phòng tập không để ý đến bản thân có chịu đựng được không điên cuồng nâng tạ vượt quá khả năng của mình, kết cục của hắn ta nhẹ nhàng nhất là bẹp đường một trận không dậy nổi, còn hơi xấu là các cơ bắp thớ thịt cân mạch bị tổn thương từ nay về sau sức lực tụt lùi không thể hồi phục, nặng thì mất hoàn toàn khả năng hành động suốt đời đừng mong bước xuống giường nửa bước.

Tình trạng của Lâm Đình hiện tại chính là như thế hắn không hề để ý đến thân thể có chịu đựng được không chỉ điên cuồng giải quyết công việc tồn đọng trong mấy ngày, đáng lẽ với hành động như thế cho dù là người tu tiên có tu vi phạm cảnh tầng sáu thân thể khỏe mạnh, sức lực các mặt đều hơn xa

người phạm thì cũng không thể chịu nổi chỉ ít cũng phải liệt đường nửa tháng mới có thể khôi phục càng không nói đến cái tên ngay cả tăng năm cũng chưa tới kia, nhưng đó là đối với người tu tiên bình thường à nha, lại nói Lâm Đình cũng không phải là người tu tiên bình thường, thân mang kì công nghịch thiên cái khác không nói chi riêng về khoản khôi phục trong một đại cảnh giới Lâm Đình hẳn vỗ ngực tự xưng thứ hai e rằng chẳng có ai dám nói là có thể hơn hẳn cả.

Lúc này từng đợt bốn nguyên khí ẩn sâu trong trong cơ thể hắn bắt đầu bị động trào ra chữa trị những tổn thương, khoảng ba tiếng sau khi đã có được một chút sức lực hắn gắng gượng từ từ nhò dẩy bắt bản thân mình phải ngồi xếp bằng theo tư thế tu luyện, chỉ một động tác như vậy thôi mà đã làm cho Lâm Đình có cảm giác bản thể như sắp vỡ vụn ra vậy, hắn không nhìn được khê rên lên một tiếng đau đớn.

Cuối cùng hắn cũng đạt được mục đích của mình bắt đầu xếp bằng, hai bàn tay đan xen với nhau, tĩnh tâm gian nan vận chuyển Chư Thiên Tạo Hóa công, mới đầu bởi vì hao tổn quá nhiều nên vận hành công pháp có hơi khó khăn, nhưng rồi theo từng vòng vận chuyển mỗi ngày một nhanh thân thể Lâm Đình bắt đầu chậm rãi thả ra hấp lực cuốn lấy thiên địa nguyên khí xung quanh chuyển hóa thành bốn nguyên khí tinh thuần nhất, hắn cứ ngồi vận công như vậy một đêm cho đến khi cảm giác được thân thể đã được chữa trị lành lặn mới chậm rãi mở mắt phun ra một ngụm trọc khí rồi thu hồi công lực.

Lâm Đình đứng dậy khê vron vai vài cái vận động buổi sáng rồi hơi nhìn mây nhìn bộ quần áo trên người, thì ra cả hai ngày kia liên tục làm việc làm gì có thời gian mà thay đồ thế là anh chàng cứ mặc nguyên như vậy, mồ hôi cộng với chất bẩn dính lên làm toàn thân hắn cứ rìn rít vô cùng khó chịu, Lâm Đình vô cùng miễn cưỡng thay một bộ đồ mới rồi vút đại bộ đồ bẩn lên giường sau đó ngênh ngang đi đến phòng ăn, dọc đường đi hắn cứ nghĩ đến cái cảnh tới về phải giặt cái đồng đồ bốc mùi cả tháng nay của mình là lại đau hết cả đầu.

-Các ngươi đang thắc mắc tại sao là người tu tiên mà không có ba cái ba cái thuật pháp nho nhỏ như tẩy trần thuật..vv phải không?

-Đầu má đầu phải ta không muốn thi triển đâu, tuy phạm cảnh ở một mặt nào đó cũng có thể nói là người tu tiên nhưng mệ kíp, khôn nạn ở chỗ chỉ là "gần như" mà thôi chứ đích phải người tu tiên chân chính, muốn học pháp thuật cho dù là cái pháp thuật rác rưởi nhất, vô dụng nhất cũng phải có tu vi sơ nhập tu giả mới được đó.

-Chả lẽ hèm có biện pháp khác sao, ví dụ như trang bị, công cụ chẳng hạn.

-Đừng nói nữa, càng nói chỉ làm tim ta thêm rĩ máu mà thôi, ngươi tưởng ta không muốn kiếm mấy thứ đó sao nhưng mà ĐCM nó càng khôn nạn hơn là tu tiên giới toàn thẳng trâu bò căn bản không có mấy thứ đó, chỉ cần là tu sĩ thì tùy tiện đánh ra một đạo thuật pháp nho nhỏ là mọi thứ đã xong rồi việc đích gì phải tốn công chế ra mấy cái công cụ lau rửa gì gì đó, trừ phi có tên nào ầm đầu mới lãng phí thời gian vào những việc không đâu, nghe nói tu sĩ cấp cao còn có cả người hầu chuyên môn làm ba cái thứ việc vặt vãnh đó để họ chuyên tâm tu luyện đấy.

Càng nghĩ hắn càng nóng lòng muốn đột phá cảnh giới ngay lập tức, đơn giản chỉ là vì anh chàng đã quá ngán hoàn cảnh phải tự làm mọi việc rồi, nghe nói khi đột phá trở thành sơ nhập tu giả thì có quyền chọn một tên cu li hay một nha hoàn để sai bảo, đã thế những tục vụ hoàn toàn được miễn chỉ cần chuyên tâm tu hành là được, những cái phúc lợi khác thì thôi đi nhưng cứ nghĩ đến cái vụ hầu gái là hắn lại không tự chủ được mà nghĩ đến những cuốn phim giáo dục giới tính với tiêu đề "cô hầu gái và ông chủ", trong lòng Lâm Đình vô cùng chờ mong cái ngày cá chép hóa rồng, có thể hoang dâm vô độ à nha.

Với bước đi long hành hổ bộ mà dân ta quen gọi là kiểu đi đầu trướng, hắn ưỡng ngực ngẩng cao đầu bước đến nhà ăn, cũng may là tên tổng quản trước không biết đã bị điều đi đâu, không khéo chết mất xác rồi cũng nên vì vậy cũng chả có ma nào ăn no rủng mỡ đi tìm hắn gây phiền toái.

Lâm Đình tự lấy cho mình một cái khay rồi lần mò đến chỗ tên béo, trước đây không có quan hệ gì không nói nhưng bây giờ tốt xấu gì thẳng mập này cũng nuốt của hắn hai viên đá càn khôn lúc này cũng phải hồi báo lại chút gì đó đi chứ.

Thấy Lâm Đình đi đến đôi mắt ti hí của Trương Bình Phàm khê đảo một vòng rồi nhanh tay cho vào trong khay của Lâm Đình thứ gì rồi vội vàng múc vài muôi một chất lỏng sền sệt vàng vàng che lên trên rồi làm như không có việc gì tiếp tục công việc, nhìn cái thứ mà thẳng cha kia múc cho hắn xem nữa thì anh chàng không nhìn được mà phải nôn toàn bộ những gì đang có trong bụng ra, đơn giản bởi vì cái thứ đó quá giống shi** lỏng, hắn biết nhất định là thẳng mập chết bầm kia cố ý.

Sau một hồi nhìn tên mập với ánh mắt u oán khiến cho khuôn mặt đang tươi cười của tên kia co rút lại toàn thân thật béo khê rung lên Lâm Đình mới vác bộ mặt xì ra một đồng vĩa mình đi chỗ khác, hắn cũng không có ngu mà gào lên tiếp tục chọn hai ba món mình thích rồi mò đến một góc vắng người định bụng tìm hiểu xem tên kia nhét cái gì vào đĩa của mình, không khéo lại là thuốc xổ nữa thì bỏ mịa, tuy khả năng này không lớn nhưng ai mà biết được thẳng mập kia đột nhiên nội tâm tà ác nổi lên thì sao, tóm lại là phải cảnh giác à nha.

Với lòng dạ không có vẻ gì là rộng rãi, lại vô cùng thành thực trong việc lấy bụng ta suy bụng người, lúc đầu từ một hai thành, sau một hồi suy tính sâu xa của hắn lại biến thành bốn năm thành chắc chắn là thẳng mập kia định chơi xỏ hắn, cũng còn may con hàng này còn chưa đến nỗi hết thuốc chữa vẫn biết mở ra xem thứ Trương Bình Phàm ném cho hắn là cái gì.

Đến khi nhìn rõ là cái gì thì hai mắt Lâm Đình khê sáng lên trông mắt vội đảo một vòng khi xác định rõ là không có thẳng nào nhìn qua bên này liền vội vàng thò tay bốc lấy gốc "nhân sâm vương" nhìn cũng chả thèm nhìn lập tức bỏ vào miệng điên cuồng cắn nuốt.

Không đầy hai giây toàn bộ củ sâm vương đã chui vào miệng hắn, khiến hai má anh chàng căng phồng lên như con ếch vậy, lúc này hắn cũng chả để ý nhiều như vậy chỉ chăm chăm vận hành Tạo Hóa Công nhằm tiêu hóa được lực đang tỏa ra từ củ sâm vương ngàn năm này.

Ồ tu tiên giới nhân sâm dưới trăm năm chỉ được xem là dược liệu đối, với người phạm còn có chút tác dụng chứ đối với người tu tiên thì không hề có một chút tác dụng gì, nhưng nhân sâm trên trăm năm lại khác, lúc này được lực của nó đã tích lũy được một mức nhất định, lượng biến dẫn đến chất biến khiến nhân sâm từ trăm năm trở lên bắt đầu có tác dụng với tu tiên giả, có tư cách là một loại linh dược cấp thấp rồi, nhân sâm càng lâu năm thì được

tính càng lợi hại, khi đạt đến mốc ngàn năm lúc thì có thêm một xưng hiệu "Sâm Vương", được tính lại xuất hiện biến hóa mới khiến người dùng nó dưới sơ nhập linh cảnh tu giả có thể tăng cường một tầng cảnh giới, ngay cả với người sắp đột phá trở thành sơ nhập tu tiên giả cũng có tác dụng nhất định.

Vốn cây Sâm Vương này là của gia bảo là tài sản duy nhất cha mẹ hắn để lại cho Trương Bình Phàm vốn hắn dự định để lúc đột phá mới dùng tới nhằm tăng khả năng thành công, phải biết số lượng người tu luyện đến phạm cảnh đỉnh phong tăng chín rất nhiều nhưng không phải bất kì ai cũng có thuận lợi đột phá trở thành người tu tiên chân chính đâu, có thể nói đây là cửa ải khảo nghiệm đầu tiên đối với tu giả trên con đường tu hành, gần như 8/10 mọi người thất bại nuốt hận ở bước này.

Cha mẹ Trương Bình Phàm vốn mất sớm để lại một mình hắn giữa thế giới tu tiên tràn đầy chết chóc và hiểm nguy luôn rình rập xung quanh, chính Lâm Đỉnh là một kẻ già đời cũng có chút kinh nghiệm sống thế mà cũng xem tởm nữa bỏ mạng lại đây mấy lần, một đứa trẻ có thể lớn lên trong hoàn cảnh đó nhìn tới nhìn lui thế nào cũng không thể nói đó là một kẻ ngu ngốc được, mọi người nhìn vào Trương Bình Phàm chỉ thấy đó là một tên béo, hiền hậu, thật thà, dễ bị lừa gạt lúc nào cũng nở nụ cười ngu ngơ trên môi, những kẻ đổ tin vào cái ấn tượng như vậy mà tiếp cận mưu đồ với hắn sau một thời gian toàn bộ bọn chúng đều biến mất một cách ly kì, ngay cả kẻ có tu vi cao hơn hắn cũng không có ngoại lệ, những chuyện này một hai lần thì có thể cho là trùng hợp thế nhưng xảy ra rất nhiều lần thì không còn là trùng hợp nữa, rốt cuộc mọi chuyện cũng dẫn đến sự chú ý của những người hữu tâm, mọi người bắt đầu bắt tay vào tiến hành điều tra nhưng khi thu được kết quả thì những người đó không nhìn được mà trong lòng lại trào ra một mảnh khí lạnh, những kẻ đã mất tích trước đây không hề ngoài dự liệu là toàn bộ đều chết hết đồ vật trên người bị lột sạch, mọi người cũng không hề cảm thấy có gì bất ngờ nhưng cái cách chết của bọn họ lại khiến cho những người đang sống sờ sờ phải rét run một hồi.

Những dấu vết tìm được cho thấy bọn họ trước khi chết đều bị người ta dùng ngoại lực đập gãy tay chân, cắt đứt gân mạch rồi mới từ từ hành hạ, kẻ may mắn nhất được tìm thấy là bị chôn sống ngay tại chỗ trên người chỉ có vài nhát chém.

Xui xẻo nhất lại là tên có tu vi cao nhất sơ nhập linh cảnh tầng sáu, kẻ này từ khi bị đập nát từ từ sau đó mới bị văng ra khỏi thân thể, kinh mạch công lực toàn bộ bị hủy hoại, trên thân mình không có chỗ nào lành lặn cho thấy đã bị tra tấn trong thời gian dài, ngay cả cái đầu cũng không còn, khả năng vô cùng cao là đã bị đập nát chậm chậm rồi tách rời cho chó xoi, đã thế trong thân mình hắn lại bị trùng bảy tám loại kịch độc không có thuốc giải, thế thì cũng thôi đi nhưng người này sau khi chết lại còn bị người ta thi triển vài loại thủ câu hồn nhiếp phách, không cần nói đến kết cục mọi người ở đây chỉ sợ hơn một nửa cũng đã đoán được đoạn kết không lấy gì là tốt đẹp của đám hồn phách đó rồi, đúng là đến chết mà vẫn chưa được yên thân.

Thế nhưng điều tra tới điều tra lui một hồi lại không hề tìm thấy bất kì chứng cứ gì có liên quan đến tên mập thật thà kia, có chăng chỉ là những người này đã từng đánh chủ ý lên người hắn mà thôi.

Nếu bảo những sự việc ở trên không có tí tẹo liên quan gì đến thằng béo ị này thì đánh chết ta cũng không tin, nói thế để mọi người biết rằng Trương Bình Phàm không những không hề ngu ngốc mà phải là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh mới đúng, trí tuệ cao đến đáng sợ chỉ là bị cái lột dê béo của hắn ta che dấu mất mà thôi.

Một kẻ tinh minh như vậy lại đưa thứ gia bảo duy nhất vô cùng quan trọng của mình cho Lâm Đỉnh nhất định là do hắn đã nhìn ra thân thể người anh em của mình có vấn đề rồi, công dụng quý giá nhất của nhân sâm vương không phải là để thăng công lực hay giúp tăng một ít khả năng đột phá bình cảnh mà là linh dược cứu mạng và bù đắp thọ nguyên.

Từ lúc nuốt sâm vương vô bụng Lâm Đỉnh âm thầm vận hành tâm pháp Chư Thiên Tạo Hóa công, nhưng được lực của sâm vương ngàn năm cũng đâu phải dễ nuốt như thế, vừa vào bụng hắn được lực của nó đã bắt đầu phát tán như một dòng nước tuy ôn hòa nhưng không có giây phút nào ngừng nghỉ, lúc đầu hắn còn miễn cưỡng có thể chịu đựng nhưng càng về sau lại càng phải gắng sức, hắn cũng không dám toàn lực vận hành công pháp sợ những người ở đây nhìn ra cái gì đó, đến khi hắn sắp sửa không chịu được nữa, da thịt cả người căng phồng lên, đồ rục thì tiếng sách linh đột ngột vang lên trong đầu.

-Đồ ngu như lợn, ăn bậy bạ muốn chết sao, linh dược ngàn năm dễ nuốt lắm à, lần sau muốn nuốt cái gì phải hỏi ta trước, không muốn chết thì mau vận hành Hóa Khí Quyết đi.

Nghe đến đó Lâm Đỉnh như nắm được cọng rom cứu mạng vội vàng vận hành Hóa Khí Quyết song song với Tạo Hóa công, lúc này hắn cũng chẳng quan tâm xem là chúng có xung đột với nhau không nữa, quả nhiên khi vận hành Hóa Khí Quyết không hề xung đột với Chư Thiên Tạo Hóa công mà dường như chúng còn có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau nữa chứ, lập tức hiệu suất hấp thu linh dược tăng lên gấp mấy lần ả ước còn chưa có dấu hiệu dừng lại, tuy nguy cơ nổ tan xác đã qua nhưng hắn không hề dám thả lỏng một chút nào, vội vàng ngưng thần vận hành tâm pháp, kể cả những giọt mồ hôi rơi rớt vào thức ăn hắn cũng không hề để ý, nói giỡn à lúc nào rồi mà còn quan đến ăn uống gì nữa chứ, nếu mà còn nuốt nổi thì ta đéch phải người m* nó rồi.

Ước chừng khoảng mười lăm phút sau khi tia được lực cuối cùng được hấp thu hắn mới chậm rãi thu hồi công lực, toàn thân trên dưới tràn ngập lực lượng, mười phút lúc bình thường cùng lắm chỉ là một cái chớp mắt mà thôi nhưng đối với Lâm Đỉnh mười phút vừa rồi như từ địa ngục quay trở lại trần gian vậy, bây giờ hắn mới thần thía câu nói mỗi giây phút như dài bằng cả thế kỉ.

Lâm Đỉnh cũng không hề cẩn thận kiểm tra lại thân thể của mình bởi vì hắn biết tu vi đã tiến thêm một bước lớn rồi, bây giờ trong người hắn đã có thêm một luồng chân khí nữa, tu vi cũng đã đạt đến tầng bốn đỉnh cao cách ngày đột phá cũng không còn xa, dục tốc bất đạt việc hắn cần làm bây giờ là củng cố lại tu vi cho vững chắc rồi mới tiến hành xung kích tầng năm.

Để lại khay thức ăn còn nguyên trên bàn hắn từ từ bước ra khỏi nhà ăn cũng không hề quay lại nói gì với Trương Bình Phàm cả chỉ là lặng lặng ghi nhớ phần ân tình này vô lòng, trăm mặc bước đến khu tạp vụ bắt đầu công việc ngày mới của mình.

Chương 25: Nguồn Gốc Tộc Âu Lạc Và Chiến Tranh

-Oài rồi cuộc cũng đã xong xuôi công việc của ngày hôm nay, bây giờ ta nên làm gì đây nhỉ?

Từ lúc bước ra khỏi nhà ăn lúc sáng Lâm Đình một mạch đi đến phòng tập vụ bắt đầu công việc hàng ngày của mình, chỉ là trước đây công lực còn thấp dưới sự dày vò vô nhân đạo của tên phó tổng quản khôn kiếp làm cho hẳn lúc nào ít nhất cũng phải nửa đêm mới có thể được giải thoát trong tình trạng toàn thân rã rời, bây giờ tên kia bị hấn âm thâm hãm hại không khéo đã chết mất xác ở đâu rồi, cho nên Lâm Đình mới có thể nhẹ nhàng hoàn thành công việc được giao đã thế còn dư ra thời gian mà đứng đây nhón nhơ.

Sau một hồi suy nghĩ anh chàng quyết định trở về phòng tu luyện củng cố tiêu hóa được lực còn sót lại nếu có thể nhất cử lưỡng tiện đột phá thêm một cảnh giới nữa thì không còn đi bằng, dù sao ở thế giới này phải có chút ít thực lực mới có thể tự bảo vệ bản thân, không thể lúc nào cũng trông chờ vào may mắn được.

Liên tục bốn ngày lập đi lập lại, sáng làm việc chiều lại chui vô phòng tu luyện với mong muốn đột phá thêm một bước, nhưng lần nào cũng chỉ trong khoảnh khắc liền thất bại, Lâm Đình đã lén lút thò được nửa cái chân giò của mình vô cánh cửa tầng thứ năm rồi, nhưng không hiểu tại sao cứ đến khi hẳn muốn đưa nốt cái chân kia qua thì y như rằng lại bị ai đó đập cho một cước bay ngược trở lại, bảo sao hẳn có thể không điên tiết cơ chứ.

-ĐCM xxoo&\$&@ tiền sư nó ông bà ông vãi.....xx\$S##@#".

-Sách linh tại sai lại như thế này? rõ ràng ta đã nuốt Sấm Vương vô thì phải dễ dàng đột phá tầng tiếp theo mới đúng à nha, làm sao mà mỗi lần ta chuẩn bị liều chết xung phong phá trình em nó lại bị mẹ nàng bắt gắp cản trở là thế quái nào?

Sách linh thấy thế vô cùng vui mừng trước tai họa của người khác, mở giọng oán khí nói.

-Khắc khắc đáng đời ai bảo nguoi tham ăn, có đồ tốt không gọi ông dậy lại dám tự mình chủ trương giấu làm của riêng, bây giờ thì sướng rồi nhé chết đi đồ khốn!

Lâm Đình thấy sách linh không những không giúp mà còn đổ dầu vào lửa hẳn cũng muốn nổi điên lên đập bẹp cái con hàng khôn kiếp kia, nhưng khổ nỗi người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu à, bây giờ chỉ có cái quyền sách nát đó là có thể giúp được mình mà thôi, vô cùng ầm ức nuốt giận vào lòng, sau đó anh chàng lại bày ra bộ mặt nhing bợ ghê tởm bắt đầu tuyệt chiêu sở mông ngựa bách phát bách trúng, già thấy già vui, trẻ thấy trẻ cười, người người đều có thể đôi phỏ!

Quả nhiên tuyệt chiêu vừa ra cho dù là vàng đá cũng phải tan chảy, làm cho hẳn vô cùng đắc ý thầm nhủ, sau này phải tu luyện môn thần công này nhiều hơn, không khéo có khi còn phải nhờ vào nó mà tung hoành tu tiên giới!

Trong lòng thì vô cùng đắc ý với tuyệt chiêu tởm lợm của mình nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ra vẻ buồn bã hối hận lắm.

Sách linh làm sao có thể không biết được dụng tâm lang sói của thằng cha này, sách thần cũng đâu phải là đồ ngu, thế nhưng bản tính của mọi người là thích nghe lời hay ý đẹp thỏa mãn hư vinh trong lòng, tự dung có thằng chuyên môn nhing bợ miễn phí bên cạnh ai không sướng, chả thế mà lúc nào bên cạnh vua chúa cũng phải có vài thằng gian thần công phu miệng lưỡi đã luyện đến trình độ đăng phong tạo cực đấy thôi, sách thần ta đây cũng không ngoại lệ à.

Nghe thằng cha này nói càng ngày càng buồn nôn sách linh biết đã đến lúc nên dừng cái màn tấu hài này lại rồi.

-Được rồi cha nội! nghe nguoi nói một hồi không khéo ta lại biến thành thần phạt từ bi hi xả, cứu khổ cứu nạn làm việc không công mất, tuy những điều nguoi nói đều là sự thật không thể thật hơn nhưng nguoi không biết làm thế nguoi ta sẽ xấu hổ sao! ài ta vốn là người thanh cao không chuộng hư vinh à!

Đúng là chủ nào thì tớ nẩy mặt dày vô nhân địch, nghe nó nói thế anh chàng mắng thầm đồ gian xảo.

-Mẹ kíp nguoi không chuộng hư vinh, đương nhiên là chuộng tài bảo hơn rồi! đúng là đồ con buôn ta đây khinh thường!

Đã biết mục tiêu cần cái gì thì dễ đối phó rồi, sau một hồi nhing bợ hứa hẹn sau này có đồ gì tốt phải gọi nó dậy phân chia thì quyền sách kia mới chịu đưa ra đáp án làm chàng xem tý điên tiết bật dậy trở mặt ngay.

Thì ra là do lần trước trong lúc hấp thụ củ Sấm Vương, bởi tình thế bắt buộc cho nên phải vận hành song song Hóa Khí quyết với Chư Thiên Tạo Hóa công từ đó kinh mạch trong cơ thể đã quen lối vận hành của Hóa Khí quyết biến nó thành công pháp chủ tu của hẳn, vì dù sao Tạo Hóa công về bản chất đã không phải là công pháp chủ tu phù hợp rồi, chỉ là tác dụng của nó quá khủng bố gần như không thua gì các công pháp tu luyện bình thường nên làm cho anh chàng lầm tưởng mà thôi, hẳn cứ theo thói quen vận hành Chư Thiên Tạo Hóa công để đột phá đương nhiên sẽ bị công pháp chủ tu kéo lại có làm thế nào cũng không thể tiến thêm một bước.

-Thế bây giờ ta phải làm sao đây không lẽ lại ngồi nhìn bó tay à?

-Xì! bó tay con khi, có ông ở đây người gấp cái quái gì, lần trước người làm thế nào bây giờ chỉ việc làm y như vậy mà thôi.

-Tức là lại phải vận hành song song cả hai à, phiền phức quá, chả lẽ mỗi lần tu luyện đều phải như vậy? trời ạ! lần trước là ta may mắn thôi, nếu ngày nào cũng thế thì ông đây kiểu gì cũng tẩu hỏa nhập ma cho mà xem, một hai lần còn có thể, chứ lúc nào tu luyện cũng phải thế thì người giết ta luôn đi hú hú.

-Mẹ kíp ta có bảo người là lúc nào cũng phải làm vậy đâu, bây giờ người đang cần đột phá mới cần phải thế, sau này thì tạm thời không cần nữa, trừ khi chân khí trong cơ thể bằng hoặc vượt qua tu vi thân thể của người hiện giờ.

Nghe thấy thế anh chàng an tâm quá nửa, nghĩ đi nghĩ lại thì cái việc vận hành song song hai công pháp cũng không thể đùa giỡn được, luyện một môn còn chưa xong nói gì phân tâm tu luyện cả hai dù sao hai môn công pháp này chả có môn nào là bình thường cả, hơi sơ xẩy tí có xảy ra hậu quả gì thì chỉ sợ quyền sách nát kia cũng không cứu được hần.

-Người nói đoạn đầu thì ta đã hiểu nhưng đoạn sau là thế nào?

-Có thể nói đơn giản thế này, thân thể người hiện nay như một cái bình, còn chân khí kia như một lượng nước, việc của người bây giờ chính là đưa nước vào đầy cái bình kia, nhưng khi cái bình đã đầy nước rồi thì sao?

Lâm Đình trả lời.

-Có thể mà cũng phải hỏi, đương nhiên là kiếm cái bình khác to hơn chứ sao.

Nghe thẳng đầu trâu này trả lời sách lĩnh triệt để tắt tiếng, xem tí nữa không nhịn được mà nhảy ra bóp chết con hàng này.

-Đậu xanh rau má, tở bà nhà nó xxoo\$&@@, mẹ kíp người ngu cũng vừa vừa thôi chứ, ít ra cũng phải để lại vài phần cho thiên hạ người ta ngu cùng chứ, đúng là tức chết ta mà, móa thân thể người tu luyện chỉ có một người thử đi kiếm cái khác cho ta xem nào?

-Á à ông đã hiểu rồi!

Nghe một câu này của Lâm Đình sách lĩnh cũng không biết là con hàng kia có hiểu không nữa, nhưng rút kinh nghiệm đau thương lần trước thà không hỏi còn hơn đỡ cho phải điên tiết lợn lần nữa.

-Hừ dòng lỗ tai của người lên mà nghe cho rõ đây này, thân thể con người như cái bình đó chỉ là so sánh mà thôi, nhưng cũng gần như vậy, khác ở chỗ là cái bình này có thể tự thay đổi thể tích, cường hóa bản thân nó, vậy khi người đã lấp đầy nước vào cái bình đó thì có hai biện pháp để đổ thêm nước vào, đó là nén lượng nước ở trong bình lại, hai là cường hóa mở rộng bản thân cái bình đó để có thể đổ thêm nước vào.

-Biện pháp thứ nhất thì yêu cầu bản thân cái bình thật chắc chắn, nếu không khi nén ép thì hắc hắc "bùm" hậu quả sau đó chắc không cần ta phải nói chứ.

-Vậy xem ra chỉ còn có biện pháp thứ hai là khả thi thôi à nha, tức là tận lực cường hóa và mở rộng dung lượng của bình đến một mức nào đó có thể nén ép lại lượng nước bên trong, thì lúc đó là lúc người tu hành đột phá trở thành sơ nhập tu giả, đến lúc này thì chất liệu của cái bình đã không thể thay đổi được nữa, càng tu luyện lên cao thì chỉ có thể làm cho cái bình ngày càng to lớn khổng lồ ra, dùng số lượng mà thủ thắng thôi, giống như một người khổng lồ và một người bình thường đánh nhau vậy, về bản chất thì cả hai đều là con người nhưng tên kia lại có ưu thế về thể hình khi va chạm chắc bên nào thắng người cũng biết rồi nhỉ.

-Lâm Đình người lại có một lợi thế mà những người tu tiên khác không thể nào sánh được, hắc hắc phải nói là vận khí của người vô cùng tốt gặp được bốn sách lĩnh ta đây, một tác dụng của Chư Thiên Tạo Hóa công chính là hấp thu khí bốn nguyên của thiên địa để cường hóa bản nguyên cho người sử dụng, tức là khi ở thời gian đầu bản thân chất liệu cái bình của người sẽ được cường hóa vượt xa người khác, ví dụ đơn giản là nếu chất liệu hình thành của người khác là gốm sứ thì của người chính là thép đặc thậm chí là kim cương vĩnh cửu!

Nghe sách lĩnh giải thích hai mắt Lâm Đình tỏa sáng, nghĩ đến viễn cảnh một cái bình kim cương va chạm với một cái bình gốm sứ tầm thường, không! phải nói là cả trăm cả ngàn cái bình cũng không hề sút mẻ gì, là đến bao nhiêu đập nát bấy nhiêu đó!

Đang mơ mộng viễn cảnh tương lai đánh đông dẹp tây vô địch một giới, thấy thẳng nào ngựa mất thì ra tay dạy dỗ, thấy cô nàng nàng nào vừa ý thì cướp về, hậu cung một đống hoang dã vô độ là anh chàng sướng run cả người nước miếng rùng rùng.

Sách lĩnh thấy thẳng cha kia đột nhiên mặt đỏ bừng ra, hai mắt vô thần, miệng nở nụ cười khả ố, dâm dăng, nước dãi thì chảy rùng rùng ướt cả vạt áo, đến đây là biết thẳng cha đề tiện này lại mơ mộng viễn vông gì đó rồi.

-Ài xem ra giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, lại phải chờ tuyết chiều rồi!

Nói rồi bất chợt sách lĩnh rống lên như heo chọc tiết: “bớ bớ có mỹ nữ lột đồ múa cột mau, bà con mau đến xem kìa bớ bớ, hàng ngon hàng giảm giá đây mua một tặng hai mại zô mại zô.”

Vừa nghe thấy thế thẳng cha đang ngơ ngơ lập tức bật dậy ngay.

-Ở đâu! ở đâu! mỹ nữ ở đâu, ấy từ từ cho ta một xuất ấy.....

Nhìn quanh một hồi làm quái gì có thấy mỹ nữ gì, chỉ thấy bốn phía trống không chuột cũng chả có lấy một con nói gì đến người.

Biết là mắc hờm anh chàng vội vàng lấy lại bộ dạng thật thà nghiêm chỉnh tiếp thu kiến thức.

Sách linh biết cần phải cho thằng này vài đòn cảnh cáo thì nó mới tỉnh mộng ra được, nếu không kiểu gì cha nội này lúc nào cũng phồng mũi, mặt héch lên trời sớm muộn gì thì cũng đâm phải shi** mà thôi, mặt mặt không nói mặt luôn cái mạng ruồi muỗi nữa thì xong phim rồi.

-Hắc hắc có phải Lâm Đình nguoi cho rằng chỉ cần thân thể nguoi mạnh mẽ là có thể dễ dàng quét ngang cùng cấp đâm nát tất cả dưới chân không.

Không để cho hắn trả lời sách linh liền gầm lên.

-Mẹ kiếp đúng là ngu như heo đầu óc thiên cận, cái quan trọng nhất của người tu tiên là gì, ĐCM chính là pháp lực, là pháp lực đó đồ con lợn, đầu má thân thể nguoi mạnh mẽ thì sao? không phải người ta chỉ cần thi triển một đạo Chân Không Trảm là người đầu chia hai sao, lúc đó thì thân thể có mạnh mấy cũng lãnh đủ, sao nguoi không chịu mở não ra mà nghĩ xem, nguoi có pháp lực người ta cũng có pháp lực bằng vào cái mẹ gì mà phải đứng im cho nguoi chém giết, chả lẽ kiếm china dỏm thì không thể chém người như kiếm nhật được à? não nguoi làm bằng cái n** gì thế lúc nào cũng bộp chộp, muốn sinh tồn ở tu tiên giới này có thực lực thôi chưa đủ mà còn phải động não nữa, có thực lực mà không có đầu óc thì cũng chỉ làm vật hi sinh cho người khác thôi, mẹ nó nguoi chết thì cũng thôi đi liên quan quái gì đến ta, nhưng ĐCM nó bây giờ mạng của ta và nguoi liên thông với nhau đấy, nguoi muốn chết cũng đừng có lỗi ta theo chứ đúng là mẹ kiếp ngu éo đở được....

Sách linh càng mắng càng hăng máu, nếu như nó có nước bọt thì Lâm Đình đã bị dìm chết từ lâu rồi, hắn cũng muốn phản bác lại nhưng quả thật nó nói cũng không hề sai, ở tu tiên giới thực lực hùng mạnh đến vậy mà không có đầu óc kiểu gì cũng bị người ta lợi dụng tính kẻ chết mất xác cũng không biết chừng, hắn cũng còn tự biết mình về khoản tâm kế không được giỏi lắm, không phải là do hắn không đủ thông minh mà là về mặt kinh nghiệm, lịch duyệt của hắn không đủ, bây giờ còn tốt một chút lúc mới theo khe không gian đi tới thế giới này hắn nhờ may mắn quen biết hai anh em nhà họ Trịnh mới được họ đưa về núi Thông Thiên có chỗ ăn chỗ ở, tuy chỉ là một tên tạp vụ nhưng không phải vì vấn đề sinh tồn mà lo lắng, nếu không với bản lĩnh lúc đó của hắn cũng chả cần người khác hăm dọa, chỉ riêng cái nhiệm vụ làm nô bộc cũng đã là một nguy cơ thật lớn đè nặng lên người hắn rồi.

Bây giờ tuy tu vi đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, tay không sờ hổ báo cũng chỉ là chuyện nhỏ, cho dù có ra ngoài cũng không sợ chết đói, nhưng một kẻ thiếu thốn kinh nghiệm sống và lịch duyệt như hắn đi ra bên ngoài thì làm cách nào để đối phó với những âm mưu hiểm ác ở tu tiên giới? làm cách nào để có thể kiếm đủ tài nguyên mà tu luyện chứ? hắn còn không có quyển giáo huấn lần trước ở khu chợ giao dịch đâu, đó là còn chưa nói đến những hung hiểm quỷ dị của tu tiên giới như yêu ma, yêu thú, sơn tinh quỷ quái, tà tu...vv.

Lâm Đình tự bạch:

-Các nguoi nói là ta có thể học tập tán tu, đọc thêm sách vở để tăng thêm kiến thức..vv mẹ kiếp, các nguoi tưởng ta không muốn sao, nhưng tán tu chính là dân bản địa ở đây, từ nhỏ đã được tiếp xúc và học tập pháp tắc sinh tồn của thế giới này, còn ta chỉ là kẻ ngoại lai đột nhiên bị ném vào đây chỉ sợ chưa kịp học tập gì thì đã chết mất xác rồi, tán tu sao hắc hắc theo ta được biết mỗi ngày đều có cả vạn tên tán tu chết đi đó, về phần sách vở thực ra không phải không có nhưng các nguoi nên nhớ ta chỉ là một tên tạp vụ được người ta mang về mà thôi, nói trắng ra là một thằng hầu để tiện sinh tử không ở trong tay mình nói gì đến sách vở.

Nhưng trời không tuyệt đường người cũng còn may mắn là ở núi Thông Thiên có một quy định, đó là bất kể là ai cho dù thân phận hèn mọn đến đâu chỉ cần có thể đột phá trở thành Sơ Nhập tu giả, lập tức có thể trở thành thành viên chính thức của núi Thông Thiên được hưởng phúc lợi tương đồng như những thành viên khác, vì vậy Lâm Đình vô cùng mơ ước khẩn thiết tăng lên thực lực, phải nói là hắn mong tiến giai muốn điên lên rồi, nhưng muốn thực lực tăng lên nhanh chóng không phải chỉ cần đóng cửa bế quan chăm chỉ tu luyện là được, nếu chỉ cần như thế liền có thể dễ dàng trở thành Sơ Nhập tu giả thì núi Thông Thiên đã không đề ra quy định như trên rồi.

Một người bình thường nếu có công pháp phù hợp cũng có thể dàng tu luyện từ tầng một tới tầng chín rất dễ dàng, chỉ cần chăm chỉ kiên trì là được, nhưng nếu muốn đột phá trở thành Sơ Nhập tu giả vậy thì lại là chuyện khác, nếu chỉ chăm chăm tu luyện mà không trải qua quá trình lịch lãm, rèn luyện ý chí, chiến đấu sinh tử, cô đọng đạo tâm mà liễu lĩnh đột phá đại cảnh giới, kết quả nhẹ nhất chính là thần trí mất hết công lực tiêu tán, còn nặng một chút thì hóa thành khói xanh tiêu tán giữa đất trời ngay cả linh hồn cũng triệt để hủy diệt, cho dù có là thân tiên hạ phẩm cũng không cách nào cứu được.

Vì vậy ở núi Thông Thiên có một bảng nhiệm vụ chuyên dành cho tu sĩ phạm cảnh chấp hành, vừa để họ ra ngoài lịch luyện vừa có thể trợ giúp cho bản tộc đối lấy tài nguyên tu luyện, Lâm Đình hắn đã nhắm đến cái bảng nhiệm vụ đó từ lâu rồi nhưng khổ nỗi những nhiệm vụ trên đó cũng không phải dễ ăn, nghe nói mỗi ngày đều có rất nhiều tu sĩ phạm cảnh tầng sáu tầng bảy ra ngoài chấp hành nhiệm vụ cống hiến, nhưng có thể còn sống trở về cũng chẳng được mấy mỏng càng không nói đến hắn, nhưng hôm nay nghe đến sách linh đề cập phân tích thực lực làm Lâm Đình tự tin bành trướng, cho rằng chỉ cần thực lực mình mạnh hơn chút nữa liền có thể độc lập ra ngoài ăn hàng, chỉ là sau khi bị sách linh tạt cho một gáo nước lạnh hắn liền tỉnh lại ngay lập tức, cả người lạnh toát.

Thấy con hàng này bị mình quạt cho một trận đã có phần thành thật hơn sách linh trong lòng vô cùng đắc ý.

-Nguoi cũng không cần sợ hãi như vậy những điều ta nói tuy đều là sự thật, nhưng năng lực của nguoi quả thật cũng vượt xa những tu sĩ bình thường, chỉ cần cẩn thận một chút không để lật thuyền trong công thi ta đảm bảo trong đồng cấp thậm chí vượt cấp mặc nguoi tung hoành.

Nghe nó nói thể anh chàng cũng lấy lại được chút thăng bằng trong lòng, dù sao tốt xấu gì ông cũng kiên trì công pháp không có ưu đãi gì thì quả thật không công bằng, cố gắng ổn định lại tâm tình Lâm Đình bắt đầu dựa theo hướng dẫn của sách linh, song song vận hành hai loại tâm pháp, lần này thì cả hai luồng chân khí cũng không nằm im một cục nữa mà bắt đầu chuyển động theo nhịp độ của Hóa Khí Quyết giúp hắn đánh sâu vào bình cảnh tầng năm, lần này thật đúng là thuận lợi đến không thể ngờ, có sự trợ giúp của Hóa Khí Quyết và hai luồng chân khí chỉ trong thoáng chốc hắn đã chính thức bước chân vào tầng năm phạm cảnh không hề có sự tỉnh nửa bước phản ngược như những lần trước.

Lâm Đình cũng không vội vàng đứng lên mà vẫn ngồi tại chỗ tiếp tục vận công ổn định cảnh giới, hai luồng chân khí cũng càng ngày càng ngưng đọng hơn tựa như hóa thành thực chất vậy, nếu người tu tiên khác mà biết được tình trạng của hắn lúc này có lẽ sẽ kinh ngạc đến há cả mồm ra, hai luồng chân khí

của hắn vậy mà đã cô đọng đến tình trạng gần như chân thật hóa chỉ sợ ngay cả Phạm Cảnh tăng chín chân khí cũng không thể nào ngưng đọng đến tình trạng này à nha.

Sau một hồi vận công để cho cơ thể hoàn toàn quen thuộc với tu vi mới hắn mới chậm rãi mở mắt ra, về mặt hưng phấn cười khùng khục khục như điên!

-Ha ha được rồi, cuối cùng ta cũng đã đột phá tầng năm, ha ha chỉ còn bốn tầng nữa thôi, chỉ cần bốn tầng nữa là ta đã có thể trùng kích bình cảnh trở thành Sơ Nhập tu giả rồi!

Nhìn Lâm Đình hưng phấn bùng bùng sách lĩnh lần này cũng không có lên tiếng đã kích chi lắm nhảm.

-Đồ nhà quê, chỉ là đột phá tầng năm mà thôi có cần hưng phấn vậy không, nhà ngươi không biết là đang quấy rầy người khác nghỉ ngơi sao.

Sau một hồi hưng phấn hắn mới từ từ tính toán lại thực lực của mình một chút, bây giờ Lâm Đình mới bước vào tầng năm còn cần một ít thời gian củng cố, hai luồng chân khí cũng đã vô cùng ngưng thật cô đọng rồi, chỉ cần tu luyện thêm một thời gian nữa nhất định có thể sinh ra thêm một luồng chân khí, lúc đó với tu vi tầng năm cộng thêm ba luồng chân khí hắn là có thể đánh một trận ngang cơ với tầng sáu à nha, còn nếu gặp tầng bảy cũng có vài phần cơ hội chạy thoát, mà khoan sao ta lại quên mất chuyện quan trọng này nhỉ?

Lâm Đình đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng móc từ trong người ra một cái hộp ngọc, trên đó có dán thêm một tấm bùa chú, thì ra chính là cái hộp ngọc mà lần trước tên béo đưa cho hắn dùng để niêm phong một phần linh dược, vừa rồi hưng phấn quá độ xem tý thì anh chàng quên luôn món bảo bối này, nhìn cái hộp với vẻ thêm thường, dường như hắn ta chỉ hận không thể nuốt luôn cả cái hộp lẫn linh dược bên trong vào bụng, nhưng cuối cùng hắn cũng nhận được mà không có mở nó ra, khế vuốt ve mon tron nhẹ nhàng vài cái rồi mới lưu luyến cất nó vào người, không phải anh chàng không muốn nuốt luôn mảnh linh dược bên trong vào bụng để lập tức tăng cường thực lực, nhưng đã được Trương Bình Phàn dẫn dò kĩ lưỡng là phải củng cố cảnh giới thật chắc chắn mới được ăn vào, và lại có lần giáo huấn trước nên hắn cũng không dám nhắm mắt làm bừa nữa, ai mà biết được vừa mới đột phá cảnh giới xong lại nuốt cái thứ này vô có ảnh hưởng gì không, nhờ đâu vật cực tất phản bổ quá hóa dơ thì bỏ mịa!

Nhìn miếng ăn đưa đến tận cửa nhưng không thể xoi, khỏi nói cũng biết bây giờ trong lòng hắn ngứa ngáy đến chừng nào.

Ngồi không thì cũng chán thế là anh chàng dứt khoát đứng dậy đi đến phòng tạp vụ điên cuồng làm việc cho vui bớt nỗi buồn hoa cỏ, tối về lại chui ngay lên giường tu luyện đến tám rửa cũng tự động quên luôn, trong khi Lâm Đình gấp gáp tu luyện củng cố cảnh giới chuẩn bị để nuốt mảnh linh dược tiếp theo, thì một cái tin tức bất ngờ hiện lên trên bảng nhiệm vụ đã tạo nên một hồi oanh động chưa từng có, mà cái tin tức này không những tạo nên một hồi xôn xao không nhỏ trong tầng lớp những tu sĩ phạm cảnh mà nó còn có ảnh hưởng cực lớn đến những tu sĩ Sơ nhập lĩnh cảnh nữa.

Một tên tu sĩ phạm cảnh nói chuyện với người bạn của hắn.

-Này ngươi đã biết tin tức gì chưa, hôm nay trên bảng nhiệm vụ đã công bố một cái nhiệm vụ với phần thưởng vô cùng kinh người, mà nhiệm vụ này chỉ cần là ngươi tu luyện phạm cảnh tầng năm trở lên là có thể tham gia rồi.

Tên kia mấy ngày nay không có ra ngoài, đột nhiên thấy tên đồng bạn của mình chạy đến với vẻ mặt hưng phấn kích động bùng bùng, nói năng không ra lời hắn cũng chả hiểu đầu của tai nghe ra sao cả bèn hỏi lại.

-Nhiệm vụ à? có gì lạ đâu ngày nào chả có nhiệm vụ mới được ban bố ra ngoài, thưởng cao lắm cũng chỉ là nửa viên đá Càn Khôn và một ít tích lũy mà thôi, đừng quấy rầy ta nữa ông đang muốn bẻ quan tu luyện một thời gian đây trừ phi là nhiệm vụ cấp Hộ Quốc....

Hắn còn chưa nói xong thì tên đồng bạn đã kích động đến mặt mũi đỏ bừng gào toáng lên.

-ĐCM không ngờ ngươi lại đoán đúng rồi, ha ha là nhiệm vụ Chiến Tranh thí luyện cấp Hộ Quốc đó....

Không cần tên đồng bạn nói hết tên đang định bẻ quan liền đứng bật dậy, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn hai mắt đỏ bừng lớn tiếng nói.

-Mẹ kiếp tin tức như thế sao bây giờ ngươi mới nói, cha! mẹ! con cuối cùng cũng đợi được đến ngày này rồi, hu hu cha mẹ trên trời có linh thiêng nhất định phải nhìn thấy con trai đó, con nhất định sẽ tự tay báo thù cho hai người mà hu hu, bọn khốn kiếp nước Hán hãy đợi đấy rất nhanh thôi ác mộng của các ngươi sẽ đến các ngươi cứ chờ mà xem đi.

Nói rồi hắn ta lập tức cùng người bạn lập tức chạy đến quảng trường phát nhiệm vụ trong tộc.

Quang cảnh trên toàn núi Thông Thiên lúc này đột nhiên dường như náo nhiệt hẳn lên, từng dòng người chen chúc nhau đổ xô về hướng bảng nhiệm vụ, cũng may đội hộ vệ kịp thời xuất hiện đúng lúc bắt đầu điều phối trật tự, chứ cứ để cả trăm ngàn người chen chúc xô đẩy tự do sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Trong lúc lòng người trong tộc xôn xao về cái nhiệm vụ thí luyện Chiến Tranh cấp Hộ Quốc thì Lâm Đình vẫn đang nhàn nhã tu luyện, mắt không thấy tâm không phiền, mà cho dù có thấy thì anh chàng cũng chỉ khịt mũi cho qua, "nhiệm vụ Chiến Tranh cấp Hộ Quốc là cái quái gì? hơi đâu mà quan tâm cho mệt".

Thế nhưng không thấy, không nghe, không hỏi, không có nghĩa là sự việc nó không có rơi lên đầu mình!

Sáng sớm hôm nay vừa mới đi đến nhà ăn sau một đêm vận công mệt mỏi hắn cảm giác được cảnh giới đã gần được hoàn toàn củng cố vững chắc, chỉ cần một lần vận công nữa là có thể nuốt được mảnh linh dược kia rồi, cứ nghĩ đến điều đó là bao nhiêu mệt mỏi muộn phiền trong lòng hắn bay đi đâu hết, tâm tình vô cùng khoan khoái vui vẻ bước vào nhà ăn, chỉ là hôm nay trong nhà ăn có gì đó hơi khác với bình thường, mọi khi giờ này ở đây gần như

kín chỗ tiếng cười nói rôm rả, thế mà hôm nay mặt trời đã cháy đến tận mâm xôi rồi mà mới chỉ có lèo tèo vài miếng thế này, "chả lẽ bọn này định công tập thế? Cũng tốt à nha, để xem có nên lợi dụng việc này về làm một giấc không nhỉ?".

Đang phân vân thì tên béo Trương Bình Phàm không nói hai lời lù lù đi ra, kéo hẳn vào một chiếc bàn trống đã bày biện sẵn vài món ăn, dường như cố ý chuẩn bị sẵn chỉ chờ hắn đến thôi vậy!

Bây giờ thì có ngu đến mấy thì cũng biết là đã phát sinh việc gì đó hệ trọng rồi, nếu không tên béo này làm quái gì mà tốt bụng đến thế, phục vụ tận nơi thế này, đợi Lâm Đình ngồi xuống Trương Bình Phàm mới bắt đầu cất giọng hỏi với vẻ nghiêm trọng.

-Lâm Đình người có biết đã phát sinh việc gì chưa?

-Việc gì cơ? ta có biết gì đâu, mấy hôm nay phải cùng cô cảnh giới tầng năm bận bu đi được, mà cũng phải cảm tạ gốc linh dược người đưa ra đó, nếu không ta làm quái gì có thể đột phá nhanh như vậy, mà người có trữ hàng không móc ra vài củ nữa xem nào hắc hắc!

Vừa nói anh chàng vừa lộ rõ thêm thường nước bọt ứa cả ra.

-ĐCM người tưởng Sâm Vương dễ kiếm lắm chắc, ta còn chưa có phúc được nhắm nháp xem mùi vị nó thế nào nữa là, nói gì mà lấy ra vài củ, người tưởng nó là cái trắng chắc, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nếu thế ông đây mỗi ngày xoi một củ đã sớm đột phá Phàm Cảnh từ lâu rồi, còn cần phải ngồi đây chịu khổ, chịu cực làm một tên đầu bếp phục vụ cho mấy thằng khốn các người sao?

Nghe tên béo nói thế hắn cũng có thể hiểu được, chỉ là một lần nuốt một củ lên một cấp vậy chỉ cần nuốt vài củ là lên cấp vù vù ai chả muốn, ôm theo tư tưởng đó nên anh chàng mới nêu ra cái câu hỏi không thực tế như vậy.

Nhìn thẳng cha kia ngồi thu lu một cục không có gì phản bác Trương Bình Phàm bèn cất lời tiếp.

-Thôi nhìn cái bộ dạng người ngu ngu thấy ớn chắc đếch biết gì rồi để ta nói cho mà nghe.

-Trong tộc vừa phát ra một cái nhiệm vụ cấp bậc Hộ Quốc dạng Chiến Tranh thí luyện, người có biết như vậy là gì không? hắc hắc chính là cơ hội phát tài đến rồi đó?

-Bình thường nhiệm vụ phát ra phân thành ba cấp độ là Thí Luyện, Thu thập, Mạo hiểm.

-Thí luyện nhiệm vụ thích hợp dành cho loại gà mờ mới bắt đầu tu luyện ba tầng đầu đi làm, nhiệm vụ loại này không có thưởng thức gì hết, chỉ có ít điểm công hiến có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nói chung nhiệm vụ loại này dành cho mấy thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch đi làm, mà sợ là đến giờ cũng chả có ma nào thêm làm nữa là.

-Loại nhiệm vụ thu thập thì khó hơn tý, tên như ý nghĩa trong tộc sẽ phát ra một danh sách các loại linh dược, tài liệu linh tinh kì lạ, chỉ cần người chịu khó lần mò trong rừng sâu núi thẳm, hải dương...vv nếu may mắn thì vài năm có thể hoàn thành, nhiệm vụ kiểu này mức thưởng cũng được, quan trọng là phải kiên nhẫn chịu đựng được gian khổ, là một cách hành xác vô cùng hiệu quả, dành cho mấy tên chuyên môn khổ tu rất thích hợp, đương nhiên linh dược tài liệu cũng không phải mặc sức cho người hái, xui xẻo một chút đựng phải ba cái thứ tà môn thì lãnh đủ, đó là còn chưa tính những nguyên nhân khác như tranh đấu với người khác, hung thú, ma tu...vv, hằng năm cũng có khoảng ba phần kẻ nhận nhiệm vụ loại này xui xẻo bỏ xác trong hoang sơn.

-Loại thứ ba chính là nhiệm vụ có tính phiêu lưu rất cao nhưng thu nhập thì chẹp chẹp vô cùng khá khẩm đó, ta đây cũng thêm rõ rãi từ lâu rồi, nhưng bà mẹ nó quá nguy hiểm đi một thân thịt béo này của ta bồi dưỡng được cũng không dễ dàng gì, nếu may mắn có khi làm một lần cả đời an nhàn khôn kiếp ở chỗ là loại nhiệm vụ loại này cũng đâu phải dễ ăn, đã có hai chữ Mạo hiểm thì kẻ nhận nhiệm vụ loại này cứ xác định tinh thần ôm bom liều chết đi là vừa, có thể sống sót hai ba thành trở về đã phải thấp hươu cảm tạ phúc đức tổ tiên tám đời phù hộ rồi, xơ xẩy một chút thì toàn quân bị diệt cũng không phải là chuyện hiếm lạ.

-Ngoài ba loại nhiệm vụ đã nói ở trên thì còn có hai loại nhiệm vụ nữa nhưng phải trong thời khắc đặc biệt mới có thể phát ra, đó vừa là nhiệm vụ vừa là trách nhiệm của mỗi thành viên sinh sống trên ngọn núi này, là nhiệm vụ Vệ Tộc và Hộ Quốc.

-Vệ tộc nhiệm vụ chính là khi có một mối nguy cơ nào đó uy hiếp đối với sự sinh tồn của bản tộc xảy ra, thì tất cả thành viên dù đang ở đâu cũng phải bỏ qua mọi thứ lập tức quay về cứu viện, tập hợp để tộc trưởng điều phối vô điều kiện.

-Loại Hộ Quốc thì càng nghiêm trọng hơn nữa, chính là loại nhiệm vụ cấp cao nhất, chỉ khi nước Đại Việt chúng ta dưới nguy cơ bị xâm lược mới có thể phát ra, loại nhiệm vụ này năm mươi năm trước đã phát ra một lần, nghe nói những người chấp hành nhiệm vụ lần đó gần như toàn quân bị diệt, những tinh anh trong tộc ngã xuống nhiều không biết đâu mà kể, bên trên cao tầng cũng có vài vị bô lão ngã xuống, khiến núi Thông Thiên chúng ta bị một hồi đá kích nghiêm trọng nhất từ thời lập quốc đến bây giờ, gần đây mới bắt đầu khôi phục lại một chút, không ngờ cái loại nhiệm vụ chết chóc này tới thời chúng ta nhanh như vậy lại phát ra lần nữa thật đúng là đáng chết!

Lâm Đình nghe Trương Bình Phàm nói xong không ngờ cũng không có cảm xúc gì nhiều hỏi lại.

-Chiến tranh à? vậy thì có gì lạ đâu? Không phải chỉ là nước này nhìn nước kia ngứa mắt, cứ chơi trò đánh qua đánh lại, khi nào chán thì tự dừng sẽ dừng thôi!

Trương Bình Phàm thấy Lâm Đình này nói nhẹ nhàng như không cũng điên cả tiết, nếu Lâm Đình không phải là anh em của mình thì hắn đã nhảy ra bóp chết toi thẳng cha dấm nói như thế rồi.

-Hừ Lâm Đình người nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ, để ta kể cho người nghe một câu chuyện xưa nhé.

-Tộc Âu Lạc chúng ta chính là một dòng tộc được truyền thừa từ thời nguyên thủy sơ khai đến giờ, là một dòng tộc thuộc loại cổ xưa nhất, tổ mẫu của chúng ta tương truyền vốn là thần tiên trên trời theo cha xuống trần gian du ngoạn họ Âu tên Cơ, trong một lần ngoạn du thế gian tình cờ quen biết tổ phụ là Lạc Long Quân ngài vốn là thần long cai quản biển khơi ở thế giới này, hai người vừa gặp đã yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên... bất chợt họ nhận ra rằng dường như cả hai sinh ra là để cho nhau và không thể sống thiếu nhau được, nên đã bắt chấp tất cả mà lên lút chung sống với nhau, cuối cùng chuyện gì phải đến cũng đã đến.....sau trăm ngày chung sống tổ phụ đã làm cho tổ mẫu Âu Cơ bụng to ra, sắp đến ngày sinh nở hai người cứ tưởng sự tình đã rồi thì cha của tổ mẫu sẽ không thể nào phản đối nữa, nên họ cùng dắt nhau trở về với cái bụng bầu to đùng của Âu Cơ tổ mẫu để xin cưới, nhưng đời không như là mơ, vừa về đến nhà cha tổ mẫu tự dưng thấy bụng con gái phình ra liền biết sự tình không ổn, nhưng khổ nỗi cha tổ mẫu không biết tại sao lại nhìn Tô Phụ quá ngứa mắt nên nhất quyết phản đối hai người đến với nhau. Vốn cha tổ mẫu muốn dùng thần thông cưỡng ép mang tổ mẫu về trời, nhưng tổ mẫu nhất quyết không chịu sau cùng lấy cái chết để uy hiếp, nên ngoại tổ bèn lùi một bước đặt ra một cái điều kiện, đó là sau khi tổ mẫu sinh nở xong hai người nhất quyết không bao giờ được gặp nhau nữa nếu không ngoại tổ sẽ ra tay trấn áp tổ phụ mãi mãi, vì lo lắng cho người yêu nên sau khi sinh ra trăm trứng nở trăm con, Âu Cơ tổ mẫu liền dứt khoát mang 50 người về núi để lại 50 người khác theo tổ phụ xuống biển.

-Tương truyền thì đó là nguồn gốc tộc Âu Lạc chúng ta, “con rồng cháu tiên”, ài lần đầu ta nghe được chuyện này cũng phải cảm thán một hồi vận khí của tổ phụ quả thật là xui xẻo nghịch thiên, miếng ăn đến miệng rồi còn bị nuốt mất, theo suy luận của ta thì nguyên nhân thất bại của tổ phụ có lẽ là quá thật thà, không biết đường hiếu kính nịnh bợ cha vợ cho nên mới thế, nếu lúc đó tổ phụ Lạc Long Quân cứ nhất quyết mặt dày ăn vạ cha vợ thì ít ra sự tình cũng không đến nỗi, chả lẽ cha vợ lại thật sự nhẫn tâm trấn áp con rể để con gái hận mình mãi mãi sao, mà cho dù có bị trấn áp thật thì đã làm sao, dù sao tổ mẫu cũng đâu thể đứng nhìn người mình yêu bị trấn áp được có phải không nào?

Lâm Đình nghe mà không nhịn được cũng phải gật đầu đồng ý với ý kiến của tên béo.

-Hắc hắc chắc người còn chưa đoán được kết cuộc sau đó đâu nhỉ, thôi để ta kể tiếp, sau khi đưa năm mươi người con về núi, chính là ngọn Thông Thiên mà chúng ta đang đứng, vì quá thương tâm và vì ngoại tổ hối thúc quá nên tổ mẫu Âu Cơ chỉ kịp để lại vài lời dặn dò cho tổ tiên đó là, khi nào con cháu có người có thể phá vỡ không gian hạ giới tiến vào Thượng Giới có thể tìm đến thăm hỏi tổ mẫu, nếu có khó khăn gì thì hãy cầu xin Tô Phụ Lạc Long Quân xin giúp đỡ, theo truyền thuyết thì đây chính là nơi tổ mẫu trở về trời nên tổ tiên mới đặt tên là núi Thông Thiên.

Tổ tiên luôn ghi nhớ lời tổ mẫu, sau khi lấy vợ sinh con dần dần phát triển thành một tộc chính là tộc Âu Lạc chúng ta bây giờ, lại bắt đầu cố gắng tu luyện để sớm ngày có thể hội hợp cùng tổ mẫu.

Tuy đều cùng một cha mẹ sinh ra nhưng tư chất mỗi người tổ tiên cao thấp khác nhau, có người tu luyện rất nhanh ngày tiến ngàn dặm, nhưng có người thì tư chất bình thường tu luyện không nhanh lắm, nhưng dù sao họ cũng có tiên căn tuệ cốt so với đám con cháu như chúng ta không thể nghi ngờ là thế chất phải nói là vô cùng biến thái, nhưng năm tháng dài đằng đẳng, tiên đạo khó cầu làm họ bắt đầu cảm thấy nhàm chán, sau đó vị tổ tiên con cả tư chất không được tốt lắm dưới sự tán đồng của những người khác, bèn quyết định dẫn dắt con cháu trong tộc rời núi thành lập một vương triều Âu Lạc cổ đại chỉ để lại một ít tộc nhân có thiên phú tu luyện ở lại núi, lấy hiệu là Hùng Vương đời thứ nhất, sau mười tám đời cha truyền con nối cuối cùng đời sau không bằng đời trước tổ tiên thứ mười tám lại bị An Dương Vương lật đổ và trở thành tân hoàng, ở thời cổ đại tổ tiên chúng ta không những phải phòng chống yêu ma quỷ quái mà còn phải chống lại những kẻ có dã tâm lang sói phương bắc luôn nhắm nhe dòm ngó muốn nô dịch nhân dân Âu Lạc, cho nên tân hoàng thời đó là An Dương Vương quyết tâm xây dựng một tòa hùng thành phòng chống ngoại xâm giúp cho tộc nhân an cư lạc nghiệp, buổi đầu dựng thành không biết tại sao thành cứ xây lên lại đổ, sau hết thất bại này đến thất bại khác tổ tiên liền hướng đến tổ phụ xin giúp đỡ, tổ phụ Lạc Long Quân nhận được lời thỉnh cầu của con cháu bèn dùng thần thông suy tính, biết được con cháu sắp có kiếp nạn ngàn năm, nhưng ngài đang trong thời khắc bế quan sinh tử khó lường, không thể rời biển cả để trực tiếp giúp đỡ cho con cháu được, bèn sai thừa tướng rùa vàng dưới long cung lên bờ hướng dẫn tổ tiên xây thành và còn ban cho một báu vật trấn quốc là Kim Quy thần nỏ, với cái lẫy được làm từ móng của rùa thần, quả nhiên thành vừa xây xong thì Triệu Đà đã tiếp tục xua quân xâm lược nước ta, nhờ có tổ phụ Lạc Long Quân hiện hồn báo mộng nên vua An Dương Vương nửa đêm đích thân lên tường thành khởi động nỏ thần diệt địch, quân địch đến dưới chân thành thì nhau hò hét liều chết xông lên như thác lũ nào động cả một vùng trời đất.

Vua An Dương Vương thấy thế chỉ cười khẩy một tiếng, khí độ thông dong nhàn nhã đứng trên tường thành vận khởi pháp lực kéo căng nỏ thần, "bùng" một tiếng chỉ thấy trong khắp trời đất đột nhiên hiện ra vô số mũi tên ánh sáng màu vàng như che trời phủ đất sau đó đồng loạt gât hái tính mạng địch nhân, chỉ một lượt bắn toàn quân của Triệu Đà gần như chết sạch, pháp khí phòng hộ, hộ trảo đều bị phá không gì cản nổi uy lực của nỏ thần, Triệu Đà vô cùng kinh hãi ra lệnh rút quân chạy trốn chết, An Dương Vương thấy thế vô cùng đắc ý bảo quân lính thoải mái ăn mừng vui chơi không cần sợ quân địch, sau đó trở về ôm vợ ngủ thẳng giấc.

Triệu Đà sau nhiều lần tấn công thành Cổ Loa nhưng đều bị nỏ thần đẩy lui đã sinh ra sợ hãi thật sâu với Kim Quy nỏ thần liền không dám xua quân tấn công nữa, đúng lúc tiến thoái lưỡng nan thì Trọng Thủy con trai Triệu Đà đột nhiên nảy ra một độc kế, rủ rỉ với cha tạm sai sứ thần đi hòa đàm với An Dương Vương nhân cơ hội tán tỉnh cầu hôn luôn với con gái của lão là My Châu nhằm tìm kế đánh cắp nỏ thần.

-Đáng tiếc An Dương Vương bị thắng lợi làm mờ lí trí không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đồng ý từ đó mang đến tai họa ngàn năm cho dân ta.

-Trọng Thủy hừ vốn là một tên khôn kiếp, dẻo mỏ mặt trắng, lòng dạ rắn rết nguy hiểm từ chính hiệu, hắn ta với tâm kế của mình dốc hết sức lực âm mưu dương mưu gì đều xài cả, cuối cùng liền dễ dàng chiếm được trái tim ngây thơ của công chúa, sau đó hắn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ công chúa lấy trộm nỏ thần cho hắn xem, vì tin lời người yêu, nàng mù quáng tự tay đem thần vật trấn quốc giao vào tay kẻ thù mà không hề suy nghĩ một chút gì, Trọng Thủy vốn có thể mang nỏ thần trở về sau đó báo cha xua quân tấn công thành Cổ Loa, như thế thì cũng thôi đi, ài nhưng dụng tâm của hắn vô cùng ác độc muốn diệt tuyệt, nô dịch toàn tộc chúng ta làm gì có chuyện dễ dàng buông tha như vậy, hắn chỉ âm thầm đánh tráo phận quan trọng nhất là cái lẫy nỏ rồi bảo My Châu trả lại, để quân dân ta mất cảnh giác tin rằng nỏ thần vẫn còn nguyên vẹn có thể bảo vệ được họ và không sinh ra tâm lý chạy trốn một mẻ bắt hết, vốn tin tưởng người yêu nên nàng không hề nghi ngờ hay kiểm tra gì.

Mẹ kiếp thằng chó chết sở khanh đó quá thâm độc hiểm ác, hắn lại không muốn buông tha cho bất kì một ai cả, nhất là An Dương Vương, sau khi tráo được cái lẫy nỏ xong hắn giả vờ sắp phải trở về phương bắc xa xôi, khó ngày gặp lại My Châu trong thời buổi loạn lạc bèn gợi ý khéo để nàng lưu lại âm mưu cho hắn có thể tìm được nàng.

-Sau đó hần xin phép về thăm cha rồi tổng động viên toàn quân công tấn công thành Cổ Loa, An Dương Vương nghe được tin quân địch đến trước thành cũng không hề sợ hãi bèn mang nỏ thần lên thành diệt địch, quân dân trong thành thấy đức vua mang thần khí trấn quốc đã bao lần bảo vệ họ lên thành cũng không hề lo lắng phòng vệ gì thế là tai họa đã ập đến, không có nỏ thần lại không hề có phòng vệ gì thành Cổ Loa nhanh chóng thất thủ, tuy quân dân trong thành đã phản kháng quyết liệt nhưng quân thù đã có chuẩn bị mà đến thì những người trong thành tay không tác sát làm sao có thể chống cự lại được, từng người từng người đến giờ khắc cuối cùng vẫn kiên trì từ thủ đến cùng, cho dù còn một hơi tàn cũng quyết tâm ôm chặt cán bước chân địch, đây hoàn toàn là một cuộc tàn sát nghiêng về một phía, có người nửa thân dưới từ eo trở xuống đã bị chém bay chết từ lâu nhưng nửa thân trên vẫn bám chặt vào quân thù, trong lòng họ đến lúc này vẫn tin tưởng vào vua của họ sẽ bảo vệ và báo thù cho họ.

-Tâm trạng của An Dương Vương lúc đó cũng chỉ có thù hận và thù hận nếu ông ta có thể bình tĩnh một chút phân tích sự việc thì có lẽ còn chút cơ hội xoay chuyển, nhưng ông ta bị lửa thù hận che mắt đầu óc tâm tư rối loạn, dưới sự liều chết mở ra một con đường máu của nhân dân mang theo con gái cười ngửa dẫm lên vô xác chết của tộc nhân mà xông ra khỏi thành chờ ngày báo thù, đến lúc này thì My Châu vẫn không hề tin tưởng mình bị Trọng Thủy lợi dụng vì để tình nhân có thể tìm được mình bèn bứt từng chiếc lông trên áo rải dọc theo đường chạy trốn của vua cha, nàng không hề biết rằng hành động của nàng trước đó đã tự tay mang một dân tộc chôn vùi dưới gót chân xâm lược, còn hành động bây giờ là hành động mang người thân nhất của nàng xuống hoàng tuyền, chạy đến núi Dạ Sơn trước bờ biển đã không còn đường đi, hai người muốn ngồi xuống nghỉ ngơi nhưng bất chợt quân địch đuổi đến, cùng đường mặt lộ An Dương Vương bèn hướng bờ biển cầu cứu tổ phụ Lạc Long Quân, một trận gió lớn nổi lên mây đen giăng trời rủa thần Kim Quy nổi lên hét lớn “giặc ở đằng sau lưng nhà vua đây!” đột nhiên tình ngộ An Dương Vương liền rút kiếm chém chết công chúa, sau đó được rùa thần rẽ nước mang đi, cũng còn may mắn là một nhánh nhỏ ở núi Thông Thiên quanh năm phong bế này vẫn còn được bảo tồn, nhưng phần lớn đất nước Âu Lạc khi đó lại rơi vào tay giặc, những tộc nhân khác lại không có may mắn như vậy, hải ngoại có biết sau khi toàn nước Âu Lạc rơi vào tay quân Nam Hải thì bọn chúng đối xử với chúng ta như thế nào không?

Lâm Đình vốn là người ngoài nhưng từ khi chạy đến thế giới này hần đã từ từ dung nhập con người mình trở thành một phần từ nơi đây rồi, khi nghe đến đó hần cũng biết không phải là chuyện tốt đẹp gì nhưng vẫn hỏi rõ.

-Bọn chúng đối xử với tộc ta như thế nào?

Trương Bình Phàm nói đến đây hai mắt như rực lửa, một cỗ hận khí xông lên tận trời cao.

-Ha ha đối xử như thế nào ư, trẻ con thì bọn chúng bắt về nước nuôi dưỡng làm chó giữ nhà, phụ nữ có chút nhan sắc thì bắt làm cơ ca, kỹ nữ, mang làm quà tặng, trai tráng thì bị nô dịch bắt lên rừng tằm bảo, xuống biển mò trai người chết vô số kể, bọn chó má đó vốn không xem chúng ta là người mà! chỉ là một loại súc vật mà thôi, vui thì mang người ra nướng chơi, buồn thì săn giết khắp nơi, chúng liên tục thực hiện chính sách ngu dân muốn đồng hóa tư tưởng chúng ta, sách vở, tài nguyên, học thức, văn hóa đều bị hủy diệt hoặc cướp đi, cả dân tộc chìm trong biển máu, khôn kiếp nhất là An Dương Vương hần ta tham sống sợ chết sau khi trốn thoát bèn mai danh ẩn tích không dám đứng ra phản kháng để mặc cho nhân dân rơi vào ách đô hộ của quân Nam Hải, nếu như lúc đó hần dám đứng ra có lẽ đã khác, nhưng trong suốt gần chín mươi bảy năm tổ tiên chờ đợi lãnh đạo trong tuyệt vọng, cuối cùng họ đã bắt đầu phản kháng nhưng lúc đó đại thế đã thành đổi lại chỉ là những cuộc đàn áp dẫm máu mà thôi, tổ tiên phải nhịn nhục mà sống và phản kháng, nhưng không có người đủ sức lãnh đạo cuối cùng kết cục vẫn là một con đường chết, trong hơn một ngàn năm có vô số cuộc nổi dậy lớn nhỏ nhưng đều thất bại, cho đến khi anh hùng Ngô Quyền dưới sự giúp đỡ của núi Thông Thiên ngang trời xuất thế mở ra một con đường tự do cho dân tộc.

-Hắc hắc My Châu vốn là tội nhân thiên cổ của tộc ta, có người nói người không biết không có tội, nhưng ĐCM ta thật muốn bóp một phát chết toi thằng nào nói ra câu đó, một câu không có tội đẩy cả một dân tộc vào nước sôi lửa bỏng, một câu không có tội liền mang cả một đất nước bị xiềng xích nô lệ kéo dài cả ngàn năm, một câu không có tội thật hay à nha, nếu thế mà còn không có tội thì trên thế gian này cái gì mới là có tội?

-Nếu nàng không nhẹ dạ cả tin, nếu nàng không mù quáng vào tình yêu thì kết cục có lẽ đã khác đi, người khác đều nói nàng ta đáng thương nhưng ta lại thấy nàng ta vô cùng đáng hận có mang đi lột da rút gân thiêu đốt cả ngàn lần cũng chưa hết tội, một con người như thế lấy gì để xứng đáng với địa vị cao quý được ngàn dân tôn sùng, nàng ta có lỗi với dân tộc một mình nàng chết ngàn kiếp cũng chưa hết tội, nhưng An Dương Vương càng đáng hận hơn bởi vì hần hèn nhát, bởi vì hần từ bỏ con dân của mình, người đã từ bỏ con dân của mình thì tại sao chúng ta phải cung phụng thờ tự hần chứ, bỏ lão trong tộc ở núi Thông Thiên này đã vĩnh viễn gạch tên My Châu và An Dương Vương ra khỏi danh sách thờ tự các đời tổ tiên rồi, chúng ta không thừa nhận hai cha con đó là người lãnh đạo của chúng ta, chúng chỉ là hai tên tội đồ của muôn dân mà thôi.

-Một ngàn năm sống trong u mê và tăm tối đối với tộc Âu Lạc của chúng ta đã là quá đủ, từ khi vị anh hùng Ngô Quyền mở ra một con đường dẫn đến tự do cho tộc ta, chúng ta đã thế không bao giờ sống trong kiếp nô dịch nữa, từ khi lấy lại được ánh sáng tộc ta đã hiểu ra, dựa vào người khác còn không bằng dựa vào chính mình, chỉ có không có ngừng tự cường mới có thể bảo vệ được chính mình, mỗi người trong tộc đều ý thức được không thể đem vận mệnh của mình giao vào trong tay người khác hay đồ vật nào được, nếu có thể tự cường thì cho dù không có Kim Quy nỏ thần chúng ta cũng không hề sợ hãi trước bất kì kẻ địch nào, sau đó nước Hán chưa bao giờ ngừng ý định tiếp tục nô dịch chúng ta, đã tâm của chúng chưa bao giờ từ bỏ, nhưng từ khi nắm được độc lập mọi người trong tộc đều luôn quý trọng tự do, quyết tâm thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp hoàn toàn đánh tan từng đợt xâm lược của quân thù, thậm chí có những đế quốc tu tiên khủng bố mà ngay cả nước Hán hùng mạnh cũng bị nô dịch, bọn chúng cũng muốn chiếm đóng nước ta nhưng kết quả thế nào? Không phải toàn bộ đều bị đánh bại sao?

Nói đến đây trong mắt Bình Phàm đã không còn rực lửa nữa mà là một niềm tự hào mãnh liệt.

-Nước Đại Việt, người Âu Lạc chỉ có chết chứ không thể bị nô dịch lần nữa, người Việt chúng ta yêu hòa bình nhưng nếu phải chiến đấu để bảo vệ tự do chúng ta sẽ chiến đấu đến giọt máu cuối cùng cho dù kẻ địch có vượt xa chúng ta về quân số hay pháp khí, có thể chúng ta không phải là nước lớn, có thể chúng ta không phải là một dân tộc hoàn hảo, cũng có thể dân tộc chúng ta không phải là những chiến binh vĩ đại nhất thế giới, nhưng thế thì đã sao? nếu kẻ thù muốn chiến tranh bọn chúng sẽ có chiến tranh, nước Hán muốn xâm lược nước ta lần nữa sao, vậy thì đến đi người Việt chúng ta chưa từng biết đến chữ “sợ” là gì đâu.

Lâm Đình sau khi nghe xong truyền thuyết về tộc Âu Lạc nhiệt huyết trào dâng chỉ hận không thể hòa lẫn vào trong những trang sử thi hào hùng của dân tộc vĩ đại này.

Sau một hồi kích động hồi tưởng lại lịch sử hào hùng của dân tộc Trương Bình Phàm rồi cũng dần dần bình tĩnh lại nói tiếp.

-Ta nói vậy để cho người biết những ân oán lâu đời của tộc ta đối với Hán quốc, dù đã qua cả mấy vạn năm từ thời cổ đại đến bây giờ, nhưng bọn khốn đó cũng chưa bao giờ thôi thèm khát với mảnh đất ba mầu hai sào của tộc ta đâu, những âm mưu hiểm độc của bọn người đó đối với dân ta còn thiếu sao, bọn người mặt dày lòng lang dạ sói đó luôn nhìn chằm chằm vào chúng ta, lúc nào cũng chỉ muốn một ngụm nuốt sạch toàn tộc ta, nhưng đến nay không phải chúng ta vẫn sống khỏe re trước mũi chúng đấy sao, hắc hắc bọn người đó có quốc thổ rộng lớn, sản vật phong phú, nhân khẩu đông đúc nhưng lòng tham không nhỏ chút nào ăn trong nồi chưa đủ lại muốn nhìn trong bát, gần đây nhất lại muốn gây hấn chiếm lấy hai dải cương thổ là Hoàng Sa, Trường Sa, vốn hai quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa là của chúng ta, thậm chí trong sử sách của bọn chúng cũng không hề ghi chép gì về hai quần đảo của chúng ta thế nhưng bọn mặt dày Hán quốc lại muốn nuốt lấy toàn bộ đã thế còn muốn sử dụng vũ lực xâm lược nước ta, mà chiến tranh giữa hai quốc gia tu tiên thì chỉ có một bên bị diệt mới thôi vô cùng hung hiểm, thế nên trong tộc mới phát ra cái nhiệm vụ Hộ Quốc này nhằm chuẩn bị cho chiến tranh, người không đi cũng không được à nha, bây giờ thì còn cho phép tự nguyện nhưng hai tháng nữa chỉ sợ là sẽ có lệnh tổng động viên người có muốn trốn cũng không trốn được.

Nghe Trương Bình Phàm nói hần mới biết được sự tình nghiêm trọng rồi, chiến tranh bình thường ở thế giới kia có mạnh lắm thì chỉ là tung vài quả bom nguyên tử mà thôi còn chưa chết sạch được, nhưng mẹ kiếp người tu tiên đấu đá với nhau tên nào tên nấy đều là một quả bom nguyên tử di động, sức phá hoại vô cùng khủng bố, chiến lực đỉnh cao của người tu tiên nghe nói có thể hủy diệt một lục địa vô cùng dễ dàng mà số lượng loại người như thế hình như cũng không ít đâu, xui xẻo ở đây chính là Lâm Đỉnh hần tu vi mới chỉ lẹt đẹt ở tầng năm tầng sáu, đã thế theo như lời thẳng mạp kia thì hai tháng nữa kiểu gì cái nhiệm vụ gần như chết chắc đó sẽ rơi lên đầu tất cả mọi người có chạy cũng vô ích.

Chiến tranh giữa hai quốc gia tu tiên chính là một hồi chiến tranh diệt quốc đó, chỉ cần một bên không thể chống cự được thì người tu tiên ở quốc gia đó coi như chết sạch.

Trương Bình Phàm nhìn thấy Lâm Đỉnh mặt mày xanh mét càng ngày càng khó coi, liền biết được rằng hần đã nhận ra sự tình nghiêm trọng rồi.

-Hắc hắc sao sợ rồi à? mà cũng phải thôi cái loại nhiệm vụ chiến tranh loại này chính là nhiệm vụ chịu chết thì đúng hơn, nhưng người cũng không cần sợ như thế, bình thường nhiệm vụ Hộ Quốc phải mấy trăm thậm chí hơn ngàn năm mới phát ra một lần, lần này mới có năm mươi năm đã phát ra thì chắc là cũng chưa nghiêm trọng lắm đâu, chỉ cần chúng ta cẩn thận có kế hoạch chu toàn chưa chắc là đã không thể giữ được mình.

Chuyện đã không thể tránh được thì chỉ còn cách đối mặt mà thôi, chạy trốn không phải Lâm Đỉnh chưa từng nghĩ đến, nhưng mẹ kiếp trốn đi đâu bây giờ, chỉ sợ chưa kịp chạy ra khỏi núi đã bị người ta đánh chết rồi, mà có ra được khỏi núi rồi sau đó thế nào đây? lấy chút bản lĩnh nho nhỏ của hần có thể sinh tồn được ở ngoại giới mới là lạ, mà chưa kể chiến tranh sắp ập đến cái quốc gia này có chạy đi đâu thì cũng thế mà thôi, có khi ở lại đây còn tốt hơn, mà nghe nói cái nhiệm vụ này thường rất hậu đó.

Cả cuộc đời không thể lúc nào cũng trốn chạy được, có khi ta phải đứng cầm đối mặt thì mới có thể sống sót được, muốn tiền tài, muốn danh vọng, muốn thực lực, đây là một cơ hội vô cùng đúng lúc à nha, lúc này không liều mạng còn đợi lúc nào? xác định suy nghĩ trong lòng rồi Lâm Đỉnh về mặt kiên định ngừng mặt lên.

-Hắc hần tên béo này chắc tìm ta cũng không phải chỉ để phân tích tình thế chứ, mẹ kiếp có kế hoạch gì thì phun ra đi, nhưng mà ta đây phải nói trước, ông đây chỉ có một cái mạng thôi những chuyện nguy hiểm như ném đá dò đường, xông pha giết địch, hay liều mạng dụ quái thì miễn cho ta đi nhé, người tìm nhân sĩ cao minh hơn đi.

Trương Bình Phàm nghe thế thì chửi ầm cả lên.

-ĐCM tu vi người cùi bắp nhất, những chuyện có chút nguy hiểm người không làm thì ai làm, chả lẽ bắt ta với Vô Danh tự thân xông lên à, vô dụng thế thì cần người làm gì chứ.

Lâm Đỉnh cũng không có vẻ gì là ngượng ngừng cười hắc hắc.

-Chính vì ta tu vi thấp bé mới không dám làm vì chỉ sợ làm hỏng đại sự của các người thôi, lỡ đâu ta bị địch bắt tu vi thấp quá không chịu nổi cực hình khai ra các người ra thì bỏ mẹ, tên béo người và thẳng cha kia tu vi cao cường có bị bắt chắc cũng không đến nỗi không chịu nổi đâu nhỉ, mà ta cũng không hẳn là hoàn toàn vô dụng đâu, các người xông lên ta ở sau có thể đánh lên mà, cho dù không thể đánh lên được cũng có thể lưu lại tính mạng báo thù cho các người, chiến lợi phẩm cũng cần có người thu dọn phải không? không sao không cần các người bận tâm đã có Lâm Đỉnh ta đây không ngại cực khổ mà nhận lấy đâu.

Lần này tên béo đã triệt để tắt tiếng.

-Trời ạ trên đời sao lại có người vô liêm sỉ đến trình độ như thế hả trời, đầu má chuyện tốt người nhận hết còn chuyện xấu đổ hết lên đầu bọn ta, thế mà thẳng cha này nói ra không hề ngượng mồm, cao thủ à nha, mặt dày bà cô luôn.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chiến Tranh Gần Kề

-Hắc hắc ngại quá! như người nói đây thôi bản lĩnh của ta có chút thấp kém xem ra cái chức vụ đi sau đoạn hậu này ngoài ông ra thì eo còn thằng nào hợp hơn rồi hô hô, ài tuy có hơi cực khổ nhưng chịu thôi ai bảo vì của ta thấp chứ há há!

Rốt cuộc Trương Bình Phàm cũng triệt để nhận thức được da mặt thằng này nó dày thế nào, mặt mày đen xạm hết cả lại vô cùng không kiên nhẫn đập thẳng một cước vào cái mõng của thằng cha đề tiện có thừa kia.

Đang vô cùng hăng xay nước bọt tung hoành thì bất chợt bị một cước chúi đầu, chưa kịp ngồi dậy anh chàng đã rống lên.

-Đầu má thằng nào thất đức thế không biết ông đang....

Không cần đợi cho hắn nói hết, một thân hình béo mập đã hiện ra lù lù ngay trước mặt, đang muốn túm lấy cái chân giò trước mặt mà bỏ dậy thì một nắm đấm to như cái cối đột nhiên bay đến giáng thẳng vào cái bản mặt đề tiện đó "ầm"

-Gào, đầu má không được đánh vào mặt á..á.á.. đầu má ta còn cần dựa vào nó để kiếm com đấy nể tình chút đigào....

Lúc này Trương Bình Phàm nghe thấy thế càng hăng máu hơn.

-Này thì không đánh mặt này, ĐCM ông thích đánh mặt đây người làm gì được ta, chết đi đồ đề tiện, bình, bóp, rầm rầm... mẹ kiếp bảo người xông lên dò đường là phúc của người mà dám chống đối à, này thì chống đối bình.... bóp...bóp.

-Gào đại gia....gào đại ca tha cho ta đi mà hú hú ta biết sai rồi...hú gào, hú hú Bình Phàm đại ca tha cho ta đi mà chả phải chi là dò đường thôi sao không cần tôn thương tình cảm vậy chứ, ta làm ta làm mà không được sao hú hú, ái đầu má gào... được rồi từ này người bảo ta hướng đông ta tuyệt không dám chạy hướng tây, nước sôi lửa bỏng quyết không từ, việc nguy hiểm cứ để ta ngài là đại gia cứ ở sau hưởng phúc là được hú hú.

Thấy dạy dỗ con hàng này cũng sượng tay rồi tên béo mới phui mõng đứng dậy khí độ nhàn nhã nói.

-Mẹ kiếp thức thời sớm thế có phải tốt không, dám ở đây cò kè mặc cả với ta à, nhớ đây là người tự mình bán thân đây nhé, ông đây chỉ là lấy đức phục người mà thôi, ài quả là cổ nhân nói eo có sai lấy đức phục người mới là vương đạo à nha hô hô.

Lâm Đình lúc này ở một bên mặt mũi bầm dập hai mắt thâm quầng trong lòng thì oán hận vô cùng.

-Thằng mập chết tiết ĐCM lấy đức phục người của người mà mặt ta bầm dập thế này hú hú, người đợi đó hú hú, đợi ta tu vi đại thành liền mang người ra khai đao, cho người ném thử mùi vị lấy đức phục người hú hú.

Vốn đang oán hận bưng bưng nhưng bị một ánh mắt hòa ái của tên béo quét, qua làm Lâm Đình trong lòng lạnh run vội vàng đổi lại bộ mặt nịnh nọt lấy lòng ngay.

-Ấy anh béo anh mình thần vũ, liệu sự như thần, đẹp trai eo dờ được, dưới sự chỉ huy sáng suốt đây Lâm Đình ta quyết tâm đi đầu làm gương, núi đao biển lửa cũng không từ...

-Được rồi ngồi xuống đi bọn ta cũng không phải kêu người đi chịu chết, sợ cái gì đúng là gan bé hơn chuột.

-Để ta nói cho người nghe về nội dung của loại chiến tranh thí luyện này, chính là tương tự như một cuộc chiến loại nhỏ giữa hai quốc gia nhằm đã kích sĩ khí và thăm dò thực lực của đối phương, năm mươi năm trước những tu sĩ lúc đó chấp hành nhiệm vụ phải đối phó với đối thủ đông gấp mười lần cùng trang bị và pháp khí lợi hại hơn nhiều nhưng người có biết kết quả thế nào không?

-Kết quả thế nào?

Nhắc đến cái nhiệm vụ năm mươi năm trước dường như đã động chạm đến vết thương lòng của Trương Bình Phàm, về mặt hắn lúc thì đau đớn xót xa lúc thì oán hận, nhưng nhiều hơn trên đó là niềm tự hào mãnh liệt.

-Kết quả sao à? Còn có thể là sao nữa, bọn khốn đó đông gấp mười lần, pháp khí trang bị lại cao cấp hơn người nói xem kết quả thế nào, toàn quân nước Đại Việt gần như chết sạch chứ sao nữa.

Nói đến đoạn này mà Vô Danh cười như mỉa trong mắt rực lửa hận thù.

-Nhưng bọn nước Hán cũng không dễ chịu gì, trận đó tổn thất của bọn chúng còn lớn hơn chúng ta, mười thành còn chưa đầy hai thành trở về, đương nhiên lực lượng tinh anh thì một tên cũng không thể chạy thoát toàn bộ nằm lại bởi táng theo tộc nhân của chúng ta, người có nhớ cái tên Hồ Văn Vũ mà người gọi là trai bao không, hắn chính là một trong những kẻ sống sót năm xưa có thể may mắn trở về được từ lần thí luyện đó.

Lâm Đình nghe xong mà trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, tuy cũng biết là loại nhiệm vụ này nguy hiểm nhưng không ngờ tham gia cái nhiệm vụ này là phải đối phó với đối thủ đông gấp mười lần, đã thế vũ khí của bọn chúng lại còn vượt trội hơn thế thì còn đánh cái mẹ gì nữa, trực tiếp đầu hàng đi cho xong.

Mới nghe Trương Bình Phàm nói thì ý nghĩ đảo ngũ vừa bị dập tắt đã ngo ngoe nổi lên trong lòng, nếu mà hắn biết được con số còn sống sau cuộc chiến

đó chưa được hai bàn tay, thì đảm bảo không nói hai lời anh chàng đã khóc rống lên rồi kiếm đủ mọi cách để có thể xin một xuất làm tù binh chiến tranh.

Dường như biết tông được suy nghĩ trong lòng hấn Trương Bình Phàm lại nói tiếp.

-Hắc hắc nhìn người gà mờ thế kia chắc không hiểu gì về tranh đấu rồi, người cho rằng cứ bên nào nhiều người hơn, tu vi cao hơn, pháp khí lợi hại hơn là chắc thắng sao?

-Chả lẽ không đúng, hai bên giáp mặt đao thật thương thật, cho dù có mạng đôi mạng cuối cùng người chết vẫn là chúng ta à nha.

Nghe hấn nói thế Trương Bình Phàm chỉ cười lạnh một tiếng hỏi lại.

-Hừ, như người nói vậy thì chỉ cần gặp người mạnh hơn thì chả cần đánh đấm gì cho mệt mỏi, tức giải giáp quy hàng mặc người chém giết có phải không, nếu như người có thể làm được như thế thì ta thật bội phục đó.

-Ta cũng không nói là không phản kháng chỉ là phần thắng không lớn mà thôi.

-Chính xác là phần thắng không lớn mà thôi không phải là không có, mà người lại quên mất một điểm quan trọng là hai bên phải giáp mặt nhau thì mới được, huống chi người ta đông hơn thì người ngu ngốc ở lại mà liều mạng à? chả phải sách có câu "tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách" đấy sao, lúc đó không dùng đến thì còn đợi lúc nào nữa?

-Giữa người tranh đấu với nhau không nhất định phải một thương đi qua một đao đi lại, ai nói là một người không thể đánh thắng mười người có tu vi cao hơn, quan trọng là hấn ta dùng phương pháp chiến đấu như thế nào mà thôi, ví dụ đơn giản nhé, độc dược, ám sát, bẫy rập, đánh lén...vv đừng nói là mười tên cho dù một trăm tên nếu gặp phải cao thủ độc thuật thì có chết sạch cũng không phải chuyện lạ, huống chi thế giới này còn có cái gọi là thiên tài, là tinh anh đó, một đối mười có lẽ hơi khó nhưng một đối năm thì ta xem cũng không ít.

Nghe đến đây Lâm Đình cũng tỉnh ngộ ra không ít, đó không phải là phong cách mà hấn hướng tới sao "không có âm hiểm tuốt cùng, chỉ có âm hiểm hơn nữa", lại nghe tên béo nói tiếp.

-Có lẽ người còn chưa biết núi Thông Thiên chúng ta có vài cái kỹ năng mà kẻ thù có muốn chưa chắc được.

Lâm Đình thấy thế hiểu kì hỏi.

-Là bản lĩnh gì thế?

-Hắc hắc một là khả năng chạy trốn bảo mệnh, chúng ta dám võ ngực xưng thứ hai thì đồ thắng nào dám xưng thứ nhất, thứ hai chính là thuật đánh lén.

Nghe được hai loại bản lĩnh này từ miệng tên béo nói ra Lâm Đình xem tí ngã bổ chửng thế mà nhìn mặt mũi thẳng mặt kia vẫn hồng hào tự đắc, vô cùng hãnh diện.

-Sao nào? nhìn cái bản mặt kia của người là thế nào, đừng có mà xem thường hai loại bản lĩnh này, chính nhờ vào hai loại bản lĩnh này mà tộc ta mới có thể tồn tại và phát triển đến ngày nay đây, thôi được rồi để ta nói cho mà nghe, nước ta chỉ là một nước nhỏ nhân khẩu chỉ bằng một phần mười đối phương, quân địch người đông thế mạnh không có bản lĩnh bỏ chạy ở lại để bọn nó vật lộn à? muốn đánh địch thì ít ra cũng phải sống sót cái đã, chết sạch rồi lấy ai ra trận, bảo mệnh trên hết mà lại.

Lâm Đình thấy hấn nói có lý bèn gật đầu cho qua.

-Thế còn đánh lén thì sao?

-Trời ạ cái đó mà cũng phải hỏi, đã bảo là quân địch người đông thế mạnh mà lại, không đánh lén chả lẽ lại mang cả đám ra chơi trò liều chết à? nó đông gấp mười đó người ta chỉ cần đứng im một chỗ, mỗi người móc một cái pháp khí tấn công tầm xa ra đảm bảo chưa kịp lại gần thì đều biến thành cái sàng cả.

-Được rồi coi như người lợi hại, bây giờ thì nói về cái nhiệm vụ chết tiệt kia đi, phải làm sao mới coi như hoàn thành nhiệm vụ.

-Hè hè cái này người hỏi đúng người rồi đó, dù sao loại nhiệm vụ này cũng không phải là khai chiến chính thức, mới chỉ là cọ sát mà thôi, mỗi bên phải ra một ít tinh anh kiếm một hiểm địa nào đó rồi ném cả đám vào chung với nhau, trong vòng ba tháng mỗi người phải săn giết đủ số lượng đầu được quy định của đối phương là có thể đi ra nếu không thì không cần phải ra nữa, đơn giản dễ hiểu mà.

Nghe thẳng mặt nói mà mặt mày Lâm Đình tái nhợt xanh mét cả ra, giết người đó, là giết một đám đấy, không phải giết gà vịt gì đâu nhá, mà thẳng béo này nói nhẹ như không, mẹ kiếp không phải thẳng này thường xuyên giết người cướp của đó chứ? đầu má nhìn mặt mày hiền hậu mà lòng dạ đen tối bà cố luôn.

Trương Bình Phàm thấy con hàng đối diện vừa nghe thấy mấy chữ giết người thì mặt mũi đã xanh xao vàng vọt liền biết thẳng cha này là gà mờ rồi.

-Sao thế? mới thế đã chùn tay rồi à, móa gan bé thế thì ra ngoài lăn lộn làm gì cút về bú tí mẹ đi? không phải ta muốn nói người nhưng ở tu tiên giới này lòng người hiểm ác, có ai không phải hai tay đầm máu, đập lên xác kẻ khác mà tiến lên chứ, chỉ là giết vài người mà thôi, người không giết người thì đứng im cho người ta chém bay đầu đi!

Tuy sắc mặt vẫn còn hơi tái tái nhưng khi nghe Trương Bình Phàm nói hắn cũng đã dần ổn định lại tâm tình, dù sao hắn cũng tới từ một thế giới pháp chế, những mặt xấu xa của con người đều bị một cái gông cùm to dùng tên là "pháp luật" đè ép không có cơ hội thể hiện ra, nhưng đã chạy tới thế giới này rồi thì phải tôn trọng quy tắc của nó "mạnh được yếu thua, người ăn thịt người".

Ngày đầu khi hắn bước vào thế giới này hắn đã xác định sớm muộn gì cũng có ngày này nhưng không ngờ nó lại đến nhanh thế, nhanh đến nỗi không có thời gian cho hắn kiểm vài tên khai đao làm quen.

Một kẻ chưa từng giết người bao giờ đột nhiên bị người khác nói cho hắn biết, hắn phải một lần giết chết một đám người nếu không mạng nhỏ khó giữ thì người nói xem cảm giác nó thế nào.

Lúc đầu mới nghe thì hắn cũng có chút hoang mang, có chút lo sợ, nhưng hắn lại nghĩ đến cái mạng của mình thì bao nhiêu lo lắng sợ hãi nó bay tuốt đi đâu mất chỉ còn lại sự ngoan độc trong lòng.

-Đậu má sợ cái chim, không phải là giết người thôi sao, giết một tên cũng là giết, giết một đám thì cũng là giết sợ cái mẹ gì chứ, ai uy hiếp đến cái mạng nhỏ của ông ông làm thịt cả nhà nó.

Nhìn thằng cha kia tâm tình chuyển biến một trăm tám mươi độ Trương Bình Phàm có chút gật gù vừa ý.

-Tốt! người có quyết tâm như vậy rất đáng mừng nhưng mà chỉ nói không cũng bằng thừa, trong chiến đấu sống chết người chỉ cần hơi do dự một chút thì lúc đó có muốn hối cũng chả được.

-Lúc này nghe nói tu vi của người đã đạt đến tầng năm sắp củng cố xong rồi hả, ừm vậy thì cho người một tuần để nuốt nốt mảnh linh dược kia cho dù cảnh giới không tăng lên thì cũng không kém là bao, sau đó ta sẽ dắt người đi làm quen một chút, mất công hai tháng sau chấp hành cái nhiệm vụ kia thì chỉ có nước xuống âm phủ mà làm quen tập thể.

Vừa nói hắn vừa xem xét nét mặt Lâm Đình thấy nó không có biến hóa gì nhiều mới hơi gật gù rồi nói.

-Tuần này người không cần đi làm tạp vụ nữa, ta đã thay người báo danh nhận nhiệm vụ rồi, chỉ cần trở về tập trung tu luyện tăng cường cảnh giới đi.

-Ừm cảm ơn người Bình Phàm, thôi ta về đây.

Lâm Đình biết tên béo chỉ là muốn tốt cho hắn mà thôi, Trương Bình Phàm là tu sĩ tu vi Phạm cảnh tầng chín sắp đột phá Sơ nhập tu giả, hai tháng sau hắn cũng phải tham gia nhiệm vụ Chiến tranh, hắn cũng cần phải chuẩn bị chứ, chuyện liên quan đến sống chết ai không quan tâm, vậy mà Trương Bình Phàm vẫn có thể bỏ ra chút thời gian chiều cổ dẫn dắt Lâm Đình, đã thế còn chuẩn bị mang theo một cái cửa nợ tu vi mới có tầng năm là hắn đi chấp hành cái nhiệm vụ gần như chết chắc kia.

Lâm Đình cũng không phải là một tên ủy mị, cảm động đến nỗi khóc bù lu bù loa nói mấy câu nhảm nhí đại loại như "anh em tốt, ta cảm động...vv gì gì đó", hắn chỉ nói một câu cảm ơn vô cùng đơn giản nhưng phần ân tình này đã được hắn khắc sâu trong lòng rồi.

Một tuần liên tục điên cuồng tu luyện nửa bước cũng không ra khỏi phòng, trừ lúc com nước mà thôi khiến tu vi hắn tiến bộ thần tốc, nhưng hiệu quả của mảnh linh dược kia cũng không được tốt lắm chỉ làm cho hắn tiến tới biên giới của tầng sáu, chỉ còn một ngày nữa là đến ước hẹn với Trương Bình Phàm, Lâm Đình trong lòng lo lắng com nước chẳng màng dứt khoát đóng cửa bế quan nhất quyết phá tan cửa ải tầng sáu.

Đến ngày cuối cùng may mắn trời cao không phụ người có lòng, cuối cùng Lâm Đình đã đột phá được tầng thứ sáu, càng may mắn hơn nữa là trong người hắn vừa lúc lại sinh ra thêm một luồng chân khí mới, tuy chỉ rất mỏng manh nhưng chỉ cần thêm ít thời gian tu luyện nữa là sẽ hình thành một luồng chân khí đạt tiêu chuẩn rồi.

Nhìn thấy Lâm Đình mặt mày hơn hớn, cười toét cả miệng đi đến nhà ăn Trương Bình Phàm liền biết ngay con hàng kia tu vi có đột phá rồi, chỉ không ngờ được là thằng cha này lại một lèo xông quan vọt thẳng lên tầng sáu mà thôi, nhớ lại năm đó hắn tại tầng năm lên tầng sáu cũng phải trải vi trắc vầy một hồi thế mà con hàng này không biết đập vận *** chó gì vừa đi ra ngoài một chuyến liền có được một mảnh linh dược giúp tăng tiến tu vi, "nẹ kíp đúng là người so với người thật là tức chết mà, chuyện tốt thế mà lại không rơi xuống đầu ông mới ức chứ".

Càng nhìn càng thấy thằng kia ngứa con mắt bên trái đỏ con mắt bên phải, thậm chí tý nữa phải chơi chết thằng này thế nào cho bỏ ghét.

-Được rồi chú mày theo ta ra ngoài kiếm thằng cha Vô Danh kia cùng đi.

Lâm Đình nghe thế xó hơi nghi hoặc hỏi lại.

-Ừa ta tưởng chỉ có hai chúng ta thôi chứ?

Trương Bình Phàm:

-Trời ạ người tưởng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ để ăn lương chắt, đáng lẽ với tu của chúng ta ở môn phái tu tiên nước khác thì đang được bảo hộ, chặn âm nệm êm khi nào tu vi đạt đến bình cảnh đột phá Sơ nhập tu giả thì mới được cho phép ra ngoài lịch lãm dưới sự bảo hộ của môn phái, nhưng đêch biết mấy lão già ở núi Thông Thiên chúng ta nghĩ thế quái nào chơi ác đặt ra cái quy định chó má là "bắt đầu từ tu sĩ Phạm cảnh tầng một đến trước khi đột phá trở thành tu giả chính thức, trong tộc sẽ chỉ nuôi com và cung cấp công pháp cơ bản, ngoài ra muốn kiếm tài nguyên tu luyện hay linh dược, pháp khí, cần khôn thạch....vvv đều phải tự mình nghĩ cách trong tộc sẽ không cho người bất cứ cái phúc lợi gì."

Lâm Đình bây giờ mới biết đến cái quy định đó, hẳn cứ tưởng chỉ có bọn hắn là phải tự lực cánh sinh thôi chứ, không ngờ toàn bộ núi Thông Thiên đều là như vậy.

-Oc mẹ oi cao tăng trong tộc cũng quá keo kiệt đi, như vậy chúng ta mang tiếng là đệ tử đại tộc mà so với tán tu còn thảm hơn sao.

Trương Bình Phàn nghĩ một chút rồi trả lời.

-Cũng không hẳn như vậy, đã là quy định do cao tăng đặt ra ắt hẳn phải có lý do của nó, theo ta thấy cũng không phải là do các bô lão vì tiết kiệm tài nguyên mà làm ra quyết định như vậy đâu, nếu nói về mức độ giàu có thì tộc Âu Lạc chúng ta vốn là hoàng tộc truyền thừa từ thời cổ đại đến bây giờ tích lũy sâu dày, trong mười hạng đầu bảng tài phú gia tộc của tu tiên giới ít ra cũng có một chỗ đứng.

Lâm Đình nghe thế thì càng thắc mắc.

-Nếu không phải là tài nguyên khuyết thiếu thì là vì lý do gì chứ? theo ta thấy cuộc sống của tu sĩ Phàm cảnh chúng ta cũng quá thảm rồi, chỉ một viên đá Càn Khôn thôi cũng đã là vật hiếm lạ, tiết kiệm cũng phải có mức độ thôi chứ?

-Hắc hắc vấn đề ngươi nói cũng đã có người từng thắc mắc đem ra hỏi rồi, có vài ba cái thuyết pháp cho vấn đề này, nhưng được nhiều người tán thành và tin tưởng nhất chính là... e hèm nói này giờ có hơi mỏi cổ à nha ai da..ai da da....

Nhìn thấy thẳng mập kia thừa nước đục thả câu trong lòng Lâm Đình thầm mắng thẳng béo chết bầm cả trăm lần, nhưng khổ nỗi hắn cũng muốn nghe đáp án cho nên không thể không nhẫn nhục hầu hạ thẳng mập này.

-Ai da đứng rồi chỗ đấy mạnh lên nào a...a ai da, ai da chân ta tự dừng lại rồi, ái da...a...a...a đứng rồi mạnh lên anh đẹp trai..a...a sướng...

Nhìn thẳng mập bày ra bộ dạng dâm đãng rên rỉ làm da gà Lâm Đình nổi hết cả lên ruột gan nhộn nhạo, cuối cùng bức xúc dẫn đến bứt cứt anh chàng đã hết chịu nổi gào lên uy hiếp.

-Thằng mập kia ông nhịn mầy đủ rồi nhá, có nói không thì bảo đừng để ta dùng biện pháp mạnh!

-Ai yêu, người làm gì mà to tiếng vậy chứ người ta sợ đó hí hí.

Nhìn thẳng cha kia làm ra cái bộ dạng nam không ra nam nữ không ra nữ đã thế còn đá lông nheo với mình nữa chứ khiến hắn điên cả tiết quyết định phản công.

-Ái ái, em nào có dám, anh béo đẹp trai không chịu nói thì ai dám ép, chỉ là người ta ngưỡng mộ dung nhan mà tới thôi á!

Nói rồi Lâm Đình bày ra bộ dạng nhào tới miệng há to, lưỡi thè cả ra ngoài liếm quanh một vòng như thể muốn thân thiết nếm lưỡi một cái, chỉ là chưa tới gần đã bị một cước đạp văng ngược trở lại đồng thời hai tiếng động gần như cùng lúc vang lên.

-Oe..oe..oe đầu má quá kinh tởm, không phải ngươi làm qua rồi đấy chứ, oe..oe...

-Oe....oe...oc...mẹ kiếp! làm qua cái chim oe.....người mới làm qua ấy..oe... móa nhìn bộ mặt béo ị ghê tởm của ngươi làm cơm nước ta hết nuốt nổi oe...

Cuối cùng cố nén cơn nhộn nhạo trong bụng Lâm Đình thúc giục.

-Thằng mập chết bầm đừng có câu giờ nữa mau nói xem nào.

Nhớ lại cái bộ dạng mồm chó nước dãi rùng rùng của thẳng cha kia làm Trương Bình Phàn kinh tởm gần chết cũng chả buồn câu giờ nữa.

-Được rồi ta nói, cái thuyết pháp kia chính là cao tăng cố ý làm như vậy là để kích thích tiềm lực tu sĩ Phàm cảnh chúng ta.

Nhìn Lâm Đình vẫn có vẻ chưa hiểu tên béo tiếp tục giải thích.

-Có thể nói đó giống như một loại biện pháp khổ tu mà cao tăng nghĩ ra, có tác dụng giúp tu sĩ cấp thấp rèn luyện ý chí, củng cố đạo tâm, chỉ có trong hoàn cảnh khó khăn, áp lực khắp nơi, nguy cơ bốn phía mới có thể sinh ra những con người phi thường, cho nên khi chúng ta ra ngoài lịch lãm rèn luyện, chấp hành nhiệm vụ thì bị nghiêm cấm mang theo pháp khí, phù lục...vv tất cả phải dựa vào chính mình, đó là để cho chúng ta lúc nào cũng cảm nhận từ vọng uy hiếp từ đó thúc đẩy tiềm lực của mỗi người.

Lâm Đình cảm thấy cũng có lý nhưng vẫn hỏi thêm.

-Như vậy không phải thương vong sẽ rất lớn sao? chả lẽ cao tăng không sợ nhân tài rơi rụng à, phải biết người chết đi rồi thì làm sao có thể sống lại?

-Hắc hắc hoa trong nhà kính thì làm sao có thể chịu nổi phong ba bão táp, còn thương vong ư? ngày nào ở tu tiên giới mà không có vô số người tu tiên chết đi, ngươi không muốn chết sao? ngươi sợ à? vậy thì cố gắng kiếm cách mà sống sót đi, chỉ cần ngươi có thể sống sót và đột phá thì mới được cao tăng coi trọng, ba cái loại được gọi là thiên tài tổn hao bao nhiêu tâm huyết của gia tộc, bồi dưỡng lên đến cấp cao nhưng lại vì thiếu khuyết ý thức sinh tồn mà ngã xuống thì có tác dụng gì chứ, như vậy còn không bằng chết sớm một chút đi thì tốt hơn, thiên tài mà chết rồi thì còn không bằng một tên gà mờ còn sống.

Lâm Đình cũng muốn phản bác nhưng lại không tìm được đường nào để nói cả, và lại phải công nhận sách lược này của núi Thông Thiên vô cùng đúng đắn, tuy số lượng người chết đi cũng không ít nhưng những người còn sống cái khác không nói chỉ tính riêng mặt sinh tồn cũng đã vượt xa môn phái khác.

Vừa đi vừa bàn luận chẳng mấy chốc cả hai đã đến gần quảng trường phát nhiệm vụ, mấy ngày trước nơi này còn vô cùng náo nhiệt giọt nước cũng không lọt, nhưng hôm nay lại vắng bóng người qua lại nếu không muốn nói là đầu hiu ế ẩm.

Khi lại gần bảng nhiệm vụ Lâm Đình đã lơ mơ thấy được hai bóng người đứng ở phương xa dường như đang bàn luận gì đó.

Đến khi lại gần hẳn mới nhận ra một người trong đó chính là Vô Danh, dường như tu vi của thẳng cha đó lại có tiến triển, khí tức trên người càng trở nên nội liễm tinh thần sáng lóa, thế thì cũng còn chấp nhận được nhưng khi từ sau lưng hắn bước ra một người nữa làm Lâm Đình giật cả mình bởi vì đó lại là một vị nữ tu vô cùng hiếm gặp.

Từ khi hắn vào núi Thông Thiên đến giờ cũng khó mà gặp được một vị nữ tu nào ngoại trừ cái lần mò vào khu nữ quyến lần trước là gặp được một đồng, nhưng có mấy luồng khí tức trong đó phát ra làm cõi lòng anh chàng lạnh ngắt, làm gì có thời gian mà nấn ná ở lại dò xét.

Thực ra trong tộc Âu Lạc đối với nữ tu có một chính sách rất kì lạ, đó là nữ tu không cần phải như nam tu chấp hành quy định khổ tu, họ ở phạm cảnh vẫn có phúc lợi như đệ tử các môn phái tu tiên lớn, pháp khí tài nguyên tu luyện...vv mỗi tháng đều được cung cấp đầy đủ, đến khi đạt bình cảnh tầng chín sẽ có tu sĩ cấp cao bảo hộ không khác gì cách đào tạo của danh môn đại phái, nhưng trước khi đạt tới bình cảnh đột phá tầng chín thì không được bước ra khỏi nơi cư trú nửa bước và sẽ được núi Thông Thiên đặc huấn khép kín.

Loại nữ tu này được gia tộc ưu ái vô cùng về tài nguyên tu luyện, nhưng sự việc trên đời có được thì có mất gia tộc cũng sẽ lấy đi của họ một số mặt tương xứng ví như quyền tự do hôn nhân, chấp hành một số nhiệm vụ bí mật cần tới nhan sắc...vv, khi tộc trưởng và bộ lão có quyết định gì đó liên quan tới lợi ích của bản tộc cần tới, thì cho dù phải chết thì họ cũng không được phép từ chối.

Ngoài loại tu luyện kiểu trao đổi ở trên nữ tu còn có thể lựa chọn một phương thức tu luyện khác đó là ngay từ đầu giống với nam tu chấp hành khổ tu, chỉ được tộc Âu Lạc cung cấp điều kiện sống cơ bản còn lại phải dựa vào chính mình ai cũng không được giúp đỡ, nữ tu đã ít chọn con đường gian khổ này lại càng ít hơn đương nhiên những điều ràng buộc ở trên đối với nữ tu cũng không còn, họ có thể toàn quyền quyết định vận mệnh của mình, cho dù có là tộc trưởng cũng không thể can thiệp vào được.

Mới nghe thì rất hấp dẫn nhưng trời sinh thể chất của nữ tu đã thấp hơn nam tu cùng cấp khá xa, nếu trực diện đối chiến một nam tu có thể chém giết ba nữ tu đồng cấp ta nói đó là trong điều kiện công pháp ngang bằng, các mặt trang bị như nhau, hằng năm số nữ tu chọn con đường này tỉ lệ mất tích và tử vong vượt xa nam tu, số tử vong còn đỡ nhưng số mất tích mới là thể thảm nhất, có người bị biến thành lô đỉnh, có người bị bán thành nữ nô, có những người lại bị bán vào những động quỷ trải qua những tháng ngày sống không bằng chết, trước khi bị bán đi thì họ còn phải trải qua một thời gian kinh hoàng nhằm xóa bỏ mọi tính phản kháng và nhân cách.

Núi Thông Thiên đối với tình trạng này cũng đặc biệt quan tâm, nhưng nếu ban cho họ những pháp khí uy lực lớn nhằm bảo mệnh thì mục đích đặt ra lúc đầu đã không còn tác dụng gì, cuối cùng sau một hồi bàn luận cao tăng môn phái quyết định ban cho nữ tu đặc quyền được học tập một ít trận pháp cơ sở trước thời hạn, phải nói là khi ban ra quyết định này cao tăng cũng phải sau một hồi tranh cãi kịch liệt thì mới được thông qua, đừng tưởng rằng có trận pháp thì nữ tu có thể không lo không phiền vô tư đi lại tu tiên giới.

Trận pháp khác pháp khí ở chỗ nào? đặc điểm của pháp khí chính là uy lực lớn có thể kích hoạt trong nháy mắt, còn trận pháp lại khác, uy lực của trận pháp lớn nhỏ lại tùy thuộc vào trình độ lĩnh ngộ của người bố trí, hơn nữa còn cần phải có thời gian, trong tranh đấu trực tiếp người ta sẽ đợi người bố trí xong rồi mới xông lên sao? nếu nói vậy thì các người có vẻ cảm thấy cái môn trận pháp này có vẻ gàn gà quá hả? nhưng một quyết định được cao tăng phải suy nghĩ thật lâu mới có thể thông qua làm sao có thể vô dụng được, đúng là thể chất của nữ tu trời sinh kém hơn nam tu thật nhưng bù lại linh thức của nữ tu cũng gấp đôi nam tu vô cùng thích hợp để lĩnh ngộ trận pháp, linh thức của người tu tiên ở giai đoạn đầu không thể ngoại phóng chỉ có bao bọc cách da vài tấc mà thôi, nhưng như vậy cũng đã đủ để khắc họa một ít pháp trận đơn giản rồi, nếu lĩnh ngộ đủ sâu trong nháy mắt nữ tu có thể dẫn động nguyên khí xung quanh mình tạm thời tạo thành một cái trận pháp ẩn thân khiến kẻ thù không thể nhìn thấy, trừ phi đối phương dụng vào thì mới có thể làm tan rã cái ẩn thân trận này, ta nói như thế không có nghĩa là nữ tu đã được đảm bảo an toàn trăm phần trăm, muốn tạo thành ẩn thân trận thì phải đứng im hơn nửa người phải xác định mục tiêu trước khi đối phương thấy người nếu không có ẩn thân cũng vô dụng, hơn nữa không hẳn là ai cũng có thể lĩnh ngộ cái trận pháp ẩn thân này cả.

Nữ tu có thể sống sót đến bây giờ mà khí tức cũng không hề thua kém Vô Danh thì Lâm Đình biết được cô nàng này cũng không phải là kẻ dễ chọc, nữ tu có thể dựa vào chính bản thân mình mà tu luyện đến trình độ này thì làm sao có thể đơn giản như vẻ bề ngoài được, chỉ sợ số nam tu ngã xuống trong tay nàng ta cũng không ít đâu, ý nghĩ chỉ thoáng qua trong thoáng chốc làm Lâm Đình thăm rùng cả mình, vô cùng cảnh giác ớn lạnh cách xa con rắn rết này một chút, trong trường hợp này thì hẳn nguyện ý tin lời cổ nhân một trăm phần trăm "độc nhất là lòng dạ đàn bà".

Tuy sợ thì có sợ nhưng hắn vẫn thăm đánh giá vị nữ tu này một phen, nàng ta nét phượng mày ngài, da thịt trắng bóng mềm mại như mỡ đông, nếu mà được sờ lên đó thì chep chep..., trên mặt nàng ta che lên một cái khăn lụa đen nhưng cũng không thể nào hoàn toàn vùi lấp đi cái dung nhan khuynh thành sau đó, tấm lụa đen chỉ càng làm cho tâm tư người khác giới cảm thấy tò mò quyền rũ khó tả, trên người nàng khoác một chiếc đạo bào rộng thùng thình chỉ là cũng không hề khó khăn để nhìn ra được một cái vóc dáng lồi lõm đầy đặn mà quý ở bên dưới, không biết có phải là nàng ta cố ý hay không, nhưng cách ăn mặc của nàng ta làm cho bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy con lợn lông cũng khó mà cầm được, kẻ tâm trí không kiên định có lẽ trực tiếp nhào tới kiểm com luôn.

Sau khi nhìn qua một hồi với kinh nghiệm duyệt gái lâu năm, Lâm Đình chỉ có thể đưa ra một cái quyết định mà hội sắc lang lâu năm cũng không thể phủ định, "yêu tinh, cô nàng này nhất định là bảo bối trên giường và là tình nhân tốt nhất của các quý ông".

Trong khi Lâm Đình âm thầm đánh giá nàng ta thì nàng ta cũng âm thầm đánh giá lại hắn.

Cuối cùng vẫn là tên mập đứng ra giới thiệu.

-He he các vị ta và thằng cha Vô Danh này chắc chả cần giới thiệu nữa nhưng hôm nay có hai người có thể chưa biết nhau nên để ta giới thiệu một chút có gì dễ bề hợp tác.

-Hắc hắc đầu tiên là thằng cha bỉ ổi này, họ Lâm tên Đình là một tên tiểu nhân chính hiệu, nhất là Mộng Lan muội muội phải vô cùng đề phòng thằng cha này thừa nước đục thả câu, nếu để cho hắn thành công thì trái tim ái mộ của ta dành cho nàng sẽ không chịu nổi mà tan vỡ đó...

Vừa tận lực bôi xấu Lâm hắn thằng mập chết bầm kia còn lợi dụng thời cơ dát vàng lên mặt mình làm Lâm Đình ở một bên nghe được những lời đó xém tý nôn mửa tại chỗ.

Phải nói là da mặt thằng mập này quá dày rõ ràng là mỹ nhân người ta đã bắt đầu tò vò khó chịu thể mà hắn còn không chịu ngấm mồm lại, đã thế còn cố ý lơ rờ lại gần kiếm chút tiện nghi, nhìn thấy cái bàn tay núc ních thịt mỡ kia đang lên lút tiếp cận rất cuộc vị nữ tu kia không nhịn được nữa nhăn mày bắt đầu mở miệng nói.

-Tên mập chết bầm kia ta và ngươi có quen biết sao, nếu ngươi không thu lại cái bàn tay ghê tởm kia thì ta không đảm bảo sẽ không một kiếm chém rụng đầu.

Trương Bình Phàm vừa nghe thế vội vàng rút lại ngay rồi bày ra bộ mặt đau khổ nói.

-Trời ạ! Mộng Lan nàng sao lại có thể đối xử với ta như thế, nàng không thể nào tuyệt tình tuyệt nghĩa vậy chứ, dù sao chúng ta năm xưa cũng có một đoạn tình cảm tốt đẹp, nàng nói thế làm tâm ta đau a, đau lòng quá thể mà!

Rất cuộc vị nữ tu kia không còn nhịn được, bất kể phong độ thực nữ gì nữa, mặt mày xanh mét lập tức rút kiếm ra gào toáng lên, chỉ muốn xông tới băm vằm cái bàn mặt nhon nhon tro tráo kia ra, nếu không phải Vô Danh ở một bên đường như biết trước ra tay ngăn cản thì có lẽ tên mập đã bị lưỡi kiếm trong tay nàng ta chém thành mười tám khúc rồi.

-Tên mập chết bầm ngươi còn dám nhắc lại chuyện tình năm đó, tình cảm tốt đẹp cái rắm, năm đó ta lên lút trốn nhà chạy ra ngoài chơi không biết trời xui đất khiến thế nào mà lại gặp phải thằng mập bỉ ổi nhà ngươi, ngươi lừa lấy hết sạch tư trang trên người ta không nói, đã thế tỷ nữa thì bị ngươi lừa bán cho người khác, mẹ nó nếu không phải lúc đó may mắn có trường bối trong nhà ta chạy tới kịp thì đúng là bị ngươi hại cho thảm rồi.

Lâm Đình nghe đến đó thì trợn tròn mắt nhìn thằng cha có vẻ phúc hậu thật thà này mà không tin nổi vào tai mình, “móa nó thằng mập này cũng quá thất đức đi, lừa sạch đồ trên người cô nương nhà người ta không nói, đã thế còn đánh chủ ý muốn mang người ta đi bán nữa chứ, lòng dạ đen tối bà cố luôn, mẹ kiếp từ nay có ai bảo với ta người mập mập nhất định là người phúc hậu thật thà ta nhất định phải đập bẹp hắn ra, thật thà cái rắm đậu má từ nay phải nâng cao cảnh giác với mấy thằng mập.”

Nghe được khổ chủ chính miệng tố cáo da mặt Trương Bình Phàm có dày hơn nữa cũng phải có chút phản ứng.

-Cái đó! ài Mộng Lan nàng cũng không thể hoàn toàn trách ta à, dụng tâm lương khổ của ta hoàn toàn là vì nàng mà thôi không phải sao? lúc đó ta thấy nàng còn nhỏ lại lưu lạc bên ngoài tài bảo trên người lại lộ ra ngoài, ta sợ người khác có ý đồ bắt lương nên mới giúp đỡ muội cất giữ, còn cái vụ bán mình gì gì đó thật oan uổng cho ta quá mà là hiểu lầm hiểu lầm thôi, Mộng Lan nàng phải tin tưởng ta, năm đó là ta vì suy nghĩ cho tương lai mà kiếm cho muội một nơi nương nhờ mà thôi hiểu lầm hết thấy là hiểu lầm đó.

Nhìn thằng mập tro tráo trước mặt vô sỉ trước mặt đôi trắng thay đen giữ sạch toàn bộ tội lỗi lúc trước, đã thế còn hùng hồn nói rằng là vì giúp đỡ mình mới điên tiết chứ, nếu không phải Vô Danh liều mạng giữ lại tồn hết nước bọt khuyên can thì Mộng Lan đã cầm kiếm xông tới chọc vài lỗ trên cái thân hình núc ních thịt mỡ của cái tên lòng dạ đen hơn đáy nồi kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nỗi Niềm Của Sung Sướng Và Thống Khổ

Rất cộc sau một hồi nháo loạn được Vô Danh tận lực điều hòa, khiến cho Lâm Đình đang ở một bên chờ xem thằng mập kia xấu mặt không khỏi thất vọng.

Cuối cùng vẫn là Vô Danh đứng ra giới thiệu nốt.

-Hề hề tên Lâm Đình này thằng mập kia nói cũng không sai nhưng cũng chưa đủ lắm, hắn ta thuộc dạng da dày thịt béo, thân lừa ưa nặng, không ăn no đòn thì không chịu nghe lời, cho nên Mộng Lan nàng cũng không cần khách sáo làm gì, hắn dám phản kháng cứ trực tiếp trấn áp là được rồi.

Nghe thế anh chàng gào toáng lên.

-Đầu má các ngươi thật là quá đáng mà, hú hú tốt xấu gì ông đây cũng là nam nhi đại trượng phu, mẹ kiếp các ngươi phải giữ lại cho ta vài phần mặt mũi chứ, Mộng Lan muội muội đừng nghe hai thằng khốn này nói bậy, ta đây là người thành thật khiên cung, là anh tài của đất nước hai tên này vì ganh tỵ mới tận lực bôi xấu ta đó, người xưa có câu "người tài thường bị ganh ghét, kẻ bất tài chả ai thêm để ý".

Vô Danh và Trương Bình Phàm làm sao có thể không nghe ra con hàng kia đang chửi xéo bọn hần chứ, lập tức nhìn Lâm Đình cười gian hai tay bẻ nghe răng rắc làm anh chàng sợ sớn dãi đang định dờ bộ mặt nịnh bợ để tiện ra cầu xin thì Mộng Lan ở một bên đã lên tiếng, vừa lúc giải nguy làm cho trong lòng anh chàng mừng hóm “đứng trước gái đẹp không thể mất mặt a, móa chả lẽ em nó có thần giao cách cảm với mình, đầu má nhất định là tâm ý tương thông trong truyền thuyết rồi.”

Đang tự sướng vô cùng thì một câu nói của cô nàng đã triệt để đập tan ảo tưởng trong lòng hần.

-Được rồi! bọn đàn ông thôi tha các ngươi đều là cá mè một lứa chả có tên nào tốt cả, không cần làm trò khi trước mặt ta, đừng nói nhảm nữa có gì thì phun ta đi.

Cả ba thằng nghe nàng ta không hề khách sáo gì chỉ thẳng mặt mà mắng cũng không chút ngượng ngùng cười dâm liên hồi, rốt cuộc vẫn là Trương Bình Phàm da mặt dày nhất bước ra.

-Choi cũng đã đủ rồi, bây giờ chúng ta nói qua công việc tý, lần này vì để chuẩn bị cho cuộc thí luyện hai tháng sau ta đã đăng ký một cái nhiệm vụ mạo hiểm độ khó tương đối lớn để kiếm điểm cống hiến, các ngươi cũng đã biết vì chuẩn bị cho cuộc thí luyện sắp tới cao tầng cũng không thêm keo kiệt gì nữa, mức thưởng cho các nhiệm vụ đều tăng lên gấp mấy lần quan trọng là điểm cống hiến cũng tăng lên, nếu may mắn làm xong nhiệm vụ lần này có thể gom góp đủ điểm cống hiến đổi lấy pháp khí lợi hại trong tộc cất giữ, vào hai tháng sau cho dù chúng ta không thể sống trở ra cũng có lực mà liều mạng với kẻ thù, tranh thủ thời gian cho tộc nhân khác.

Nghe Trương Bình Phàm nói Vô Danh và Mộng Lan trên mặt biểu bình khẽ ngưng trọng gật gù.

-Tên mập chết bầm nói đúng, tuy rằng hy vọng chúng ta còn sống mà thoát ra khỏi thí luyện chiến tranh là rất nhỏ, nhưng nếu cứ như vậy mà ngã xuống ta thật không cam lòng! người tu đạo chúng ta cầu chính là trường sinh bất tử siêu thoát khỏi đất trời này nói trắng ra là tranh đoạt sinh tử với trời đất, người không chết chính là ta vọng, còn cần suy nghĩ gì nữa, vì tiên đạo vô thượng, vì tộc Âu Lạc nhiệm vụ lần này chỉ được phép thành công không cho phép thất bại, thần can giết thần phạt can giết phạt!

Lâm Đình và Vô Danh nghe được những lời đó của Mộng Lan bất giác nội tâm máu nóng sôi trào, người ta là phụ nữ còn có tinh thần quyết một trận tử chiến, chúng ta là đàn ông trên vai gánh cả bầu trời há có thể lui bước sao?

-Hắc hắc một cái nhiệm vụ nho nhỏ mà thôi Vô Danh ta còn chưa có để vào mắt.

Lâm Đình càng trực tiếp hơn rống lên.

-Chém! chém bỏ mịa nó!

Nghe được tiếng rống thô tục của thằng cha này cả ba người đều quay lại nhìn hần khinh bỉ một hồi làm mặt anh chàng cũng hơi hồng lên.

-Được rồi chúng ta vừa đi lãnh binh khí vừa nói, nhiệm vụ ta đăng kí lần này cũng không dễ ăn đâu, cho nên các ngươi nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật vững vàng đừng có mà khinh địch.

Vô Danh nghe thế có hơi nhú mày bèn hỏi lại tên béo.

-Nghe ngươi nói vậy thì chắc nhiệm vụ này có chút phiền toái rồi, nói đi rốt cuộc là nhiệm vụ gì chứ?

Lâm Đình và Mộng Lan ở một bên cũng đang dòm tai lên chờ tên mập nói.

-Thời gian của chúng ta không có nhiều nên ta đã chọn một cái nhiệm vụ nhanh gọn lẹ, hắc hắc chính là tiêu diệt đoàn phi tặc Huyết Hải đang hoành hành gần địa bàn của Vô Vi Nam phái.

Nghe đến đó Vô Danh có hơi giật mình cười khò.

-Mẹ kiếp thằng mập nhà ngươi cũng ác thật đó, không chọn thì thôi đã chọn là chọn loại nhiệm vụ thuộc loại khó nhằn nhất, được rồi cái không nên chọn ngươi cũng đã chọn bọn ta còn có thể làm gì chứ, nói nghe kể hoạch đi, đừng bảo với ta là ngươi đểch có kế hoạch gì, bốn người chúng ta cứ thế xông lên nhé?

Tên béo nghe thế nhìn Vô Danh với vẻ khinh thường.

-Móa! ngươi cho là ông đây giống các ngươi sao? cứ thế xông lên? nào có bị vô nước mới xông lên, không nói nhân số chênh lệch chỉ riêng thằng thủ lĩnh và mấy tên phó cũng đủ tiền cả nhóm xuống hoàng tuyến mấy chục lần rồi...

Mộng Lan nãy giờ bảo trì trầm mặc lúc này đột nhiên chen ngang.

-Được rồi tên béo kia nguoi mau nói đi, đừng có câu giờ nữa!

Vốn Trương Bình Phàm còn định lên mặt giảng đạo một hồi nhưng nghe Mộng Lan nói như vậy thì đành buồn bực trả lời.

-Mộng Lan muội muội đã hỏi thì ta nào dám giấu, tương quan thực lực giữa chúng ta và đoàn đạo phi Huyết Hải rất lớn, nhất là tên đầu lĩnh Huyết Hải theo tình báo ta nắm được thì chẳng khốn đó đang bế quan đột phá Sơ Nhập tu giả rồi, nếu để hắn thành công thì nhiệm vụ này chỉ sợ là phải dẹp bỏ, bây giờ nhân cơ hội thủ lĩnh chúng đang bế quan, chúng ta tấn công Huyết Hải đoàn là thích hợp nhất, nhân số của bọn chúng tất cả là hơn bốn mươi người tu vi thấp nhất cũng là Phàm Cảnh tầng bảy, tên thủ lĩnh là tăng chính đỉnh cao, năm tên phó đoàn chủ là tăng tám chưa tính mấy tăng lâu la nữa, cho nên việc dùng sức mạnh cường công là không thực tế.

Lâm Đình cũng khá tò mò chen vô một câu.

-Thế chúng ta phải làm sao bây giờ?

Nghe hắn nói ghé Trương Bình Phàm liền quay sang nhìn hắn cười híp cả mắt, khiến anh chàng sợ đến nổi xém tý són đái, cái ánh mắt đó! đầu má mỗi lần gặp phải cái loại ánh mắt chó má đấy là ta biết chắc có chuyện gì tốt lành rồi!

-Hắc hắc Lâm Đình nguoi hỏi rất hay, phải làm sao à? ĐCM ông đã nói rồi mà nguoi vẫn chưa hiểu à, nguoi ta đông hơn thì phải đánh lên chứ sao nữa! chả lẽ lại lao lên cho bọn nó chém thành thịt băm à.

-Áy đừng nóng đừng nóng, có gì từ từ nói đánh lên phải không ta hiểu rồi....

-Hiểu cái rắm ông đã nói xong đâu, đánh lên là lẽ đương nhiên nhưng đánh lên không chưa đủ, để đảm bảo thì cần thêm chút gia vị, hắc hắc cái này thì phải nhờ đến Mộng Lan muội muội ra tay rồi, ta nghe nói Mộng Dẫn Hương của nàng có thể làm cho kẻ hít phải trong nửa tiếng toàn thân mềm như bún, không có tu vi Sơ Nhập tu giả chỉ có nước bỏ tay chịu chết phải không?

-Hi hi chỉ là thủ đoạn bàng môn tà đạo tự bảo vệ mình mà thôi, phận nữ nhi yếu đuối lẫn lộn chốn giang hồ như ta cũng phải có chút gì đó phòng ngừa mấy tên đàn ông lòng dạ bất lương chứ, Mộng Dẫn Hương tuy không phải là độc được gì mạnh mẽ lắm nhưng nếu tên béo nhà nguoi đã muốn thì ta cũng không ngại dùng nó trên cái thân núc ních thịt mỡ của nguoi.

Lâm Đình ở một bên nghe mà toát cả mồ hôi hột thầm nhủ may mắn không trêu chọc bà cô này nếu không bị nàng ta âm thầm cho một liều "không lấy gì làm mê lắm" thì có mười thăng Lâm Đình cũng nhào như bún, sau đó thì cái gì roi da, sập nền...vv chả phải roi hết lên đầu mình sao!

-Ha ha Mộng Lan nàng đùa vui quá, nhưng chỉ Mộng Dẫn Hương thôi chưa đủ, ở đây ta may mắn kiếm được ít Âm Hồn độc nữa, chỉ cần hạ một chút vào thức ăn hay nước uống thì.....hắc hắc....

Nghe thấy cái tên Âm Hồn độc cả Mộng Lan và Vô Danh không kiếm được mà rùng mình hoảng sợ một hồi, lại nhìn tên mập đang cười tà ác phía trước quả là khiến nguoi ta không rét mà run.

Chứng kiến bộ dạng hoảng sợ của hai người Lâm Đình cũng tò mò hỏi.

-Âm Hồn độc là gì thế?

Lần này không ngờ lại là cô nàng Mộng Lan trả lời.

-Âm Hồn là một loại kịch độc đứng đầu trong các loại độc có thể giết chết tu sĩ phạm cảnh, đáng sợ ở chỗ nó không màu, không mùi, không sắc, không vị khi đã hòa lẫn vào nước ăn hay thức uống thì không có cách nào phát hiện ra, kẻ trúng độc cũng không hề biết mình bị trúng độc trừ khi được nguoi hạ độc kích phát hiện vẫn chưa có thuốc giải, những điều ở trên vẫn chưa phải là đáng sợ nhất, theo truyền thuyết thì kẻ bị trúng loại độc này sau khi chết đi linh hồn cũng không thể thoát được vẫn bị nó bám theo, cho dù chuyển thể đầu thai cũng chỉ có thể sống không quá mười lăm tuổi.

-Cái gì có loại độc biến thái vậy à? trời ạ tên mập chết bầm có thứ tốt vậy mà giấu làm của riêng, mau! Mau, móc ra chia cho ông một ít nào.

Nhìn thấy con hàng kia lao đến Trương Bình Phàm cũng chỉ cười híp mắt nói.

-Nguoi vội cái gì chứ, muốn thì chốc nữa ta đưa cho chỉ sợ đến lúc đó nguoi lại đổi ý thôi.

-Đổi ý cái rắm, bảo bồi sát nhân đoạt bảo, hủy thi diệt tích tốt vậy ai không thích, đừng nói nhiều mau đưa ra đây vài hũ coi nào.

Nghe hắn nói thế cả hai người kia nhìn về phía hắn với ánh mắt cực kì quái dị, thấy cảnh đó thì trong lòng anh chàng có hơi chột dạ lại liên tưởng đến hình như thái độ của thằng mập kia hôm nay đặc biệt dễ chịu, đồ tốt thế mà nó dễ dàng móc ra không phải là tính cách của con hàng này à, bỏ mẹ mắc hôm rồi!

Đang muốn dừng lại lén lút lùi về sau thì bị một cánh tay to béo nắm cổ lôi ngược lại.

-Sao thế? chú mày không phải muốn vài hũ sao? ài chúng ta là anh em tốt ta sao có thể keo kiệt được chứ, đây! chừng này đủ độc chết một đám tu sĩ phạm cảnh tầng chín rồi đây, hắc hắc ngay cả Sơ nhập tu giả mà nuốt hết chỗ này đảm bảo không chết cũng lột da, sao thế có phải cảm động đến rơi nước mắt không? ài ai bảo chúng ta là anh em tốt chứ hô hô!

Trong lòng Lâm Đình bây giờ đang thầm nguyên rủa mười tám đời tổ tông thằng mập ác tâm này vài trăm lần, hấn chỉ hận không thể nhảy ra chà đạp lên cái bộ mặt bỉ ổi đó vài ngàn lần cho bõ tức, vốn hấn chỉ mới hơi nghi ngờ nhưng thằng mập này tựưng ân cần thế này thì con m* nó khẳng định là có vấn đề rồi.

Lâm Đình bây giờ chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức nhưng ĐCM nó cái tay đầy mỡ của thằng mập kia không biết từ lúc nào đã khóa chặt cái cổ của hấn rồi, mấy lần Lâm Đình lên dùng sức thoát ra mà nó đêch động đây chút nào, mặt mày Lâm Đình lúc này đôi màu xanh mét cổ trần tỉnh nờ ra nụ cười mà hấn cho là đáng thương nhất bắt đầu tìm đường chuồn êm.

-Cái này! ài chúng ta là anh em tốt ta làm sao có thể đoạt đồ vật yêu thích của ngươi chứ, dù gì ta đây cũng có thể tính là nửa quân tử à, cái món Âm Hồn độc này tốt quá ta nuốt không trôi, thôi thì ngươi giữ lại cho mình dùng đi.

Thấy con hàng kia có dấu hiệu đánh bài chuẩn thì Trương Bình Phàm lập tức xé bỏ mặt nạ.

-Đậu má muốn chạy à em không có cửa đâu, mẹ kiếp ngoan ngoãn nhận lấy đi hay là để ông phải dùng biện pháp mạnh.

Nhìn bộ dạng thằng mập kia hùng hùng hổ hổ, khí thế khiếp người khiến trong lòng anh chàng sinh ra sợ hãi, làm quái gì dám ý kiến ý cò gì nữa nhưng vẫn cố biện hộ "ông đây không phải là sợ chỉ là quân tử không chấp cái thiệt thòi trước mắt, mà ta cũng không tin cái thứ này có gì tà môn, cái đệt nói đến đây mới nhớ hình như ông đêch phải quân tử"

Tên mập nhìn Lâm Đình cắt cái bình độc được vô người thì tâm tình vô cùng vui vẻ, còn hai người kia cũng nhìn hấn với ánh mắt quái quái, đang định hỏi xem là có chuyện gì thì đã đi đến phòng lãnh binh khí mất rồi, mỗi người đều được nhận một thanh chiến đao, riêng Mộng Lan thì đã có một thanh kiếm tùy thân.

Vốn Lâm Đình tưởng bờ lần này có thể được sờ đến vũ khí của người tu tiên nhưng con m* nó xém tý anh chàng tức ói máu, làm gì có pháp khí nào ở đây chỉ là mấy thanh đao được chế tác hơi đặc biệt hơn binh khí thế tục mà thôi, ở chốn phạm nhân có thể nói là thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn, nhưng đặt ở giới tu hành chỉ là thứ rác rưởi chả ai thèm.

Điều làm hấn cảm thấy an ủi một chút là mấy thanh chiến đao này cũng không tồi, sắc bén, chắc chắn có thừa, khi truyền chân khí vào thì toàn thân đao như sáng lên, độ cứng rắn sắc bén tăng lên mấy lần có lẽ không thua gì mấy thanh phi kiếm rồi, chỉ là không có bất cứ thần thông hay linh tính nào mà thôi.

Sau khi nhận lãnh binh khí xong cả bốn người đi đến trước không gian trận pháp thông với ngoại giới, khi tên béo lấy ra ngọc bài xác định nhiệm vụ và thân phận thì cả đám mới được phép bước vào trận pháp không gian.

Núi Thông Thiên cái khác không nói chứ pháp trận không gian thì cao tầng không hề keo kiệt bố trí đến mười mấy cái đi thông khắp cả nước, chỉ là bình thường chúng được canh phòng rất nghiêm ngặt, người không có nhiệm vụ hay công văn trên người cấm tiết bèn măng đến gần nếu không giết chết tại chỗ, đương nhiên đó là với tu sĩ cấp thấp mà thôi, tu sĩ từ Sơ nhập tu giả trở lên đã có quyền tự do sử dụng nhưng phải báo cáo mục đích và điểm đến để dễ bề quản lý, một ngày chỉ có thể sử dụng một lần miễn phí nếu dùng thêm thì sẽ bị thu phí.

Đã có kinh nghiệm lần trước, lần dịch chuyển này Lâm Đình đã chuẩn bị sẵn tinh thần ruột gan nhộn nhạo một hồi nhưng khi đến nơi hấn chỉ thấy hơi choáng một tý rồi hồi phục lại ngay.

-Ê ê Vô Danh sao lần này dễ chịu thế, ta nhớ lần trước chúng ta gần như phải lết ra đó?

-À cái này liên quan đến vấn đề khoảng cách và tu vi người sử dụng, lần trước chúng ta chỉ là tu sĩ Phạm Cảnh mà lại sử dụng Pháp trận cự ly xa để đi chuyển cho nên mới bị như thế, khoảng cách dịch chuyển càng xa thì yêu cầu tu vi càng cao, lần trước gần như đã là cực hạn của chúng ta rồi, nếu khoảng cách xa hơn nữa ta và tên béo cũng không dám dắt người đi đâu, lần này chỉ dịch chuyển ở khoảng cách gần nên mới dễ chịu thế này.

Trương Bình Phàm đợi Vô Danh giải thích xong rồi lên tiếng nhắc nhở.

-Được rồi chúng ta đã ở phụ cận Vô Vi Nam phái rồi, làm việc phải cẩn thận ra ngoài rồi thì không yên ổn như ở trong tộc đâu, nhất định phải đi cùng nhau không được tách ra, tốt nhất tránh va chạm với các tu sĩ khác, hoàn thành nhiệm vụ xong lập tức về núi kéo đêm dài lắm mộng.

Mộng Lan nghe thế thì trả lời.

-Đã theo các người đến đây thì tên mập nhà người cứ an bài là được.

-Bọn ta cũng không ý kiến gì!

Trương Bình Phàm thấy cả đám đồng ý thì nói.

-Tốt vậy chúng ta xuất phát thôi, theo tình báo thì nơi bọn chúng cách chúng ta khoảng hai mươi cây số trong một cái động thiên nhiên, đầu tiên Lâm Đình ngươi lên lên đầu nguồn nước đợi bọn nó ra lấy nước thì đồ nguyên binh Âm Hồn độc xuống, nhớ canh cho kĩ thời gian, ở đây có thêm một bình nữa ngươi cầm lấy khi thấy thời cơ tới cứ rải toàn bộ xuống nước từ từ, chỉ cần bọn nó dính phải một chút thôi thì coi như chúng ta đã thành công một nửa, để phòng Mộng Lan nàng chuẩn bị sẵn Mộng Dẫn hương đi, càng nhiều càng tốt tiện thể cho mỗi người một viên thuốc giải, ta và Vô Danh sẽ bố trí ít cạm bẫy đề phòng cá lọt lưới tiện thể phụ tránh trinh sát, mất công có kẻ ở phía sau làm ngư ông, được rồi có ai còn thắc mắc gì nữa không?

-Có ta, mẹ kíp sao lại là ông đây lên lên thượng nguồn chứ, móa ta không tin bọn nó ngu đến nỗi không có người canh gác, ta không đồng ý hủ hủ bị bắt

được thì ta tàn đời trai à? nguy hiểm thế ông không đi!

Nghe con hàng kia chối đây đây thì hai thằng kia không nói một lời tay nắm chân đá túi bụi, ngay cả cô nàng Mộng Lan cũng co giò sút vài cái làm chàng kêu lên oai oái, nhưng chuyện liên quan đến tính mệnh, cái công việc nguy hiểm đó để thằng khác đi làm thì hơn, mình có mỗi cái mạng nhỏ đi sau đoạn hậu thấy tình hình không ổn thì dọt lẹ, cho nên có đánh chết hấn cũng không đồng ý, chỉ đến khi Mộng Lan muối muối giờ tuyệt chiêu độc môn đập trúng thần công thì anh chàng mới xanh mét mặt mày vội vàng đáp ứng.

-Nói giỡn sao đồng ý thì may ra còn có đường sống, không đồng ý thì sống không bằng chết, đồ ngu cũng biết lựa chọn thế nào, đúng là cái của nợ nó hại đời ta.

Bây giờ Lâm Đình đã vô cùng thấm thía cái câu "nỗi niềm của sung sướng và thống khổ cũng từ đây mà ra."

-Móa biết điều sớm thế có phải tốt hơn không, đúng là thằng cha đề tiện cứ phải no đòn thì mới chịu làm việc.

Trương Bình Phàm cảm thán nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đạo Tâm

-Àm, một tiếng động khủng khiếp vang lên, sau đó một con gấu tiếp cận yêu thú trực tiếp ngã xuống đùng gẫy vô số cành lá dưới đất.

Lâm Đình nhìn thấy một màn này không kiềm được phải nuốt nước bọt ừng ực, cái con gấu này là loại tiếp cận yêu thú đó, thể hình ít nhất phải cao to gấp đôi loại gấu bình thường, nhìn cái đồng thịt này phải nặng đến cả tấn là ít, không ngờ vừa mới lòi mặt ra đã bị thằng mập kia đập cho một phát đo đất, "trời ạ rốt cuộc ai mới là yêu thú đây chứ, má ơi thằng mập này lợi hại thế có còn để cho người ta sống nữa không chứ".

Thì ra từ lúc phân công xong công việc cả bọn bắt đầu làm lui tiến vào khu rừng âm thầm mò tới chỗ đoàn đạo phi Huyết Hải cư ngụ, lúc đầu thì mọi việc đều bình thường thậm chí có chút thoải mái, nhưng không ngờ ở đâu đột nhiên lại nhảy ra một con gấu xám tiếp cận yêu thú làm cả bọn hoảng hốt một trận, đang định rút vũ khí ra xông lên hội đồng thì tên mập Trương Bình Phàm ở bên đột nhiên bạo phát thần uy, tung một đòn song phi cước tràn đầy chân khí, tội nghiệp cho con vật đáng thương chưa kịp ra oai thì đã lãnh nguyên đòn này một hit knock out.

Nhìn những ánh mắt tràn đầy sùng bái và ngưỡng mộ mà lòng Trương Bình Phàm cảm thấy lâng lâng, mà cũng phải thôi một cước hạ gục con gấu tiếp cận yêu thú mấy người được như ta chứ, đó là do tên mập tự mình ảo tưởng như vậy, nhưng thực tế thì...

-Thằng mập chết bầm kia, đầu má ở cái chốn khi ho co gáy này khó khăn lắm mới gặp được một đôi tượng luyện tập đạo pháp vừa tay, thế mà người nỡ nhẫn tâm đập bẹp nó như thế, ông còn tập cái quái gì nữa, nói đi thằng béo kia có phải người muốn chống đối với ông đây không?

Nghe Vô Danh nói thế Mộng Lan ở một bên cũng phụ họa theo.

-Đúng! thằng mập mắc dịch ba mươi sáu đường Diêm Tinh kiếm pháp của bà đây cũng đang cần người bồi luyện thế mà thằng mập nhà người lại một cước hủy đi mộng đẹp của ta, người nói xem nên bồi thường thế nào đây?

Nhìn hai con hàng kia kẻ múa người họa thi nhau kẻ tội hấn Trương Bình Phàm buồn bực chữi ầm lên.

-Mẹ kiếp đúng là gian phu dân phụ mà, rõ ràng là ông đây hành hiệp trọng nghĩa tế thế cứu dân, thế mà trong miệng đòi cầu nam nữ các người lại biến thành cướp cơm là thế quái nào, trời ạ công đạo ở đâu chứ, thiên lý ở đâu?

-Bớt nói nhảm đi, gian phu dân phụ thì sao? ông thích đẩy người làm gì được ta nào? rõ ràng thằng mập nhà người đang ganh tỵ, đừng kiếm cớ nữa mau nói đi nên bồi thường cho bọn ta thế nào hả.

Có gian tình, nhất định là có gian tình. Nhìn cô nàng Mộng Lan kia tuy không nói gì nhưng dường như cũng ngầm đồng ý với thằng cha Vô Danh kia làm côi long anh béo tan nát, trong nội tâm thầm nguyện rửa thằng mặt lạnh ăn tiền kia cả ngàn lần "đúng là hoa nhài cấm bãi phân trâu mà".

Trong lòng Trương Bình Phàm bây giờ ngoài hối hận ra cũng chỉ có vô cùng hối hận mà thôi "giá như năm xưa đừng vì chút lợi nhỏ ráng nuôi béo rồi thì bây giờ không phải tài sắc kiêm thu hay sao? nhưng con bà nó ai mà ngờ được con bé ngày xưa thò lò mũi xanh xấu bà cổ luôn lớn lên lại có thể phổng phao thế này chứ hú hú, đúng là nhìn lầm một lần ôm hận ngàn thu a, ta hận..."

Bây giờ hối hận thì đã muộn rồi, thế gian cũng không có thuốc chữa hối hận cho nên anh chàng cũng chỉ có thể nhịn đau trong tim, ráng trưng ra bộ mặt lấy lòng hướng cô nàng Mộng Lan kia thể hiện mong gỡ gạc được chút gì đó, dù sao cũng chưa phải là bác sĩ bảo cưới ông đây vẫn còn cơ hội.

-Cái này! quả thật là lỗi của ta đây nhưng cũng không thể hoàn toàn trách ta được, ai bảo con gấu kia ngay cả một cước cũng không đỡ nổi chứ...

Cứ thế anh chàng vô si dũ sạch mọi lỗi, trăm ngàn cái sai đều đổ hết lên đầu con vật tội lỗi ăn trọn một cước ngàn cân đang nằm bẹp dí một đồng kia, nhìn tên mập đang ba hoa trước mặt mình Mộng Lan cũng không hề mắc mưu.

-Được rồi! người nói vậy thì con gấu kia có phải hoàn toàn thuộc về bọn ta đúng không?

Nghe thế Trương Bình Phàm rửa thắm.

-Giờ sao bà cô, con gấu đây là ta đây đánh hạ, trên người nó toàn là bảo bối a, có đánh chết ông đây cũng không lùi bước trước cường quyền.

-Cái này Mộng Lan nâng xem, con gấu kia to vậy mình nâng cũng không thể ăn hết, nhưng ta lại khác nha cái thân thịt béo này của ta tốn hao rất nhiều năng lượng đó, hay là thế này vậy bảy phần con gấu kia về ta còn lại ba phần kia về nâng vậy.

Nghe tên mập phần chia vậy Mộng Lan cũng không giận mà cười.

-Hắc hắc, ăn hết hay không là chuyện của ta, mà cho dù ta không dùng hết không phải còn có Vô Danh và Lâm Đình ở đây sao? cứ quyết định vậy đi.

Nhìn bộ dạng của Mộng Lan không có nửa điểm thương lượng Trương Bình Phàm ngoài buồn bực cũng chẳng thể làm gì khác được "ai bảo người ta là con gái, đã thế lại là gái đẹp mới chết chứ", giả như là mẫu dạ xoa thì tốt rồi anh chàng có lẽ không do dự xuất thêm một cước đỡ một ốc.

Thấy mọi việc cũng đã xong xuôi Mộng Lan bắt đầu không kiêng nể gì chỉ huy Lâm Đình làm cu li.

-Lâm Đình người mau ra xem thử con gấu kia thế nào rồi, nếu chết rồi thì chặt lấy tứ chi mang đi, đợi đến lúc làm xong cái nhiệm vụ này vừa lúc có món tay gấu ăn mừng, ài đáng tiếc là con gấu này còn chưa đạt đến cấp bậc yêu thú nếu không thì lần này kiếm lớn rồi.

Nhìn cô nàng kia không hề cho hấn chút mặt mũi nào mà sai bảo khiến trong lòng Lâm Đình vô cùng khó chịu oán thán.

-Móa có gì hơn người chứ, con đàn bà chết tiệt không biết là ông đây ghét nhất cái kiểu cao cao trịnh thượng đó sao? Muốn cười lên đầu ai đây, đàn bà thì cũng chỉ là đàn bà mà thôi hừ!

Càng nghĩ càng bực bội nên mặt anh chàng hầm hầm đi về phía con gấu kia, nhìn cái đồng thịt nặng cả tấn này Lâm Đình cũng chẳng buồn xem nó có còn sống hay không lập tức rút đao, vốn chuẩn bị chặt bốn cái chân rồi mang đi ai ngờ cái đồng thịt đang nằm im bất động đó đột ngột bật dậy.

Vì đang bực tức và tiến lại khoảng cách quá gần nên Lâm Đình không kịp phản ứng một chút nào sắc mặt hắn lúc này tái nhợt xanh mét tràn đầy hoảng sợ, bọn Vô Danh thấy biến cố đột ngột phát sinh cũng giật cả mình vội vàng chạy đến cứu viện, vốn khoảng cách chỉ có vài mét lúc bình thường thì nháy mắt cái là tới, nhưng trong hoàn cảnh này lại như thiên sơn vạn thủy xa không thể với tới, Lâm Đình lúc này chỉ có một suy nghĩ chính là "xong rồi, lần này chết chắc rồi".

Vốn là đã nhắm mắt chờ chết nhưng cảnh tượng tay gấu đập xuống thân mình biến thành một đồng thịt nhão lại không xảy ra, sau vài giây đồng hồ hắn chậm chậm mở mắt ra thế mà thấy một màn khiến hắn muốn cười cũng không được mà muốn khóc cũng chẳng xong.

Cái con gấu to xác kia vậy mà làm ra một loại động tác vô cùng nhân tính hóa, cái đầu to đùng kia thế mà liềm mạng lác qua hai bên, trong hai hốc mắt từng giọt nước mắt to đùng ồ ạt chảy ra, hai cái tay gấu thì giấu tiệt ra sau lưng rõ ràng là biểu lộ ý tứ cầu xin còn nhân tính hóa hơn cả con người nữa.

Cả bọn lúc này đứng là bị một màn trước mắt làm cho ngây cả người, thì ra cái con gấu này chỉ bị một cước của Trương Bình Phàm làm cho bất tỉnh mà thôi, với thể chất tiếp cận yêu thú thì nó đã tỉnh dậy từ lâu rồi nhưng không dám động đậy giả chết mong bọn Lâm Đình sẽ bỏ qua cho nó, không ngờ nằm nghe một hồi lại loảng thoảng nghe được cô nàng kia bảo chặt hai tay, hai chân mình đi nhắm rựa làm trong lòng gấu ta rất hoảng sợ, Lâm Đình vốn đang bực mình lại cứ cho rằng nó chết chắc rồi nên mới rút đao soán soạn, khiến cho con gấu sợ chết kia bật phắt dậy bày ra bộ mặt cầu xin tha mạng làm mọi người được một phen hoảng hốt.

Mọi người vốn bị con gấu này làm cho ngây người một lúc nhưng nhìn cái động tác tiếp theo của nó khiến cả đám không nhìn được phải bỏ lăn ra cười một trận, số là con gấu này thấy thẳng cha trước mặt mình vẫn đứng ngây người cầm đao nhìn mình, nên nó tưởng những người kia không muốn tha cho nó nên liềm mạng cầu xin, nó bèn quỳ sụp xuống hai tay gấu giấu vào trong lòng, hai móng chống lên trời mặt gấu nằm sát đất khóc rống lên khiến mọi người cười đau cả bụng.

Đến lúc này thì cho dù Lâm Đình vốn bị con gấu kia dọa sợ gần chết cũng khẽ mỉm cười thả lỏng thu đao lại.

Cuối cùng vẫn là cô nàng Mộng Lan bước lên trước mở miệng nói.

-Con vật đáng thương chắc là người nghe hiểu bọn ta nói có phải không, được rồi không phải sợ có ta ở đây những tên ác tâm kia không dám làm gì người đâu.

Dường như con gấu kia thật sự hiểu được Mộng Lan nói cái gì bèn ngừng khóc, lập tức bày ra bộ mặt nhing bợ trắng trơn, cái đầu to đùng khẽ nhích tới dụi dụi vài bộ ngực căng phồng lồ lổm của cô nàng kia khiến cho à ta cười lên khanh khanh từng hồi, ba thằng đực rựa bên ngoài chỉ có nhìn mà đổ lệ đồ mắt mắng thăm con gấu kia là sắc quỷ, càng quá đáng hơn là cái lưỡi to đùng đó còn lợi dụng quét một phát từ giữa hai khe rãnh hun hun kia lên đến khuôn mặt mịn màng đó, đúng là tức chết người mà.

Chưa bao giờ sát ý của ba anh chàng lại hùng hực đến thế, bây giờ cả ba chỉ muốn ngay lập tức mang con gấu kia đi làm thịt hay chưng hấp gì đó cho bỏ ghét, nhưng một câu nói của cô nàng kia triệt để dập tan mộng tưởng đó.

-Con gấu này đáng yêu quá ta muốn nuôi làm sủng vật không có ý kiến gì chứ?

-Bà cô à bọn ta còn có thể có ý kiến gì chứ, bây giờ mà nêu ra ý kiến không phải muốn chết sao.

Đó là ý nghĩ của cả bọn lúc này.

Sau cả hồi nháo loạn cả bọn lại tiếp tục trèo đèo lội suối tiến đến mục tiêu, không biết có phải do con gấu xám này hay không mà từ lúc gặp được nó trên đường đi lại thuận lợi đến không ngờ, ngay cả một con chuột cũng không hề gặp được.

Khi sắc trời gần tối cả bọn rút cuộc cũng chỉ cách mục tiêu gần một cây số, nếu quan sát kỹ có thể lờ mờ nhận thấy bóng người lảng vảng xung quanh một hang động. Trương Bình Phàm bắt đầu ra hiệu cho mọi người chậm lại.

-Đã đến gần mục tiêu rồi mọi người chậm lại thôi, xem tình hình này bọn nó canh gác khá nghiêm ngặt, địa thế hang này dựa vào vách núi, bên trên còn có người canh gác nên tấn công từ trên xuống là không được, chưa kể còn mất thời gian leo xuống nữa cho nên chỉ có thể tấn công từ dưới lên mà thôi, theo ta thấy sơ qua thì bán kính một trăm mét từ cửa hang có khoảng bốn đến năm trạm gác đợi trời tối sẽ trình sát kỹ hơn, mọi người đừng quên phần việc của mình, Lâm Đình người theo bọn ta lên lên đầu nguồn nước đi, Mộng Lan nàng ở lại chuẩn bị Mộng Dẫn Hương đi, cố gắng đừng để bị phát hiện nếu không thì rắc rối to.

Sau khi nghe Bình Phàm nói xong ba người bắt đầu thay đổi quần áo dạ hành ẩn thân đợi trời tối, khi mặt trời đã hoàn toàn xuống núi để lại sau lưng một khoảng không gian tăm tối cũng là lúc ba bóng người lén lút xuất phát tiến về hướng hang núi, cũng may thị lực của người tu tiên vượt xa thường nhân, đêm tối cũng không ảnh hưởng gì đến họ nhiều lắm chứ nếu không riêng cái vụ mò đường thôi cũng làm cả bọn mệt chết, khi đến gần hang núi thì Vô Danh và Bình Phàm tách ra dò xét, Trương Bình Phàm mang theo Lâm Đình tiến lại gần nguồn nước, không ngờ lại thuận lợi vô cùng, thấy thế nên tên béo yên tâm để hẳn ở lại đợi thời cơ còn bản thân thì rời đi tiếp tục dò xét.

Chính bản thân Lâm Đình cũng không ngờ mọi việc lại thuận lợi đến như thế, vốn tưởng phải khó khăn lắm thậm chí có giao chiến mới tới được nguồn nước nhưng ai biết được sự tình lại đơn giản vậy, chỉ việc chạy đến và đợi chờ lẽ bọn này bắt cần đến thế?

Đang nghĩ ngợi thì dường như ở đằng sau bụi cỏ xa xa có hơi rung lên khiến hắn giật cả mình vội vàng nhảy vào đằng sau một thân cây gần đó ẩn thân tìm đập bình bịch, tuy hắn phản ứng rất nhanh nhưng vẫn không chắc là bản thân mình có bị phát hiện hay không, chầm chậm rút thanh chiến đao ra khỏi vỏ Lâm Đình mới dần bình tĩnh lại, dường như việc có thêm thanh chiến đao trong tay khiến cho lòng tin của hắn tăng lên nhiều, lảng lảng chờ đợi một lúc khiến cho Lâm Đình biết được mình còn chưa bị phát hiện, hắn cẩn thận nhìn về phía bụi cây khe lung lay lúc này nhưng lần này lại không hề cảm thấy gì.

-Chả lẽ ta nhìn nhầm sao? không thể nào rõ ràng bụi cây đó có lay động mà, mặc kệ cứ cẩn thận vẫn hơn.

Mặc dù chỉ là một bụi cây đơn giản nhìn sơ qua cũng không có gì khác thường nhưng trong lòng Lâm Đình vẫn luôn có cảm giác dường như bụi cây này có gì đó kì lạ.

Lén lút chầm chậm mò đến gần bụi cây đó khi đã ở cách nó chỉ khoảng vài mét, hắn vẫn không thấy có gì khác thường nhưng Lâm Đình rất tin vào cảm giác của mình nên thử dò xét một phen.

Tiện tay bắt một con sâu ở gần đó sau đó xem như ám khí ném về phía bụi cây, vốn hắn cũng không ôm hy vọng gì nhiều nhưng màn tiếp theo làm Lâm Đình giật cả mình thậm chí hô "không tốt".

Thì ra khi hắn ném con sâu qua thì nó đột nhiên xuyên qua và biến mất sau bụi cây như xuyên qua không khí vậy, không hề có tí cản trở nào cứ như bụi cây trước mặt chỉ là ảo giác, nhìn thấy màn này thì anh chàng đã biết là hỏng bét quá sợ ý rồi, cái bụi cây đó nhất định là do một loại ảo ảnh nào đó biến hóa ra nguy trang ra rồi, thực chất làm gì có bụi cây nào.

Vừa nghĩ đến đó trong lòng Lâm Đình thậm chí hận chỉ muốn và cho bản thân mình một cái, hắn đã tiến lại quá gần giờ có muốn chạy thì đã muộn đúng là khuyết thiếu lịch duyệt hại chết người, cho nên Lâm Đình cố gắng nằm im tại chỗ tay nắm chặt đao, tập trung tinh thần nhìn về phía cái ảo ảnh phía trước.

Có hồi hận lắm thì cũng vô dụng rồi, việc đến nước này chỉ có ra tay bắt ngờ đoạt lấy tiên cơ thì may ra mới có một con đường sống, cũng may hắn cũng không đến nỗi ngu trước khi dò xét đã ẩn thân vào một bụi rậm gần đó, tuy không cao cho lắm nhưng muốn từ vị trí ảo ảnh đó mà phát hiện ra hắn chính là nằm mơ, chỉ cần kẻ núp trong ảo giác ra ngoài dò xét thì Lâm Đình cũng có vài phần nắm chắc chém chết tại chỗ.

Một phút, hai phút, ba phút.... mười lăm phút đồng hồ trôi qua không hề có bất kì tiếng động nào giữa vị trí của hắn và cái ảo ảnh kia chìm trong im lặng và áp lực một cách đáng sợ, trong lòng Lâm Đình đã có chút nóng nảy nghi thần nghi quỷ, hắn vốn là người trẻ tuổi lại khuyết thiếu kinh nghiệm thấy phía bên kia vẫn một mực im ắng thì đã muốn mặc kệ tất cả lao về phía trước thì triển loạn đao trầm, có cái gì thì cũng thành thật nắm hết đờ phải chịu sự dày vò thế này, nếu không phải trong lòng dường như còn có một cảm giác nguy cơ cường liệt tồn tại thì hắn đã lao lên rồi.

Khoảng ba mươi phút sau Lâm Đình dường như đã chịu đựng đến tận cùng giới hạn rồi, tay chân nằm im không nhúc nhích đã có cảm giác hơi tê dại nếu đợi thêm một lúc nữa có lẽ không cần kẻ thù động thủ hắn chắc cũng biến thành bản thân bất toại luôn quá, lúc đó thì có muốn động cũng không được, đang muốn bất chấp tất cả lao lên thì từ lòng bàn chân bỗng có một cái gì đó mềm mềm lạnh lạnh trườn bò khiến lông tóc hắn dựng đứng cả lên, chầm chậm quay đầu nhìn lại thì xém tý nữa anh chàng mém xỉu, toàn thân sợ đến nỗi không dám run trái tim như bị ai đó bóp chặt muốn ngừng đập ngay tại chỗ, cơ thể cứng ngắc như tượng đá mọi cơ năng thân thể dường như đều đóng lại.

Trong đầu Lâm Đĩnh lúc này trống rỗng hoàn toàn bị một nỗi sợ hãi khủng khiếp chiếm cứ, cái thứ mềm mềm lạnh lạnh đang chậm chậm trườn bò trên người hắn không ngờ lại là một con rắn toàn thân đen xì, cái lưỡi thỉnh thoảng lại thò ra thụt vô dường như Lâm Đĩnh có thể nghe được từng tiếng "phì" "phì" của nó, với người khác sao thì hắn không biết chứ phải nói cái biến cố này làm cho tâm thần Lâm Đĩnh gần như sụp đổ, hắn vốn là một người không sợ trời không sợ đất có thể nói là vô pháp vô thiên nhưng khốn kiếp ở chỗ lại là cái thứ dài dài trơn trơn này lại là khắc tinh của hắn, ở thế giới kia từ nhỏ Lâm Đĩnh đã bị cái bệnh sợ loài vật này, cho nên cha của hắn thường xuyên bắt bắt những con rắn độc hay không độc làm thịt băm cho hắn ăn để bài trừ nỗi sợ, nhưng khổ nỗi khi ăn thì Lâm Đĩnh cũng không hề thấy sợ thậm chí đó còn là món khoái khẩu của hắn là đằng khác, nhưng khi nó còn sống lại là một chuyện khác hẳn.

Từ nhỏ đến lớn hắn vẫn cho đây là một chuyện si nhục vô cùng không dám nói với ai cả, thậm chí có lần bị một con rắn nước trườn đến cách hắn vài mét mà Lâm Đĩnh đã sợ đến nỗi vừa khóc vừa bỏ chạy, lớn lên hắn cũng đã vài lần thử khắc phục nỗi sợ hãi bằng cách nuôi một con rắn cỏ trong phòng, nhưng từ khi nuôi nó hắn không dám ở trong phòng của mình luôn, cuối cùng phải nhờ anh bạn hàng xóm qua làm món rắn cỏ chiên giòn để an ủi nỗi sợ.

Một người bị bệnh sợ rắn khủng khiếp trở trêu thay lại bị cái thứ kịch độc đó trườn bò chậm chậm trên người là một loại "hương thụ" cỡ nào a, nếu không phải là Lâm Đĩnh tu luyện nghịch thiên thần điển Chư Thiên Tạo Hóa công nội tạng xương cốt đã vượt xa người thường thì có lẽ đã vỡ tim mà chết từ lâu rồi.

Nhưng hoàn cảnh của Lâm Đĩnh bây giờ gần như là chết cũng không sai, chỗ nào con rắn nho nhỏ đó bò đến là hắn mất cảm giác đến đó, bao nhiêu chân khí, nguyên lực dường như không hề tồn tại, cuối cùng khi nó trườn bò qua mặt hắn ra ngoài tâm thần Lâm Đĩnh mới hơi hồi phục một chút nhưng toàn thân ướt sũng nước, cơ thể trên dưới như thoát lực phải mất tý chút thời gian hắn mới lấy lại được quyền điều động thân thể.

Khi Lâm Đĩnh mới lấy lại chút tinh thần thì bất chợt một tiếng động khe khe khẽ vang lên từ chỗ ảo trận vang lên "phụt" rồi "phập" một phát.

Vừa mới lấy lại được chút tinh thần xem tý nữa thì bị biến cố này dọa cho đầu óc thác loạn luôn, thì ra khi con rắn kia từ chỗ hắn bò ra ngoài khiến bụi cây hơi lay động làm kẻ đứng phía sau ảo ảnh phát động tấn công bằng cơ quan ám tiễn, một lần bắn ra ba mũi tên, con rắn tội nghiệp kia đương nhiên một thân lành trọn hai mũi, một mũi còn lại xuyên qua bụi rậm cách đầu Lâm Đĩnh chỉ một cm tý chút nữa thì xuyên tảo bảo sao hồn phách hắn không lém bẩy cho được, thậm chí dưới đứng quần Lâm Đĩnh đã có vẻ ươn ướt rồi.

Hai lần liên tiếp bị dọa cho ngây người cho nên đến khi từ trong ảo ảnh xuất hiện một người đi ta hắn vẫn chưa ý thức được, cũng còn may trời đất phù hộ không hiểu cái tên kia thế nào mà vừa đi vừa làu bàu khiến hắn tỉnh lại kịp lúc.

-Tổ bà nó làm ông nghi thần nghi quỷ sợ đến xem tý đái mịa ra quần rồi, thì ra là một con rắn chó má làm bố mày mất công ngồi đợi gần cả tiếng.

Tên này chính là kẻ ngồi canh thượng nguồn nước đề phòng có kẻ dò trò, hắn vốn chỉ là một tên tán tu am hiểu một ít thủ thuật mê hoặc tâm mắt, vì sợ chết cho nên mới dốc hết sức lực bày ra cái ảo ảnh kia ôm cây đợi thỏ, định bụng nếu thấy có kẻ đuôi mù nào mò lên thì núp trong đó bắn lên đôi phượng, còn nếu địch nhân đông quá thì kệ mịa nó muốn làm gì nó làm mình im lặng đợi xem kì biến "bảo mệnh đệ nhất mà lại dù sao cũng đếch phải ông chết đầu tiên là được rồi".

Nhìn ba mũi ám tiễn của mình có hai mũi cắm xuyên qua đầu rắn và thân rắn tên phi tặc phụ trách cảnh giới có chút đắc ý vì kĩ thuật bắn tên của mình "ài ông đây quả là thần xạ a, chắc chắn có lẽ là đệ nhất thần xạ của tu tiên giới cũng nên, bỏ mịa xem tý quần bà nó chính sự rồi!"

Lâm Đĩnh vốn đã tỉnh lại rồi nghe được thằng kia tự sướng không nhận được mà khinh bỉ một hồi "móa cách nhau có vài mét mà hựt được mới là lạ đó, đã thế còn một mũi nữa lạc đàn xem tý xuyên đầu ông mầy đây này thằng mù kia." đang thăm rùa thằng kia cả trăm lần thì đột nhiên tên phi tặc một tay ôm đứng quần chạy nhanh đến chỗ bụi cây Lâm Đĩnh đang núp, vốn tưởng bị phát hiện Lâm Đĩnh không tự chủ được nắm chắc thanh đao định bụng sẽ tung một đòn toàn lực liều mạng, nhưng màn kẻ tiếp sát làm mất hân lòng cả ra xem tý tức chết.

Thì ra thằng cha kia vốn mót đái đã lâu, đúng lúc Lâm Đĩnh ném sâu dò xét anh chàng sợ quá cố gắng nhịn đái tình tâm ngưng thần phòng bị, nhưng bà nội nó đái ị là chuyện thiên kinh địa nghĩa không phải nói nhịn là có thể nhịn à nha, rốt cuộc khi thấy con rắn kia bị bắn chết thì hắn cuối cùng không thể nhịn được nữa chạy đến bụi cây Lâm Đĩnh đang núp mà xả bót nỗi buồn.

Khổ nỗi thằng cha kia gấp quá chi lo xả hàng mà không để ý cái vòi nho nhỏ mới mọc ra đã bị một thằng đực rựa nằm bên dưới nhìn thấy hết, như thế thì cũng thôi đi cùng lắm Lâm Đĩnh cũng chỉ buồn nôn vài ngày mà thôi, nhưng khốn nỗi cái vòi đó lại hướng về phía hắn mà bắn, bao nhiêu "tinh hoa" đất trời được Lâm Đĩnh lãnh trọn.

Từng tiếng "xè" "xè" đặc biệt vang vọng trong đêm tối, tên đạo phi canh gác còn đang cảm thấy tâm hồn bay bổng thì hai chân nhói lên một cái trong lòng dâng lên cảm giác không ổn thì một thanh đao sáng loáng đã từ bụi cỏ dưới đất quét lên mang theo âm thanh từ vọng "vù", biến cố bất ngờ xảy ra làm tên phi đạo hồn phi phách tán bất chấp tất cả liều mạng lùi về sau chỉ là vừa mới lùi lại thì từ hai đuôi truyền đến cảm giác đau nhức cường liệt "phụt" một tiếng nửa người trên của tên phi đạo và hai chân đã tách rời khỏi thân thể từng dòng máu bắt đầu phun ra như suối.

Sự việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức từ lúc Lâm Đĩnh vung đao cắt đứt chân tên đạo phi, sau đó hoành đao chém ngược lên và tên khi tên đạo phi nhích người lùi lại tổng cộng mới chỉ là một chớp mắt mà thôi, đừng nói là tên đạo phi nho nhỏ này tu vi chỉ có tầng bảy, cho dù là cao thủ tầng chính Phàm cảnh đỉnh phong bị cắt đứt hai chân thì kết cục có lẽ cũng không hơn là mấy, một đao chứa đầy chân khí phối hợp với sức lực của Lâm Đĩnh nhẹ nhàng chẻ tên kia ra làm hai mảnh ngay cả một tiếng cũng không kịp kêu lên đã mất mạng "bịch" thân thể tên đạo phi lúc này mới chạm đất sau đó tách làm hai nửa, máu me nội tạng vung vãi ra đất thấm ướt một khoảng lớn.

Mặt mũi Lâm Đĩnh lúc này xanh mét, hai mắt bốc lửa nhớ lại tình cảnh vừa rồi thằng ch* này động thổ trên đầu thái tử là lửa giận trong lòng lại bốc lên, không nhận được lại đập cho cái thân thể chia đôi kia vài cước sau đó bổ thêm vài đao mới từ từ hạ được con giận trong người.

Sau một hồi sự phẫn nộ trong lòng đã dần biến mất, khi nhìn lại cái thân thể không khác thịt băm là mấy kia hắn không nhận được mà dạ dày dâng lên

một trận nhộn nhạo, mặt mày tái xanh, Lâm Đĩnh vội quay đầu về phía sau cố gắng đè nén cảm giác nôn mửa trong lòng sau đó hít một hơi thật sâu bình ổn lại tâm tình trong lòng.

Cảm giác lần đầu tiên giết người có hơi là lạ, không giống như mấy cuốn tiểu thuyết mô tả là hoảng loạn hay sợ hãi gì gì đó, hẳn cảm thấy so với giết gà cũng không khác là bao trong lòng chỉ là hơi kì dị một chút, điều làm cho hẳn buồn nôn là không ngờ bản thân mình lại có thể ra tay chém tên kia thành thịt băm, cứ nghĩ đến cái đồng huyết nhục nội tạng nhầy nhầy lẫn lộn là hẳn lại muốn nôn mửa một trận.

Cố gắng bình ổn lại nội tâm Lâm Đĩnh cũng không quay đầu lại mà một mạch bước đi về hướng có tiếng nước chảy, còn may vị trí phục kích của tên kia cũng khá gần nguồn nước, đi khoảng chục mét cuối cùng cũng thấy được một khe suối từ trong lòng núi chảy ra.

Trên người hẳn lúc này dính đủ thứ mùi tanh hôi tởm lợm, cái thứ này cũng chả phải dễ chịu gì, nhất là cái loại "tinh hoa" mà thằng khốn kia trước khi chết để lại trên mình hẳn đang bây giờ đang liều mạng khoe hương khiến Lâm Đĩnh càng nghĩ càng điên tiết.

Đến được cái khe nước này hẳn cũng không quản gì nữa cứ thế mà nhảy ùn xuống tắm tấp một hồi thỏa thuê, vừa tắm hẳn vừa trầm tư hồi tưởng, tự hỏi bản tâm mình xem từ lúc nhận nhiệm vụ này cho đến lúc giết chết tên kia thì có điều gì khúc mắc không?

Vấn đề này nhất định phải nghiêm túc tự vấn bản thân, nếu cứ một mực né tránh sau này nhất định sẽ ảnh hưởng đến tu luyện, thậm chí sinh ra tâm ma hoặc nghiêm trọng hơn thân tử đạo tiêu xóa tên luân hồi.

-Hừ Lâm Đĩnh ta tự nhận từ lúc tu đạo đến giờ chưa làm điều gì mà lương tâm cảm thấy áy náy, ta hãm hại tên phó tổng quản tại vì hẳn muốn chèn ép thậm chí muốn loại bỏ ta, ta không có sai, ta tham gia loại nhiệm vụ này là vì đại đạo chưa thành tâm chưa viên mãn ta không cam lòng ngã xuống, vì thân nhân cho dù địch của cả thế gian ta cũng không lùi bước huống chi bọn đạo phi này tiếng ác đồn xa giết người, cướp của, hãm hiếp có việc ác nào chưa làm chứ? cho dù có giết sạch bọn chúng băm cho chó ăn ta cũng cảm thấy không thẹn với lòng, đó chính là thay trời hành đạo, đã có đạo lại có lý thì việc gì phải băn khoăn, cân giết cứ giết, cần tha cứ tha cần cứu giúp thì cứu giúp, làm sao bản tâm không cảm thấy áy náy là được, trong mắt thiên hạ cho kẻ đó là tốt nhưng trong mắt ta là xấu thì cứ giết thôi, kẻ mà thiên hạ xem là xấu mà ta thấy tốt thì ta tha, việc ta ta làm đường ta ta đi, đạo do tâm ta không phải do trời càng không phải do người, chỉ cần bản tâm thấy đúng thì nó là đúng thấy sai thì nó là sai.

Trong khoảnh khắc này dường như trong lòng Lâm Đĩnh cảm thấy vô cùng thông suốt, thoải mái như đã lĩnh ngộ thêm một điều gì đó, linh hồn dường như thăng hoa thêm một bậc, đột nhiên công pháp Chư Thiên Tạo Hóa và Hóa Khí Quyết đột ngột chấn động thể nội, vận hành theo một quỹ tích huyền ảo nào đó mà Lâm Đĩnh không hề hay biết kéo từ trong hư vô ra một sợi tơ màu vàng nhập vào thân thể Lâm Đĩnh, khi nó vừa chìm vào thân thể Lâm Đĩnh thì dị biến nổi lên, chân khí và bốn nguyên khí trong người hẳn sôi lên điên cuồng cắn nuốt sợi tơ màu vàng đó, cả người hẳn lúc này như một lò lửa đáng sợ nhiệt độ toát ra khiến nước suối sôi lên sùng sục bốc hơi mù mịt, thiên địa linh khí bốn phía xung quanh điên cuồng hướng thân thể hẳn tụ tập, Lâm Đĩnh lúc này phải chịu đựng một nỗi đau đớn khủng khiếp, còn kinh khủng hơn cả lần đầu tiên tu tập Hóa Khí Quyết nhiều, hẳn cảm giác từng tấc huyết nhục da thịt như bị ai đó nung chảy ra sau đó tái tạo rồi lại chảy ra cứ thế tiếp diễn, không chỉ vậy ngay cả linh hồn hẳn cũng phải chịu nỗi thống khổ vô cùng tâm thần hẳn gần như đã vỡ vụn, chỉ là Lâm Đĩnh vẫn nắm chắc một tia thanh minh, tinh thần kiên định đạo ta do ta không phải do trời càng không phải do người, cuối cùng sau gần một tiếng đồng hồ gắng co tìn niệm kiên định của hẳn dần dần cô đọng thành một khối ẩn sâu trong linh hồn, sau khi Lâm Đĩnh thành công cô đọng đạo tâm tu vì hẳn vậy mà không ngờ đã nhảy lên tầng bảy lại còn vô cùng chắc chắn nữa chứ, trong cơ thể lại nhiều thêm một tia chân khí vô cùng tinh thuần.

Từ từ mở mắt ra, những biến hóa trên thân thể mình Lâm Đĩnh đều nhận ra được, hẳn hơi có chút vui mừng nhưng cũng không như trước kia mừng đến nỗi phát khóc phồng mũi lên tận trời, thu hoạch lớn nhất của lần này chính là việc thành công cô đọng đạo tâm của chính mình, trên người Lâm Đĩnh giờ đây đã lờ mờ toát ra một ít khí chất đại đạo chỉ là vô cùng mờ nhạt như có như không khiến hẳn trông có vẻ trầm ổn hơn tý chút chả còn vẻ nham nhở lúc trước, chẳng quachỉ một câu cảm thán phía sau đã hoàn toàn phá hỏng toàn bộ hình tượng.

-Ài không ngờ lần đầu giết người lại có thể cô đọng đạo tâm tu vì tinh tiến, vậy chả phải mỗi ngày mà không mỗi giờ thịt một tên tu vi tiến vụ vù sao, đáng chờ mong à nha.

Đang mơ tưởng tự sướng thì bị sách linh đã lâu không lên tiếng nhảy ra đáp cho một phát khiến hy vọng vừa mới nhen nhóm trong lòng tắt ngấm.

-Hắc hắc không phải ta xem thường Lâm Đĩnh ngươi nhưng trạng thái ngươi vừa gặp chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, cho dù là Phá Giới giả cũng không phải chỉ cần muốn là có thể tiến vào trạng thái này đâu, lần này không ngờ ngươi đánh bậy đánh bạ ăn may một lần, lấy tư chất của ngươi muốn tiến vào lần nữa chắc đợi mãi kiếp.

Nghe được cái giọng eo éo đó là hẳn như nuốt phải ruồi trong lòng cực kì khó chịu nghĩ thầm nhưng không nói ra, tại vì chỉ cần hẳn dám mở mồm đảm bảo con hàng kia sẽ thừa nước tràn áp đến khi nào hẳn tuyệt vọng mới thôi.

-Mẹ kiếp cái gì mà lấy tư chất của ta chứ móa đúng là khinh người quá đáng mà.

Nhìn thằng cha kia lần này im lặng nhận mệnh sách linh có chút đắc ý, nhưng điểm tới là dừng thì được rồi, mất công làm quá thẳng nào bò này điên lên xông xuống dưới kia chém giết thì bỏ n*, lúc đó thì nó khóc không ra nước mắt à.

Thấy sách linh ung dung cạp đất bỏ đi Lâm Đĩnh mới hậm hực bò lên bờ, lại nhìn dòng suối trong veo bốn phía không người đột nhiên anh chàng sinh ra một cái, vừa lúc có thể xả nước cho vui bớt nỗi buồn, thế là Lâm Đĩnh vui vẻ vô tư móc vòi đứng trên bờ suối câu xuống "tong" "tong" "tong" trong lòng thì ác độc nghĩ.

-Hô hô cho bọn mi uống ít nước tiểu thơm ngon bổ dưỡng của ta trước đã, ài trước khi chết còn được hưởng phúc lợi bậc này thì bọn đạo phi các ngươi may mắn lắm đó.

Sau khi hoa cỏ hái xong anh chàng lại lần mò về phía tên đạo phi lúc trước, nhìn lại cái đồng thịt bầm có hơi ghê nhưng chịu thôi ai bảo hấn ra tay nặng thế chứ, đứng là tự vác đá đập mình, thăm nhủ lần sau có giận lắm thì một đạo là được rồi, cố nén buồn nôn hấn vận công bế khí dọn dẹp cái đồng bày nhầy đó ném sạch xuống suối, trong lòng thăm nhủ từ nay về sau có đánh chết ông cũng không nhẩy xuống con suối này nữa để cho thằng nào phúc đức thăm hậu sử dụng đi.

Dọn dẹp xong đương nhiên những thứ trên người tên kia đều được Lâm Đình thu lại toàn bộ, trên người hấn cũng không có gì nhiều chỉ có cây tụ tiễn đã bắn ra ba mũi tên lúc trước, thứ này dùng để đánh lên lúc địch nhân không đề phòng còn được chứ lòi ra chính diện thì có vẻ vô dụng quá, gặp phải người mang áo giáp càng vô dụng đúng là không giá trị mấy, nhưng chệp chệp có tiện nghi không chiếm thì là đồ ngu, món thứ hai chính là một tấm bùa chú hấn không nhận ra, mà nói đến vấn đề này hấn có biết cái chi mô, cho nên dù có đặt bảo bối phù chú trước mặt Lâm Đình hấn mặt không đổi sắc tim không đập loạn rất có phong phạm cao nhân nhất đẳng xem tiễn tài như mây khói, món thứ ba là..... à cái này có chút thú vị là một quyển sách, bề ngoài ghi mười hai yếu quyết xxxx, vừa nhìn thấy cái bìa anh chàng chừi âm cả lên.

-Đậu má thằng cò hó thứ hàng này mà cũng dám lấy ra, quyển sách rách nát này mà móa nó giấu kĩ bà cố làm ông cứ tưởng bảo bối m* gì, sách? sách có hay lắm thì cũng làm quái gì bằng được mấy cuốn DVD siêu nét của ông, thứ hàng kém chất lượng này mà cũng mang theo đúng là mất mặt giới đàn ông quá chết đáng đời, à mà quên nhắc mới nhớ bỏ mịa rồi đi đến thế giới này nhanh quá có kịp mang theo cái gì đâu, trời ạ Maria nữ thần của nòng anh từ nay đôi ta mỗi người mỗi ngả biết khi mô mới có thể gặp lại chứ.

Lâm Đình dậm ngực dậm chân bộ dạng đau lòng không thôi, sau một hồi than khóc vô tình lại nhìn thấy quyển mười hai yếu quyết xxx, bèn lên lút thò tay nhanh chóng cất vào người mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng xác định đích có thằng nào lảng vảng quanh đây mới yên tâm vỗ ngực vài cái miệng lẩm bầm

-Thôi kệ chệp có còn hơn không, ài nghĩ lại thì cái bọn đạo phi này cũng biết đường trử hàng gồm, trong ba món chỉ có nó là hữu dụng nhất à nha, đa tạ huynh đệ người vậy, lên đường mạnh giỏi nhá.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tâm Không Táp Niệm, Thần Du Thiên Địa

Từ lúc lấy được tuyệt thế dâm thư Lâm Đình như bắt được chí bảo, chỉ hận không có em nào mang ra khai đao thực hành, trời đêm lạnh lẽo cộng với môi ngâm nước xong cũng không thể nào xua tan được sự nóng bức trong người hấn, cứ nghĩ đến gái là máu nóng trong người hấn lại chảy rần rần, nhưng khổ nỗi ở cái chỗ đồng không mông quạnh này thì kiếm đâu ra giống cái cho hấn động được.

-Chả lẽ số phận cuộc đời ta là tự xử sao, mẹ kiếp tu tiên giả ngồi đọc dâm thư sau đó tự xử bị truyền ra ngoài thì đúng là ô danh thiên cổ nha, không được! vận công ta vận công!

Vì hòa bình thế giới, vì thanh danh "Tĩnh thánh", Lâm Đình quyết định chui vào sau ảo ảnh tĩnh tâm ngưng thần để luyện chân khí với cây dùi cui căng cứng.

Bất tri bất giác hấn đã tiến vào trạng thái tâm không tạp niệm thần du thiên địa, nếu để cho người tu tiên khác biết thằng khốn này vì đề nén dục hóa trong người mới có thể tiến vào trạng thái này, thì đúng là có khi bị hấn làm cho tức chết, tay nào đang ôm con cạp cái trong lòng chắc cũng phải bật dậy bốp cò thằng lỏi này vài cái cho bồ tức.

Những tu tiên giả khác có ai không vài ba trăm lần đau khổ truy cầu, nhập định chai cả mông đít mới miễn cưỡng tiến vào tâm không tạp niệm vậy mà thằng cha này cứ thế tiến vào, người so với người thật muốn điên tiết lộn.

Tâm không tạp niệm thần du thiên địa là một trạng thái lý tưởng để tu luyện, lĩnh ngộ...vv, trạng thái này tuy không thuộc loại chỉ có thể ngộ không thể cầu, nhưng không phải bất kì người tu tiên nào cũng có thể tiến vào dễ dàng, có người đi trên tiên đạo mấy chục năm trời số lần tiến vào trạng thái tâm không tạp niệm cũng chỉ đếm được trên hai bàn tay mà thôi, càng không nói đến việc thần du thiên địa cao cấp hơn một chút.

Con người từ khi sinh ra trên thế giới này bất kì ai cũng phải có thất tình lục dục, đó đã là một loại bản năng của nhân loại, ngay cả một đứa trẻ sơ sinh cũng không tránh khỏi quy luật này, khi nó đói nó sẽ đòi ăn, khi nó vui nó sẽ cười, khi nó đòi hỏi mà không được đáp ứng nó sẽ khóc...vvv, đó đều là thể hiện của thất tình lục dục, người tu tiên xét về bản chất vẫn là từ nhân loại nhỏ yếu mà đi lên đương nhiên sẽ kế thừa bản năng nguyên thủy của người phàm, mọi suy nghĩ ý niệm đều từ bảy loại tình cảm và sáu loại dục vọng này mà ra, cho nên một người bình thường muốn tiến vào trạng thái tâm không tạp niệm vô cùng khó, càng không nói đến người tu tiên thất tình lục dục đã được phóng đại theo tu vi của họ mạnh hơn người phàm vô số lần, muốn tiến vào thì càng là khó trong khó!

Việc Lâm Đình có thể dễ dàng tiến vào trạng thái này cũng là có quan hệ rất lớn đến lần ngộ đạo trước, nếu hấn không lĩnh ngộ được đạo của mình, không cô đọng được đạo tâm thì hấn cũng không có khả năng phản phác quy chân trở về bốn nguyên như thế!

Tu tiên chính là truy cầu trường sinh, truy cầu lực lượng...vv nói trắng ra chính là theo con đường thỏa mãn dục vọng của bản thân, nhưng dục vọng của

con người là vô tận, khi người tu tiên tu luyện để có được sức mạnh, trường sinh bất tử, thần thông to lớn thì theo đó bảy loại tình cảm và sáu loại dục vọng của họ cũng lớn mạnh lên, người có tu vi càng cao thì dục vọng và tình cảm càng mạnh mẽ, muốn trở về trạng thái phản phác quy chân khó càng thêm khó.

Như đã nói thất tình lục dục chính là bản năng và là bản nguyên của con người, không có nó thì không có nhân loại, người tu tiên muốn vọng tưởng xóa bản năng của chính mình trở thành hình tượng thần tiên ăn mây uống sương gì đó, không vui, không buồn, không tình, không nghĩa quả là một điều đáng cười, nếu ý tưởng như vậy mà thành công thật thì có lẽ toàn bộ tu tiên giới và nhân loại cũng đến hồi diệt vong rồi.

Trở lại chính đề tỳ như ở trên đã nói thất tình lục dục chính là gốc rễ của con người, muốn ở trong đó mà tiến vào trạng thái tâm vô tạp niệm vô thức vô cầu thì gần như không thể, chỉ là sự việc không có gì là tuyệt đối, một đứa bé sơ sinh có dục vọng, nhưng dục vọng của nó vô cùng nhỏ bé rất dễ dàng thỏa mãn, đối cho nó ăn muốn ngủ cho nó ngủ...vv, vậy sau khi thỏa mãn toàn bộ thất tình lục dục của một đứa bé sơ sinh, sau đó không phải chính là tâm vô tạp niệm sao?

Khi mọi dục vọng ý niệm đều được thỏa mãn, thất tình lục dục hoàn toàn viên mãn người tu tiên hoàn toàn có thể đạt tới trạng thái tâm vô tạp niệm lý tưởng, nhưng loại này cũng chỉ đạt tới tiểu thừa mà thôi rất dễ sụp đổ, người chân chính đạt tới tâm vô tạp niệm thần du thiên địa đó là phải trở về bản nguyên của chính mình, muốn chiếm hữu thì chiếm hữu, muốn độc ác liền độc ác, muốn tâm không tạp niệm thì không tạp niệm, đạt đến không chế thất tình lục dục hoàn hảo đó mới là đại thừa, ví dụ đơn giản chính là khi chúng ta còn nhỏ yếu chúng ta để cho bản năng nguyên thủy chi phối, nhưng khi lớn chúng ta còn có thể như vậy sao? câu trả lời đương nhiên là.....ta không cần phải nói, người tu tiên vì sao phải trải qua tai kiếp liên miên, lịch lãm tu luyện, cô đọng đạo tâm? mục đích chính là để điều khiển thất tình lục dục rèn luyện ý chí của chính mình đạt đến cảnh giới đại thừa không phải sao!

Trạng thái lúc này của Lâm Đình khá kì lạ, trong thân thể Chư Thiên Tạo Hóa công và Hóa Khí Quyết vận chuyển liên miên vô cùng thông suốt, so với bình thường phải gấp đôi, tâm thần hần lại khác hẳn, trong lòng Lâm Đình lúc này không buồn không vui, không suy nghĩ không muộn phiền, hần tuy đang nhắm mắt nhập định thể mà lại có thể nhìn thấy chính bản thân mình, cả cơ thể toát ra từng luồng sáng vàng, dường như tâm thần hần ở bên ngoài cơ thể đang đứng ở trên cao quan sát một kẻ xa lạ vậy.

Nếu là bình thường nhìn thấy cảnh này có lẽ anh chàng đã sung sướng hét toáng lên bắt đầu tính toán mỗi ngày có nên lại gần phòng tắm nữ tu luyện công không, sau đó có bao nhiêu nước dãi liền bắt đầu ào ạt chảy ra, chỉ là ở cái trạng thái chết tiệt vô dục vô cầu này hần lại không thể nảy ra ba cái ý tưởng mang tính sáng tạo vậy mới đau chứ!

Tâm thần hần thoát ra khỏi thân thể cũng không tự sướng lâu chỉ nhìn qua đôi chút rồi bắt đầu quét một vòng bốn phía xung quanh, trong bán kính trăm mét là một màu tối om nhưng ở xa hơn nữa lại có rất nhiều điểm sáng đủ màu sắc, xanh, đỏ, tím, vàng...vv tâm thần hần không tự chủ được bị kéo về phía đó và bắt đầu phân tích công dụng của từng điểm sáng, thì ra những màu sắc từng người phát ra bị Lâm Đình nhìn thấy dưới trạng thái thần du thiên địa chính là liên quan đến công pháp tu luyện của họ, màu xanh chính là mộc hoặc thủy, màu đỏ là hỏa...vv sau khi đã biết rõ công dụng của những quang sáng này Lâm Đình cũng không dừng lại lâu liền tiến về nơi có những quang sáng dày đặc chói mắt nhất, trong đó có một quang sáng màu đỏ tươi như máu xuyên thấu đất đá bốc lên tận trời cao, những quang sáng khác đều phải đứng cách xa một khoảng vô cùng bất mắt.

Dưới một ý niệm tâm thần Lâm Đình bất chợt xuất hiện cách nó chỉ vài mét, khi Lâm Đình nhìn xuống liền thấy ngọn nguồn phát ra vàng sáng màu máu huyết chói mắt này lại là một người đàn ông đang ngồi xếp bằng trong một huyết động có lẽ là tu luyện, người này vóc người cao gầy, trên thân khoác một bộ giáp đen sì dữ tợn làm cho hần trông có vẻ to con hung ác hơn một chút, khuôn mặt thanh tú, mày kiếm vút cao, mái tóc đen xỉ cứng cỏi đâm tua tua bốn phía, bình thường có thể tính là đẹp trai chày nước, chỉ là một vết sẹo dài đáng sợ vắt ngang từ bên tai kéo xuống tận cằm đã phá hủy toàn bộ diện mạo, một thằng cha mặc áo giáp đen khắc họa dữ tợn mặt ăn một sẹo đã thế xung quanh người còn có một quang sáng như máu huyết lưu động, có nhìn thế quái nào cũng chẳng phải là người tốt trong truyền thuyết.

Khi đang chuẩn bị quan sát kĩ hơn vô tình tâm thần Lâm Đình va chạm vào luồng sáng quanh người của tên kia, đột nhiên hần ta mờ bùng nổ, cái khoảnh khắc thằng cha giáp đen mờ mắt ra, Lâm Đình cảm thấy đó không phải một đôi mắt của con người mà là hai cái đèn pha thì đúng hơn.

-Vâng thưa quý vị đây là lần cuối cùng tôi thấy anh ấy lảng vảng quanh đây.

Ở cách đó năm trăm mét Lâm Đình đang nấp trong ảo ảnh toàn thân bỗng run lên, bất chợt phun ra một ngụm máu tươi sau đó đổ vật ra đất, hai tay ôm lấy đầu trông vô cùng thống khổ, trong đầu hần lúc này là một mảng hỗn loạn, cảm giác như bị ai đó cho vào máy ly tâm xoay vài trăm vòng sau đó lòi ra, hần đang nằm nhưng cả thiên địa ruột gan dường như đang dịch chuyển vậy, cái cảm giác đó tuyệt đối không dễ chịu gì, phải mất một lúc lâu tâm thần Lâm Đình mới khôi phục được một chút, miễn cưỡng ngồi dậy vận công điều hòa thân thể, sau vài chục vòng chu thiên hần mới có thể bình ổn được khí huyết đang bốc lên trong người nhưng đầu óc vẫn còn ong ong không cách nào bài trừ.

-Sách linh tại sao lại như thế này?

-Hừ còn tại sao nữa vừa rồi ngươi nhập định vô tình tiến vào trạng thái thần du thiên địa, kẻ có tu vi sơ nhập tu giả tiến vào trạng thái này có bị mạnh mẽ đánh tan cũng không sao, cũng lắm đầu óc hơi đau tý thôi là hết, nhưng ngươi mới có tu vi Phạm Cảnh tầng bảy linh thức chưa thể ngưng thực ngoại phóng mà dám thi triển thần du thiên địa đi dò xét kẻ có tu vi hơn xa ngươi, bị như vậy là còn nhẹ vô cùng may mắn rồi đã là vạn hạnh trong bất hạnh, đáng lý ra khi tâm thần ngươi bị chấn tan thì ý thức phải mất hết biến thành người thực vật mới phải ta cũng không giúp gì được, tưởng lần này chết chắc rồi ai ngờ ngươi chỉ bị choáng váng tý chút, hài! đúng là số *** chó mà!

Lâm Đình nghe thế biết là mình vừa dạo quanh một vòng trước mặt diêm vương mờ hôi lạnh ứa cả ra, hần thầm rửa cái trạng thái du thiên du địa gì đó cả vài trăm lần, rõ ràng là ông có muốn đầu tự dung xem tý mắt mạng lẳng xẹt, từ nay về sau cứ thành thật tu luyện bình thường thì tốt hơn à nha, mấy cái mộng du gì đấy để thằng tài đức hơn hưởng đi.

Vừa mới suy nghĩ độc ác một tý mà đầu óc lại đột nhiên choáng váng, Lâm Đình liền hoảng sợ không dám nghĩ lung tung nữa, tập trung vận công cố tu phục tinh thần bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Liên Tiếp Đụng Độ, Con Đường Thay Đổi Vận Mệnh

-Ta thề từ nay về sau có đánh chết ông cũng không tiến vô cái trạng thái nguy hiểm đó nữa, hừc hừc ta đây là người tốt mà sao thường xuyên dẫm shi** vậy hà trời? bất công quá! ta hướng ông trời kháng nghị!.

-Kháng nghị cái quái gì ngu thì chịu thôi, không tự trách bản thân mình, lại đi trách thiên đạo bất công đúng là hết thuốc chữa!

Tuy là quyền sách chết bầm kia nói thầm nhưng bà nội nó, nó đang ở trong người mình thì nói thầm với nói lớn có khác gì đâu cơ chứ, Lâm Đình nghe thế thì cũng phải cổ mà nuốt ngược cục tức vào lòng và thầm thề "đồ sách rách, sách nát, sách khổn kiếp, nguoi đợi đấy, đợi ông tu thành thần thông sẽ kiếm một mụ đàn bà vừa xấu, vừa dữ thay ta suốt ngày lái nhái bên cạnh, cho nguoi biết thế nào là sống không bằng chết"

Với oán niệm cường liệt như vậy khiến thương thể của hắc đường như lại có phần nặng thêm, làm cu cậu được một phen hoảng hồn.

May mắn là ông bà ông vải phù hộ, sau một đêm liên tục vận công thương thể của hắc đường như hoàn toàn khôi hãn, chỉ là đầu óc hắc vẫn còn hơi choáng váng.

-Chết tiệt thật tự dưng lại bị đau đầu kinh niên , đúng là xui xẻo! không phải ông chỉ nhìn nguoi một cái thôi sao, có mất tý tẹo thịt nào đâu thế mà lại nổi đánh tan tác ý niệm của ta, hại ông đây thật thảm, thẳng khổn đó nhất định không phải là người tốt!

Chỗ này có lẽ ông trời ta đây phải giải thích tý về quan điểm người xấu người tốt của con hàng này.

-Thứ nhất người tốt chỉ có thể là phụ nữ thuần chủng, là thuần chủng nhá không phải là cái loại trên nữ dưới nam đâu nhá, nhất quyết không thể là đàn ông! phụ nữ, nhưng phải là gái đẹp, gái xinh thì mới tính, quả phụ một nách năm con không được tính, gái một con thì còn tạm tạm chấp nhận được, lão yêu bà bảy tám ngàn tuổi hay mấy cô sơn sơn nhưng nhan sắc có hạn không được tính.

-Thứ hai thẳng nào có oán thù với ta đều là thập ác bát xá, không cần nghĩ chém con bà nó đi chứ gì nữa, thẳng nào tay đầm chân đá với ta đều là loại lòng lang dạ thú, tâm địa đen tối cả chắc chắn đêch phải người tốt, tên nào thì ăn bất cần báo giúp đỡ vô điều kiện, nhất là nhắm đến mấy muội muội xinh tươi nõn nà càng là lòng dạ bất lương, nhân mác nguy quân tử chính tông ông hận nhất là những thẳng như thế, nếu gặp được thì phải "chơi" chết nó chứ sao nữa! áy đừng hiềm lắm, ta hèm phải cái loại đó đó, khẳng định lần cuối ông là men là men, gạch men chính tông đập chai khoai to nhá.

-Đậu má các nguoi nhất định phải tin ta đó, không thể hiểu lầm đâu đấy, ngoài ra cái chuyện áy áy đã có "nhân sĩ chuyên nghiệp" đi làm, đảm bảo mấy thẳng nguy quân tử rơi vào tay ta "sáng khoái" khó nói nên lời, chỗ cần thông sẽ vô cùng thông suốt!

-Người tốt người xấu trong mắt Lâm Đình ta đây chỉ đơn giản thế thôi, người xua có câu cái gì mà "người tốt thường ngòm sớm, người xấu ăn chơi phê phồn mấy ngàn năm", các cụ đã nói thì cấm có sai, vì thế đàn ông chúng ta thẳng nào thẳng nấy khôn bỏ mịa đi được, đều chọn làm người xấu cả, ta đây cũng không thể đi ngược lại xu thế của thời đại!

Sau khi bước ra khỏi cái ảo ảnh của tên đạo phi bố trí trước khi "hồn du địa phủ" Lâm Đình mới biết là trời đã sáng rồi.

Giữa chốn rừng núi hoang vu, cây cối liên miên này nếu như còn đang mò mẫm ở một mảng xanh tươi um tùm phía xa, thì có lẽ vẫn không biết được thời khắc giao hòa của đất trời sắp đến.

Cũng may Lâm Đình được giao nhiệm vụ hạ độc vào nguồn nước, nên phải bò lên thượng nguồn mặt quay về hướng mặt trời mọc nên mới có thể chứng kiến được khoảnh khắc đẹp đẽ này, từ đỉnh chỗ Lâm Đình nhìn xuống bốn phía đều là rừng cây liên miên một màu xanh mướt, bị phủ lên một lớp sương mỏng trắng muốt càng làm tăng thêm vài phần mỹ lệ của thiên nhiên, tựa như một cô gái mon mồn sức sống đang chuẩn bị vươn mình thức dậy sau lớp lụa mỏng vậy.

Cuối cùng cái khoảnh khắc giao hòa giữa đêm và ngày cũng đã đến, một vầng thái dương tròn vành vạnh dần dần nhú lên ở đỉnh núi phía chân trời, từng tia nắng ấm áp tràn đầy sức sống khẽ nhẹ nhàng đánh thức vạn vật sau một giấc ngủ say, nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ và bá đạo khi xua tan đi những tàn tích còn sót lại của màn đêm u tối lạnh lẽo.

Lâm Đình đứng ở một nơi khá cao lặng lẽ nhìn ngắm cảnh tượng êm đềm đó và chờ đợi tia nắng đầu tiên chiếu lên nguoi, hắc chợt nhận ra rằng đường như trước đây mình chưa bao giờ có một khoảnh khắc buông lỏng tâm tình tận hưởng cuộc sống, hòa mình vào đại tự nhiên như thế này.

Ở thế giới kia hắc có thể xem là điển hình của một kẻ thất bại, học hành giang dở, cô độc, cuộc sống tẻ nhạt, làm một công việc bình thường mục đích chỉ để sống sót qua ngày, hắc chưa bao giờ buông thả tâm tình để mà hưởng thụ cuộc sống cả!

Trước đó hẳn là một kẻ bi quan, chán chường, cảm thấy tương lai là một màu u tối, hẳn cứ sống ngày qua ngày như một cỗ máy không hồn, nhưng chợt một ngày kia hẳn đột nhiên tỉnh ngộ, không có lý do gì cả chỉ là tự nhiên hẳn nhận ra rằng, “mọi người cho Lâm Đình ta là một kẻ vô dụng, luôn phải để họ quan tâm lo lắng, họ lấy ra làm ví dụ của kẻ thất bại, lấy ra mà so sánh chê bai”, chính Lâm Đình có lẽ cũng đã gần như buông xuôi theo, nhưng tự dưng hẳn nhận ra rằng “tại sao mình phải buông xuôi chứ?”

-Người khác chê bai thì sao? đánh giá thì sao? châm biếng thì sao chứ? xem thường thì đã sao? có lẽ ta là một kẻ tạm thời thất bại trong học hành và cuộc sống, nhưng chẳng lẽ số phận mặc định là cuộc đời ta sẽ như vậy vĩnh viễn?

-Mẹ kiếp vút cha nó cái số mệnh chó má gì đó qua một bên đi, cuộc đời ông ông quyết! số mệnh gì gì đó dám thò tay vào cuộc đời ta thì ta cho nó có đi không về, mớ ta đây có mỗi cái mạng cùn ông đêch sợ!

Từ đó dưới cái vỏ bọc thất bại, là một tâm hồn kiên định và ngoan cố ra đời "ta không tin cả cuộc đời ta là kẻ thất bại, khó thành nghiệp lớn, ta sẽ khiến cho những kẻ châm biếng ta, trêu chọc, coi thường ta ngậm miệng lại!", thế là một Lâm Đình dưới vẻ ngoài lác đác bất cần đời bắt đầu lặng lẽ thay đổi, hẳn sống yêu đời hơn, hòa nhập hơn và vô cùng quan tâm đến thân nhân, nhưng hẳn bị buộc phải bỏ qua sự hưởng thụ cuộc sống mà hẳn luôn ao ước để thay đổi số phận “là một kẻ thất bại, một kẻ vô dụng!”

Trong hai năm liền Lâm Đình liên tục âm thầm phấn đấu, kiếm đủ mọi cách để kiếm tiền nhằm thay đổi cuộc sống, nhưng dường như việc nguyên rửa số phận đã mang đến cho hẳn một hậu quả là, may mắn gần như biến mất, bất kể việc gì có hẳn nhúng tay vào đều trở nên xui xẻo, không phải là đột nhiên thất bại vào phút chót thì là mục đích sử dụng đột nhiên thay đổi, hay thời thế đang tốt cứ tưởng vớ bở thì nghịch chuyển 180° khiến hẳn mất sạch, một hai lần thì có thể do bất cẩn hay lỗi lầm, nhưng con bà nó vô số lần đều như thế thì....

Lâm Đình vô cùng không cam lòng, hẳn rất muốn chỉ thẳng mặt cái số phận chó má hư vô mơ ảo mà nằng nặt một trận, nhưng nổi giận thì nổi giận hẳn vẫn không hề từ bỏ, Lâm Đình quyết định tạm thời bỏ qua mọi thứ để tập trung thay đổi cuộc đời mình, hẳn bỏ qua việc sống an nhàn đi đây đi đó, bỏ qua thời gian gần gũi thân nhân, bỏ qua tình yêu...vv, hẳn ra khỏi nhà năm 18 tuổi với một năm mê mang và thất lạc đến năm 21 tuổi vẫn chả có gì trong tay, tay trắng vẫn hoàn trắng tay, bỏ qua những điều đó làm cho hẳn không có một phút giây ngưng nghỉ thả lỏng tâm hồn, Lâm Đình đã bỏ qua rất nhiều điều nhưng nhận được vẫn là con số không tròn trĩnh, Lâm Đình cũng như bao người bình thường khác luôn ước một cuộc sống êm đềm hạnh phúc, nhưng cái thế giới kia rất thực dụng, còn thực dụng hơn cả cái thế giới tu tiên này nữa, không có tiền nữa bước khó đi, một đồng tiền làm khó anh hùng a!

-Người muốn một cuộc sống an nhàn sao?

-Đơn giản thôi chỉ cần có tiền là được!

-Người muốn vui vẻ hạnh phúc, chăm lo cho thân nhân thoải mái, không để họ phải lo toan vất vả à?

-Đơn giản thôi vẫn chỉ cần có tiền là được!

-Người muốn đi đây đi đó, làm điều mình thích, tự do sống cho chính mình, hưởng thụ cuộc sống, người đời xem trọng và ca tụng...vv

-Vẫn chỉ là một câu thôi, có tiền là được!

Cái thế giới khốn kiếp đó nó đáng sợ và u tối cỡ nào a, dường như tất cả mọi mong ước và nguyện vọng đều phải được xây dựng trên một núi tiền, nhưng trong cái xã hội 7 tỷ dân đó kẻ có tiền cũng chỉ là số ít mà thôi, vừa có tiền vừa có tình đã ít lại càng ít hơn, một người bình thường đến không thể nào bình thường hơn, muốn bò lên gia nhập vào cái tầng lớp trên cao đó, nó còn khó hơn là bước chân vào tiên đạo cả ngàn lần, nhất là một kẻ bị vận mệnh trù ếm thì càng là vô vọng trong vô vọng!

Lâm Đình tuy biết thế nhưng hẳn không cam lòng, hẳn cố chấp đến tận cùng, cho dù mất cả đời Lâm Đình thế cũng phải chiến đấu chống lại vận mệnh đến cùng, cho đến tận bây giờ hẳn may mắn đã tìm được con đường cần phải đi, con đường có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh mà hẳn luôn mơ ước "tu tiên"!

Trong lần ngộ đạo trước không chỉ giúp hẳn bước thêm một bước quan trọng trên tiên đạo, mà còn giúp Lâm Đình hiểu ra nhất nhiều điều mà trước đây còn mê mang, tu tiên không phải là một con đường dễ đi, tu tiên là tổng hợp của nhiều mặt không phải lúc nào cũng chăm chăm đá tọa luyện công là được, mà còn cần thả lỏng tâm tình, câu thông hòa nhập vào tự nhiên từ đó lĩnh ngộ được đạo lý của đất trời mới có thể tiến xa, nếu hẳn cứ giữ bó buộc tâm cảnh của lúc trước thì đừng mơ đạt tới đỉnh cao! Đại nạn ập đến cũng chỉ là điều sớm muộn mà thôi.

Tia nắng đầu tiên chiếu lên người Lâm Đình làm hẳn cảm thấy vô cùng thoải mái, dường như nó đã xua tan đi mọi ý nghĩ viển vông của hẳn, trong lòng Lâm Đình lúc này chỉ có một cảm giác chính là "ấm áp", “ấm áp” như khi nằm trong vòng tay của mẹ hồi ấu thơ vậy, vô cùng dễ chịu, vô cùng thoải mái, cái cảm giác đó cũng không kéo dài lâu dường như chỉ là một thoáng qua mà thôi, Lâm Đình chậm chậm hít vào một hơi thật sâu rồi dần dần mờ mắt ra.

Lâm Đình cũng không biết khi hẳn hít vào một hơi kia, dường như đã có một sợi ánh sáng màu tím theo hô hấp mà tiến vào thân thể của hẳn, chữa trị hoàn toàn di chứng còn sót lại khi bị đánh tan ý niệm đêm qua.

Nhìn xuống phía dưới cây cối rừng núi ngập tràn ánh sáng, hẳn cũng chả còn hứng thú gì nữa, đang định bò về chỗ ảo cảnh tiếp tục chờ đợi, thì một thân hình mập thù lù núc ních thịt không biết đã chần phía sau tự bao giờ, khiến hẳn mèm đau tim sùi bọt mép vì sợ.

-Đậu má thằng mập chết bầm ngươi lần sau đi tới thì lên tiếng báo trước không được à? cần gì phải dọa người thế chứ, bị ngươi làm vậy vài lần nữa tim ta có làm bằng thép đúc cũng phải vỡ vụn ra mất.

Vừa vỗ vỗ ngực trái an ủi trái tim của mình Lâm Đình cũng không quên ngoác miệng ra cười.

-Người còn dám nói nữa, mẹ kíp giao cho người nhiệm vụ hạ độc đơn giản nhất, thể mà tiền sư nó nhà người lại nhàn hạ đứng đây ngắm hoa ngắm cỏ, may mà ông không an tâm quay lại kiểm tra nếu không thật sự có khi cả đám bị người hại chết rồi!

Vốn định cãi lại nhưng biết mình đuối lý nên anh chàng chỉ ngượng ngùng cười khan bồi trừ, Trương Bình Phàm càng nhìn càng thấy thằng này đặc biệt ngứa mắt không nhìn được gào lên.

-ĐCM cút, còn đứng đây làm mịa gì nữa, hay là đợi bọn nó lấy nước xong, mình người xông vô nhét độc vô miệng từng thẳng nhá?

Nghe thấy thể Lâm Đình vội vàng xoắn đất lên chạy, nhưng khi hắn vừa lướt qua người thẳng mập thì bất chợt ăn nguyên một cước vào mông, khiến cái thân hình nặng 80kg của hắn lần đầu tiên hiểu được "phi hành" tốc độ cao là thế nào, "ầm" một tiếng rõ to sau đó mù mịt bụi đất bốc lên, còn bóng dáng lù lù như quả núi của Trương Bình Phàm đã biến mất từ bao giờ.

Cũng may thể chất của hắn thuộc loại trâu bò, cú ngã có hơi mạnh nhưng chưa chết được, chỉ là quá mất mặt, đất cát đầy miệng mà thôi, vừa bò dậy anh chàng đã gào ầm lên.

-Thằng mập chết bầm dám đánh lên ông mày, đâu rồi? ở đâu rồi? thằng béo kia người lăn ra đây cho ta!.

Vì biết chắc thằng mập kia đã đi rồi nên anh chàng mới gào toáng lên như thế lấy lại chút sĩ diện, chứ bình thường thấy bóng dáng anh béo kia ở gần là cu cậu đôi giọng ngay.

-Hừ! coi như người chạy nhanh, lần sau gặp lại bố mày cứ chuẩn bị cặp mông béo ị đó cho ta đập đi! bà nội nó làm xém tý quên mất chính sự.

Phúi vùi bụi đất trên người Lâm Đình vội vàng tiến lại chỗ mòm đất có thể quan sát hạ nguồn xem có tên đạo phi nào đi ra lấy nước không, phúc tám đời cho hắn, vừa lúc Lâm Đình chạy tới thì có vài tên xách một đồng ống trúc từ trên núi đi xuống, xem kiểu này thì đúng là lấy nước rồi.

Nhìn thấy thể Lâm Đình vội vàng lục lọi trong người tìm tòi hai lọ "Ám Hồn Độc", chỉ chờ thời cơ đến là sẽ rải xuống thôi, với hai cái lọ thuốc bé tý chỉ bằng nắm tay em bé này, lúc đầu Lâm Đình cũng hơi hoài nghi, chút xíu độc này liệu có đủ cho bọn dưới kia nuốt không nữa, nhưng nghĩ một hồi, đây là thế giới tu tiên chuyện quái gì cũng có thể xảy ra, "việc lạ còn thiếu sao?" với lại thằng mập kia cũng không phải là người sơ ý, nên anh chàng an tâm cứ rùng rình mà rải độc xuống.

Vì cái thứ này mới nghe tên đã thấy sợ nên hắn cũng chưa có mở ra xem lần nào, đến lúc rải độc xuống vừa tiếp xúc với nước suối thì chỗ nước đó đột nhiên sôi lên ùng ục, đổi màu như tắc kè hoa, xanh, đỏ, tím, vàng vô cùng đẹp mắt, khiến Lâm Đình phải xanh mặt cầu phúc cho cái đám đạo phi dưới kia một hồi, cũng may chỉ có một đoạn ngắn nước suối vừa mới đổ độc xuống là có dị tượng xảy ra, còn khi chảy xuống hạ lưu thì tất cả đều bình thường trở lại, chứ nếu không người có ngu đến mấy vừa nhìn là đã biết nước có vấn đề rồi!

Khi vừa đổ hết sạch hai lọ Ám Hồn Độc xuống nước, ngay cả hai cái bình rỗng anh chàng cũng ném luôn.

-Giờn sao? không ném để trong người khi tu luyện cần cần thuốc, móc ra uống nhầm thì bỏ mịa, lúc đó chỉ có nước khóc tiếng mán, thôi thì chịu khó nhịn đau tiễn hai cái bình ngọc kia cho hà bá thì hơn.

Làm xong mọi việc đợi một lúc thấy bọn người kia cũng gần mức nước xong rồi cu cậu nhủ thầm.

-Không ít thì nhiều mấy thằng kia đã dính chấu, xong việc của ông rồi, còn nó có tác dụng không thì phải đợi thằng mập kia kiểm tra rồi!.

Đang hí hửng đắc ý thì bất chợt phía sau chỗ gần ảo ảnh đột nhiên vang lên mấy tiếng động, không nhìn thì thôi vừa nhìn lại xém tý làm cu cậu đá ra quần.

Thì ra là có hai tên đạo phi không biết đi lên từ lúc nào, đang bước tới chỗ ảo ảnh của tên đã chết lúc trước bỏ trí, nghe bọn chúng hô hoán có lẽ là đòi ca gì đó, Lâm Đình nào dám chần chờ gì nữa nhân lúc bọn nó chưa chú ý về phía này, liền nhanh chóng nhảy đại vào một bụi cây gần đó ẩn nấp.

Chỉ thấy một tên đạo phi mặt mày hung ác, tướng tá đồ con, trên mình chỉ khoác độc một tấm da thú vừa vụn che đi nửa người dưới, bên trên để lộ ra tấm thân trần trụi trực cơ bắp nổi vòng cả lên, đã thế tay phải còn vác một cái lang nha bổng gai nhọn tua tủa to hơn cả cái đùi người trưởng thành, vừa nhìn là đã biết dạng người đầu óc ngu si tứ chi phát triển, người đã thế cái giọng nó còn khủng khiếp hơn nữa cứ như trâu bò cùng nhau rống lên vậy.

-Hãy hãy, Chuột Chũi người ở đâu rồi bọn ông đến thay ca đây, ĐCM mau lăn ra đây coi nào, làm ch* gì lâu thế?

Nghe được cái giọng đó Lâm Đình đang núp ở phía xa hai tai cũng phải ù ù một hồi, nếu mà thằng cha kia đứng im tịt khí hết lên hết sức chắc khỏi cần đánh kẻ địch cũng tự động lăn quay ra, sự tử hống gì đó cũng phải kém xa!

Lâm Đình ở xa mà còn bị vậy càng không nói đến tên bên cạnh đi cùng thằng đồ con kia.

Chỉ thấy tên đạo phi kia hai tay ôm tai, nhăn mặt nhủu mày gào lên.

-Mẹ kiếp Gấu Đen ngậm m* cái mòm bò của người lại đi, muốn mưu sát ông mày à, muốn rống thì phẩn ra xa xa mà rống, kia kia lại phía bờ suối non xanh nước biếc kia mà rống đêch ai nói gì đâu.

Nghe thấy thể Lâm Đình đang núp trong bụi âm thầm chửi um cả lên.

-ĐCM vài đạn, thằng cò hó, mình người hưởng cái giọng bánh đa bánh ú đây là được rồi kéo theo ta làm gì.

Lâm Đình âm thầm thề nếu mà thằng Gấu Đen kia lại đây rống thật, thì quân con m* gì nữa lao ra chém nó thành thịt băm đã tính sau, chứ để nó hứng lên làm một bản "bài ca không bao giờ quên" thì bỏ mịa.

May mắn là đường như tên đồ con cũng biết cái giọng của mình có chút dọa người nên chỉ hừ một tiếng rồi ngậm miệng lại luôn.

Thằng cha đạo phi đi bên cạnh thấy thế mới buông tay ra, nhìn lướt qua bốn phía hơi nhíu mày lắm lắm.

-Quái lạ bình thường lên đồi ca là thằng Chuột Chũi này nhảy ra nhanh lắm mà, sao hôm nay lại không thấy đâu? hay là bỏ vị trí chạy đâu rồi? móa lúc về nhất định phải báo đoàn trưởng nghiêm trị mới được.

-Này Gấu Đen ta với người chia ra kiểm xung quanh coi thằng Chuột Chũi này lủi đâu rồi, ta kiểm phía xung quanh khe nước người kiểm mấy phía kia xem thế nào!

Tên đồ con gọi là Gấu Đen cũng không nói gì chỉ gạt gù vác cái lang nha bổng của mình quay lại tìm kiếm, còn tên kia lại tiến về phía bờ suối nơi Lâm Đình đang ẩn thân.

Vì cái thằng đồ con kia choán chỗ quá nên bây giờ Lâm Đình mới có dịp cẩn thận quan sát

tên này.

Tên đạo phi này dáng người cao gầy, mặt mũi góc cạnh, hai mắt sáng quắc, tay cầm một chuôi trường kiếm sáng loáng, khí tức lạnh lùng tỏa ra bốn phía xung quanh mang lại cho người đối diện sự áp bức thật lớn, vừa nhìn đã biết là cao thủ thân kinh bách chiến, người chết dưới tay hắn chắc cũng không ít.

Biểu tình của Lâm Đình cũng ngưng trọng hẳn lên, nếu như vừa rồi cả hai tên này không tách ra mà cùng đi về phía này, thì anh chàng đã vắt chân lên cổ co giò mà chạy từ lâu rồi, làm gì còn dám ngồi đây, chỉ là một trong hai tên lại tiến về phía hắn khiến Lâm Đình thay đổi ý định, tay phải hắn lúc này đã nắm chắc cơ quan ám tiễn lấy được lúc trước, trong đó vẫn còn ba mũi tên à nha, tuy thứ này cũng không phải mặt hàng lợi hại gì, Phàm cảnh tăng tám chỉ cần chuẩn bị là có thể né được, nhưng con bà nó có ai bắn lên mà để người khác chuẩn bị không? cho nên cơ hội thành công của hắn là rất lớn, chỉ cần tiêu diệt bớt một tên Lâm Đình tự tin solo với thằng còn lại.

Mười lăm mét, mười mét, chín mét, trong lòng Lâm Đình thầm gào "gần chút nữa, gần chút nữa" tám mét, sáu mét.

Sát khí của Lâm Đình bốc lên, tay bóp mạnh cơ quan ám khí, ba tiếng "phụt" "phụt" "phụt" gần như đồng loạt vang lên.

Tên đạo phi biệt hiệu Huyết Ưng kia vốn là một cao thủ Phàm Cảnh tầng tám dày dặn kinh nghiệm, lúc Lâm Đình nổi lên sát ý đã bị hắn cảm ứng được, phản ứng bản năng được rèn luyện trong chiến đấu đã cứu Huyết Ưng hắn một mạng, chỉ là khoảng cách gần như vậy đừng nói hắn, ngay cả Phàm Cảnh tầng chín chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra, càng không phải nói Huyết Ưng mới chỉ có tu vi tầng tám.

Mũi tên đầu tiên bắn ra vốn là mũi tên tẩm sát được Lâm Đình nhắm vào tim nhưng không ngờ bị hắn né qua một bên, cuối cùng cắm xuyên vào bả vai phải Huyết Ưng, mũi tên thứ hai xuất nữa đâm thủng ngực nhưng bị trường kiếm hoành ngang trước ngực vô tình cản lại cứu Huyết Ưng một kiếp, mũi cuối cùng thì hắn kịp lẩn tròn qua bên nên chỉ sượt qua eo tước đi tủy mỡ bụng.

Theo suy tính của Lâm Đình ở khoảng cách gần như vậy, đừng nói Huyết Ưng ngay cả thằng béo một cước đạp ngất con gấu xám cũng đừng hòng né được, tính toán thì vẫn chỉ là tính toán, còn may Lâm Đình đã chuẩn bị sẵn hậu chiêu, bốn cữ soạn lại, ngay khi bắn ra cả ba mũi tên, một đạo độc đầy chân khí của hắn đã được chuẩn bị sẵn lập tức bỏ ra.

Huyết Ưng đột nhiên bị tập kích phản ứng cũng coi như là nhanh nhạy, cổ nén nổi đau buốt tim gan, khi lẩn vòng ra lập tức đổi kiếm qua tay trái nhìn cũng không nhìn liền vận hết sức lực giờ lên chắn ngang người, trong lòng thầm gào thét "kiên trì, chỉ cần kiên trì một lúc là con Gấu kia sẽ đến cứu viện, phải đỡ được, đỡ được cho ta".

"A..." một tiếng hét thảm lập tức vang lên, không ngoài dự liệu, cả người Huyết Ưng lẫn kiếm đều bị chém làm hai đoạn, dư lực còn bỏ ra mộ hố sâu vài chục cm phía dưới người hắn chia thân thể Huyết Ưng ra làm hai phần, tu sĩ Phàm Cảnh mà bị người ta bỏ ra hai nửa như vậy thì thần tiên cũng không cứu nổi à.

Tay trái Huyết Ưng vẫn đang còn nắm nửa chuôi kiếm với động tác giờ lên cản lại, cho đến khi Lâm Đình bồi thêm nhát nữa chặt bay đầu, hắn vẫn không thể tin nổi, rõ ràng là trước thời khắc sinh tử hắn đã dốc hết chân khí lẫn sức lực cả đời, kiếm trong tay hắn cũng là bảo kiếm khó cầu không ngờ ngay cả một nhát chém của người ta cũng không đỡ nổi, kiếm hủy người vong chết thật tức tưởi, cho đến lúc hồn du địa phủ, thân sắc khó tin vẫn hiện rõ môn một trên nét mặt Huyết Ưng.

Nếu hắn biết dao trong tay Lâm Đình là đồ đặc chế của núi Thông Thiên, khi truyền chân khí vào độ sắc bén có thể vượt xa bình thường, thần binh lợi khí thế tục không thể sánh được, hưởng chi chân khí của Lâm Đình thuộc hàng dị chủng cực kì tinh thuần và ngưng thực thì có lẽ đã tránh được một kiếp, chỉ là người chết thì cũng đã chết rồi còn có thể sống lại được sao?

Thực tế sự việc chỉ diễn ra trong một hô hấp mà thôi, cực kì ngắn ngủi, một lần hô hấp đi tong một mạng người nhanh, gọn, lẹ, chỉ là tiêu hao chân khí của Lâm Đình quá khủng bố, vì để chắc ăn anh chàng có bao nhiêu chân khí sức lực đều dốc hết vào một đao này, nên bây giờ cảm thấy có chút thoát lực.

Lâm Đình cúi đầu chống đao thờ dõc, nghỉ lại tình huống vừa rồi xém tỵ để nó chạy thoát, hấn tự nhủ với bản thân mình, lần sau có chắc ăn đến đâu nhất định cũng phải bồi thêm một đao nữa, tự mình ra tay mới là đảm bảo nhất.

Không để cho hấn kịp suy nghĩ thêm gì nữa, đột nhiên một nguồn áp lực cực lớn từ phía xa với một tốc độ kinh nhân liền ép tới, làm cho Lâm Đình không thể không toàn lực ứng phó.

Từ lúc Lâm Đình giết chết Huyết Ứng thì Gấu Đen ở cách đó mấy chục mét cũng đã nhìn thấy, nhưng Lâm Đình ra tay quá nhanh khiến cho Gấu Đen cũng không kịp cứu viện, đến khi đầu của đồng bạn bị cắt ra thì hấn mới nổi giận rống lên, hai mắt đỏ rực xách theo cây lang nha bổng chạy như điên về phía Lâm Đình, dường như chỉ muốn một bồng đập nát tên trước mặt thành bánh thịt để báo thù cho đồng bạn.

Lâm Đình biết lần này không thể lợi dụng thủ đoạn để thủ thắng nữa rồi, nếu trong cơ quan ám tiễn mà còn tên, hấn cũng không ngại bắn thẳng cha trước mặt thành con nhím đầu, chỉ là con bà nó không thể lúc nào cũng trông chờ vào bầy rập được, đến lúc cần phải chiến đấu chân chính rồi à nha.

-Ấy đừng tưởng là ta vì khí khái anh hùng, tình thần thượng võ gì gì đó mà lao lên chém giết nhé, chẳng qua là vì trong tay còn mỗi thanh đao cùn không chém giết thì làm m* gi, có nỏ tiễn, súng ống đầy đủ thì đầu bị vô nước mới lao lên chém giết.

Không đợi cho tên kia đến gần Lâm Đình cũng rống lên một tiếng, nắm chắc trường đao lao thẳng về phía Gấu Đen.

Cả hai bóng người như những con trâu rừng động đực, mở hết tốc lực lao về phía nhau bất chấp hậu quả, "ầm", một tiếng va chạm khủng khiếp vang lên, lòng bàn tay Lâm Đình rách toác tẽ dại cả ra, thanh đao trong tay gần như văng mất, hấn hự lên một tiếng đau đớn rồi bay ngược trở lại, lần va chạm vừa rồi Lâm Đình ăn chút thiệt thòi.

Lâm Đình vốn là muốn vận hết sức lực định bụng một đao chém đôi cái lang nha bổng của tên dã man kia, bảo đao của hấn vốn không phải là mặt hàng bình thường khi truyền chân khí vào càng là chém sắt như chém bùn, nhưng cái lang nha bổng của thằng cha kia nặng đến sáu bảy mươi kg là ít, to còn hơn bắp đùi của người trưởng thành, chế tạo chỉ bằng thép đặc thông thường, nhưng lượng biến dẫn đến chất biến, Lâm Đình muốn một đao chém đứt quả là quá sức rồi.

Khi Lâm Đình lùi lại một đoạn khá xa gần chục mét, phải nói là bay ngược lại thì đúng hơn, rốt cuộc không nhịn nổi nữa phun ra một búng máu bầm, mới miễn cưỡng bình ổn lại khí huyết đang quay cuồng trong người.

Hấn vốn có tu vi Phạm cảnh tầng bảy, thân thể lại vượt xa tu sĩ cùng giai, trong người lại có chân khí tinh thuần bảo vệ nội phủ thể mà vừa rồi cũng phải phun ra một búng máu, hai tay chết lặng thì càng không nói đến tên Gấu Đen kia.

Nhìn lại mới thấy tên to xác Gấu Đen chỉ lùi lại bảy mét, nhưng đất dưới chân bị cày thành một rãnh dài từ chỗ va chạm kéo đến hai lòng bàn chân hấn, thì ra là tên to xác này vốn chỉ có tu vi tầng bảy nhưng trời sinh quái lực, một đòn vừa rồi nưộn xung lực cộng với thanh lang nha bổng nặng 75kg của hấn, một bồng đập xuống tu sĩ tầng bảy đảm bảo nát như tương, tu sĩ tầng tám cũng phải mất đi chiến lực mặc người chém giết, thế mà thằng cha trước mặt lông tóc vô thương, chỉ phun ra một búng máu tươi là xong, đã thế thanh lang nha bổng của hấn cũng xém tỵ nữa bị chém đứt bao sao Gấu Đen không hoảng sợ cơ chứ.

Nói thì chậm nhưng thực tế diễn ra rất nhanh, những ý nghĩ lướt qua trong đầu hai bên cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Gấu Đen biết hôm nay chỉ sợ lành ít dữ nhiều rồi, qua một bồng vừa rồi hấn đã thăm dò ra kẻ trước mặt quá mức đáng sợ, cho dù liều mạng phản kháng cũng không lớn, nhiều nhất là khiến đối thủ bị thương nặng mà thôi!

Nhưng làm người có ai không sợ chết, càng là tu sĩ cường đại càng yêu quý tính mạng của mình, người mạnh thì đã sao! dù sao cũng không phải là tu sĩ thật sự, chỉ cần cuối cùng có thể đập chết tên này cho dù bị thương nặng mấy cũng có một tia sinh cơ.

Nghĩ vậy hai mắt đang nhìn chằm chằm Lâm Đình của Gấu Đen dần đỏ lên, "lực" một tiếng nuốt ngược ngụm máu đang trào ra xuống yết hầu, rồi không một tiếng động hấn rống lên một tiếng khủng khiếp "gào", chân phải đập mạnh một phát cả thân hình to lớn như một viên đạn pháo bắn thẳng về phía Lâm Đình.

Áp lực sinh tử tồn vong thật lớn đã kích phát huyết tính của Gấu Đen, sức lực, tốc độ của hấn đều tăng lên ba phần, mỗi bồng đập xuống đều mang theo khí thế lôi đình vạn quân, cho dù có là một chiếc xe tăng chắn ở trước mặt thẳng điên này chỉ sợ cũng bị đập bẹp dẹt.

"Ầm" "Ầm" "Ầm"..... những tiếng động đinh tai nhức óc vang vọng khắp chốn, đến cả thiên địa linh khí cũng bị chấn động tán mát ra bốn phía hình thành khí lưu cường đại, những tiếng "Ầm" "Ầm" càng lúc càng dồn dập, bồng sau của Gấu Đen càng nặng hơn bồng trước, hai mắt hấn giờ đây đỏ quạch như máu, đầu óc trống rỗng chỉ có một động tác duy nhất là vung bồng và đập xuống.

Gấu Đen là bên tấn công Lâm Đình là bên phòng thủ càng khó không thể tả, hai tay Lâm Đình gần như mất đi cảm giác, mỗi bồng Gấu Đen đập xuống là mỗi lần mặt hấn tái thêm một lần, thân hình Lâm Đình đau ê ẩm, ngay cả hai chân cũng không thể nào đứng vững nữa rồi, bắt buộc phải nửa quỳ nửa ngồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, Lâm Đình bây giờ hoàn toàn là dựa vào ý chí, mới có thể duy trì động tác giờ đao cân bằng.

Sau khoảng năm phút những tiếng "Ầm" "Ầm" đinh tai, nhức óc rốt cuộc cũng chậm lại rồi ngừng hẳn.

Khi bụi đất hoàn toàn tan đi, cả người Lâm Đình đã lún sâu xuống mặt đất cả mấy chục cm, từ eo trở xuống hoàn toàn ngập trong đất, hai tay vẫn duy trì tư thế một tay cầm chuôi, một tay đỡ lưỡi đao giờ lên trên đầu, đối thủ của hấn thì đứng im bất động, đồng tử trong hai mắt dần tán loạn, thanh lang nha bổng trong tay Gấu Đen đã gãy làm hai đoạn, nứt nẻ lổ chỗ nhìn như chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ vụn ra vậy.

-Cuối cùng cũng dừng lại rồi sao?

Ầm một tiếng toàn thân Lâm Đình đổ vật ra đất bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đầu Heo

Khi Lâm Đình vừa tỉnh lại thì một cảm giác toàn thân đau nhức truyền đến làm hắn nhăn mặt nhíu mày một trận, cũng may là không đến nỗi bẹp một đồng chả dậy nổi.

Đập vào mắt hắn là một bóng dáng mờ mịt, yếu đuối đứng quay lưng lại phía mình, theo đó là từng đợt u hương nhàn nhàn truyền đến khiến Lâm Đình không nhìn được mà tham lam hít lấy hết đề, trong đầu thâm hồ tư loạn tưởng "à! bà cô này tắm bằng cái quái gì mà thơm thế? đáng tiếc là em nó không mặc váy ngắn, nếu không hôm nay chả phải được mãn nhãn rồi? trời ạ! tại sao lại là một cái áo choàng chết tiệt chứ, nếu lột sạch ra là quang cảnh cỡ nào a!."

Đang lúc háng hái tưởng tượng dâm ý tuân trào, nước miếng rùng rùng thì bất chợt Lâm Đình cảm thấy có gì đó là lạ, vừa nhìn lên liền giật cả mình.

Cô nàng Mộng Lan đó không biết đã quay đầu lại từ lúc nào, đôi mắt mê người đó nhìn chăm chăm vào bộ mặt nước dãi lòng thông của hắn nửa cười nửa không.

Được con gái chú ý thật hạnh phúc, mà được gái đẹp chú ý càng là hạnh phúc trong hạnh phúc, nhưng được gái đẹp chú ý vì nhìn chăm chăm vào mông người ta, đã thế bao nhiêu ý dâm đều hiện hết lên mặt, thì có lẽ chẳng phải chuyện tốt lành gì đang đợi hắn rồi.

Lâm Đình thầm cảm thấy đại sự không ổn, đang muốn bò dậy thì cô nàng Mộng Lan kia đã nhanh tay tiến tới, vô cùng ôn nhu vỗ nhẹ một phát vào ngực hắn, làm cái mạng nhỏ của Lâm Đình xém tí đi tong luôn, cả đời Lâm Đình đã bao giờ được hưởng sự "ôn nhu tuyệt cùng" như vậy đâu, ruột gan hắn bấy giờ vô cùng nhộn nhạo, khí huyết quay cuồng, có mặt xanh mặt vàng gì trong người chỉ muốn phun ra hết, chỉ là như có cái gì đó chặn ở cổ họng khiến hắn phun ra không xong, nuốt vào lại càng không yên, cái cảm giác muốn xả cái gì đó ra khỏi cơ thể, nhưng dù người có cố gắng thế nào cũng không tài nào xả ra được tuyệt đối là loại tra tấn khủng khiếp nhất trên đời đó!

-Ta lấy một ví dụ là khi các người bị tào tháo rượt, ngồi nhà xí vận công nửa ngày trời, cũng không thể lên đỉnh khoái cảm thì có lẽ dễ chịu lắm, hú hú tình trạng của ông bây giờ cũng không khác là mấy đâu hu hu!

Từng tiếng "khắc" "khắc" không ngừng từ cổ họng hắn truyền ra, Mộng Lan ở một bên thì bộ dáng như vô cùng quan tâm đến, ôn nhu hỏi thăm "ai da người làm sao thế? có phải khó chịu lắm không? nhìn người mà ta cũng đau lòng lây nha"

Nghe thế mà Lâm Đình chỉ muốn chửi ầm lên "con đ* khốn kiếp, không phải ông mày chỉ ngắm nghĩa một chút, đã sơ mũi gì được đâu, mẹ ki** có cần cừu hận thế không?"

Nhìn vẻ mặt Lâm Đình có vẻ đã tái xanh, tái ngắt Mộng Lan mới chịu buông cái bàn tay ngọc của mình ra khỏi huyết khí hải trước ngực hắn, vô cùng nhẹ nhàng vuốt vuốt ngực Lâm Đình, người không biết còn tưởng họ là một đôi tình nhân, đang âu yếm vô cùng mặn nồng nữa chứ.

Nhưng khổ nỗi Lâm Đình mà nghe được thẳng nào nói thế, chắc nhảy dựng lên bóp cổ thẳng cha đó đến chết luôn quá.

Bây giờ hắn đã vô cùng thấm thía cái câu nói "độc nhất là lòng dạ đàn bà", trải qua đợt giáo huấn này, từ nay có cho tiền cu cậu cũng chả dám đánh chủ ý gì lên người bà cô Mộng Lan đó, loại hàng này để cho thẳng mập da dày mỡ béo kia hưởng thụ là được rồi.

-À! Lâm Đình tội nghiệp ráng nghỉ ngơi nhé, khách khách, tối nay người ta sẽ tắm rửa sạch sẽ đợi người đến khi dễ đó.

Vừa nói nàng ta còn vuốt nhẹ lên ngực anh chàng khiến lông tơ và thẳng nhỏ của hắn cùng nhau dựng đứng lên, rồi mới nhẹ nhàng bỏ đi.

-E hèm chỗ này cần giải thích tý, lông tơ dựng đứng là bởi vì ta sợ, nói giỡn bị chính một trận không sợ mới là lạ, còn thẳng nhỏ... e hèm cái này là vấn đề sinh lý, phải nói là con nhỏ đó quá ngon, chỗ lồi, chỗ lõm, đã thế lại bày ra tư thế mời chào cộng thêm mấy lời mập mờ, chẹp chẹp thì bố thẳng đàn ông nào chịu nổi.

Khoái cảm cộng với sợ hãi, biết chắc nếu đi thì đến xương cũng chả còn, nhưng người không đi không có nghĩa là người không nghĩ tới cái vụ chết trên bụng đàn bà a!

Chỉ là bây giờ có cho thêm mười lá gan nữa Lâm Đình chả dám bén mảng lại gần em nó, một món nắn huyết nho nhỏ đã khiến cu cậu nuốt không trôi, ai

biết cô nàng còn cái gì đại loại như "Liệt dương đại pháp" không? lúc đó thì có mà khóc tiếng mán à, ổng đây còn chưa muốn tiết đường con cháu "ta đây đang tu tiên ngon lành chưa có ý định đổi qua Quý Hoa Bảo Điện đâu!"

Miền cường bỏ dậy lần nữa, Lâm Đỉnh bắt bản thân ngồi xếp bằng, bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, phải nói là trải qua lần chiến đấu trước hắn thấy mình còn thiếu sót ở rất nhiều mặt, nếu không dựa vào chút tiểu xảo, cộng với may mắn thì Lâm Đỉnh đã ngã xuống rồi, thân thể hắn mạnh mẽ, nhưng còn chưa mạnh đến độ một bồng đập xuống vẫn nguyên vẹn đâu, chỉ sợ cũng không khác gì người thường nát còn hơn tương à nha.

Hắn đã thấy qua tên béo và Vô Danh thi triển thân pháp, nhất là tên béo cả cái núi thịt khổng lồ vậy mà tốc độ di động nhanh đến khó tin, so với kẻ chỉ cậy mạnh như hắn thì đúng là so thỏ với rùa, nếu trận đấu vừa rồi hắn có thân pháp nhanh như tên béo, cộng với thanh đao trong tay thì việc quái gì phải liều sống liều chết, cứng chọi cứng như vậy, lùi một bước cũng không cần nhanh như tên béo, chỉ cần nhanh hơn kẻ thù một chốc cũng đủ miếu sát rồi à.

Chú thích: khái niệm "miếu sát" không nhất thiết là phải một quyền, một bồng, một cơn vừa vào trận đập cho đối thủ một nhát chết tươi, nát bét thì mới gọi là miếu sát nha, miếu sát là trong bất kì tình huống nào, cho dù bị người ta chém te tua sơ mướp, gần toi cái mạng nhỏ nhưng bản thân chỉ cần xuất một chiêu, làm đối thủ hồn du địa phủ đều được gọi là miếu sát.

Nói đi nói lại việc này cũng không thể trách Lâm Đỉnh hắn được, từ lúc hắn tu tiên đến giờ mới có bao lâu? mấy người Vô Danh tu luyện đã bao lâu? đương nhiên một kẻ chỉ chăm chăm luyện công như Lâm Đỉnh, về mặt thực chiến, võ nghệ, lịch duyệt, làm sao thể sánh được chứ?

Hắn vốn chả phải là kẻ luyện võ gì đó, từ nhỏ việc khi nam phách nữ cũng chưa từng đến lượt hắn, chưa kịp làm gì thì đã bị người ta đánh cho u đầu, khóc bù lu bù loa chạy về méc mẹ rồi, nói chung là thuộc loại tư chất nát bét, nếu không nhờ công pháp thần kì, cộng với thằng cha Chư Thiên kết nghĩa ra tay dẫn độ vài lần, có khi cu cậu vẫn đang lết đệt ở cửa vào ấy chứ.

Lâm Đỉnh biết bản thân mình còn thiếu sót rất nhiều, nhưng hắn dèch phải thân, đầu phải loáng cái võ nghệ siêu quần, công lực tăng vùn vùn, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ được, có được tu vi hiện thời đã là may mắn ông bà ông vài phù hộ rồi, cái gì cũng cần thời gian để trưởng thành, để phát triển, Lâm Đỉnh hắn đương nhiên cũng cần, mà còn là vô cùng cần nữa là đằng khác.

Sau một giờ liên tục vận hành Chư Thiên Tạo Hóa công cơ thể Lâm Đỉnh cũng khôi phục được một chút, ít ra bây giờ cũng có vài phần sức lực tự vệ, không đến nỗi như cá nằm trên thớt mặc người chém giết nữa.

Lâm Đỉnh cũng không biết hắn phục hồi như vậy đã vô cùng khủng bố rồi, người tu tiên khác ở Phàm cảnh khi chân khí và thể lực tiêu hao một nửa, cũng phải ngồi đả tọa luyện công cả ngày mới có thể khôi phục lại vài phần, càng không nói đến toàn thân kiệt quệ đến nỗi ngất xỉu, không có cả tuần là không xuống giường được chứ đừng nói đứng dậy chạy nhảy, Lâm Đỉnh trong một tiếng có thể đứng dậy bình thường, thậm chí dư ra vài phần sức lực tự bảo đã là quá biến thái rồi, thể mà cu cậu vẫn lâu bầu bất mãn hiềm sức khôi phục quá chậm.

Nếu để cho kẻ khác biết được, con hàng này chỉ cần một giờ chân khí, sức lực đã khôi phục quá nửa sau một phen liều mạng thì không tức điên lên mới là lạ.

Chẳng qua mà để cho Lâm Đỉnh nghe thấy, anh chàng chắc cũng chỉ khịt mũi khinh thường.

-Ông đây tu luyện Chư Thiên Tạo Hóa công, thuộc loại nghịch thiên thần pháp chỉ có thể ngộ không thể cầu, các ngươi muốn nhanh hơn ta à? vậy kiếm vài bản xài chơi đi ta đây đâu có cấm.

Kẻ khác:

-Mẹ ki** ngươi cũng biết đó là nghịch thiên thần pháp chỉ có thể ngộ không thể cầu, móa thằng khốn ngươi bảo bọn ta đi đâu kiếm đây, đúng là tức chết người mà!

Lâm Đỉnh vờn vai vận động vài cái khiến xương cốt vang lên răng rắc, lại nhìn sắc trời cũng đã về chiều khiến hắn tưởng là mình đã ngủ mất toi cả ngày.

Đang muốn đi tìm bọn Vô Danh thì bọn họ đã toàn bộ quay trở lại rồi, nhìn thấy Lâm Đỉnh tinh thần sáng khoái, dường như thân thể đã hồi phục sau chiến đấu thì vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì.

Mỗi người đều có bí mật của chính mình, Trương Bình Phàm có, Vô Danh có, Mộ Dung Lan có, vậy Lâm Đỉnh nếu có thì cũng là việc bình thường, kẻ không có bí mật gì, vậy chỉ có thể là một kẻ đã chết hoặc sắp chết mà thôi.

Lâm Đỉnh nhìn thấy cả đám quay lại thì cũng hơi kì quái, không phải bây giờ nên do thám động tĩnh đợi thời cơ hành động sao?

Nhìn thấy Lâm Đỉnh có vẻ nghi hoặc Trương Bình Phàm lập tức tiến đến nói.

-Tĩnh dậy rồi à, ta nói Lâm Đỉnh này ngươi cũng quá vô dụng đi, chỉ là một tên đạo phi thể mà gây nên động tĩnh ầm trời vậy, đã thế lại bị người ta đập cho bẹp một đồng nhừ cả ra, nếu không phải ông đang ở gần đó kịp vác ngươi về đây, thì đúng là chết mất xác rồi còn gì, lại tốn công bọn ta thuê người khóc mướn!

Lâm Đỉnh nghe thế chỉ muốn bóp thẳng mặt này chết tươi, nói kiểu mẹ gì thế, có cần ác miệng vậy không, chả phải ông vì cái kế hoạch chết bầm của thằng béo nhà ngươi à, không có công lao cũng có khổ lao, việc quái gì bố phải liều mạng chém chém giết giết gì cho mệt, nếu không phải thế có khi ông đang an ổn nằm trên bụng em nào đó mà nghiên cứu ý nghĩa của sinh mệnh ấy chứ!

Với ánh mắt ai oán, tòm lợm mọc ra trên mặt thằng cha đối diện, Trương Bình Phàm cứ cảm thấy gai gai thế nào ấy, ngay cả Vô Danh đứng cách một

khoảng da gà cũng nổi hết cả lên.

Rốt cuộc Lâm Đình không nhịn được nữa rống lên.

-Đậu má các ngươi còn có tý lương tâm nào không, hú hú ta đây liều mạng sống chết, vất vả lắm mới chém được ba tên đạo phi, xém tý đi tong cái mạng nhỏ, các ngươi không khen thì chớ còn xát muối vào vết thương là thế nào, thử hỏi xem thiên lý ở đâu, công đạo ở đâu hú hú.

Nghe con hàng đối diện nước mắt nước mũi tèm lem, miệng thì như heo chọc tiết hùng hổ chỉ trời mắng đất, cứ như là công thần đệ nhất thiên hạ vậy, tên béo không nhịn được nữa cũng gào toáng lên.

-Móa ngươi còn dám mở miệng kể công, ngươi giết người cũng không có sai, mẹ kiếp sai là ở chỗ ngươi làm ra động tĩnh lớn như vậy làm gì, còn sợ bọn đạo phi gần đó không biết à? ta lạy ngươi, chúng ta đang chơi đánh lén đó, ngươi giết người thì một đao đâm vô, một đao rút ra thấy máu là được rồi, có phải ngươi muốn bọn đạo phi khốn kiếp đó ùa ra chém cả bọn thành thịt băm thì mới vừa lòng không?

Lâm Đình thấy thằng béo trước mặt không thêm để lại cho mình chút mặt mũi nào, cũng nổi điên gào lại.

-Đậu xanh rau má, cà na xí muối, móa dù gì ta cũng xém chết ngươi nói dễ nghe chút không được à, ta cũng muốn một đao giải quyết đối thủ lắm chứ, nhưng bọn nó đông người hơn, trong đó còn có một tên tu vi cao hơn ta, ngươi bảo ta đánh thế nào đây? Lâm Đình ta thấy mình đã làm tốt lắm rồi!

Nhìn vẻ mặt tức giận đùng đùng của thằng cha đối diện Trương Bình Phàm chỉ cười lạnh trả lời.

-Làm tốt? Tổ cha nó mở miệng ra mà không biết xấu hổ, như thế gọi là làm tốt hả? ngươi là tu sĩ núi Thông Thiên lưng danh tu tiên giới, đối phó với mấy tên đạo phi lại phải nhờ vào thủ đoạn ám toán mới hạ được hai người, solo với một tên cùng giai lại bị đối phương đập cho gần chết, đã thế lại còn thu hút sự chú ý của đạo phi đoàn Huyết Hải làm kế hoạch của ta xém tý đổ bể, ngươi giết người sướng thì sướng rồi, nhưng lại để cả bọn phải đi chùi đất cho thằng nhãi nhà ngươi, nói đi tổ bà nó, rốt cuộc là tốt kiểu gì đây?

Lâm Đình:

-Thằng mập kia nói chuyện có lý tý đề, bọn nó đông hơn, tên kia lại có thần lực trời sinh ông đánh đấm ngon thế còn muốn gì nữa?

Trương Bình Phàm thấy con hàng kia vẫn gân cổ lên cãi, cũng lười chả thèm nói nữa quay sang hỏi hai người Vô Danh.

-Hai người các ngươi rốt cuộc là ai lên nấn gân thằng cha nào bò này cho ta cái, để ta ra tay thì hẳn lại không phục à!

Vô Danh đang định tiến lên thì bị một cánh tay mềm mại chặn lại, ngoài Mộng Lan thì còn có thể là ai chứ.

-Vô Danh ngươi nhường cho ta đi, đã lâu không vận động xương cốt cũng có chút ỉ ngứa ngáy, vừa lúc lấy tên bị thịt này luyện tập thật tốt à!

Vô Danh nghe thế cũng chậm rãi gạt đầu lui qua một bên bày ra bộ dạng ông là cao thủ, khí định thần nhàn như thể Lâm Đình bị đập thành đầu heo là chắc chắn rồi, Lâm Đình thấy cảnh đó thì nghiêng răng kèn kẹt trong lòng thầm nghĩ.

-ĐCM các ngươi đúng là khinh người quá đáng, thằng cha Vô Danh kia thì cũng thôi đi, dù sao ông đây cũng biết được vài phần bản lĩnh, nhưng tổ bà nó một con đàn bà cũng dám cười lên đầu, lên cổ ta là thế nào, hồ không phát uy các ngươi lại cho ta là con mèo bệnh à?

Lâm Đình trong lòng bùng bùng lửa giận, hẳn hôm nay là tu sĩ Phàm cảnh tầng bảy, nếu tính cả chân khí ẩn chứa trong người thì gấp phải tu sĩ tầng tám cũng có lực đánh một trận, thế mà hai thằng khốn này đúng là quá xem thường hẳn, lại để cô nàng Mộng Lan ra ứng chiến, khi nào mà Lâm Đình ta yếu đến nỗi ngay cả một con con đàn bà cũng đánh không lại chứ?

Trương Bình Phàm nhìn thấy Lâm Đình bùng bùng lửa giận, làm sao không biết được thằng cha kia nghĩ gì, khoe miệng lộ ra một nụ cười âm hiểm, vui vẻ tuyên bố.

-Hắc hắc, Lâm Đình à ta biết ngươi không phục, không sao, chỉ cần ngươi có thể đè bà cô này xuống, vậy thì được rồi bọn ta cũng không có gì để nói, còn muốn nấn muốn bóp gì là tùy ngươi thôi, nhưng điều kiện là phải đè được nàng ta xuống đó ha ha!

Đoạn đầu thằng mập bị ỏi còn nói khá to, nhưng đoạn sau hẳn ta lại chạy đến sát bên tai Lâm Đình thì thầm, vẻ mặt có bao nhiêu dâm dăng, hèn mọn đều lộ ra hết.

Lâm Đình bị thằng béo kích động thì lửa giận bùng bùng lập tức bị thay thế bằng lửa dục phừng phừng, cứ nghĩ đến cái thân hình chỗ lõm chỗ lõm của cô nàng đối diện là máu nóng trong người anh chàng lại chảy rần rần, mới nhìn thôi mà thằng nhỏ trong quần đã dựng đứng cả lên, nếu bản thân được nằm đè lên cái thân thể mỹ lệ đó....trời ạ! là sự tình tuyệt vời cỡ nào a!

Chưa giao chiến mà thân thể Lâm Đình đã nóng bùng bùng, nước dãi lòng thông, hô hấp ngày càng dồn dập, dưới quần bắt đầu còn cộm cộm lên.

Mộng Lan ở phía đối diện hơi hiếu kỳ về việc Trương Bình Phàm rốt cuộc đã nói cái gì với thằng cha kia, vốn đang muốn hỏi lại nhưng đột nhiên nhìn thấy tình trạng của Lâm Đình đối diện, thì cô nàng đại khái cũng hiểu được thằng mập kia đã nói cái gì, mặt mày của Mộng Lan đột nhiên lạnh như sương giá, nhưng rồi khoe miệng khẽ nở một nụ cười mê người liếc về phía tên béo.

Trương Bình Phàm vốn đang vô cùng đắc ý vì biểu hiện của Lâm Đình, trong đầu cũng đang ôm một đồng dâm ý, thì bất chợt nhìn thấy Mộng Lan liếc về

phía bên này, không hiểu tại sao lông tơ trên người hắn đều dựng đứng hết cả lên, thẳng nhỏ trong quần cũng co rút lại.

Đột nhiên một tiếng động như sói tru lên "gào", thì ra là Lâm Đình phát động tấn công về phía Mộng Lan, chỉ là bộ dạng hắn bây giờ..... phải nói thế nào nhỉ? à đúng rồi có chút không giống người, hai mắt mở lớn, miệng há to lưỡi thè cả ra ngoài khiến từng đợt nước bọt nhiều xuống theo gió tung bay phát phor, hơi thở gấp gáp, tốc độ lao đến càng là khủng bố phải nhanh gấp đôi hình thường có dư, hai cánh tay tạo thành hình gong kiếm, như muốn một phát vỗ lấy thân ảnh nhỏ nhắn trước mặt mà gãy vỡ một phen vậy.

Nhìn thấy bộ dạng của thẳng cha phía trước, mặt mày của Mộng Lan bỗng trở nên tái xanh tái mét vì tức giận, tên béo và Vô Danh ở một bên cũng tất tiếng thầm giọng ngón giữa lên, móa người muốn gái cũng không cần tạo hình tôm lợm vậy chứ, đúng là mắt mặt đàn ông mà, bọn ta khinh bỉ người!

Nhìn bóng dáng yếu điệu phía trước dường như chỉ cần thò tay ra là có thể chạm đến vậy, hơi thở của Lâm Đình càng gấp gáp tốc độ vỗ tới lại nhanh hơn vài phần.

Mộng Lan vẫn mặt mày tái xanh tái mét đứng đó, đến khi hai cánh tay Lâm Đình dường như sắp chạm vào người nàng, Lâm Đình chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, mỹ nhân sắp đến tay lại biến đi đâu mất khiến cu cậu vỗ huyệt vào không khí xem tý thì bắt ếch luôn.

Không để cho Lâm Đình kịp hồi thần lại chẳng biết từ lúc nào Mộng Lan đã xuất hiện phía sau lưng hắn, trong tay nắm một cái gậy gỗ to bằng ngón chân cái, nhưng thế thì cũng thôi đi chỉ là khổ nỗi cái gậy đó không hề lưu tình chút nào gõ một cái "cốp" rõ to lên đầu Lâm Đình, khiến anh chàng đau đến chảy nước mắt, đầu u một cục vội vàng ngồi thụp xuống, chỉ là Mộng Lan làm sao dễ dàng bỏ qua, cái chân ngọc xuất ra một cước, giông thẳng vào ngực Lâm Đình, vừa đúng lúc anh chàng theo quán tính ngồi xuống, kiểu này thì có tránh đằng trời, lãnh trọn một cước đau thấu tim gan, cái thân nặng bảy mươi kg của hắn dưới cú đá của Mộng Lan cũng chả khác quả bóng là mấy, không tự chủ được bay ngược trở lại phía sau.

Lúc này trong lòng Lâm Đình lura dục đã tất ngóm từ vào giờ, từ ngực và đầu truyền đến từng đợt đau nhức cường liệt khiến mồ hôi lạnh ứa cả ra, rốt cuộc Lâm Đình may mắn còn có vài phần bản lĩnh giữ nhà, khi còn lơ lửng trên không lập tức xoay một vòng rồi tiếp đất, tuy phải lùi cả chục bước mới ổn định lại thân thể nhưng vẫn không đến nỗi bị knock out lúc đó thì mới gọi là mặt mũi mặt sạch.

Cứ nghĩ xem một thẳng cha cao mét tám, mét chín, nặng cả 75kg, bị một cô gái liễu yếu đào tơ nặng chưa chắc đã đủ 45 kg cao khoảng 1 mét 66, một đòn hạ gục thì đúng là dọa người à nha, nếu mà bị một hít đo sần thì Lâm Đình mặt có dày đến mấy, chắc sau này khỏi cần ra ngoài kiếm cơm luôn quá.

Hai tay Lâm Đình một tay ôm đầu, một tay ôm ngực xoa xoa, đau đến nỗi xem tý ứa cả nước mắt, miệng thì chửi ầm cả lên.

-Mộng Lan người thực nữ chút được không, mẹ ki** dữ dằn vậy sau này ế cha nó mất còn gì, lúc đó lại phải nhờ đến ta an ủi nỗi buồn chốn khuê phòng nữa thì khổ.....

Không để cái mồm thối của hắn nói xong bóng dáng Mộng Lan nhoáng một cái đã xuất hiện trước mắt, lại đánh ra một gậy trời giáng, Lâm Đình tuy cũng có đề phòng nhưng làm sao lại ngờ được tốc độ của Mộng Lan lại nhanh đến thế, tiếp tục lãnh thêm một gậy vào đầu, lần này còn mạnh hơn lần trước vài phần khiến cu cậu gào toáng cả lên, "nghao ô, ta muốn hiếp người a...a...a, đề tiện a, ti bi a, đánh lên hèn hạ à nha, đau quá hú hú, ta nhìn đủ rồi trước bắt người lại tiền gian hậu sát cái đã hú hú đau quá"

Lâm Đình bất chấp đau đớn, vừa chảy nước mắt vừa đánh ra một quyền nhắm thẳng khuôn mặt xinh đẹp kia mà đâm tới, trúng một quyền này bất kể là tuyệt thế nhan sắc cỡ nào cũng phải trở thành mỹ nhân gấu mèo hết.

Mộng Lan vốn đã lura giận dưng dưng, lại bị thẳng cha trước mặt nói ra những lời khinh bạc khó nghe khiến nàng nổi điên lên, thấy một quyền của Lâm Đình đánh tới cũng không né, không tránh, lại xuất ra một cước "bộp" một tiếng rõ to, quyền của Lâm Đình chỉ cách trước mặt Mộng Lan một tấc, thậm chí quyền phong còn thổi bay mạng che mặt của nàng xuống đất làm lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, tuyệt luân làm mê đắm bao con tim, nếu có tiên nữ thật thì chỉ sợ là cũng chưa chắc có thể so sánh với khuôn mặt đó.

Chỉ là lúc này cả ba thẳng đực rựa ở nơi này chả còn tâm trí nào để ngắm nhìn cái khuôn mặt tuyệt mỹ đó nữa, Lâm Đình lúc này hai chân đã khép chặt vào nhau, hai tay ôm chặt đứng quần, mặt mày tái mét, toàn thân run run, trong cổ họng như bị nghẹn lại phát ra từng tiếng "khực...." "khực..." "ư..." "u..."

Vô Danh và Trương Bình Phàm ở bên cạnh thấy thế không nhìn được mà hai chân cũng khép chặt lại, hai tay ôm chặt thẳng nhỏ, mặt quay đi không nhìn thẳng cảnh trước mắt, cổ họng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, như thể chỉ sợ trứng của mình không cẩn thận phải tọt lên họng như thẳng cha Lâm Đình kia thì bỏ mịa.

Mộng Lan nhìn Lâm Đình đối diện khoe miệng run run, mồ hôi không ngừng vãi ra, cổ họng phát ra từng tiếng không rõ nghĩa, chỉ khẽ chìa ra một ngón tay đẩy nhẹ lên trán Lâm Đình, cái thân nặng hơn bảy mươi kg đó lập tức đổ "rầm" ra đất mất ngay năng lực tự vệ.

Nhưng như vậy không có nghĩa là xong việc, Mộng Lan liền vứt cái gậy trong tay đi, sau đó tiến sát lại gần chỗ Lâm Đình nằm xuống.

Ác mộng của Lâm Đình lập tức bắt đầu, "bộp" "gào" mắt trái của anh chàng lập tức biến thành gấu mèo, sau đó không đến vài giây mắt phải cũng chịu chung số phận, sau khoảng năm phút từng tiếng gào thảm thiết không ngừng vang lên "gào" "hú hú" "hu hu", dám có chủ ý với bà à? này thì chủ ý, này thì hiếp trước giết sau "bốp" "a...a.....gào", sao thoải mái khó nói nên lời à, người gào đi, gao rát cổ họng đi em "ư..gòà...hức..."

Khoảng mười lăm phút sau từng tiếng kêu gào thảm thiết mới dần dần dừng lại, trong mười lăm phút đó Trương Bình Phàm và Vô Danh ở xa không nhìn được mà càng phải ôm chặt đứng quần, dương mắt nhìn cô nàng kia vừa cười lên người Lâm Đình vừa tung nắm đấm liên tục vào cái mặt thẳng cha kia, trong lòng thầm tụng niệm kinh siêu độ.

Sau khi thư giãn gân cốt, có lẽ thấy cũng đủ đô rồi Mộng Lan mới chịu dừng tay, về mặt thoải mái mồm ở đâu ra cái mạng che mặt khác đeo lên như vừa

được thư giãn xong vậy, khi Vô Danh và tên béo nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Đình cũng không thể nào mà không cảm thấy xót cho thằng cha này.

Mặt mũi Lâm Đình lúc này bầm dập, hai mắt thâm quầng tím xanh, mũi thì chảy máu ròng ròng, hai má thì dính vài cái dấu tay hồng hồng, đúng là thảm đến không thể thảm hơn.

Lại thấy Vô Danh và Trương Bình Phàm nhìn về phía mình với vẻ mặt quái dị Mộng Lan ồ ồ trả lời.

-Hai người nhìn người ta làm gì? ta xấu hổ đó, người ta là thực nữ mà!

Vừa nghe thấy câu này Vô Danh và tên béo tròn trắng mắt, trong lòng thầm nghĩ.

-Người là thực nữ? móa người là thực nữ thì mấy con khủng long cái trong thiên hạ này đều là hoàng hoa khuê nữ hết bà nó rồi!

Lâm Đình đang nằm ở phía xa nghe được mấy lời đó phản ứng càng trực tiếp hơn, thân thể co giựt vài cái rồi bất động luôn.

Tên béo tuy trong lòng có hơi ớn lạnh nhưng ngoài mặt lại xum xoe nịnh bợ, nhìn cái bộ dạng của thằng béo này có khi cô nàng kia bảo liếm chân chân, anh chàng cũng không do dự liếm sạch từ dưới lên trên ấy chứ.

-Đúng, đúng, nàng là thực nữ mà, đáng đời thằng cha đề tiện kia, lại dám có chủ ý xấu xa với nàng, Mộng Lan nàng ra tay hay lắm ta thấy thật tuyệt đó, không bằng mỗi ngày ta để nàng ra tay vài lần a, rất dễ chịu đó!

Thằng béo vì lấy lòng gái không hề do dự mang Lâm Đình ra làm cái bao cát miễn phí, khiến cu cậu đang giả vờ xỉu ở đằng xa tức sùi bọt mép.

Thấy Mộng Lan không nói gì chỉ khẽ cười, Trương Bình Phàm trong lòng mừng hóm tưởng là Mộng Lan đã đồng ý, thế là vội chạy lại chỗ Lâm Đình co giò sút vài cái vào mông cu cậu miệng nói.

-Ê ê dậy dậy, đừng có giả chết, Mộng Lan muội muội đánh yêu có vài cái đã bẹp giường, bà nội nó người có phải đàn ông không thể? đừng có giả vờ ăn vạ với ta!

Vừa nói tên béo vừa co giò sút vào cái mông của Lâm Đình, khiến cái thân tàn của hắn đau đến méo miệng, vội bật dậy.

-Thằng mập kia ta là người bị thương đó, nhẹ nhàng chút không được à, đánh yêu? móa người bị ăn đòn không phải là người đương nhiên là người nói mà không thấy đau hông rồi, đây này nhìn mặt ông đi, người mở to mắt ra mà nhìn cái mặt bị đánh yêu của người đi hú hú.

Trương Bình Phàm cũng hơi chột dạ khi thấy rõ cái bản mặt của Lâm Đình, đúng là so với heo còn giống heo hơn à nha!

Anh chàng cũng là hơi giật mình mà thôi nhưng vẫn lên mặt giáo huấn, chả hề cảm thấy một chút tội lỗi hay áy náy nào.

-Không phải chỉ là mấy vết thương nhẹ thôi sao? người có phải đàn ông không thể mới xước xước ngoài da tí chút đã gào toáng lên như mấy mụ đàn bà vậy, trời ạ khí khái nam nhi của người ở đâu vậy hả?

Trong lòng vô si mặc niệm "huynh đệ người biết điều chút đi, dù sao cũng ăn no đòn rồi, lại giờ mặt ra cho người ta đánh tiếp có sao đâu, hạnh phúc của đời ta hoàn toàn là dựa vào huynh đệ người đó!"

Nếu mà biết được trong đầu thằng mập kia nghĩ cái gì thì Lâm Đình có khi liều mạng với hắn thật, nhưng vấn đề là cu cậu không biết đã thế lại còn bị tên mập lôi vấn đề có phải đàn ông không ra làm khó, khiến Lâm Đình phải nuốt ngược con giận vào lòng.

-Ài thế có phải hay không, chỉ là mấy vết thương nhỏ mà thôi, vài bữa khỏe ngay ấy mà!

Lâm Đình.....

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ảo Ảnh Bí Pháp

-Chết tiệt, ta vậy mà đã ngủ gần hai ngày rồi đó hả?

-Thằng béo kia người có giỡn không thế?

Trương Bình Phàm:

-Thừa lời, người ngủ li bì như heo chết bọn ta có gọi thế nào cũng không dậy, bây giờ còn nói cái gì nữa!

Nghe thế Lâm Đình có hơi choáng, từ nhỏ đến giờ hắn có bao giờ làm giấc nào thẳng cẳng thế đâu, nghĩ lại mà sợ, nếu không phải thẳng mập kia kịp khiêng mình về, không khéo có khi giờ này đến xương cũng chả còn!

-Vô Danh bây giờ bọn đạo phi kia thế nào rồi? kế hoạch có gì thay đổi không?

Vô Danh:

-Còn có thể thế nào nữa, người làm âm trời vậy trừ khi bị điếc mới không thấy gì, huống chi là tu sĩ chúng ta, bọn đạo phi đó hiện giờ tăng cường canh gác gấp mấy lần rồi, muốn lên vô đánh lên chính là nằm mơ.

Nghe thế Lâm Đình cũng có phần hối hận, giả mà lúc đó hắn đừng đánh giá thực lực của mình quá cao, tự tin bành trướng thì đâu đến nỗi, giờ thì hay rồi nhiệm vụ lần này thất bại không thể đòi lấy pháp khí lợi hại tích trữ trong tộc, vậy cuộc chiến thảm thiết hai tháng sau hi vọng giữ mạng cho cả bọn càng thêm khó khăn, tất cả chỉ tại hắn làm hỏng chuyện, nếu có ai vì thế mà ngã xuống thì hắn còn mặt mũi nào mà sống tiếp chứ?

Nhìn vẻ mặt sầu khổ đầy vẻ hối hận của hắn Trương Bình Phàm cũng không nở nào đổ dầu vô lửa nữa, mở miệng nói.

-Khà khà người cũng đừng bày ra cái bộ mặt ăn vạ đó nữa, kế hoạch tuy có ảnh hưởng tí nhưng cũng chưa thất bại đâu, móa nhìn cái khuôn mặt bí ị của người làm ông cũng khó chịu theo.

-Cái gì? thẳng mập kia sao không nói sớm, hủ hủ làm ta mất công giả bộ ảo não, thẳng mập chết bầm rõ ràng là người cố ý, hại ta thật thảm làm này giờ đang kiểm kê vận công cổ nhỏ ra vài nước mắt, con bà nó chơi nhau quá!

Bây giờ đến lượt tên mập ghen hòng, nhìn con hàng kia hớn hờ lời mặt thật, Trương Bình Phàm xem tý xông lên bóp cổ thẳng cha kia chết toi, móa diễn xuất quá thật làm anh béo của chúng ta xem ra cũng bị lừa!

Cũng may khoản tu tâm dưỡng tính của Trương Bình Phàm khá mạnh, khí vận đan điền bình ổn nội tức, nuốt ngược xung động muốn bóp cổ thẳng cha kia vào lòng, trong đầu ác độc nghĩ.

-Người cứ đắc ý đi, hớn hờ đi, việc hay còn ở phía trước à nha, xem ông đây chơi chết người thế nào!

Càng nhìn Lâm Đình Trương Bình Phàm càng cảm thấy vui vẻ, thậm chí trên khóe môi còn nở một nụ cười cao thâm, khiến cu cậu đang hớn hờ đi phía trước khuôn mặt đột nhiên cứng đờ, lông tóc trên người dựng đứng hết cả lên.

Lâm Đình thầm cảm thấy đại sự không ổn, đang muốn thi triển công phu bôi mỡ vào chân mà phần, thì một cánh tay núc ních thịt béo không biết từ lúc nào đã nắm chắc một bên vai của hắn, chỉ là lực đạo có hơi "nhẹ nhàng" kinh hồn, khiến cu cậu đau đến méo cả mặt, thế này thì đừng nói là chạy, chỉ cần giữ cho cái bà vai của hắn không bị bóp nát đã là phải tạ ơn trời đất rồi.

Nhìn khuôn mặt thẳng mập núc ních thịt, đôi mắt hí khép lại thành đường chỉ dài đang tươi cười với mình, Lâm Đình khó khăn cố nuốt một ngụm nước bọt.

-Áy chú mày sao thế, ta đã nói xong đâu vội gì chứ? kế hoạch tuy không ảnh hưởng nhiều nhưng dù sao cũng đã bị ảnh hưởng, mà sắp tới đây là chiến đấu sống chết không có chỗ cho sai lầm, một sai lầm nhỏ cũng có thể dẫn đến kết quả vô cùng bi thảm, người nói xem có phải chúng ta nên làm gì đó để đảm bảo mọi việc diễn ra theo đúng dự tính không nhỉ?

Nhìn cái bản mặt béo ị vô hại đó mà Lâm Đình rợn hết cả người nhưng vẫn phải miễn cưỡng trả lời.

-Đúng à, nên dự phòng trước thì hơn, theo ta thấy các người lao lên chém giết, ta ở đường sau đoạn hậu là được rồi, có gì kiếm thu chiến lợi phẩm luôn, ài Lâm Đình ta tài nghệ thấp kém lao lên trước chỉ sợ vướng chân cả bọn, thôi thì tên mập người da dày thịt béo lao lên trước mở đường vậy.

Nhìn thẳng cha này vô si giữ sạch mọi trách nhiệm, đã thế còn bị ỏi đến nỗi đi sau cùng, để cho còn hàng này đoạn hậu không khéo vừa thấy bóng địch anh chàng đã chạy mất dép rồi, đối phó với loại mặt hàng dễ tiền này phải dùng biện pháp mạnh à nha.

-Hắc hắc ta biết ngay là người sẽ nói thế mà, cũng may ông đây đã dự liệu trước rồi, việc mở đầu tiến công sẽ do người đảm nhận, ta và Vô Danh hai bên Mộng Lan sẽ đoạn hậu, mọi người không có ý kiến gì chứ?

Vô Danh.

-Ta tán thành.

Mộng Lan

-Ta cũng tán thành.

Lâm Đình.

-Ta phản đối, hủ hủ ta có ý kiến, ta không đồng ý, tại sao là ông dẫn đầu chứ?

Nhìn con hàng kia gào lên còn hơn cả heo chọc tiết Trương Bình Phàm chỉ cười lạnh.

-Hắc hắc phản đối vô hiệu, sao nào? ngươi muốn lấy đồng hiệp ít một mình chống lại ba người chúng ta à?

Nhìn bộ mặt trắng trẻo của thằng mập kia, Lâm Đình vô cùng, vô cùng muốn đập bẹp nó ra, sau đó nhảy lên đánh rầm vài cái, chỉ là khi nhìn thấy cái nụ cười gian của thằng mập, cộng với thằng cha Vô Danh đang bẻ tay ròn rốp, còn cả cô nàng Mộng Lan kia nữa, chỉ cười cười nhìn vào khoảng giữa hai chân hắn, là Lâm Đình tái xanh tái mét mặt mày, làm gì dám phun ra chữ "không", trong hoàn cảnh này mà mà từ chối chẳng phải muốn chết thì là gì, không phải sách có câu:

-Quân tử báo thù mười năm chưa muộn đó sao, mà quên phi phi ông hình như đêch phải quân tử thì phải, bỏ đây không nhịn được mười năm thằng mập kia người đợi đó, còn cả đôi câu nam nữ kia nữa ông nhớ rồi.

Cố gắng nuốt ngược oán hận vào tim, cu cậu vẫn phải bày ra bộ mặt tươi cười roi roi.

-Tốt! không có ai phản đối phải không, một lần cuối cùng rút cuộc có ai phản đối không? Con bà nó cơ hội cuối cùng đây nhé! rồi xong, một lời đã định Lâm Đình người đi trước mở đường, à quên Lâm Đình người đi trước có lẽ lùi lại thì Mộng Lan ở đường sau có khi thu kiếm không kịp nhờ tay chém nhảm thì bỏ mịa, thế nên đừng có lỡ nhá.

Nhìn thằng mập kia tự biên tự diễn, đã thế đoạn sau chính là uy hiếp trần trụi, khiến Lâm Đình hận đến nghiến răng kèn kẹt, nhưng chịu thôi ai bảo bọn nó người đồng thể mạnh Lâm Đình hắn cũng chỉ còn nước nhận mệnh vậy.

Thấy Trương Bình Phàm cũng đã dạy dỗ xong con hàng kia Vô Danh mới tiến lên nói.

-Không phải ta nói ngươi, Lâm Đình này ngươi cũng yếu thật đó, ngay cả vài ba phương pháp phát huy công lực cũng không biết, thật chả biết là ngươi tu luyện kiểu gì nữa? cũng may bọn ta phát hiện ra sớm chứ đợi đến lúc chém giết thì muộn rồi!

-Bây giờ kẻ hoạch có thay đổi một chút, mấy ngày nay bọn đạo phi tăng phòng tuần tra, canh gác, tính cảnh giác rất cao, chúng ta cũng chỉ có thể tạm thời đóng ở đây chờ đợi mà thôi, trong thời gian đó bọn ta sẽ chỉ cho ngươi vài phương pháp vận dụng lực lượng.

Nghe thấy thế hai mắt Lâm Đình sáng lên, nhưng không để cho hắn mở miệng Vô Danh đã nói tiếp.

-Ta biết ngươi có thắc mắc nhưng hãy nghe ta nói sơ qua đã, lực lượng người tu hành chúng ta lúc đầu không khác với người phàm là mấy, chỉ là chúng ta nhanh hơn, mạnh hơn, cơ thể rắn chắc hơn, tố chất tốt hơn người phàm nhiều lần mà thôi, về bản chất không khác nhau nhiều, có khi trong cả tỉ phần nhân ngẫu nhiên sinh ra một hai kẻ trời sinh thần lực, nếu chỉ đơn thuần so về sức mạnh, tố chất thân thể với những kẻ như thế có khi người tu tiên tăng bốn tầng năm cũng không bằng, chẳng qua nếu là khi giao chiến sinh tử thật sự thì cho dù có mười tên như thế cũng không phải là đối thủ của một người tu tiên.

-Tại sao lại như thế chứ, không phải là ngang nhau sao, cả mười người đánh một mà không lại là thế nào?

Nghe được câu hỏi của Lâm Đình Vô Danh khẽ cười rồi hỏi lại.

-Hắc hắc, ngươi phải hiểu ta nói đó là nói nếu chỉ so về cường độ thân thể mà thôi, người tu tiên chúng ta mạnh nhất là cái gì?

Không để cho Lâm Đình kịp suy nghĩ hắn đã nói luôn.

-Là pháp lực, người tu tiên chúng ta mạnh nhất là pháp lực, pháp lực là căn bản của người tu tiên, mà chân khí trong cơ thể của chúng ta chính là hình thức ban đầu để có thể ngưng tụ ra pháp lực, cho nên khác biệt lớn nhất giữa chúng ta với những kẻ trời sinh thần lực chính là ở đây, trời sinh thần lực! hài tốt thì có tốt thật nhưng không có khả năng tăng trưởng vô cùng vô tận, nhưng chân khí, pháp lực thì lại khác, một đặc tính của nó chính là tăng trưởng vô hạn, chỉ cần ngươi đủ mạnh là có thể chứa được bao nhiêu tùy thích.

-Việc tu luyện về một mặt nào đó đúng là đi ngược lại với tự nhiên thiên đạo, vạn vật sinh ra rồi đến một giới hạn nào đó sẽ tự động chết đi trở về với thiên địa, người tu tiên chúng ta chính là muốn phá bỏ cái giới hạn đó, muốn vĩnh viễn trường tồn, thiên địa diệt mà ta bất diệt, nhật nguyệt hủ mà ta bất hủ chính là mục đích cuối cùng của người tu hành, cho nên trên con đường tu luyện chúng ta gặp phải đủ loại kiếp nạn, qua được thì sống, không qua được thì tan thành cát bụi hòa vào thiên đạo không còn cơ hội đầu nhập luân hồi nữa.

-Như ta đã nói khác biệt lớn nhất ở đây là trong cơ thể chúng ta có chứa chân khí, chân khí vốn là hình thức đầu tiên để có thể hình thành pháp lực nên có rất nhiều công dụng.

-Ví dụ nhé, ngươi nhìn cái cây này đi, bây giờ ta sẽ dùng hết sức lực đánh vào cái cây này sau đó sẽ thêm vào chân khí và ngươi tự so sánh.

"Àm!" một tiếng thân cây một người ôm hơi rung động lắc lư như có gió mạnh thổi qua, sau đó một quang sáng mờ mờ màu trắng sữa bao quanh nắm tay Vô Danh, "ủynh!" cái thân cây một người ôm như bị đạn pháo oanh kích vậy, nát ra một lỗ sâu hoắm gần như đánh gãy thân cây, lần đầu đánh chỉ làm rung cây nhưng lần hai gần như đánh gãy cả thân cây uy lực đầu chỉ hơn mười lần, nghĩ mà rợn cả người.

Sau đó Vô Danh còn biểu diễn một số công dụng khác như làm tốc độ tăng lên gấp mấy lần bình thường, làm thân thể nhẹ bót, truyền chân khí vào đồ vật, vận chân khí tăng cường lực phòng ngự của thân thể...vv

Nói thật nhìn Vô Danh biểu diễn hắn mới biết thì ra mấy cái luồng chân khí trong người mình lại có nhiều công dụng như vậy, từ trước đến giờ hắn chỉ mới

phát hiện ra một công dụng của nó là tăng cường độ sắc bén cho thanh đao trong tay, còn đầu là cứ nằm ý một cục trong người, chiến đấu vẫn chỉ dựa vào sức trâu là chính, chả khác phàm nhân là mấy, thế mới biết việc giết được mấy người kia toàn là ăn may, nếu đối chiến chính diện mà không phải loại hình sức mạnh như tên trước, thì có mười tên Lâm Đình cũng không đủ mạng cho người ta chém.

-Thế nào, đó đều là những loại thủ đoạn của người tu tiên Phàm cảnh chúng ta, ngoài ra còn có một ít dạng khác nữa nhưng phải có dụng cụ như pháp khí, bùa chú, trận pháp....vv

Lâm Đình đã triệt để chấn động, nước miếng ào cả ra không nói hai lời lập tức gào lên.

-Không cần nói nữa ta muốn học, mau mau, chỉ cho ta vài món coi nào, ta yêu cầu không cao, làm sao chỉ cần chạy nhanh hơn thẳng mập này là được rồi.

Nghe thế Vô Danh xém tý tức chết rủa thầm.

-Móa người cũng không tiểu một bãi rồi nhìn lại mình xem, người có tu vi gì, người ta có tu vi gì? lại đòi tu sĩ tăng bảy thi triển thân pháp nhanh hơn tu sĩ đỉnh cao Phàm cảnh tăng chín sở trường khinh công, m* kiếp yêu cầu thấp thật, tổ bà nó đúng là không biết chữ chết viết thế nào.

Đang muốn cho thẳng cha vô sĩ này một kỉ niệm nhạt nhòa nước mắt thì Trương Bình Phàm ở một bên đã nói.

-Hắc hắc Lâm Đình người muốn nhanh hơn ta cũng không phải là không thể, chỉ là món thân pháp này của ta có hơi khó học, hãy suy nghĩ cho kĩ đi rồi trả lời, chứ không đến lúc đó lại oán trách người khác.

-Còn nghĩ cái gì nữa ông muốn học, đừng nói nhảm nữa mau lời ra đây coi nào.

-Hắc hắc là người nói đó nhé, vừa lúc ta đây có một bộ thân pháp rất hợp với người, dùng như khinh công cũng được, chỉ có mấy thẳng thân thể trâu bò mới luyện nổi.

-Móa thẳng mập kia người máng ai đây, mau lời ra đây coi nào đừng lảm nhảm như mấy mụ đàn bà nữa.

Nhìn thấy Lâm Đình có vẻ nóng lòng Trương Bình Phàm cũng không câu giờ liền đọc lại khẩu quyết cho Lâm Đình ghi nhớ rồi bắt đầu giảng giải.

-Đây là Áo ảnh bộ, là một bí pháp vận điều khiển vận dụng chân khí trong cơ thể để đạt đến một loại tốc độ cực cao trong nháy mắt, thậm chí còn để lại bóng mờ của chính mình, nghe nói luyện đến mức tuốt cùng sẽ có hiệu quả giống như thần thông phân thân vậy, sẽ có hai mình cùng xuất hiện một lúc.....

-Tu sĩ chúng ta chỉ có bí pháp điều khiển chân khí trong cơ thể, còn vận dụng nó ra bên ngoài như thế nào thì phải xem chính bản thân mỗi người, không giống như sách vở dạy chiêu thức thế tục, nhìn đẹp mắt nhưng chả có chút tác dụng gì.

-Bí pháp ta đã trao, cách điều khiển vận hành ta cũng đã nói rõ, còn lại có lĩnh ngộ được không thì đành trông vào bản thân người thôi.

-Áy này này, thẳng béo kia, người chỉ nói vài câu liền phui đít bỏ đi là thế nào, làm người ai lại làm thế, áy này.....

Nhìn bóng lưng tên mập dần khuất xa, đang định túm lấy Vô Danh hay Mộng Lan thì chả biết từ lúc nào cả hai đã biến mất, không nhìn được anh chàng bèn chửi ầm lên.

-Phi phi...đúng là gian phu dâm phụ, trọng sắc khinh bạn, còn cả thẳng béo kia nữa chỉ thêm một tý thì người chết sao, ài số khổ, số khổ a, sao lần nào không phải là một quyển sách nát, thì là một đoạn khẩu quyết, vừa tối nghĩa vừa khó hiểu, có cái gì đơn giản hơn tý không, ví dụ như sách hướng dẫn chẳng hạn, bà nội nó tự mò thì đến năm nào chứ hú hủ.

Miệng thì rủa nhưng trong đầu anh chàng bắt đầu nghiên cứu cách vận hành chân khí, ngày thứ nhất thử nghiệm không phải là chân khí quá ít thì là quá nhiều, có khi vận hành kiểu gì mà Áo Ảnh chả thấy đâu, chỉ là đầu sưng thêm vài cục.

Ngày thứ hai có khá hơn tý chút, đầu không còn u thêm nữa nhưng ôm cột với lao bụi thì hơi nhiều, bây giờ anh chàng hận muốn chết thẳng nào lựa chỗ này làm nơi nghỉ chân, “chả lẽ không chọn chỗ nào bằng phẳng được à, việc gì phải chọn nơi cây cối um tùm thế này, không biết ông mày đang luyện khinh công chưa khống chế được tốc độ sao? Đâu má nhất định là thẳng mập chết bầm kia cố ý mà hú hủ!

Ngày thứ ba....

Ngày thứ tư.....

Đầu ngày thứ năm

-M* kiếp mệ p phờ, ta thật hoài nghi là thẳng béo kia động tay chân kia gì vô đây rồi, luyện mãi mà cái rắm chả ra được nói gì ảo ảnh.

Nhìn Lâm Đình mấy ngày khổ tu, quần áo trên người sớm đã rách bươm sơ mướt, mặt mũi đầy bụi bẩn cáu ghét, so với ăn mày còn thảm hơn, đã thế quần rách một mảng còn lộ ra cái mông trắng nhõm vô cùng bắt mắt.

Nằm bệt ra một đồng, mặt ngược lên trời hán cũng chả quan là có bản hay không, cứ thế trong đầu luôn tự hỏi.

-Rốt cuộc là sai ở đâu chứ, Áo Ảnh...Áo Ảnh... làm sao mới có thể nhanh đến mức đó?

Thì ra trong những ngày này Lâm Đình liên tục dựa theo phương pháp Áo Ảnh bí pháp Trương Bình Phàm truyền cho điều khiển chân khí trong cơ thể thí nghiệm bộ pháp, so với trước đây thì tốc độ của Lâm Đình khi thi triển Áo Ảnh bí pháp này trong chớp mắt đã tăng lên vài lần, nhưng hắn vẫn chưa hài lòng, Lâm Đình cho rằng trong bí quyết này có hai chữ Áo Ảnh, thì khi thi triển phải tạo ra một cái bóng nữa mới coi như đã luyện thành, cho nên hắn đau khổ điên cuồng thí nghiệm sử dụng Áo Ảnh bộ, nhưng vẫn không thể nào tạo ra được cái gì cả, bảo sao Lâm Đình không khổ não cho được.

Một nguyên nhân anh chàng nhất định phải luyện thành bí pháp này chính là do cu cậu sợ chết dù sao cũng dèch có thắng nào chề mạng quá dài mà cho dù có cũng không đến lượt hắn, Lâm Đình còn đang ngại mạng nhỏ quá ngắn đây này, có công phu bảo mệnh ngay trước mắt mà không chịu luyện thì còn luyện cái n* gì nữa, cho nên Lâm Đình vô cùng quyết tâm luyện thành cái Áo Ảnh bí pháp này, dù sao lúc chạy trốn trời chết không nhất thiết phải là nhanh nhất, nhưng chỉ cần nhanh hơn cái thắng mập kia là hắn an tâm rồi.

Trong khi hắn đang sầu khổ thì bọn Vô Danh ở ngoài kinh ngạc không thôi.

-Nầu lão béo người có tin được không, thắng cha kia vậy mà chỉ trong vài ngày có thể bước đầu luyện thành cái bộ pháp khó nhằn đó, ta nhớ hình như người cũng phải mất cả tháng trời mới mò được chút yếu quyết, dường như còn không bằng hắn bây giờ a.

-Hừ có gì lạ đâu, ta vốn đã nhìn ra thân thể hắn vô cùng cường đại tuy không biết đến mức nào, nhưng chỉ sợ so với mấy kẻ trời sinh thần lực chỉ sợ còn hơn nhiều, bộ pháp này nghe nói trước đây cũng là do một tu sĩ có thân thể vô cùng cường đại sáng tạo ra, đương nhiên phải cần trụ cột thân thể vô cùng mạnh mới có thể tu luyện, tên Lâm Đình này vừa hay hợp đủ điều kiện tu luyện, đến thể mà còn không thành nữa thì kiếm miếng đậu hũ đập đầu chết bả nó đi.

-Nhưng kể cũng lạ, tuy ta không chuyên tu thân thể nhưng cũng mạnh mẽ hơn tu sĩ bình thường nhiều, vậy mà khi tu luyện bộ pháp này cũng cảm thấy có sức, thể mà thắng cha Lâm Đình này có thể một lèo tu luyện vài ngày, móa đúng là trâu bò có khác.

Vô Danh cũng đã từng thử tu luyện qua nó nên cũng biết là cần cường độ thân thể thế nào, nhìn Lâm Đình một hơi có thể vài ngày liên tục tu luyện quả thật là quá biến thái mà.

-Ài có nên nói cho con hàng kia là Áo Ảnh hiện giờ hắn không có khả năng luyện ra không? mà bọn đạo phi bên kia thời gian lâu vậy chắc đã trúng chiêu toàn bộ, ta sợ thời gian lâu hơn nữa sẽ sinh biến, nếu để cho Huyết Hải đột phá thành Sơ nhập tu giả thì cả đám chúng ta chỉ có nước hùn du địa phủ!

Nghe thấy Vô Danh nói thế Trương Bình Phàm khẽ cau mày suy nghĩ tít rồi trả lời.

-Về thắng cha kia thì cứ để hắn đau đầu thêm tý đã, biết đâu lại có tiến triển gì thêm thì sao, còn bọn đạo phi bên kia người cũng đừng lo lắng quá, tên Huyết Hải muốn một lèo đột phá sao? nghịch thiên cải mệnh làm gì có chuyện dễ dàng thế, ta đã dặm chân ở đây vài năm cũng còn chưa dám nói năm chắc đừng nói là một tên đạo phi, nhưng Vô Danh người nói cũng không sai, để đề phòng có biến có lẽ nên lập tức tấn công.

Vô Danh:

-Vậy thì bao giờ đây? theo ta thấy tối mai thế nào?

-Hừ muốn làm phải làm độc tỳ, buổi tối nhất định sẽ là lúc chúng cảnh giác nhất, bảo Mộng Lan chuẩn bị sẵn Mộng Dẫn hương đi, chúng ta sẽ tấn công vào lúc năm giờ ba lăm sáng mai, lúc đó tinh thần cảnh giác của chúng sẽ kém nhất, là thời điểm phù hợp để tiêu diệt cả lũ.

Vô Danh:

-Được! như người nói đi, ta đi bảo Mộng Lan chuẩn bị, còn tên kia thì sao?

Khóe môi Trương Bình Phàm khẽ nở một nụ cười bí ối.

-Còn thể nào nữa, cứ theo kế hoạch để thắng cha kia đi đầu chứ sao nữa, dù sao hắn cũng đã có chút hỏa hầu Áo Ảnh bí pháp, đối phó với mấy tên đạo phi mà còn là đạo phi bị trúng độc mà không xong thì chỉ có thể nói xin lỗi, trở về ném hắn vào một nơi hiểm địa nào đó tự sinh tự diệt chứ sao!

Nghe thế Vô Danh cũng không tỏ vẻ gì nhiều, chỉ hơi gật đầu rồi xoay người biến mất sau những bụi cây, còn lại Trương Bình Phàm đứng nhìn Lâm Đình cố gắng tạo ra Áo Ảnh ở đằng xa miệng lầm nhảm.

-Lâm Đình hi vọng trước khi xảy ra đại chiến hai tháng sau người có thể luyện thành nó, đó đã là thủ đoạn bảo mệnh tốt nhất mà ta có rồi, còn lại phải dựa vào chính người thôi!

Rồi thân ảnh béo mập của Trương Bình Phàm cũng nói gót Vô Danh biến mất sau những bụi cây um tùm.

Sau khi Trương Bình Phàm biến mất không lâu Lâm Đình bắt đầu liên tục di động tốc độ cao, nhanh đến mức chỉ thấy một cái bóng đen như con thoi thoảng lóa lên, chớp ẩn chớp hiện mà thôi, cho dù có người có nhìn chăm chăm vào đó thì cũng chỉ thấy một đường chỉ màu đen mờ nhạt, chớp mắt một cái là biến mất ở chỗ này xuất hiện ở chỗ khác, đó là do Lâm Đình dốc toàn lực thi triển Áo Ảnh bộ rút ra từ Áo Ảnh bí pháp nên mới tạo ra hiệu quả như vậy, rốt cuộc sau một lúc liên tục thi triển bí pháp Lâm Đình cũng phải dừng lại.

-Hộc....hộc...c.hồ.....c...hộc..., một chút....n.ữa.. thôi.hộc....., chỉ một...chút...nữa. thôi....

Sau khi lấy lại hơi thở bình thường, Lâm Đình cảm thấy dường như vừa rồi mình đã sắp chạm tay vào yếu quyết rồi, nhưng dường như lực lượng không đủ làm hắn thất bại vào phút chót.

Lâm Đình biết tuy chỉ là cách một đường chỉ mong manh lập tức có mò ra được huyền bí trong đó, nhưng khoảng cách đấy đối với hắn lại như trời với đất vậy, không tài nào vượt qua nổi, luyện đến bước này đã là giới hạn của hắn, nếu tu vi không có gì tiến triển thì đừng mơ tiến thêm một đoạn.

-Thôi vậy, cái Áo ảnh bí pháp này cũng quá khó luyện đi, nhanh thì có nhanh thật nhưng tổ bà nó quá tốn năng lượng, với công lực của ta bây giờ nếu toàn lực thì triển cũng chỉ có thể duy trì trong khoảng một phút mà thôi, bố nó lâu nữa thì đúng là có khi bị rút gân thật mất!

Tuy miệng thì oán trách nhưng trên mặt hắn không giấu nổi nỗi vui mừng, thậm chí là có chút đắc ý, thử nghĩ mà xem khi hắn toàn lực thì triển món Áo ảnh bí pháp này thì tốc độ nhanh đến khủng bố, một giây có thể di động cả năm mươi mấy mét, trong chiến đấu nếu đột ngột tốc độ di động trong khoảnh khắc nhanh như vậy thử hỏi kẻ nào có thể đỡ được một đao của hắn chứ, mà cho dù không để chiến đấu lại dùng vào việc chạy trốn thì còn có cái nào thích hợp hơn Áo ảnh bộ này chứ?

Tác giả:

Có phải các ngươi cho rằng thời gian như vậy là ngắn hử? cho ta xin đi, một người bình thường nếu chạy marathon thì có thể chạy liên tục hai mấy km trong vài tiếng đồng hồ, nhưng nếu như kẻ đó dốc toàn lực mà chạy với tốc độ cao nhất thì sao? vậy lại là chuyện khác trụ được chục giây trăm mét tức là 10m/s sau đó bẹp đường đã là siêu sao thế giới rồi, đừng nói đến tốc độ di động siêu nhanh của Lâm Đình trong một phút chạy ra gần 3,3km thử hỏi xem năng lượng tiêu tốn trong đó là bao nhiêu?

Chú thích: kỷ lục thế giới của chúng ta là Usain Bolt 100m/9,58s, người phạm ở thế giới tu tiên bình thường đều có thể chạy ở tốc độ này, chưa tính những người đặc biệt là 36km/h, Lâm Đình nếu tính ra thì có thể chạy 198km/h gấp khoảng 5,5 lần người bình thường, 5,5 lần đương nhiên là ít đó đã là một con số vô cùng khủng khiếp rồi, cho dù người có mạnh gấp mười lần người bình thường cũng chưa chắc có được tốc độ nhanh gấp đôi họ đâu, tốc độ và sức mạnh là 2 chuyện khác nhau.

Tuy có phần đắc ý nhưng quả thật là sâu trong lòng hắn vẫn cảm thấy có chút ít thất vọng là không thể hoàn toàn luyện thành Áo ảnh bí pháp.

Bây giờ Lâm Đình chỉ muốn lần quay ra đất ngủ một lèo vài ngày, tiêu hao trong những ngày kia tuy có bổ xung, nhưng luyện tập cái thứ này quả thật là quá tốn năng lượng, nếu không phải thân thể hắn cực kì mạnh mẽ, chân khí trong người lại tinh thuần dồi dào, tu luyện là nghịch thiên thần pháp Chư Thiên tạo hóa công có sức khôi phục kinh người thì đã bẹp đường từ lâu rồi, cho dù là thế nhưng mà lúc này Lâm Đình còn có thể đứng được đã là gắng gượng cực kì.

Không hề chần chờ Lâm Đình lập tức ngồi xuống xếp bằng bắt đầu nhập định tiến vài trạng thái tu luyện, lúc này cho dù trời có sập xuống chắc cu cậu cũng chẳng thêm quan tâm, tiêu hao khí tu luyện cái Áo ảnh bí pháp đó quả thật là quá khủng bố mà.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: No Đòn

Khi Lâm Đình tỉnh dậy mở mắt ra thì trời cũng đã tối, ngược đầu nhìn lên là cả màn trời lấp lóe ánh sao, rủ xuống những luồng sáng êm dịu, cảnh trời đêm ở đây rất đẹp, đẹp hơn ở quê hương hắn nhiều, nhưng khi ngẩng nhìn những ngôi sao kia trong lòng hắn lại hồi tưởng về cái bầu trời sao nơi quê nhà, một bầu trời sao le lói ánh đèn, với những vì sao lưa thưa, khi đó hắn thường cùng chị gái và ba mẹ ngồi nhìn lên trời, hỏi đông hỏi tây về chòm sao này chòm sao nọ, đến nỗi mẹ hắn không nhịn được mà phải quạ cho hắn một trận.

Nhớ lại những hồi ức đó, Lâm Đình khẽ mỉm cười, trong lòng càng thêm kiên định với con đường đã chọn.

-Mẹ à đợi con nhé, nhất định con sẽ tu thành đại đạo, rất nhanh, rất nhanh thôi!

Tự an ủi mình vài câu rồi Lâm Đình đứng dậy thôi không nhìn vào biển sao mờ lẹ trên đầu nữa, lại nhìn lại bộ quần áo trên người mình đã te tua xơ mướp, cả người cậu bần vô cùng, cho dù hắn có ở dơ đến mấy thì cũng khó mà chịu nổi.

-Cái gì đây, có phải không vậy? áo quần này đúng là đồ đều mới vận động mạnh tý chút đã banh ta long, núi Thông Thiên đúng là quá keo kiệt đi, rõ ràng là giàu chảy mỡ mà bắt đệ tử mặc ba cái hàng kém chất lượng.

Thật ra Lâm Đình cũng là không chịu nhìn lại xem những ngày qua hắn đã làm những gì, vô số lần vào bụi ra bờ, di động, va chạm với tốc độ cao, bộ quần áo có làm bằng thép đặc chỉ sợ cũng không chịu nổi, bộ quần áo làm bằng vải vóc đến giờ vẫn còn che được chỗ cần che trên người hắn đã là tốt lắm rồi.

Lâm Đình lăm bằm, vừa đi vừa rửa cao tăng núi Thông Thiên keo kiệt.

Sau một hồi thay đồ tắm rửa lấy lại phong độ ngày nào, anh chàng uốn ngực hóp bụng, chân đi dạng háng ngênh ngang bước đến chỗ bọn Trương Bình Phàm, thực ra hắn vốn không quen đi kiêu chữ bát, mà dân ta thường gọi là kiêu đi đau trứng, khổ nỗi hắn có thói quen nhồi nhét ba cái tiểu thuyết ba xu vào đầu, trong đó có cái gì mà "tướng đi vương giả" cái gì mà "long hành hổ bộ" gì gì đó.

Nếu cu cậu mà biết được mấy thằng cha vua chúa thời xưa tửu sắc, gái gú nhiều quá đếm không xuể, mỗi tối ít nhất bị bốn năm em thi triển "hấp tinh đại pháp", lâu ngày dẫn đến đau trứng, đi kiêu bình thường thì hai hòn cà nó cứ cạ đau đéch chịu nổi, cho nên mới chế ra kiêu chạng háng cho nó dễ chịu, bị mấy thằng ninh thần biết được lập tức kiểm soát gắt gao mới thành "tướng vương giả" "long hành hổ bộ" truyền lại cho đời sau, chắc chắn hắn sẽ vứt ngay cái tướng đi đau trứng đó.

Tác giả:

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tồn tại tức là có đạo lý, mỗi tối có năm sáu em xinh, em tươi, em nõn nà thì hầu thì bổ thằng đàn ông nào cũng đành vui vẻ mà chấp nhận cái truyền thống chân chữ bát à nha, riêng bản thân ta thì "chep" "chep" chết dưới hoa mầu đơn làm quỷ cũng phong lưu, ta đồng ý vô cùng cách chết trên bụng đàn bà của thằng cha nào đó, nhưng phải đợi ta sống khoảng sáu bảy mươi tuổi xuân xanh đã, lúc đó thì xin tình nguyện hy sinh đời trai vào tay thiếu nữ, ta yêu cầu không cao cỡ hoa hậu thế giới mười tám đôi mươi là được rồi.

-E hèm ngại quá, giờ quay lại chính đề tỳ.

Nhìn cái khuôn mặt nhon nhon đặc ý, miệng cười đến toét cả mang tai, Mộng Lan rốt cuộc không nhìn được "vù" một tiếng lập tức áp sát Lâm Đình vùng gây đánh tới.

Nhìn thấy Mộng Lan tiến tới cực nhanh nhưng Lâm Đình cũng không hề hoảng hốt, mặt héch lên trời lộ vẻ khinh thường ý bảo.

-Hừ ông đây luyện thành Ảo ảnh bí pháp rồi, xem cô em làm gì được ta, lần trước chỉ là nhất thời sơ xuất mà thôi, lần này để xem ta ta "bóp" người như thế nào.

Nhìn thằng cha trước mặt vẻ mặt nửa cười nửa không cứ nhìn chăm chăm vào ngực mình, Mộng Lan giận tím mặt, tốc độ lập tức nhanh hơn vài phần.

Nhìn thấy Mộng Lan đột ngột tăng tốc khiến Lâm Đình giật thót cả mình, ngay lập tức thi triển Ảo ảnh bộ lướt qua người cô nàng, đã thế còn thừa thời gian vỗ ra một chưởng nhằm ngay cặp mông sung mãn kia bóp tới, trong đầu dăm ý tuôn trào.

-Đầu má lần này ăn chắc rồi, he he xem cô em chạy đi đâu...

"Bóp" một cảm giác êm ái, mềm mại vô cùng đàn hồi truyền đến từ lòng bàn tay khiến xương cốt Lâm Đình như nhũn cả ra, chả thể nào nhìn nổi phải bóp mạnh thêm một cái nữa, nhưng không hề cho hắn kịp tận hưởng khoái cảm báo thù thì một cái bóng lù lù đã đột ngột xuất hiện chắn ngay hướng lao tới của Lâm Đình.

Nói thì lâu nhưng thực tế mọi việc diễn ra rất nhanh, từ lúc Mộng Lan công tới cho đến khi Lâm Đình rời tay ra khỏi cặp mông tròn trịa kia có lẽ chỉ khoảng một giây mấy mà thôi, nhìn cái bóng dáng to béo kia với hàm răng trắng nõn, cười tươi roi rói kia còn có thể là ai ngoài thằng mập chuyên chọc gây bánh xe kia chứ!

Trong lòng Lâm Đình trầm xuống thâm hô không ổn, trong giờ phút nguy cấp cu cậu không biết thế nào lại phát huy vượt xa bình thường, miễn cưỡng đổi qua hướng khác với tốc độ nhanh như chớp.

Các người cứ thử nghĩ xem một chiếc xe máy đang lao điên cuồng, với tốc độ 120km/h đột ngột bẻ lái 90 độ kết quả duy nhất chính là xe hủy người vong, tình trạng của Lâm Đình bây giờ cũng gần như thế, nếu không phải cường độ thân thể hắn vượt xa tu sĩ bình thường, thì sau phát đổi hướng đó cũng gây vài cái xương là ít.

Tuy không đến nỗi bị thương nhưng xương cốt cả người hắn cứ kêu lên răng rắc, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn ra vậy.

Chỉ cần thoát khỏi thằng mập trấn của kia thì chim bay, cá lặn mặc hắn từng hoành, với thân pháp cỡ đó thì Lâm Đình hắn còn sợ thằng mập kia nữa sao? cho dù đánh không lại cũng có thể chạy à nha!

Nhưng không hề cho anh chàng kịp đặc ý thì một khuôn mặt vô hại, với điệu cười bỉ ổi đã hiện lên chắn ngay trước mặt hắn, lần này có muốn đổi hướng đã không kịp rồi, Lâm Đình lúc này vô cùng muốn khóc rống lên một trận.

-ĐCM tổ bà nó ông đây sao lại quên mất thằng cha Vô Danh này chứ, đúng là sai lầm một lần ăn

hận cả đời mà.

Lâm Đình liền há miệng ra định nói gì đó, nhưng không biết từ lúc nào trong tay Vô Danh đã có thêm một cây gậy to bằng ngón chân cái, thế thì cũng thôi đi nhưng khổ nỗi cái gậy đó lại được thằng cha kia vung lên toàn lực bổ xuống, ừm như thế thì cũng đéch có gì chi là, ĐCM lại bổ ngay cái đầu của ông đây là thế mịa nào!

"cốp" một tiếng rõ to, nhìn như Lâm Đình tự động giờ đầu ra người ta gõ vậy, "ngao ô....." một tiếng tru thảm thiết lập tức vang lên, Lâm Đình lập tức dừng ngay lại hai hàng nước mắt không nhìn được ào ạt chảy ra, đã thế trên đầu còn sừng thêm một cục to tướng.

-Ái ái, ngại quá là Lâm Đình đó sao? ài vừa rồi ta đang luyện gậy đúng lúc Lâm Đình ngại lại tự dưng chui xuống ngay tầm đánh, tốc độ của ngại lại nhanh quá khiến ông đây không kịp thu tay gậy nhằm mĩa nó mất, có lỗi quá thiện tai, thiện tai.

Nghe thế xem tý anh chàng tức ói máu, đã thế lại nhìn cái vẻ sáng khoái khó nói nên lời của thằng cha Vô Danh, chả thấy gì có tý gì là ăn năn hối hận, Lâm Đình không nhịn được mà vừa ôm đầu, nước mắt nước mũi tèm lem vừa gào lên.

-Tiên sư nhà nó rõ ràng là ngại cổ ý hix, hu hu, khinh người quá đáng rõ ràng là khinh người thái quá, ông đây không nhịn được nữa rồi hú hú.

Nhìn thấy bộ dạng hùng hùng hổ hổ, như chuẩn bị hơn thua của hấn Vô Danh lập tức bày ra bộ dạng như bị sợ hãi quá độ.

-Ái ái, trời ạ! ta sợ quá hú hú, ngại...ngại.. đừng đến đây, ta không có hứng thú với việc đó đâu ai...ái..

Nghe được mấy lời tởm lợm của thằng cha kia mặt mũi Lâm Đình đen xạm cả lại, tức xì khói, hấn cứ tưởng thần công đại thành đang muốn lời ra khoe khoang, ai ngờ vừa mới thi triển lại bị người ta cho ăn nguyên một gậy u đầu, bảo Lâm Đình hấn ngày sau làm sao có thể ra ngoài lẩn lộn được cơ chứ? sau này thu dân em truyền cho bọn nó bí pháp này kể lại một vài sự tích, không lẽ lúc đó lại nói lúc ta luyện thành vì chạy nhanh quá lao đầu vào gậy của người khác à?

-Không được hôm nay nhất định phải lấy lại mặt mũi, ông đợi ngày này lâu lắm rồi.

Nghĩ thế anh chàng bèn cao giọng quát.

-Ông nhìn bọn các ngại lâu lắm rồi, Vô Danh khốn kiếp còn cả thằng béo bi ỏi, mà quên còn cả con mụ Mộng Lan kia nữa, các ngại hòa lại bắt nạt ta, ông nhìn đủ rồi, đi trước mở đường xem ra không có phần của ta rồi hô hô, ta bây giờ luyện thành Áo ảnh bộ xem ai có thể bắt được ông đây ha ha, đến đây có ngon thì đến đây ta chấp hết.

Luyện thành Áo ảnh bộ khiến lòng tin củ Lâm Đình bành trướng cực độ không thèm kiêng nể gì nữa gào lên, còn việc u đầu vừa rồi là do hấn nghĩ là sơ xuất mà thôi, chỉ cần cẩn thận tý lấy tốc độ của hấn ai có thể bắt được chứ.

-Thật không? là ngại nói đó nhé, mình ngại chấp ba người bọn ta cơ à, chẹp chẹp công nhận chú mày giỏi, anh phục chú mày thật, đã thế thì còn đợi gì nữa Mộng Lan, Vô Danh nhào vô thịt con hàng này đề!

Đang hưng phấn bùng bùng vì ngày báo thù rốt cuộc đã đến nhưng bất chợt giọng nói của Trương Bình Phàm không biết từ lúc nào đã ở sát bên tai hấn, khiến lông tóc cu cậu dựng đứng hết cả lên, nhưng đó chưa phải là ác mộng thật sự, ác mộng là ở chỗ cái tay béo núc kia đã như gọng kiềng nhanh chóng khóa lấy cổ hấn, lúc này thì đừng nói thi triển Áo ảnh bộ, cục cựa được đã là tốt lắm rồi.

-Ấy khoan... khoan.. nhằm xí, nhằm.. này ta rút lại lời nói,...ấy có gì từ từ thương lượng.

Nhìn mấy khuôn mặt tươi cười trước mặt mà Lâm Đình mém tý ngất xỉu, nhất là khuôn mặt tằm tằm dễ thương của cô nàng Mộng Lan bị hấn giờ trò bi ỏi, bây giờ lại đang nhìn vào giữa hai chân hấn mà liếm mép khiến thằng nhỏ trong quần xem tý sợ đến rút gân luôn, "con m* nó có cần phải vậy không, bi ỏi quá bi ỏi mà, ta nói là ít ra các ngại phải để cho ta chuẩn bị chứ hú hú."

-Gào...hý..hú..hú..gào...ái..da..oái...á... gào..., ái da đừng đánh mặt hú hú, đcm thằng nào thế đã bảo đừng đánh mặt ái, gào....á..

Nghe thằng cha kia nói thế cả bọn bèn chuyển mục tiêu, chỉnh sửa thẩm mỹ free cho con hàng kia, tiêu chuẩn đầu heo chính hiệu, nhất là cô nàng Mộng Lan kia hai cái nắm đấm nhỏ nhắn vừa lúc đóng dấu lên hai vành mắt của hấn, khiến nhan sắc có hạn của Lâm Đình vốn được Vô Danh và Bình Phàm ra tay nhào nặn càng thêm vô hạn vô biên, phải nói là trư bát giới cũng phải ngả mũ chào thua.

Sau mười lăm phút được cả bọn giúp đỡ chỉnh sửa dung nhan nhanh những tiếng kêu thảm thiết của anh chàng mới dần dần ngừng lại.

-Ài đúng là phê lòi phèo, mỗi tuần đều có cái bao cát thế này thì đúng là tốt à nha.

-Hắc hắc thằng béo nhà ngại nói đúng đấy, chỉ là mỗi tuần có hơi ít phải là mỗi ngày mới đúng á.

Nghe thế cái đồng thịt đang nằm kia khẽ giựt giựt.

-Hai người các ngại đúng là, việc thoải mái như thế ít nhất phải ngày ba bữa, dù sao thằng cha kia chắc cũng không ngại nhiều đâu.

Lân này cái đồng thịt kia co giựt vài cái rồi sùi bọt mép trực tiếp bất tỉnh nhân sự luôn, hậu quả đắc tội với đàn bà quả là đáng sợ, không phải hấn chỉ bóp nhẹ một cái thôi sao, đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà mà, hức.....

Rốt cuộc vẫn là Trương Bình Phàm tiến tới, co giò sút vài phát vào mông cu cậu.

-Ê ê dậy dậy, đừng có giả chết.

Nhìn thấy mình sút vài cái mà thằng cha kia vẫn bất động, Trương Bình Phàm cười hắc hắc vài tiếng rồi rống lên.

-Vô Danh ta nghe nói ngại cả hai tuần nay đóng cửa tu luyện ngay cả thời gian để tắm cũng không có phải không?

Nghe thế thằng mập kia nói thế Vô Danh liền nổi giận, bình thường cũng chả sao nhưng tổ bà nó ở đây còn có Mộng Lan ngay bên cạnh, thằng mập ác tâm kia nói thế rõ ràng là muốn bêu xấu hân mà.

-Thằng mập kia người nói thế là có ý gì, ta mới có 13 ngày chưa tắm mà thôi, không thể nói là hai tuần được, mà ta nghe nói hình như người cũng gần ba tuần chưa tắm thì phải.

-Thằng khốn nào nói thế, rõ ràng là hăm hại người khác trắng trợn mà, mới có 18 ngày thôi không thể nói là ba tuần được vẫn còn sạch chán.

Nhìn hai con hàng kia khoe khoang cái chiến tích bốc mùi của mình, Mộng Lan không nhịn được mà đã bỏ chạy thật xa từ lâu rồi.

-Mà thôi việc cần nhất bây giờ vẫn là cứu người nha, ề cho ta mượn một chiếc tất của người.

Vô Danh thấy thế bèn hỏi lại.

-Người lấy tất của ta làm gì, ề ề ông đây còn mỗi đôi này sạch sẽ thôi đấy nhé.

-Nói nhảm nhiều thế, không phải để giúp thằng cha kia sao, nhét một chiếc tất vào miệng nếu hân còn không chịu dậy thì ta chơi đắp bỏ thêm chiếc nữa vô mũi, đảm bảo thuốc đến bệnh trừ.

-Ơc còn nếu nhờ mà không được nữa thì sao?

-Không có nếu gì hết!

-Đó là ta nói nếu nhờ.

-Ài! thì còn thế nào nữa! ông đây dành hi sinh chiếc quần lót thân yêu đã theo ta nhiều năm, làm phát trip bỏ, đảm bảo người chết cũng phải sống lại, khỏi tử hoàn sinh chứ sao nữa.

Nghe thế Lâm Đỉnh đang giả chết đằng xa ruột gan phải nhộn nhạo một hồi, mặt mũi tái xanh, tái mét lập tức bật dậy chửi ầm cả lên.

-Đậu má thằng mập kia ông này nhớ rồi đấy, đừng đề ta bất gặp người đang bất tỉnh, lúc đó ta nhất định sẽ cả năm không tắm, tất thôi với quần thôi sẽ cho người lãnh trọn.

Nhìn con hàng kia vẫn còn khỏe mạnh, giọng rống trâu bò làm tý gì có chút bệnh hoạn nào, Vô Danh và Trương Bình Phàm mặt mày roi roi nói.

-Móa sao không giả chết nữa đi em, đừng có như đàn bà thế, nhanh lên coi nào trời cũng tối rồi, chuẩn bị chút đi sáng mai chúng ta lập tức tấn công bọn đạo phi kia, mấy ngày này bọn kia chắc cũng ngấm thuốc cả rồi, mà này đừng có quên giải được Mộng Dẫn hương nhà, quên thì ăn cám đấy em ạ, thôi bọn ông cũng đi chuẩn bị đây, sáng mai gặp lại.

Nhìn thằng mập kia nói đi là đi khiến cu cậu nghẹn trong họng một cục không biết xả vào đâu, nhưng nghĩ đến đại chiến ngày mai cu cậu đành kiếm một chỗ trống vắng ép bản thân mình tiến vào trạng thái tu luyện, điều tức chuẩn bị tốt nhất có thể, chuyện liên quan đến mạng nhỏ không thể sơ xuất được, tuy nói bọn kia bị trúng độc cả nhưng ai biết có có còn sót lại cả lọt lưới hay không, lần chiến đấu trước mới đánh trực diện một lần hân đã mém tý toi đời, nên lần này càng phải cẩn thận thập bội.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tấn Công

4h53 phút sáng.

Trong một bụi cây rậm rạp cách hang động đoàn đạo phi Huyết Hải đóng quân không xa.

-Ngày ta lập lại kế hoạch lần cuối nha, còn khoảng hơn một tiếng nữa là trời sẽ bắt đầu sáng, chúng ta sẽ tấn công vào lúc mặt trời sắp mọc, trước tiên Mộng Lan sẽ bắt đầu thổi Mộng Dẫn hương về phía cửa động, sau đó ta sẽ kích hoạt độc tố Âm hồn, lúc này là đến phiên Lâm Đỉnh người đẩy, hãy dùng tốc độ nhanh nhất Áo ảnh bộ lao lên chém giết những tên canh gác kia, ở đó, ở kia.....

-Hãy, thành hay bại là phụ thuộc vào người đẩy Lâm Đỉnh, người nên nhớ bọn nó đều là những kẻ giết người không ghê tay, hai tay dính đầy máu tươi, cho nên đừng có mà nương tay, cho dù bọn nó mất đi lực phản kháng thì vẫn phải một đao chém xuống, bởi vì nếu chúng ta rơi vào tay bọn chúng thì kết quả chỉ sợ không nhẹ nhàng vậy đâu.

-Được rồi, những gì thằng mập nhà ngươi nói ta đều hiểu, ông đây cũng không ngu đến nỗi mà nổi lòng từ bi vào lúc này đâu, tuy ta không hiểu bày mưu tính kế thâm sâu gì, nhưng vẫn biết rõ "nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình", chỉ cần vậy là đủ rồi kẻ đã làm địch với Lâm Đình ta thì cứ một đao chém xuống đoạn tuyệt tất cả!

Nghe hắn nói thế bọn Vô Danh và Trương Bình Phàm cũng có vài phần an tâm, ở cái thế giới tu tiên này không có chỗ cho sự nhân từ, tiền lộ gặp gềnh, sơ xảy một bước chính là vạn kiếp bất phục, hình thần câu diệt, tuy giết người sẽ gánh lấy nhân quả, nhưng ở tu tiên giới này có tu sĩ nào mà chưa tự thân giết qua vài người chứ? nhân quả đáng sợ thì đáng sợ thật nhưng không hẳn là không thể phá giải, chỉ cần ngươi đủ mạnh thì bất kì nhân quả nào cũng không thể uy hiếp được bản thân.

Cho nên tu sĩ không hề sợ giết người, chỉ sợ tu vi không thể tiến thêm mà thôi.

Rốt cuộc thời khắc mặt trời mọc sắp đến, Lâm Đình đã nắm chắc chiến đao trong tay chỉ đợi Trương Bình Phàm ra hiệu mà thôi.

Nhìn thời gian cũng đã đến, lại thấy những tên đạo phi canh phòng phía xa bắt đầu lơ đãng, Trương Bình Phàm lập tức phát tay bày ra kí hiệu xông lên.

Chỉ chờ có thế cả ba tên liền lập tức phá bụi cây mà ra, chia làm ba hướng xử lý bọn canh gác.

Nhất là Lâm Đình đã luyện thành chút ít bề ngoài của Ảo ảnh bộ tốc độ nhanh đến khủng bố, từ chỗ bụi cây hắn núp đến chỗ tên đạo phi gần nhất chỉ khoảng hai mươi mét, tên đạo phi canh gác đó còn đang tham lam hít thở không khí buổi sáng, đột nhiên cảm thấy căn cổ lạnh toát, khi mở mắt ra thì lại thấy đồng bạn phía sau nét mặt hoảng loạn cực độ, tay nắm chuôi đao đang muốn rút ra, nhưng một cái bóng mờ mờ lướt qua lập tức cả người đột nhiên cứng đờ lại chia làm hai nửa từ đỉnh đầu xuống háng, hắn muốn hét lên kinh hãi nhưng cảnh vật trước mắt đột nhiên quay cuồng hiện ra một thi thể không đầu đang đứng, cái thân thể đó sao mà lại thân quen đến thế chứ, tên đạo phi muốn đưa tay ra nắm lấy nhưng trước mắt đột nhiên tối xầm, linh hồn chìm vào bóng đêm vô hạn.

Lâm Đình với tốc độ khủng khiếp một đường xông tới, tả xung hữu đột, liên tục vung đao gạt hải sinh mạng, những tên đạo phi này đang trong khoảnh khắc thả lỏng lập tức mất đi hai người đồng bạn, bọn chúng phản ứng cũng xem như nhanh nhạy lập tức rút đao, một tên vừa mới rút đao ra chưa kịp vung lên thì cả cánh tay và nửa dưới đột nhiên chia hai nửa, tên còn lại vô cùng kinh hãi bất chấp tất cả vung đao chém tới cái bóng mờ trước mặt, nhưng hắn chưa kịp mừng rỡ, một tiếng "xoẹt" vang lên như có vật gì đó bị cắt đứt, thanh đao trong tay hắn ngậm lên "keng" một tiếng rồi gãy ra làm đôi, chỗ vết cắt bóng loáng như gương, tên đạo phi liền nhìn xuống thân thể mình, thấy không có vết thương nào vừa mới thờ phào một hơi thì "phụt" "phụt" máu tươi lập tức phun ra, nửa phần đầu trên đã bị gọt bay từ lúc nào, não tuơng tràn cả ra đất, thân thể mất đi phản hợ sợ lập tức đổ "ầm".

Lúc này cái bóng mờ mới biến mất lập tức hiện ra khuôn mặt đỏ hồng của Lâm Đình, hắn vừa hiện thân lập tức chống đao thờ gấp liền hồi.

Vừa rồi chém giết chỉ trong khoảnh khắc, chỉ một giây hai lăm là cùng, nhưng trong khoảng thời gian cực ngắn đó mỗi đao hắn bỏ ra đều được đốc toàn lực, khiến thân thể Lâm Đình có chút mệt mỏi, chân khí toàn thân tiêu hao mất một phần ba.

Những tên đạo phi kia tu vi tuy chỉ có Phạm cảnh tầng bảy, nhưng bình thường Lâm Đình muốn một đao giải quyết một tên cũng không phải dễ dàng, lần này lợi dụng thời gian chúng thả lỏng nhất bất ngờ đánh lên với tốc độ cao, lại nhờ vào thanh đao lợi khí trong tay mới có thể giải quyết gọn gàng, ngoài ra phải kể đến công của Mộng Dẫn hương và Âm hồn độc khiến hành động của chúng bị trì trệ, phản ứng chậm chạp nên hắn mới có chiến quả hoành tráng vậy.

Vốn cả bọn không cần hành động chỉ cần đợi độc được phát tác là được, chỉ là độc được cũng cần có thời gian gian, nhất là độc được mất tính như Âm hồn độc tuy lợi hại nhưng cũng cần thời gian phát tác, ai biết trong khoảng thời gian đó có thể sinh ra biến cố gì chứ.

Thế nên Trương Bình Phàm mới bảo cả bọn đánh vào khiến cho bọn chúng hoảng loạn chống cự, khiến độc tố phát tác càng nhanh thêm, vừa tránh được việc ngoài ý muốn phát sinh.

Sau khoảng ba bốn giây từng tiếng kêu thảm thiết nối tiếp nhau vang lên, Lâm Đình ở bên này có thể nghe được thì càng không nói bọn đạo phi còn lại ở trong động.

Lập tức từ bên trong ủa ra một đám đạo phi, biểu tình hung thần ác sát, tay lăm lăm đao kiếm sáng loáng, dàn hàng trước cửa hang

Cầm đầu bọn chúng là một tên có thân hình cao gầy, mặt mũi hốc hác, nhất là đôi mắt híp lại trông vô cùng âm hiểm sảo trá, tu vi khoảng Phạm cảnh tầng tám đỉnh phong.

Nhìn thấy bọn Lâm Đình chỉ có ba người nhưng lại giết sạch ba tổ tuần tra bên ngoài của mình, tên dẫn đầu mặt mũi lập tức trở nên vô cùng khó coi, gầm lên. "bày trận, chém mấy thằng chó này thành thịt băm báo thù cho các huynh đệ, tất cả lên cho ta."

Vừa ghe thấy mấy lời đó cả đám đạo phi phía sau lập tức gầm lên, tản ra bao vây mấy người Lâm Đình "anh em xông lên báo thù cho các huynh đệ lên!"

Nhìn bọn đạo phi xung quanh sát khí đằng đằng, guom giáo sáng lóa đang xông lên bao vây cả bọn, Lâm Đình không nhìn được mà phải nuốt một ngụm nước bọt, nếu không phải thấy tên mập kia và thằng cha Vô Danh vẫn đang vô cùng ung dung, thì có khi hắn đã không nhìn được mà thi triển Ảo ảnh bộ chày mắt dếp.

Lâm Đình.

-Các ngươi nói ta hèn nhất, sợ chết? mẹ kiếp các ngươi thử bị mấy chục thằng đầu trâu mặt ngựa, sát khí đằng đằng, đao kiếm sáng lóa vây vào giữa

xem nó thế nào, ông vẫn còn đứng đây đã là tốt lắm rồi, đổi lại là các người xem có ai được như ta, không khéo có lắm thằng vãi mịa nó ra quần ấy chứ.

Tác giả.

-Hề hề có phải các người thắc mắc là thằng thủ lĩnh kia nhìn có vẻ khôn khéo âm hiểm, nhưng lại không nói gì đã gào lên động thủ phải không? cái này! tổ bà nó càng là *** chó trong *** chó, bị người ta giết đến tận cửa, đàn em bị giết hơn chục mạng rồi, lúc này thì có là đồ ngu cũng biết mấy thằng này đến lấy mạng mình, mà cho dù không phải đi nữa thì người cũng đã giết rồi còn sống lại được sao? cho em xin! bọn nó là đạo phi cướp của giết người, tính tình hung hãn chứ đêch phải mấy thằng thư sinh ăn hại trời gả không chặt, mồm lúc nào cũng bô bô nhân nghĩa đạo đức, đồng bọn bị giết ngay trước mặt mình thì còn tính toán, nói năng mịa gì nữa, chém con bà nó đã nói sau.

Lúc này tuy gần như cả đám đạo phi đã xông lên khoảng 30 người, tuy ánh mắt nhìn bọn Lâm Đình tràn đầy vẻ hung hãn khát máu, chỉ là bọn chúng cũng không vội tấn công mà bày ra một thế trận nào đó vây bọn Lâm Đình vào giữa, cứ ba người một tổ nhỏ hình thành mười mũi nhọn chia thẳng vào đám người Lâm Đình.

Trương Bình Phàm vốn hồ hững nhưng khi thấy bọn chúng bày ra thế trận như vậy liền kinh ngạc thốt lên.

-Sao có thể chứ? Thập Phụng trận! bọn chúng lại có thể bày ra Thập Phụng trận!

Vô Danh nghe thấy thế liền biến sắc mặt, nhưng lại như nghĩ đến điều gì đó mà sắc mặt dần hòa hoãn lại.

Lâm Đình thấy biểu tình của hai thằng kia thì có lẽ cái món Thập Phụng trận này có vẻ không tầm thường, đang muốn mở miệng ra hỏi thì một giọng nói tràn đầy oán hận, lạnh lẽo vang lên chặn ngang họng hắn.

-Hắc hắc thằng mập như heo kia kiến thức tốt lắm, đã biết là Thập Phụng trận rồi thì chắc cũng biết uy lực của nó chứ ha ha, rơi vào trận này mấy thằng ch* bọn mày đừng hòng đi ra, mau ngoan ngoan đầu hàng có khí bỏ đây nổi lòng từ bi tha cho một mạng.

Nghe thấy thế những tên đạo phi khác cũng lấy làm kì quái sao hôm nay phó đoàn trưởng nhân từ thế, lại hứa hẹn nhiều lời với bọn này, tuy kì lạ nhưng bọn đạo phi kia cũng không quên phụ họa, nịnh bợ thủ lĩnh.

-Đầu hàng đi mấy thằng nhãi, hô hô.

-Thằng mặt trắng kia đầu hàng đi, chỉ cần bây giờ qua đây ông đảm bảo người sẽ không chết mà còn rất sung sướng nữa kia hô hô.

Nhìn tên đạo phi kia râu ria xồm xoàm, lông chân lông ngực mọc đầy, chỉ thẳng mặt mà mắng mình là thằng mặt trắng, Lâm Đình như heo bị chọc tiết gào lên.

-ĐCM bố mày mà là mặt trắng à, ta xem cả nhà người mới là mặt trắng.

Thực ra mặt trắng nó còn mang một hàm nghĩa khác, cái hàm nghĩa mà ai cũng hiểu đấy, cho nên Lâm Đình mới phản ứng dữ dội như vậy.

Ai không hiểu thì có thể liên tưởng đến mấy con gà, nhưng ở đây là mấy con gà đực, thuần khiết nhé, ta là người vô cùng thuần khiết đấy, chỉ là con gà thôi mà!

Thấy ba thằng kia thân trong vòng vây mà biểu hiện vẫn thần định khí nhàn, không có chút gì gọi là sợ hãi, trong lòng tên phó đoàn trưởng càng cảm thấy bất an gào lên.

-Hừ rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, tất cả toàn lực tấn công cho ta.

Vừa nghe được mệnh lệnh đó cả đám như ăn thuốc kích thích hưng phấn tru lên.

-Gào...giết...

-Giết...

Khi tên đạo phi vừa ra lệnh xong ba người Lâm Đình liền cảm thấy thân thể như vương phải vùng bùn vậy, một luồng áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng đột ngột xuất hiện đè lên thân thể khiến cả bọn hành động vô cùng khó khăn.

Nhưng đó chưa phải là tất cả, sự việc đáng sợ hơn còn ở phía sau, bọn đạo phi xung quanh đã bắt đầu tấn công, cả mười môn vũ khí như mưa liên tục thay nhau bổ vào đám người Lâm Đình, cứ mỗi lần bọn hắn muốn phản công là lại có đủ thứ vũ khí lao đến ép bọn hắn phải co cụm phòng thủ, bây giờ đừng nói là phản công, chỉ riêng việc đỡ đòn không cũng mệt lắm rồi, sơ xảy tý là cả người thành thịt bằm ngay.

Nếu như bình thường Lâm Đình còn có thể dựa vào tốc độ của mình tả xung hữu đột, ít ra cũng có vài phần nắm chắc có thể xông ra, nhưng tổ bà nó khi ở trong này tự dung thân thể như đeo chì cảm giác nặng hơn mấy lần, đã thế còn bị vô số binh khí bổ đến, đúng là trong lòng Lâm Đình lúc này nghẹn lại một cục.

Càng đấu hãn càng cảm thấy uất ức, thế này mà gọi là chiến đấu sao? mẹ kiếp có mà làm bia cho người ta chém thì đúng hơn.

Hắn cảm thấy cứ chiến đấu thế này thì không ổn, không biết hai thằng kia thì sao, nhưng đạo quang kiếm ánh đầy trời thế này, cùng lắm chỉ mười lăm

phút sau là hấn thành món thịt băm ngay, đến cả xương cũng chả còn.

Lâm Đình gằn lên một tiếng "Gào" toàn thân tụ lực vào thanh đao trên tay khiến nó rung lên "ông" "ông", rồi dốc toàn lực chém ra, liên tiếp mấy tiếng "xoẹt" "xoẹt", hơn phân nửa vũ khí trong tay bọn đạo phi xung quanh liền gãy làm hai đoạn.

-Thằng mập chết bầm kia mau phá vây đi, ta không chịu nổi lâu hơn nữa đâu.

Vừa nói xong thì lại thấy vô số binh khí chém tới, Lâm Đình đành phải miễn cưỡng thu đao bảo vệ thân mình "keng" "keng", từng tiếng binh khí va chạm với nhau vang lên những âm thanh chói chói, Lâm Đình tuy có thân lực trong người, nhưng một lúc phải chống đỡ một đám binh khí đánh đến cánh tay cũng đã tê rần, xém tý tuột cả vũ khí.

-Không vội, không vội, ta còn chơi chưa đã, với lại bọn nó vây chặt quá ông cũng chưa biết phá bằng cách nào hề hề ngại quá....

Nghe thấy những lời đó của thằng mập kia xém tý Lâm Đình tức sùi bọt mép, trong lòng cu cậu cũng hơi hoảng loạn, đang suy tính có nên liều mạng chịu vài đao rồi phá vây hay không thì dị biến nổi lên.

Tên đạo phi trước mặt đang vung đao về phía hấn thì đột nhiên mặt mày tái ngắt, mắt lồi cả ra sùi vọt mép ngã lăn ra đất tắt thở.

Áp lực quanh thân Lâm Đình liền giảm đi vài phần, ngay lập tức hấn liền nắm lấy cơ hội trời cho này, lấy hết sức bú sữa mẹ mà vung đao lên gạt phẳng binh khí xung quanh rồi lao đến trước mặt một tên đạo phi.

"Xoạt" "phụt" tên đạo phi đáng thương còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì thân thể đã lập tức chia đôi, máu tươi bắn ra tung tóe xung quanh, dính cả lên đồng bọn xung quanh.

Không để cho bọn chúng kịp phản ứng lại Lâm Đình lập tức nâng đồ đao lên vô tình chém xuống, đến khi thanh đao kia vung đến trước mặt bọn chúng mới rồi rít đánh trả, từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên "gào" "á" a.....a.....

Lâm Đình như một cỗ xe tăng điên cuồng nhảy vào vòng vây của đám đạo phi mà chém giết, từng đoạn tay chân cụt thi nhau tung bay, máu tươi ướt đầm toàn thân Lâm Đình, Lâm Đình lúc này hai mắt trợn ngược, râu tóc dựng đứng máu me đầy mình không khác một sát thần là mấy khiến bọn đạo phi xung quanh sợ vỡ mật, chúng rất muốn chạy trốn nhưng mà toàn thân cứ nhũn ra mất hết toàn bộ sức lực.

Bọn đạo phi này quanh năm chém giết, cảnh máu me cũng không phải chưa thấy qua, bọn chúng tuy có sợ nhưng cũng không đến nỗi toàn thân mất hết sức lực thế này, cách giải thích duy nhất là thân thể bọn chúng có vấn đề, là Mộng Dẫn Hương của Mộng Lan đã phát huy tác dụng.

Khung cảnh bên kia của bọn Vô Danh cũng không khác bên này lắm, cũng đang điên cuồng chém giết, chỉ trong vài giây gần hai phần ba nhân số đạo phi liền ngã xống, đám còn lại toàn thân mềm nhũn lăn qua ra đất, bọn Lâm Đình cũng lười chém giết nữa bởi vì trên mặt bọn chúng đang hiện lên từng đợt khí xanh, có lẽ chẳng bao lâu sẽ mất mạng mà thôi.

Khi nhìn lại chiến trường xung quanh chỉ toàn là chân tay, máu me, nội tạng lẫn lộn, Lâm Đình rốt cuộc không nhìn được mà phải nôn mửa một trận, trong lòng hấn cũng chả có chút gì gọi là thương xót, hay áy náy nào, đó chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể mà thôi.

Khi lần nữa nhìn lại hấn cố gắng không chế cái cảm giác muốn ói này lại, sau đó dẫm lên từng bộ phận cơ thể mà bước ra ngoài, không có biện pháp nào cả, ai bảo bọn hấn bị vây ở giữa chứ, không bước ra chả lẽ ngồi lại nôn tiếp?

Lâm Đình thì phải phun cả mật xanh mật vàng ra mới bình ổn được nội tức trong người, nhưng nhìn qua thấy hai thằng cha Vô Danh với Trương Bình Phàm mặt mũi hồng hào chả có vẻ gì là khó chịu, đã thế mỗi khi đi ngang qua thấy tên đạo phi nào còn đang rên rĩ liền bồi thêm một đao banh nào, rồi lại tiếp tục bước đi khiến Lâm Đình có hơi lạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Công Thành Pháo

Khi cả bọn đã tụ tập lại đầy đủ, kể cả Mộng Lan thì bắt đầu nhìn về phía cửa hang, về phần tên phó đoàn trưởng kia khi thấy sự việc không ổn thì đã chuẩn rồi còn đâu, hấn cũng chả phải là đồ ngu, cả đám xông lên còn bị làm thịt dừng nói chỉ còn mình hấn với vài tên đàn em, người xưa đúng là có câu rất hay, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt.

Nhìn miệng hang đen thui sâu hun hút Lâm Đình cứ cảm thấy ớn ớn thế nào, anh chàng liền len lén lùi về phía sau, chỉ là đột nhiên bị thằng mập kia túm lại.

-Này người làm gì thế? mẹ kíp còn không xông vô đi.

-Được rồi, xong vô thì xong vô, ai da tự dưng đau bụng quá, thôi các người vô trước đi ta đây vô sau, kiểm chỗ nào xả hàng đã.

Lâm Đình vốn muốn kiểm một cái có để chuẩn, nhưng Trương Bình Phàm làm sao lại không biết thằng cha này lại nổi lên cái bệnh sợ chết, không nói hai lời một cước đạp vào mông con hàng kia.

-ĐCM muốn chạy à em, không có cửa đâu, hắc hắc người cũng có thể lựa chọn không vào chỉ là. hắc....hắc.....

Nhìn thẳng mặt kia cười âm trầm cộng với cả Vô Danh và Mộng Lan đang đứng một bên bẻ tay rôm rốp, Lâm Đình hẳn còn có thể nói chữ "không" sao.

Thế là cu cậu đành ngoan ngoãn nhận mệnh.

-Này ta nói này, các người bảo theo hõ trợ ông đây mà đứng xa thế làm gì.

Nhìn mấy con hàng kia khi thấy hắn đến gần cửa hang liền đột ngột lùi lại nấp ở một bên, Lâm Đình không nhịn được mà gào lên.

-À! không có gì bọn ta ở ngay sau người, chú mày cứ vô đi yên tâm bọn ta ở ngay đây mà.

Nghe vậy Lâm Đình chửi um lên trong lòng.

-Yên tâm cái rắm, các người muốn ông yên tâm thì lại gần đây đứng xa thế làm gì.

Lâm Đình trong lòng oán hận ngút trời nhưng ai bảo bản thân hắn xui xẻo, lọt vào tay bọn cầm thú này chứ.

Khi tiến đến gần cửa hang Lâm Đình liền chậm lại, nhìn cái hang động đen ngòm sâu hun hút này khiến hắn cảm thấy có vài phần ớn lạnh.

Nhưng vừa nhìn lại phía sau khiến anh chàng xém tý tức sùi bọt mép, ba tên khốn nạn kia không biết từ lúc nào đã lùi lại cả mấy chục mét, nếu hắn không quay lại có khi bọn kia đã chạy mất dép luôn mà bản thân không hay.

Đang muốn chui un lên thì một cảm giác nguy hiểm cực độ ập đến, khiến lông tóc hắn dựng đứng hết cả lên, cái cảm giác này cũng chả phải xa lạ gì, lần trước ở khu chợ hắn cũng đã trải qua một lần, bây giờ nó lại đến lần nữa, không cần quay đầu lại Lâm Đình cũng biết là có cái gì đó đáng sợ sắp uy hiếp đến tính mạng của hắn.

Bản thân hắn đã cảm thấy hoảng sợ cực độ, máu huyết trong người như đông lại, nhưng may mắn là đột nhiên một luồng khí tức băng giá từ sâu thẳm trong linh hồn trào ra, đánh thức hắn từ cơn hoảng sợ tỉnh lại, theo bản năng Lâm Đình hụp người xuống lăn vài vòng tránh khỏi cửa hang.

"Ầm" một tiếng động khủng khiếp vang lên, miệng hang nơi Lâm Đình vừa đứng đột ngột phát ra một luồng sáng chói mắt, sau đó đất đá xung quanh miệng hang liền bị thổi bay khiến cửa hang dường như mở rộng ra một chút, khói trắng bốc lên nghi ngút.

Nghĩ lại mà sợ, nếu không phải Lâm Đình hắn nằm xuống lăn ra khỏi cửa hang, mà xoay lưng bỏ chạy hay né qua bất kì phương nào thì bây giờ có lẽ đến khúc xương cũng chẳng còn, nhìn uy lực của luồng sáng vừa rồi có lẽ không thua gì vũ khí laser ở thế giới của hắn, nhưng tổ bà nó đường kính cột sáng cũng quá khủng khiếp đi, cho dù là một khối thép đặc mà bị nó đánh trúng chỉ sợ cũng bốc hơi trong nháy mắt chứ đừng nói thân thể huyết nhục.

Khi nhìn thấy cột sáng phía cửa hang phát ra sắc mặt Trương Bình Phàm liền khê biến hồ lên.

-Không thể nào! Công thành pháo, tại sao bọn chúng lại có được nó chứ?.

Vừa nghe thế Vô Danh và Mộng Lan cũng biến sắc mặt đồng thanh nói.

-Không thể nào!

-Ta cũng không tin, nhưng rõ ràng cột sáng đó rất giống thứ linh pháo đáng sợ đó, chỉ là không biết tại sao uy lực chỉ bằng khoảng 1/1000 Công thành pháo bình thường.

Nhìn thấy tên béo này xưa nay về mặt lúc nào cũng nhon nhon, bĩ ối nhưng bây giờ lại nhú mắt nhăn mày nhìn chằm chằm vào cửa động phía trước, Vô Danh và Mộng Lan cũng biết sự việc nghiêm trọng hỏi lại.

-Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây? thứ đó dường như chỉ có quân đội mới có, nghe nói được quân chế rất nghiêm ngặt, cho dù là hoàng tộc cũng không thể tùy tiện lại gần đâu, bọn chúng nếu có được vũ khí đó từ thủ nơi cửa hang thì chúng ta đừng mong qua được.

Mộng Lan nghe Vô Danh nói thế cũng gật gù tiếp lời.

-Thứ đó đúng là quân đội mới có, hơn nữa quân đội bình thường cũng đừng mơ chạm tới, phải là quân đội hoàng gia mới được phép tàng trữ, uy lực khẩu Công thành pháo này không biết tại sao lại yếu như vậy, chỉ bằng 1/1000 Công thành pháo bình thường nhưng cũng không phải là thứ tu sĩ Phàm cảnh chúng ta có thể chống lại được, mà không nói tu sĩ Phàm cảnh chỉ sợ đích thân Sơ nhập tu giả đến đây cũng bị bắn cho tan xác.

Công thành pháo tên như ý nghĩa một loại pháo được người tu tiên chế tạo ra dùng để công phá thành trì, dùng cho là thành trì của người tu tiên là loại

hàng xây bằng phương pháp bình thường, vật liệu xây thành đều là những loại vật liệu luyện khí trong tu tiên giới, cứng rắn chắc chắn vô cùng, ngoài ra còn được khắc họa những trận pháp thủ hộ vô cùng khủng bố, trong truyền thuyết từng có cao thủ đạt tới cảnh giới Đại năng đỉnh phong đích thân ra tay, muốn hủy diệt đệ nhất thành trì của Hán quốc, tấn công bảy ngày bảy đêm, dẫn động vô số vì sao giáng xuống nhưng tòa thành đó vẫn trơ trơ sừng sững bất động, rốt cuộc vị Đại năng đó đành bất lực mà bỏ đi.

Phải biết đạt đến cảnh giới Đại Năng có ai là người đơn giản, gần như đã là thần tiên sống không gì không làm được rồi, hủy diệt một lục địa ở địa cầu là việc vô đơn giản, thậm chí một hành tinh vẫn rất dễ dàng.

Nhưng một kẻ như vậy toàn lực tấn công một tòa thành trì lại không thể làm xuy chuyển nó một chút nào, đủ biết lực phòng ngự của thứ gọi là thành trì khủng khiếp đến mức nào rồi.

Công thành pháo chính là vật dụng chuyên môn được chế ra để tấn công những tòa thành trì như vậy, uy lực của một khẩu pháo có thể dễ dàng san phẳng một ngọn núi, như vậy thì cũng chưa có gì nhưng đáng sợ ở chỗ chỉ cần có đủ năng lượng thì nó có thể liên tục khai hỏa không cần dừng lại.

Không phải tòa thành nào cũng đều khủng bố như tòa thành ở trên, nhưng đã gọi là Thành thì lực phòng ngự cũng rất kinh nhân.

Công thành pháo, thứ vũ khí chuyên dùng để phá thành này lại mang ra đối phó với mấy tên kiến hôi ngay cả Sơ nhập tu giả cũng chưa đến, quả là cũng quá xem trọng bọn hắn đi.

Nghĩ đến đó đột nhiên Trương Bình Phàm quát lên.

-Ha ha ta hiểu rồi, thì ra là thế, Lâm Đình mau xông vào, mau...

Lâm Đình vừa mới lồm cồm bò dậy, lưng còn cháy xém một mảng, mơ hồ còn truyền đến vị thịt nướng thơm phức đau đến méo miệng, chưa kịp ăn và thì thăng mạp kia đã quát lên rồi thúc dục mình lao vào động.

-Tổ bà nó cái gì đây? vô cái rắm chó, hu hu mới sụt qua mà ta xem tý thành heo quay, giờ lao vô có mà thành tro à, ông đểch đi nữa hu hu.

Nhìn thấy con hàng kia khóc rống lên, liều chết phản kháng Trương Bình Phàm cũng lười nói, đạp thẳng một cước vào mông thăng cha kia tổng hán bay thẳng vào động.

-Lâm Đình đừng có sợ, bây giờ bọn đạo phi kia có muốn bắn cũng không được đâu, ngươi mau tìm đến chỗ bọn nó rồi tiêu diệt đi, nếu không mấy thăng kia bí quá hóa liều bắn phát nữa thì bỏ mịa.

-ĐCM thăng mạp kia ông nhớ rồi nhá hú hú, muốn tìm ngươi tìm một mình đi hu hu, dám sút vào mông bố mày.

Mồm thì nói nhưng Lâm Đình cũng không dám sơ sẩy, đốc toàn lực thi triển Ảo ảnh bộ lao vào trong động, thậm chí đụng phải mấy cục đá nhô ra u cả đầu anh chàng cũng không dừng lại.

U đầu so với mạng nhỏ cũng không quan trọng bằng, tiêu diệt được bọn kia sớm lúc nào hay lúc đấy, nhờ đâu nó bắn phát nữa thì bỏ mịa, hang này có mỗi một đường đi vào có mà né đằng trời.

Thế là anh chàng vừa chạy vừa chảy nước mắt gào toáng lên.

-Đầu má bọn chuột nhắt kia hu hu ở đâu mau lăn ra đây chịu chết hu hu.

Không để cho Lâm Đình phải đợi lâu, ngay ở ngã ba đường đã thấy ba tên bốn tên đạo phi còn lại đang đứng cạnh một khẩu pháo, nòng pháo lạnh lẽo chia thẳng về phía hắn khiến cõi lòng Lâm Đình lạnh lẽo, nhưng hắn cũng không hề dừng lại lập tức với tốc độ cao nhất vung đao lên.

Vốn tưởng bốn tên này có tu vi cao nhất thì phải liều mạng một trận nhưng khi Lâm Đình đánh đến liền dễ dàng tiêu diệt cả bốn, đang lấy làm lạ chỉ là nhìn thấy từng đợt khí xanh hiện lên trên mặt bọn chúng Lâm Đình liền hiểu ngay chuyện gì xảy ra.

Đang muốn mở miệng ra gọi thì tên mạp kia không chút tiếng động nào đã xuất hiện sau lưng hắn làm cu cậu giật thót cả mình, sau đó bọn Mộng Lan và Vô Danh cũng theo đó xông vào.

-Khà khà đúng như ta dự đoán.

Nhìn thăng mạp kia sờ tới sờ lui khẩu pháo kia, rồi thốt lên một câu như thế khiến hắn chả hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả hỏi.

-Này này có gì nói rõ tý dê, nói thế bố thăng nào hiểu nổi.

Ngay cả Vô Danh và Mộng Lan ở bên cũng nghi hoặc nhìn tên béo.

-Đừng nóng vừa rồi thấy một pháo kia bắn ra ta mới nghĩ ra một chuyện, đó là năng lượng cần có để khởi động Công thành pháo, hắc hắc thứ đồ này tốt thì có thật nhưng mà năng lượng để khởi động nó là một con số khổng lồ, đừng nói chúng ta cho dù là một vị Tu giả có độc sạch túi thì cũng chỉ khởi động được vài lần mà thôi, bọn đạo phi này nhân số đông thì có đông thật, nhưng cả bọn cộng lại chỉ sợ còn kém xa gia tài của một tên sơ nhập tu giả.

-Hừ một pháo vừa rồi bắn ra chỉ sợ đã là cực hạn của bọn chúng rồi, bắn thêm được phát nữa mới là lạ.

Nghe Trương Bình Phàm giải thích Vô Danh và Mộng Lan mới hiểu ra, nhưng Lâm Đĩnh thì vẫn một mảnh mờ mịt, sau đó được Vô Danh giải thích hẳn mới bắt đầu hiểu rõ.

-Thế xử lý khẩu pháo này sao giờ, không lẽ mang bán lấy tiền, ài cái thứ này nuôi tồn com quá, có lẽ chả ai thèm.

Nghe thấy thằng cha Lâm Đĩnh đầu bò kia nói thế cả bọn xém tý tức chết.

-Mẹ kiếp, bán? nào người bị vô nước à, cho dù người có đi gãy chân, năn ni lẹo lười cũng chưa chắc có ai bán cho người đâu, cái này là thủ đoạn bảo mệnh tốt nhất rồi, có nó cho dù gặp phải sơ nhập tu giả cao cấp cũng không sợ, thế mà thằng nào tàn nhà người lại bảo bán.

Nghe thấy tên mập gât gông quát Lâm Đĩnh vẫn bình chân như vại trả lời.

-Tốt sao, ta thấy chưa hẳn là vậy, đồ có tốt mấy mà không có khả năng sử dụng thì có tác dụng gì cơ chứ, thà rằng bán đi đổi lấy một lượng lớn đá Càn khôn mua mấy loại vũ khí sắt sắt còn hơn.

Nghe thấy thế cả bọn liền giật mình nhìn lại Lâm Đĩnh như người ngoài hành tinh vậy, khiến cu cậu vô cùng chịu.

-Chắc không ngờ được đó, thằng cha này hôm nay tự xưng thông minh đột xuất vậy trời, ài rồi cuộc trời xanh có mắt cho con hàng này khôn ra tý.

Nghe thằng cha Vô Danh lăm bằm thế lại nhìn ánh mắt đồng tình của hai người kia khiến cu cậu nổi điên.

-Nói vậy là có ý gì đây, đầu má ông đây xưa nay nổi tiếng uyên bác, thông cổ hiểu kim chỉ là ta giấu tài mà thôi, các người có thể đừng dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn ta được không.

Rốt cuộc vẫn là tên béo đứng ra đàn xếp.

-Lâm Đĩnh người nói cũng đúng, lần này là bọn ta suy nghĩ chưa thấu đáo, đồ tốt nhưng phải có năng lực sử dụng thì mới được, cứ làm theo ý Lâm Đĩnh người đi, đổi lấy một lượng lớn tiền tài chế tạo vài loại thủ đoạn bảo mệnh cho cuộc thí luyện sắp tới.

-Được rồi, đừng quên là vẫn còn một kẻ nữa trong này đây, tiêu diệt được hắn mới coi như hoàn thành nhiệm vụ, cẩn thận lần này có thể vô cùng nguy hiểm đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đại Chiến Huyết Hải

Cái hang động này không ngờ càng đi vào trong càng rộng rãi và bằng phẳng, có thể thấy rõ dấu vết gia công của con người, vừa rồi khi chọn đường đi Lâm Đĩnh không hề do dự chọn cửa bên phải, cũng bởi vì lần trước thân du thiên địa hắn cũng đã đại khái thấy qua chỗ này rồi.

Cả bọn rón ra rón rén dần dần cũng đến được phía cuối đường, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt khiến mấy tên Trương Bình Phàm xém tý thì nổi điên dè Lâm Đĩnh hẳn ra tầm quất một trận.

-Lâm Đĩnh, người dẫn bọn ta đến ngõ cụt này bây giờ tính sao đây, móa tưởng người chắc ăn lắm chứ?

Nhìn thằng béo kia dường như chuẩn bị bẻ tay răng rắc khiến Lâm Đĩnh có phần chột dạ.

-Bình tĩnh, ta nhớ rõ ràng là đường này, làm sao lại là ngõ cụt được bằng phẳng được, không lẽ bọn kia đục phá đến đây rồi bỏ đi sao?

Đột nhiên trong lòng hắn khẽ động, trong óc lóe lên một cảnh quen thuộc.

-Mà khoan, đục phá là do người làm, bà nội nó đúng rồi, là cơ quan! vách tường này chính là cơ quan, móa ông đọc qua doremon rồi làm sao có thể quên được hô hô!

Thế là Lâm Đĩnh bắt đầu sờ tới sờ lui vách tường trước mặt, thử đủ mọi cách nắn, bóp, liếm láp, chỉ là vách hang trước mặt vẫn tro tro, cứ như thật sự là đường cụt vậy.

Càng mò mẫm Lâm Đĩnh càng lo lắng hơn, chỉ là cuối cùng vẫn không thể mò ra cái gì, nhìn cái vách tường vẫn lù lù trước mặt Lâm Đĩnh không nén nổi tức giận mà giơng cho nó một cước toàn lực "Ầm", đất đá tung bay vách tường đột ngột lõm vào một tấc rồi nặng nề kéo lên như cửa cuốn vậy.

-Đầu má thì ra là phải thế, ta chửi bỏ thằng nào thất đức chế ra cái cửa chó má này, cửa mịa gì đêch có tý hàm lượng kĩ thuật nào, cứ phải ăn đập thì mới chịu mở, thiết kế tinh xảo tý không được à làm bố tổn công mò mẫm cả nửa ngày.

Nghe thằng cha kia làm nhảm cái gì mà doremon... cả bọn Vô Danh trong lòng mờ mịt, lại thấy hần mò mẫm, liếm mát bức tường, cả đám không nhìn được mà trong lòng phát lạnh thảm nhũ.

-Có cần phải thâm cừu đại hận vậy không? thằng này biến thái vãi đến bức tường cũng không tha may mà nó không có lỗ a!

Lâm Đình nếu mà biết được suy nghĩ trong lòng mấy con hàng kia chắc phải tức ói máu, còn có lỗ để làm gì thì mấy cái đầu đen tối cứ việc nghĩ đi nhé.

-Hô hô thế nào? ông đã nói là đường này, thế mà các người lại dám nghi ngờ Lâm Đình ta, ài! rõ ràng là một bọn đầu heo không biết đến tài năng của ông đây.

Nhìn thằng cha trước mặt đắc ý đến phồng mũi, cả bọn hận đến nghiêng răng kèn kẹt, đang muốn xông lên làm thịt con hàng vênh váo này thì dị biến nổi lên.

Vừa bước vào cánh cửa ngầm thì một không gian thoáng đãng hiện ra, cỡ khoảng một căn phòng năm mười mét vuông, bốn phía được gia công cẩn thận nhẵn bóng, trong phòng này không có bất kì đồ vật gì chỉ có một người đang ngồi ở trung tâm căn phòng, quanh thân thể dường như bị bao phủ bởi những quang sáng màu máu khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy thằng cha này đêch phải người tốt, người này thân hình có chút gầy gò, trên mình khoác một bộ giáp đen tạo hình dữ tợn, khỏe mắt có một vết sẹo dài kéo ngang.

Chậc! ngoài tên khốn lần trước đánh tan ý niệm của Lâm Đình hần thì còn có thể là ai nữa chứ.

Lâm Đình vừa nhìn thấy bóng thằng cha này thì hận đến nghiêng răng treo treo, như thể người ta vừa giết cả nhà hần vậy.

Cả bọn nhìn bộ mặt hám tãi, hận đời vô đối của thằng họ Lâm này mà thầm thương cảm cho tên kia, để cho con hàng này nhìn trúng chỉ sợ đoàn trưởng đạo tặc đoàn Huyết Hải đại nhân, khi chết trên người cũng không còn cái quần lót che thân, tiểu đệ đệ có lẽ cũng chỉ đành thân trùng trùng trực hướng lên trời mà tỏ nỗi bất bình.

Khi cả đám Lâm Đình hoàn toàn tiến vào trong động ngầm này thì cánh cửa đá phía sau đột ngột rút xuống, "ầm" bụi đất mù mịt khóa mất đường ra.

Đột nhiên biến cố xảy ra khiến không ai ngờ được, nhưng không để cho bọn họ hồi thần lại thì một tiếng cười chói tai đột ngột vang lên.

-Ha ha ha bọn chuột nhắt nơi nào dám xông vào nơi Huyết Hải Thần Quân ta bề quan, đúng là một đám không biết sống chết mà, vừa đúng lúc đang cân tính huyết để xung phá quan ải.

Lâm Đình:

-Stop! đợi chút câu này nghe quen quen à nha, à nhớ rồi móa người cũng không cần copy nguyên mớ lời thoại nhừc óc trong tiểu thuyết ba xu thế chứ? Ta xin đi mà đại ca, giờ là thời đại nào rồi chứ? Đổi câu nào có tính sáng tạo chút đi!

Huyết Hải khí thế vừa mới đề thăng lên chút ít, nhưng lại nghe được mấy lời đó liền ghen lại một cục, trán nổi đầy gân xanh, mặt mũi đỏ bừng.

-Người.....được.....được vậy thì....

Không để cho Huyết Hải nói hết câu thì một lưỡi đao sáng loáng không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên đỉnh đầu hần chém xuống, nếu là đao kiếm thế tục bình thường thì hần cũng không sợ, cho dù ngồi im một cục muốn trốn da cũng khó, nhưng đao này là đao bình thường sao? mà cho dù là đao bình thường nhưng người cầm nó không phải là người thường à nha, mười tên Huyết Hải cũng chả dám đưa cổ ra thử xem là đao sắc hay cổ cứng, chỉ là đao có sắc đến mấy, uy lực có lớn đến đâu cũng phải chém trúng thì mới được, có đồ ngu mới ngồi im chờ chết.

"Choang" một tiếng động chói tai vang lên, chỗ Huyết Hải vừa ngồi bị một đao bổ xuống, nhưng không hề có tiếng kêu thảm thiết nào vang lên mà lại như bổ vào sắt thép vậy.

Trương Bình Phàm cũng thầm giật mình tuy hần không mong dựa vào một đao vừa rồi có thể làm thịt thằng cha này, nhưng uy lực một đao vừa rồi có bao nhiêu tự bản thân hần rất rõ ràng, cho dù có chém hụt thì cũng có thể bổ ra một hố to à, chỉ là lực phản chấn truyền lại xém tý khiến hần làm vắng mặt thanh đao trong tay đi, "có nhầm không đây ông là tu sĩ phạm cảnh tăng chín cầm trong tay chính là bảo đao đó, có chọi thẳng với phi kiếm thì cũng không hề thua thiệt à nha, chả lẽ đất ở đây biến thái vậy?"

Khi nhìn xuống thì thấy chỗ mình vừa bổ xuống xuất hiện một khối ngọc thạch màu xanh đang tỏa ra từng đợt hàn khí nhẹ nhàng, vừa rồi bị tên Huyết Hải kia ngồi lên xung quanh lại bao phủ bởi huyết quang nên Trương Bình Phàm mới không thấy được, chỉ là một đao của Trương Bình Phàm vừa rồi quá đột ngột, ai mà ngờ được mấy con hàng này âm hiểm vậy chứ, chưa nói được hai ba câu thì đã tung đao đánh lên rồi, khiến Huyết Hải hần không thể không né tránh, để lộ ra khối ngọc tỏa ra hàn khí này, nhìn sơ qua đã biết không phải phẩm vật rồi, chỉ là bây giờ nó lại bị một thanh đao chém lên, trên mặt mờ hồ có mấy vết rạn nhỏ.

Bất chợt hai tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết cùng vang lên.

-Á...á hàn ngọc của ta á ...aa...aa

Bọn Lâm Đình ở phía sau nghe thể tưởng thẳng mập kia trúng phải ám toán, liền vội vàng xông lên tiếp viện, khi tiến tới thì thấy thẳng béo kia mặt mày méo mó, toàn thân run run, nhìn chăm chăm vào khối ngọc thạch dưới đất mà nuốt lệ vào tim, so với khi cha mẹ hắn chết còn khó coi hơn.

Đối diện là tên Huyết Hải kia bộ dạng không khác Trương Bình Phàm là mấy, thậm chí còn có phần đau lòng đứt ruột hơn nữa là khác.

Nhìn thấy thể đám Lâm Đình như lọt vào sương mù thăm thẳm nghĩ “không lẽ thẳng cha kia cũng trúng chiêu của anh béo rồi? Nhưng không để cho bọn hắn hỏi lại thì một tiếng rống khủng khiếp vang lên.

-A.....a....các ngươi muốn chết, ta phải rút gân, lột da, uống máu các ngươi a.aa.....a

Nhìn tên Huyết Hải có vẻ phát điên bọn Lâm Đình âm thầm cảnh giác, chỉ là tên kia chưa kịp rống hết đã có một tiếng rống còn trâu bò hơn át lại.

-Đậu xanh rau má ông liều mạng với ngươi thẳng khốn kia a....a....a!

Thế rồi tên béo kia như ăn thuốc kích thích, gầm lên điên cuồng lao vào đối thủ, tên Huyết Hải kia cũng không kém là mấy thậm chí còn có vài phần kinh khủng hơn.

Bọn Lâm Đình thấy thể liền ngó người ra, thẳng mập này hôm nay có vẻ lạ, làm việc tích cực quá nhỏ.

Không biết từ lúc nào Huyết Hải cũng đã móc ra thêm một thanh đao màu đen xông vào đánh xấp lá cà, thế là hai bóng người một béo một gầy cùng cuốn lấy nhau.

Bình thường Lâm Đình đã thấy thẳng béo này đáng sợ lắm rồi, hắn cũng tự cho là đã ước lượng được thực lực thẳng mập này, chỉ là bây giờ nhìn thấy con hàng này nổi điên lên hắn mới biết cái gì gọi là ếch ngồi đáy giếng.

Trương Bình Phàm đang trong trạng thái tức giận nên toàn lực ra tay, không hề có chiêu thức cao siêu gì gì đó, toàn là những thức cơ bản, đâm, đỡ, gạt, chém, nhưng uy lực phải nói là vô cùng khủng bố, theo Lâm Đình thấy cái gọi là thần công Thiếu Lâm, Võ Đang gì đó mà dám chặn một đao tùy tiện của thẳng béo này chỉ sợ sẽ bị băm thành hai mảnh ngay lập tức, cao thủ nội công thâm hậu, đao thương bất nhập gì gì đó trước mặt thẳng cha mập mập chỉ sợ đến dừng khí lại gần cũng không có chứ nói gì đỡ đao.

Chỉ là đối thủ của hắn cũng không phải ăn chay mà lớn, thậm chí còn là loại ăn mặn nhiều nên sức rất trâu, đao pháp của tên kia không có khí thể lôi đình vạn quân như tên béo nhưng lại có một loại khí tức huyết tinh, điên cuồng, tàn bạo, diệt sát tất cả, nếu nói đao của Trương Bình Phàm chính là cương mãnh, không gì không phá được thì đao của Huyết Hải chính là thanh đao điên cuồng, tàn nhẫn hại người hại mình.

Chỗ phạm vi hai người chiến đấu phải nói là đao khí tung hoành, chỗ nào hai thanh đao quét qua không cần chạm phải đều bị khoét thành một rãnh sâu hoắm nhìn rợn cả người, cả hai chỉ chiến đấu khoảng mười lăm giây nhưng bốn phía xung quanh đều ngón ngang vết chém, không có một chỗ nào lành lặn cả, cứ cái đà này tiếp diễn chắc hai thẳng này chỉ cần một ngày là có thể đánh sập luôn cái động này luôn quá, chỉ là bọn hắn cũng phải chuẩn bị tinh thần bị hàng tỷ tấn đất đá chôn sống đi cái đà này là đang ở trong lòng núi đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Một Đao Kinh Hồn

Từng tiếng "choang" "choang" nối tiếp nhau vang lên, nếu xét về tổng thể thì Trương Bình Phàm có chiến lực mạnh hơn tý chút, nhưng khổ nỗi anh béo nhà ta thân trần trùng trùng trực ra trận, còn người ta là mặc giáp đó, thời khắc mấu chốt giờ thân ra cho ngươi chém một đao lại hoàn lại cho ngươi một đao thì ai chết chắc ta không cần nói nhì!

Trương Bình Phàm tốt xấu gì cũng là người núi Thông Thiên công lực lẫn đao thế đều vô cùng dũng mãnh, tuy Huyết Hải công lực và đao pháp cũng mạnh mẽ dị thường nhưng dù sao bản chất cũng chỉ là đao phi mà thôi, nếu chiến đấu công bình Trương Bình Phàm có thể chém Huyết Hải sau trăm hiệp, chỉ là hắn cũng không dám toàn lực tấn công a, Trương béo tuy cái đầu nóng lên nhưng cũng chưa đến nổi mất đi lý trí cùng đối phương liều mạng, mà có muốn liều cũng chả được, người ta khoác cái mai rùa lên người có thẳng ngu mới liều.

Đang lâm vào khổ chiến, thể lực cũng rơi mất hai ba phần, lại nhìn mấy con hàng kia ánh mắt long lanh quan sát mình và tên Huyết Hải chiến đấu, nếu đổi là lúc bình thường thì Trương Bình Phàm có lẽ sẽ cảm thấy đắc ý vô cùng, chỉ là con bà nó thẳng cha này cũng đâu phải dễ chơi, đánh này giờ sức lực cũng hao hết phần nửa chuẩn bị liều mạng đến nơi rồi, vì sĩ diện mà đi liều mạng với người khác quả là không đáng nha, thế là cu cậu bất chấp tất cả rống lên.

-Đậu xanh rau má, còn nhìn cái mịa gì nữa, xông lên làm thịt con hàng này đi chứ!

Nghe thấy thể cả đám đang chìm đắm trong việc nghiền ngẫm suy diễn đao thức, mới giật mình tỉnh lại nhao nhao xông lên, người đồng thì dừng khí lớn

huống chi còn có thằng mập kia làm chủ lực, bọn Lâm Đình cũng chả thèm quan ngại là ai cứ chém thành thịt băm đã nói sau.

Nào là đao là kiếm ừn ừn chém tới, khiến áp lực xung quanh Huyết Hải đột ngột tăng mạnh, như thế thì cũng thôi đi, khôn kiếp ở chỗ là con đàn bà kia lâu lâu lại từ trong người mọc ra một ít phần sấp gù đó ném về phía mặt hắn, tuy không biết rõ đó là cái gì nhưng khẳng định chả phải là thứ tốt đẹp gì rồi, nếu không phải quanh người hắn có một lớp sương đỏ mờ nhạt cản lại thì đúng là.....

Lấy tu vi của Huyết Hải khi nổi điên lên thì rất đáng sợ, trên người hắn lại có mặc giáp giây phút nguy cấp cần rằng chịu một đao rồi liều mạng chém chết một người thì cũng không phải là không thể được, nên hai người bọn Vô Danh rất ấn ý để Trương Bình Phàm liên tục gây áp lực chính diện, còn Mộng Lan và Vô Danh chỉ phụ trợ hai bên mà thôi, thấy tình hình không ổn là lập tức co vùi, dù sao Huyết Hải cũng là tu sĩ Phạm cảnh tầng chín đỉnh phong, có thể tu luyện đến cảnh giới như thế nào phải là một kẻ đơn giản, tuy đối phương xem như là chó cùng đường nhưng cũng không thể xem thường a, chó cùng đường ép nó quá thì nó sẽ cắn người đấy.

Cổ nhân có câu, "chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy", coi như Huyết Hải hắn xui xẻo gặp phải con đàn bà này, không trách được ai, chỉ là ĐCM bình thường hắn cũng đâu có cướp chùa phá miếu gì đâu, cũng đã để lại vài phần mặt mũi cho mấy vị thần tiên ti ti rồi, cũng lắm chỉ đùa bỡn ni cô thông gian nữ đạo sĩ mà thôi, thế mà hôm nay lại gặp phải vận cứt** chó gì thế này, đàn bà và tiểu nhân cùng xuất hiện! Đậu xanh rau má thế thì còn đánh cái rắm gì nữa, đoàn trưởng đại nhân của chúng ta thật muốn khóc rống lên rồi.

Thằng lỏi mặt trắng kia vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, nào là hầu tử râu đao, nào là đập trứng thần công, nào là đao chọc cục hoa.....vv liên tiếp xuất ra, Huyết Hải cũng muốn mặc kệ lắm, nhưng con bà nó thằng khôn kia chơi toàn đề chỗ hiểm mà chơi thì bỏ ai chịu nổi, bỏ thì thương mà vương thì tội trong phút chốc lại trúng một đao, may mà có hộ giáp cản bớt nếu không hẳn đã toi mạng từ thời tám hoành nào rồi, không phải là Huyết Hải không muốn liều cái mạng già mà giết chết con ruồi đáng ghét kia, chỉ thằng cha kia tốc độ cũng thật con bà nó nhanh đi, loáng cái là đến một kích mặc kệ có trúng không lập tức lùi ra khiến Huyết Hải tức sùi bọt mồm cũng không có chỗ mà xả.

Đến bây giờ kẻ hèn thống hận nhất không phải là thằng mập kia, cũng không phải con đàn bà chuyên gia ném phần, mà là cái tên khôn đang chạy vòng vòng xung quanh, miệng thì bô bô cái gì ta "thượng muội muội người..." "cười týt....." đã vậy lâu lâu lại ngoáy vò một đao, mỗi lần như vậy Huyết Hải không dính đao thì cũng dính kiếm, máu tươi nhuộm đỏ khắp giáp.

-Không được cứ thế này sẽ bị bọn chúng mài chết mất, không! ta không cam lòng a! Tại sao chứ? Chỉ cần cho ta vài ngày, không chỉ cần một ngày mà thời tình thế đã khác rồi! Các người được lắm có chết ta cũng phải kéo theo một tên cùng đi!.

Nghe thì chậm nhưng thực tế chỉ trong chớp mắt mà thôi, dường như đã hạ quyết tâm Huyết Hải cắn nát đầu lưỡi kích thích tiềm lực trong người, hắn gầm lên một tiếng vàng sáng màu máu quanh người bùng lên hất văng ba người đang vây công ra, nhưng cái giá phải trả cũng không nhẹ lại dính thêm một đao một kiếm khiến máu tươi phun ra xối xả sắc mặt lại trắng thêm vài phần.

Đến khi ba người Mộng Lan chuẩn bị xông vào vây công lần nữa thì Huyết Hải giờ thanh đao lên quá đỉnh đầu, những quãng sáng màu máu quanh người còn sót lại liên tục tập hết vào thanh đao với tốc độ khủng bố, khiến cho thanh đao như bị nhuộm phải một tầng huyết quang sền sệt như máu vậy, một cảm giác nguy hiểm tuột độ dâng lên trong lòng mỗi người, cả đám đều toàn lực lui lại liên tiếp thì triển ra các loại thủ đoạn bảo mệnh.

Mộng Lan toàn lực thì triển Hồ Điệp Thân pháp, tuyệt kỹ áp đáy hòm của nàng, xung quanh người lại tán ra từng đợt sương khói màu hồng lúc trái lúc phải làm cho thân hình nàng có vẻ mỏng lung mờ ảo, chập chờn như cánh bướm vậy.

Vô Danh thì lại bày ra một bộ pháp kì lạ nào đó, nhìn thì chậm chạp nhưng lại khiến người ta không cách nào khóa được thân ảnh của hắn cả.

Trương Bình Phàm đứng im tại chỗ, tay nắm chuôi đao, mũi đao chúc xuống đất bày ra tư thế chuẩn bị rút đao, hai mắt nhắm nghiền cả người phát tán ra một khí tức nguy hiểm còn kinh khủng hơn cả tên Huyết Hải kia.

Chỉ có Lâm Đình là vẫn chạy như thường nhưng nếu nhìn kĩ thì anh chàng đã lùi đến gần vách tường rồi, toàn thân hắn lúc này căng thẳng cực độ, linh giác đề thăng đến mức tối đa, chân khí trong người xoay chuyển mãnh liệt theo lộ tuyến của Ảo ảnh bí pháp, nhưng Lâm Đình dường như vẫn cảm thấy chưa đủ, một bóng ma từ vọng u âm bao trùm lên linh hồn hắn, khiến từng giọt mồ hôi trên trán hắn liên tục ứa ra, lưng áo đã ướt đầm cả.

Thanh đao trên tay Huyết Hải vẫn chưa hạ xuống dường như bất kì ai ở đây cũng có thể là mục tiêu của nó, một bầu không khí ngột ngạt và tĩnh lặng đến đáng sợ phủ xuống.

Không hiểu sao Lâm Đình có cảm giác thanh đao đó đã khóa chặt lấy mình rồi, một kích tiếp theo nếu không đỡ được vậy hắn chỉ còn con đường chết mà thôi.

Đột nhiên không một tiếng động báo trước, trong lòng Lâm Đình dâng lên một cổ cảnh báo cường liệt, cũng giống như những lần trước thời gian xung quanh Lâm Đình như đông đặc lại vậy, hắn có thể nhìn thấy từng hạt bụi bay trong không khí, nghe thấy từng tiếng "kin" "kít" kì dị, ở xa xa Mộng Lan và Vô Danh như diễn viên đóng phim quay chậm vậy, hắn có thể nhìn thấy từng động tác của họ, chỉ là những tiếng "kin" "kít" cứ càng ngày càng to đã thu hút sự chú ý của Lâm Đình.

Đến khi nhìn lại Lâm Đình liền thấy một dải sáng màu máu đang bay về phía cái cổ của hắn, những nơi nó đi qua đều vang lên những tiếng "kin" "kít", máu huyết trong người Lâm Đình gần như đông đặc lại vậy, trái tim trong ngực lát liền ngừng đập, một nỗi sợ hãi khủng khiếp bao trùm tâm trí của hắn, hắn muốn né tránh nhưng thân thể lại không nghe sự điều khiển của bộ não "không! Ta không muốn chết, ta còn mẹ già ở chốn quê nhà đang đợi ta, ta phải sống sót a.....a.....a phá cho ta....!" trái tim hắn vừa rồi đã ngừng đập đột nhiên "bùng" lên một tiếng dữ dội, chân khí, máu huyết, bốn nguyên lực trong thân thể lập tức điên cuồng chuyển động, như một động tác bản năng khi dải sáng màu máu còn cách cái cổ hắn vài chục cm Lâm Đình liền lách người tránh đi để lại từng cái bóng mờ mờ như phim làm chậm vậy, hắn vậy mà không ngờ trong thời khắc sinh tử tồn vong lại có thể thì triển ra Ảo ảnh bí pháp chân chính, tuy chỉ là hình thức đầu tiên vô cùng thô thiển thậm chí không dễ ý kĩ thật khó mà thấy được nhưng phải biết cái ảo ảnh đó không phải là thứ

tu sĩ Phàm cảnh có thể chạm đến a.

Đến khi mọi việc bình thường lại thì cái cổ của hắn đã tránh được dải sáng màu máu, nhưng bả vai và cánh cửa đường sau lại không may mắn như vậy, “phụt” một tiếng bả vai Lâm Đỉnh đột nhiên phun ra từng đường máu nóng, cánh cửa dày cả mét phía sau cũng “xoạt” một phát rồi chia làm hai nửa bóng loáng như gương.

Lâm Đỉnh chưa kịp phản ứng gì thì “ầm” một tiếng, chỗ tên Huyết Hải vừa đứng chỉ còn lại một cái thây khô quắt, da bọc xương chính hiệu, thanh đao trong tay cũng “choang .oang...” một tiếng rồi vỡ vụn ra như làm bằng đất sét vậy.

-A....aa.. chảy máu rồi, hu...hu....ta sắp chết a... cứu với hu hu..

Từng cơn đau nhức từ bả vai truyền đến khiến Lâm Đỉnh gào lên làm cả bọn tỉnh lại, chạy tới sơ cứu cho hắn.

Không biết kiếp trước Lâm Đỉnh ăn ở thế nào mà lại đụng ngay mấy con hàng này, nhất là cô nàng Mộng Lan kỹ thuật bằng bó phải nói là "lực", Lâm Đỉnh hắn vừa cắn răng nuốt lệ vừa phải đưa vai ra cho nàng ta xem xét, lấy thể chất của hắn thì máu đã ngừng chảy, nhưng vô tay Mộng Lan nó lại phọt ra hai vòi nữa mới có thể bình yên lại, còn may dải sáng màu máu đó cũng chưa chính thức chạm vào mà chỉ lướt qua mà thôi, nếu mà để nó chạm vào cho dù chỉ là một ít thôi thì cánh tay này của hắn cũng dùng hồng giữ lại, một kích trước khi chết của tu sĩ phàm cảnh tầng chín phải trả giá bằng cả sinh mạng mới có thể đánh ra nào phải chuyện đùa, nếu không phải Lâm Đỉnh thân mang kỉ công đôi lại là tu sĩ khác giờ này chắc chắn đã đầu người hai nơi rồi.

Hai thằng đực rựa kia thì khỏi cần nói, cứ nhìn hai cái bàn tay to như cái quạt kia mà Lâm Đỉnh đã thấy cả người ớn ảm rồi, đề cho bọn hắn đụng vô chắc hắn cũng chả còn máu để mà phun nữa đâu.

Dù sao mất tý huyết cũng còn hơn cái xác khô nằm ở kia nhiều, Lâm Đỉnh tự an ủi bản thân mình vậy.

Lần này tuy Lâm Đỉnh hắn phải chịu hung hiểm tuyệt độ, thậm chí còn xém tý mất cả cánh tay nhưng cũng không phải không có thu hoạch gì, nhờ bóng ma tử vong kích phát tiềm lực mà Áo ảnh bộ của hắn vốn đến bình cảnh đã có tiến bộ rõ rệt, chỉ cần trở về tĩnh tâm suy nghĩ luyện tập nhất định sẽ có đột phá, công phu bảo mệnh mới là thứ hữu dụng nhất với con gà như hắn a, nếu không phải đang bị thương nhất thời chưa phát hiện ra thì Lâm Đỉnh nhất định sẽ hưng phấn đến ngất xỉu mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chiến Lợi Phẩm

Eun Hee bước lặng lẽ với tấm ván trượt trên tay. Cô còn mãi suy nghĩ về lời đề nghị lúc nãy. Mái tóc màu hung đỏ được bôi cao bù xù bay ngược chiều gió. Trong ánh chiều muộn, những tia nắng yếu ớt chiếu vào khuôn mặt trái xoan của cô. Những đường nét trên khuôn mặt cô hiện rõ. Cô rất đẹp. Đôi mắt to tròn màu dạt dề neo lại vì ánh nắng, sống mũi cao thanh thoát, đôi môi căng mọng quyến rũ. Bởi cô được thừa hưởng nét đẹp từ mẹ cô- nữ diễn viên nổi tiếng Park Hyo Jun. Nhưng chẳng mấy ai còn nhớ đến cô diễn viên nổi tiếng ấy. Bởi cô đã chết từ 4 năm về trước. Báo chí đã từng một thời xôn xao về cái chết ấy. Người ta tìm thấy xác cô tại nhà riêng với một con dao cắm trên ngực. Nguyên nhân cái chết được cho là tự sát. Thế nhưng, vụ việc nhanh chóng được chìm xuống một cách kì lạ. Không một bài báo nào còn bàn tán về nguyên nhân cái chết của nữ diễn viên trẻ đẹp nữa. Và rồi theo thời gian, mọi chuyện dần trôi vào quên lãng..

Bịch !! Eun Hee vẫn cứ tiếp tục bước sau khi va phải một nhóm thanh niên.

- Này!! Con nhỏ kia, đứng lại.

Cô vẫn không nghe thấy vì vẫn còn miên man nghĩ về lời đề nghị. Bỗng một

trong số những đứa con trai kéo tay cô giật ngược lại.

-Này, nhỏ này, mày có biết mày vừa bị mù vừa bị điếc không. Đi đụng người

khác mà kêu lại còn không nghe à?

Lúc này, Eun Hee mới quay lại. Ngẩng mặt lên nhìn tên thanh niên, rồi lại

nhìn xuống cánh tay của hắn.

- Bỏ ra.

-Gi? Tên thanh niên mĩa mai. Mày nói gì cơ?

Sau khi tiêu diệt xong đoàn đạo phi Huyết Hải, cả đám bắt tay vô thanh lý chiến trường, đến đoạn này không ai bảo ai tự dung hiệu suất làm việc phải nói là rất nhanh à nha, kiểm tra từng tác đất, từng ngọn cỏ, cái cây, nhất là trong hang động ba thằng đực rửa không tha cho bất cứ một chỗ nào khả nghi, nói là đào sâu ba thước cũng không sai, căn phòng của tên thủ lĩnh càng là thể thâm, bốn phía bị cây cối không thương tiếc, trang phục, pháp khí, vũ khí.....vv đều bị bọn hắn lột sạch, thiếu điều cả quần lót cũng không tha, nếu không phải ở đây còn có cô nàng Mộng Lan thì ba còn hàng này có lẽ cũng không ngại ngần gì mà ra tay từ lâu rồi.

Lúc đầu Lâm Đình cũng có vài phần rờn rợn khi lấy đồ của người chết, thử nghĩ mà xem phải thò tay vô mò mẫm một cái xác, ừm! như thế còn đỡ đi nhưng gặp phải mấy cái xác thân thủng lỗ chỗ, máu me bết ruột gan nội tạng lòi cả ra ngoài dính lung tung thì mới gọi là khủng khiếp, phải nắn nắn bóp bóp trên cái đồng bầy nhầy đó là Lâm Đình đã muốn nôn rồi, thế nhưng nhìn qua lại thấy thằng mập kia mặt mũi rạng ngời hăng xay làm việc khiến cho tinh thần Lâm Đình cũng cảm thấy khá hơn phần nào.

-Đạo hữu bản đạo có lòng tốt cất giữ dùm số vật ngoại thân này, nếu đạo hữu không đồng ý xin lên tiếng, á á ái ái đạo hữu không nói tiếng nào tức là đồng ý rồi! vậy ta không khách sáo nữa, lấy việc giữ đồ giúp người làm niềm vui chính là việc bản đạo thành thạo nhất đó hô hô!

Nhìn bộ dạng thằng mập béo tròn béo trọc kia hướng về phía một cái xác mà nói chuyện đã thế lại còn vô si cùng cực hỏi người ta có phản đối hay không, mẹ kiếp nếu mấy tên đó mà nói chuyện được chắc cũng phải hỏi thăm thân gia nữ quyến của thằng mập này vài trăm lần rồi, lại nhìn bộ dạng thành thạo của con hàng này chắc chắn đã không ít lần làm việc này, áy vậy mà hắn ta vẫn an lành sống tốt chưa bị thiên lôi hỏi thăm lần nào khiến Lâm Đình yên tâm quá nửa bạo tay vợ trẻ.

Khi Trương Bình Phàm gỡ lấy khối ngọc lúc đầu bị hắn chém lên, trên mặt có vài vết rạn, vết đau lòng càng hiện lên rõ ràng trên mặt anh chàng.

-Huyết Hải đáng chết, tại sao ngươi có thể nhẫn tâm mà né một đao kia cơ chứ, ngồi im lãnh một đao thì khối Huyền ngọc này làm sao có thể bị tổn hại cơ chứ, đúng là đáng chết ngàn lần vẫn chưa hết tội tội.

Nhìn Trương Bình Phàm một tay ôm khối ngọc to bằng đầu người, một tay nâng niu vuốt ve còn hơn cả ôm lão bà, miệng thì chả có chút khách sáo nào nể nang nhể nhủ thấy khô còn độc cái quần lót, nếu không phải Huyết Hải đã chết đến không thể chết hơn thì với bộ dạng của Trương Bình Phàm hiện nay, có lẽ cũng không ngại ngần gì mà tâm quái thẳng cha kia vài lần nữa đâu.

Cả đám nghe được mấy lời đó của Trương Bình Phàm thì triệt để tắt tiếng luôn, có lý nào lại đi oán trách người khác né đao của mình cơ chứ, mà tên Huyết Hải né một đao của hắn cứ như là dính phải tội ác tày trời, thập ác bất xá vậy.

Rốt cuộc vất vả thanh lý chiến trường sau nửa canh giờ cũng hoàn tất, cả bọn gom hết xác chết lại một chỗ sau đó thêm một mồi lửa là xong, nhanh, gọn, lẹ, dù sao chỗ này là núi thẳm rừng sâu làm được thế đã là tốt lắm rồi, nếu không cứ ném toàn bộ xuống núi tự động sẽ được thú rừng thanh lý sạch sẽ, đảm bảo đến xương cũng chả còn.

Làm xong mọi việc thì trời cũng xây xẩm tối, Trương Bình Phàm quyết định ở trước cửa động nghỉ ngơi, sau phần lương khô, thịt nướng là lúc tuyệt vời nhất, đó là khoảnh khắc mà ai cũng cảm thấy sung sướng, chính là kiếm kê chiến lợi phẩm đó ha ha.

Toàn bộ đoàn đạo phi Huyết Hải mấy chục mạng, thấp nhất cũng là Phàm cảnh tầng 7, lại có chiến trận phối hợp, nếu như chiến đấu đường đường chính chính đừng nói bốn tên còi cọc bọn hắn, cho dù là bốn tên Phàm cảnh tầng chín chỉ sợ cũng phải nuốt hận đương trường, lần này có thể một lưới hốt trọn mà cũng có vài phần may mắn, công lao của hai loại độc được là rất lớn.

Tuy đồ vật của mấy chục người cộng lại là rất nhiều nhưng để có thể lọt vào pháp nhãn của bọn Vô Danh cũng chả có bao nhiêu.

Tất cả cũng chỉ bằng một cái rương mà thôi, có binh khí, áo giáp, bùa chú, ngọc thạch, tài liệu...vv, chỉ là số đồ của Lâm Đình lòi ra lại bằng cả ba người kia cộng lại có dư, hắn là kẻ mù màu bảo vật trước mặt có khi cũng không biết, cho nên đành theo phương châm thả giết lằm còn hơn bỏ sót, chỉ cần đồ vật nào mà hắn không biết công dụng anh chàng đều lột hết, mà thứ đồ hắn không biết thì nhiều lắm a.

Nhìn cái đồng tạt nham mà Lâm Đình khiêng ra bọn Trương Bình Phàm thậm xấu hổ không thôi, tổ bà nó có tu tiên giả như thế này sao ngay cả mảnh vải che thân của người ta cũng không tha, trời ạ thằng này còn móc đầu ra cái yếm nữa thế này?

Thấy bộ dạng đứng trông của mấy tên kia mặt Lâm Đình vẫn thản nhiên như thường, ai nói gì mặc kệ cẩn thận là trên hết, nhờ đầu lại bỏ qua món bảo bối nào đó thì hẳn không phải sẽ đau lòng chết mất sao.

Sau khi toàn bộ tài vật đã bày ra Trương Bình Phàm bắt đầu thẩm định giải thích công dụng của từng món

Hắn cầm lên một lá bùa chú xem xét một chút và nói.

-Theo ta thấy thì đây là một lá bùa phong ấn pháp thuật hóa cầu của sơ nhập tu giả cấp thấp, trên mặt có vẽ hình hóa cầu, xung quanh có mấy đạo linh tự đơn giản uy lực có lẽ không lớn lắm, nhưng nếu phạm cảnh tu giả tăng chín không cẩn thận dính phải chỉ có thể biến thành tro mới tắt được.

Nghe thấy thế Lâm Đình xém nữa thóa mạ ầm lên.

-ĐCM thế mà bảo uy lực không lớn, thiêu tu giả Phạm cảnh tăng chín ra tro mà bảo không lớn thì cái m** gì mới gọi là lớn!

Bọn Vô Danh Mộng Lan xem lại một lần rồi gật gù hiển nhiên đồng ý với Trương Bình Phàm chỉ có Lâm Đình ngồi một bên khó hiểu, thấy thế dường như Vô Danh đoán được hẳn nghĩ gì bèn chủ động giải thích.

-Hà hà, Lâm Đình có lẽ nguoi không hiểu nhỉ? tẩm hóa cầu thuật này tuy chỉ có Sơ nhập tu giả mới chế tác được, nhưng uy lực chỉ bằng khoảng một phần ba họ tự thân thi pháp mà thôi, hơn nữa khi phong ấn vào lá bùa này thì nó đã mất đi đặc tính linh hoạt, chỉ có thể đi theo đường thẳng không thể đổi hướng, mà tu sĩ Phạm cảnh tốc độ bạo phát không thấp muốn dùng lá bùa này đánh trúng họ là rất khó, uy lực có mạnh hơn nữa nhưng đánh không trúng thì có tác dụng gì chứ? ngoài ra lá bùa này đúng là có thể thiêu tu sĩ Phạm cảnh tăng chín ra tro thật, nhưng điều kiện là người đó không có bất cứ cái gì có thể chống lại ngọn lửa này mới được, muốn lập tức thiêu tu sĩ tăng chín thành lợn sữa à? nằm mơ đi chần khi hộ thân cũng không phải để làm cảnh, ít nhất ngăn cản mười mấy giây không thành vấn đề.

Nghe Vô Danh giải thích Lâm Đình đã hiểu ra vài phần, thế nào thằng béo kia cũng không mạn mà lăm với thứ này, nói gì thì thằng béo kia cũng đã là tu sĩ tăng chín đỉnh phong, bảo trong người hắn không có mấy thứ hàng tương tự thế này, có đánh chết Lâm Đình cũng chẳng tin.

Sau một hồi tìm tòi nhặt nhạnh cả đám cũng mò ra được khoảng gần trăm tẩm hóa cầu thuật, băng trụ, hộ thuẫn thuật..vv đủ loại linh tinh, tuy uy lực hơi yếu nhưng có thể lấy số lượng bù đắp mà, bùa chú có một cái tốt là không cần chuẩn bị gì hết cứ thế mà ném ra thôi, nếu ném một hơi hơn trăm tẩm hóa cầu thuật uy lực chắc cũng đủ làm thịt một tên Sơ nhập tu giả tăng một rồi, với điều kiện là người ta phải đứng im cho nguoi ném còn không miễn bàn.

Vụ bùa chú đã xong lần này Trương Bình Phàm lại móc ra mấy cái bình ngọc số lượng rất ít, mỗi bình to bằng nắm tay toàn bộ có khoảng năm bình mà thôi, mở nắp lọ ra chỉ thấy một mùi hương thoang thoảng ủa ra khiến tâm can dễ chịu, tinh thần thoải mái hẳn lên, chỉ ngửi thoảng qua mùi hương nhìn một chút Trương Bình Phàm liền dặt nút lại, rồi liên tục mở từng bình ra rồi lại đóng lại.

-Chắc các nguoi cũng đoán ra rồi hả, thứ trong đó đúng là đan dược chữa thương thượng hạng Hồi xuân đan, nguoi nhiều cũng thật tốt à nha, chúng ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm bán sống bán chết cũng chỉ được ban cho ba viên mà thôi, thế mà bọn đạo phi này lại có một lúc đến năm bình, làm ăn cướp con m* nó tốt một vốn bốn chục lời, sau này đề ta nghiên cứu có nên chặn núi thu tiền mãi lộ không nữa?

Vô Danh và Mộng Lan thấy bộ dạng tham tài của tên béo thì không nhịn được phì cười.

-Ha ha thằng mập chết bầm hết việc làm rồi lại nghĩ ra mấy trò linh tinh này à? chặn núi kiếm tiền nói thì dễ nhưng bằng một điểm tu vi mèo cào của nguoi, xui xẻo gặp phải cao nhân Sơ nhập tu giả thì nguoi ta tạt cho một phát chết tươi thì xong đời, lúc đấy thì có hối cũng muộn rồi à nha.

-Ài nói vậy thôi chứ thực ra ông đây cũng biết là không thực tế, núi cao còn có núi cao hơn cứ nhìn kết cục của bọn đạo phi này là biết, có chiến trận lợi hại, có Công thành pháo khủng bố không phải cũng chết trong tay mấy nguoi chúng ta sao!

Cảm thán một hồi cả đám lại bắt đầu kiểm kê tiếp, ngoài trăm tẩm bùa chú, năm bình Hồi xuân đan và một tẩm da dê ghi lại chiêu thức liều mạng cũng chỉ có bộ giáp của tên thủ lĩnh là dùng được, toàn bộ đồng còn lại đều là thứ nửa nạc nửa mỡ, Trương Bình Phàm chỉ đành xếp lại rồi kiêng về núi Thông Thiên bán lại, dù sao muối tuy nhỏ cũng là thịt à nha.

Hai vật cuối cùng chính là Công thành pháo và khối hàn ngọc mà tên mập cứ ôm khư khư từ đầu đến giờ.

Vô Danh dường như cũng hơi phỏng đoán ra cái gì đó liền mờ lờ nói trước.

-Này thằng béo kia nguoi ôm khư khư cục đá đó không thấy nặng à? Thôi đưa đây ta mang giúp cho.

Chưa kịp để Vô Danh nói hết Trương Bình Phàm đã ôm chặt khối ngọc vô lòng rồi gào toáng lên.

-Đậu xanh rau má, cút! bỏ cái bàn tay thối của nguoi ra khỏi bảo bối của ông, mẹ kiếp đúng là cái đồ không có kiến thức là Huyền ngọc ngàn năm lại nhìn thành cục đá, thật tức chết ta mà thánh vật trời ban mà rơi vào tay mấy con hàng này đúng quả thật là sỉ nhục nó a!

Nhìn thằng béo kia hăng say giảng đạo, không kiêng nể gì mà phun mưa xuân khắp chốn, nhất là Mộng Lan vừa lúc đối diện hẳn thế là lãnh trọn, mặt mũi nằng ta lúc này đã xanh mét lại, ánh mắt như muốn tóe lửa đến nơi, chỉ là anh mập của chúng ta cũng không thấy à nha.

Vô Danh ở một bên nghe thấy mấy chữ Huyền ngọc ngàn năm tuy đã có chuẩn bị nhưng quả tim trong lồng ngực không nhịn được mà phải nhảy lên liên hồi.

-Cái gì? Thăng mập kia người có chắc là Huyền ngọc ngàn năm không? mau mau móc ra cho mọi người cùng giám định coi nào, bảo vật cỡ này thật sự lại rơi vào tay chúng ta sao?

Đang hăng say chỉ chó máng mèo khai mở kiến thức cho mấy com hàng này thì bị tiếng quát của Vô Danh làm cho giật mình, điều đầu tiên trong đầu hắn nghĩ đến là.

-Bỏ mịa lờ mờ rồi lại để cho thăng cha này biết, xong... xong hết rồi, trời ạ! kiểu này muốn nuốt trọn bảo bối là không được rồi! tại sao chứ? tại sao miếng ăn đến miệng rồi lại bay mất chứ hu hu...

Trương Bình Phàm bây giờ rất muốn vả cho mình vài cái, đúng là con m* nó cái mờn hại cái thân a, việc đến nước này muốn ăn mảnh chỉ là mơ mộng hão huyền thôi, Trương Bình Phàm mặt mũi sầu khổ lệ nhỏ trong tim cắn răng cắn lợi lấy hết sức lực toàn thân mang khối Huyền ngọc ngàn năm ra, chỉ là trong lòng lại đau như dao cắt, đã đặt xuống rồi lại lưu luyến không nỡ buông tay.

Thấy thăng béo kia cứ lè mà lè mè, có mỗi đặt xuống mà cũng không xong Vô Danh liền cảm thấy vô cùng sáng khoái, chả có chút khách sáo nào gạt tay tên béo ra rồi ôm khối Huyền ngọc ngàn năm lên xem, lại làm như không thấy vẻ mặt như muốn giết người của thăng mập kia.

-Chắc chắc ông lớn thế này rồi mà lần đầu tiên được trông thấy loại bảo vật cỡ này đó, đừng nói là loại ngàn năm này ngay cả loại trăm năm tầm thường nhất ta cũng chỉ mới thấy qua sách thôi ha ha!

Vô Danh xoa vuốt, bóp, cắn, gõ một hồi rồi ném qua cho Mộng Lan và Lâm Đình cùng xem, tên mập kia thì đã nhắm mắt dưỡng thần từ khi nào rồi, đúng là mắt không thấy tâm không phiền.

Mộng Lan cũng chỉ liếc qua ánh mắt hơi lóe lên liền ném qua cho Lâm Đình, với mớ kiến thức của hắn tuy không biết Hàn ngọc ngàn năm là cái chi chi, nhưng chỉ nhìn biểu hiện của Trương Bình Phàm là đủ biết nó không phải vật tầm thường rồi.

Vừa cảm trên tay cảm giác nó mang lại cho hắn đầu tiên chính là khá nặng và lạnh, như cầm một tảng băng trên tay vậy, phải đến 70kg là ít nếu không phải là người tu tiên đời lại là một người phạm muốn vác cục đá này lên cũng phải hết hơi.

Đột nhiên tinh quang trong mắt Lâm Đình liền lóe lên, hắn nhìn khối Huyền ngọc này một lúc khá lâu rồi mới bỏ nó về chỗ cũ, thì ra vừa rồi quyền sách linh chết tiết kia đột ngột gào lên khiến đầu óc hắn ong ong một trận.

-Đậu xanh rau má cà na xí muội, Huyền ngọc ngàn năm, ha ha Lâm Đình nhanh nhanh thu lấy là bảo bối đó ha ha!

Lúc này đầu óc hắn vẫn còn ong ong làm gì còn để ý đến quyền sách kia cấu gât gào lại.

-Mẹ ki*** kêu cái gì mà kêu, không phải chỉ là một cục đá thôi sao?

Nghe thấy thể sách linh xém tý tức điên lên, Lần này tiếng gầm còn lớn hơn lần trước.

-ĐCM đã ngu mà còn lẩm lòi, không biết thì dựa cột mà nghe, cái gì mà chỉ là cục đá, đó là Huyền ngọc ngàn năm đó, là Huyền ngọc đó biết không, mẹ kiếp thăng cha nào bỏ này chắc đếch biết nó là cái gì rồi, thôi ta đành tốn nước bọt giảng giải một phen vậy.

-Huyền ngọc ngàn năm, ừm nói ra cũng không khác Hàn ngọc là mấy chỉ là hàn ngọc tiến hóa mà thành, trong tu tiên giới có vô số loại vật chất kì diệu có thể trợ giúp người tu tiên trên con đường tu hành, có loại có thể làm tài liệu luyện khí, luyện trận, luyện đan..vv những thứ kia thì cũng thôi đi cũng chỉ là vật ngoại thân không giúp tăng trưởng công lực chút nào, chỉ là cũng có vài loại ngọc thạch tài liệu cá biệt có thể trực tiếp trợ giúp tu tiên giả tu luyện, người ta gọi chúng là tài liệu phụ trợ tu luyện, loại tài liệu này rất quý giá hiếm thấy, công dụng cũng không giống nhau, nhưng có một điểm chung đó là chỉ cần có một khối nhỏ thôi đã đủ để cho đám tu sĩ đánh nhau vỡ đầu rồi, huống chi là khối Huyền ngọc ngàn năm này, đã dư sức dẫn phát đại chiến giữa các Chân Tu tiên giả với nhau rồi.

Nghe đến đây thì Lâm Đình cũng cảm thấy sự tình nghiêm trọng rồi, cái đầu tiên hắn nghĩ đến không phải là chiếm lấy nó làm của riêng mà là có nên ném nó đi hay không, đồ tốt thì có tốt thật nhưng phải xem cái bụng người có đủ lớn mà nuốt hay không đã, thứ có thể khiến cho Chân Tu tiên giả đánh nhau vỡ đầu lại nằm trong tay một tên tu sĩ Phàm cảnh thì hậu quả...

Nghĩ đến đó mà hắn không kiềm được rung cả mình, da gà nổi hết cả lên, nhưng vẫn cố trấn định hỏi lại sách linh.

-Thế rốt cuộc cái thứ Huyền ngọc chết tiết này có tác dụng gì?

-Hắc hắc tác dụng thì rất nhiều, nhưng tác dụng lớn nhất của nó là giúp cho người tu luyện dễ dàng hòa hợp với thiên địa, nói đơn giản là nó có thể giúp cho người tu luyện tiến vào những trạng thái đặc biệt như đón ngộ, thần du thiên địa...vv, mà cho dù không thể tiến vào thì cũng có diệu dụng tẩm bổ tinh thần, xoa tan tạp niệm, nếu ngồi trên đó tu luyện thì không lo tẩu hỏa nhập ma, làm chơi ăn thật.

-Cái gì ? những điều người nói là thật chứ, tổ bà nó bảo bối như vậy làm sao có thể bỏ qua được cơ chứ, mẹ ki** quyền sách khốn kiếp sao không chịu nói sớm.

Về sợ sệt cẩn trọng sau khi nghe được tác dụng của Huyền ngọc đã bay đi đâu mất, thay vào đó là vẻ tham lam tuột độ như thể muốn ăn tươi nuốt sống

khỏi Huyền ngọc ngàn năm trước mặt vậy.

Lâm Đình đã hạ quyết tâm bất kể thế nào cũng phải thu nó vào tay, nghĩ thì nhiều nhưng thực tế chỉ diễn ra trong một lần hô hấp mà thôi, Trương Bình Phàm và bọn Vô Danh bắt đầu nói về việc xử trí khối Huyền ngọc này.

-Hừ chắc các ngươi cũng đã biết giá trị của khối Huyền ngọc này rồi chứ hả? bây giờ chúng ta nên bàn luận nên xử lý nó như thế nào, ai có ý kiến gì cứ việc nêu ra.

Trương Bình Phàm vừa nói xong thì Vô Danh lập tức trả lời.

-Ta thấy món này quá lớn chỉ sợ chúng ta nuốt không trôi, các ngươi cũng biết chân Tu tiên giả đáng sợ thế nào rồi đó, thứ này không lấy được thì thôi nếu như đã đến tay rồi thì ta nghĩ cũng chả ai cưỡng nổi hấp dẫn của nó cả, giữ lại cho mình dùng là nhất quyết không được, không bằng mang nó về bán cho núi Thông Thiên thì hơn.

Nghe thế mặt Trương Bình Phàm nhăn cả lại, ngay cả Mộng Lan cũng khẽ thở dài một hơi lắc đầu không ý kiến.

Chỉ còn lại Lâm Đình là trầm tư không nói gì, cả đám cũng không trông mong gì vào thằng cha này có thể đưa ra chủ ý hay ho nào, Trương Bình Phàm cũng cảm thấy vô cùng chán nản, đang định thu khối ngọc này thì Lâm Đình bất chợt lên tiếng.

-Chậm đã!

Nghe thế Trương Bình Phàm hơi nhú mày nhưng cũng dừng lại rồi hỏi.

-Không lẽ Lâm Đình ngươi có biện pháp gì à?

Hắn cũng chỉ hỏi cho có lệ mà thôi, cũng không hy vọng gì nhiều nhưng câu trả lời của Lâm Đình lại khiến tất cả mọi người bất ngờ.

-Hắc hắc đương nhiên là ông đây có biện pháp chỉ là.....

Vừa nghe có biện pháp Trương Bình Phàm lập tức mừng như điên, dù sao Huyền ngọc là chí bảo của người tu luyện chỉ có thể ngộ không thể cầu, về núi tuy có thể đổi được tiền tài, bảo vật nhưng muốn dùng chúng để đổi lại Huyền ngọc chính là nằm mơ đi, cho dù có dùng gấp mười gấp trăm lần cũng chả ai bán cho ngươi, thế cho nên bất đắc dĩ lắm Trương Bình Phàm mới chấp nhận hạ sách như vậy, chỉ là nghe Lâm Đình nói có biện pháp hắn làm sao có thể không mừng được cơ chứ.

-Mau mau, có biện pháp nào thì mau nói đi, chỉ cần có thể ếm lại khối Huyền Ngọc này thì toàn bộ bảo vật ở đây cho ngươi hết cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Huyền Ngọc Tới Tay

Nhìn đạo hữu mập hai mắt tỏa sáng, nước miếng liều liều cả ra đã vậy lại nhìn chăm chăm hắn như mỹ nữ không mặc quần áo vậy khiến Lâm Đình phát lạnh cả mình, thậm chí tỏ tổng mười tám đời thăng biến thái.

Cổ nén cái cảm giác nôn mửa trong lòng Lâm Đình gắng gượng trả lời.

-Biện pháp không phải là không có chỉ là muốn giữ lại toàn bộ khối Huyền ngọc này chỉ sợ là không được rồi, ông đây có cách luyện chế sơ qua khối ngọc này thành bốn miếng ngọc bội hơn nữa có thể ẩn dấu khí tức vốn có của nó, cho dù có là Chân Tu Tiên giả tăng chín không sờ vào cũng đừng hòng nhìn ra chút sơ hở nào.

Nghe Lâm Đình nói xong bọn Trương Bình Phàm cũng không lập tức trả lời ngay mà ngược lại rất yên tĩnh suy nghĩ, Lâm Đình thấy thế cũng không gấp nhàn nhả ngồi đó nghịch mấy tấm bùa, chỉ là nhìn mấy tấm bùa gần như bị hấn xé nát thì cũng biết trong lòng thằng cha này cũng chả phải yên tĩnh chút nào.

Bề ngoài bọn Trương Bình Phàm đang ngồi yên suy nghĩ nhưng thực ra là đang lén thương lượng với nhau.

-Vô Danh, Mộng Lan hai người các ngươi thấy thế nào, lời thằng cha này có đáng tin không?

-Ta thấy có thể thử một lần, đằng nào khối Huyền ngọc này chúng ta nuốt cũng không trôi, mang về núi Thông Thiên bán thì quá thiệt đi, có khẩu Công thành pháo là đủ rồi, cứ phóng tay cho thằng cha kia làm một lần cho dù có đập nát khối Huyền ngọc ra cũng chẳng sao, cùng lắm là của Thiên trả Địa thôi!

-Ta cũng đồng ý với Vô Danh cứ để hấn thử một lần xem sao, mặc dù ta cũng không tin thằng cha này có thể luyện chế được khối Huyền ngọc ngàn năm này.

Sau khi cả ba đã bàn bạc xong Trương Bình Phàm liền nói.

-Được rồi Lâm Đình ta mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì để luyện chế khối Huyền ngọc ngàn năm này, mỗi người đều có bí mật của mình bọn ta sẽ không hỏi đến, chỉ cần ngươi có thể thành công đồ vật ở đây tùy ý ngươi lấy đi, còn nếu như thất bại vậy thì hắc...hắc.....

Lâm Đình tự động bỏ ngoài tai đoạn sau và trả lời.

-Không có thất bại gì ở đây hết, nhất định sẽ thành công, chỉ là các ngươi phải chuẩn bị tinh thần là khối Huyền ngọc này sẽ bị hao tổn thật lớn đó.

-Lâm Đình ngươi yên tâm đi, cứ phóng tay mà làm, chỉ cần không quá nhỏ là được, bọn ta yêu cầu không cao mặc kệ ngươi làm cách nào mỗi người được cỡ nắm tay em bé là đủ rồi.

-Được! không thành vấn đề ông đây cần một tháng thời gian luyện chế, cần nơi yên tĩnh tuyệt đối không được quấy rầy ta nếu không thất bại ráng chịu, cơm nước cứ để bên ngoài chỗ cái mật thất lúc trước của Huyết Hải là được rồi.

Nghe Lâm Đình cam đoan giọng nói có vẻ chắc chắn không giống kẻ nói láo chút nào cả bọn nhìn nhau rồi dứt khoát ném khối Huyền ngọc qua cho hấn.

-Cầm lấy đi bọn ta sẽ đợi ngươi một tháng quá thời gian, sau đó mặc kệ có thành công hay không cũng phải bỏ ra cho ta.

Khi khối Huyền ngọc ngàn năm đến tay sách lĩnh trong đầu hấn bỗng trở nên vô cùng kích động.

-Ha ha nếu không phải cần cần nuốt khối ngọc này thì cần gì nhiều thời gian thế chứ! Lâm Đình mau mau trực tiếp bế quan luyện hóa khối Huyền ngọc này vào thân thể đi.

Từ khi nghe sách lĩnh nói qua tác dụng của cục đá này Lâm Đình đã thêm rõ ràng từ lâu rồi, hiện giờ rốt cuộc đã đến tay bảo sao anh chàng không kích động cho được, không cần quyền sách kia nhắc hấn đã đứng dậy lập tức ôm cục Huyền ngọc đi luyện hóa.

Đến khi mò được vào mật thất của Huyết Hải lúc trước lại đặt mộng xuống Lâm Đình mới từ từ bình tĩnh lại sau đó không nhìn được mà than thở.

-Trời ạ! biết thế này lúc trước đừng làm tuyệt tình quá, căn phòng chết tiệt này bây giờ gạch đá ngổn ngang bụi bặm lung tung, thế mà ông phải ồ cái nơi không dành cho người này cả tháng mới ức chứ.

-Được rồi, chiếm được tiện nghi rồi mà còn khoe mẽ, nếu ông đây là ngươi thì đừng nói là nơi này, cho dù ở trong hầm cầu một năm thì đã sao, thôi không nói nhảm nữa bắt đầu luyện hóa khối Huyền ngọc kia đi, chỉ cần có thể luyện hóa được nó thì không thiếu chỗ tốt đối với ngươi đâu.

-Nhưng mà.....

Không để cho hấn nói xong sách lĩnh đã lập tức gào lên.

-Còn nhưng nhị gì ở đây nữa xông lên mần thịt nó cho ta.

-ĐCM ta cũng muốn luyện hóa nó lắm chứ, nhưng đậu xanh rau má ngươi đã đưa ta phương pháp luyện hóa đâu, chả lẽ ngươi bảo ta cứ thế gặm khối đá này à.?

Sách lĩnh:

-Ách! bỏ mịa, quên bà nó mất!

Sách lĩnh vô cùng bối rối và xấu hổ, liền tổng một đồng tin tức vô đầu Lâm Đình khiến hấn nhanh chóng nắm bắt được cách luyện hóa thứ đồ chơi này.

Đối với người khác tuy biết thứ này là đồ tốt nhưng có lẽ cũng chỉ có thể nhìn trừng trừng vào nó mà nuốt nước miếng, bó tay không có biện pháp nhưng với Lâm Đình hấn lại khác, thằng cha này lại có thể dễ dàng luyện hóa khối Huyền ngọc này đoạt lấy tinh hoa của nó của nó cho mình sử dụng, không phải bởi vì tu vi hấn cao cường hay là thể chất hấn biến thái gì cả, chỉ là bởi vì thằng cha này có vận c** chó trong người, tu luyện chính là Chư Thiên tạo hóa công và Hóa khí quyết.

Nếu chỉ có Hóa khí quyết thì Lâm Đình hấn hôm nay có lẽ cũng giống như những thằng khác, nhìn trừng trừng vào khối Huyền Ngọc này mà nuốt nước miếng, bởi vì Hóa khí quyết tuy có thể chuyển hóa đủ thứ linh khí linh tinh cổ quái thành chân khí pháp lực, nhưng điều kiện tiên quyết là nó phải ở dạng khí mới được, nếu là dạng rắn thì xin lỗi ông đây bó tay, nhưng có Chư Thiên tạo hóa công thì lại khác thằng này bất kể ngươi là dạng lỏng, rắn gì chỉ cần có bản nguyên khí thì đều ăn suốt, chỉ là thứ nó chuyển hóa thành lại không phải cái loại pháp lực, chân khí đặc dị gì đó mà là bản nguyên khí của đất trời, mà đã là dạng khí thì Hóa khí quyết của hấn có thể bỏ qua sao?

Lâm Đình lúc này ngồi xếp bằng, hai tay đặt ở hai bên hông khối Huyền ngọc, trong người liên tục vận chuyển Chư thiên tạo hóa công và Hóa khí quyết hấp thu bản nguyên lực của khối Huyền ngọc, nếu nhìn kỹ tuy thân thể Lâm Đình không có gì dị thường, nhưng ở chỗ hai tay hấn tiếp xúc với khối Huyền ngọc lại có những tia sáng thỉnh thoảng toát ra.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua Lâm Đỉnh từ từ tỉnh lại, phải nói cái việc luyện hóa tảng đá này cũng chẳng phải công việc dễ dàng gì, hắn đã ngồi chai cả đít mà khối Huyền ngọc này vẫn lơ lơ bất động chẳng thấy giảm đi chút nào, nếu không phải trong người tràn đầy những linh khí không biết tên thì hẳn chắc cũng đâm ra hoài nghi quyền sách nát kia đang chơi xỏ mình.

-Này sách linh ta đã luyện hóa nó hai tiếng rồi mà tại sao không thấy cục đá này nó xuy chuyển tí nào thế, tốc độ chậm chạp thế này thì biết đòi nào mới xong chứ, tở bà nó chả lẽ phải đặt mông ở đây một tháng thật à?

-Người thì biết cái gì, mới có thể đã gào lên kiên nhẫn chút đi, chịu được nỗi khổ kẻ khác không chịu được mới là nhân thượng nhân, những kẻ đi trên con đường tu luyện có ai là không có tâm tính nhẫn nại, kiên trì, chịu đựng thượng thừa chứ, mới có thể đã không chịu được thì ta khuyên người tốt nhất đừng tu luyện làm m* gì nữa, thành thật kiếm một xó xỉnh nào đó bắt vài cô gái phạm tục mông nở eo thon ngực như trái bưởi, mở một cái trang viên làm một thằng mập sáng tối hoang dâm, tửu sắc há miệng chờ ăn rồi đợi chết đi.

-Hừ ta cũng không nói là không chịu được chỉ là phần nản vài câu không được sao? với lại nhìn ông đây giống đồ ngu lắm sao, tu luyện tuy có cực khổ thật nhưng được cái là tuổi thọ rất dài, thậm chí là trường sinh bất tử, việc gì phải vì mấy chục năm hưởng lạc mà bỏ qua cuộc sống thần tiên mãi mãi hưởng lạc, chỉ cần ông đây tu thành thần thông bất tử rồi lúc đó muốn vờn hoa bắt bướm gì chả được, trái một em, phải một em, trên một em, dưới một em, giữa một em sướng sướng a e...he ..he he!

Nhìn thằng cha kia nở nụ cười vô cùng dâm dăng đã thế nước miếng còn lòng thòng cả ra ngoài khiến sách linh cảm thấy vô cùng buồn nôn.

-Mẹ ki** biết thế rồi còn không mau luyện hóa khối Huyền ngọc này cho ông.

Anh chàng đang tưởng tượng đến cảnh tượng liếm mút bánh bao chùn chụt thì bị tiếng quát của sách linh làm cho giật thót cả mình nhất thời cắn mạnh một phát xém tý đứt luôn ngón tay đau đến mức cả mặt bao nhiêu dâm ý trong lòng đều bay đi đâu hết.

-Oa oa... đau bỏ bu rồi, quyền sách khôn khiếp người đợi đó, ông nhớ thù này rồi hủ hủ...!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tứ Thú Ngọc Bội

Mất gần một tháng luyện hóa, không! phải nói là bị thằng cha đầu bò kia gặm mất, bây giờ thể tích khối Huyền ngọc ngàn năm này chỉ còn xấp xỉ một phần ba lúc đầu, Lâm Đỉnh không phải là không muốn nuốt luôn cái phần còn lại kia, chỉ là tình trạng của hắn lúc này có vẻ bất thường, thân thể căng phồng như một quả bóng, mới có gần tháng không gặp Lâm Đỉnh đã biến thành một thằng siêu béo cả người tròn vo một cục với bộ dạng này chỉ sợ muốn đứng dậy cũng khó.

Tác giả:

-Không lẽ can hàng này nghĩ thông rồi? nghe theo kiến nghị của sách linh chuẩn bị kiếm một xó nào đó bắt đầu cuộc sống hoang dâm, ăn nằm chờ chết? chỉ là con bà nó cũng quá mập đi, cái núi thịt này nhìn sơ sơ qua phải có năm sáu trăm kg là ít đề lên thì bố em nào chịu nổi, đừng nói mỹ nhân như ngọc liễu yếu đào tơ, cho dù là khủng long cái cũng không chịu nổi dày vò cỡ này a!

-Nói thì triu tượng thế thôi đơn giản là các người cứ tưởng tượng thế này, một thằng mập mập có vòng eo còn hơn cả cái thùng phi cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, đang thờ hồng học động đực chuẩn bị móc cái của nợ ra mà ắn vô động đào nhưng bị cái vòng eo của mình cản lại, ắn vô là bật ra như có chèn một quả bóng ở giữa bụng vậy thì tình cảnh nó thế nào.

Lâm Đỉnh:

-Đậu xanh rau má cà na xí muối, thằng tác giả kia ta cũng có muốn bị thế này đâu, không cần phải cạnh khỏe nhau thế, là quyền sách khôn nạn kia nói cái gì mà cứ nuốt đi không có vấn đề gì đâu, thế là ta đây nhập định một lèo khi tỉnh dậy đã thấy thân thể mình biến thành thế này rồi, con m* nó ông đây mà không biến trở lại bình thường được thì cho dù ta có liều mạng cái mạng già này cũng phải lột da nó ra!

Nhìn tám thân bề ngoài núc ních thịt mỡ so với heo còn giống heo hơn này, Lâm Đỉnh xém tý thì điên tiết chỉ là hắn cũng biết ắn dưới lớp da cũng chả phải thịt mỡ gì đó, mà là những luồng nguyên khí không biết tên tràn ngập khắp nơi mới làm cho cơ thể hắn biến dạng như vậy, tình cảnh của Lâm Đỉnh lúc này phải nói là vô cùng nguy hiểm, toàn thân hắn bây giờ như một quả bóng bị bơm đầy hơn, nếu có ngoại lực tác động một chút thì "bùm" mười thằng Lâm Đỉnh cũng không đủ mạng mà chết.

-ĐCM sách linh chó chết người mau lăn ra đây cho ông!!

-Được rồi! gào cái gì mà gào, không phải chỉ là mập lên một chút thôi sao! có gì đâu.

Nghe con hàng kia nói một cách vô trách nhiệm như vậy Lâm Đình tức sùi bọt mép, mặt mày tím tái gằm lên.

-A a a bố mày liều mạng, chết con m* mày đi..!

Người ta bảo giận quá mất khôn Lâm Đình hẳn bây giờ chính là như thế, Lâm Đình xúc động khiến chân khí toàn thân sôi lên kéo theo những luồng nguyên khí không biết tên trong cơ thể di động theo, nguyên khí nhiều là chuyện tốt đó chỉ là nhiều quá đôi khi cũng làm cho người ta nghẹn chết à nha.

Chưa kịp liều mạng thì Lâm Đình đột nhiên gào lên thảm thiết.

-Ah..a...a..gào....ái....kẹt ket...hu hu...

Sách linh thấy thằng cha kia bị như thế thì vô cùng đắc ý giọng điệu giả giọng lên tiếng.

-Ài! tội tình gì phải tự ngược đãi mình như thế chứ, không lẽ ngươi có sở thích biến thái vậy sao? có gì từ từ nói ta có thể giúp ngươi mà cần gì phải tự ngược thế!

Sách linh không mở miệng còn đỡ vừa mở miệng lập tức khiến nguyên khí trong người Lâm Đình có dấu hiệu bình ổn lại lập tức chạy loạn lên khiến anh chàng đau đến méo miệng, phun ra một búng máu mới đỡ hơn một chút.

Tranh thủ chút thời gian này Lâm Đình lập tức thu lại tạo niệm, lẩm nhẩm Thanh thần chú đã lâu không dùng đến, một luồng cảm giác thanh tịnh băng lãnh như tràn trong đầu hẳn bình ổn lại mọi cảm xúc tiêu cực như, nóng giận, nôn nóng, bồn chồn...vv, trong tâm Lâm Đình lúc này là một mảnh phẳng lặng không nóng, không giận, không buồn, không lo, thân như cây bồ đề không bám bụi trần ai!

Tâm động thì khí động tâm bất động thì khí bất động, những nguyên khí chạy loạn trong cơ thể Lâm Đình dưới loại ý cảnh này lập tức yên tĩnh trở lại, không chỉ nguyên khí kì lạ mà chân khí, bốn nguyên lực cũng an ổn kì lạ, toàn thân Lâm Đình phát tán ra một loại khí tức tường hòa an tĩnh, nếu cạo trọc cái đầu của hắn thêm vào cái áo cà sa nữa thì có lẽ cũng có vài phần hương vị Phật pháp cao tăng.

Chỉ là ý cảnh này không duy trì được bao lâu liền lập tức sụp đổ.

-ĐCM quên sách khôn kiếp kia rốt cuộc là thân thể của ông xảy ra chuyện gì? hôm nay ngươi phải nói rõ ràng cho ta nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình.

Nghe con hàng này dám giờ giọng uy hiếp mình sách linh giận tím mặt bày ta giọng điệu sợ hãi nói.

-Ai da ngươi làm ta sợ quá à! ta sợ quá cho nên đau họng mẹ n* rồi không nói được, thôi ngươi cứ giữ cái thân heo đó mà đi kiếm gái đi nhá.

Sách linh một lời đã điểm trúng tử huyệt, hẳn ta sợ nhất là gì ngoài cái chết ra? Lâm Đình hẳn sợ nhất chính là không thể yêu đương ân ái, nói trắng ra chính là không thể chơi gái đó.

Nhìn xuống dưới đập vào mắt hắn không phải cái chân như mọi khi mà là một cái vòng bụng to đùng, hai tay của hắn cũng không cách nào sờ vào thắt nhỏ của chính mình, thế này thì đừng có mơ mà chấm mút được gì, so với thái giám còn thảm hơn nhiều lắm, nghĩ đến hậu quả đáng sợ sau này Lâm Đình hắn sút tý thì khóc rống lên vội vàng gào lên trong đầu.

-Ôi ôi sách linh ơi ta biết sai rồi, sách thần, sách đập chai khoai to ta biết sai rồi mà tha cho ta đi huhu, ngươi nỡ lòng nào lại ra tay độc ác thế chứ, coi như ta van ngươi ta lạy ngươi mà, đầu có thể rơi máu có thể chảy nhưng thắt nhỏ không thể mất đâu hu hu.

Mặc cho Lâm Đình hẳn có hô hào thảm thiết đến mấy bên trong thức hải vẫn im lìm, thấy thế Lâm Đình hẳn bèn cắn răng hạ vốn gốc rống lên.

-Được rồi! ta đồng ý hết mọi điều kiện ngươi đưa ra.

-À há bắt được rồi là ngươi nói đó né hô hô, là ngươi nói đó không phải ta bắt buộc ép uống gì đâu nhá.

Nhìn vẻ hưng phấn bùng bùng của con hàng kia Lâm Đình hận đến nghiến răng kèn kẹt, nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, sự tình liên quan đến nỗi niềm sung sướng còn quan trọng hơn cái mạng nhỏ nữa đó.

-E hèm ta cũng không có yêu cầu gì nhiều đâu tiên ngươi phải đổi cái giọng điệu khôn kiếp kia đi đã, mỗi lần gọi ta phải kêu là anh sách, sách thần tôn kính hay sách đập chai khoai to hiểu chưa.

Hai cái đầu còn đỡ cái sau làm cho Lâm Đình xém tý nôn mửa rửa thầm: "Mẹ kiếp* ngươi làm quái gì có thực thể mà đập chai với khoai to, bằng que tăm đã là tốt lắm rồi, đúng là tự ki vĩ."

Rửa thì rửa nhưng ngoài mặt vẫn phải cố nhịn mà gật đầu.

-Thứ hai chính là sau này có đồ tốt gì đó phải đưa cho ông đây trước, hay ít nhất cũng phải cưa đôi không được giấu làm của riêng có hiểu không?

Điều thứ nhất còn đỡ điều thứ hai như chạm vào nỗi đau sâu kín của hắn, Lâm Đình phải cố lắm mới rặn ra được bốn chữ "Không có vấn đề gì".

-Điều thứ ba chính là...à...ờ.. tạm thời ông đây chưa nghĩ ra, thôi để sau này nói vậy.

May mắn cuối cùng cũng xong cái phần điều kiện bây giờ là cái phần Lâm Đình hấn mong chờ nhất.

-Phương pháp làm cho thân hình của người biến lại như cũ có hai cách rất đơn giản, cách đầu tiên là để thể vài tuần sau nguyên khí Huyền ngọc tản đi hết là nó xẹp xuống.

Nghe đến đây thì mặt Lâm Đình lúc trắng lúc đỏ chuyển màu như đèn led vậy, cũng may định lực hấn thâm hậu mới nhìn nổi không liệu cái mạng già mà làm thịt quyền sách nát kia.

-E hèm biện pháp thứ hai chính là nén ép thu nó về một chỗ để người dùng từ từ.

Không cần phải nói Lâm Đình hấn lập tức chọn biện pháp thứ hai, biện pháp một thì quá lâu với lại để nguyên khí đặc dị kia trôi đi hết thì công sức cả tháng nay của hấn đổ sông đổ bể hết à?

Rốt cuộc lại mất thêm một ngày nữa hấn mới thành công đem số nguyên khí đặc dị khổng lồ kia thông qua Hóa khí quyết nén nó thành một điểm nhỏ bằng hạt đậu cát chứa trong khí hải, từ nay trở đi Lâm Đình hấn giống như mang theo bên người một cái lò hạt nhân di động, chân khí gì gì đó cũng không cần sợ hao hết như trước mặt cho hấn vừa xài vừa ném.

Sau khi nén xong nguyên khí kia hấn kiểm tra lại thân thể mới phát hiện ra chân khí của mình đã tăng lên hai sợi nữa, lần trước hấn ăn lấy ăn để linh được hấp thu nguyên khí của đất trời đau đến rút gân mới đề thăng được chân khí lên đến tầng năm, bây giờ thì hay rồi ngồi chơi nhập định một tháng chả biết nó lên lúc nào luôn, chân khí thì ngon rồi nhưng tu vi thân thể của hấn thì lại không được như vậy vẫn dừng lại ở tầng bảy đỉnh phong mà thôi, Lâm Đình có cảm giác nếu như chỉ ngồi mà luyện công thể này thì cho dù hấn có ngồi mãi kiếp cũng chẳng thể nào đột phá nổi.

-Mặc kệ nghĩ nhiều làm đếch gì hại não, việc nên nghĩ bây giờ là làm sao chế tác phần Huyền ngọc còn lại này thành ngọc bội đây, sách linh chết bầm mau ra đây coi nào.

Gọi mãi mà chẳng thấy nó trả lời Lâm Đình liền phát cáu nhưng hình như lại nhớ ra cái gì đó hấn liền đổi giọng buồn nôn gọi.

-Áy anh sách thần, sách đẹp trai, sách khoai to mau ra đây coi nào.

Lần này thì không đợi hấn gọi tiếng thứ hai quyền sách kia đã lập tức đi ra.

-Cái gì nữa đây, không thấy ông đang bận nghỉ ngơi sao, kêu cái gì mà kêu chỉ là một khối ngọc mà thôi tự xử đi.

"Tự xử cái đấc you, tự làm được thì ông đã không gọi người ra."

Nghĩ trong đầu thì là thế nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ cái giọng mắc ời ra.

-Áy áy sách đẹp trai bớt nóng bớt nóng, giúp người thì giúp cho trót, tiền phạt tiền tới tây thiên làm ơn giúp giùm đi mà.

-E hèm nhìn người thành khẩn biết điều thế ta đây cũng đành giúp đỡ một lần vậy.

Thế rồi một phương pháp luyện chế ngọc bội liền hiện lên trong đầu Lâm Đình gọi là "Tâm luyện thuật", sau khi đánh vật với nó một ngày trời cái gọi là ngọc bội tứ linh sản phẩm đầu tay của hấn liền ra đời, đó là do Lâm Đình hấn tự cho là thể.

Chỉ là thằng cha này cái gọi là khiếu hội họa có thể nói là nát bét, vốn muốn khắc rồng nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy là một con rắn xanh, kì lân thì biến thành một con chó, phụng thì biến thành gà nhà, cuối cùng chỉ có quy là có vài phần bộ dáng chỉ là người mong chờ nó giống thần thú gì đó thì xin lỗi mợ đi giống rùa già là tốt lắm rồi!

Khi đưa bốn miếng ngọc bội này ra cho bọn Bình Phàm lập tức ba người kia bị hấn làm cho nghẹn một cục cả nửa ngày trời, đây mà là tứ linh con m* gì là tứ thú thì có đã thể trên thân bọn nó còn khắc mấy chữ lý nhí xiêu vẹo "Ô quy" "Tứ xà (rắn chết)" "Gà móng đỏ" phân biệt phát cho Bình Phàm, Vô Danh, Mộng Lan chỉ có con chó kia là không thấy khắc gì.

Ba con hàng này vừa nhìn là biết chuyện gì xảy ra rồi lập tức bao vây Lâm Đình vào giữa chuyện về sau chắc ta không cần nói nữa, chỉ biết lần này xem nữa thằng họ Lâm kia đoạn đường com cháo, tuyệt tử tuyệt tử tuyệt tôn, ngoài ra trên miếng ngọc của hấn có thêm hai chữ "Cây to".

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chuẩn Bị Trước Khi Ra Chiến Trường (Phần 1)

Xử lý xong xuôi mọi chuyện cả bọn bắt đầu lên đường trở về núi Thông Thiên, vốn là cái đồng chiến lợi phẩm đó đã đến tay nhưng bảo Lâm Đình hấn khiêng hết về thì hấn có trâu bò hơn nửa cũng phải mệt chết, nhất là khẩu Công thành pháo khối lượng của nó tỷ lệ thuận với uy lực, lúc moi cái khẩu pháo đó ra ba người Lâm Đình, Trương Bình Phàm và Vô Danh phải dốc hết sức mới lết nó ra được bây giờ lại ném lên một mình Lâm Đình hấn đừng nói là khiêng đi, nhắc được nó lên đã là số má lắm rồi.

Vốn bọn Trương Bình Phàm đứng xem một bên muốn nhìn hấn xấu mặt, chỉ là thằng cha này dù sao cũng đến từ thế giới công nghệ cao kết tinh mấy ngàn năm trí tuệ, không phải giống như nơi này chuyện gì cũng dùng sức trâu để giải quyết, nhìn khẩu pháo này cũng không khác khẩu pháo ở quê nhà hấn là bao chỉ là vật liệu chế tạo có chút khủng bố mà thôi, khẩu Công thành pháo này nếu dùng sức người để khiêng thì đúng là rất phí lực, vốn hấn cũng tính làm cái xe kéo sau đó buộc vô người kéo đi, chỉ là vô tình nhìn qua thấy Mộng Lan gọi đến con gấu béo ú lần trước khiến trong đầu Lâm Đình linh quang chợt lóe đánh “đùng” một cái.

Chính là hấn nghĩ đến xe kéo pháo thời xưa ở quê nhà, còn động lực để kéo không phải chính là con gấu béo kia sao, nếu chỉ bàn về khoản sức lực thì người tu tiên đừng hòng so với yêu thú, con gấu này tuy chưa phải là yêu thú nhưng thuộc loại da dày thịt béo nổi tiếng về khoản thể lực, không dùng nó thì quả là có lỗi với bản thân hấn.

Thế là một chiếc xe kéo pháo bốn bánh bằng gỗ phiên bản tu tiên giới lập tức ra đời, bốn bánh xe làm bằng thụ tâm của những gốc cây mấy người ôm, dây kéo được lấy từ đồng đồ của bọn đạo phi, ngoài ra còn thừa một chỗ nhỏ nhỏ vốn Lâm Đình hấn định nhảy lên ngồi thử xe gấu kéo nhưng ngắm lại thì thấy không ổn anh chàng vô cùng luyến tiếc chất nốt rương chiến lợi phẩm đoạt được lên và thành thật cuộc bộ.

Xuất phát từ sáng sớm khoảng cách mấy chục km đối với người tu luyện mà nói chỉ khoảng một tiếng là đến nhưng vì cái xe kéo pháo của Lâm Đình mà cả bọn phải đi mất gần một ngày mới tới được địa điểm đặt trận pháp không gian.

Trước khi đến nơi có tu sĩ xuất hiện Trương Bình Phàm liền bảo hấn tháo cái xe kéo pháo tự chế ra khỏi mình con gấu xám, tuy con gấu này sức lực rất mạnh nhưng phải kéo cái thứ không dành cho gấu kéo kia cũng đã mệt le lưỡi xém tý sùi cả bọt mép, nghe được mấy câu của tên mập như nghe được tiên âm vậy, nếu không phải trước đó chính tên mập này một cước đạp nó ngất xỉu thì có lẽ đã nhảy lên thân mật kiểu gấu với thằng cha này một phen.

Khi đã tháo xe kéo pháo xong Trương Bình Phàm liền móc từ trong người ra một lá bùa có chút đặc biệt, lá bùa màu vàng trên mặt không hề có bất cứ hình vẽ nào, nhưng đường viền bốn phía xung quanh lại dày đặc những đạo linh tự huyền bí.

Nhìn thằng cha này tự dưng móc ra một lá bùa khiến Lâm Đình có chút khó hiểu, bây giờ có phải đi chém người đâu mà lôi bùa chú ra làm gì? "không lẽ con hàng này ăn no rùng mỡ không có việc gì làm định lôi mấy lá bùa ra ném chơi?"

Chỉ là tình cảnh tiếp theo làm Lâm Đình xém tý tức chết.

Thằng mập kia cầm lá bùa trên tay rồi niệm một đoạn chú ngữ tối nghĩa, bắt chợt lá bùa trên tay hấn đột ngột bùng sáng bao phủ chiếc xe kéo pháo phía trước, Trương Bình Phàm liền hét lên một tiếng "Phong ấn", chuyện không thể tin nổi liền xảy ra, khi ánh sáng tan đi chiếc xe kéo pháo của hấn liền biến đi đâu mất còn lá bùa trên tay Trương Bình Phàm lại có thêm hình vẽ một chiếc xe kéo pháo trông vô cùng sống động.

Hoàn thành xong chuyện này Trương Bình Phàm làm như không nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Lâm Đình, vô cùng thành thực nhét lá bùa vào trong người rồi phui mông rồi đi vô cùng tiêu sái.

-Thằng mập chết bầm kia, đậu xanh rau má tại sao có đồ tốt thế không móc ta sớm đi, có phải ngươi muốn chơi ta có phải không?

-Hắc hắc ngươi có hỏi đâu mà ta phải nói, với lại thấy ngươi hăng xay làm việc quá ta cũng ngại quấy rầy, mà ông muốn chơi ngươi đấy đã làm sao? thế nào định cần ta à, đây này, đến đây, đến đây này!

Trương Bình Phàm về mặt vô lại, bí ỏi trả lời một câu khiến Lâm Đình tức ói máu đã vậy lại đưa cái mông núc ních thịt về phía hấn mà vỗ vỗ khiêu khích, hàm ý muốn bảo đến đây mà cần này.

Lâm Đình bây giờ chỉ hận không thể lao lên giở món vô cầu xức trứ danh thiên hạ cho con hàng kia biết thế nào là hậu quả của việc khiêu khích, chỉ là việc nhỏ không nhịn sẽ làm hư việc lớn, nhẫn à nha ta nhịn ta nhịn con bà nó nhịn.

Hậu quả đau thương của việc thiếu chữ "nhẫn" đã thể hiện rõ trên cái thân tàn của hấn, đến bây giờ cái bản mặt bánh bèo của hấn vẫn còn sưng vù đầy này, thế nên làm sao cu cậu dám hó hé câu nào nữa.

Cả bọn nói đùa nhau tiến vào điểm dịch chuyển lúc trước, còn con gấu kia vốn Lâm Đình Trương Bình Phàm và Vô Danh bàn nhau định làm món chân gấu hấp hành, chỉ là nửa đường bị Mộng Lan nhảy ra chặn họng, nói cái gì mà trời cao có đức hiếu sinh chó má gì gì đó.

Ba thằng đàn ông không đầu lại một con đàn bà cho nên đánh nước miếng tiễn món tay gấu hấp hành đi xa.

Bây giờ đã là ngày thứ hai kể từ khi trở về núi Thông Thiên, khung cảnh so với lúc bọn hấn đi ra cũng không có gì khác nhau nhiều lắm, nhưng trong lòng mọi người ai cũng biết là mưa bão đã sắp đến rồi.

Cả bọn sau một ngày nghỉ ngơi nộp lên nhiệm vụ, xử lý chiến lợi phẩm xong thì đã tụ tập tại một căn phòng bí mật do Vô Danh tìm lấy.

Khi toàn bộ bốn người đã tập hợp đầy đủ thì Trương Bình Phàm liền bắt đầu nói.

-Tất cả đồ đạc đã được ta đổi thành điểm cống hiến và Đá Càn Khôn rồi, bây giờ mục đích gọi mọi người đến đây chính là bàn bạc làm thế nào sử dụng

thật tốt chỗ tài phú này mà giữ mạng trong Chiến Tranh thí luyện sắp tới, người nhiều thì lắm mưu nhiều kế có gì cứ nói đừng ngại, chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của chúng ta không thể qua loa được!

Giọng Trương Bình Phàm mang theo một tia ngưng trọng nói ra sau đó bắt đầu thống kê tài phú của cả nhóm.

-Khẩu công thành pháo đài được 3812 điểm công hiến và 110 viên đá Càn Khôn hạ cấp, những thứ còn lại chỉ đổi được 723 điểm công hiến và 20 viên đá Càn Khôn hạ cấp, còn có lúc trước giữ lại 38 tấm hỏa cầu thuật, 22 tấm thổ hệ hộ thuẫn thuật, 10 tấm băng trụ, 26 tấm thanh đằng mộc, 4 tấm canh kim phi châm.

Tổng cộng chúng ta có 4535 điểm công hiến và 130 viên đá Càn Khôn hạ cấp, nếu dùng hợp lý chỗ tài phú này hợp lý cộng với một chút may mắn có lẽ chúng ta không đến nỗi toàn quân bị diệt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chuẩn Bị Trước Khi Ra Chiến Trường (Phần 2)

Nói đến đây Trương Bình Phàm không nhìn được mà có chút cảm khái, số tài phú này nếu là vào thời điểm bình thường có lẽ cũng đủ cho hắn tu luyện đến Sơ nhập tu giả tầng 2 tầng 3, nhưng bây giờ cái nhiệm vụ chết tiệt kia lại phát ra vào đúng lúc này, chỉ còn khoảng ba tuần nữa toàn quốc sẽ phát ra mệnh lệnh tổng động viên cho dù là tộc Âu Lạc bọn hắn cũng không thể đứng ngoài, đừng nói là ba tuần ngắn ngủi cho dù là ba tháng hắn cũng chưa chắc có thể đột phá được bình cảnh tiền giai Sơ Nhập tu giả, mà cho dù là tiền giai rồi thì sao? chỉ sợ chết còn nhanh hơn so với bây giờ, lúc khác mà có cơ hội tiền giai chắc chắn Trương Bình Phàm sẽ không bỏ qua nhưng rơi vào lúc này lại không được.

Người khác thì cũng thôi đi nhưng hắn làm sao có thể không biết cơ chứ, mẹ hắn chính là ngã xuống trong lần thí luyện trước, cha hắn tuy liều mạng thoát được một kiếp nhưng thân cũng mang nội thương cộng thêm nhớ nhung mẹ hắn quá độ gắng gượng hơi tàn được mười mấy năm rồi cũng bỏ hắn mà đi, Sơ nhập tu giả nhìn thì rất oai phong nhưng trong chiến tranh cộ sát giữa hai quốc gia tuy không phải là kẻ chết nhiều nhất, nhưng lại chính là mục tiêu tận diệt của kẻ thù cho nên kẻ tham gia thí luyện đều phải là tinh anh trong tinh anh trăm người chọn một, tu vi thấp nhất phải là tầng 5 mới có cơ hội giữ mạng nhiều một chút, dưới tầng năm trở xuống chính là một đi không trở lại, cho nên có đánh chết Trương Bình Phàm hắn cũng không dám đột phá lúc này, đó giống như lão già thọ tính ngại mạng quá dài mà.

Thấy Trương Bình Phàm đột nhiên thất thần một chút Vô Danh dường như cũng đoán ra gì đó bèn lên tiếng nói.

-Ta đồng ý với Bình Phàm, những cái khác thì ta không biết nhưng nhất quyết chúng ta phải đổi lấy một món pháp khí không gian trữ vật cho cả nhóm.

Không hề nghĩ ngợi gì Mộng Lan lập tức tỏ vẻ đồng ý luôn.

-Ta đồng ý nhưng nếu dùng chung cho nhóm thì phải là loại lớn một chút, loại 30 m³ thì thế nào?

Nghe thấy thế thì Vô Danh và Trương Bình Phàm thầm giật mình chỉ có Lâm Đỉnh ngờ ngợ ngồi một bên là không tỏ vẻ gì, “có biết cái mô tê chi đâu mà tỏ vẻ”

-Mộng Lan như vậy có phải hơi quá lớn không, trang bị không gian rộng 30 m³ phải tốn ít nhất 1500 điểm công hiến rồi đó.

Lần này thì Lâm Đỉnh thật sự giật mình rồi, tuy nghe qua tên hắn cũng lờ mờ đoán ra tác dụng của pháp khí trữ vật nhưng không ngờ nó lại đắt như thế, loáng cái đã ngốn hơn ¼ số điểm công hiến của cả bọn.

Phải biết là Công thành pháo đài bọn hắn mang về cũng chẳng phải loại mặt hàng vỉa hè, uy lực tuy đã được cải tạo lại toàn lực bắn ra cũng chỉ bằng 1/100 bản gốc nhưng giá trị của nó cũng chẳng phải là loại người bình thường có thể chịu được, đủ để cho một tên Sơ nhập tu giả tầng ba tầng bốn tầng gia bại sản, Lâm Đỉnh hắn tuy gà mờ nhưng cũng biết thứ dùng hơn 1/4 gia sản của Sơ nhập tu giả tầng 3 4 đổi lấy chắc chắn không phải là quý giá bình thường nữa rồi mà phải là cực kì quý giá.

Mộng Lan nghe Bình Phàm nói vậy liền lắc đầu rồi giải thích.

-Không lớn đâu, ta còn cảm thấy hơi nhỏ nữa đó, nếu không phải điểm công hiến không có nhiều thì ta còn muốn đổi loại lớn hơn nữa kia, các người cứ nghĩ thử mà xem với số điểm công hiến của chúng ta vào lúc bình thường quả thật là một món lớn, nhưng vào lúc này thì lại chỉ được tính là trung bình thậm chí còn hơi thiếu thốn, các người phải nhớ nhiệm vụ lần này của chúng ta không phải là cái loại nhiệm vụ đầu đá với một hai người hay một tổ chức, mà là sự cộ sát của hai quốc gia tu tiên đấy, lấy tài lực của bản thân mà muốn so với cả một đế quốc đó là muốn chết, đừng nói là chúng ta chỉ có 4535 điểm cho dù là có 40000 điểm nếu dùng không hợp lý cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Dừng lại một chút rồi Mộng Lan lại tiếp tục nói.

-Như đã nói ở trên nếu muốn có hiệu quả thì nên mua những loại thủ đoạn dùng một lần hoặc pháp khí cao cấp, nhất kích tất sát mới có thể an toàn được, những loại thủ đoạn đó thường thì đều là của tu sĩ bậc cao luyện chế giá cả phải nói là cực kì đắt 4535 điểm của chúng ta cùng lắm chỉ mua được hơn mười loại mà thôi, sau khi dùng hết vậy thì toàn quân bị diệt là cái chắc, còn pháp khí bậc cao vậy càng không cần nghĩ đến nữa cần bản là không có bán mà cho dù có bán thì chúng ta cũng dùng không sỡ đến, ta bảo các ngươi đôi lấy không gian trữ vật 30 m³ là có lý do cả đấy, không phải tên mập nhà ngươi quen biết một kẻ tinh thông cơ quan thuật sao, vừa hay ta cũng học qua một chút trận pháp phối hợp với cơ quan thuật chắc cũng không thua kém gì thủ đoạn của tu sĩ bậc cao đâu.

Đến giờ Trương Bình Phàm và Vô Danh mới bừng tỉnh chỉ có Lâm Đình hấn là vẫn ngơ ngơ đầu đặc một cục, hiểu cái gì chết liền, trong lòng anh chàng cực kì ám ức gào thét "tại sao chứ? tại sao con bà nó ông luôn là người hiểu cuối cùng chứ hú hú? ta hận ta hận a!"

Cuối cùng thì vẫn là Vô Danh đứng ra giảng giải cho thẳng cha đầu bò này, nguyên lai là luyện chế trận pháp và cơ quan cần rất nhiều tài liệu, nhất là cơ quan thuật tài liệu thường chiếm rất nhiều diện tích cho nên mới cần trang bị không gian 30 m³ khối, 30 m³ nghe thì có vẻ lớn, thực tế cùng lắm chỉ bằng không gian bên trong một chiếc tủ loại nhỏ hoặc hơn một ít mà thôi, ngược lại thì giá của tài liệu so với thành phẩm cũng rẻ hơn rất nhiều, ví dụ là một trận pháp hoàn chỉnh bán ra chính ra chính là 100 viên đá Càn Khôn vậy nguyên liệu để chế ra nó chỉ khoảng 30 viên đá Càn Khôn hoặc ít hơn, giá cả chênh lệch rất lớn hơn nữa uy lực lại không bằng được người ta tự thân bày trận.

Sau khi thương lượng một hồi Vô Danh, Trương Bình Phàm, Mộng Lan thống nhất đôi lấy một món pháp khí trữ vật 90 m³, ba tấm ấn thân phù, còn lại dự định để Mộng Lan và tên cơ quan thuật sĩ chưa biết tên đôi thành tài liệu luyện chế trận pháp và cơ quan hết.

Tuy đã đoán được công dụng của pháp khí trữ vật nhưng khi thực sự cầm đến tay Lâm Đình vẫn không nhận được mà phải kinh ngạc một trận, qua cái pháp khí trữ vật này có thể thấy được thủ đoạn của người tu tiên khủng khiếp cỡ nào, có thể đem một không gian cố định và phong ấn vào một món pháp khí để luyện thành một nơi cất đồ di động, thủ đoạn cỡ này đã vượt xa thành tựu khoa học kĩ thuật ở quê nhà của hắn rồi, ở quê nhà của hắn cho dù khoa học kĩ thuật có phát triển đến mấy cũng chưa nghe thấy ai có thể định nghĩa được không gian là cái gì, chứ nói gì đến chuyện chia cắt phong ấn như thế này.

Không gian pháp khí này là một cái hồ lô, nhìn rất bình thường, đừng nói là bọn hắn cho dù Sơ nhập tu giả không sờ vào cũng đừng hòng nhìn ra đây là một món pháp khí trữ vật, nghĩ kĩ thì cũng phải thôi kẻ mang theo pháp khí trữ vật toàn là kẻ có tiền, người xưa có câu tiền tài chớ lộ ra ngoài, những kẻ tu tiên toàn là mấy tên lòi dòi, gian hoạt còn hơn cả hồ ly, làm gì có ai ngu mà đem pháp khí trữ vật khoe ra trước mặt người khác chứ, thế không phải muốn chết thì là gì.

Pháp khí trữ vật này phải nói là rất thần kì, chỉ cần cầm nó trên tay hơi tập trung sự chú ý là trong đầu sẽ hiện ra toàn bộ những gì có bên trong, muốn lấy thứ gì ra chỉ khẽ động ý niệm là được, sau một hồi chơi chán thì hắn đưa lại cho Trương Bình Phàm tiến hành huyết luyện và đặt cấm chế, vì thứ này quá quan trọng nên cả bốn người đồng thời tiến hành tế luyện qua, từ nay chỉ có bốn người bọn hắn mới có thể mở cái hồ lô này ra, kẻ khác cầm vào tuy sẽ biết nó là pháp khí trữ vật nhưng cũng sẽ không có cách nào mở ra trừ khi tu vi vượt xa bọn hắn cưỡng ép mở ra thì mới được.

Ấn thân phù thứ này Lâm Đình hấn cũng không rõ ràng lắm nhưng giá cả phải nói là mắc thôi rồi, nghe Trương Bình Phàm nói thứ này là đồ bảo mệnh không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không được dùng đến, trong tay hắn cũng chỉ có một tấm cho nên Lâm Đình hấn cũng không dám lấy ra thử chơi.

Cuối cùng là Mộng Lan không biết móc ở đâu ra ba viên trân châu, mỗi viên đều to bằng nắm tay em bé chỉ là trên mặt bị phủ thứ kí hiệu kì lạ màu đen bao quanh, Lâm Đình thấy thế có hơi kì lạ như thăm, "quái, bà cô này tự dưng móc ra mấy viên trân châu này làm gì? không lẽ muốn tặng mỗi người một viên? nhưng tổ bà nó tặng thì tặng mấy viên bóng bóng tý, lại mang mấy viên bị ai đó khắc bậy khắc bạ đầy lên trên mặt thế này, đúng là keo kiệt bà cô luôn lại mang ra thứ hàng vớt đi thế này, thôi kệ có còn hơn không mang về đập nát làm bột dưỡng da cũng được, mà khoan lỗ là hàng china lỏm làm bằng nhựa tổng hợp thì bỏ mịa, bồi lên có mà nuốt hận đương trường mất"

Càng nghĩ hắn càng thấy đúng đang nghĩ cách để từ chối thì Mộng Lan đã nói.

- Đây là ba viên cấm ứng châu do chính tay ta dùng thủ pháp đặc biệt tốn mất mấy năm trời cùng vô số tài liệu mới miễn cưỡng luyện chế ra được, vốn cũng có chỗ cần dùng tới nhưng lần này đi ta cũng không chắc là có thể còn sống trở về hay không, thôi thì đành lấy ra sử dụng trước vậy, có khi lại tăng thêm vài thành sống sót cũng nên.

-Các ngươi chỉ cần đem nó về nhỏ máu lên tiến hành huyết luyện là được, cách sử dụng để mấy hôm nữa ta sẽ nói sau, bây giờ cũng muộn rồi có lẽ cũng đến lúc chúng ta nên giải tán nhì, chỗ điểm còn lại này ta sẽ giữ sau đó sẽ cùng với tên cơ quan thuật sĩ kia đi mua sắm tài liệu, rồi còn phải luyện chế sơ qua nữa hy vọng sẽ kịp, nếu không có gì bất ngờ có lẽ hai tuần nữa chúng ta sẽ họp mặt lần cuối các ngươi thấy thế nào.

-Cứ như vậy đi.

Vô Danh và Lâm Đình cũng gật đầu tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Khi hai người kia đã tán ra chỉ còn lại chỉ còn lại hắn và Trương Bình Phàm và hắn, đang lúc Lâm Đình muốn trở về phòng luyện công thì Bình Phàm lên tiếng gọi.

-Lâm Đình ngươi khoan hãy đi đã, ta có thứ này muốn đưa cho ngươi.

Nghe thấy thế Lâm Đình liền quay lại.

-Ngươi có cái gì muốn đưa cho ta thế? không phải bảo bối là ông không nhận đâu đấy!

-Bảo bối mẹ k*** nằm mơ đi em, có bảo bối ta đây đưa cho ngươi làm gì giữ lại xài không tốt hơn à, đừng nói nhảm nữa bảo bối thì không có chỉ có

Hòa hợp quyết và một bản Bạo kích có muốn hay không.

Tuy không phải là bảo bối nhưng có tiện nghi không chiếm chính là đồ ngu, Lâm Đĩnh vội gào lên "muốn! tại sao không chứ mau móc ra đây coi nào "

Nhìn bộ dạng như chó thấy shi** của thằng cha kia là Trương Bình Phàm đã muốn nôn, thầm khinh bỉ cái bản mặt dày hơn tường thành kia.

Trương Bình Phàm liền móc ra hai trang giấy và giải thích với hắn.

-Hòa hợp quyết cũng không có gì chỉ là một đoạn yếu quyết giúp khí tức của hai hay nhiều người trong thời gian ngắn hòa vào với nhau mà thôi, tác dụng cũng không lớn, quan trọng là bản Bạo kích này, cái này người cảm thấy luyện được thì hăng thử một chút, không được thì đừng có miễn cưỡng không có lợi đâu, cũng là ta thấy thân thể người vô cùng vững chắc mới đem nó cho người, nhớ kĩ không được thì đừng có miễn cưỡng nếu xảy ra chuyện thì đừng trách ta không nhắc nhở.

Nói rồi nhét hai trang giấy vào tay hắn và nhắc mong bỏ đi, Lâm Đĩnh cẩn thận cất nó vào người rồi trở về căn phòng chuột cũng không thêm ở của mình.

Không phải hắn không muốn cảm ơn hay gì gì đó, nhưng nghĩ lại thấy nợ người ta quá nhiều rồi có nợ nhiều hơn nữa thì đã sao, giờ nói xuống cũng chả có tác dụng gì, đợi sau này phát tài rồi trả lại ân tình này cho bọn hắn cũng được, còn nếu không phát thì càng tốt đỡ phải trả nợ à nha.

Trong lòng hắn thầm tính toán vô si một hồi rồi mới đắc ý chuẩn bị tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chuẩn Bị Trước Khi Ra Chiến Trường (Phần 3)

Chỉ khi về đến phòng việc đầu tiên hắn làm là đánh một giấc thẳng căng tới tận tối ngày hôm sau, nhiều ngày bốn ba thực thi nhiệm vụ bên ngoài, ăn gió uống sương làm đỉnh đầu cũng đã mệt mỏi lắm rồi cho nên vừa lết về đến cái giường là anh chàng đồ vật xuống ngủ li bì, trời có sập đi chẳng nữa thì cũng phải đợi ngủ dậy tính sau.

Kẻ tu đạo dù sao vẫn là người mà thôi, đừng nói đến thằng cha Lâm Đĩnh này ở thế giới kia vốn chỉ là một tên ăn nằm há mồm chờ chết với biệt danh "heo lười", đột nhiên bị ném đến thế giới này miễn cưỡng thích ứng được đã là không tệ rồi.

-Các ngươi trông chờ vào con hàng này ý chí kiên cường, khắc khổ tu luyện mệt mỏi không buông xuôi, thất bại không nản lòng!

-Xin lỗi tổ bà nó xin mời các ngươi tìm kiếm nhân sĩ cao minh hơn đi, đối với loại mặt hàng cực phẩm này nhẹ tay là không được, cứ phải lấy roi thúc vào đít thì mới thấy hiệu quả à.

Tính cách lâm đĩnh hắn vốn là như thế, là loại người nếu không có động lực thì nhất định sẽ ì một chỗ, tuy không có ai cầm roi thúc vào đít bắt hắn tu luyện, nhưng chiến tranh thì luyện ủa đến vừa hay chẳng khác nào một cây côn vô hình chực chờ bạo cúc hoa thẳng cha này bắt hắn xoắn đít lên mà chạy, Lâm Đĩnh hắn cái khác không nói chỉ là có cái bệnh vô cùng sợ chết, nếu được chọn cu cậu nhất định sẽ tránh xa mây nơi thị phi tranh chấp, hơi nguy hiểm tý là chạy mất dép, mấy chuyện như chém chém giết giết để người khác đi làm, ta ở sau nhân cơ hội ngư ông đắc lợi là được rồi.

-Khốn kiếp ở chỗ đời càng sợ cái gì thì cái đó nó đến, tu tiên giới là một nơi nắn tay ai lớn kẻ đó làm chủ, cá lớn nuốt cá bé, một nơi như thế mà bảo không có nguy hiểm gì chỉ có thằng ngu mới tin, ở quê nhà hắn tuy cũng đầy rẫy nguy hiểm cũng đủ tàn khốc, cũng có những kẻ ăn thịt người không nhà xương, nhưng dù sao đó cũng là xã hội pháp chế, chỉ cần không quá đắc tội người khác thì người ta cũng không đến nỗi lấy mạng mình, một người bình thường không quyền không thế nếu không phải mệnh quá đen thì sống đến 5, 60 tuổi sợ là muốn tróc miếng da cũng khó.

-Mà cho dù có xui xẻo lắm bị người khác làm thịt cũng có luật pháp đứng ra chủ trì công đạo cho người a! Nếu chết thảm hơn một chút kiểu như bị chặt làm mấy khúc hay bắn thành tương...vv vậy thì xin chúc mừng, cho dù không báo được thù cũng có vài kẻ bồi táng theo, âu cũng là một điều an ủi.

Nhưng ở cái thế giới tu tiên này lại khác, nếu nói ở cái thế giới này cái gì không đáng tiền nhất? Câu trả lời chính là mạng người đó, mạng người chính là thứ không đáng tiền nhất, ở thế giới kia cho dù người có lỡ tay giết một tên vô dụng nhất quả đất, vậy thì xin lỗi mời anh về đón với chúng tôi và chuẩn bị bóc lịch đi là vừa, nhưng ở nơi này lại khác nhân mạng rất rẻ mạt, tu sĩ giết người không tính là phạm pháp, chỉ cần kẻ bị giết yếu hơn người vậy thì một chương đập chết tươi sau đó bịa ra một lý do rất là rầm chồ nào đó như, hắn mạo phạm ta, hắn bắt kính với ta...vv, sẽ không có ai vì một người chết mà đi nói lý với người, trừ phi thân phận của người chết rất không đơn giản, các ngươi hiểu ý ta chứ, chính là cái ý đó đó.

Đây là đối với tu sĩ mà thôi còn phạm nhân lại càng thảm, đừng nói là đánh chết một người cho dù đập chết cả ngàn người một lúc cũng chả có ma nào đến quán người, trong lịch sử tu tiên giới không thiếu truyền thuyết đồ thành diệt quốc đâu, không nói đâu xa chỉ riêng số lượng người bình thường bị cuộc chiến của người tu tiên lan đến mà chết đi hàng ngày cũng là một con số khổng lồ rồi, càng không nói tới mấy tên ma tu, tà tu, yêu thú...vv.

Đám tu tiên giả này nói chung là máu rất lạnh, chỉ cần không ảnh hưởng đến căn bản của họ thì tất cả mặc kệ, một khi ảnh hưởng đến lợi ích, ở vậy thì

hay à nha sẽ nhảy ra mấy tên gọi là “nhân sĩ chính đạo” đương cao tám biển chủ trì chính nghĩa thay trời hành đạo ra dọa người rồi.

Nếu bảo Lâm Đĩnh hẳn nói ra thiên địa chí lý gì gì đó thì đến cái rắm cũng không đánh ra được, nhưng tốt xấu gì hẳn cũng đến từ một cái xã hội hiện đại đầu óc tư tưởng được mở mang rất nhiều, cái khác không biết nhưng việc nhìn thấu bản chất của thế giới này đối với thằng cha này rất là dễ dàng.

Người ta nói không biết không thấy sợ nhưng quan trọng là hẳn lại biết mất cmn rồi, chính vì biết rõ bản chất của thế giới này nên trong lòng Lâm Đĩnh vô cùng sợ hãi cho tương lai của mình, sợ sảy một bước chính là vạn kiếp bất phục, đôi khi thông minh quá cũng là một loại bi ai, ài nhân sinh!

Có một số người khi bị dồn đến nghịch cảnh thì sẽ trở nên yếu đuối, tuyệt vọng, buông xuôi, nhưng cũng có một số người trở nên điên cuồng liều mạng vùng vẫy bộc phát tiềm năng đáng sợ, may mắn Lâm Đĩnh hẳn chính là một kẻ như vậy, bình thường thì nhát hơn cả chuột chỉ lo tìm đường chạy trốn chết, nhưng khi bị dồn vào chân tường thì khác à nha, chuột cũng biết xông lên cắn người đó huống chi con hàng này tốt xấu gì gán cũng lớn hơn chuột ít ít, cho dù không có loại nhiệm vụ chiến tranh thí luyện này thì Lâm Đĩnh vẫn phải xoắn đít lên mà tu luyện, chỉ là loại nhiệm vụ gán như chết chắc này như một nhân tố kích thích để hẳn triệt để liều mạng hơn mà thôi.

Sau khi tinh dậy việc Lâm Đĩnh làm đầu tiên là ngồi xuống tu luyện đưa thân thể tiến vào trạng thái sung mãn nhất.

Cả nửa ngày chuyên tâm vận chuyển công pháp, Lâm Đĩnh cảm thấy chân khí lần thể lực trong cơ thể đều tràn đầy, một cảm giác sảng khoái khó nói nên lời tràn ngập khắp nơi, tinh thần cũng trở nên vô cùng thoải mái linh mẫn, chỉ là tu vi vẫn chỉ dừng ở tầng bảy đỉnh cao không có cách nào tiến thêm, cho dù Lâm Đĩnh có điều động công pháp cỡ nào đi nữa cũng không cách nào đột phá lên được.

Khẽ cau mày rồi thở dài một hơi, quả đúng như dự cảm tu vi của hẳn đã đến bình cảnh rồi, Lâm Đĩnh biết cho dù có ngồi xuống tu luyện mãi kiếp chỉ sợ cũng không có cách nào đề thăng được, vấn đề này không phải là tu luyện liên có thể giải quyết, thời gian tu luyện của hẳn quá thấp, thiếu quá nhiều trải nghiệm và thể ngộ tu hành, tu vi hiện giờ đều là cơ duyên và công pháp mang lại, người khác phải tu cả chục năm mới có được tu vi như hẳn bây giờ nhưng Lâm Đĩnh hẳn thì sao?

Chưa đến một năm từ một tên gà mờ leo lên đến tầng bảy đỉnh cao, tu vi nhảy vọt như vậy không phải là nhanh bình thường nữa mà quá nhanh a, không tẩu hỏa nhập ma đã là là phúc đức ông bà tám đời phù hộ rồi!

Biết tu vi của mình trong nhất thời cũng không có cách nào tăng tiến, trong lòng hẳn tuy buồn bực nhưng cũng đành chuyển qua biện pháp khác đề cao chiến lược vậy, móc ra trang giấy yếu quyết Bạo kích Trương béo đưa cho, vốn hẳn chỉ định xem sơ qua không mong chờ gì nhiều, nhưng khi hiểu được nội dung trong đó làm cho Lâm Đĩnh chợt mừng như điên, nếu như đúng như những gì trang sách này nói thì chiến lược của hẳn có lẽ sẽ tăng lên một mảng lớn, với tiền đề là hẳn phải luyện thành mới được.

Cổ nèn hưng phấn bùng bùng Lâm Đĩnh gắng gượng ghi nhớ toàn bộ nội dung trong đó cho đến khi chắc chắn không thể quên được mới một mồi lửa đốt đi.

Không một chút chần chờ hay do dự nào Lâm Đĩnh bắt đầu tìm hiểu Bạo kích, theo như trang sách kia nói Bạo kích chính là một phương pháp phát lực đặc biệt, nếu luyện thành trong nháy mắt có thể phát ra công kích cực mạnh, nói dễ hiểu một chút là thế này, một kẻ tu hành bình thường chỉ có thể đánh ra tối đa khoảng 60 đến 70% sức mạnh toàn thân, còn kẻ tu luyện bạo kích có thể phát huy ra 100% thậm chí là 200% sức mạnh toàn thân, với điều kiện tiên quyết là thân thể phải chịu tải được sức mạnh đó.

Người tu luyện bình thường nếu liều mạng không để ý đến thân thể thì cũng có thể phát ra lực công kích 80% 90% nhưng sau đó thân thể cũng bị tàn phá nặng nề thậm chí tử vong và cũng dùng hồng đánh ra kích thứ hai, giống như một người bình thường dốc toàn lực đâm vào một khối sắt vậy hậu quả sau đó chắc không cần phải nói, nhưng nếu như có phương pháp tu luyện Bạo kích lại khác, tu luyện Bạo kích thành công có thể giúp cho người ta liên tục đánh ra 100% sức mạnh mà không hề tổn thương đến thân thể, là liên tục đánh ra đầy nhé, muốn không tổn thương đến thân thể chỉ có một biện pháp duy nhất chính là làm cho cơ thể người luyện tập đạt đến yêu cầu có thể thừa nhận gánh nặng khi thi triển Bạo kích giống như môn karate ở thế giới của Lâm Đĩnh vậy, chỉ là nó lợi hại hơn karate cả trăm ngàn lần, bản Bạo kích trong tay Trương Bình Phàm lại bị thiếu mất phần đó chỉ còn lại phương pháp phát lực mà thôi, nhưng đối với Lâm Đĩnh vốn lấy thân thể mạnh mẽ kiếm cơm mà nói vấn đề gánh nặng khi thi triển Bạo kích gần như có thể bỏ qua.

Càng nghĩ Lâm Đĩnh càng hưng phấn bùng bùng chỉ hận không thể lập tức luyện thành món Bạo kích này.

Núi thông thiên cấp phát tài nguyên tuy hơi keo kiệt một chút nhưng tốt xấu gì cũng là kẻ có tiền, nơi tu luyện không thiếu chỉ cần người muốn lúc nào cũng có nơi luyện tập chuyên biệt cho người tu luyện, rất an toàn và yên tĩnh mà còn là miễn phí nữa chứ, nghe nói cũng có nơi thu phí điều kiện tu luyện cực kì tốt, chỉ mỗi tội hẳn là kẻ nghèo kiết xác càng nghĩ càng nản lòng chí sĩ, không đi nơi miễn phí thì còn đi đâu nữa.

Lâm Đĩnh cũng là lần đầu tiên đi đến nơi này, trước đây hẳn cũng đã có ý định tới thí luyện trường này nhiều lần nhưng đủ thứ việc ập đến làm hẳn không còn chút thời gian nào mà tách ra, dần dà rồi cũng quên mất có một nơi như vậy, cho đến tận hôm nay cần một nơi rộng rãi luyện tập Bạo kích, đang đau đầu kiếm chỗ thì bất chợt nhớ tới nơi này.

Thí luyện trường không phải là một cái phòng đơn lẻ mà là cả một khu vực rộng rãi nằm trên một hòn đảo trôi nổi lơ lửng trên không đằng sau vách núi Thông Thiên như trong phim avata hoặc Tiên Kiếm Kỳ Hiệp, hòn đảo như một kim tự tháp lật ngược lại, bên trên không có cây cối gì chỉ có những vết rong rêu xanh mượt bám đầy bốn phía xung quanh là có thể chỉ cho chúng ta thấy được dấu vết của năm tháng, ở trung tâm của đảo bay là một cái đài cao vuông vức tỏa ra tường đột khí tức cổ xưa, nó thường được dùng để tổ chức tỉ thí, luận đạo giữa những tộc nhân với nhau, trên đài chẳng chít những kí hiệu kì quái phức tạp khiến tâm thần con người ta như mê muội khi nhìn vào đó, thỉnh thoảng chúng lại chớp lóe vô cùng huyền bí.

Xung quang cái đài lớn là bốn cái đài khác nhỏ hơn nằm ở bốn phương đông, tây, nam, bắc với khoảng cách đều nhau, trên mặt cũng khắc đầy những kí hiệu thần bí chớp động, ngoài năm cái đài cao là vô số sân bãi loại nhỏ vây xung quanh để cho mọi người luyện tập, thử nghiệm bí kíp, võ công...vv mục tiêu của Lâm Đĩnh chính là một cái sân loại nhỏ như vậy.

Lâm Đĩnh lần đầu đến đây cũng khá choáng váng với độ hoành tráng của Thí luyện trường này, nhìn xuống dưới chân là vực sâu hun hút sơ sẩy một chút là tan xác lại nhìn qua hòn đảo lơ lửng đối diện cách bốn năm mét, đột nhiên anh chàng có một loại xúc động ma quỷ trong lòng là thử nhảy qua, nhưng rồi hần cũng rất nhanh hồi phục lại đi đến nơi đăng ký để xin một thẻ bài sử dụng sân bãi, nói giỡn sao nhảy qua? mịa kíp mới nhìn đã ón rồi lơ thọt chân một cái thì có mà khóc tiếng mán à, cái vực sâu ở dưới té xuống mặc kệ người là thần tiên gì đó chỉ sợ đều biến thành thịt băm hết, thôi thôi em chỉ là người thường thành thành thật đi xin cái thẻ bài đợi người ta đưa qua là hơn.

Ngồi ở bàn tiếp đón là một lão già khuôn mặt nhăn nheo, râu tóc phát phơ nếu chỉ nhìn lướt qua thì đúng là tiên phong đạo cốt, chỉ là hai cặp mắt ti hí thì lại len lén đảo tới đảo lui cặp bánh bao và bộ móng tròn lẳng trên người mấy nữ tu đi ngang qua, cô họng thì liên tục vận động lên xuống không cần đoán cũng biết chả phải là loại mặt hàng tốt đẹp gì rồi, Lâm Đĩnh hần lúc đầu cũng là bị vẻ bề ngoài đạo mạo của lão già này lừa bịp một hồi, trong lòng thầm chửi lão già mặt nết đang định tiến lên đăng kí.

Đột nhiên có một tên nam tu ở đầu chạy tới chen ngang, Lâm Đĩnh bị thằng cha này đẩy một cái xém tý nữa ngã chổng vó đang định lòi tổ tông mười tám đời tổ tông nhà nó hỏi thăm một lượt, chỉ là khi ngẩng đầu lên thấy đối phương cơ bắp cuộn cuộn thân cao 1m9 hơn hẳn cả cái đầu như một quả núi nhỏ là anh chàng tịt ngòi ngay làm gì còn dám hó hé tiến nào nữa nữa, vốn tưởng sự việc như vậy là kết thúc, nhưng không biết thằng cha đồ con kia lơ ngơ thế nào lại chần ngay tầm mắt ngắm gái của lão già kia, thế là mặt lão ta lập tức đổi màu xanh ngắt lập tức nổi điên lên nhìn cũng chả thèm nhìn đập cho tên đồ con kia một cước bay thẳng ra khỏi cửa không kịp gào lên tiếng nào đã chết ngắt tại chỗ, đáng thương cho tên nam tu kia còn không biết trời đất trắng sao gì hết liền bị một thủ vệ bên ngoài khiêng đi, mọi người ở đây dường như cũng không lấy làm gì lạ lắm tình cảnh này không một tiếng động tán đi hết.

Lâm Đĩnh thấy tràng cảnh như vậy mà toát cả mồ hôi hột khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ lại mà sợ nếu thằng đồ con kia không chen lên thì kẻ nằm ngoài kia giờ này có lẽ là hần rồi, lão già này mặt nết này vậy mà lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ.

-Trời ạ! có để cho người ta sống không cơ chứ lão già hèn mọn bi ỏi thế kia mà công lực lại cao thần đến thế, trong khi Lâm Đĩnh ta anh tuấn đẹp trai, phong lưu, tiêu sái thế này mà công lực lại dậm chân tại chỗ, bất công quá hu hu ta phản đối!

Tác giả:

-Bất công con khỉ, đừng có tự dất vàng vô mặt mình nữa, người tự tiếu một bài rồi soi lại cái mặt mình xem đi, phản đối vô hiệu vì ông đây nhìn người ngựa mất thế thôi!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sao Quả Tạ Chiêu Phái

Lâm Đĩnh.

Lâm Đĩnh:

-Chết tiệt không được rồi ngay cả lão già sắp xuống lỗ này mà còn đánh không lại thì sau này làm thế nào mà lăn lộn xông pha giang hồ cơ chứ! Nhất định phải tăng lên thực lực thật nhanh mới được, bà nội nó không luyện thành Bạo kích này ông nhất định không đi ra ngoài.

Nhìn lão già kia đại phát thần uy mà trong lòng anh chàng sợ vãi cả linh hồn, quả tim trong lồng ngực cứ đập bình bịch như muốn nhảy tung ra ngoài, chỉ là cho dù thằng cha già mặt nết kia có là yêu ma chuyển thế, quái thú đầu thai thì hần cũng bắt buộc phải tiến đến mà lấy thẻ bài, không thì chỉ có nước mà đứng đây mẫn kiếp!

Có một ông đầu trọc nào đó nói rất hay “ta không vào địa ngục thì ai vào?”, mang theo tâm tình bi tráng ôm bom liều chết một đi không trở lại, Lâm Đĩnh chậm chậm tiến tới quan sát thật kĩ, chỉ cần lão già kia có chút động tác khác thường gì là anh chàng lập tức giờ món “vỏ móng thần công” ra.

Toàn thân hần căng thẳng tột độ chỉ sợ không cẩn thận mình lại nổi bước thẳng đồ con kia mặt cảm xuống đất móng vênh lên trời, khi tiến đến gần Lâm Đĩnh có thể thấy rõ từng dòng nước miếng nhiều cả ra ngoài ướt đầm chum râu trắng sau đó được lão ta nuốt ngược trở lại nhìn mà dạ dày quặn đau, hần cố gắng kiên nhẫn đợi lão già mặt nết này ngắm gái xong mới lên tiếng, nhưng nhiều khi đời nó cũng quá đen, mới lóng ngóng mò đến gần thì động tác tiếp theo của lão ta khiến hần thót cả tim cứ tưởng là sắp nốt gót con hàng kia cặp đất thay com.

Thằng cha già mặt nết này khi hần mò đến gần thì đột nhiên nhú mảy một cái, làm Lâm Đĩnh xém tý thì són mẹ nó ra quần đang chuẩn bị cầu xin tha thứ thì lão ta đột nhiên thò tay ra sau móng gãi gãi sau đó đưa lên mũi hửi hửi hít hà vài cái mặt dần thối cả ra, vô cùng hồn nhiên rồi lại như không có chuyện gì tiếp tục công việc ngắm gái, để mặc hần ở một bên mặt mày tái xanh tái mét, phần vì uất ức, phần vì hoảng sợ, mà nhiều hơn có lẽ là kinh tởm, được một phen hết hồn Lâm Đĩnh thâm rửa mười tám đời tổ tông thân gia nữ quyền của thằng cha già mắc dịch này cả ngàn lần, nhưng rất nhanh liền chỉnh lại sắc mặt khiêm cung lễ phép hỏi.

-Tiền bối, làm ơn có thể cho văn bối xin một cái thẻ bài tiến vào khu thí luyện trường có được không ạ?

Lâm Đỉnh thẻ cả đời hẳn chưa bao giờ có bộ dạng khúm núm lễ phép thế này, ấy vậy mà thằng già kia lại không hề nể mặt chút nào, bộ mặt cau kinh thiếu kiên nhẫn móc ra một cái thẻ bài ném cho hắn sau đó xua tay đuổi như đuổi ruồi vậy.

-Đây này, dùng xong mang lại đây trả, không có việc gì thì biến đi đừng làm phiền ta!

Nghe lão ta nói thế hắn ghen cả một cục trong lòng thật muốn xông lên đập bẹp cái mặt khốn nạn bị ỏi đó ra, rồi lại đánh rắm lên đó vài ngàn lần cho voi nổi bất bình, chỉ là Lâm Đỉnh cũng chỉ dám nghĩ trong lòng thôi chứ làm đêch gì dám hó hé tiếng nào, lại lần lượt âm thầm hỏi thăm cả nhà thằng cha già này một lượt rồi mới khoác lên cái mặt nạ ngoan ngoãn lễ phép non tơ “dạ” một tiếng rõ to và cúp đuôi chạy mất.

Cuối cùng thì sau một phen tâm kinh ý loạn cái cần thiết cũng đến tay, thủ tục nhanh chóng lạ thường mà nói đi cũng phải nói lại làm đêch gì có thủ tục nào đâu mà không nhanh, lệnh bài của hắn được làm bằng ngọc thạch màu xanh, mặt trên có khắc số 28, đằng sau có hình một con bò cái đang nhe răng cười, xung quanh là một đám kí tự loằng ngoằng khó hiểu, nhìn qua vô cùng bình thường không có lấy một chút thần kì nào, nếu ném ở ngoài đường bị người ta vô tình nhặt được chắc cũng chỉ xem nó như món hàng trang trí không đáng mấy đồng mà thôi, bởi vì đến chính hắn cũng hơi nghi ngờ không biết lão già mặc dịch kia có đưa lộn đồ cho mình không nữa.

Chỉ là có cho anh chàng thêm vài cái lá gan thì cũng không dám quay lại hỏi, thế nên liền đi tới chỗ một tên giáp sĩ bảo vệ nơi này và nhờ hắn dẫn qua Thí luyện trường lơ lửng bên kia, tên giáp sĩ cầm lấy cái lệnh bài mặt lạnh hơn tiền liếc sơ qua sau đó đưa hắn tới đối diện bờ vực, miệng lầm bầm niệm chú gì đó rồi ném cái lệnh bài ra, lệnh bài hình con bò này vừa rời tay tên giáp sĩ liền phát ra từng tia sáng sắc sỡ màu sắc rồi biến lớn lên bằng cỡ một cái bàn nhỏ lơ lửng giữa không trung cách mép vực chỉ vài cm, nhìn thấy thế xem tí mắt Lâm Đỉnh lòi cả ra, cái lệnh bài mà hắn cầm trên tay này giờ chả thấy có động đậy tí gì, vào tay tên giáp sĩ lại thần kì đến thế, đúng là ở tu tiên giới này không thể nhìn mặt bề ngoài mà đánh giá bất kì sự vật nào được mà!

Nhìn thấy thằng cha hai lúa mặt chữ A miệng chữ O dần thôi cả ra tên giáp sĩ thủ vệ trong lòng thầm khinh bỉ “đúng là đồ nhà quên, núi Thông Thiên lại có những thành viên như thế này thật đúng là mất mặt quá!”, khinh bỉ thì khinh bỉ nhưng nhiệm vụ thì vẫn phải hoàn thành nên hắn nói.

-Này tên kia ngươi mau đứng lên lệnh bài mà qua bên kia đi nếu không lệnh bài sẽ tự động biến trở lại bình thường đấy.

Nghe thấy thế Lâm Đỉnh mới giật cả mình vội vàng nhảy lên cái lệnh bài biến lớn kia, không đợi hắn kịp đứng vững thì nó đã di động qua bờ đối diện làm hắn ngã cái “phịch” đau hết cả mông, khiến tên giáp sĩ đằng sau thấy thế không nhịn được mà bò lăn bò lộn ra cười.

Da mặt Lâm Đỉnh có dày đến mấy thì cũng phải đỏ rực lên như ớt khi “đúng là quá mất mặt mà, tốt xấu gì ông cũng là người tu luyện thể mà lại bị cái lệnh bài chết tiệt này hãm hại” Lâm Đỉnh bây giờ chỉ hận không có cái lỗ nào mà chui tọt ngay xuống, cũng may là chỉ có tên thủ vệ kia nhìn thấy, vừa đến bờ đối diện Lâm Đỉnh liền nhảy xuống thu lại lệnh bài rồi vội vàng chui tọt vô chỗ đông người cho đỡ xấu hổ.

Cũng may nhờ bấy lâu nay chăm chỉ tu dưỡng, da mặt hắn phải dày lên cả tác rất nhanh đã hồi phục lại bình thường, vốn Lâm Đỉnh cũng không định gây chuyện thì phi chi muốn an thân mà tu luyện Bạo kích, chẳng qua là đời nó đen éo chịu được, vừa mất mặt một lần không nói, hắn vừa đi đến trước sân số 28 trên lệnh bài thì đụng phải ngay một tên tu sĩ dĩ ngược chiều, vốn đây cũng chỉ là chuyện nhỏ nhưng hắn chưa kịp mở mồm thì đã bị ngay một trảng đần mặt.

-M* kiếp thẳng lòi đi kiểu gì thế, muốn chết à!

Nhìn thẳng nhãi này đã đụng phải mình lại còn mở mồm khiêu khích Lâm Đỉnh hẳn làm sao có thể nhịn được, mở mồm chửi um lên.

-ĐM thẳng ch* mày nói cái gì? Thằng già nhà mày mới muốn chết!

Tên kia cũng đâu phải tay vừa, ánh mắt hung ác gào lên.

-Được! được! còn chưa có ai dám chỉ vào mặt Nguyễn Trường tao mà mắng đâu, thẳng mặt trắng kia có dám lên đài mà đánh một trận không.

Lâm Đỉnh lúc này tức sùi bọt mép, xưa nay chỉ có hắn mắng người khác, chỉ có hắn mới nghi ngờ khả năng tình dục của người khác, chứ làm gì có con hàng nào dám nghi ngờ khả năng đàn ông của Lâm Đỉnh hắn cơ chứ, nếu không phải thằng này là đực rựa chính hiệu thì hẳn đã hiếp xong lại hiếp, rồi lại hiếp tiếp, khi tình trùng đã bốc lên não thì anh chàng còn quan bỏ nó là ai cơ chứ lập tức đồng ý, chẳng qua khi nhìn thấy những ánh mắt quái dị của mọi người xung quanh Lâm Đỉnh mới chợt cảm thấy không ổn, nhưng bát nước đã hắt đi thì làm sao có thể thu lại, Lâm Đỉnh cũng không tin rằng hôm nay số má đen đủi thế đi đường đụng đại một người mà lại trúng ngay cao thủ, nếu thế chỉ có thể nói đời quá đen chỗ này có vẻ số chắc phải làm vài to!

Trong người máu nóng chảy rần rần một ngụm ác khí vẫn chưa được giải tỏa liền bùng lên, Lâm Đỉnh liền bất chấp tất cả nhảy lên một cái đài gần đó, với lại trong lòng hắn cũng không tin núi Thông Thiên lại cho phép giết người, đánh không lại bị thảm lắm là quỳ xuống cầu xin tha mạng mà thôi, tên Nguyễn Trường kia cũng lập tức nhảy lên theo, cái đài này cũng chỉ có một quy tắc duy nhất vừa hay lại đúng với suy nghĩ trong lòng Lâm Đỉnh đó là không cho phép hạ sát thủ còn lại thì muốn chơi sao thì chơi, chỉ cần người có bản lĩnh muốn bạo cục hoa đòi thủ trên đài luôn cùng được.

Nói thêm về cái đài này tí chút, cái đài này là đài chuyên dụng dùng để cho người tu luyện luận bàn quyết đấu, một sản phẩm vô cùng kì diệu của núi Thông Thiên, nó có thể căn cứ vào thực lực của người đứng trên đó mà thiết lập cấm chế tương ứng, ví dụ như với Sơ nhập tu giả đứng trên đài này pháp lực trong cơ thể sẽ bị áp chế điên cuồng mười thành gọi làm còn được một thành, với Chân tu tiên giả đẳng cấp cao hơn cũng thế nhưng còn có thêm vài chức năng biến thái khác như, hấp thụ pháp lực, giam cầm hư không, trọng lực gia tăng, cấm chế....vv, bốn cái đài này được làm ra chính là để cho người tu tiên dưới Đại Năng trở xuống quyết đấu, luận bàn tên gọi là tứ linh đài, cái đài Lâm Đỉnh và Nguyễn Trường đang đứng tên Kì Lân đài, cái này giống như dùng dao mổ trâu giết gà vậy, hai người bọn hắn cấp bậc quá thấp đương nhiên là không thể làm cho cái Kì Lân đài này có chút động tĩnh gì rồi, cho dù toàn bộ tu giả phạm cảnh trên dưới đài đồng loạt công kích chỉ sợ cũng chả làm cho cái đài này xước xát tí nào.

Tên Nguyễn Trường kia đứng đối diện Lâm Đình nở nụ cười tàn nhẫn, mở miệng nói.

-Thằng lỏi kia chỉ cần mày chịu quỳ xuống chui qua đây và vả vào mồm chục cái thì mọi chuyện hôm nay bỏ qua, nếu không thì hắc hắc....

Nghe thấy thế Lâm Đình tức điên cả lên, mặt mũi tái xanh tái mét gào lên.

-ĐCM #\$@#%#@^#^*&, thằng trai bao không kiếp, đồ đi đực kia nếu mày làm thế thì mày ra ông đây tha cho mày một lần.

Tên Nguyễn Trường kia vốn tính ngông nghênh, kêu ngạo đã quen, đã từng bị ai chỉ vào mặt mà mắng độc ác thế đâu, cho nên lửa giận phùng phùng điên cả tiết lợn lập tức xông lên muốn dạy cho Lâm Đình một bài học cả đời khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Vận Cú** Chó

Những người dưới đài thấy được xem đánh đấm miễn phí liền bu lại nhao nhao bàn luận, quạt gió thổi lửa, dường như cả đám chỉ sợ thiên hạ không loạn mà thôi.

-Này! các người thử nói xem thằng cha kia có thể cầm cự bao lâu dưới tay Nguyễn Trường đây?

Một gã tu sĩ bên cạnh đáp lời.

-Theo ta thấy cao lắm chắc khoảng năm phút.

Một người khác nói.

-Thôi đi ông ơi vừa nhìn là thấy con hàng kia thuộc dạng gà mờ rồi, giới lắm được vài chiêu là knock out thôi.

Tên nói năm phút không phục cãi lại.

-Hừ! người cũng xem thường hán quá, ta thấy thằng cha này tinh hoa nội liễm, đầu óc ngu si tứ chi phát triển ít ra cũng chống cự được năm mười phút.

Tên còn lại cũng đâu phải dạng vừa liền khiêu khích nói.

-Nói nhiều vô dụng hay là chúng ta đặt cược xem thằng cha người mới này chống cự được bao lâu, ở đây ta có một khối đá Càn khôn hạ phẩm nếu hán qua được năm phút coi như ông thua, trước năm phút là người thua thế nào có dám chơi không?

Tên kia cũng đâu cam chịu yếu thế lập tức trả lời.

-Chơi thì chơi, ông đây đừng sợ bỏ con thằng nào hết! hán nhất định qua được năm phút.

Nói thì cứng miệng thế thôi chứ thực ra tên này trong lòng âm thầm hối hận gần chết, cố nén đau thương chuẩn bị sẵn tinh thần tiễn viên đá Càn Khôn ra đi, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ra vẻ, chỉ là cái vẻ mặt cười so với khóc còn khó coi hơn này dường như đã tố cáo hoàn toàn nội tâm của hắn ta.

Ở dưới xôn xao ồn ào Lâm Đình trên đài đều nghe hết không sót một chữ nào, dù sao tốt xấu gì hắn cũng tốn công tu luyện bấy lâu, cái khác không nói chứ giác quan đã cực kì nhạy bén đừng nói bọn người kia nói chuyện cách hắn chỉ có chục mét, cho dù vài chục mét cũng còn rõ mồn một nữa là, “thật con m* nó khinh người quá đáng”.

-Mẹ k* có cần xem thường nhau thế không? cmm tức chết ta mà đúng là cái bọn.....

Đang mắng chửi trong lòng thì Lâm Đình đột nhiên cảm thấy một trận gió xoáy ập đến trước mặt, theo bản năng hắn liền thi triển Ảo ảnh bộ né quá một bên, một năm đám đen xì nhanh như chớp không một tiếng động xém tý thì tổng nguyên vào mặt hắn, nếu Lâm Đình vừa rồi không kịp phản ứng thì có lẽ giờ này phải cấp tốc đi tân trang lại răng hàm mặt, chỉ là anh chàng chưa kịp mừng thầm thì một cơn gió khác lại nổi tiếp ập đến, lần này thì quá bất ngờ nên Lâm Đình cũng không kịp né tránh, một bàn chân như trời giáng nện thẳng vào ngực hắn, Lâm Đình chỉ còn biết gồng hết sức bủn xỉn lên mà đỡ đòn thôi chứ sao, kết quả là cái tấm thân nặng hơn 70kg của hắn chẳng khác gì bao cát là mấy, đằng vân giá vũ bay ngược trở lại cái bàn tọa thân mật tiếp xúc với mặt đất sau đó lăn quay vài vòng mới chầm chầm dừng lại, Lâm Đình lần này đúng là đau đến méo cả mặt, ngực như bị đá tảng đè lên vậy.

Nguyễn Trường thấy thế cười lên hô hô rồi nói.

- Thế nào sáng khoái chứ thẳng khôn...

Không để Nguyễn Trường nói hết câu Lâm Đình đã nhảy dựng lên ngoác mồm ra chửi.

- ĐCM con đánh bố, đau vãi cả hàng, ta xxx cả nhà người, ta xxx muội muội người, xxx mười tám đời tổ tông nhà người, tổ cha* nó thẳng con hoang, ta @\$#@#^\$@^.

Chửi cho sượng miệng lấy lại chút thẳng bằng tâm lý chứ thực ra ăn nguyên một cước đầu phải dễ chịu gì, ngực hần bây giờ đau bỏ bu đi được, ngay cả hít vào một hơi cũng khó khăn vô cùng, nếu không phải để ý chút mặt mũi, phong độ thân sĩ chó má gì đó anh chàng đã khóc rống lên rồi.

Nguyễn Trường nghe thấy thế thì xanh mét mặt mày gầm lên một tiếng rồi lại hóa thành một cái bóng đen lấy một tốc độ khủng khiếp biến mất tại chỗ.

Đừng nhìn Lâm Đình chỉ lo ngoác miệng ra chửi mà tưởng hần không đề phòng gì, một cước khi nãy của Nguyễn Trường đã cho Lâm Đình biết thẳng con hoang này không dễ chơi rồi, hần đã thi triển Áo ảnh bộ vậy mà vẫn dính đòn thì đã biết đối thủ không phải mặt hàng bình thường, cho nên Lâm Đình đã ngấm ngấm tập trung 120% công lực mà đối kháng.

Chỉ là thẳng con hoang này cũng quá nhanh đi, Lâm Đình chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng mờ lao đến liền miễn cưỡng tổng ra một quyền toàn lực, sau đó thân thể hần như bị xe tải đụng trúng vậy không tự chủ được lại bay ngược ra sau lần nữa, lần này thì không nhẹ nhàng như trước khoe miệng trào máu đau đến méo cả mặt, có mặt xanh mặt vàng gì cũng nôn ra hết, nghiêm trọng nhất là quyền đầu nơi tiếp xúc va chạm gần như mất đi cảm giác tê dại, chết lặng, hơn một nửa các khớp ngón tay đã bị lệch, lớp da còn chắc hơn thép đặc của hần cũng rách toạc ra một đường rõ to, từng giọt máu đỏ thẫm theo đó nhỏ xuống mặt đất nhìn rất ghê người, dù biết là lực va chạm mạnh đến cỡ nào nếu không phải thân thể hần cực kì mạnh mẽ thì không đơn giản chỉ là trật khớp và chảy chút máu, mà là cánh tay phải này giờ này đã bị phế luôn rồi, an ủi một điều là thẳng con hoang kia cũng không dễ chịu gì!

Vừa rồi Nguyễn Trường trong cơn nóng giận không kiềm chế được đã trực tiếp thi triển tất sát kĩ độc môn của mình tuy phút cuối đã thu bớt lại vài phần lực lượng, nhưng kết quả cũng không như hần dự đoán, thẳng cha kia vậy mà lại có thể phản đòn khiến hần bị thương nhẹ, tuy làm hần có hơi bất ngờ nhưng dù sao so với thẳng họ Lâm kia cũng tốt hơn nhiều lắm.

Lâm Đình lần này triệt để hoảng sợ rồi, thẳng con hoang này cũng quá mạnh đi, mới ăn một quyền một cước mà hần xem tý bẹp giường luôn, lực phủ ngũ tạng đau đớn như muốn nứt ra vậy, cũng may thân thể Lâm Đình vô cùng mạnh mẽ mới chống đỡ nổi, đôi lại là tu sĩ khác thì xong đời từ cái thời tám hoành nào rồi, thẳng này ít nhất phải có tu vi tầng chín đỉnh cao nếu cũng không thể khiến Lâm Đình hần chỉ trong vòng hai chiêu mà thảm hại vậy “Mẹ kiế** đúng là xui tận mạng mà, vừa ra đường đã gặp ngay cứ** chó”

Thân thể thì đau đến chảy cả nước mắt làm hần thật muốn khóc rống lên, chỉ là cái bệnh sĩ diện kinh điển làm cho anh chàng đến chết vẫn còn cứng miệng.

- Thẳng con hoang chỉ có thể thôi hả, mẹ kiế** đánh đấm như đàn bà thế định gãi ngứa cho bố mày à? Thôi ông nội mày có việc bận không rảnh chơi với thẳng lỏi mày nữa, cho ta gửi lời hỏi thăm muội muội nhà người nhà, Ấy! khoan! cháu ngoan không cần tiền ông nội thế....

Vừa chửi Lâm Đình vừa vất chân lên cổ mà chạy, nói giỡn sao mới hai chiêu xem tý bị knock out không chạy đứng lại cho nó hành hạ à, lúc này thì còn để ý đến sĩ diện gì nữa chứ, Áo ảnh bộ được anh chàng phát huy đến tận cùng, chỉ là lần này quả thật là hần bị sao quả tạ chiếu trúng rồi, vốn Áo ảnh bộ đã rất nhanh rồi nhưng thẳng cha Nguyễn Trường kia còn nhanh hơn, trong chớp mắt khi Lâm Đình phát động Áo ảnh bộ liền lãnh nguyên một cước song phi toàn lực vào lưng, còn thẳng cha Nguyễn Trường kia vô cùng tiêu sái mượn phản lực lộn một vòng trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống võ đài, trái ngược với đối thủ thân thể không tự chủ được mà như một quả đạn pháo bay tút ra khỏi sàn đấu “ầm” một tiếng, bụi đất bay mù mịt muốn chạt vật thấm thiết bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chỉ là đến khi bụi đất bay hết đi thì chỗ đó chỉ còn có một dấu ấn hình người sâu cả tấc và một búng máu đỏ tươi khiến mọi người dưới đài khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, phải biết đất ở đây thuộc loại cực kì rắn chắc đó cho dù tu sĩ tầng bảy phạm cảnh toàn lực tung quyền cũng chỉ có thể làm cho nó lõm xuống một chút thôi, vậy mà chỗ thẳng cha kia đập cả người lõm xuống thế mà chỉ phun ra búng máu rồi chạy mất, “tổ bà nó biến thái thật, cả hai thẳng này đều là quái vật mà nó rồi.”

Nguyễn Trường cũng không thể nào ngờ được là con hàng kia lãnh trọn chín phần công lực của hần ấy vậy mà vẫn còn sức bỏ chạy, đến khi nhìn lại bãi đất trống trơn với dấu vết một người khảm trên mặt đất nổi bật rõ ràng, khuôn mặt Nguyễn Trường liền chuyển màu xanh mét vì tức “A a aa thẳng khôn kia đừng để ta gặp được người, đừng để ta biết được người là ai, khôn kiếp đồ con rùa mau lặn ra đây cho ta...a...a...a.”

Những kẻ ở dưới thấy tình thế có vẻ không ổn lập tức tản ra nhưng cũng có mấy tên xui xẻo phản ứng chậm chạp bị tên Nguyễn Trường tóm được.

Sau một hồi gào thét phát tiết tức giận lên mấy tên xui xẻo Nguyễn Trường mới không cam lòng bỏ đi, mọi người dưới đài nhìn hần đi xa rồi mới bắt đầu xôn xao bàn luận.

- Hắc hắc tên Nguyễn Trường này hoành hoành quen rồi lần này đúng là làm cho người ta hả hê à nha, bị một con gà làm mất mặt trước mặt bao người hô hô sắp có kịch hay mà xem rồi.

Một người khác nói:

- Ha ha đúng là sáng khoái thật, quả là đáng đời mà ta cũng ngứa mắt thẳng Nguyễn Trường này lâu rồi, nếu không phải ông già hần là một vị bô lão thì bố đây đã đánh cho thẳng lỏi con này mông đít nở hoa à nha, chỉ là tên người mới kia lần này thảm rồi vừa đến liền đắc tội với tên Nguyễn Trường ác danh vang xa này, mà lại còn trước mặt bao nhiêu người như vậy nữa chứ, đúng là không để lại chút đường lui nào cho mình nha, chỉ sợ tên người mới kia cảm cực không được bao lâu à.

Một tên khác cũng chen vào.

-Cái này chỉ sợ các người cũng quá xem thường con gà kia rồi, có để ý không? một cước cuối cùng Nguyễn Trường ít ra cũng dùng tám thành thực lực rồi vậy mà tên kia trúng chiêu vẫn còn có sức bỏ trốn, nhắc đến mới nhớ mịa kiếp đúng là chạy còn nhanh hơn cả thỏ, trong các người có mấy người có thể để cho thằng cha Nguyễn Trường kia toàn lực xuất chiêu rồi còn có sức mà chạy nữa, ít ra ta cũng không biết có mấy người có thể làm được như thế đâu.

Nghe người này nói cả đám mới giật mình nghĩ lại, “trâu thật con bà nó trâu.”

Tình trạng của Lâm Đình thực ra cũng không tốt như đám người kia tưởng tượng, mà phải nói là tồi tệ mới đúng, cũng may là hắn cũng lết được về sân luyện tập số 28 của mình, mỗi sân đều có một quang tráo cầm chế bảo vệ, khi có người mang lệnh bài tiến vào lập tức liền được khởi động để bảo vệ người ở bên trong khỏi bị quấy rầy và cách ly tầm mắt người khác, khi quang tráo được khởi động Lâm Đình mới dám buông lỏng thân thể, sau đó hai mắt liền tối xầm ngắt đi tại chỗ, vốn ở hai lần tấn công chớp nhoáng đầu tiên Lâm Đình đã bị nội thương, lại thêm một cước cực mạnh cuối cùng nữa làm cho lục phủ ngũ tạng hắn như vỡ ra, xương cốt như muốn bay khỏi vị trí vậy, nếu không nhờ thân thể hắn mấy lần có kì ngộ lại được bổn nguyên khí liên tục bồi bổ đạt đến tình trạng rắn chắc khó tin thì hôm nay không chỉ bị thương nhẹ nhàng như vậy đâu, mà là xương cốt toàn thân vỡ nát ngay từ đòn tấn công thứ hai mặc cho đối thủ xử lý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Sơ Thành Thân Công

Ngày hôm nay là một ngày đẹp trời, vạn vật sinh trưởng cây cối tốt tươi nói chung là một ngày đẹp đến không thể đẹp hơn, chỉ là khốn kiếp ở chỗ tâm tình Lâm Đình lúc này lại không được tốt đẹp như vậy, mặt mũi anh chàng hiện giờ đang đen như cột nhà cháy.

-Chết tiệt thằng béo kia không phải muốn chơi ông đấy chứ? Bạo kích chó má luyện muốn trật cả khớp, xương cũng long ra vài cái thế mà đến cái khi gì cũng chả đánh ra được!

-Vâng! thằng cha mặt hắc xì dầu này chính là anh Đình của chúng ta ba ngày sau khi bị Nguyễn Trường nện cho một trận, lấy thể chất khôi phục trâu con bò của hắn ta thì chỉ mất khoảng nửa ngày là thương thế trên người gần như đã khỏi hẳn.

Ngoại thương thì cũng chưa có gì đáng ngại chỉ là "nội" thương lại có phần nghiêm trọng, tâm linh nhỏ bé của Lâm Đình liên tục bị đá kích không nhò, vốn sau một đợt chém giết khởi động bên ngoài trong lòng hắn ta cũng có chút tự tin "Lâm Đình ta không là đệ nhất thì còn là thằng nào khác vào đây! "

Chỉ là đòi quá phũ phàng anh chàng vừa mới lò mò ra khỏi cái ổ chuột thì đã gặp ngay tiền bối cao nhân trong truyền thuyết, dạng tu vi như hắn người ta một cước đạp chết một tên không khác đạp gián là mấy, làm cho cõi lòng Lâm Đình lạnh giá quá nửa.

-Đậu xanh rau má chỉ là bộ dạng vị tiền bối này con bà nó so với truyền thuyết cũng quá là khác đi, từ nay thằng nào nói tiền bối cao nhân nhất định phải râu dài phát pho, mặt mày hồng hào rạng rỡ, thái độ hòa ái nhã nhặn ông liền xxoo cả nhà nó.

Đó là đá kích tập một “hữu kinh vô hiểm” nên chưa thấm lắm, Lâm Đình tự nhủ với lòng lão yêu quái này già khủ để rồi không khéo ngày mai xuống mồ cũng nên cho nên công lực mới cao thâm thế, ông đây có thể chấp nhận được đánh nhện đau nhường ngôi vị đệ nhất cho lão ta dùng tạm, thôi thì lùi một bước xí cái ngôi đệ nhị là được rồi.

Chỉ là bà nội nó không biết con hàng nay ăn ở thế nào mà vừa mới tự kiêu xong thì gặp ngay thằng lại cái Nguyễn Trường.

Lâm Đình lệ rơi đầy mặt gào rống “tổ tiên à người làm ăn kiểu gì thế? bao nhiêu người không đụng lại để đụng trúng ta đây là thế nào?”

-ừm! thế thì cũng thôi đi, ta đây có thể hiểu là mọi việc trên đời đều có định số, ờ! định số ta nhận mệnh, nhưng đậu xanh rau má tại sao thằng khốn đó công lực lại cũng cao thâm hơn ông đây là thế n* nào? ít ra cũng phải kiếm thắng nào ồm ồm tý chút, ta hận ta hận

Tác giả :

-Cái gì? ý chú mày là bất mãn anh đây phải hem?

Lâm Đình nghĩ thầm

-Đậu má nhìn mặt thằng chủ xì tào bón quá, không được "tiểu nhân động thủ không động thủ", chẳng qua người ta là dao kéo còn ông đây là cá thịt, động khẩu hay động thủ gì thì cũng chết, mà ông là tiểu nhân chứ không phải thiếu năng, đặc tội ai chứ không thể đặc tội thằng chủ thót à nha!

-Ái ái anh thốt đập chai khoai to, anh thốt là vàng thái dương dẫn đường trong đêm đen, là ánh sáng trong "hòng" thẳng em, em nào có dám bắt mẫn cái chi chi.

Nghe thấy thế tác giả phỏng cả mũi thâm nhủ “thằng này chỉ được cái nói đúng, người trông thế mà thật thà ra phết.”

-Ừm! chú mày được cái ăn ngay nói thẳng, tốt lắm cứ thế mà phát huy thôi anh thẳng đây!

Nhìn thẳng chủ thốt tự kỉ vài hàng “thật con m* nó buồn nôn.”

Quay lại chính đề giận thiên oán địa của thẳng cha kia, nói chung kết quả thì sau đó các bạn đã biết rồi đấy thôi, thằng họ Lâm kia bị đập cho bẹp lép xách dép chạy mất.

Khi tỉnh dậy Lâm Đình cũng vài lần vác đao định đi báo thù nữa hên, chỉ là vừa mới thò mặt ra đã thấy thẳng lại cái Nguyễn Trường kia không biết làm cách nào tìm được đến đây đang ngồi chắn lù lù trước cửa, đâm lên đối phương một đao thì được chứ bảo Lâm Đình nhảy ra solo lần nữa thì có cho vàng hán cũng chả dám, trừ khi hán bị ngứa da hay đầu vô nước.

Thế là ba ngày nay mặc cho ở ngoài khiêu khích, chửi bới, gạch đá anh chàng bèn hạ xuống cầm chế bảo vệ, đóng cửa thành thật làm rùa rút đầu, có dám hó hé cái chi mô, nhưng đóng cửa ngồi không thì cũng chán, vừa hay mục đích đến đây của Lâm Đình vốn là để luyện tập Bạo kích.

Không làm thì thôi đã làm là làm đến cùng, ba ngày liên tục Lâm Đình nghiên cứu luyện tập bản Bạo kích này đến khi kiệt sức thì lại ngồi xuống đá tọa luyện công, sau khi hồi phục lại tiếp tục, cũng may hán là người tu hành thân thể lại cực kì mạnh mẽ mới chịu nổi luyện tập cường độ cao như vậy mà tạm thời không cần ăn uống gì để bổ xung, đổi lại là kẻ khác cho dù ngồi không cũng đói rã cả người ra rồi chứ đừng nói gì luyện tập.

Chỉ là thành quả luyện tập ba ngày của hán cũng không được như ý muốn, khi luyện tập anh chàng mới phát hiện ra cái món Bạo kích chó chết này là một môn tuyệt kĩ xác xuất!

Bạo kích là kĩ xảo vận dụng chân khí và các cơ búng nỏ trong phút chốc tuy không dễ học nhưng chỉ cần chú tâm là có thể luyện thành, khôn kiếp ở chỗ là không phải người muốn liền có thể đánh ra mà còn phải dựa vào may mắn nữa, ngày đầu luyện tập hán đánh đến tẹo cả tay, hai nắm đấm muốn sưng vù lên mà trăm lần mới ra được một phát tỉ lệ con bà nó cũng quá là thấp đi, gần như vô dụng.

Các người cứ thử nghĩ mà xem trong chiến đấu sống chết có thằng nào ngu đến nỗi đứng làm bia cho người đánh cả trăm phát, bằng thời gian đó cũng đủ cho người ta đả sát người mấy chục lần rồi, nếu không phải môn Bạo kích này uy lực có chút lớn bất thường và còn có đất dụng võ thì hán đã ném nó qua một bên từ thời tám hoành nào rồi.

Lần đầu tiên luyện tập mỗi quyền đều được Lâm Đình sử dụng toàn lực đập lên tám bia luyện công, tám bia này đã được luyện chế để có thể chống lại một kích toàn lực của Sơ nhập tu tiên giả, mỗi một quyền đánh ra mang theo bao nhiêu lực đạo Lâm Đình đều rất rõ ràng chỉ sợ đánh vào người đến tu giả Phạm cảnh tầng chín cũng nuốt không trôi, vậy mà tám bia luyện công trước mặt vẫn trơ trơ, một chút tổn hại cũng không có, nhưng khi hán đánh ra Bạo kích, chỉ một quyền tám bia luyện công lập tức rung lên bần bật, khoảnh khắc đó Lâm Đình còn nghe thấy những tiếng "răng rắc " rợn cả người, khi tiến lại gần có thể mơ hồ thấy được một hai vết rạn li ti.

Cũng may tám bia luyện công này đã được thêm vào chút vật liệu tự hồi phục mới chịu nổi sự oanh kích phá hoại liên tục của Lâm Đình, đổi lại là một tên tu sĩ Phạm cảnh tầng chín đỉnh cao nữa bước vào Sơ nhập tu giả cũng bị đánh nát nát hết rồi.

Sau khi hồi phục Lâm Đình lại tiếp tục tung quyền cứ thế liên tục đến ngày thứ ba uy lực của Bạo kích cũng dần tăng lên, từng tiếng "bùng " "bùng " liên tục vang lên đều đặn.

Đột nhiên một tiếng "rít " "ít..." chói tai kéo dài bất chợt vang lên, nắm tay Lâm Đình lấp lóe ánh sáng mờ mờ với một tốc độ khó tin đánh về đánh về phía bia đá luyện công, nó nhanh đến nỗi không khí cũng bị nén lại gây nên những tiếng rít kì dị, "ầm " tám bia luyện công trước mặt rung lên bần bật, từng vết nứt hiện lên chỉ chít trên bề mặt nhìn như chỉ cần đẩy nhẹ một cái thì sẽ lập tức vỡ vụn ra ngay.

Sau khi đánh ra đòn này thân thể Lâm Đình cũng bị lực phản chấn đáng sợ hất văng trở lại, cánh tay phải trở nên tê dại, quyền đầu nơi tiếp xúc với bia luyện công cũng sưng vù lên, sức lực trong người như theo một quyền kia mà bị rút sạch, nhưng khi nhìn thấy tám bia luyện công gần như vỡ vụn kia hán vẫn không nhịn được mà cười lên điên cuồng.

-Ha ha đáng giá, tất cả đều đáng giá, không uổng công ông luyện tập lâu như vậy!

Thành quả luyện tập sau ba ngày quên ăn quên ngủ của hán chính là một chiêu vừa rồi, cái giá phải trả là sau khi đánh ra tạm thời mất đi sức chiến đấu, chỉ là Lâm Đình vẫn cảm thấy vô cùng đáng giá.

Thử nghĩ mà xem một đòn bạo kích vừa rồi uy lực đã vô cùng tiếp cận một kích toàn lực của Sơ nhập tu giả tầng một, mà Sơ nhập tu giả là gì? chính là thần tiên trong mắt người phàm rồi, một tên Sơ nhập tu giả đánh ra một kích toàn lực ai đỡ được? chỉ sợ từ Phạm cảnh tầng chín trở xuống đều nuốt hận đương trường, nói chung là một quyền đập chết một tên như đập ruồi vậy, Lâm Đình hán cũng có khả năng tương tự như vậy tuy chỉ là một kích, nhưng là một kích đòi mạng đó, tu giả Phạm cảnh tầng chín chỉ cần bị hán đập trúng không chết cũng tàn, hơn nữa Lâm Đình cảm thấy đó còn chưa phải là cực hạn của Bạo kích, sau này thực lực hán mạnh lên thì Bạo kích vẫn có thể tăng lên tiếp chỉ cần thân thể hán đủ mạnh mẽ là có thể đánh ra công kích càn quét khủng bố.

Càng nghĩ Lâm Đình càng hưng phấn bùng bùng, tuy không thể ngay lập tức đánh ra nhưng sau mười phút đại khái có thể đánh ra một lần, may mắn có khi ngay quyền đầu tiên đánh ra cũng nên, về phần xui xẻo lắm thì được anh chàng tự động bỏ qua “nói giỡn sao không lẽ số ông đây xui đến thế, nư

thần may mắn dưới vẻ ngoài phong lưu tiêu sái, lỗi lạc anh hùng của ta đây cũng phải bị mê hoặc tít cả mắt, không đứng về phía ông đây thì còn đứng về ai chứ hô hô ”.

Tác giả:

-Đậu xanh rau má “ọc ọc” ta phi, ta phi nhỏ, không ngờ con m* nó thằng cha này tự kỉ vài thần chương, còn hơn cả ông đây!

Dần dần từ trong hưng phấn tỉnh lại Lâm Đình bây giờ mới chú ý đến tình trạng thân thể mình, không nhìn thì thôi vừa mới chú ý thì lập tức một cơn đau đón không khiếp từ cánh tay bên phải truyền đến.

Một tiếng tru quỷ khóc thần sầu lập tức vang lên:

-Ngao ô....gào.....hu hu...đau quá....hu hu...đậu xanh rau mácon.mịa...nó....đau...a...a

Từng tiếng hét thảm vang vọng trong sân luyện tập này, nếu không phải trước đó bản thân hắn vì làm rùa rút đầu đã mở sẵn cấm chế cách âm thì chắc cả khu luyện tập này cũng phải nghe thấy con hàng này gào rống.

Nhìn lại nắm đấm sưng vù tròn xoe này của mình Lâm Đình vừa chảy nước mắt vừa đau khổ suy nghĩ.

- Má ơi có cần dọa người thế không, sưng kiều này chắc phải cả ngày mới xẹp xuống, tổ bà nó đúng là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm mà, không ổn rồi phải nghĩ cách giảm bớt tác dụng phụ mới được nếu không giết địch xong mình cũng bị đau chết luôn!

-ĐCMN Bạo kích cho má vốn không phải để cho người tập mà!

Sau một hồi oán trời trách đất anh chàng bắt đầu ngồi xuống liệu thương, đương nhiên liệu thương xong là đã có người đợi sẵn cho hắn mở hàng rồi.

-Luyện thành thần công không lao ra ngoài bảo thù rửa hận thì ông đây mất nhiều công sức như vậy làm mịa gì? Thằng khốn kiếp kia cứ đợi đó, đợi ông chữa xong cái tay thì sẽ cho ngươi biết tay hắc hắc!

Từng tiếng cười âm trầm vang vọng bên trong cấm chế khiến người khác lạnh cả người.

Như có cảm ứng gì đó, Nguyễn Trường đang ngồi xếp bằng bên ngoài chợt rung mình mở mắt ra, lông tơ trên người dựng đứng hết cả lên.

-ĐCM thời tiết chó má gì thế này, sao tự dưng lạnh gáy quá, mà tất cả cũng tại thằng khốn kiếp kia hại ta phải dầm mưa dãi nắng ăn gió uống sương thế này, ta cũng không tin là ngươi có thể trốn trong đó suốt đời hừ!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Không Đề

Khi Lâm Đình lần nữa mở mắt ra dường như có thêm từng tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, vết thương trên người do luyện tập Bạo kích mấy ngày qua đã hoàn toàn khỏi hẳn, nắm đấm của hắn cũng trở lại bình thường không còn sưng vù như trước nữa, chậm rãi đứng dậy nhìn qua thân thể khẽ cảm nhận sức mạng đang trào dâng trong từng thớ thịt Lâm Đình chợt cười lên những tiếng khùng khục quái dị.

-Khắc khắc, thời khắc báo thù rửa hận của ông đã đến rồi, thằng khốn kia ngồi ở ngoài cửa nói xấu ông đây mấy ngày nay đừng tưởng ta không biết gì, lần này để xem ai là kẻ phải chạy trời chết hắc hắc.

Đúng lúc Lâm Đình đang vô cùng đắc ý mơ màng ảo tưởng mình trên đài uy phong lẫm liệt đánh cho thằng con hoang kia kêu cha gọi mẹ là tâm tình vô cùng sáng khoái, chỉ là mộng đẹp chưa thành thì một giọng nói không mấy hòa hợp đột ngột vang lên.

-Thôi đi cha nội nhìn cái bản mặt tiêu nhân đắc chí của ngươi thật bức con m* nó xúc, ông đây quả là không thể nào nhịn nổi nữa, mới học được ba cái môn tuyệt kĩ mèo cào đã phồng cả mũi lên trời tự cho mình là vô địch thiên hạ, đậu xanh rau má sao ngươi không mở não ra mà nghĩ xem Bạo kích của ngươi mười lần mới đánh ra được một phát, lấy tốc độ của thằng con hoang kia thì trước khi ngươi kịp đánh ra Bạo kích đã đủ chà đạp ngươi cả trăm lần rồi, ở đó mà đắc ý cái con khi lần trước mới ba chiêu Lâm Đình ngươi đã cúp đuôi chạy mất lần này tuy học thành Bạo kích nhưng ngươi lấy cái m* gì đấu với tên đó? Người ta là tu sĩ Phạm cảnh tần chín đỉnh cao đó, còn ngươi sao không tự xem lại mình đi tu vì mới có tầng bảy nát bét mà đã bắt đầu đua đòi tranh đấu với người, thử hỏi có cái ngu nào giống cái ngu này không, kiểm ai không kiểm lại đi kiểm thằng tu vi cao hơn mình gây chuyện, ngu con m* nó ngu vừa vừa thôi chứ, người ta bảo kiểm quả hồng mềm mà bóp tùy tiện tìm mấy thằng tầng năm, tầng sáu không được à? Lâm Đình ngươi thì hay rồi lần nào cũng nhắm ngay khúc xương cứng mà gặm, ừm! kiểm tu sĩ đỉnh cao tầng chín gây chuyện thì cũng thôi đi nhưng đcm nó lại kiểm ngay thằng vừa có bối cảnh vừa có thực lực là thể mịa nào.

Vâng! cái giọng oang oang không hạp thời này chính là của anh Sách thần đập chai khoai to cầm nín bấy lâu nay không xuất hiện, không xuất hiện thì thôi vừa xuất hiện là làm nguyên một tràng giáo huấn đim hàng chuyên nghiệp, Lâm Đình bị mắng cho đầu đầy máu chó mặt mũi đen xì, bao nhiêu ảo tưởng mộng đẹp đều theo con hàng này xuất hiện mà bị đập cho tan tành, tâm tình vốn vô cùng tốt đẹp lập tức bị đim xuống vực sâu không đáy.

-Đầu xanh rau má quyền sách chó chết ông giết người.....!!!

Bức xúc lâu ngày dẫn đến bút cục không phanh, tuy quyền sách này luôn nói điều đúng nhưng mồm miệng cũng con bà nó thôi, lại luôn lựa lúc tâm tình con người ta tốt đẹp nhất mà nhảy ra bới móc, một hai lần ừm thì cũng thôi đi nhưng vô số lần thì rõ ràng là cố ý chống đối mà, Lâm Đình lúc này vô cùng giận dữ tương tự như khi đang vô cùng buồn ngủ vừa mới đặt lưng xuống tiến vào mộng đẹp thì ở đâu lại nhảy ra một thằng khốn kiếp lái nhái bên tai đã vậy lại không thể không nghe, bảo thế thì bỏ thẳng nào có thể chịu đựng cho được.

-Đầu xanh rau má quyền sách chó chết kia người muốn làm phản phải không? Ông lần này nhin hết nổi rồi hôm nay người phải nói rõ ràng ra cho ta nếu không đừng trách ta trở mặt!

Sách linh nghe thế cười quái dị nói.

-Eo ôi ! hắc hắc ta sợ quá, ta sợ muốn chết rồi đây này, trở mặt? Đem người trở mặt đi cho ông xem coi nào!

Nghe nó nói thế Lâm Đình liền ừ xui như quả bóng bị xì hơi, hấn cũng biết mình không có biện pháp làm gì còn hàng chết bầm này, nói trở mặt là trong con nóng giận, chứ trở mặt thật thì kẻ chịu thiệt thòi chỉ có thể là hấn mà thôi.

-Hài! Con lạy bố coi như ta xin người, ta lạy người có được không, người là sách thần, sách đập chai khoai to lại cứ đi so đo với một kẻ phạm tục như ta là thế nào, coi như ta sợ người rồi lần sau người lên tiếng thì làm ơn báo trước cho ta chuẩn bị tinh thần chứ cứ như thế này sớm muộn gì ta cũng bị người đá kích phát điên lên mất.

Sách linh thấy con hàng này đáng vẻ ừ xui khi thế mất hết thì mới hắng giọng nói.

-Hài! Cái này cũng không thể trách ta được mọi chuyện đều có lý do của nó.

Vừa nghe thấy thế Lâm Đình liền sáng mắt lên lập tức hỏi lại.

-Lý do gì thế nói ra nghe xem nào biết đâu ta có thể giải quyết thì sao!

Sách linh.

-E hèm lý do này cũng có phần khó nói.

Lâm Đình.

-ĐCM thì người cứ nói ra xem nào!

Sách linh:

-Thật sự là người muốn nghe lý do chứ, mà nghe rồi đừng có hời hện à nha?

Lâm Đình:

-Đầu xanh rau má ta xxxxxxx nhà người, đã bảo là nói thì nói mịa nó đi.

Sách Linh.

-Thật ra cũng không có gì chẳng qua ông đây cứ nhìn thấy bản mặt người là ngứa mắt muốn ra tay dạy dỗ mà thôi.

Nhìn bản mặt xanh xanh tím tím ghen cả một cục của con hàng kia sách linh vô cùng hả hê trong lòng mở miệng nói tiếp.

-Sao thế? Có phải người bây giờ rất muốn cắn người không? Đừng thế chứ cắn người là không tốt, đứng rồi nên bình tâm tĩnh khí hít sâu vào, đứng rồi ngoan rất nghe lời.....

Lâm Đình ở một bên hai mắt đỏ rực gân xanh nổi chằng chịt trên trán, đỉnh đầu bốc khói trắng nghi ngút, khó khăn gian nan vận chuyển Thanh thần chú bình ổn lại tinh thần, bây giờ thì Lâm Đình đã vô cùng căm kích Chư Thiên trước kia đã truyền lại cái môn Thanh thần chú này nếu không sớm muộn gì hấn cũng phát điên lên mất.

Sách linh thấy con hàng kia đã bình ổn được tinh thần thì bữu môi nói thầm.

-Ài chơi không vui gì cả chán chết đi được, ta đây còn muốn giày vò tinh thần thằng cha này chút nữa nhưng có Thanh thần chú thì ta có làm gì xem ra cũng phí công, thôi chắc hấn cũng đã nhận ra thiếu sót của mình rồi còn làm sao để bù đắp thì không phải là chuyện của ông đây, còn lại phải tự trông vào bản thân người rồi.

Khi bản thân tỉnh táo lại và nghĩ đến những lời sách lính nói tuy có khó nghe nhưng đó lại là sự thật chỉ đúng vào trọng điểm, hẳn lúc trước vì quá hưng phấn tình trờng lên não mà quên mất thằng kia là Phạm cảnh tăng chín, lúc trước trên võ đài chỉ sợ đó chưa phải là thực lực cuối cùng của hắn ta, Bạo kích mạnh thì đúng là mạnh thật, Lâm Đỉnh cũng không tin là thằng cha kia chịu đựng được một đấm mà vẫn an nhiên vô sự, nhưng vấn đề là Lâm Đỉnh hẳn cũng không thể trực tiếp đánh ra được mà còn cần có thời gian, nhưng trong chiến đấu ai sẽ cho người thời gian chứ?

-Hài! phải làm sao đây? mười quyền đánh ra một phát Bạo kích đã là cực hạn của ta rồi trong thời gian ngắn lại không thể đột phá được.

Suy nghĩ tới suy nghĩ lui khiến đầu Lâm Đỉnh to ra một đống nhưng vẫn không thể nghĩ ra cách nào bù đắp vào khuyết điểm thời gian của Bạo kích.

-Thời gian chết tiệt, mịa kiếp ông có phải thánh đâu làm thế éo nào mà kéo giãn thời gian ra được chứ?

Vừa nói xong Lâm Đỉnh như nắm bắt được điều gì đó đột nhiên khựng lại.

-Bà nội nó thời gian, thời gian, thời gian....À há ta hiểu rồi! Thời gian thì bỏ đây không kéo giãn ra được nhưng có thể kéo dài thời gian mà ha ha, bỏ đây là tiêu nhân à câu kéo thời gian chính là nghề của chàng.

Không biết anh chàng nghĩ ra cái gì mà cười dâm liên hồi rồi đi đến bốn phía tìm kiếm gì đó.

-Ài! Cái này không được, cái này không vừa tay lắm, à đây rồi cái này tạm tạm.

Sau một hồi lần mò Lâm Đỉnh móc ở góc sân ra một vật hình chữ nhật bốn mặt bằng phẳng nếu nhìn lướt qua khá giống một cục gạch sau đó giắt vào lưng quần rồi lấy áo phủ lên che giấu, dường như cảm thấy có chút chưa đủ, anh chàng lại mò mẫm dưới nền đất nhặt lên ít cát và nắm chặt trong tay rồi ung dung uốn ngực tư thế hiên ngang triệt hạ cầm chế bước ra ngoài.

Nguyễn Trường ở ngoài khi cảm chế bị triệt hạ đi hai mắt lập tức sáng lên khóe miệng cười lạnh lạnh bầm.

-Rốt cuộc không nhịn nổi nữa rồi sao? lần này để xem người chạy kiểu gì.

Nhưng không để hắn kịp lên tiếng Lâm Đỉnh liền trước tiên giành lấy quyền chủ động.

-Thằng đồng bóng kia mấy hôm nay ta có hơi mệt nên ngủ quên một chút, vốn ông đây là người đại nhân đại lượng không muốn chấp nhặt với thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch nhà người, nào ngờ người lại tự động đến ngồi trước cửa làm chó giữ nhà cho ta, ấy không cần phải thế ông đểch hiểu thú ngữ đâu, có gì thì lên đài quyết đấu người dám đứng im dờ của ta ba quyền thì bỏ đây chấp nhận cực khổ chỉ điểm cho người một chút, còn nếu sợ thì rút đi ta đây cũng rộng lòng bỏ qua cho loài súc sinh.

Khiêu khích, con m* nó là khiêu khích trần trụi đó, những người xung quang vốn cũng có một số tụ tập để xem kịch hay thì lập tức gào lên trong lòng, Nguyễn Trường cũng là người mà thời đầu phải thánh, nui sập trước mặt cũng đểch biến sắc thì éo phải là người mà là yêu con m* nó quái rồi, đối diện với tên khốn mà trong mắt hắn chỉ là một con gà bóp phát là chết Nguyễn Trường hẳn muốn chơi thế nào thì như thế đó, vậy mà kẻ yếu này lại dám hướng kẻ mạnh như hắn mà gào thét bảo sao Nguyễn Trường hắn có thể nhịn được cơ chứ lập tức gầm lên.

-Người muốn chết! Được ta đồng ý yêu cầu của người, để cho người chết không có gì hối hận, ta phải cho người biết đắ tội với Nguyễn Trường ta là việc làm ngu ngốc như thế nào.

Lâm Đỉnh tự động phớt lờ những lời đe dọa bên tai, dù sao con hàng này cũng quá non miệng lưỡi không được nhanh nhạy cho lắm chỉ biết lặp đi lặp lại mấy câu nhảm hết cả lỗ tai, Lâm Đỉnh hai tay chấp sau đít ung dung hát hăm ra lệnh.

-Đừng nói, nhắm dẫn đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Một Đoạn Quá Khứ

Trong mắt Nguyễn Trường lửa giận bùng bùng, gân xanh nổi vòng cả lên lập tức quay đầu đi đến võ đài mà không nói một câu nào, hẳn sợ mình không nhịn được mà làm thật thằng khốn kiếp kia ngay tại đây, Nguyễn Trường vốn là kẻ tâm cao khí ngạo, coi trời bằng vung trước giờ chỉ có hắn đập người khác dưới chân chứ làm gì có ai dám không kiêng nể gì mà chỉ thẳng vào mặt hắn mà mắng dẫu, thân phận của hắn vốn là cháu của một vị bô lão rất có thực quyền, trước đây những kẻ có thực lực cao hơn hắn cũng phải ngang hàng kết giao không dám đắc tội, muốn mưa được mưa muốn gió được gió, hơn nữa Nguyễn Trường còn ý thức được nâng cao thực lực mới là vương đạo, tu luyện cũng rất khắc khổ chăm chỉ là một kẻ có chân tài thực học, muốn gia thế có gia thế muốn thực lực có thực lực, nhìn khắp thế hệ cũng không mấy ai hơn được hắn, cho nên sớm sinh ra thói bá đạo nhìn người bằng nửa con mắt.

Không biết con hàng này làm thế nào mà đựng phải ngay Lâm Đình thẳng cha này cái gì cũng không biết, mà cho dù có biết thì chắc kết quả cũng chẳng khác là bao, Lâm Đình hẳn ở quê nhà là ai chứ?

Ài! trong mắt người khác chính là một tên ăn hại, lưu manh, bắt cần đòi không hơn không kém, nhưng có mấy người biết rằng hẳn có một tuổi thơ đầy biến động không mấy vui vẻ, nhà hẳn ở nơi rừng sâu núi thẳm ít có bóng người qua lại, hàng xóm gần nhất cũng cách vài cây số, gia đình hẳn vốn dĩ cũng rất hạnh phúc cha mẹ hẳn chồng cây vợ cây đẹp như tranh vẽ, cho đến khi cha hẳn bị ma men nhập vô người từ đó đã biến đổi thành một con người khác.

Khi không có rượu ông là một con người yêu thương vợ con, một người cha từ ái hiền hòa được người người yêu mến, nhưng khi có rượu lại hóa thân thành quỷ dữ đập phá đồ đạc hủy hoại tài sản làm lung tích cướp nửa đời người, nhưng đó chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là tính cách ông thay đổi như biến thành một con người khác vậy biến thành một người lạnh lùng, đáng sợ, đánh vợ đập con thậm chí có lần suýt giết chết con ruột của mình, mẹ hẳn và hẳn đã bao nhiêu lần phải chịu đựng những trận bạo hành đáng sợ, đã bao nhiêu lần phải chạy trốn bạt mạng giữa những trận đòn điên cuồng, có nhà không dám về không biết đi đâu về đâu, nhưng trong ấn tượng của một đứa trẻ như hẳn hình ảnh người cha chưa bao giờ tan vỡ, ông vẫn là một người cha hòa ái, chăm chỉ làm lụng, yêu vợ, thương con, tuy ông ít khi tỉnh táo nhưng những lúc tỉnh táo lại là những phút hạnh phúc nhất cuộc đời hẳn thời ấu thơ, không có lạnh lùng, không có những trận đòn thừa sống thiếu chết chỉ còn lại tình yêu thương tràn ngập căn nhà nhỏ, hẳn muốn đánh đổi tất cả để có thể trở lại thời tuổi thơ vừa hạnh phúc vừa đau khổ đó, nhưng đáng tiếc thời gian khó có thể trôi ngược lại được.

Năm hẳn bảy tuổi mẹ hẳn ruột cuộc làm ra một quyết định mà ảnh hưởng đến cả đời hẳn sau này, bà quyết định gửi hẳn ra thành phố ở nhờ một người họ hàng tránh khỏi căn nhà nhỏ chốn núi rừng u tối đó, tránh xa nơi ác mộng mà cuộc đời bà bắt đầu, mẹ hẳn muốn con mình có cuộc sống tốt đẹp hơn, tương lai tươi sáng hơn, còn mình thì ở lại nơi này một mình chịu đựng người chồng tính tình bị ma nhập trong nhiều năm sau đó.

-Người mẹ luôn muốn những điều tốt đẹp nhất cho con mình, nhưng đối với một đứa trẻ 7 tuổi đó lại là một sự biến động khủng khiếp nhất trong cuộc đời, một đứa trẻ ở chốn núi rừng hoang vu, ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài và chỉ biết cha mẹ là người thân nhất trong lòng, thậm chí lúc đó hẳn còn không biết hẳn có một chị gái, hẳn không muốn xa rời nơi này, hẳn chỉ muốn ở lại đây, bên cạnh cha mẹ để vĩnh viễn hưởng sự yêu thương chăm sóc của họ.

Một đứa trẻ mong chờ và khao khát nhất là cái gì? Đương nhiên không phải là một món đồ chơi mới, một bộ quần áo đẹp hay bất cứ thứ tài sản vật chất gì trên thế gian này, điều nó muốn chỉ đơn giản là cha mẹ của nó luôn ở bên cạnh mà thôi, để nó có thể cảm nhận được tình yêu thương và sự hạnh phúc!

Một đứa trẻ bị tách khỏi cha mẹ một cách đột ngột và bất ngờ, bị đưa đến một nơi xa lạ với những người họ hàng xa lạ mà nó chưa bao giờ gặp, bảo làm sao nó có thể không bàng hoàng sợ hãi cho được, lúc đó hẳn chỉ mong trở về bên vòng tay cha mẹ để được yêu thương, để được vỗ về và tìm được một cảm giác an toàn, thế là hẳn bỏ chạy, bỏ chạy khỏi mọi thứ đáng sợ xa lạ phía sau lưng, hẳn bắt chấp tất cả cứ chạy mãi, chạy mãi, cho đến khi mệt mỏi cuối cùng bị một người họ hàng đuổi theo bắt lại và bị áp giải trở lại nơi xa lạ đó, sau đó hẳn được một trận đòn như từ vì dám bỏ chạy, nó liên tục gọi tên cha mẹ và mong chờ một điều gì đó sẽ đến, một tiếng nói, một bóng hình quen thuộc.

Nhưng thật lâu, thật lâu... sau đó vẫn không có gì xảy ra cả, tiếp nối đều đều chỉ là một câu nói của một người lạ hoặc mà hẳn phải gọi là bác hỏi “cháu đã biết lỗi chưa” sau đó lại giáng xuống một đòn, hẳn đã khóc, khóc rất nhiều không hẳn vì đau đớn mà phần nhiều là hoang loạn và tuyệt vọng, bởi vì cha mẹ người mà nó yêu thương mong đợi nhất đã bỏ rơi hẳn, bỏ rơi đứa con của họ cho những người xa lạ và đáng sợ, khoảnh khắc đó tâm hồn nhỏ bé của hẳn đã tan nát.

Sau đó hẳn lên cơn sốt trong nhiều ngày, khi tỉnh lại hẳn không hề chạy trốn nữa, hẳn chấp nhận cuộc sống với người di xa lạ, thỉnh thoảng lại nhìn thấy tình yêu thương của người di xa lạ dành cho hai đứa con của mình, thứ tình cảm mà người di đó chẳng bao giờ thể hiện trên người hẳn, thứ tình cảm mà chỉ cha mẹ mới có thể cho con cái, những lúc như thế hẳn lại nghĩ đến cha mẹ mình và chỉ chực trào muốn khóc mà thôi, một thứ cảm giác khó hiểu dần len lỏi trong trái tim bé nhỏ, không phải là ghen ghét mà là tủi thân thì đúng hơn.

Ngày qua ngày dần dần hẳn học được cách tự đóng cửa trái tim, quên đi thứ tình cảm xa xỉ mà đáng lẽ hẳn sẽ được hưởng như bao đứa trẻ khác, thỉnh thoảng cái cảm giác đó vẫn xuất hiện nhưng càng ngày càng được nó giấu kín sâu trong cõi lòng, hẳn trở nên lì lợm, ít nói hơn, xa cách với mọi người thậm chí với chính cha mẹ ruột của mình, khi lớn dần lên hẳn lựa chọn ăn chơi, đua đòi theo đám bạn có lẽ là để quên đi cuộc đời mà nó chán ghét sợ hãi này, cuộc sống của hẳn đã gần như mất đi màu sắc nên có, trong khi những đứa trẻ khác vui vẻ chơi đùa thì hẳn thường tự ngồi một mình cách ly với thế giới bên ngoài như thể hẳn không thuộc về thế giới này vậy.

Càng ngày hẳn càng lún sâu vào với đám bạn không nên thân, thỉnh thoảng hẳn ghen ghét với những đứa bạn cùng lớp khi chúng được cha mẹ yêu thương che chở, hẳn dần buông thả theo những thói hư tật xấu kết quả học hành ngày một kém và trượt dài, cuối cùng thì rớt tốt nghiệp phổ thông, hẳn cũng đêch quan tâm nên bỏ nhà đi đến một nơi xa lạ tự kiếm việc nuôi sống bản thân, sống một cuộc sống luôn cúi gằm qua ngày không mục tiêu, không hi vọng, không có gì cả.... thỉnh thoảng lại hoá thân thành lưu manh ra đường ghẹo gái, đánh đập mấy thằng công tử bột phần vì ghen ghét chúng có đủ thứ trên đời nhưng không biết quý trọng, phần vì phần hận bản thân mình tại sao lại không được sinh ra trong những nhà như thế, thế nên hẳn rất ngứa mắt mấy thằng đó, thường thì lấy việc dạy dỗ đám con ông cháu cha này làm việc vui nho nhỏ trong cuộc sống của mình, cho đến mãi sau này hẳn mới dần tỉnh ra nhưng thời gian dành cho hẳn đã không còn nhiều rồi cho đến khi gặp lão già khốn kiếp kia.

Đứa trẻ ở trên không cần phải nói nữa đó chính là Lâm Đình hẳn, khi đi đến thế giới này Lâm Đình biết đây là một lần thay đổi cuộc đời, một cơ hội làm lại, một cơ hội thay đổi vận mệnh, cho nên hẳn phải dùng hết sức mạnh của mình mà nắm cho chắc, nơi này là một thế giới xa lạ có vô số việc có thể làm cho bản thân chết bất đắc kì tử, cho nên hẳn phải cẩn trọng, phải luôn cúi, phải vô si thế mới có thể sống lâu mà thực hiện mộng tưởng của mình được, nhưng sâu trong bản chất Lâm Đình vẫn là một con người kiêu ngạo, một con sói cô độc luôn khao khát yêu thương và muốn đề lên đầu kẻ khác, cho nên khi ở núi Thông thiên chưa có nguy hiểm chết người hẳn mới không ngại lộ ra chút nanh vuốt của mình, Lâm Đình hẳn cũng không phải đồ ngu dưới sự nhắc nhở của Sách linh và biểu tình của mọi người xung quanh hẳn đã có vài phần khẳng định thân thể của thằng khốn Nguyễn Trường trước mắt này không đơn giản, nhưng như thế thì đã sao? không phải bản thân Lâm Đình hẳn thích nhất là dạy dỗ mấy thằng con ông cháu cha đó sao, vừa hay lấy thằng này ra khai đao mở hàng cũng tốt.

Khi Lâm Đình và Nguyễn Trường một lần nữa bước chân lên Kì Lân đài đám đông ở dưới liền xôn xao bàn tán mở hội đặt cược.

Một tên xem nào nhiệt nói.

-Này các người nói xem lần này thằng cha gà mờ kia chịu được mấy chiêu dưới tay Nguyễn Trường, ta thấy lần này hắn đi ra là chết chắc rồi.

Một tên khác phản bác.

-Cái này cũng chưa chắc, ai biết được trong mấy ngày kia hắn có luyện được chiêu gì khác hay không, với lại lần này Nguyễn Trường đã đồng ý để cho thằng cha này đánh trước ba kích rồi, ba kích kia nhất định có vấn đề.

Lại một người nữa nói

-Cái này còn cần người phải nói sao, đương nhiên là có vấn đề rồi, chỉ là Nguyễn Trường tuy có chút cuồng vọng nhưng thực lực bản thân cũng chẳng phải chuyện đùa đâu là hàng thật giá thật cả đó.

Tên lúc đầu nói.

-Thôi được rồi nói nhiều vô ích nhìn xem là biết ngay thôi, ông đặt cược Nguyễn Trường thắng hai khối đá Càn Khôn hạ phẩm.

Tên thứ hai nói.

-Bà nội nó sao người khôn thế của ngon lại bị người chiếm mất rồi.

Tên đầu tiên nói.

-Hắc hắc cái này không thể trách ta được ai bảo ông nhanh mồm chứ, mà không phải người nói tên kia còn có cơ thắng à, sao nào sợ rồi à? sợ thì kêu một tiếng “ông nội của ta, ta sai rồi” là bỏ đây rộng lòng sẽ bỏ qua cho.

Tên thứ hai nói.

-Sợ cái chim chơi thì chơi ông đây sợ ai chứ, gia sản ta có một viên thôi đấy, ông đây đặt thằng cha người mới kia thắng.

Trong lòng tên này thì đau như xát muối nhưng vì mặt mũi vẫn phải làm ra bộ mặt ăn chơi không sợ mưa rơi.

Thế rồi liên tục có người đặt cược, nhưng dù sao tỉ lệ của Nguyễn Trường vẫn cao hơn hẳn vì hung danh của con hàng này vang xa mà lấy.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Này Người Anh Em Nể Mặt Chút Đi!

Lâm Đình ở trên đài lại một phen nữa đen xạm cả mặt mày, bao nhiêu lời bàn tán cái gì mà con gà, cái gì mà một chiêu knock out.

-Tổ bà nó đúng thật là khinh người quá đáng mà!

Đầu Lâm Đình nóng ran thiếu điều chỉ có nước bốc khói nghi ngút nữa mà thôi, anh chàng liền bất chấp tất cả nhảy xuống đài túm lấy áo một tên mồm miệng to nhất rồi phun mưa xuân vào mặt hắn ta, đương nhiên là tên xui xẻo kia so với chết còn thảm hơn, cái gì com thừa, sâu răng, cộng với một cái hơi thở vô cùng thom tho thời tiền sử hỗn hợp một chỗ xém nữa đã làm cho vị huynh đệ này ngất ngậy con gà tây vì dính vũ khí sinh học công kích.

Trong khi đó thì cái giọng oang oang của thằng cha mồm thối vẫn vang lên ơng ơng bên tai:

-Này người anh em nể mặt chút đi, ông đây tốt xấu gì cũng đẹp trai, tai to, bụng bự thế này! Đập bẹp thằng trên đài kia cũng chỉ là việc sớm muộn mà thôi, tại sao người lại có thể để tỉ lệ cá cược của ta là một ăn năm? Không công bằng thật con m* nó bất công! Ta kháng nghị đến cùng.

Tên mồm to bị Lâm Đình túm lấy, nước miếng, nước mũi, com thừa canh cặn dính đầy lên mặt, hai mắt hắn ta nhìn Lâm Đình như tóe lửa, trán nổi gân xanh chẳng chịt, nhưng vẫn cố nhịn lại mà không bóp chết con hàng này ngay tại chỗ, khẽ đưa tay lau đi mấy cái thứ đọng lại trên đầu lạnh lùng mở miệng.

-Thế ý chú mày là thế nào? Muốn ta hạ tỉ lệ xuống à? Mụ nội người chứ hạ xuống thì nhà cái ông đây húp cháo cầm hơi à?

Nhìn thấy thằng cha miệng rộng có dấu hiệu nổi điên Lâm Đình lập tức nhanh miệng nói.

-Ấy đừng hiểu lầm, quân tử động thủ không động khẩu, xí cái nhảm động khẩu không động thủ, chúng ta là người văn minh ai lại làm thế, người nói có phải không ?

Lâm Đình mặt mày hoà ái, nụ cười tươi tắn như gió xuân, theo từng tiếng "có phải không ?" là một vũ toàn lực giáng vào lưng tên miệng rộng vang lên những tiếng "bộp" "bộp" như đánh lên bao cát vậy, những người xung quanh thấy thế thì trố cả mắt ra khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng nghĩ thầm.

-Sặc ! thằng cha này có còn là người không hả trời, lần này miệng rộng đúng là thảm rồi, cũng may hán không nhắm đến ta.

Tên miệng rộng bị Lâm Đình vỗ cho vài phát xem tí thì đi tong cái mạng nhỏ, cũng may là con hàng này nhanh trí vội gào lên "đứng, con m* nó đúng, người nói đúng !"

-Đấy! các người làm chứng thằng cha này cũng đồng ý là ta nói đúng đấy nhá, bây giờ đến vụ tỉ lệ cá cược nào!

Những người xung quanh nhìn khuôn mặt tươi rói rói của con hàng trước mặt mà thầm khinh bỉ một phen.

-Mịa kiếp nhìn cái kiểu của người bọn ta dám nói không chắc.

Tên mồn to vừa mới bị vỗ cho xém chết, khí huyết trong người còn đang quay cuồng nghe thấy thế vội vàng tránh xa thằng cha đầu óc ngu si tứ chi phát triển này và gào lên.

-Ấy đừng nóng tỉ lệ cá cược chứ gì, không có vấn đề, ta hạ xuống là một ăn ba, mà không một ăn hai thế nào?

Lâm Đình nghe thấy thế thì nổi giận đùng đùng gào lên.

-ĐCM người có ý gì? là coi thường ông đây có phải không.

Tên mồn to vừa mới tránh ra xa thấy Bộ dáng hung thần ác sát của Lâm Đình thì lạnh cả gáy, sợ hán lại giờ trò "có phải không ?" thì bỏ m* vội vàng cuống lên giải thích.

-Ấy không! Không! Đừng hiểu lầm là 1:1? Đấy đã là tỉ lệ cao nhất mà ta có thể làm chủ rồi.

Tên miệng rộng cứ tưởng thế là thằng cha kia sẽ bỏ qua nào ngờ hán ta lại càng nổi điên lên

-Con m* nó khinh người quá đáng, quả là khinh người quá đáng mà 1:1 !, ta xxoo nhà nó, người nghĩ ông đây là ăn mày à ? tỉ lệ này mà người cũng lấy ra được? Ta phải quyết đấu sinh tử với người.

Tên miệng rộng thấy bộ dạng khủng bố của con hàng kia mà trong lòng lạnh toát vội vàng gào lên.

-Khoan đã ! còn có thể điều chỉnh mà, không phải người nói quân tử động cái m* gì đấy sao, được rồi thế người muốn tỉ lệ bao nhiêu cứ việc nói ra để mọi người ở đây cùng xem xét.

Tên kia quả là đã quá sợ thằng cha này rồi, quyết đấu?

-Thôi cho ta xin, vừa rồi ăn vài cái vỗ là biết con hàng này thuộc loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển, da dày thịt béo, có điên mới đi liều mạng với những thằng như thế, quân tử không chịu cái thiệt thòi trước mắt thôi thì đành để cho hán sư tử ngoạm một lần, đợi hán lên đài ta đây liền chạy đi kiếm mấy người anh em đòi lại công đạo vậy.

Lâm Đình đợi mãi chính là câu này của hán ta bèn thu lại bộ dạng hùng hổ, bày ra Bộ dáng tươi cười như gió xuân ấm áp nói.

-Cái này là người nói đó nhé ! hài ! thôi vậy ! ta cũng miễn cưỡng đưa ra tỉ lệ 1:10 đi.

Tên miệng rộng nghe vậy xem thì ngất xỉu đương trường bị phần gần chết nhưng vẫn gắng gượng meo meo nói.

-Hức được! Người mười Nguyễn Trường một chứ gì, ta đồng ý.

Lâm Đình.

-ĐCM nào người bị vô nước à, bỏ tốn nước bọt này giờ mà éc hiểu gì thế, ta nói là ta 1 con lợn trên kia 10 kia.

Tác giả : giải thích tý về tỷ lệ cá cược kéo có người không hiểu, tức là thế này tỉ lệ 1 : 10 là Lâm Đình 1 còn Nguyễn Trường 10, đặt 1 xu cho Lâm Đình nếu thằng cha này thắng sẽ thu lại được 10xu, còn đặt cho Nguyễn Trường 1 xu nếu hán ta thắng thì chỉ ăn dc 0,1 xu mà thôi, trong trường hợp này là thằng cha này muốn dắt vàng lên mặt mình ấy mà.

Vừa nghe câu đó tên miệng rộng và những người xung quanh triệt để hoá đá.

-Trời ạ! đầu thằng cha này không phải đầu bị bò đá đó chứ, tổ bà nó không lẽ hai tên trên đài định thông đồng bán độ sao ? chẳng nhẽ Nguyễn Trường đã lư lác đến mức phải đi bán độ kiếm cơm sao ?

Đó hầu như là suy nghĩ trong lòng tất cả mọi người ở đây.

-Cái gì đây? Các ngươi nhìn ta như vậy là có ý gì ? Ông đây có lòng tin tất thắng không được à? ta tự đặt cho mình ba viên đá càn khôn.

Nói xong hắn liền túm tên miệng rộng lại ghi phiếu cược sau đó thành thực cắt vô người tiêu sát bước lên đài, để lại bao ánh mắt quái dị phía dưới.

-Hừ! ngươi diễn trò xong chưa, xong rồi thì chuẩn bị chết đi.

Nguyễn Trường từ đầu đến giờ đều đứng bàng quang một bên, khi thấy Lâm Đình vừa bước lên đài trở lại lửa giận tích tụ bấy lâu đã bốc lên ngàn ngút, hắn nói gần từng tiếng.

Lâm Đình đối diện tự động để ngoài tai những lời đó, đầu tiên thò tay vô ngực kiểm tra lại phiếu cá độ, sau đó mới thỏa mãn vỗ vỗ vai cái nghênh ngang bước tới gào lên.

-Vội cái gì? muốn đầu thai cũng không cần phải gấp vậy chứ, trợn mắt nhìn ông làm gì? bố đây có phải gà móng đỏ đâu ? á à mà không phải ngươi có sở thích biến thái gì đó đấy chứ, phì phì mụ nộ nó mới nghĩ đến đã thấy buồn nôn nói hết cả da gà đây này.

Nguyễn Trường ở phía đối diện bị những lời nói của Lâm Đình chọc cho tức điên lên, nhưng khốn kiếp ở chỗ đã lỡ hứa là cho hắn đánh trước ba chiêu, người tu tiên có thể vô sỉ, có thể khốn kiếp, có thể âm hiểm sảo trá nhưng một khi đã lập thề hay hứa hẹn thì rất ít khi thất tín.

Đơn giản là các ngươi đã thấy thần phạt thất hứa bao giờ chưa ? việc làm của người tu tiên là đi ngược lại tạo hóa, là nghịch lại cái gọi là ý trời, nghịch lại quy tắc của trời đất, nhưng quy tắc của đất trời dễ phá vỡ, dễ dàng phản nghịch như vậy sao ?

Ta chỉ có thể nói là nếu như dễ thì thần phạt cũng không đến nỗi trở thành mặt hàng khan hiếm trong truyền thuyết như thế, ngay cả một cọng lông cũng chẳng thấy đâu.

Tu tiên xác thực là con đường có thể trở thành thần tiên, trở thành kẻ tồn tại nằm ngoài quy tắc, chỉ là xin nhắc lại một chút cho dù ngươi có trở thành thần thánh, đáng toàn năng, chúa tể thế giới hay gì đi nữa nhưng so với thiên địa mệnh mông bát ngát không có điểm cuối này ngươi vẫn chỉ là muỗi mà thôi.

Muốn sống bất tử sao ? muốn có quyền năng vô thượng sao ? ừm tất cả đều có thể được chỉ là ngươi đã muốn nhảy ra khỏi quy tắc thì sẽ phải chịu sự bài xích, muốn làm xằng làm bậy phá hủy quy tắc à ? nằm mà mơ đi, người tu tiên khi bước lên con đường tu luyện thì sẽ bắt đầu bị quy tắc thiên địa hạn chế, tu vi càng cao thì hạn chế càng lớn, ví dụ như hứa hẹn thề thốt với thiên địa, đừng cho là như người trần mắt thịt hôm trước hứa hôm sau quên ngay, người tu tiên mà làm trái với lời hứa sẽ bị thiên địa trừng phạt nhẹ thì tu vi suy giảm, nặng thì hồn phi phách tán toi đời lãng xẹt, thế cho nên bọn họ rất thận trọng với lời nói của chính mình.

Nguyễn Trường dù sao cũng là người tu tiên chỉ số thông minh đương nhiên cũng chẳng phải thấp kém gì, sau một lúc điên cuồng thì đột nhiên nghĩ ra mấu chốt trong những lời nói của Lâm Đình mà tinh táo lại quát lên.

-Ngươi nói nhảm nhiều quá như mấy mụ đàn bà vậy, rốt cuộc thì ngươi có phải đàn ông không hả, lên đài thì đánh đi không đánh coi như ngươi thua.

Những người dưới đài chờ đợi cũng đã lâu, ruột cũng nóng hết cả lên rồi thấy thế thì gào lên.

-Đánh đi, đánh đi !

Lâm Đình đang hăng say chỉ chó máng mèo, mặt sát đối thủ bằng nước bọt thì bị một câu làm cho cứng họng, lại thêm không khí dưới đài dường như có chiều hướng hưởng ứng cho đối thủ của mình thì không nhịn được quay xuống quát lên.

-Móa gào cái gì mà gào, ta có bị điếc đâu, đánh đấm gì thì cũng phải chuẩn bị đã chứ vội cái gì .

Rồi không để cho người dưới đài kịp phản ứng Lâm Đình đột nhiên biến mất tại chỗ, không, không phải là biến mất mà là do hắn di chuyển quá nhanh khiến người ta sinh ra ảo giác.

-Bùng...ùng ừng.., một quyền toàn lực của Lâm Đình vốn là nhắm đến cái mặt đáng ghét kia nhưng lại bị hai bàn tay của Nguyễn Trường đột ngột cản lại, xung lực ập đến khiến Nguyễn Trường cũng phải lùi lại ba bước chưa kịp ổn định lại thân hình thì quyền thứ hai đã chổng lên lên quyền trước, bùng...ùng ừng...., lần này Nguyễn Trường vậy mà chỉ lùi lại có hai bước gần giọng nói.

-Nếu chỉ có thế thì hôm nay ngươi chết chắc rồi, còn chiêu gì thì tung ra hết đi.

Lâm Đình không nói không rằng tiếp tục toàn lực vung quyền, bùng...ùng ừng.. lần này Nguyễn Trường lùi lại còn nhiều hơn lần đầu tiên, vậy mà lại đến bốn bước, chỉ là trên thân thể hắn cũng chưa thấy vết thương nào cùng lắm thì hai bàn tay đỡ ba quyền vừa rồi có chút đau nhức mà thôi.

Lâm Đình thấy thế cũng không cảm thấy ngoài ý muốn lại tiếp tục vung quyền trong lòng thì gào thét :

-Mẹ kiếp bạo cho ta.

Nguyễn Trường thấy nắm đấm đã gần đến trước mặt mình thì khóe môi khẽ nhếch nói

-Chút tài mọn !

Nói rồi Nguyễn Trường không lùi mà tiến cũng vung ra một quyền đánh trả, ỳnh hai nắm đấm chạm nhau liền tạo ra một tiếng vang thuộc loại hàng khủng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chiến Đấu

Lâm Đình sau khi tiếp một đấm của Nguyễn Trường liền như điều đứt dây văng ngược trở lại, nắm tay đau đớn như muốn nứt ra, anh chàng lần này không lập tức xông tới như trước mà khẽ lùi lại vài bước kéo dài thời gian điều tức, bàn tay trái vẫn luôn nắm chặt từ đầu đến giờ vô thức động đậy.

Nguyễn Trường thấy thế thì trong lòng càng vô cùng khinh bỉ thằng cha mồm to nhưng gan bé trước mặt.

Nguyễn Trường tự hỏi:

-Một kẻ như thế này mà xứng đáng làm đối thủ của ta sao? có lẽ ta đã sai lầm, đây đưa với những tên như vậy chỉ tự hạ thấp thân phận của mình mà thôi.

Nghĩ thì là thế nhưng Nguyễn Trường cũng không có khả năng buông tha cho kẻ đã sỉ nhục mình, con gà tức nhau tiếng gáy mà lại, đối lại là Lâm Đình cũng không có khả năng buông tha cho mấy viên đá càn khôn của mình, cả gia tài bí mật của hắn đã ném vào canh bạc này à nha, thắng thì còn để nói chuyện, thua thì đến cái quần lót cũng chả còn.

Vì một chữ "tài" đừng nói tên nhãi nhép trước mặt, cho dù có là thần tiên trong truyền thuyết đến trước mặt, Lâm Đình hắn cũng dám liều mạng.

Rống lên một tiếng trâu bò lấy khí thế "ùm bò", hai tên trên đài liền dốc hết sức bú sữa mẹ mà lao vào nhau quyết một trận "thư hùng", à mà quên thư hùng hình như là "đực, cái" thì phải, có chút nhầm lẫn, cứ nghĩ đến viên cánh hai thằng vai u thịt bắp "quần" lấy nhau giữa lời đài là ta sồn hết cả gai ốc lên rồi.

-ực! kinh! À mà nếu là một tên đô con với một tên éo là gây trơ xương thì có cũng có vài phần "yêu mỹ" cho người ta tưởng tượng, phi phi! oh my chúa ta đang nghĩ cái gì thế này? hú hú không lẽ ta bị gay con m* nó rồi sao? không! hình như hai trứng vẫn còn đủ, khi nhìn mỹ nam cũng không có cảm xúc đặc biệt nào nha, mà khoan hình như khi nhìn cái gương cũng hơi có một chút chút thì phải, mô phỏ không lẽ đẹp trai cũng là sai sao? (Trong tiếng hán phật đọc là "phỏ" hoặc pỏ)

-Hức hức hu hu ta không chịu đâu, ta không chịu bị gay đâu, ta xin sửa, ta sửa không được sao?

Thêm một điều nữa là cảnh nóng nhâm lẫn ở trên chống chỉ định với trẻ nhỏ dưới mười cái tám xuân xanh, bà già đang mang bầu và phụ nữ cho con bú.

"ỳnh" "bùng" một bóng người màu đen như điều đứt dây bay ngược trở lại không khác lần trước là mấy, đương nhiên cái bóng đó chỉ có thể là anh Đình nhà ta chứ ai vào đây nữa.

Nguyễn Trường ở phía đối diện không tổn hao sức mề gì vẫn không vội tấn công mà mở miệng châm chọc.

-Sao thế? không phải mới lên ngươ to mồm lắm mà, mới thế mà đã không chịu nổi rồi à?

Trên đời này đau đớn nhất là gì? không phải là bị kẻ thù đã thương thể xác, mà đau đớn nhất chính là đã bị kẻ mình nhìn ngứa mắt nhất đập cho một trận te tua sau đó nhon nhon trước mặt mình châm chọc mỉa mai còn bản thân thì như thằng bất lực bẹp một đồng.

Với tính tình của Lâm Đình thì làm sao có thể nhịn được, cổ nén cơn đau ê ẩm trong người bật dậy gào lên.

-Thằng oắt con kia đừng vội đắc chí ông đây vẫn còn tuyệt chiêu chưa lật đây này, có ngon thì đứng im cho ta tâm quất là được.

Người dưới đài nghe thế thì xém tý sặc nước tập thể.

-Bà nó người vô si ta đã gặp nhiều nhưng con chưa gặp được tên nào da mặt dày như tên này, m* kiếp đứng im cho ngươ đánh? sao không bảo người ta tự sát luôn đi cho nhanh chuyện, còn lên đài làm khi gì nữa, có đồ ngu mới đáp ứng.

Nguyễn Trường chắc chắn không phải là đồ ngu rồi nghe thế chỉ cười lạnh nói.

-Ta cũng có tuyệt chiêu áp rương à nha, sao ngươ không đứng cho ta đánh rồi sau đó ta đứng cho ngươ đánh lại.

Nói xong Nguyễn Trường cũng không để Lâm Đình kịp trả lời liền lao lên tung quyền, nắm tay mang theo chân khí tràn trề ập tới tạo nên từng tiếng rít phá không "rít" "tít...kít", xem tình hình nếu trúng đòn này Lâm Đình nhà ta chỉ có nước đo đường dài dài, lần trước vì sơ ý để cho Lâm Đình chạy thoát nên lần này Nguyễn Trường đã toàn lực ra tay, tu sĩ Phàm cảnh tầng chín đỉnh cao toàn lực ra tay uy lực đầu phải chuyển đùa, chỉ sợ ngay cả Sơ nhập tu giả mới tiến giai cũng phải cẩn thận đón đỡ ả.

Nhìn thấy thủ đoạn lợi dụng lúc hấn đang há mồm ra trả lời mà tấn công khiến Lâm Đình tức nổ phổi mà không có chỗ phát tiết, quyền đầu chưa đến mà quyền phong đã ập tới đập vào mặt Lâm Đình như một cái bạt tai vậy, lúc này muốn tránh thì đã muộn rồi hấn chỉ còn cách tụ hết sức lực chân khí vào hai cánh tay giơ ra chắn trước người tạo thành một tấm khiên thịt nà đón đỡ nắm đấm khủng khiếp kia.

"Uỳnh, cò rắc....., rắc....." từng tiếng xương cốt kêu kẹt nghe mà rợn cả người vang lên, Lâm Đình như một cái bao cát hình người bị đứt dây văng xa cả chục mét, "uỳnh" một tiếng nữa bụi đất mù mịt bốc lên, toàn thân hấn thân mật nện mạnh vào sàn đấu khiến cho toàn lồi đài cũng hơi chấn động một chút, quả này khỏi phải nói cho dù thể chất có tốt đến mấy thì cũng phải đau đến méo cả miệng, cũng may con hàng này thuộc loại mình đồng da sắt nên chưa đến nỗi đo sàn ngay tại chỗ.

Chỉ là thương thế lần này của hấn không thể nói là tốt cho được, Lâm Đình cảm giác ngực mình như mới bị xe tải húc vào vậy hai lá phổi bị chèn ép ngay cả hít vào một hơi cũng vô cùng đau đớn, nhưng đó chưa phải là nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất chính là hai cánh tay trực tiếp va chạm với quyền vừa rồi, cánh tay trái truyền đến từng đợt đau nhức như muốn gãy lìa ra vậy, xương khớp cũng đã cong queo biến dạng lệch hẳn vị trí ban đầu, cánh tay phải thì đỡ hơn một chút nhưng cũng bị trật khớp, trên người hấn truyền đến từng đợt đau đớn khủng khiếp khiến Lâm Đình chạy mồ hôi lạnh rùng rùng, hai hàm cũng xém nữa cắn nát cả răng.

Những người dưới đài thấy vậy thì tuy có hơi thất vọng nhưng cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, hơn nhau cả hai cánh giới, lãnh nguyên một đòn của tu sĩ sắp vào tiên đạo mà chỉ bị thương không chết đã là bản lĩnh lắm rồi, tu sĩ phàm cảnh tầng bảy chỉ bằng vào chiến lực bản thân không mượn ngoại lực muốn nghịch hành chiến thắng tu sĩ tầng chín đỉnh cao sao? Chỉ sợ là vô cùng khó ả.

Khỏe môi Lâm Đình run run, nước mắt không nhìn được mà cứ ứa ra, hấn cũng có muốn khóc đâu, chảy nước mắt trước bao nhiêu người thế này quả là một việc vô cùng mất mặt ả nha, chỉ là phản ứng của cơ thể khiến cho hấn không thể nào kiềm giữ được mà nước mắt cứ tuôn rơi từng dòng.

Nhìn không được thì không cần nhìn nữa, ta phi nhỏ vào tên nào bảo nam nhi chỉ đổ máu chứ không rơi lệ báo hại ta quá mà, kệ con bà nó khi nào cần rơi thì cứ phải rơi thôi.

Thế là anh chàng bật dậy như điện phun ra một ngụm nước bọt lẫn máu bầm trong người rồi vừa khóc vừa nhảy chơi chơi, miệng thì gào lên "đậu xanh rau má, bớ làng nước ơi ra mà xem con đánh bố này, đem nó đau quá mà hu hu, thẳng mặt trắng khốn kiếp hu hu, ta xxoo\$#%#@#%!.!.....!"

Nhìn cảnh tượng trên đài một tên vừa bật nhảy như tôm, vừa khóc, vừa nguyên rủa đối thủ mà người dưới đài triệt để tắt tiếng "Ta xxoo, trời ạ thật đúng là con m* nó mất mặt quá đi, m* kiếp ta hoài nghi thẳng khốn này đêch phải là người trong tiên đạo mà phải là con mụ hàng tôm hàng cá nào đó chuyển thể đầu thai mới đúng, tu tiên giả còn có loại người thế này sao?"

Những người dưới đài chứng kiến trò hề trên đài mà không nhìn được vô cùng đồng tình với lời nhận xét của vị lão huynh xa lạ kia.

Nguyễn Trường vốn tưởng trúng một quyền toàn lực của mình thì tên kia không chết cũng dùng hồng đứng lên, thế nhưng hấn ta không những đứng lên được mà còn có sức rống to rất là trâu bò nữa là, nhìn thương thế thì có vẻ thể thảm một chút nhưng cũng chưa đến nỗi mất đi chiến lực.

Nguyễn Trường âm thầm ngạc nhiên trong lòng nghĩ thầm, một quyền vừa rồi hấn đã tung ra toàn lực không hề nương tay một chút nào, trong đó đã vận dụng cả bí pháp tăng lên sức mạnh ấy vậy mà tên hề trước mắt chẳng được hấn coi trọng là bao lại có thể đón đỡ được, một lần thì có thể là trùng hợp, hai lần thì có thể là ngẫu nhiên, nhưng đến ba lần thì đến thánh cũng chả tin được là do may mắn, nhất định là trên người thẳng khốn này nhất định có chỗ nào khác với bình thường, hứng thú của Nguyễn Trường lập tức được gọi lên, nhưng lại nghe được cái mồm thối kia oang oang bên tai nói cái gì mà "thằng oắt khốn kiếp", "con đánh bố", "thẳng mặt trắng khốn nạn bán mông mà sống".....vvv, nghe được những lời đó thì đền phạt cũng phải tức điên lên ả nha, huống chi tính tình Nguyễn Trường hấn còn kém cảnh giới của Phật đến mười vạn tám ngàn dặm.

Nguyễn Trường bất chấp tất cả gầm lên một tiếng, rồi như một viên đạn pháo toàn lực bay đến trước người Lâm Đình.

-A...a....aa... ta giết ngươi!

Lâm Đình khi bật dậy nhảy chơi chơi cũng không phải nhàn rồi, hấn vẫn còn nhớ là đang ở trên lồi đài ả nha, cứ mỗi câu nguyên rủa được hấn rống lên là mỗi lần hấn mạnh mẽ bạo lực vận lại xương khớp bị trật của mình đau đến méo cả miệng, nếu không dùng đến phần thần đại pháp hại người lợi mình nguyên rủa đối thủ giảm bớt thống khổ cho bản thân thì anh chàng có lẽ đã bị hành hạ đến điên lên mất, Lâm Đình vừa đọc địa nguyên rủa đối phương vừa nói lại từng khớp bị trật của mình.

Lúc Nguyễn Trường giận giữ lao đến vừa lúc Lâm Đình cũng đã hoàn toàn chỉnh lại khớp xương cuối cùng của mình, khi nhìn thấy thân ảnh Nguyễn Trường với khí thế khủng khiếp như muốn nghiền nát mọi thứ lao đến chỗ mình Lâm Đình liền bị dọa cho nhảy dựng cả lên, lúc nhìn thấy con hàng kia hai mắt tròn tròn đỏ rục như một con trâu bị người ta chọc cho điên lên là Lâm Đình chỉ muốn co giò bỏ chạy thật nhanh, thế này thì còn đánh đấm m* gì nữa, đối thủ đang ở trong trạng thái này thì cho dù có thắng cũng là thắng thảm ả, huống chi các khớp trên người hấn mới nói lại mà thôi còn đau ê ẩm đây này, nếu va chạm thêm lần nữa với cường độ cao như lần trước, thôi thì khỏi cần chấp nổi gì nữa cho mệt nằm cẳng mà khiêng ra vừa nhanh vừa gọn.

Nhìn thấy thẳng khốn là nguyên nhân làm cho mình nổi điên lên ở ngay trước mắt, Nguyễn Trường liền tung ra một quyền mười hai thành thực lực, nắm đấm mang theo chân khí tràn trề nổi lên những tiếng rín rít kì dị nhằm thẳng cái bản mặt khốn nạn đối diện mà tổng tới xem uy lực còn mạnh hơn lần trước hai thành ả nha, Lâm Đình mà trúng quyền này đảm bảo viện rằng hàm mặt cũng đêch dám nhận chỉnh sửa dung mạo cho ca khó đỡ đây.

Thấy một quyền mang theo sức mạnh khủng khiếp càng ngày càng tiếp cận mình tinh thần Lâm Đình liền bị đẩy lên mức cao chưa từng có, trái tim hắn như ngừng đập hẳn đi, thế giới xung quanh bỗng ngừng lại trong khoảnh khắc, chỉ có nắm đấm kinh khủng kia là vẫn tiến tới với một tốc độ thông thả, Lâm Đình thậm chí có thể nhìn thấy bên trên nắm đấm còn lơ lửng hiện lên ánh sáng vàng, không khí khi tiếp xúc với nó liền như tờ giấy mỏng bị xé rách một cách tàn bạo tạo ra những tiếng rít kì dị mà lỗ tai hắn nghe thấy, đột nhiên trong lồng ngực trái tim vốn đã ngừng đập trong khoảnh khắc của Lâm Đình đột ngột bùng lên những tiếng kì dị như muốn phá tung lồng ngực của hắn mà lao ra vậy, thân thể hắn đột ngột trở nên linh hoạt, thông suốt chưa từng có, toàn thân trên dưới tràn ngập năng lượng, đậm mạnh chân trái một phát mượn phản lực Lâm Đình liền lấy một tốc độ khó tin di động thân hình tránh thoát một đòn tấn sát của Nguyễn Trường.

Nắm đấm của Nguyễn Trường mang theo một luồng lực lượng khủng bố lướt ngang qua mặt Lâm Đình tạo ra một loại kinh khí đẩy thân hình Lâm Đình lùi lại vài bước, chỉ là hư lực thôi mà đã khủng khiếp như vậy rồi nếu bị dính đòn chính diện thì Lâm Đình hẳn cũng không chắc kết quả còn có thể tốt như hắn dự đoán là có thể nắm cứng mà ra không nữa, nghĩ lại mà mồ hôi trên dưới Lâm Đình tuôn ra như suối.

Một quyền không trúng Nguyễn Trường liền cảm thấy thân thể hơi mất thăng bằng, hắn liền mạnh mẽ thu hồi lực lượng đình trụ thân mình, Nguyễn Trường liền quay phắt lại chuẩn bị tung ra một đòn nữa, lúc này hai bên chỉ cách nhau có vài bước chân mà thôi.

Lâm Đình thật là bị thằng cha này dọa cho sợ rồi, nếu cứ để cho con hàng này thoải mái tung quyền thì sớm muộn gì hắn cũng phải nhập viện cấp tốc mà thôi “ngươi đã bắt nạt thì đừng trách ta bắt nạt”, Lâm Đình không lùi mà tiến giành thế chủ động nhân lúc thân hình Nguyễn Trường còn chưa hoàn toàn ổn định liền tung ra một quyền về phía hắn.

Nguyễn Trường đang trong trạng thái tức giận làm gì để ý đến một quyền hơi hợt này, mặc kệ tất cả không để ý đến bản thân mình cũng bị dính đòn liền giáng thẳng một quyền đáp trả vào cái bả mặt đáng ghét kia.

Lâm Đình thấy thế trong lòng liền mừng thầm, khoe miệng khẽ nhếch lên một cách âm hiểm, hắn tung quyền chính là tay trái à nha, bàn tay vẫn luôn nắm chặt từ đầu đến giờ đó.

Ngay khi hai nắm đấm đều sắp đến đích thì quyền đầu của Lâm Đình đột nhiên biến đổi thành chưởng, nhưng đó chưa phải là tất cả, từ lòng bàn tay vốn luôn giấu kín từ đầu đến giờ của Lâm Đình đột ngột tuôn ra một đám cát bụi phóng thẳng về phía hai mắt Nguyễn Trường. Nguyễn Trường thấy thế thì trong lòng thầm hô không ổn tinh thần lập tức tỉnh táo trở lại vội vàng đóng ngay hai mắt lại, chỉ là thằng khốn âm hiểm kia mưu đồ đã lâu ngay từ đầu chỉ tính toán canh me mỗi giờ khắc này, làm sao có thể để cho Nguyễn Trường có cơ hội trở mình cơ chứ.

Hai tiếng thét thảm thiết đồng thời vang lên.

Lâm Đình và Nguyễn Trường đồng thời lùi lại vài bước.

Trên mặt Lâm Đình lúc này một bên mắt đã tím tím xanh xanh biến thành gấu mèo, nhưng trông hắn chẳng có vẻ gì là buồn bã mà còn cười lên điên cuồng “khụckhục....hắc hắc...” thằng khốn thấy thế nào, dễ chịu chứ “hắc hắc hô hô!”

Nguyễn Trường ở phía đối diện tuy đánh trúng đối thủ nhưng lại không có vẻ gì vui mừng, hai mắt nhắm chặt hai tay ôm lấy mặt chữ ằm cả lên.

-Đồ khốn tí bỉ, vô sỉ, lại dùng loại thủ đoạn hạ lưu này ám toán ta, còn gọi gì là anh hùng hảo hán, có ngon đường đường chính chính đánh một trận ta đây chấp ngươi dùng binh khí cũng được.

Lâm Đình nghe thấy thế thì càng đắc chí cười to.

-Hô hô đạo hữu quá khen vô sỉ chính là bản tính của ông đây, còn về phần anh hùng hảo hán là cái chi chi? M* kiếp làm anh hùng có giúp người giữ mạng được hay không? Có giúp người mạnh lên được tí nào hay không? Có giúp người chiến thắng hay không? Có giúp người kiếm được pháp bảo, tiền tài, nhà cao cửa rộng, gái đẹp...vv hay không?

-Hắc hắc theo ta được biết mấy tên tự xưng là anh hùng, kêu hùng gì gì đó kết cục đều rất thảm à nha, không bị người ta chặt ra làm vài khúc thì cũng chết bất đắc kì tử ở một nơi khi ho cò gáy nào đó, đã có tấm gương rõ ràng rành rành như thế mà ngươi còn cho rằng ông đây ngu đến nỗi lại đập lên vết xe đổ của người đi trước sao?

Nguyễn Trường thấy đồ khốn này đôi trắng thay đen nguy hiểm sảo trá thì tức giận gầm lên.

-Khốn kiếp....ngươi.....ngươi...bà nó quá vô sỉ mà...

Lâm Đình.

-Được rồi không cần phải ca ngợi ta như thế, da mặt ta rất mỏng, dễ xấu hổ lắm à nha, hắc hắc ngươi cũng không cần phải kéo dài thời gian ông đây đã tính toán cả rồi, tổn nước bọt nói nhiều như vậy là được rồi chịu chết đi!

Nguyễn Trường khi biết mình mắc mưu thì đã hoàn toàn tỉnh táo lại khôi phục lại sự bình tĩnh lúc trước, đứng như lờ Lâm Đình nói là hắn đang cố kéo dài thời gian, thấy Lâm Đình nhận ra kế sách của mình không hề vì đắc chí mà lo là cảnh giác Nguyễn Trường thầm than “Không lẽ hôm nay Nguyễn Trường ta đây lại lật thuyền trong cồng sao, không được không thể để cho thằng khốn này dễ dàng đạt được mục đích, ông đây sẽ tử chiến đến cùng”

Thực ra tất cả cũng là do thực lực của Nguyễn Trường quá mức khủng bố làm cho Lâm Đình sợ đến sồn đái ra quần nên tuy đối thủ đã trúng đòn vẫn không dám thiếu cảnh giác, nếu Nguyễn Trường không biểu lộ quá mức mạnh mẽ thì có lẽ giờ này thằng tiểu nhân kia vẫn đang vô cùng đắc ý và vinh

vào mở tiệc ăn mừng ấy chứ.

Lâm Đình sau khi dứt lời liền không chút nương tình lập tức lao đến tung quyền với vẻ hung thần ác sát, một quyền toàn lực lại như một cái chùy sắt nặng nề giáng đến.

Nghe thấy tiếng gió rít đến nhưng Nguyễn Trường lại không thể nào tránh được nên đành gơ hai cẳng tay tạo thành một tấm thuẫn thịt như Lâm Đình lúc trước để bảo vệ bản thân, đúng là thế sự xoay vần, mới khoảnh khắc trước đây thôi Nguyễn Trường còn đang uy phong lẫm liệt đánh cho Lâm Đình không có nổi một tý lực hoàn thủ nhưng sau vài phút lại đến lượt hắn bị người ta tấn quét ngược lại, ức chế ở chỗ là rõ ràng có lực hoàn thủ thậm chí đánh cho đối thủ kêu cha gọi mẹ nhưng lại không tài nào sử dụng được.

“Bùng” “tũnh” trúng một quyền của Lâm Đình khiến Nguyễn Trường lui lại vài bước, không để cho hắn kịp ổn định thân hình thì một quyền nữa lại phá không bay đến, “bốp” lần này không được may mắn như lần trước quyền đầu của Lâm Đình đã lợi dụng sơ hở giáng thẳng vào mắt bên trái của Nguyễn Trường khiến nó tím tím xanh xanh sưng lên một cục.

Được thể lẩn tới Lâm Đình không hề nương tay chút nào lại một quyền đánh tới, Nguyễn Trường trong lòng vô cùng tức giận biết cho dù phòng thủ cũng là vô ích lập tức đoán định phương vị tung ra một quyền toàn lực không cầu chiến thắng chỉ cầu đồng quy vu tận mà thôi nhưng Lâm Đình cũng đã đề phòng con hàng này chó cùng đường cắn càn, khi ra tay vẫn để lại vài phần dư lực à, nhìn thấy quyền đầu tràn đầy khí thế với tu vi Phạm cảnh tăng chính đánh ra, bình thường nếu để cho nó đập trúng người thì mấy thằng như Lâm Đình cũng bẹp giường, nhưng điều kiện kiên quyết là phải đánh trúng mới được.

Lâm Đình thầm mắng:

-Móa thằng khốn này đã đui rồi mà còn xung thế không dạy dỗ người cần thận thì bỏ đây đòi họ.

Nghiêng người dễ dàng né qua một đòn liễu mạng của Nguyễn Trường, Lâm Đình thuận thế quai lại một đám, lần này lại trúng ngay giữa mặt hai mũi Nguyễn Trường lập tức chảy máu ròng ròng thế thảm hết chỗ nói, nhưng con hàng kia sẽ vì đối thủ chảy máu mũi mà buông tha sao? đáp án là một chiêu đâm móc Lâm Đình hăm mộ đã lâu mà chưa có cơ hội thi triển, tu sĩ Phạm cảnh tăng chín dù sao cũng là người mà thôi, ăn nguyên một quyền toàn lực vào huyết khí hải thì có bao nhiêu mật xanh mật vàng gì cũng muốn nôn ra hết.

Nhưng ác mộng của Nguyễn Trường mới chỉ là bắt đầu mà thôi sau một cú đâm móc chính là đòn móc ngang chính sửa thẩm mỹ miễn phí cho Nguyễn Trường, “phụt” thân hình Nguyễn Trường lao đảo trời đất quay cuồng, mặt mũi bầm dập phun ra một búng máu, nhưng dù sao tốt xấu gì Nguyễn Trường cũng là tu sĩ tăng chín đỉnh cao chút thương tổn đó vẫn còn có thể cắn răng chịu được.

Vài phút sau đó khán giả dưới đài được chứng kiến chính là một màn “tâm quái” nghiêng về một phía, Nguyễn Trường như một cái bao cát bị Lâm Đình lấy ra làm đối tượng luyện tập.

Những người dưới đài tuy mắng thầm Lâm Đình vô sỉ, nhưng cũng không ai cảm thấy hành động của Lâm Đình có gì không ổn cả, chỉ là mọi người thường thường khi luận bàn không liên quan đến tính mệnh chẳng ai mặt dày đến nổi chơi tiểu xảo trước hàng trăm con mắt mà thôi.

Có mặt mũi là chuyện tốt, nhưng cũng cần phải xem là trong hoàn cảnh nào đã à nha, loại ti thí đánh qua đánh lại không gây chết người này lại có một đám muối mè, tỷ tỷ dễ thương đứng ở một bên xem náo nhiệt thì đương nhiên là cần phải bảo trì phong độ thân sĩ rồi, thắng thì tốt thôi tài sắc kiêm tu, mà cho dù có thua thì cũng lắm bị người ta đánh một trận sau đó thuận thế nói ra mấy lời như “tài không bằng người tâm phục khẩu phục lần sau gặp lại gì gì đó” thuận thế xuống đài cũng không tổn thất bao nhiêu mặt mũi.

Người tu tiên cũng là người mà thôi tu sĩ cấp cao thì không biết nhưng những tu sĩ cấp thấp này thì ít ra ở chỗ đông người thì ai nấy sẽ khoác lên cái mặt nạ nguy quân tử cái đã, còn nếu là sinh tử chiến thì xin lỗi “liều âm thoát”, “bóp nãi long trảo thủ”, “đập gạch thần công”...vv vẫn chỉ là công phu nhập môn ít người dùng mà thôi, người tu tiên so với người phạm cang thêm sợ chết, càng thêm vô sỉ à nha, chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ của họ đừng nói huynh đệ bằng hữu, cho dù có là người chí thân nhất có khi cũng bị bán đi như thường.

Quay lại trên đài nhìn Lâm Đình đang có vẻ đánh đấm rất hăng say mười phần hăng hái nhưng có khổ thì chỉ trong lòng anh chàng mới biết được, đứng nhìn thằng cha Nguyễn Trường kia thân tàn ma dại phun ra không ít máu, nhưng những đòn công kích của Lâm Đình vẫn không tài nào kết thúc được đối thủ, nếu đối lại là một tu sĩ cùng cấp trúng từng ấy đòn đừng nói là đứng mà bò đi được đã là một kì tích rồi, tu sĩ nửa bước sơ nhập tiên đạo cũng không phải dễ nói chơi, tuy công kích của Lâm Đình cũng gây ra rất nhiều tổn thương cho Nguyễn Trường nhưng chỉ cần Nguyễn Trường khôi phục lại năng lực nhận biết thì đó chính là ngày tàn của Lâm Đình hắn rồi.

-Không được cứ tiếp tục thế này thì thằng khốn kia sẽ hồi phục lại mất, móa ta liều mạng vậy không thành công cũng thành thân.

Nghĩ là làm Lâm Đình liên tục ngấm ngấm phát động Bạo kích trong khi Nguyễn Trường ở phía đối diện vẫn ngấm ngấm vận công chịu đựng chờ đợi thời cơ phản kích, hai mắt Nguyễn Trường cũng đã mờ mờ hồi phục lại.

Liên tục ba quyền được tung ra nhưng đòn Bạo kích Lâm Đình chờ mong vẫn chưa thấy đâu, trong khi Nguyễn Trường đã mờ mờ đốn đỡ lộ tuyến công kích của hắn.

Quyền thứ tư đập xẹt....

Quyền thứ năm đập xẹt tiếp....

Mồ hôi lạnh đã túa ra lấm tấm trên trán Lâm Đình, lại nhìn thằng cha kia đã có thể chuẩn xác đỡ đòn của mình anh chàng sợ đến nhảy dựng lên, cứ nghĩ

đến hậu quả khi thăng cha kia khôi phục hoàn toàn là Lâm Đình lại thấy lạnh lạnh trong lòng, chỉ sợ đến lúc đó muốn chết cũng khó đó nha, càng nghĩ càng sợ anh chàng càng dốc sức liều mạng.

Quyền thứ sáu tiếp tục xịt....

Quyền thứ bảy lại xịt tiếp.....

Lúc này trong lòng Lâm Đình đã lạnh quá nửa “Xong cmm rồi! trời ạ cái ti lệ ch* chết 1/10 xui xẻo nhất này cũng để ta gặp được, ta xxoo cả nhà nó.”

Dường như cái Lâm Đình càng gấp thì Bạo Kích anh chàng mong chờ bấy lâu càng khó xuất hiện thì phải.

Quyền thứ chín vẫn.....xịt.

Nguyễn Trường phút giây này gần như hai mắt đã hoàn toàn khôi phục, nhần nhục bấy lâu cuối cùng đã đến giờ phút báo thù đã đến, khề nhếch môi nở nụ cười dữ tợn, hai mắt Nguyễn Trường bầm dập vằn lên những tia máu nhìn về phía Lâm Đình khiến hắn suýt tý thì sợ đến nỗi đứng tim lập tức quỳ xuống đầu hàng.

Sợ đến tuột cùng cũng có một chỗ tốt đó chính là thần kinh tê liệt tạm thời à nha, trong khoảnh khắc trong đầu Lâm Đình trống rỗng, toàn thân trên dưới lực lượng như được thoát khỏi kim nén theo bản năng đều điều động hết lên quyền đầu, một cảm giác tràn trề sức mạnh tràn ngập toàn thân Lâm Đình.

Đột nhiên một tiếng "rít " “ít...” chói tai kéo dài bất chợt vang lên, nắm tay Lâm Đình lấp lóe ánh sáng mờ mờ với một tốc độ khó tin đánh về đánh về phía Nguyễn Trường, nhanh đến nỗi cho dù Nguyễn Trường đã hoàn toàn khôi phục thị giác cũng chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng mờ mờ, cơ thể theo bản năng lập tức vận công chống cự, sau đó chính là khung ngực của hắn lập tức lõm vào trong cả người như bị một ngọn núi đập vào văng thẳng ra khỏi sàn đấu, “ầm” một tiếng bụi đất mù mịt vang lên, Nguyễn Trường lập tức phun ra một ngụm máu sau đó lập tức ngất đi.

Những người dưới đài tốt xấu gì cũng là kẻ tu hành vốn thấy tình thế biến chuyển, cứ tưởng lần này Lâm Đình chết chắc rồi ai ngờ trong giây lát lại thấy được Nguyễn Trường như một bao cát bị người ta đánh văng ra khỏi đài bất tỉnh nhân sự, biến hóa nhanh đến mức khó mà tin được, cả đám dưới đài trong khoảnh khắc lạnh ngắt như tờ.

Trên đài chỉ còn lại mỗi thanh âm thờ đốc liên hồi của Lâm Đình là có thể nghe thấy rõ ràng, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì đúng là những người dưới đài không ai có thể thấy được, ngay cả những tu sĩ phạm cảnh tăng chín cũng chỉ mơ hồ cảm nhận được chút gì đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tiên Là Tiên Là Phật

Một mình Lâm Đình đứng trên đài cao thờ hồng học, sắc mặt thì tái xanh tái mét như thể bị tảo bón kinh niên, đã thế toàn thân anh chàng thì thoảng còn khề run lên nhè nhẹ, hai hàm răng cũng theo đó mà vang lên canh cách.

“Nhìn con hàng không có tiền đồ này mà bốn tọa thật mất mặt!”

Tác giả:

-Con nhà người ta lên đài thua thì bỏ đi, nhưng đằng này là thắng đó, không mũi hếch lên trời trong mắt không người, tỏ rõ phong độ cao thủ bề ngoài tứ phương thì cũng thôi đi, ít ra cũng phải uốn ngực, vênh mõng, hào quang bạo phóng, ánh mắt lúng liếng đa tình, tài sắc kiêm thu đêm đêm hoan lạc chứ lấy!

-Sắc hình như nhằm cmm đề, e hèm! nói ngắn gọn là phải tỏ rõ uy phong của người chiến thắng, bà nội nó người nhìn lại mình coi, có thấy khí thế của người chiến thắng đâu không? Ta nhìn tới nhìn lui cũng chỉ thấy giống một tên bị trĩ kinh niên hơn, thật đúng là quá mất mặt mà!.

Lâm Đình:

-ĐCM nó đúng là khinh người quá đáng! Thăng thốt kia người có biết là tức nước vỡ bờ không hả? con giun xéo lắm cũng quắn à nha!

Lâm Đình:

-Mịa kiếp cái gì mà trĩ kinh niên, có người mới bị ấy, thật bức con m* nó xức!

Lâm Đình:

-Nói cho nhà người biết! Người thử tay bị trật khớp, cong queo mấy chỗ, lục phủ ngũ tạng cũng lung lay vài cái xem thế nào? Với lại bỏ đây đánh ngã thẳng lại cái kia dễ dàng lắm chắc! móa nó! ăn một đám từ lúc đầu bây giờ vẫn còn đau ê ẩm đây này, đã thế đánh người thì không cần dùng sức à? Chả

phải Lão Tử binh pháp có câu “giết địch một ngàn tự tổn chín trăm” sao? Ông đây chưa lần quay ra khóc rống lên đã là trâu bò lắm rồi, người còn muốn thể mịa nào nữa?

Tác giả:

-Đầu xanh rau má, ta đây mới nghe Tôn Tử binh pháp chứ chưa thấy qua Lão tử binh pháp là cái dạng gì? đừng nói với ta là mấy chiêu “lão hán đẩy xe bò, kéo cày qua núi, thiếu nữ tọa thiền căn nhà....vv”

-Còn nữa, giết địch tổn thất chín thành thì còn làm ăn chỗ má gì nữa, có khác gì đồng quy vu tận đâu cơ chứ!

-Cuối cùng chính là bà nó! người tò chút khí khái nam nhi đi có được không hả?

-Là đàn ông thân cao mét tám, có thể đứng đái giữa đời, trên vai gánh cả bầu trời hào hùng biết bao!

-Nhưng, ta phi, ta phi nhỏ, người đái ra một bãi rồi tự nhìn lại mình xem, hơi tỳ là mở miệng kêu ca, xước da tỳ chút là lại gào lên như heo chọc tiết, thử hỏi trên thế gian nào có đấng nam nhi đại trượng phu nào như thế không!

Tác giả vừa rửa vừa tiếc “chỉ hận rèn sắt không thể thành thép.”

Bây giờ trong lòng Lâm Đình ghen khuấy gần chết oán thầm “Mịa kiếp, đúng là đúng nói không đau lưng mà, người nói thì hay lắm, sao không thử rơi vào tình trạng của ta đi mà tỏ rõ bản lãnh đàn ông.”

Dù sao Lâm Đình cũng chỉ dám nghĩ thầm trong lòng nhưng chả dám hó hé câu nào, bất đắc dĩ đành cam chịu số phận cho thẳng thốt lên đời dạy bảo “Hải! ai bảo người ta là dao thót còn mình là thịt cá cơ chứ, ta hận...ta hận.. a..!”

Mang theo khuôn mặt hơi tái tái nhưng vô cùng kiên định bước từng bước xuống đài, mọi người xung quanh không tự chủ được mà tách ra được một lối đi dành cho người chiến thắng.

Thấy Lâm Đình “thắng không kiêu, bại không nản”, rất có phong độ của một đời anh kiệt, ngay cả vinh quang chiến thắng cũng không nán lại trên đài một phút nào để hưởng thụ, những người ở đây không tự chủ được mà có chút ít tán thưởng, dù sao một tu sĩ tăng bảy chiến thắng một tu sĩ Phàm cảnh tăng chín, cao hơn bản thân đến hai cấp nhỏ, nếu bảo trong lòng không có chút đắc ý nào thì quả là quá dối trá rồi, ít ra phân nửa số người ở đây nếu có chiến tích như vậy ắt hẳn phải khoe khoang một hồi, mũi hếch hết cả lên trời thậm suy nghĩ “ông đây không phải đệ nhất thì đệch có thắng nào là đệ nhất cả.”

Thân hình Lâm Đình lao đảo nhưng vẫn vô cùng kiên định, vững vàng tiến về phía trước, đôi mắt sáng quắc như chim ưng, từ từ bước đến trước một khuôn mặt vô cùng bí ối, không nói hai lời lập tức túm cổ tên này gào lên.

-Hắc hắc ta thắng rồi, chú mày có phải là nên làm chút gì đó không nhỉ?

Vừa nói hần vừa móc từ trong người ra cái phiếu cá độ lúc đầu.

Tên mồm to bây giờ mặt mũi đã tái xanh tái mét chỉ hận không thể ra tay tru sát thẳng cha trước mặt này ngay lập tức.

Lâm Đình vừa nói xong thì người xung quanh lập tức như hóa đá, có người lập tức nói lên suy nghĩ trong lòng.

-Sặc! thẳng cha này cũng bà m* nó cực phẩm à nha, thì ra là hám tiền, thế nào bị thương nặng thế mà vẫn cố lết được đến đây.

Mọi người xung quanh cũng lập tức òn ào cảm thán hần lên.

-Tiền bạc có thể xui khiến được ma quỷ nha!

-Đầu chỉ có thể lần này tên kia thật là trùng lớn rồi, 3 khối đá Càn khôn hiện giờ chính là 30 viên đó, ngay cả ta cũng thêm rõ rãi đây này, nói mới nhớ, trời ạ! tại sao lúc đầu ta lại không đặt tên kia thẳng cơ chứ, tỷ lệ là 1 ăn mười đó! A... a... Đá Càn khôn của ta.!!

Những điều mọi người xung quanh nói đều lọt hết vào tai Lâm Đình, nhưng hần lúc này hoàn toàn mặc kệ, chỉ chăm chú túm cổ tên kia mà đòi nợ, trong lòng thì nghĩ thầm: Vinh quang chiến thắng là cái rắm chó gì, làm sao mà bằng được vàng thật bạc thật, “tiền” có thể cứu mệnh, có thể xui ma khiến quỷ, quan trọng nhất có tiền là có thể kiếm gái à! chẹp, chẹp chảy cả nước miếng rồi đây này.”

Lâm Đình càng nghĩ dâm ý càng tuôn trào, bất giác lại nắm cổ tên kia chặt thêm vài phần khiến tên miệng rộng hết đường cục cựa.

Tên miệng rộng tâm trạng muốn chết bây giờ cũng có, thậm hận thẳng cha trước mặt đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Vốn tên miệng rộng định lẳng lẳng chuẩn mắt, sau đó trốn đi đâu một thời gian đợi sóng êm gió lặng lại thò đầu ra là xong, bây giờ thì hay rồi thẳng khôn này lại tìm đến tận cửa, đã thế còn gào to lên như thể sợ thiên hạ không loạn, giờ mà có bản lĩnh phi thiên độn địa cũng không kịp nữa rồi, xung quanh tên miệng rộng lúc này đang có vô số ánh mắt bất thiện đang nhìn chăm chăm, nếu lúc này hăm mà dám quýt nợ đảm bảo một lúc sau chỉ sợ trong người có cái gì thì cũng phải “phọt” hết ra.

Lâm Đình thấy tên miệng rộng mồ hôi đổ như mưa, sắc mặt tái mét run rẩy thì quát lên.

-M* kiếp mau thanh toán cho đại gia đi, còn đứng đần ra đây làm gì!

Tên miệng rộng:

-Ngươi!!

Lâm Đình:

-Ngươi cái gì mà ngươi, thiếu nợ trả tiền là việc thiên kinh địa nghĩa, đừng làm nhảm nữa mau đưa đây hay để ta tự tay động thủ hả?

Tên miệng rộng lần này thật đúng là cùng đường mặt lộ, đành phải nín nhịn ngoan ngoãn tiếp lấy phiếu cược, sau đó run lấy bảy móc từ trong người ra một cái bọc nhỏ.

Lâm Đình vừa nhìn hai mắt liền sáng lên, không đợi hắn đưa đến trước mặt đã trực tiếp giựt lấy mở ra đếm.

Tên miệng rộng thấy thế cơ thể gần như hư thoát, xém tý thì chết giấc ngay tại chỗ, trong lòng đau đớn như có ai đó lấy dao cắt từng miếng thịt trên người hắn xuống vậy, tích góp cả đời cuối cùng lại bị người ta giựt đi ngay trước mặt mình thử hỏi cái cảm giác đó nó ra sao?

Lâm Đình vừa mở cái túi nhỏ, thì một luồng sáng nhẹ nhàng liền lập tức phóng thẳng lên cao, chỉ là điều đó cũng không thể cản trở được vô số ánh mắt nóng rực vốn có thị lực vượt xa người thường.

-Một viên, hai viên, ba viên.....31 viên.

Theo giọng đếm lầm nhảm của Lâm Đình là từng tiếng thờ đốc liên hồi vang lên, từng đạo ánh mắt nóng bỏng chỉ hận không thể một ngụm nuốt sạch cái túi trên tay hắn, chỉ là cho dù có thêm nhỏ rãi thì cũng không có ai to gan đến nổi ra tay cướp đoạt giữa chốn thanh thiên bạch nhật thế này, vì vậy thêm thì cũng chỉ là thêm mà thôi.

Tất cả có ba mươi một viên Đá càn khôn như những viên bi tỏa sáng lấp lánh mê người, Lâm Đình thò tay móc ra một viên đá Càn Khôn nhét vào tay tên miệng rộng đang thất hồn lạc phách rồi nói.

-Ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, không cần thối lại làm gì!

Không nói thì thôi vừa nói thì tên miệng rộng lập tức phun ra một ngụm máu tươi ngất xỉu tại chỗ, xem tình trạng thương thế có vẻ còn ghê hơn cả bản thân Lâm Đình hắn.

Lâm Đình:

-Chắc chắc! sức chịu đựng kém thế à? không phải chỉ là ba mươi viên đá Càn khôn thôi sao? Việc gì phải thế!

Những người xung quanh nghe hắn nói thế hai mắt đều đỏ lên trong lòng thầm mắng “M* kiếp thẳng khôn nói thì hay lắm, chỉ là ba mươi viên đá Càn Khôn thôi à? được tiện nghi rồi còn khoe mẽ.”

Cắt cái bọc đựng chiến lợi phẩm vào người, Lâm Đình chậm rãi bước đi rời khỏi Thí luyện trường, mọi người xung quanh khẽ nhích người nhường ra một lối đi cho hắn, nói thật là Lâm Đình cũng rất muốn chạy thật nhanh ra khỏi cái nơi lộn xộn này, nhưng quả thật là hắn bị thương quá nặng rồi có muốn nhanh cũng không được, nếu không phải có tín niệm “phát tài kiếm gái” chống đỡ trong đầu thì anh chàng đã gục ngay tại chỗ từ thời tám hoành nào rồi, làm gì mà chống đỡ được đến thời khắc này.

Lâm Đình biết nếu mình ngã xuống ở đây thì nhiều nhất chịu chút đau khổ mà thôi, sau đó nhất định sẽ có người chăm sóc đàng hoàng, nhưng số đá Càn Khôn trong người chỉ e là vô duyên với hắn, “Má ơi! cứ nhìn mấy ánh mắt như lang, như sói ở hai bên như muốn lột trần cả người hắn ra, ngay đến cái quần lót cũng không tha là cõi lòng Lâm Đình đã lạnh toát cả rồi.”

Bước ra khỏi khu Thí luyện trường Lâm Đình khẽ thở phào một hơi, sau đó cẩn thận khép nép tiến đến chỗ lão già tiếp đón trả lại cái lệnh bài thí luyện, sau đó liền nhanh chân rút về cái ổ chuột của mình chỉ sợ chậm trễ sinh biến cố gì thì hắn chỉ có nước khóc ròng.

Thực ra Lâm Đình cũng không cần phải cẩn thận như thế, nơi này là núi Thông Thiên, cũng chẳng phải là hang ổ cường đạo trong truyền thuyết, ba mươi viên đá Càn khôn đối với hắn có vẻ rất lớn, nhưng đối với những kẻ có thực lực thì chưa chắc đã để ý đến chút tài vật như vậy, trừ phi đòi quá đen.

Khi về đến cái ổ chuột của mình hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cơ thể không thể chịu đựng được nữa nữa lập tức ngất đi.

Chỉ là Lâm Đình cũng không biết tất cả hành động của hắn ngày hôm nay đã hoàn toàn rơi vào trong mắt của hai người.

Là phúc hay là họa? đợi xem tập sau đi.....

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bánh Từ Trên Trời Rớt Xuống

Trên đỉnh Thông Thiên quanh năm mây mù bao phủ, trong một căn nhà cỏ rách nát có hai bóng người một già, một trẻ đang ngồi nhâm nhi cốc trà chiều, trước mặt một già một trẻ này chính là một cái vách tường, nhưng không hẳn là vách tường.

Thực ra trước mặt một già một trẻ này vẫn chỉ là cái vách đất bình thường, chỉ là trên đó được gia trì thêm một phép thần thông "Chiếu ảnh thuật".

Tác giả: Nói đơn giản là các ngươi cứ tượng tượng đang xem phim HD độ nét cao màn ảnh rộng vậy.

Nếu bây giờ anh Đinh của chúng ta ở đây đảm bảo sẽ chảy nước miếng rùng rùng, thử nghĩ mà xem nếu học được phép này thì làm gì có mỹ nữ tắm rửa nào có thể thoát khỏi đôi mắt nhân của hắn ta cơ chứ, "chính là mình trần trụi trực ra trần mà lấy, ta đây cũng chảy nước miếng rồi!"

Lão già trong phòng sao khi xem xong đoạn hình ảnh trên tường liền phát tay một cái, tức thì đoạn hình ảnh trên liền biến mất không chút dấu vết, như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Làm xong chuyện này lão ta liền quay qua hỏi người thanh niên bên cạnh.

-Trung Cơ ngươi thấy thằng nhóc này thế nào?

Thì ra người thanh niên ngồi bên cạnh lão ta chính là Trịnh Trung Cơ người đã mang Lâm Đinh về núi Thông Thiên.

-Hắc hắc, con cảm thấy thằng nhóc này thân thể có chút mạnh mẽ thái quá, trên người có lẽ có bí mật gì đó.

Lão già nghe thế thì khẽ trầm ngâm rồi nói.

-Bí mật? Người sống trên đời ai mà không có bí mật cơ chứ, chúng ta không nhất thiết phải tra đến cùng, việc gì làm quá cũng không tốt, cái ta cần biết chính là thằng nhóc này có thể là gian tế địch quốc không thôi, còn bí mật của cá nhân hắn ta không có hứng thú.

Trịnh Trung Cơ nghe thế thì dường như có điểm ngộ ra rồi nói.

-Con đã đích thân đi điều tra rồi, tuy thân phận của thằng nhóc này có điểm kì quặc nhưng có thể khẳng định nó không thể là gian tế của địch quốc được.

Lão già:

-Ngươi chắc chứ?

Trịnh Trung Cơ:

-Con chắc chắn!

Lão già:

-Tốt! vậy thì không cần có kị gì nữa, từ nay hắn chính là một thành viên ngoại vi của tộc ta, còn nữa, thằng nhóc đó cùng với mấy đứa nhỏ khác hình như đang tạo thành một đội, chuẩn bị làm cái nhiệm "Chiến Tranh Thí Luyện" sắp tới có phải không?

Trịnh Trung Cơ:

-Đúng vậy cha à! Thế thì có vấn đề gì sao?

Lão già:

-Đương nhiên là có vấn đề rồi, thằng đầu đất này! tốt xấu gì người ta cũng đã cứu em của ngươi, lại không phải gian tế của địch quốc, chúng ta đương nhiên cũng không thể cứ thế mà làm ngơ chứ?

Trịnh Trung Cơ nghe thế liền hiểu ra.

-Àh! nghe cha nói con mới nhớ ra đó hề hề, đúng thật là xem tý quên mất, không khổ là cha già của ta suy nghĩ chu đáo thật!

Lão già nghe thế thì gân xanh đầy trán tức xì cả khói.

-Thằng lỏi con, lâu rồi không ăn đòn nên ngứa da à, cha ngươi còn đang tráng niên khỏe mạnh thế này già ở đâu mà già?

Vừa nói lão ta liền cốc một phát lên đầu Trịnh Trung Cơ bên cạnh, khiến anh chàng đau đến méo miệng nhưng không dám nói gì chỉ đành oán thầm trong lòng.

-Lão già chết bầm, nguoi tự kiểm gương soi lại mình coi, rõ ràng bộ dạng sắp xuống lỗ đến nơi rồi mà còn không cho người ta nói.

Lão già nói:

-Được rồi! Không nói nữa nguoi cầm lấy bộ pháp kì này mang đến chỗ thẳng nhóc kia cho nó làm đồ bảo mệnh đi.

Nói rồi không biết lão ta móc từ đâu ra một bộ năm cây cò, mỗi cây chỉ dài khoảng hai gang tay, cán cò màu đen to bằng ngón út không biết là chất liệu gì đúc thành, lá cò hình tam giác phân biệt chia làm năm màu, trên mỗi lá đều có khắc những đồ hình kì lạ mang phong cách cổ xưa huyền ảo.

Vừa nhìn thấy bộ pháp kì này Trịnh Trung Cơ liền giật mình:

-Ngũ hành kì! Cha à người đứng là chịu chơi thật đó, bảo bối cỡ này mà cũng đành lòng đưa ra, nhớ năm đó ta năn nỉ xin ông gây cả lưỡi mà cũng chả chịu cấp cho ta, lần này thì hay rồi một phát lấy ra đưa luôn cho thẳng nhóc kia, đúng là quá bất công mà! Không biết thẳng nhóc kia có phải con tư sinh của ông không nữa?

Lão già nghe thế thì cau cả tiết:

-Lời con bảo nguoi đưa thì nguoi cứ đưa đi, dám ở đây nói xấu bố của mày hả, người ta cứu em của nguoi, đừng nói là một bộ lệnh kì nho nhỏ, nếu được ông đây còn muốn lấy tiền kinh trần tộc cho thẳng nhóc kia xem để tạ ơn nữa kìa!

Trịnh Trung Cơ nghe thế thì trong lòng thâm cảm động nhưng ngoài miệng lại lảm nhảm.

-Rõ ràng là trong lòng có tật giật mình then quá hóa giận mà lại.

Lão già:

-Thằng lòi con! nguoi đứng lại cho ta!

Trịnh Trung Cơ vừa nói xong liền cảm thấy không ổn, nhanh tay vơ lấy bộ pháp kì chuẩn mất dép, loáng cái đã mất hút bóng dáng chỉ còn lại một mình lão già đang nổi điên trong nhà cỏ.

Hai người trong nhà cỏ trên đường nhiên là lão tộc trưởng đáng khinh, cùng với thẳng cha đồ con Trịnh Trung Cơ lần trước dọa cho Lâm Đình xem tởm vãi đái ra rồi.

Những chuyện đó Lâm Đình hoàn toàn không biết, giờ này anh chàng sau một giấc ngủ sâu liền bắt đầu tỉnh dậy vận công chữa thương, phải nói là lần trước tuy chiến thắng nhưng hắn cũng phải trả một cái giá nhất định, nếu lần đó không phải ở thí luyện trường mà là chiến đấu sinh tử không có gì cố kỵ thì Lâm Đình hẳn có lẽ đã chết đến không thể chết hơn rồi.

Từ đó cho thấy vượt cấp chiến đấu cũng không phải như trong tiểu thuyết dễ ăn như vậy, không trả cái giá thậm trọng là không được, tuy lần này bị thương rất nặng nhưng Lâm Đình không phải không có thu hoạch, áp lực tu sĩ tầng chín đỉnh cao mang đến cho hắn vô cùng lớn, làm cho bình cảnh tăng tiến tu vi tầng tám khiến hắn đầu đầu có chút buông lỏng, và càng làm cho hắn hiểu rõ chênh lệch giữa hai bên, lần sau có cho tiền cu cậu cũng không dám bí quá hóa liều như lần này nữa, gặp phải tu sĩ tầng chín từ xa biện pháp đối phó tốt nhất chính là xách dép mà chạy.

Ngoài ra chân khí trong cơ thể hắn cũng càng ngày càng cô đọng hơn, nguyên khí đặc dị nén ép từ khối Huyền Ngọc lần trước được hắn tinh luyện, cất chứa trong khí hải liên tục tràn ra tắm bổ thân thể Lâm Đình, cứ theo tiến độ này có lẽ việc tu vi Lâm Đình đột phá Phạm cảnh tăng bảy lên tầng tám chỉ cần chút cơ duyên nữa thôi, tuy nguyên khí Huyền Ngọc chỉ nhỏ bằng hạt đậu lại liên tục trào ra, nhưng Lâm Đình lại không hề cảm thấy nó vơi đi một chút nào cả dường như nguyên khí chứa trong đó là vô cùng vô tận vậy.

Liên tục vận công chữa thương, máu huyết trong người của hắn sôi trào lưu chuyển liên tục trong thân thể, phát ra những tiếng ầm ầm như có từng thác nước ầm trong thân thể vậy, xương cốt hắn văng lên canh cách nghe rộn cả người, khó có thể tưởng tượng là thân thể hắn mạnh mẽ đến cỡ nào.

Toàn thân Lâm Đình như bùng sáng, tỏa ra từng đợt quang điểm thần thánh, cứ kéo dài như vậy đại khái khoảng nửa ngày thì tất cả liền bình ổn lại, toàn bộ dị tượng đều biến mất Lâm Đình liền chậm rãi mở mắt ra.

Thân thể hắn bây giờ đã không có gì đáng ngại nữa, có lẽ chỉ vài ngày nữa là sẽ hoàn toàn khỏi hẳn, cũng do thể chất của Lâm Đình đã được cải tạo vượt xa người thường, nếu không anh chàng cho dù có tiền kinh chữa thương mà bị thương nặng như vậy cũng phải liệt giường vài tháng.

Lâm Đình cảm thấy thân thể mình đã tạm ổn liền đứng dậy đẩy cửa bước ra.

Chỉ là vừa đẩy cửa ra là anh chàng xem tởm nữa va phải một người

Đang định mở mồm chửi ầm lên là tên nào không có mắt đứng chặn ngay cửa, nhưng khi nhìn rõ mặt người đến thì những lời đang định phun ra liền bị anh chàng nuốt ngược trở lại.

-Là nguoi!

-Phải chính là ta, hắc hắc Lâm Đình đã lâu không gặp rồi nhì?

Thì ra người mà hấn suýt bị chửi văng máu chó chính là Trịnh Trung Cơ vừa từ trên chỗ lão già Trịnh Anh Thần kia đến.

Lâm Đình vừa nhìn thấy tên này liền nhớ đến tao ngộ bi thảm lần trước của mình, da đầu liền khẽ run lên cẩn thận đối đáp.

-Phải, phải đã lâu không gặp, đã lâu không gặp!

Trong lòng anh chàng hận không thể xông lên đập vào cái bản mặt tên khốn này cho hả con giận trong lòng, chỉ là anh chàng vẫn còn tự biết mình biết người, thằng cha này cái khác không nói, đừng nhìn hấn ta tươi cười hớn hở, bản mặt đôn hậu thật thà mà lắm, Lâm Đình vẫn còn nhớ tên ác ma này lần trước gài cái gì mà “cổ trùng, cấm chế, độc dược mẫn tính gì gì đó” lên người hấn, đến bây giờ nghĩ lại mà trong lòng anh chàng vẫn lạnh toát đây này.

Mà cho dù không có cái cổ trùng, cấm chế gì gì đó thì Lâm Đình hấn cũng không dám loạn động, chỉ xét về tu vi sâu không lường được của tên khốn trước mặt này thì cũng đủ cho Lâm Đình hấn vạn kiếp bất phục cả ngàn lần rồi, thế nên anh chàng vô cùng thành thật trước mặt Trịnh Trung Cơ.

Thấy thái độ của Lâm Đình có vẻ không giống với lần trước gặp mặt lắm nhưng Trịnh Trung Cơ cũng không nghĩ nhiều liền nói.

-Lâm Đình à lần trước gặp mặt vội vàng ta cũng chưa kịp cảm ơn người đã cứu Cơ Cảnh, nghĩ lại thật là thất lễ quá, nhưng thôi muộn còn hơn không, nay ta đến đây đầu tiên là thật lòng tạ ơn người đã chiếu cố Cơ Cảnh, hai là mong người đừng chê nhận lấy bộ “Ngũ hành pháp kỷ” này coi như chút quà mọn của núi Thông Thiên ta.

Vốn lần trước gặp mặt thằng cha Trịnh Trung Cơ này không phải kỷ niệm tốt đẹp gì, Lâm Đình đã chuẩn bị sẵn tinh thần chờ xem tai họa ập đến, nhưng đột nhiên lại bị một cái bánh từ trên trời rơi xuống đập vào đầu khiến cu cậu choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Luyện Hóa Pháp Kỳ

Cũng may anh chàng liền rất nhanh tỉnh táo lại, mau tay chụp lấy bộ pháp kỷ này rồi nói.

-Không chê, không chê hề hề! sao ta có thể chê được cơ chứ, chà chà mấy cây cờ này thấp nhất cũng là tiên khí hay thần khí gì đó chứ hả? Có phải phát một cái núi sông vỡ nát, nhật nguyệt âm dương, thần căn sát thần phạt căn sát phạt không?

Trịnh Trung Cơ nghe thế cơ mặt khẽ giật giật, vốn còn tưởng thằng cha này tính tình có gì thay đổi, bây giờ chỉ sợ so với lần đầu gặp da mặt đã dày lên không ít.

-Lâm Đình người khẩu vị cũng lớn quá đó, tiên khí, thần khí không có, năm cây cờ này chỉ là một bộ pháp khí đặc thù mà thôi!

Lâm Đình vừa nghe thế thì có vẻ thất vọng, Chư Thiên dường như biết được trong lòng hấn đang nghĩ gì liền khẽ mỉm cười nói.

-Ha ha người cũng không cần như thế, bộ Ngũ hành pháp kỷ này cũng không phải là loại pháp khí bình thường đâu, nếu biết cách dùng tốt thì có thể sánh ngang một kiện pháp bảo đấy.

Người tu luyện theo cảnh giới ngày càng nâng cao thì có thể sử dụng được những pháp khí uy lực càng mạnh, như Sơ nhập tu giả thì có thể sử dụng Linh khí, Chân tu luyện giả thì có thể sử dụng Pháp bảo, càng lên cao thì vũ khí sử dụng uy lực càng mạnh mẽ, nhưng cũng cần cảnh giới tương ứng mới có thể thôi động, giống như một đứa trẻ thì chỉ có thể sử dụng một thanh đao 3kg nhưng một người trưởng thành lại có thể sử dụng thanh đao 10kg vậy.

Thực ra trong lòng Lâm Đình cũng biết Tiên khí, Thần khí gì gì đó có đặt trước mặt thì hấn cũng không nhắc lên nổi, chứ đừng nói gì mang nó đi chém giết, ngay cả bộ pháp kỷ trước mặt này chỉ sợ hấn cũng chỉ có thể nhìn mà thèm thôi chứ đừng mong sờ mó gì đến.

Đang lúc tâm trạng Lâm Đình đã gần chìm xuống đáy cốc thì Chư Thiên lại lên tiếng.

-Ha ha có phải người đang nghĩ bộ pháp kỷ này với cảnh giới hiện giờ của người thì không thể thôi động được có phải không?

Nghe thế thì Lâm Đình khẽ giật mình, trong lòng lóe lên hy vọng hồi dòn.

-Không lẽ có phương pháp nào có thể giúp ta khu động được nó sao?

Chư Thiên nghe thế liền gật đầu khiến hô hấp của Lâm Đình trong phút chốc bỗng dồn dập cả lên, “trời ạ! thử nghĩ mà xem tu sĩ Phàm cảnh trong người chưa có pháp lực lại có thể sử dụng Pháp khí, giống như một người cầm súng và một người cầm đao chiến đấu với nhau vậy, nếu dùng tốt chính là miếng sát đó, trong cùng cấp chỉ sợ là không có đối thủ à nha.”

Thấy hô hấp Lâm Đình ngày càng nặng nề, khuôn mặt kích động đến đỏ bừng, khóe môi Trịnh Trung Cơ khẽ nhếch mở miệng nói.

-Như ta đã nói đây là một bộ pháp kỳ đặc thù, chỉ cần là tu sĩ đều có thể động dụng được, đương nhiên là cần phải có một phương pháp xử lý đặc thù mới có thể để cho tu sĩ Phàm cảnh khu sử .

Nhìn Lâm Đỉnh gấp đến độ luống cuống, nói năng lộn xộn, như kiến bò trong chảo Trịnh Trung Cơ liền phá lên cười rồi nói.

-Ha ha, người cũng không cần như vậy, cớ đã đưa cho người rồi chẳng lẽ ta còn có thể lấy lại hay sao? đừng gấp phương pháp sử dụng sẽ đưa cho người ngay đây.

Vừa nói xong Trịnh Trung Cơ liền điểm một ngón tay lên trán Lâm Đỉnh, vô số tin tức liền ập vào trong đầu hắn, phải mất một lúc sau Lâm Đỉnh mới có thể hồi tỉnh lại, đang định chấp tay thi lễ thì Trịnh Trung Cơ vốn đứng đó đã biến mất tự bào giờ, hơi ngẩn ra một chút rồi Lâm Đỉnh liền khẽ khom người vái một cái, sau đó quay người vào phòng đóng cửa bế quan.

Đây là lần đầu tiên Lâm Đỉnh được sờ tận tay món đồ cao cấp như vậy, thế cho nên bây giờ trong lòng Lâm Đỉnh vô cùng hưng phấn, vừa đóng cửa xong liền lập tức móc bộ Pháp kỳ ra xem.

Bộ pháp kỳ này không biết làm bằng vật liệu gì mà sờ lên cảm giác rất mượt mà, trơn bóng như da thịt thiết nữ khiến Lâm Đỉnh yêu thích không muốn buông tay.

Trên mỗi lá cờ đều được khắc họa từng bức đồ án huyền ảo, thi thoảng dường như còn khẽ nhấp nháy như muốn sống lại, vừa nhìn đã biết không phải là phàm vật.

Càng nhìn Lâm Đỉnh càng ngửa ngáy chỉ hận không thể lập tức luyện hóa toàn bộ, bước đầu tiên chính là chích máu nhận chủ, sau đó chính là sử dụng chân khí trong cơ thể ăn căn chăm sóc, tế luyện đến khi nào đạt được một tia liên hệ với một lá pháp kỳ trong đó, coi như là đã thành công một nửa, với thực lực của Lâm Đỉnh hiện nay cho dù liều mạng dốc sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhập chủ một lá pháp kỳ trong đó mà thôi.

Đang lúc định bắt tay vào luyện hóa thì sách linh trong đầu hắn liền bắt ngờ lên tiếng.

-Đây Lâm Đỉnh có phải người muốn theo phương pháp kia luyện hóa pháp kỳ không?

Nghe được sách linh lên tiếng Lâm Đỉnh hơi giật mình, nhưng cũng biết con hàng này nhất định không có việc thì không lên diện tam bảo, thế nên anh chàng vô cùng thành thật trả lời.

-Đúng vậy ta đang định luyện hóa chúng, chẳng lẽ người cảm thấy phương pháp luyện hóa có vấn đề gì à?

Sách Linh:

-Phương pháp luyện hóa thì không có vấn đề, chỉ là nếu người làm như vậy thì chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng một lá pháp kỳ, mà lại không thể phát huy đến uy lực cao nhất của chúng!

Lâm Đỉnh vừa nghe đến đây trong lòng khẽ động liền hỏi lại.

-Không lẽ người có phương pháp khác có thể giúp ta khu động bộ pháp kỳ này?

Sách linh:

-Phương pháp thì đúng là có thật nhưng phải xem người có muốn không cái đã, phải biết có lợi tất có chỗ hại, chẳng có gì là hoàn mỹ đâu!

Lâm Đỉnh:

-Hừ, tình trạng của ta hiện giờ có lẽ người đã rõ, cái tu tiên giới này cũng chả phải là nơi yên lành gì, mà thực lực của ta lại quá yếu, tùy tiện một tên tu sĩ có chút pháp lực trong người cũng đủ để cho ta chết cả vạn lần, nếu không may mắn được mang đến núi Thông Thiên, nói xui xẻo một chút có lẽ giờ này đã bị người khác giết chết hoặc vào bụng yêu thú từ lâu rồi.

-Nói cho cùng là cũng tại thực lực của ta quá yếu, nay có một lá bùa bảo mệnh ở trước mắt người bảo ta có thể không nắm lấy sao? Mà bùa bảo mệnh càng mạnh thì cơ hội sống sót của ta lại càng cao, cho nên người có phương pháp gì có thể khu sử bộ pháp kỳ này thì nói ra đi, uy lực càng mạnh càng tốt, cho dù phải trả giá đắt một chút cũng đáng, còn hơn là mất mạng.

Sách linh:

-Hắc hắc xem ra ta đã hơi xem thường người rồi, người có thể nhìn ra tình cảnh của mình coi như còn có chút đầu óc, muốn luyện hóa và phát huy uy lực của bộ pháp kỳ này đến tận cùng thì có rất nhiều cách, chỉ là với thực lực của người bây giờ quả là quá yếu, cho dù luyện hóa hoàn toàn cũng chỉ miễn cưỡng phát huy ra một phần trăm uy lực của nó mà thôi.

Lâm Đỉnh:

-Ta mặc kệ, một phần trăm thì một phần trăm, mau nói cho ta phương pháp luyện hóa đi!

Sách linh:

-Đừng nóng, đầu tiên nếu ngươi muốn hoàn toàn sử dụng pháp kỳ, chỉ có một biện pháp duy nhất là luyện hóa nó thành pháp khí bản mệnh, làm vậy chỗ tốt đương nhiên là rất nhiều, có thể khu sử uy lực lớn nhất của pháp kỳ, nhưng chỗ dở là nếu để cho pháp kỳ bị tổn hại, nhẹ thì trọng thương, nặng thì ngươi cũng toi luôn!

Lâm Đình nghe thế thì mặt có hơi tái nhưng suy nghĩ một chút rồi hỏi lại.

-Sách linh với nhân lực của ngươi thì bộ pháp kỳ này có thể chịu được công kích cỡ nào?

Sách linh:

-Ta đã xem qua rồi chất liệu bộ pháp kỳ này rất đặc biệt, ta cũng không thể hoàn toàn nhìn ra toàn bộ nhưng chịu một kích toàn lực của Đại năng có lẽ không thành vấn đề.

Lâm Đình nghe thế khẽ thờ phào một hơi khẽ nói.

-Hừ! Đại năng à? Cũng không dễ gặp như vậy, với thực lực của ta bây giờ mà gặp phải cao thủ bậc đó có làm gì cũng vô dụng, ta cũng không tin số mình đen như chó mực, được rồi sách linh mau nói cho ta biết phương pháp luyện hóa đi.

Sách linh:

-Ngươi đã quyết tâm thì ta cũng không còn gì phải giấu nữa, còn nhớ Tâm Luyện Thuật lần trước ta dạy cho ngươi chứ, nó không những là thuật chế khí mà còn là thuật luyện hóa pháp khí, nhưng như vậy là chưa đủ, để luyện hóa hoàn toàn bộ pháp kỳ này, ngươi còn phải lấy tinh huyết bản thân làm vật dẫn, sau đó sử dụng Tâm Luyện Thuật khắc lên ấn ký của mình đạt đến tình trạng cộng minh với bảo vật, mới có thể thu vào trong cơ thể ẩn cần sẵn sóc, lúc cần thiết có thể lấy ra đối địch.

Lâm Đình nghe sách linh nói xong liền không chút do dự làm theo, khẽ vung dao lên cổ tay liền rách ra một đường lớn, máu huyết của Lâm Đình liền phun ra như suối ướt đầm Ngũ Hành kỳ pháp khí, Lâm Đình tuy đau muốn chết nhưng vẫn cắn răng để khỏi tinh thần dụng tâm thi triển Tâm Luyện Thuật luyện hóa Ngũ Hành kỳ.

Sau một ngày một đêm cánh cửa phòng Lâm Đình chậm chậm mở ra, một thân ảnh hư thoát, lưng lay, với sắc mặt trắng bệch dọa người từ từ bước ra.

Lâm Đình cũng không lường được là luyện hóa bộ Ngũ Hành kỳ kia lại khiến máu huyết toàn thân của hắn tiêu hao mất một phần ba, nếu đổi lại là một người bình thường bị mất 1/3 máu huyết, thì có lẽ đã có nguy hiểm đến tính mạng rồi, còn may Lâm Đình hắn tu vi đã có chút thành tựu mới miễn cưỡng chịu được, nhưng cũng không phải dễ chịu gì, chỉ là trong lòng Lâm Đình vẫn cảm thấy vô cùng đáng giá, thân thể hắn bây giờ yếu ớt đến mức tu sĩ Phàm cảnh tầng ba tầng bốn cũng có thể dễ dàng đánh ngã, nhưng nếu là quyết đấu sinh tử thì chỉ sợ mười tên Nguyễn Trường chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Cố gắng ổn định thân hình Lâm Đình liền gắng gượng đi gặp bọn Trương Bình Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Không Đề

Mới vài ngày không gặp, vừa nhìn thấy thân ảnh lưng la, lưng lay, da dẻ tái nhợt như người chết của Lâm Đình bước đến, cả bọn liền vô cùng ngạc nhiên.

Trương Bình Phàm còn ác ý nghĩ thầm:

-Móa thằng này không phải từ khi chia tay đến giờ sáng, trưa, chiều, tối, ngày ba bữa thù râm đều đều đó chứ!

Cũng may Vô Danh đầu óc cũng không đến mức đen tối như vậy, chỉ cho là con hàng này hành lạc quá độ mà thôi, thế nên khi Lâm Đình bước đến hắn liền mở lời khuyên bảo trước.

-Hải! Lâm Đình này, không phải ta nói ngươi, chú mày cũng thật là! Ta đây đương nhiên biết tuổi trẻ khí huyết phong cương, phong lưu khoái hoạt một chút cũng là chuyện bình thường, nhưng cũng phải biết tiết chế à nha, phóng túng quá cũng không tốt đâu, ngươi tự xem lại mình đi, bây giờ là giữa trưa đó “bạch nhật tuyên râm” lâu lâu thử là được rồi đừng lạm dụng quá!

Nghe được lời khuyên của Vô Danh khiến Lâm Đình đột nhiên ngẩn cả ra, sau đó liền chửi um lên.

-Đậu xanh rau má, “bạch nhật tuyên dâm cái con khỉ”, ông đây là luyện công quá độ, lao tâm, lao lực nên mới thành thế này, tên khốn này, có phải muốn anh danh cả đời của ta trôi theo dòng nước hay không, hôm nay không nói rõ đừng trách Lâm Đình ta trở mặt không nhận người thân!

Nghe Lâm Đình gào thét thanh minh, bọn Vô Danh càng thêm tin tưởng phán đoán chính xác của mình, ngay cả Mộng Lan đứng thờ ở một bên cũng bủi mỗi xem thường, đúng là càng bôi càng đen à.

Trương Bình Phàm đứng xem chỉ hận thiên hạ không loạn, ngửa miệng thêm dầu vào lửa:

-Hài! Ta hiểu, ta hiểu! luyện “song tu” đại pháp đương nhiên phải mệt rồi, quả là vất vả cho ngươi, đúng là lao tâm, lao lực quá độ, ngay cả chân cũng nhũn cả ra thế kia!

Lâm Đình nghe thế thì ghen cả lại một cục, có khổ không nói nên lời, gờ tay chỉ mặt thằng béo kia khó khăn lắm mới phun được ra một câu.

-Ngươi....ng.ư...ơ...i thằng béo kia, ngươi ngấm máu phun người!

Vì tức quá nên khuôn mặt vốn trắng bệch dọa người của hắn lập tức đỏ ửng lên như gà chộc tiết, không nói hai lời lập tức đưa tay ra cho bọn kia bắt mạch để chứng minh sự trong sạch của bản thân “nói đi cũng phải nói lại, dù sao Lâm Đình hắn cũng là người thuần khiết nha.”

Tác giả:

-Ọc ọc, ta phi, ta phi nhỏ, “thuần khiết” cái con khi, nếu ngươi còn thân đồng tử, thì ông đây chính là xử nam ngây thơ mọ nó rồi, ta khinh bỉ ngươi thằng họ Lâm!

Lâm Đình:

-Thằng tác giả kia ngươi thì hiểu cái quái gì, không nghe có câu “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” sao? Thân ta tuy dạo chơi giữa vạn hoa, nhưng trái tim ta là một mảnh chân thành tha thiết, thế gian có mấy ai hiểu thấu được cõi lòng này cơ chứ, ngẩng mặt lên hỏi trời xanh “tình yêu của đời ta, em ơi! em ở đâu?”

Tác giả:

-Ọc ọc, ọc ọc.....

Sau khi xem mạch xong Trương Bình Phàm liền nói:

-Hài! Thì ra là khí huyết thiếu hụt quá nhiều, thế mà không nói sớm, làm ta cứ tưởng chú mày trâu đến thế, ngày đêm chinh chiến chứ lấy, báo hại ông đây tự ki một hồi phí công!

Vô Danh cũng đồng cảm gật đầu nói:

-Ta đã bảo mà, nhìn tướng thằng này là biết yếu sinh lý, ngon lắm năm phút là phọt mịa nó ra rồi!

Nghe thế Lâm Đình như hóa đá, càng ghen một cục ở trong lòng, nếu biết trước như thế có đánh chết anh chàng cũng không thanh minh làm gì, chỉ là có nói gì thì cũng đã muộn, dù sao năm phút có còn hơn không, nói nữa không khéo lại thành bất lực, vô sinh thì bỏ bu, đồn ra ngoài thì Lâm Đình hắn làm sao còn có mặt mũi đi gặp người khác, nhất là ở đây còn một cô nàng xinh gái bên cạnh nữa chứ!

Lâm Đình:

-Hừ! hừ! coi như ông đây sợ bọn bây đi.

Lâm Đình với vẻ mặt hầm hừ không vui nói ra, nhưng sau đó dường như nghĩ đến cái gì trên mặt lại đột nhiên khẽ nở nụ cười, chỉ là nhìn tới nhìn lui kiểu gì cũng trông vô cùng dễ tiện và bí ối, khiến bọn Trương Bình Phàm đối diện chỉ muốn xông lên chỉnh sửa răng hàm mặt hội đồng cho thằng cha này.

Trương Bình nhìn con hàng này cười mà tự dung thấy ngứa con mắt bên trái, đỏ con mắt bên phải, càng nhìn càng đếch chịu được thế là anh chàng bất buộc phải lên tiếng cảnh cáo.

-Ta nói Lâm Đình này, không phải trúng gió đờ bà nó quai hàm rồi đó chứ, nhìn cái bản mặt của ngươi kia, mụ nó thật là muốn đấm mà!

Bình thường anh Đình nhà ta mà nghe thằng mập này ho lên một tiếng là đảm bảo sẽ co vùi rụt cổ lại ngay, chỉ là kẻ sĩ ba ngày chưa gặp sẽ khác xưa à nha, huống chi thằng này là tiểu nhân chính hăng mừ, có thù không báo hình như đếch phải là phong cách của Lâm Đình hắn, năm gai nếm mật đã lâu, nay sắp có cơ hội xả một ngụm ác khí, bảo sao anh chàng có thể bỏ qua cho được.

Lâm Đình:

-Thằng mập béo ị kia, ai anh em gì với ngươi, đừng thấy người sang bắt quàng làm họ, ta xem ngươi thật, con bà nó chán sống rồi, dám chỉ mặt Lâm Đình ta mà nằng à, ông đây muốn quyết đấu với ngươi!

Trương Bình Phàm nghe thế liền ngăn cả ra nghĩ thầm “Thằng này hôm nay không phải uống lộn thuốc đó chứ, hay là thần kinh có vấn đề chập mọ nó rồi.”

Chỉ là Trương Bình Phàm chưa kịp nói gì thì Vô Danh đã nhảy ra.

-Lâm Đình à! Chú mày không bị lừa đá đó chứ? Hay tâm lý bị méo mó sinh hoang tưởng rồi, mỗi lần gặp mặt không ăn đòn là không chịu được à?

Lâm Đình trợn trắng mắt chỉ thẳng mặt thẳng cha Vô Danh mà mắng.

-Mẹ kiể* nguoi là cái thứ gì dám nhảy ra đây, cút qua một bên để người lớn nói chuyện, ngoan đi chỗ khác chơi không ông đánh cho sưng mông bây chừ.

Không để ý đến Vô Danh mặt mũi tái xanh tái mét ở một bên, tiện tay Lâm Đình chỉ luôn Mộng Lan ở phía đối diện, mở cái mồm thối ra gào lên.

-Còn con đàn bà thích giả bộ thanh cao kia nữa, mặt lạnh như thế làm gì, cười lên cái coi cho đại gia coi coi nào e he he!

Vừa nói anh chàng vừa cười lên dâm tiện, bỏ mặc hai thằng đực rựa đang hầm hầm tức giận ở một bên.

Lần này Lâm Đình quả thật đã chọc giận ba người Trương Bình Phàm, Mộng Lan và Vô Danh rồi, không nói hai lời Mộng Lan liền nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

-Xem ra mấy hôm không gặp lá gan nhà nguoi càng ngày càng lớn ra đấy nhì! Đến diễn võ trường xem bản lĩnh của nguoi có lớn được như lá gan không nào?

Chỉ đợi có thế Lâm Đình liền cười híp hết cả hai mắt lại, bộ dạng nôn nóng chỉ hận không lập tức phi ngay đến luyện võ trường.

-He! he! bản lĩnh có lớn hay không thì không phải lên đài là sẽ biết ngay sao! Yên tâm hôm nay đại gia ta đây tâm tình tốt sẽ nhẹ tay, chỉ đánh mông dạy dỗ các nguoi một chút thôi hô hô!

Mộng Lan nghe thế liền tức thở không ra hơi làm cho bộ ngực sữa run run, pháp phòng lên xuống, làm ánh mắt ba tên quý háo sắc ở bên cạnh nhìn chăm chăm lập tức ngốc trệ, nhất là tên béo Trương Bình Phàm, khoe miệng thậm chí còn nhiều cả nước dãi ra ngoài, dâm quang lóe lên, chỉ hận không thể tiến lên lột sạch em nó đại chiến 300 hiệp.

Mộng Lan đang vô cùng tức giận bất chợt nhận thấy ánh mắt ba con heo trước mặt đột nhiên có điểm không đúng, giật mình một chút lập tức liền nổi trận lôi đình, “Bốp”, “bốp”, “bốp, bốp”, “Á”, “Oái”, “Ái, ái con quý cái”.

Ba tiếng thét thảm thiết lập tức vang lên, sau đó mỗi tên đều tự lấy tay bưng lấy một bên má xoa lấy xoa để, riêng tên mập thì bị chiếu cố đặc biệt dính “đập bô kill” hai tay ôm hai má đau đến méo mặt.

Sau khi đánh xong Mộng Lan liền phi thân về phía diễn võ trường chỉ để lại một câu “Ba con heo háo sắc chết tiệt, nhớ kĩ cho bà, mong sao trong các nguoi đừng có tên nào rơi vào tay ta hừ hừ!”

Đến khi chắc chắn bóng dáng Mộng Lan đã đi xa tên mập mới nhảy dựng lên, hai tay vừa ôm mặt vừa chùi um lên.

-Oái oái, đúng là cái đồ quý cái, không phải chỉ là nhìn một chút thôi sao! hu hu đau quá! Hức hức, nguoi cứ chờ đấy, nếu rơi vào tay ông thì roi da, sấp nắn...vv đảm bảo cho nguoi nếm đủ cả đời khó quên!

Nói xong Trương Bình Phàm lại không nhận được khề xoa xoa hai bên má in dấu hai bàn tay nhỏ nhắn đỏ chót cực kì nổi bật của mình.

Vô Danh và Lâm Đình tuy cũng dính chương, nhưng không vì vậy mà có thể quên đi niềm vui trên nỗi đau khổ của kẻ khác, ài! ai bảo ba chúng ta đều bị bạt tai nhưng chỉ có thằng mập kia là đặc biệt hơn người cơ chứ, một lần ăn hai cái tát trái phải đều có, đã thế lại còn cực kì đồng đều nữa chứ lạy, không cười hân thì cười ai nữa đây!

Trương Bình Phàm vừa nhìn thấy vẻ hà hê của hai thằng cha kia lập tức chùi um lên.

-Nhìn cái gì mà nhìn? đánh là thương, mắng là yêu chưa nghe bao giờ hả? Móa đúng là hai thằng cù lần không có kiến thức, đến diễn võ trường thôi còn ngẩn ra đó làm gì.

Nói xong tên mập hầm hầm phi thân rồi đi, chỉ còn hai người Lâm Đình với Vô Danh, hai tên này cũng biết thằng mập kia then quá hóa giận cho nên chỉ cười hắc hắc rồi cũng động thân chạy tới diễn võ trường.

Khi đến nơi thì Mộng Lan đã chờ sẵn ở nơi đó tự bao giờ, với dáng vẻ khinh vân đạm mạc lẳng lẳng đứng dưới đài, bề ngoài thì nhìn có vẻ sóng yên gió lặng, nhưng trong lòng thì đồ ai biết được, có khi là khoảng lặng trước cơn bão cũng nên.

Không bao lâu sau thì Vô Danh và Lâm Đình cũng đã chạy đến nơi, Lâm Đình thấy thế thì cũng không nói nhảm gì nữa liền trực tiếp nhảy lên đài.

Khi đã ổn định thân hình anh chàng liền mở miệng nói.

-Hắc hắc ai lên trước đây? hôm nay ông đây bao hết có thù đoạn gì cứ giờ ra, không lại nói ta đây khi dễ các nguoi!

Nhìn con hàng kia đứng trên đài mặt hếch lên trời, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí, bọn người Trương Bình Phàm chỉ hận không thể lập tức quai lên cái

mặt kia vài đám cho đã ghiền.

Chỉ là bọn hần cũng biết con hàng này hôm nay dám mạnh miệng, nhất định phải có chỗ i trượng nào đó, thế cho nên người này nhìn người kia không ai vội vã lên đài, dù sao cả đám đều thành tinh cả rồi ngu gì mà làm chim đầu đàn.

Trương Bình Phàm thì không nhanh không chậm quan sát phong cảnh, thành thạo hít thở không khí như sáng sớm đi dạo trong công viên vậy, còn Mộng Lan thì bộ dạng lạnh nhạt nhắm mắt dưỡng thần, xem kiểu này chắc có đến tối cũng không tìm được người xuất chiến thế nên Vô Danh đành bất đắc dĩ mở lời.

-Ài ta nói này tên béo, nhìn thằng cha kia có vẻ non non tự đắc, trong mắt không người, ta thấy người có lẽ người nên thay mặt cả bọn lên đài dạy cho hần một bài học nha!

Nghe thấy Vô Danh nói thế Trương Bình Phàm liền tùm tùm cười trả lời.

-Ài người nói cũng đúng đó, ta cũng muốn đập cho thằng cha kia một trận, xả bớt cục tức trong lòng, nhưng khổ nỗi ta đây cũng hữu tâm vô lực, người xem, đạo này vất vả, lao tâm, lao lực làm công lực hao tổn nên người gầy đi cả khúc đây này, thế cho nên ta thấy hay là để người đại diện cả bọn lên đài dạy dỗ con hàng kia có vẻ là thích hợp nhất!

Vô Danh vốn không giỏi ăn nói nghe thế liền ghen cả một cục trong họng, nghĩ thầm “thằng mập này con bà nó cũng quá vô sỉ đi, không gặp có mấy ngày ta thấy mặt mũi người càng ngày càng hồng hào, béo tốt ra thì có, lao tâm, lao lực cái con khi, có chó nó tin.”

Biết chắc so sánh da mặt, mình chắc chắn không bằng cái thằng mặt nung núc mỡ kia, thế là Vô Danh đành ôm một tia hi vọng quay sang nhìn Mộng Lan, chỉ là Mộng Lan vẫn một bộ dáng lạnh nhạt nhắm mắt dưỡng thần, khiến cho hi vọng mới nhen nhóm lên trong lòng anh chàng triệt để tắt ngúm, đối với thằng béo kia da mặt có cũng được, không có thì cũng chẳng sao, nhưng Vô Danh hần thì vẫn cần cái da mặt này a, chẳng lẽ bây giờ đứng trước mặt gái lại thoái thác bảo người ta lên đài thay mình, con mợ nó vậy thì sau này có muốn sơ mũi gì chỉ sợ khó!

Khẽ cắn răng Vô Danh liền mang theo một bộ dạng ghen khuấy cục điểm, cắn răng cắn lợi xoay người nhảy lên đài, Trương Bình Phàm ở dưới liền tùm tùm cười.

-Ài chú mày thật là, sớm tự giác như thế có phải tốt không, tội tình gì phải thế!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Không Đề(2)

Gió nhẹ vi vu, khung cảnh yên tĩnh, thi thoảng lại có từng đám lá khô cọ trên nền đất vang lên những tiếng xào xạc, càng làm tăng thêm vẻ thê lương, tịch mịch.

“Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn”

Tác giả:

-Hô hô... Quả nhiên là thơ hay, thơ hay nha! Không ngờ ta đây tức cảnh sinh sự, xí cái nhân "sinh tình", tùy tiện phun ra vài câu cũng có thể trở thành danh thơ xưa nay hiếm thấy. Ông đây là thiên con mợ nó tài rồi!

Người vô danh:

-Thằng cha tác giả kia, đậu xanh rau má, cà na xí muối, thiên tài con khi, ta đây mắc ói, sao chép rồi thì thôi đi, thiên tài cái con khi, là “thiên tai” mới đúng, đã thế lại còn sai chủ đề, cái gì mà “tiêu tiêu hề, tráng sĩ nhất khứ hề cơ chứ”, đúng là mặt còn dày hơn cái mâm thót, hại ông đây mắc ói, ta khinh!

Tác giả:

-Là thằng nào, là thằng khốn nào? Dám ăn gan hùm mỡ gấu nhảy ra móc họng ông?

-Á à ta biết rồi, là người! Đúng! Chính là người đó, nhìn cái giẻ nữa, chính là người, thằng cha đang cầm đầu đọc cái truyện này đó.

Tác giả:

-Ta khẳng định chính là người! Không cần phải chối, có chối cũng vô dụng, ông đây anh minh, thần võ thể này làm sao có thể đoán sai cho được hô hô! Ta quả là thánh con mợ nó rồi, không đoán thì thôi, đã đoán là chỉ có đúng trừ lên!

Độc giả:

.....

Tác giả:

-Cái gì! Có phải khâm phục ông đây cho nên khó nói nên lời phải hem? Mà cũng phải thôi, đập chai khoai to như anh đây thiếu gì người ngưỡng mộ cơ chứ!

-Nhưng ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, nợ nần thì vẫn phải thanh toán sòng phẳng à, thằng cha độc giả bị lòng heo với cánh gà che mắt kia, ta hỏi người: “có phải thấy ông đây tài ba lỗi lạc, văn chương lai láng, cho nên nhà người mang lòng đồ kị anh tài, đâm lên với móc họng, nhằm bôi xấu anh danh cả đời ta đây có phải không?”

Độc giả:

.....

Tác giả:

-Hài! Ta hiểu rồi, không nói tức là đồng ý! Đúng là người tài thường bị tiểu nhân ganh ghét mà, Hài! trời xanh đổ kị anh tài a!

Độc giả:

.....

Tác giả:

-Không cần nói, ta hiểu mà! Ta tha thứ cho các người, nhưng các người cũng phải thông cảm cho thiên tài ta đây chứ, ông đây vốn là kẻ khiêm tốn, đạo lý cây to đón gió lớn ta hiểu, ta cũng đã rất cố gắng thu liễm tài năng, chẳng qua trong lúc vô tình nó "phọt" ra một góc của núi băng, không kịp thu lại, ấy thế mà cũng có kẻ ganh ghét! Hài! Đúng là trời xanh đổ kị anh tài mà!

Độc giả:

.....

Tác giả:

-Ta hiểu....Ta....h.....

Độc giả:

-Sờ tốp, người hiểu cái chim! Bớ nó! nghen cả một cục nãy giờ, thằng tác giả kia người có phải bị cuồng râm sinh hoang tưởng mọ nó rồi! Thiên tài mọ nó, muốn tự sướng thì một mình nằm trong chăn mà “fap” là được rồi, móa bung ra trước mặt bàn dân thiên hạ mà “fap” là thế nào? Ta mắc ói quá “ợe, ợe”.

Tác giả”

.....

Nói chung là khung cảnh quyết đấu hấp dẫn trên đài cao bị thằng tác giả nó phá hết rồi, thế cho nên Vô Danh vừa nhảy lên đài không nói nhằm nhiều lập tức vận đủ mười hai thành công lực mà tung chưởng.

Lâm Đình đứng đối diện vốn đang định nói vài câu khoe khoang cho sướng miệng, nhưng không ngờ tới thằng cha Vô Danh này thế mà lại bị ối như vậy.

Lâm Đình gào thét trong lòng:

-Đầu móa, nhìn mặt ngu ngu mà nham hiểm bà cổ, đúng là không thể “trông mặt mà bắt hình dong” được mà!

Nhìn bề ngoài thì thấy Vô Danh có vẻ lầm lì ít nói, tạo cho người khác ảo tưởng thằng cha này có vẻ hiền lành, tốt tính, hồng mềm dễ bóp, chỉ là dưới cái vỏ bọc đạo đức đó lại là một con người khác hẳn, không ra tay thì thôi, đã ra tay thì phải tàn bạo, máu tanh, nhất kích tất sát.

Ngẫm lại cũng phải thôi người tu tiên có mấy kẻ tốt tính thật sự đâu cơ chứ, đừng có tin vào ba cái phim ảnh ba ke xỏ lá lừa gạt trẻ con, miêu tả về thần tiên lúc nào cũng là một lão già râu tóc bạc phơ, lúc nào cũng mồm mỉm cười, hòa ái dễ gần, cầu được ước thấy, luôn luôn vì người không màng danh lợi.

-Ta phi, ta phi nhỏ, đừng nói là dạng người như vậy không tồn tại, mà cho dù có tồn tại, lại may mắn bước lên được con đường tu tiên, không đến năm ba bữa chỉ sợ đến cận xương cũng chả còn, chứ nói gì đến việc thành tiên thành thần.

Nhìn chường phong mã Vô Danh đánh ra tuy chưa tới, nhưng khí kinh đã quét thẳng vào mặt Lâm Đình đau như dao cắt là đủ biết, nếu trúng phải chiêu này thì Lâm Đình hẳn không chết cũng tàn.

Vội vàng vận hết sức bú sữa mẹ, chân khí toàn thân Lâm Đình ồ ạt trút hết về phía hai tay, làm cho song chường của hắn dưới ánh mặt trời càng trở nên rực rỡ bắt mắt, như được phủ thêm một lớp ánh sáng vàng kim vậy.

“Uỳnh” “Ầm” “Rầm”

Ngay tại chỗ Vô Danh và Lâm Đình đối chường không một tiếng động, đột nhiên xuất hiện một đợt khí bạo lan ra bốn phía với tốc độ khó tin, sau đó một bóng người như điều đứt dây, bị lực phản chấn đánh văng ngược trở lại.

Bóng người đó đương nhiên là Lâm Đình rồi, dù sao một người hữu tâm một người vô tâm vội vàng ứng chiến đương nhiên là phải có chênh lệch, huống chi tu vi của con hàng kia cũng không thấp.

Khẽ xoa song chường đau ê ẩm của mình, Lâm Đình dự tính nếu đánh bại đánh bại với thằng cha Vô Danh này thì cho dù có thắng, cũng là thắng thảm à nha, chưa tính dưới đài còn hai con hàng đang đợi hắn dạy dỗ nữa chứ.

“Có lẽ đến lúc phải dùng đến đòn sát thủ rồi”

Lâm Đình nghĩ thầm.

Hắn nghĩ thầm như vậy, chỉ là chưa kịp ra tay thì một quả đấm to tởm bổ đột ngột xuất hiện, với một tốc độ khó tin tống thẳng vào mặt Lâm Đình.

- "Bốp"

- Ghào.....aaa..a...

Lâm Đình hắn mới chỉ kịp đưa tay lên bưng mặt, thì một cú "liều âm thoái" làm cho tiếng ghào của hắn lập tức tắc nghẹn, hai mắt trợn ngược, sắc mặt dần dần chuyển sang màu tái mét, hai tay chuyển từ ôm mặt xuống ôm đùi quằn, cả người bắt đầu co lại như con tôm luộc, chỉ là như thế cũng không giúp hắn thoát được vận mệnh bi thảm sau đó.

Vô danh:

-Này thì thách đấu với ông "bốp"!

Lâm Đình:

-Ghào.....

Vô Danh:

-Này thì cho người hồ báo "bốp" "bốp"!

Lâm Đình:

-Cái đầu xanh "ghào....." "gào..."

Vô Danh:

-Này thì cho người bố láo "bình" "bốp"!

Lâm Đình:

-Đầu má đánh người không đánh mặt nha mày!"ghào" "ái", hú hú thằng khốn kia đừng để ông đây bắt được người!

Vô Danh nghe thế thì ra tay càng mạnh hơn.

-Này thì không đánh mặt "bình" "bốp", này thì ghi thù "bình" "rầm".

Lâm Đình nằm dưới đất đương nhiên là thảm thối rồi, đến khi Vô Danh đứng lên thì chỉ sợ đến mẹ hắn cũng không nhận ra thằng con này.

Thấy trận đấu kết thúc với một kết quả không ngờ, bọn Trương Bình Phàm, Mộng Lan liền bước lên đài chúc mừng người chiến thắng.

Trương Bình Phàm:

-Hô hô chú mày làm ăn ngon lắm, coi như cũng có vài phần phong phạm của anh đây!

Vô Danh nhìn thằng mập này với vẻ khinh bỉ và nghĩ thầm "Móa! đúng là cái đồ mặt dày hơn cả cái thối, lúc ta bảo người lên thì trốn chui, trốn lủi, đến

khi đánh xong mới nhảy ra nhận người quen, ta khinh bỉ người!

Mộng Lan:

- Vô Danh người làm tốt lắm, đối phó với loại mặt hàng đề tiện này là phải đánh, cứ cho hắn ta no đòn là đảm bảo sẽ thành thật ra ngay.

Nói xong Mộng Lan còn không quên đá thêm vài nhát vào cái đồng thịt dưới sàn.

Vô Danh nghe thế thì hớn hờ ra mặt:

- Ài! Ta nghe lời người, đúng là đối phó mặt hàng này là phải mạnh tay!

Trương Bình Phàm bị bỏ lơ ở một bên, lại nhìn thẳng cha Vô Danh kia thấy gái thì mắt còn sáng hơn cả chó thấy xương nữa làm cho hắn ta oán hận, ác ý nghĩ thầm:

- Móa đúng là cái đồ thấy sắc quên bạn, đêch có tý bản lĩnh đàn ông nào, ít ra cũng phải như ông đây, đến bây giờ vẫn còn tem đây này, sặc! mà quên hình như rách lâu rồi thì phải, cái này là tem trong chim xí cái nhảm "tìm" chứ. (Lỗi chính tả thôi, các người phải tin ta đó, ông đây vốn là người thành thật.)

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Không Đề(3)

- Ài! Còn cả con bé kia nữa, kiêu ngạo cái gì cơ chứ, nhớ lại năm xưa không phải ta mềm lòng thì....., đậu xanh thẳng môi giới, nhắc lại mới nhớ, dám cam đoan với ta con bé này lớn lên không có tiền đồ gì, nhất định chỉ là "cây cùi", làm kế hoạch cha nuôi béo và hói cùng "con gái nuôi" của ta tan thành mây khói, đúng là không thể tin mấy thẳng môi giới được, ta....ta...ta thật hối hận quá mà!

- Mà thôi càng nghĩ lại càng đau lòng, ản ủi một điều là dù sao kim tiền cũng đáng tin hơn gái ghú.

Bây giờ là đến phiên anh Đinh nhà ta, vốn được chỉnh sửa nhan sắc đến nỗi giống heo hơn người, nằm bẹp một đồng không ai quan tâm.

Ừm, thế thì cũng được đi, chỉ là số của anh chàng nó nhỏ còn hơn chó mực, đang lồm cồm bò dậy thì lãnh nguyên vài đòn "ngọc nữ cước pháp" đau thấu lòng heo, gục xuống tập hai.

Cái này là cái tội tiện miệng, ai bảo đắc tội với gái, thẳng cha này chắc chưa nghe qua câu được đức kết bằng vô số kinh nghiệm xương máu của tiền nhân "độc nhất là lòng dạ đàn bà".

Thậm chí là bậc tiền bối đi trước còn cẩn thận để lại một cuốn "Kim Bình Mai" thiên thư để cảnh cáo hậu nhân, đoạn cuối thẳng Tây môn có một cái kết cục rất chi là thâm vì cái tội đắc tội với gái làm cho ta đây không rét mà run. (xem 2005 ấy nhá 2009 gái đẹp nhưng đoạn kết ta không nhớ lắm.)

Chỉ là đắc tội đàn bà là còn đỡ, dù sao phật cũng có câu "chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu", đắc tội tiểu nhân mới chính thức là thâm, nhất là những thẳng đã tiểu nhân lại còn mập, mà đã mập lại còn cực kì vô sỉ nữa chứ!

Vừa mới gục xuống tập hai đang muốn gậy dựa đứng lên, không biết cái thẳng béo kia nó len lén lại gần từ lúc nào, bà mẹ nó, mặt mày hồng hào béo tốt là vậy, ấy thế mà đậu xanh rau má nhà nó, cái chân cộng với cái thân nặng cả nửa tấn là ít, không chút lưu tình dẫm lên bàn tay mảnh khảnh của hắn, lần này là đau thấu tim heo, nói không ra lời luôn, đang muốn đưa cánh tay còn lại gạt cái chân nung núc thịt mỡ kia ra thì cái chân còn lại của thẳng béo kia cũng chuẩn xác đập nốt lên cái tay còn lại của hắn, đậu phộng cánh gà, lần này là tim, gan, phèo, phổi gì đó nó đều gặp nạn hưởng nỗi đau chung.

- Cổ nhân đúng là nói đêch có sai "chỉ có tiểu nhân với đàn bà là khó dạy", Lâm Đinh hắn bây giờ quả thật là vô cùng thấm thía câu nói này, lĩnh hội sâu thêm một tầng nữa là thà đắc tội với gái đẹp chứ đừng dại gì mà gây chuyện với thẳng "tiểu nhân béo."

Cả ba người Mộng Lan, Vô Danh và Trương Bình Phàm đang nói chuyện hăng say, chỉ thiếu nước mở hội bàn đào nữa thôi, thì một âm thanh như mưa trời quý khóc đột ngột truyền đến, khiến cả bọn nói hết cả đa gà.

- Húú, g.....rù, g.....rù.....n

Truy tìm căn nguyên thì ra là thẳng cha bẹp một đồng nãy giờ mở mồm rên rĩ, nước mắt nước mũi tèm lem nhìn lên.

- Hú hú.....đậu xanh rau má các người, tình nghĩa bấy lâu nay thế mà các người nở lòng nào...làm người ai làm thế! Nhất là thẳng Vô Danh âm hiểm ngầm miệng ăn tiền kia, ta fuk you, Đờ mờ, cổ nhân không phải có câu "đánh người không đánh mặt sao?"

- Thế mà các người xem đi, đậu má nhà nó mặt ông đây biến thành cái dạng gì rồi, giờ đây ta mà đi ra đường, đảm bảo khỏi cần nguy trang cũng đêch ai

nhận ra.

- Còn cả cái thằng béo kia nữa, ta xxoo đem bỏ cái chân heo của ngươi ra khỏi tay ông.

Vô Danh cùng với Trương Bình Phàm bị con hàng kia độc ác nguyên rủa, lúc đầu thì còn miễn cưỡng nhìn được, nhưng càng về sau lại càng thối không nhìn được, nếu phật mà nghe thấy chỉ sợ cũng sẽ tức xì khói đen, có khi đem con hàng này đi làm chả lụa luôn.

Huống chi hai thằng một béo một gầy đây, có nhìn thế nào cũng đếch thấy giống cái loại thiện nam tín nữ, cả ngày ăn chay niệm phật.

Không nói hai lời Vô Danh liền tổng ngay một quả đấm vào cái miệng đang bô bô kia, khiến nó lập tức tắc tịt lại, sưng vù lên với một tốc độ mắt thường có thể thấy rõ.

Trương Bình Phàm lại càng trực tiếp hơn, giơ cao một chân sau đó chỉ việc đập mạnh xuống, với cân nặng thần thánh của anh ấy, thì chỉ sợ đến đá núi cũng phải đau chảy nước mắt chứ đừng nói đến thân thể huyết nhục.

Tiếng gào thảm thiết chưa ra đến cổ họng lập tức biến thành những tiếng "ư" "ừ" quái dị, Vô Danh với Trương Bình Phàm đứng gần đó nghe được, lập tức đa gà có bao nhiêu đều nổi hết cả lên.

Ta xin đảm bảo là cái tiếng rên của thằng cha kia nó lộn đến nổi, bất kì thằng đàn ông nào phía dưới còn nguyên, tâm sinh lý bình thường, cũng không thể nào mà phun ra nổi.

Cả Trương Bình Phàm với Vô Danh đều có chung một cảm giác buồn nôn khó tả, sau đó hai tên này lập tức nổi điên lên, lấy một tư thế trâu bò húc tới, xem tình hình này nếu không có gì bất ngờ xảy ra anh Đinh nhà ta e là phải đi viện chấn thương chỉnh hình gấp.

Chỉ là cuộc đời mà phải luôn luôn có bất ngờ thì mới là đời chứ.

Khi hai tên kia lấy một tư thế thiên quân áp đỉnh đánh tới, vừa lúc sắp trúng mục tiêu thì dị biến xảy ra.

Con hàng vốn bị đánh cho nửa sống nửa chết kia vốn tưởng phen này nhất định xong đời, ai ngờ đột ngột từ cái bị thịt đó đột nhiên phát ra một vàng sáng ngũ sắc chói mắt.

Hai người bọn Vô Danh vốn tưởng ăn chắc rồi đâu có ngờ lại đột nhiên xuất hiện biến cố, bây giờ có thu tay lại thì cũng đã muộn, cho nên cả hai vô cùng ăn ý vận hết công lực toàn thân, không cầu giết địch chỉ cầu tự bảo là được rồi.

Vàng sáng ngũ sắc vừa bộc phát ra trên người Lâm Đình, đương nhiên chính là đòn sát thủ cu cậu "nằm gai nếm mật" ẩn dấu bấy lâu nay Ngũ Hành Kỳ, e hèm nói chung là thằng này bị hành hạ dữ quá, không có cơ hội lấy ra xài, cho nên mới văn chương tý là "nằm gai nếm mật, thì triển khổ nhục kế."

Nói thì chậm chứ thực tế sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt mà thôi, Vô Danh và Trương Bình Phàm mới chỉ kịp vận công kháng cự chưa kịp thi triển chiêu thức thì cả người đã đập thẳng vào cái màn sáng ngũ sắc trước mặt.

-Hài! Cái cảm giác đó phải nói làm sao nhỉ? À đúng rồi! phải nói là rất rất yo mốt!

Tác giả:

-Các ngươi không hiểu có đúng không?

Độc giả:

-Nói nhảm đương nhiên là không hiểu, rất yo mốt là cái khi gì?

Cái cảm giác đó giống như ngươi đang toàn lực chạy marathon trên đường đua, không biết ở đâu nhảy ra mấy thằng thợ xây, đột ngột dựng lên một bức tường bằng thép dày cả thước chắn ngay trước mặt ngươi, và kết quả là ngươi giống như mấy thằng tâm thần đập thẳng mặt vào đó.

-Nói ngắn gọn là đau bỏ mịa đi được! Và đó chính là cảm giác của Vô Danh và Trương Bình Phàm lúc này.

Vô Danh còn đỡ, thấp bé nhẹ cân cũng có cái hay của nó, chỉ là thằng mập kia thì không được may mắn như thế, toàn thân thịt mỡ cộng lại nửa tấn thì không tới, nhưng vài ba tạ chắc không có vấn đề gì, đã thế "khụ khụ", lại còn phi hành với tốc độ cao nữa chứ, hài! Ta không nói chắc các ngươi cũng hiểu mà!

- "Ầm" một tiếng động khủng khiếp vang lên, thậm chí cả sàn đấu cũng rung lên bần bật như bị động đất, sau đó chính là bụi đất mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Thổ Kỳ Uy Sợ Hiện!

Mộng Lan ngay lúc hai tên ngu ngốc kia lao đến vốn đã cảm thấy tình hình không ổn, không chút do dự lập tức thi triển di hình hoán bộ lui ra cả chục bước, ấy vậy mà cũng rước lấy một thân bụi đất phủ đầy khắp người, khiến cho cô nàng nổi giận đùng đùng chỉ hận không thể ngay lập tức đại khai sát giới.

Chỉ là cuối cùng sau một hồi đấu tranh kịch liệt, lý tính mới có thể chiến thắng cảm tính, nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bẩm: hai bà đây còn phải dựa vào hình tượng thực nữ kiếm com, tạm thời không so đo với mấy con heo này! Dù sao câu dẫn mấy anh đẹp trai mới là chính sự à!

-Mà thôi! Không nói nữa lỡ có con "nai" nào ngơ ngác đi lạc vào đây, không phải hình tượng của ta sẽ sụp đổ hết sao! Không xong phải mau mau trở về tắm rửa trang điểm mới được!

Khẽ dùng vạt áo lau đi dòng nước miếng chỉ trực trào qua khoe miệng đỏ mọng ướt át đó, Mộng Lan lập tức quẳng hết tất cả rồi khỏi võ đài, trong đầu chỉ còn lại một mục đích tác duy nhất "chep chep, La hán ngon hơn"!

Lúc Mộng Lan vừa rời đi thì trong đám bụi mù còn chưa tan hết hiện ra mấy bóng người cùng với vài tiếng mắng chửi.

-Đậu phộng thẳng nập kia nguoi đê chết ông mày rồi.

Lại một tiếng nữa đáp lại.

-Đậu xanh nguoi tưởng ta muốn thế chắc, còn không phải do thẳng mặt lìn kia hại sao!

Nghe tên béo vừa oán giận nói, vừa lồm cồm bò dậy Vô Danh cũng lập tức hô hào ủng hộ.

Nhưng lúc này tiếng nói thứ ba đột ngột chen vào.

-Đậu má còn không phải do các nguoi ép ta sao? Các nguoi bắt nhân thì đừng trách ông đây bất nghĩa!

Nghe thấy tiếng này đợi cho bụi đất tan ra thì chỉ thấy một thân ảnh so với khát cái còn thảm hơn, quần áo rách te tua, bụi đất bám đầy, mặt mũi thì chỗ tím chỗ xanh, nhìn sơ qua thì thật là con bà nó thảm.

Nhìn kĩ thì mới miễn cưỡng nhận ra dung nhan anh Đinh nhà ta, bây giờ thẳng cha này đang nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ rực nhìn về phía hai thẳng một ốm một gầy kia, dường như chỉ hận không thể lột trần hai tên kia ra mà bạo cục hoa, khiến cho Vô Danh và Trương Bình Phàm trong lòng cũng nổi lên một trận ác hân.

“Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương” hai tên béo gầy chợt cảm thấy có chỗ không ổn, vô cùng ăn ý, không hẹn mà cùng nhau lao lên với ý đồ lấy thịt đè người.

Trương Bình Phàm với tu vi Phàm cảnh tầng chín không nói, nhưng Vô Danh vốn chỉ có tu vi Phàm cảnh tầng tám, không ngờ lại đột ngột bộc phát ra công lực không hề kém thẳng béo kia một chút nào.

Lâm Đình thấy thế nếu không phải đang phải đối phó với sự liên thủ của hai thẳng này thì đã chúi um lên rồi, trong lòng thầm nghĩ: “Móa, thẳng Vô Danh kia ĐCM nó đúng là âm hiểm bà cố, rõ ràng là đã đột phá lên Phàm cảnh tầng chín, thế mà khi giao đấu không lộ ra một chút nào, còn may là gặp phải ông đây, nếu gặp phải người khác sợ ý một chút, không phải sẽ bị thẳng này âm chết sao!”

Nhìn Trương Bình Phàm với Vô Danh dồn hết công lực toàn thân vào đòn đánh, không hề có ý nương tay chút nào Lâm Đình cũng không dám sợ ý, lập tức vận dụng toàn bộ chân khí còn lại của mình miễn cưỡng triệu ra một lá cờ trong Ngũ Hành Kỳ.

Hai người Vô Danh và Trương Bình Phàm đang đẳng đẳng sát khí xông tới, thấy trong tay Lâm Đình đột nhiên xuất hiện một lá cờ màu nâu đất liền cảm thấy đại sự không ổn, nhưng khổ nỗi mũi tên đã bắn ra không thể thu lại, thế là hai tên này không hẹn mà cùng hét lên tăng mạnh công lực toàn thân.

Trương Bình Phàm gầm lên một tiếng tung ra chiêu “Nhất cước thắng thiên” thế tới hung mãnh, nếu đánh trúng đúng nói là thân thể huyết nhục, chỉ sợ là một tảng đá cũng bị đập nát.

Vô Danh thấy thế cũng đâu có kém, khó khăn lắm mới đột phá lên Phàm cảnh tầng chín, đang hưng phấn bùng bùng chưa có chỗ phát tiết, tự dung có thẳng cha da dày thịt béo kia nhẩy ra làm bia thử thực lực, không tận tình mà đánh thì còn đợi đến bao giờ nữa.

Gào lên một tiếng “Một quyền tiễn phạt về tây thiên”, nhìn bề ngoài uy lực có vẻ cũng không kém “Nhất cước thắng thiên” của tên béo kia là bao.

Lâm Đình mới triệu ra lá “Thổ Kỳ” trong Ngũ Hành Kỳ, sắc mặt trong nháy mắt liền trở nên tái nhợt, cả người hư thoát, ý thức liền mơ mơ hồ hồ, thân hình hư thoát lung lay muốn ngã, hẳn cũng không ngờ là muốn triệu ra một lá cờ nhỏ nhỏ mà lại mất nhiều sức lực đến thế, không chỉ chân khí trong người bị hút cạn sạch mà tinh huyết trong người lẫn tâm thần đều tiêu hao một lượng lớn, nếu không phải thể chất Lâm Đình đặc biệt, mà đổi lại một người khác thì chỉ sợ dùng xong cái Ngũ Hành Kỳ này rồi đồng quy vu tận với địch luôn.

Sau khi được triệu ra, lá Thổ Kỳ trong tay Lâm Đình dường như hơi sáng lên một chút, xung quanh lá cờ như được bao bọc trong một lớp sương mù màu nâu đất vậy, không đợi hai người Trương Bình và Vô Danh kịp phản ứng Lâm Đình liền miễn cưỡng nhấc tay lên, hướng về phía hai tên kia phát

ngang một cái, sau đó nhìn cũng không kịp nhìn cả người liền lăn quay ra đất bất tỉnh.

Khi Lâm Đình phát ngất lá cờ trong tay, Vô Danh và Trương Bình Phàm chỉ nhìn thấy một dải sáng màu nâu đất từ trong lá cờ, theo cái phát tay của Lâm Đình bay ra ngoài hướng về phía hai người lao đến với một tốc độ khó tin.

Không biết do thằng cha Lâm Đình kia nương tay, hay là một quá nhầm huyệt, mà luồng sáng màu nâu đất kia chỉ lướt sượt qua giữa hai người Vô Danh và Trương Bình Phàm.

Hai người Vô Danh và Trương Bình Phàm chỉ cảm thấy một cỗ cự lực khủng khiếp tác động lên thân thể, hộ thể chân khí trong nháy mắt bị đánh tan, cả hai như một cái bao cát lập tức bị đánh bay đi cả chục mét, miệng phun máu tươi, trong nháy mắt đã gãy mất vài cái xương mất đi năng lực hàng động.

Nhưng đó chưa phải là hết, chỉ thấy luồng sáng màu nâu đất do Thổ Kỳ phát ra sau khi lướt qua hai người bọn Vô Danh, lại tiếp tục bay tới cho đến khi đụng phải bức tường rắn chắc bao bọc xung quanh luyện võ trường cách đó vài chục mét mới vang lên một tiếng “Ầm” khủng khiếp rồi mới chịu biến mất.

Đến khi bụi đất tan đi mới có thể thấy được trên bức tường rắn chắc dày cả mét lưu lại một vết lõm dài khoảng hai mét ngang khoảng năm mươi cm, sâu cả chục cm, chẳng chịt vết nứt dày đặc xung quanh.

Nhìn thấy cảnh đó Trương Bình Phàm và Vô Danh đang nằm trên đất liền sợ đến tái cả mặt, miệng lưỡi khô khốc khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Bức tường bao quanh luyện võ trường rắn chắc cỡ nào bọn hần rất rõ ràng, đừng nói là tay nắm chân đá, cho dù hần và Vô Danh có mang búa tạ ra đập cả ngày cũng chưa chắc đã đập thủng được một lỗ trên đó, ấy vậy mà cái quang sáng thoát nhìn rất “nhẹ nhàng” kia chỉ quét một cái bức tường vốn còn cứng hơn cả sắt thép kia lập tức lõm vào cả chục cm, xem ra chỉ cần con hàng Lâm Đình kia phát tay vài cái, đừng nói là đục thủng mà đập sập luôn cả bức tường này cũng được.

Nghĩ đến uy lực của dải sáng do Thổ Kỳ phát ra trong tay Lâm Đình, mà Vô Danh và Trương Bình Phàm lại lần nữa miệng khô lưỡi đắng, uy lực cỡ đó mà quét thẳng vào người bọn hần thì đừng nói là đứt gân gãy xương đơn giản như vậy, chỉ sợ còn lại thịt nát là may lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Chủ Ý Râm Đắng!

Một lúc lâu sau Trương Bình Phàm mới hồi phục lại một chút thể lực, gian nan bò dậy, mỗi lần động dậy đều khiến cho hần đau đến chết đi sống lại, cũng may không có cái xương nào đâm vào nội tạng nếu không hần chỉ còn có nước nằm chờ chết mà thôi, xem xét lại thì toàn thân trên dưới gãy mất vài cái xương, may mắn là chân cẳng còn ngon lành chứ không chỉ có nước lết mà về.

Vô Danh bên kia còn thảm hơn, tay trái gãy cong que, xương sườn gãy mất hai cái, chân phải cũng bị trật khớp, đúng là nhà đột rồi còn mắc mưa xui bả cổ luôn.

Lại mất thêm mười mấy phút nữa Vô Danh với Trương Bình Phàm mới có thể lết được cái thân tàn tạ đi đến chỗ Lâm Đình nằm.

Nhìn thằng cha đầu sỏ gây ra tai họa nằm ngủ ngon lành, cả Vô Danh và Trương Bình Phàm đều nóng mắt, hận đến ngứa răng ngứa lợi, nếu là lúc bình thường hai con hàng này không ngại làm ra một ít động tác nhỏ, đảm bảo khiến cho thằng họ Lâm kia sáng khoái khó nói nên lời, chỉ là bây giờ thằng què thẳng cụt lấy đầu ra hơi sức nữa mà tính toán.

Vô Danh:

-Thằng béo kia giờ tỉnh sao đây? Đừng bảo với ta là phải khiêng con hàng kia về đây nhá, cái thân tàn của ta đây không chịu nổi nữa đâu, động cái là đau thấu tâm can luôn đây này, kiểu này xem muốn trong thời gian ngắn hồi phục là phải xuất ra một đồng huyết rồi.

Trương Bình Phàm:

-Ta cũng có khá hơn người đâu, đậu xanh rau má nhà nó phen này là lại phải để cho bọn phòng y vụ chém một đao rồi, còn về thằng khốn này làm gì có chuyện tiện nghi cho hần ta như thế, muốn bọn ta khiêng về à, nằm mơ đi!

Vô Danh:

-Thế giờ phải làm sao, cứ để hần ta như thế này cũng không được à nha.

Nghe Vô Danh nói thế Trương Bình Phàm liền cười lên hăng hắc.

-He he, làm gì có chuyện buông tha cho con hàng này đông gần như vậy, chỉ tại thằng khốn này mà bọn ta phải xuất một đồng huyết còn hán lại nằm ngủ ngon lành, muốn chiếm tiện nghi của ông đây mà không trả giá chút nào, ở đâu mà ngon ăn thế!

Nhìn thấy nụ cười thâm hiểm của thằng béo kia mà Vô Danh khẽ rùng mình một cái, nhưng ai bảo thằng cha Lâm Đình kia đắc tội với bọn hán cơ chứ, hán cứ chờ ở một bên xem trò vui là được, chộc phải ai chứ chộc phải thằng béo kia hậu quả rất nghiêm trọng à nha, cái gì chứ mấy chủ ý âm hiểm thằng mập kia không thiếu, chỉ việc xuất ra một hai món đảm bảo cho thằng họ Lâm kia hưởng thụ đã đời.

Sau khi Vô Danh và Trương Bình Phàm nhìn đầu hi hục động tay động chân bố trí xong một trường hí kịch, cả hai tên này liền thi nhau cười râm liên hồi, khiến Lâm Đình đang nằm bất tỉnh ở một bên theo bản năng run lên bần bật, sau đó lê hai cái thân thể tàn tạ trở về đường thương.

Lâm Đình nằm bất tỉnh ở một bên không biết đã qua bao lâu, đến khi mơ mơ màng màng tỉnh lại thì chỉ cảm thấy cả người đau nhức, đầu óc choáng váng như muốn vỡ ra vậy, xung quanh thì truyền đến những tiếng xôn xao bàn luận kì quái.

-Ài thế đạo thay đổi! Thật là mất hết thuần phong mỹ tục mà, móa ngủ khóa thân thì về nhà mà ngủ một mình đi, thằng cha này thật cmn vô liêm sỉ, chạy ra diễn võ trường đông người mà lột trần truồng nằm ngủ mới ghê, đã thế lại còn cái của nợ lủng lẳng ở dưới đưa qua đưa lại, ta nhìn mà mắc ói!

-Ài vị huynh đệ này! Cái đó là người ta hình như gọi là biến thái thích khoe hàng a! Người không thấy mấy con mụ sồn sồn bên kia mắt đang sáng rực lên kia kia, ta nếu mà có da mặt dày bằng một phần trăm của thằng cha trên đài thì tốt rồi.

Mấy mụ sồn sồn ngoài miệng thì nói:

-Thật là vô liêm sỉ quá đi mà, giữa thanh thiên bạch nhật trước bao nhiêu người thế này mà thằng cha kia lại tổ chức khoe hàng, không biết ở đây còn có hoàng hoa khuê nữ như chúng ta nữa sao? May mắn là ta không nhìn thấy gì hết nếu không thật là tổn hại thanh danh a!

Mấy mụ sồn sồn ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng lại nghĩ:

-Trời ạ! Cái thứ kia nó thật là to quá đi, chep chep chảy cả nước miếng, nếu bao chú em này một đêm phong lưu khoái hoạt thì không phải là sướng chết hay sao he he!

Mấy thiếu nữ thì mặt mũi đỏ ửng, thẹn thùng xoay người trở lại, thì thoảng còn tò mò len len liếc cái của nợ của thằng cha Lâm Đình còn không biết trời đất trắng sao gì trên đài.

Lâm Đình chậm chậm tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy cả người man mát, theo thói quen mỗi sáng thức dậy sờ sờ hạ thân gãi gãi vài cái, sau đó đưa lên mũi ngửi ngửi cho tỉnh táo tỉnh thần.

Đột nhiên anh chàng cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, mở bừng mắt ra thì thấy bốn phía xung quanh diễn võ đài không biết lúc nào đã đứng đầy người đang nhìn mình chỉ trừ gì đó, có thiếu phụ 40, có thiếu nữ 18, còn có cả mấy tên biến thái nam không ra nam nữ không ra nữ nhìn mình với ánh mắt sùng bái, mấy tên chuẩn men thì nhìn mình với bộ dáng kinh tởm mắc ói.

Vô ý thức nhìn xuống, mặt mũi Lâm Đình đang tái xanh tái mét, lập tức đỏ bừng lên như đất khi, anh chàng hét lên thảm thiết như một tiểu cô nương bị người ta phi lễ “A....aa bốn người ta hiếp râm tập thể”, rồi hai tay che đống quần với một tốc độ khó tin chạy mất dép, xem tốc độ này còn nhanh hơn cả lúc bị chó rượt chạy thực mạng nữa, để lại những người đang vây xem xung quanh một trận sững sờ.

Một lúc sau Lâm Đình với bộ dạng lén là lén lút lên về phòng của mình, nửa trên người thì cởi trần, ở dưới chỉ che bằng hai miếng lá cây nhìn còn thảm hơn cả hổ dân trong rừng nữa, đến khi lên được vào phòng của mình anh chàng mới khẽ thở ra một hơi nhanh chóng lấy quần áo mặc vào.

Đến khi xong xuôi tất cả anh chàng mới nghĩ lại chuyện vừa rồi, cho dù da mặt có dày hơn nữa mà trần truồng đứng trước một đám người, cho người ta xâm xoi từng tấc trên cơ thể mình, thì cho dù có là thánh cũng không nhịn được phải xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Càng nghĩ con hàng này càng hận không thể nhảy ngay xuống sông Hồng mà rửa sạch nỗi oan khuất trong lòng.

-Xong! Con mợ nó xong hết rồi, trình tiết của ta, từ nay anh danh một đời tan theo mây gió, làm sao mà vác mặt đường mà gặp người khác cơ chứ!

Càng nghĩ hán ta càng hận đời vô đối, nghĩ đến tình cảnh thê thảm của mình sau này anh chàng không nhịn được mà khóc ròng trong lòng.

-Hú hú nhất định là thằng mập chết tiệt kia chơi ông, đậu xanh rau má người đợi đấy cho ta, thù này không báo thì không làm người, còn cả thằng Vô Danh mặt người dạ thú kia nữa các người đừng để rơi vào tay ông hu!

Lúc này Trương Bình Phàm đang tận lực chữa thương, đột nhiên trong lòng dường như có cảm ứng, nghi hoặc nhú mảy, lăm lét nhìn xung quanh xem có gì khác thường, nhưng thấy bốn bề vẫn sóng yên gió lặng, trời xanh mây trắng, hán ta đành lắc đầu bỏ qua tiếp tục chữa thương.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tìm Hiểu Ngũ Hành Kỳ!

Còn Lâm Đình sau khi bị thống, phát tiết oán hận trong lòng, dọa sợ mấy con chuột thì cũng dần bình tĩnh, cố gắng ngồi xuống tĩnh tâm, hồi tưởng lại lần sử dụng Ngũ Hành Kỳ lúc trước.

Ngũ Hành Kỳ chính là đòn sát thủ của hắn, là chỗ dựa để giữ mạng trong “Chiến tranh thí luyện” sắp tới, càng nắm chắc, hiểu rõ và thuần thục sử dụng Ngũ Hành Kỳ bao nhiêu thì khả năng sống sót của hắn càng cao, có pháp bảo tốt là một chuyện, nhưng pháp bảo có cao cấp đến đâu cũng phải do người điều khiển, tựa như gặp phải một thằng ngu cầm súng máy liên thanh, hay thậm chí tên lừa gạt nhân mà không biết dùng, thì có khi còn không bằng một tên thư sinh cầm dao chọc tiết lợn quơ loạn, huống chi hắn cũng nghe phong thanh “Chiến tranh thí luyện” lần này cực độ nguy hiểm, ngay cả Sơ nhập tu giả có mang đại thần thông, đại pháp lực trong người, còn sống mà trở về cũng chưa chắc đã được mấy mống, huống chi là một tên tu sĩ Phàm cảnh nho nhỏ ngay cả chân khí tu luyện cũng chưa đầu vào đâu như hắn, cho nên Lâm Đình cũng không dám sơ ý một chút nào.

Xếp bằng trên giường tiến vào trạng thái luyện công, tận lực cảm ứng bên trong thân thể thì thấy, Ngũ Hành Kỳ không biết từ lúc nào đã rút sâu vào trong khí hải, mỗi lá cờ như đều phát ra từng vầng sáng nhạt màu sắc khác nhau, treo lơ lửng bên trong khí hải của hắn, phân biệt là: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa Thổ.

Lâm Đình thấy thế càng cố gắng cảm ứng và hô gọi thử một lá cờ trong đó, nhưng hao phí cả nửa ngày trời bọn nó cũng chẳng thêm nhúc nhích một chút, bắt đầu dĩ không thể làm gì hơn là đành buông bỏ, chuyển qua cảm ứng tình trạng của thân thể, không nhìn thì thôi vừa nhìn vào thì xem tý nữa anh chàng liền tức sùi bọt mép, chân khí khổ cực tu luyện tích góp bấy lâu nay mười phần thì không biết mất đi đâu mất tám chín phần, nếu chỉ là như thế thì cũng thôi đi, nhưng khôn kiếp nhất là máu huyết trong người, vốn vì tế luyện Ngũ Hành Kỳ đã mất đi 1/3, chưa kịp bù đắp lại bao nhiêu thì nay lại bốc hơi mất hai thành nữa.

Người bình thường đột nhiên mất đi 1/10 máu huyết thì cũng đã cảm thấy choáng váng xây xẩm mặt mày, chứ đừng nói là đến 1/3, chỉ sợ mấy tên hơi yếu yếu một chút liền tử ọ ngay tại chỗ luôn ấy chứ, cũng may là thể chất Lâm Đình hắn đã được trải qua một lần cải tạo biến thái, cộng với việc thân mang kỳ công tuyệt học, cái khác không nói chứ sinh mệnh lực dai còn hơn gián.

Chỉ là trâu bò thì trâu bò, cũng không thể nào chịu nổi cái tốc độ tiêu hao máu huyết như vậy, máu huyết trong cơ thể vốn là nguồn cội của sự sống, một lần toi hơn bốn thành máu huyết, thì người có làm bằng sắt cũng khó mà chịu nổi, đương nhiên là nếu có người làm bằng sắt thật thì coi như ta chưa nói gì!

Mặt mũi vốn đã nhợt nhạt của hắn nay càng trắng bệch dọa người, cả người dường như gầy đi một vòng, đầu óc thì choáng váng, nhìn đâu cũng thấy sao rơi, thân thể nặng trĩu như đeo đá ngàn cân, cơ thể thì càng ngày càng lạnh, bây giờ Lâm Đình hắn chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu, thật dài mà thôi, cố gắng để thăng tĩnh thần, ngồi xếp bằng, trong miệng lầm nhảm khẩu quyết, cả người tiến vào trạng thái tu luyện sâu, không biết có phải là do ý thức mơ hồ hay không mà cơ hồ Lâm Đình là vừa nhắm mắt lại liền lập tức tiến vào trạng thái luyện công.

Chư thiên tạo hóa công trong cơ thể chậm rãi tự động vận chuyển, một vòng, hai vòng, ba và n..g.....

Đến khi Lâm Đình mở mắt ra thì đã trôi qua mất một buổi chiều, màn đêm cũng dần buông xuống.

Nhìn bề ngoài sắc mặt hắn vẫn còn trắng bệch, nhợt nhạt, nhưng không còn cái vẻ như lúc nào cũng sẵn sàng thò một chân vào quan tài, tinh thần cũng tốt lên nhiều, chỉ ít cũng không như lúc trước vừa mở mắt ra là thấy sao bay đầy trời, lực cảm ứng với Ngũ Hành Kỳ dường như cũng mạnh mẽ thêm một chút.

Mà cũng phải thôi, mấy lá cờ chết bằm này nuốt một lượng lớn máu huyết của hắn, so với quỷ hút máu trong truyền thuyết còn kinh hơn, mà lại không có chút tác dụng nào thì thật, chỉ sợ anh chàng đã mang cái món pháp bảo này ra đổi thành vàng thật bạc thật rồi.

Uy lực của Ngũ Hành Kỳ thì không phải nghi ngờ gì nữa, nhìn cái vết lõm trên bức tường ở Diễn Võ Trường là đủ biết, Lâm Đình hắn cũng hài lòng đến không thể hài lòng hơn, uy lực cỡ đó mà đánh lên người, đừng nói là đánh lên cho dù có đánh tay đôi hắn cũng không sợ, gặp phải mấy tên Sơ nhập tu tiên giả nào mất mũi dùi mũi dăm đòn đỡ đòn này, đảm bảo không chết cũng toi.

Chỉ là mộng đẹp thì chóng tàn, có lợi thì cũng có hại, uy lực lớn là chuyện tốt, nhưng một lần rút sạch chân khí trong cơ thể hắn thì cũng thôi đi, miễn cưỡng còn có thể chấp nhận được, nhưng tổ cha nó chỉ là mỗi lần đánh ra không chỉ chân khí, mà còn hút thêm hai thành máu huyết nữa mới điền cái đầu, cho dù chân khí và máu huyết có nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi cái kiểu tiêu hao như vậy, đánh ra được vài đòn thì Lâm Đình hắn liền ngay lập tức biến thành cái xác khô, cười hặc quy tiên luôn.

Với tu vi hiện nay của hắn ước chừng cho dù có liều mạng dốc sức, nhiều nhất cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ra hai đòn mà thôi, nhiều thêm một đòn thì chỉ sợ mạng nhỏ khó giữ.

Bước xuống giường với cái thân thể suy yếu, Lâm Đình chậm chậm đi đến phòng ăn, mất máu quá nhiều ngoài chờ cơ thể tự hồi phục thì biện pháp nhanh nhất chính là thông qua được vật quý hiếm, hoặc thiên tài địa bảo bổ sung, khổ nỗi mấy thứ đó đâu phải một kẻ nghèo kiết xác như hắn có thể mua được, cho nên đành đi đến phòng ăn tập thể, cũng may thức ăn của người tu tiên cũng ẩn chứa đại lượng dinh dưỡng cần thiết, hơn xa thức ăn của người bình thường, so với thức ăn của vua chúa nơi thế tục chỉ hơn chứ không kém, với tu sĩ cấp cao không biết hiệu quả thế nào, chứ với loại gà vịt như hắn cũng miễn cưỡng đủ rồi.

Vì đã báo danh tham gia “Chiến tranh thí luyện” nên công việc tạp dịch thường ngày của hắn hoàn toàn được miễn, mỗi ngày Lâm Đình ngoài thời gian đi đến phòng ăn và hiệu thuốc, mua nhân sâm bổ sung máu huyết ra thì đều đóng cửa treo bảng tĩnh tu không hề bước ra ngoài nữa bước.

Thời gian “Chiến tranh thí luyện” càng gần thì Lâm Đỉnh càng cố gắng khắc khổ chăm chỉ tu luyện, hần thậm chí không tiếc tiêu hao máu huyết trong người liên tục triệu hồi Ngũ Hành Kỳ ra luyện tập, phải nói là trong thời gian này Lâm Đỉnh hần ăn nhân sâm đến phát ngán, lúc đầu còn hầm nấu đơn giản, về sau vì tiết kiệm thời gian liền trực tiếp gặm sống, bây giờ cho dù có đưa Sâm Vương ngàn năm đến trước mặt hần chỉ sợ anh chàng cũng nuốt không trôi, tuy nuốt nhiều nhân sâm bổ sung khí huyết nhưng được lực cũng cần có thời gian tiêu hóa, Lâm Đỉnh hần liên tục sử dụng Ngũ Hành Kỳ đã khiến thân thể cực kì suy yếu đừng nói là chạy, cho dù chỉ là đứng dậy đi vài bước hần cũng phải gắng hết sức.

Tuy trả giá nhiều nhưng không phải không có thu hoạch, trong mấy ngày này Lâm Đỉnh hần lần lượt phát hiện thêm một số cách sử dụng cực kì quan trọng khác của Ngũ Hành Kỳ.

Hần nhận ra không phải triệu ra mỗi lá Ngũ Hành Kỳ đều giống nhau, như khi triệu ra Thổ Kỳ với Hỏa Kỳ là tổn sức nhất, Thổ Kỳ khi triệu ra có thể công có thể thủ, công thì nặng nề trầm trọng như thiên sơn áp đỉnh, thủ thì vững chắc trầm ổn, lực phòng ngự kinh người giống như đại địa bao la khôn cùng, chỉ là cực kì hao phí chân khí và máu huyết, gần như mỗi lần gọi ra đều mất đến tám thành chân khí, hai thành máu huyết.

Hỏa Kỳ công kích mạnh mẽ còn mạnh hơn cả Thổ Kỳ, bị Thổ Kỳ đánh trúng ít ra còn chút thịt vụn với xương cốt, nhưng bị Hỏa Kỳ đánh trúng còn lại vài nhúm tro tàn đã tốt lắm rồi, chẳng qua nếu dùng để phòng thủ thì không được tốt cho lắm, tiêu hao một nửa chân khí với ba thành máu huyết, ngoài ra khi dùng Hỏa Kỳ chân khí trong cơ thể như bị thiêu đốt, khiến gân mạch hần vô cùng đau đớn, nếu liên tục sử dụng thì chỉ sợ không được mấy lần không đợi người ta giết đến chính hần liền dẫn lửa thiêu thân, cũng may với cường độ thân thể hiện giờ, Lâm Đỉnh gắng sức cũng sử dụng được một lần.

Mộc Kỳ với Thủy Kỳ triệu ra là dễ dàng nhất nhưng cũng là loại ăn hại nhất, Mộc Kỳ triệu ra gần như không tổn thất bao nhiêu máu huyết, tính đi tính lại chỉ một thành là cùng, chân khí khoảng hai thành, tác dụng là phát ra một quang sáng màu xanh tốc độ chậm rì rì lại không có lực công kích, nếu không phải được sách linh nhắc nhở hần cũng chẳng biết cái quang sáng màu xanh đó có tác dụng gì.

Mộc chủ sinh, quang sáng do Mộc Kỳ phát ra là có tác dụng chữa thương, nâng cao sinh mệnh lực và thể lực cho người thụ thuật, Mộc Kỳ theo như kiến giải trâu bò của Lâm Đỉnh hần thì tác dụng có lẽ không lớn lắm, triệu ra chỉ tổ hao cơm tốn của, đã được hần liệt vào loại bỏ thì thương mà vương thì tội.

Mộc Kỳ gân gà thì cũng thôi đi, tốt xấu gì cũng có chút tác dụng, cái Thủy Kỳ này mới chính có thể gọi là ăn hại, nếu không phải Ngũ Hành Kỳ không thể tách rời thì hần đã lập tức mang cái cây cờ nát này đi bán rồi, triệu ra cũng mất một thành máu huyết ba thành chân khí như ai, ấy vậy mà Lâm Đỉnh hần dùng hết sức bú sữa mẹ cũng chỉ tạo ra được một ít nước cờ nửa tách trà là cùng, đừng nói là công kích hay đánh đấm gì, chỉ sợ chỉ đủ cho hần làm một ngụm ảm giọng, mà cái thứ nước do pháp thuật tạo ra này có cho tiền Lâm Đỉnh hần cũng chẳng dám uống, Thổ Kỳ với Hỏa Kỳ đã kinh khủng như vậy rồi ai biết trong cái thứ nước do Thủy Kỳ tạo ra có chứa cái gì cơ chứ, lỡ có mấy loại như Mê Thần Hợp Hoan tán, hay nghiêm trọng hơn như Hủ Thi thủy thì sao, loại trước thì hoàn hảo là đồ tốt, mình không uống thì cho người khác uống hắc hắc, cho dù có lỡ uống vào cũng chẳng sao, Lâm Đỉnh hần còn có thể mượn cơ giải độc mà kiếm gái, mà cho dù mình không dùng cũng có thể bán cho mấy tên yếu sinh lý kiếm bộn tiền ấy chứ, nhưng nếu là loại sau thì bỏ mịa, xin nhường cho người hữu duyên đi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Số Đỏ Khó Đỡ

Thổ Kỳ với Hỏa Kỳ thì hoàn hảo chỉ cần vung đại là đã biết tác dụng, còn Mộc Kỳ với Thủy Kỳ thì phiền phức hơn, hần phải đi bắt gà sống đến thử nghiệm, Mộc Kỳ sau khi sử dụng thì con gà chạy nhanh hơn, sức lực và sinh mệnh cũng tăng lên rõ ràng, đến khi cắt cổ vẫn còn giấy đánh đập, chỉ có sau khi uống nước do Thủy Kỳ thì nó chỉ ngáp vài cái rồi trờng mắt nhìn hần, Lâm Đỉnh vẫn còn ôm chút hy vọng, còn cố ý bắt vài con gà mái ném vào, ấy thế một chút phản ứng cũng không có, vốn hần cũng định tự thân thử nghiệm nhưng nghĩ đến cái vẻ Hủ Thi Thủy phía sau là anh chàng lại on ón, thôi thì đành gom lại bỏ thêm chút rượu, định bụng thấy thẳng nào ngựa mất thì cho hần ta làm chuột bạch vậy.

Vốn Lâm Đỉnh còn định gọi ra Kim Kỳ xem nó có tác dụng gì, nhưng cho dù có gắng sức đến đâu hần cũng không thể nào gọi ra Kim Kỳ được, thử cả nửa ngày trời Kim Kỳ như một tiểu cô nương thẹn thùng trốn trong phòng, lù lù bất động, nửa bước không ra, Lâm Đỉnh đành chán nản buông bỏ.

Sau khi thử xong toàn bộ Ngũ Hành Kỳ thì Lâm Đỉnh cũng lâm vào tình trạng đèn hết dầu tắt, cũng may là lần trước đánh cược thắng được 30 viên Đá càn khôn Lâm Đỉnh mới dám xa xỉ dùng thử nấy lá cờ khát máu này, chỉ là nhìn lại nửa củ Huyết nhân sâm trong tay mình Lâm Đỉnh liền cực kỳ đau lòng, có đánh chết cu cậu cũng không dám thử nữa, 2/3 gia tài của hần vì để mua cái thứ linh dược Huyết nhân sâm 1000 năm này đã một đi không trở lại, 1/3 còn lại cũng không cam lòng yêu thế, chẳng bao lâu sau liền nói đuổi nhau đội nón ra đi.

Lâm Đỉnh hần từ khi đi đến cái thế giới này vốn là một kẻ nghèo kiết xác, đột nhiên chiếm được một món tiền của phi nghĩa 30 viên đá Càn khôn, cũng có thể xem là một tên thổ tài chủ mới nổi, chỉ là hần còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác làm đại gia thì trong nháy mắt đã bị đánh hiện nguyên hình, trở lại là một tên khó rách áo òm, cảm giác từ thiên đường xuống địa ngục như vậy làm cho tên tham tài này xém tí phát điên, cũng may thẳng cha đầu đất này vẫn còn biết bên nào nặng bên nào nhẹ, nhìn đau chỉ tiêu bạo tay mua cái thứ linh dược giá trị cả gia tài này.

Huyết nhân sâm tên như ý nghĩa, chính là một loại linh dược cực kỳ trân quý có thể trong thời gian ngắn trợ giúp bổ xung khí huyết, Lâm Đỉnh cũng là nhờ vào nó mới dám phóng tay thử nghiệm Ngũ Hành Kỳ, hiệu quả phải nói là cực kỳ tốt, chỉ một miếng nhỏ cũng đã gần như có thể ngay lập tức bổ xung 1/10 máu huyết trong người hần, chẳng qua cái thứ Huyết nhân sâm xa xỉ này phải nói là siêu đắt, ngoại trừ lần đầu tiên dùng thử một miếng nhỏ thử nghiệm, từ lần thứ hai hần đã không dám xa xỉ như thế nữa, lập tức dốc sạch túi tiền mua thêm một đồng dược vật bổ huyết bình thường trộn lẫn với

Huyết nhân sâm gặm từ từ, hiệu quả tuy chậm một chút nhưng thắng ở cái giả rẻ.

Tuy có Huyết nhân sâm giúp bổ xung khí huyết nhưng liên tục sử dụng Ngũ Hành Kỳ khiến Lâm Đình không thể không sử dụng Huyết nhân sâm bổ sung khí huyết, cuối cùng sau vài lần thử nghiệm trong tay hắn cũng chỉ còn lại nửa củ Huyết nhân sâm trân quý, nửa củ này Lâm Đình cũng không dám dùng bừa, thứ này chính là đồ cứu mạng đó, Chiến tranh thí luyện sắp tới còn phải dựa vào nó mà thi triển Ngũ Hành Kỳ.

Cẩn rắng cắn lợi gọt thêm một lát mỏng dính Huyết nhân sâm nuốt vào, sắc mặt Lâm Đình trong nháy mắt liền có thêm một tia huyết sắc, lại nuốt thêm một ít nhân sâm bình thường cộng với linh chi trăm năm hắn mới từ từ đứng dậy.

Từ lúc Lâm Đình bế quan thử nghiệm Ngũ Hành Kỳ đã trôi qua ba ngày, hơi ước lượng thời gian một chút, cũng thấy đã thấy gần đến lần ước hẹn gặp mặt của cả bọn rồi, Lâm Đình nghĩ một hồi rồi lập tức đi đến quảng trường trung tâm nơi ước hẹn.

Khi đến nơi Lâm Đình lập tức nhìn thấy ba người bọn Trương Bình Phàm đều đã đứng chờ sẵn ở phía trước, cửu nhân gặp nhau hai mắt đương nhiên là đỏ bừng rồi.

Tên béo lập tức mở đầu công kích.

-Hắc hắc, Ta thật không ngờ mong Lâm Đình ngời lại vừa mềm vừa trắng như vậy à nha, cảm giác được nude trước mặt bàn dân thiên hạ thế nào? Ài ta cũng thật là phục chú mày thật đó!

Vô Danh:

-Hài! tên béo này ngời thì biết cái gì, người ta đó là hiển thân vì sự nghiệp nghệ thuật vĩ đại, khóa thân có là gì, thậm chí làm cái chuyện đó đó cũng được luôn ấy chứ!

Trương Bình Phàm:

-Ai! Quả thật là bại thần phong mỹ tục, thói đời suy đồi a!.

Lâm Đình vốn nhìn thấy hai thằng một béo một gầy kia trong lòng liền bốc hỏa, hai mắt đỏ bừng, chỉ hận không thể ngay lập tức lao lên, tay nắm chân đá, sau đó lột sạch hai con thỏ này ném vào ổ gay cho thỏa nỗi hận trong lòng.

Chỉ là “hữu tâm mà vô lực”, hai con hàng kia biết hắn có đòn sát thủ Ngũ Hành Kỳ trong người tất sẽ làm ra chuẩn bị tương ứng, dù sao người ta cũng đâu phải ngu ngu tự dưng nhảy ra cho người làm thịt.

Lâm Đình cố nén giận trong lòng nói:

-Hừ hừ, Các người được lắm, chơi ta rất thâm, thù này ông nhớ rồi đấy!

Vốn Trương Bình Phàm và Vô Danh còn định nói gì nữa nhưng Mộng Lan đã cướp lời.

-Thôi được rồi các người đừng có giỡn nữa, vào chính sự đi.

Mộng Lan vừa dứt lời thì ba người Lâm Đình cũng yên tĩnh lại, lúc này Lâm Đình mới chợt thấy ngoài bốn người mình ra còn có thêm một người nữa đứng bên cạnh Mộng Lan, khi người lạ mặt này bước ra Lâm Đình liền giật thót cả mình, xem tý thì xoay người bỏ chạy.

Không đợi Mộng Lan giới thiệu tên lạ mặt kia liền lập tức nhảy ra, nước mắt nước mũi tèm lem, thần tình bị phản, chỉ về phía Lâm Đình.

-Là người, là tên khốn kiếp nhà người, tên khốn này có hóa thành tro ta cũng nhận ra, Phàm huynh người phải làm chủ cho ta! Thằng cha này chính là kẻ lần trước ép mua ép bán, lừa gạt của ta mất 30 viên Đá căn khôn, là 30 mười viên đá Căn khôn đó hu hu!

Nghe cái giọng oang oang này Lâm Đình đứng là không tài nào quên được, lần trước ở trên Thí luyện trường chính là cái tên miệng rộng xui xẻo bị mình uy bức, lừa gạt lột sạch gia tài, vốn Lâm Đình cũng chỉ định hốt một mẻ lớn sau đó vỗ mông phui đít lặn mất tích là được, biển người mệnh mong tên kia có muốn trả thù thì cũng phải tìm được hắn thì mới được, ai ngờ không được bao lâu đã đụng phải chính chủ, đúng là cái số của hắn nó cũng thật, con bà nó đen!

-Cái này! Vị huynh đệ này có phải có gì nhầm lẫn ở đây hay không? Chúng ta trước đây hình như còn chưa có gặp qua nhau lần nào a!

Lâm Đình chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ ngu ngơ, vô si phủ nhận toàn bộ, mở miệng nói láo mà mặt không đỏ, tim không đập, chỉ tiếc là hắn gần như một lần lột sạch gia sản của người ta, cho nên không có khả năng tên miệng rộng cứ như vậy mà bỏ qua.

-Là người, ta chắc chắn trăm phần trăm là người, đừng có chối lúc đó không phải chỉ có mình ta ở đó, muốn tìm người đến đối chứng cũng dễ thôi, hôm nay người có chạy đằng trời.

Nghe tên miệng rộng và Lâm Đình dường như có vẻ quen biết nhau mà dường như còn có va chạm nữa Trương Bình Phàm liền nói.

-Khúc Bạch huynh đệ giữa người và Lâm Đình có hiểu lầm gì sao, có gì cứ nói ra để mọi người ở đây cùng giải quyết.

Vốn tâm tình Khúc Bạch đang rất kích động nghe được những lời đó cũng dần bình tĩnh, nhưng hai mắt vẫn rực lửa nhìn chăm chăm về phía Lâm Đình, bắt đầu kể lại đầu đuôi chuyện hôm đó ở Thí luyện trường, tên khốn Lâm Đình này lừa lọc, uy hiếp hấn ra sao, toàn bộ đều nói ra rõ ràng, không thêm cũng không bớt một chữ, Lâm Đình ở một bên cũng có chút xấu hổ, nhưng bảo hấn nhả ra 30 viên Đá càn khôn thì có đánh chết anh chàng cũng không chịu.

Nghe được một lúc bọn Vô Danh đều đã hiểu là chuyện gì xảy ra, lập tức trừng mắt nhìn Lâm Đình làm cho hấn ta hơi chột dạ, sau đó quay qua nói gì đó với cái tên miệng rộng Khúc Bạch kia, không biết bọn Bình Phàm nói gì mà tên Khúc Bạch đó lại đồng ý tạm thời không truy cứu chuyện lúc trước nữa, nhưng hai mắt khi nhìn về phía Lâm Đình vẫn hừng hực lửa nóng, khiến cu cậu sồn hết cả da gà.

Cũng may cuối cùng cũng không có xảy ra tình cảnh một tên miệng rộng cầm dao bầu truy sát một tên lừa đảo, Lâm Đình âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, nếu mà bây giờ bắt hấn trả lại 30 viên Đá càn khôn thì chỉ sợ có bán hấn đi cũng chả đến giá đó, với lại đá Càn khôn đều bị hấn dùng mua linh dược hết rồi còn đâu, có muốn trả cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Cơ Quan Thuật Sĩ

Sau khi được Trương Bình Phàm giới thiệu, Lâm Đình mới biết cái tên miệng rộng này chính là một cơ quan thuật sĩ.

Lâm Đình khi nghe đến đoạn này phải nói là sốc nặng, nhìn bề ngoài thì Khúc Bạch là một người gầy tong teo, quần áo thì xộc xệch, tóc tai thì cọng dài cọng ngắn, hai mắt lác liến, có nhìn thế nào cũng thấy mấy tên du thủ, du thực ăn không ngồi rồi hơn là một cơ quan thuật sĩ huyền bí.

Khúc Bạch rất nhạy cảm nắm bắt được ánh mắt khác thường của Lâm Đình liền gào lên:

-Móa! Nhìn kiểu gì thế? Thấy ông đây đập chai quá nguoi ganh ty à! Làm người cũng phải vừa phải thôi chứ, chẳng lẽ ta đây đập chai cũng là sai sao?

Lâm Đình nghe thấy thế thì xém mửa tại chỗ, nói thật là “mẹ kiếp! ông đây tự thấy da mặt mình đã đủ dày rồi, nhưng gặp phải tên cơ quan thuật sĩ này mới biết, thì ra núi cao còn có núi cao hơn, ta đây cam bái hạ phong!”

Trong lòng Lâm Đình lúc này thật chỉ muốn quai một đám vào cái bản mặt của con hàng trước mặt, chỉ là tốt xấu gì cũng đã lột cả gia tài của người ta, vuốt mặt phải nể mũi tý, thế nên anh chàng đành nhẫn nhịn, ghen khắt cả một cục, đối lòng mở miệng nói.

-Đúng! Đúng! Đúng! mẹ kiếp nguoi đẹp trai éo đỡ nổi, taợe.....ợe....

Khúc Bạch làm như không thấy biểu hiện giả dối của thằng cha kia vẫn đặc ý nói:

-Hắc! Hắc coi như nguoi biết xem hàng, được rồi ông đây đại nhân đại nghĩa, sẽ tính toán nợ nần sổ sách với nguoi sau.

Lâm Đình:

.....

Trương Bình Phàm thấy Lâm Đình và Khúc Bạch đã làm quen xong thì mới nói:

-Mộng Lan tài liệu dùng để bày trận và chế tạo cơ quan nguoi đã chuẩn bị xong chưa?

Mộng Lan:

-Yên tâm, đã đâu vào đấy cả rồi, tài liệu đều được ta niêm phong sắp xếp cẩn thận cho vào không gian trữ vật.

Nói xong Mộng Lan còn đem cái pháp khí không gian trữ vật hình hồ lô ra lắc lắc trước mặt mọi người sau đó cất lại vào nguoi, còn cất vào đâu thì còn phải nói nữa sao, đương nhiên là chỗ “đó đó” chứ còn đâu nữa.

-Ta nói Chỗ “đó đó” các nguoi chắc hiểu cả chứ hả he he!

Tác giả:

-Hài! Ta thật không ngờ đầu óc các nguoi lại đen tối như vậy, lại có loại nguoi thô bỉ nói là “hạ âm” là thể quái nào, ta thật đau lòng quá đi mà! không ngờ trên đời này lại toàn loại sống bằng nửa thân dưới, ta khinh! Tại sao có mỗi ông đây là tư tưởng trong sáng, thuần khiết thế này, ta tịch mịch a!

Độc giả:

-Ta phi! Thăng tác giả kia ông đây nói “hạ âm” thì người cho là tục tằng, móa nó chứ, thế người nói mĩa nó thăng ra là nhét ở đâu coi nào.

Tác giả:

-Ấc! Cái này....! Ài! ta đây là người thuần khiết, nói ra cũng không sao cả, nghe cho rõ đây này cái bọn không có kiến thức, hồ lô đương nhiên không thể nào cất ở “hạ âm” được, Mộng Lan thì đang mặc đạo bào, mà đạo bào thì đương nhiên làm đếch gì có túi, mà đã không có túi thì đương nhiên phải nhét vô cổ áo rồi, mà trong cổ áo đương nhiên là có chứa càn khôn, khụ khụ.... không phải giữa hai trái đào, thì cũng là hai trái bưởi thôi!

Nghe Mộng Lan nói thế Trương Bình Phàm liền gật gật đầu hỏi tiếp Khúc Bạch ở bên cạnh.

-Khúc Bạch huynh đệ, cái “Diệt thần nỏ” ta nhờ người chế tạo lần trước thế nào rồi?

Khúc Bạch nghe thế liền nghiêm túc trả lời:

-Yên tâm đi, vốn đã làm xong từ lâu rồi, hài! Cái “Diệt thần nỏ” này nói ra cũng thật xấu hổ, cây Diệt Thần Nỏ này ta cũng chỉ là chế tạo được phần thân cơ bản nhất mà thôi, còn lại toàn phải nhờ trường bối trong nhà mới có thể hoàn thành.

Nói xong hần từ trong pháp khí không gian chỗ Mộng Lan lấy ra một cái nỏ cùng ba cây tiễn đặc dụng, đưa cho bọn Lâm Đình xem xét.

Thân nỏ màu đen không biết làm bằng vật liệu nào, bên trên thân nỏ khắc đầy những họa tiết cổ quái, kết cấu bên ngoài của nó phải nói là rất đặc biệt và phức tạp, toàn thân có thể tháo rời thành từng linh kiện nhỏ hơn, lần đầu tiên nhìn qua Lâm Đình xem týt nữa là đã tưởng mình nhìn lầm, nếu như có người bảo với hắn cái nỏ này chính là một món vũ khí công nghệ cao ở thế giới của hắn, thì Lâm Đình chắc chắn sẽ không do dự một chút nào mà lập tức đồng ý, thân nỏ nhìn thì có vẻ công kênh nặng nề nhưng cầm lên thì lại khá nhẹ, cái Diệt Thần Nỏ này phải to hơn cái nỏ bình thường 3 đến 4 lần, nhất là dây nỏ liên tục lấp lánh hào quang màu vàng, kích thước chi to hơn sợi dây đàn một chút mà thôi, nếu không biết trước đây là sợi gân của một con yêu thú thì Lâm Đình cũng đã tưởng lầm đây là một sợi dây hợp kim rồi.

Ngoài ra theo lời Khúc Bạch giới thiệu, vì để tăng thêm lực sát thương đối với người tu hành cấp cao, trên thân nỏ còn được hần đặc biệt thỉnh cầu trường bối trong nhà khắc họa lên hai cái phù văn “Phá Pháp” và “Liệt Không”.

Phá Pháp tên như ý nghĩa, chính là dùng để phá hộ thể pháp lực của người tu hành.

Phù văn Liệt Không còn lại tác dụng rất đơn giản, chính là dùng để nâng cao tốc độ của mũi nỏ khi được bắn ra.

Với thực lực Phàm cảnh, còn chưa chạm vào cánh cửa cơ quan thuật của Khúc Bạch bây giờ, muốn luyện ra được vũ khí có thể uy hiếp được Sơ nhập tu giả thì quả thật là có chút miễn cưỡng, cho nên khi nghe hắn nói nhờ vả trường bối trong nhà, bọn Trương Bình Phàm cũng không cảm thấy có gì ngạc nhiên.

Cơ quan thuật sĩ phải nói là một chức nghiệp cực kỳ phức tạp, bao gồm rất nhiều lĩnh vực, như luyện khí, luyện kim, trận pháp...vv, vì vậy số lượng cơ quan thuật sĩ phải nói là cực kỳ thưa thớt, tu vi của một vị cơ quan thuật sĩ cấp đại sư bình thường đều không phải là cao, nhưng nếu có tên tu tiên giả nào tự thị tu vi cao cường, mất mũi dùi mù chọc vào một vị cơ quan thuật sĩ, vậy thì hay rồi, một vị trận pháp đại sư có là cơ quan thuật sĩ hay không thì ta không biết, nhưng một cơ quan thuật sĩ chân chính, trăm phần trăm đều là một cao thủ trận pháp, mà trận pháp chính là cái gì, trận pháp chính là thứ mượn uy lực của thiên địa để sử dụng, người mà đòi đấu với trời! Không phải muốn chết thì là gì!

Mà cho dù không cần trận pháp phòng thân đi nữa, thì cơ quan thuật sĩ cũng không phải là một đám ăn chay mà lớn, một vị cơ quan thuật sĩ muốn người chết, vậy thì đảm bảo hắn ta sẽ có cả trăm ngàn cách tiễn người lên đường mà thân không dính một hạt bụi, trận pháp cũng chỉ là nghề tay trái của đám biến thái này thôi, nghề chính kiếm cơm đương nhiên nằm ở hai chữ “Cơ Quan” rồi.

Một tên cơ quan thuật sĩ chân chính, tu vi cứ cho là nát đến không thể nát hơn đi, nhưng người ta phát tay cũng có thể chế ra vài ba trăm cái tương tự như Diệt Thần Nỏ, không cần làm gì chỉ cần ngồi một chỗ mà bóp cò là được, đảm bảo chưa kịp nhìn thấy bóng dáng đối thủ đầu người đã hồn du địa phủ rồi, cho dù có đến thêm vài chục, một trăm tên cũng không đủ cho người ta giết à, huống chi chỗ khủng bố của cơ quan thuật sĩ cũng không nằm ở tu vi, mà là nằm ở kỹ năng của họ, Diệt Thần Nỏ trong tay Trương Bình Phàm, đối với mấy tên gà mờ bọn hắn đương nhiên đại sát khí vô cùng khủng bố, nhưng trong mắt đám Cơ quan thuật sĩ chân chính lại chẳng khác sắt vụn, đồng nát là mấy.

Huống chi theo lời của một vị cơ quan thuật sĩ cấp đại sư lâu năm:

-Đánh đánh, giết giết có gì vui, bọn ta đâu có rảnh rỗi nhiều thời gian mà chơi đùa như vậy, chế ra vài con khôi lỗi chiến tranh canh cửa là được rồi, tên nào dúi mũi thì làm thịt nấu canh luôn.

Nói chung là cái đám điên này trong đầu óc ngoài hứng thú với cơ quan thuật ra thì khó có hứng thú nổi với những thứ khác, chỉ sợ cho dù người có lộ sạch một vị tuyệt sắc mỹ nữ ném đến trước mặt cái đám đầu gỗ đó chưa chắc bọn hắn sẽ nháy mắt một cái ấy chứ! Ngồi một chỗ giết người mấy tên đó còn ngại phiền phức nữa là, thế cho nên cái đám điên đó mới chế ra một loại khôi lỗi chiến đấu, thay bọn hắn giải quyết mấy tên ruồi muỗi chạy đến quấy rối, còn bọn hắn thì vui đầu nghiên cứu cơ quan thuật, dùng cách nói của Lâm Đình thì khôi lỗi chiến đấu giống như một loại robot công nghệ cao trong phim khoa học viễn tưởng ở thế giới của hắn vậy, chỉ là mục tiêu của bọn nó không phải người bình thường mà là người tu hành pháp lực cao cường có thể hủy thiên diệt địa mà thôi.

Nghe nói trong truyền thuyết, loại khôi lỗi cấp cao nhất so với người tu tiên cấp độ Pháp giới sắp rồi khôi thế giới này còn khủng khiếp hơn.

*Chú thích: “Khôi lỗi” là bọn tàu nó gọi, còn theo cách nói tiếng việt của chúng ta là “con rối” thì mới đúng, nhưng “con rối” thì cần có người điều khiển,

còn “khôi lỗi” thì có thể có hoặc không cần người điều khiển cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Diệt Thần Uy

Còn về phần Phù văn thì vốn là ẩn chứa lực lượng huyền ảo của thiên địa, tu sĩ có thể thông qua khắc họa Phù văn mà mượn đến lực lượng của thiên địa, nó vốn có rất nhiều tên gọi như, linh văn, pháp văn....vv, và đều được ứng dụng rộng rãi trong thế giới tu sĩ như trận pháp, luyện khí, luyện được...vv

Phù văn là cách gọi riêng của cơ quan thuật sĩ đối với nó, nhưng tên gọi chính thường là Linh văn thì đúng hơn.

Lâm Đình khi cầm cái nỏ này lên mà âm thầm giật mình một trận, cái khác không nói, chứ thân thể của mình mạnh mẽ như thế nào hắn biết rất rõ, cho dù không dùng đến chân khí, một tay của hắn cũng có thể nâng được phụ trọng lên đến 1000kg, hai tay hợp lại cũng phải hai, ba ngàn kg là ít, một quyền có thể đập cho hổ, báo tan xác, nếu ở thế giới của hắn thì đã thành siêu nhân quần sịp mọ nó rồi! Nếu không có dụng cụ trợ lực được lắp sẵn trên thân nỏ, chỉ đơn thuần sức mạnh bản thân Lâm Đình, chỉ sợ là không tài nào có thể lên được dây cho cái Diệt Thần Nỏ này, như thế là đủ để biết cái nỏ này khủng bố cỡ nào rồi.

Đến khi bắn thử cả bọn mới chính thức nhận thấy cái gì gọi là côi lòng băng giá, khi mũi tên được bắn ra thì cả thân nỏ như rực sáng, các họa tiết trên nỏ như sống lại, quá trình mũi nỏ bay ra hầu như không còn nhìn thấy đâu, chỉ lơ mơ thấy được một chùm sáng lướt qua, cả bọn chưa kịp phản ứng gì thì “ầm” một tiếng, cách đó 500m, 8 thân cây năm người ôm đã bị xuyên thủng, chỗ bị xuyên qua thẳng tắp, đen kịt, to bằng cổ tay người trưởng thành, nhưng đó chưa phải là tất cả, phía sau cách bốn thân cây này 100m còn có một thân cây cô thụ mười mấy người ôm không xuể thiếu một chút nữa thì bị bắn xuyên qua, tạo thành một cái lỗ sâu hun hút, uy lực so với “súng bắn tia công phá” ở thế của hắn còn khủng khiếp hơn nhiều, uy lực như thế mà bắn lên người thì thì đừng nói là thân thể huyết nhục, cho dù người làm bằng thép đặc cũng phải lung lay chỗ chỗ.

(Link: súng bắn tia công phá: http://vi.wikipedia.org/wiki/Súng_bắn_tia_công_phá)

Cả bọn chứng kiến uy lực của cây nỏ này mà âm thầm toát mồ hôi hột, cây nỏ này mà nhắm vào bất cứ ai trong bọn hắn thì chỉ có nước chết mà thôi, cũng may cái này là dành cho kẻ địch, uy lực đương nhiên là càng mạnh càng tốt, may mắn hơn nữa là khi bắn thử, Khúc Bạch kia đã đổi ba cây tên đặc chế thành một cây tên hợp kim, chứ không thì đúng là bọn hắn đúng là khóc không ra nước mắt, với uy lực cỡ đó thì một mũi tên chỉ bắn được một lần đã là may mắn lắm rồi, bắn xong mà còn muốn thu lại à? Nằm mơ đi em!

Trên ba mũi tên đặc chế đều được bôi độc được độc môn, đương nhiên nguyên liệu chính là “Phệ linh hoa” lần trước của Lâm Đình hắn rồi, ngoài ra mũi nỏ còn được Khúc Bạch đặc biệt thiết kế, chỉ cần đâm vào cơ thể địch nhân thì đầu mũi tên sẽ nổ tung, cứ cho là thân thể người trâu bò nỏ không chết được thì còn có món sau, mũi nỏ sẽ vỡ ra thành vô số mảnh nhỏ như cây kim, sợi tóc đâm sâu vào huyết nhục, nội tạng, có muốn bức ra cũng không được, mà cho dù người có ngoan cố không chết thì cũng phải ném cái tư vị “vạn tiền phá thể” cái đã, sau đó mới bị độc được bôi trên mũi nỏ “giải thoát”, mà cho dù không thể đâm vào cơ thể mà chỉ sượt qua thôi thì hắc hắc....!

Nếu có tên Sơ nhập tu giả nào mất mũi đuôi mù, sợ ý đề cây nỏ này ngắm nghĩa nhớ thương, cho dù không chết kết cục chỉ sợ cũng không tốt hơn là mấy.

Lâm Đình nhìn cái thứ hung khí này mà da lông, tóc gáy cứ dựng đứng hết lên, lại nhìn cái thằng cha du côn Khúc Bạch, một bộ dạng vô hại, miệng mồm bô bô bên cạnh mà hắn lại lạnh hết cả người, cứ nghĩ đến mình đã từng lừa gạt, lột sạch gia tài của thằng cha âm hiểm giết người không thấy máu bên cạnh là Lâm Đình lại muốn khóc.

Lâm Đình gao thét trong lòng:

-Ta fuc số ông đem nó cũng chó má quá đi chứ, lột sạch tài sản của ai không lột, lại đi đắc tội với cái tên biến thái này, hú hú thế này chẳng phải đợi đến khi tên kia nhớ lại thù cũ, nổi điên lên tính sổ với ta, chỉ cần tùy tiện móc trên người ra một món đồ chơi gì đó, nhắm về phía ông đây bốp cò cái “kịch” một phát.....

Lâm Đình vừa mới nghĩ đến đây thì mặt mày đã tái xanh, tái mét, chỉ hận trên người không thể mọc thêm vài cái giò nữa mà tránh cho xa thằng cha ôn thần Khúc Bạch này, chưa bao giờ Lâm Đình lại cảm thấy hối hận như vậy, cũng may bây giờ đang là đồng bọn còn có cơ hội cho Lâm Đình hắn sửa chữa lỗi lầm, nếu mà lỡ sửa chữa không được thì đành tìm cơ hội âm chết hắn ta chứ sao nữa.

Bởi vì giới hạn tài liệu, Khúc Bạch dù dốc hết sức cũng chỉ có chế ra ba mũi tên này mà thôi, cho nên vũ khí này được cả bọn xếp vào vũ khí cấp chiến lược, không đến vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể lấy ra.

Sau khi xem xét xong “Diệt thần nỏ”, Mộng Lan liền lấy ra một cái la bàn hình thù kì quái, nhìn qua thì có vẻ giống một cái la bàn phong thủy, nhưng trên đó lại không có ba cái hình vẽ âm dương bát quái, cần khôn gì đó làm cho người ta hoa mắt chóng mặt, mà trên mặt rất đơn giản chỉ có bốn kí tự đồng, tây, nam, bắc, trên la bàn cũng không có cái kim nào, không đợi cả bọn hỏi Mộng Lan đã trả lời trước.

-Không cần phải hỏi, ta sẽ nói cho các ngươi biết, đây là Cửu Diệu la bàn, tính ra cũng là một món pháp khí cấp thấp, chỉ là hiệu quả của nó rất đặc thù.

Chưa đợi cho mọi người hỏi gì Mộng Lan đã tiếp tục nói:

-Còn nhớ mấy viên Cẩm ứng châu ta đưa cho các người lúc trước không, tác dụng của chúng là kết nối với Cửu Diệu la bàn này, chỉ cần trong người các người còn cầm cẩm ứng châu ta có thể biết được vị trí, tình trạng sơ bộ của các người, người dùng cẩm ứng châu cũng sẽ có một loại cảm ứng vì diệu lẫn nhau, khoảng cách càng gần cảm ứng càng rõ ràng, cách dùng thì rất đơn giản khi nào cần cẩm ứng chỉ cần truyền chân khí vào trong hạt châu là được, nếu có ai trong chúng ta vì một nguyên nhân gì đó mà thất lạc thì cũng có thể dựa theo cảm ứng châu mà hội họp, cho dù có người bất hạnh ngã xuống, ta cũng có thể thông qua Cửu Diệu la bàn này mà biết được, ít nhất đến nhất xác cho các người không thành vấn đề.

Lâm Đình nghe thế mà ghen một cục mắng thầm trong lòng:

-Móa có người mới ngã xuống ấy, ông đây thân mạng kì công, trong người lại có Ngũ Hành Kỳ hộ thể, chỉ cần không xui xẻo gặp phải Sơ nhập tu giả hoặc một đám Phàm cảnh tăng chín thì muốn chết cũng khó à nha.

Mộng Lan không để cho mọi người hỏi lại tiếp tục nói:

-Ngoài công dụng cẩm ứng ra, Cửu Diệu la bàn còn có một ít công năng đặc thù khác rất hữu ích, đến lúc đó các người sẽ biết ha ha!

Đợi cho Mộng Lan hoàn toàn nói xong Trương Bình Phàm liền đứng ra.

-Được rồi, chuẩn bị coi như tạm ổn, bây giờ chỉ còn người nữa thôi đó Lâm Đình, dường như mấy ngày không gặp người đã nhận được cơ duyên nào đó phải không?

Vừa nghe thẳng mặt kia nói thế mặt mày Lâm Đình liền hồng hào rạng rỡ, dương dương tự đắc đứng ra.

-Ha ha, nào có! Nào có, một chút cơ duyên mà thôi, lỡ tay nhặt được mấy cái cờ nát mà thôi, không có gì đáng nói, không có gì đáng nói!

Nhìn mặt con hàng này cần bao nhiêu đáng ghét thì có bấy nhiêu, khiến cả bọn đều có xung động chỉ hận không thể xông lên, chà đạp cái bản mặt tiểu nhân đắc chí kia một hồi.

-Hài! Cũng chỉ là may mắn nhặt được một món dị bảo, uy lực tạm tạm, miễn cưỡng đập chết Sơ nhập tu giả mà thôi!

Nhìn bản mặt thẳng kia rõ ràng là đắc ý phồng mũi, ấy thế mà còn lại một dạng thiếu đạo đức, chỉ muốn chọc cho người khác điên lên, bọn Trương Bình Phàm chỉ hận không thể xông lên tẩm quất hội đồng thẳng cha này, sau đó cướp sạch bảo bối trên người hắn ta, phải nói là cái bản mặt thẳng cha Lâm Đình này cũng quá dễ tiện đi mà.

Cách tốt nhất để đối phó với mấy thẳng tiện nhân thích khoe khoang chính là không để ý đến hắn ta, cả bọn quyết định âm thầm quay mặt làm ngo, khiến cho con hàng này không có đất để mà khoe khoang, làm cho Lâm Đình vốn đang hứng chí bùng bùng, định lên mặt dạy đời không có chỗ mà phát tiết, ghen khuất cả một cục trong lòng.

-Đậu xanh rau má, tại sao? tại sao các người lại có thể như thế, tại sao không hỏi nữa đi để ông đây có dịp biểu diễn cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Quy Tắc

Cả bọn liền quay qua thương lượng ngày tham gia Chiến tranh thí luyện, cuối cùng ấn định chính là hai hôm nữa để mọi người chuẩn bị chút đồ cá nhân và giải quyết chuyện riêng, sau đó chính là giải tán ai về nhà nấy, ai luyện công thì luyện công, ai củng cố thì củng cố, ai tán gái thì tán gái.

Lâm Đình cũng không ngoại lệ, hắn quyết định trở về phòng của mình tiếp tục cầm đầu nghiên cứu Ngũ Hành kỳ, ít ra cũng phải trong chiến đấu tạo ra tác dụng mấu chốt, đừng để người ta một đao chém rớt đầu rồi mới lấy được mấy cây cờ nát này ra.

Hai ngày thời gian trong chớp mắt là đã trôi qua, không cần nói gì nhiều, Lâm Đình liền cùng bọn Trương Bình Phàm đi đến truyền tông môn chạy tới nơi tổ chức thí luyện.

Mặt mày bọn Trương Bình Phàm ai nấy cũng nặng nề trầm trọng, ngay cả Lâm Đình hắn bản thân cũng cảm thấy hơi chút áp lực và căng thẳng, đúng là thứ không biết mới là thứ đáng sợ nhất.

Khi đi đến truyền tông trận, cả bọn mỗi người đều được phát cho một cái thẻ bài bằng cái bàn tay em bé nhưng mỏng hơn nhiều, ở mặt trước chính là số hiệu, mặt sau chính là hai chữ “Đại Việt” bên trên cùng hình một ngọn núi phía dưới, nhiệm vụ của mỗi người chính là gom đủ ít nhất 10 cái thẻ bài của bên đối địch, chính là Hán quốc, không cần biết người làm cách nào, gom đủ 10 cái thẻ bài chính là có đủ tư cách chạy trời chết, sau khi gom đủ 10 cái lệnh bài thì người muốn làm gì thì làm, muốn trốn, muốn đánh, muốn giết, muốn hấp hiếp gì tùy người, nhưng nếu không gom đủ 10 cái lệnh bài mà muốn chạy ra vậy thì hắc hắc không dễ nói chuyện rồi.

Đương nhiên gom đủ 10 cái lệnh bài chỉ là yêu cầu cơ bản nhất mà thôi, kẻ không đạt được yêu cầu này sẽ bị đào thải, mà ở cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này bị đào thải kết cục êm ái nhất cũng chỉ có một chữ “chết” mà thôi, nếu ngoan cố không chịu chết?

Cũng được thôi!

Chỉ là có đôi khi, “sống còn không bằng chết”.

Nhưng thế giới này cũng rất công bằng, có nỗ lực đương nhiên sẽ có hồi báo, đạt được 10 thẻ bài sẽ có quyền sinh tồn cơ bản nhất, vậy nếu đạt được càng nhiều thẻ bài hơn thì sao?

Câu trả lời chính là nếu ngươi có bản lĩnh vậy thì giành lấy đủ 100, 1000, một vạn cái đi.

Cướp được 100 cái lệnh bài sẽ được ban thưởng một viên "Chuyển cơ đan" có tác dụng tăng cường thể chất, cải tạo thân thể thích hợp với việc tu hành hơn, và quan trọng nhất là "Chuyển cơ đan" còn có thể trợ giúp tu sĩ Phàm cảnh đột phá thành Sơ nhập tu giả.

Cướp đủ 1000 cái vậy thì sẽ có cơ hội được một lần tiến vào "hóa tiên tri" tiếp nhận tẩy lễ.

Chuyển cơ đan có thể giúp cho một tu sĩ phàm cảnh đột phá lên Sơ nhập tu giả, nhưng tác dụng cũng chỉ đến đó mà thôi, trợ giúp cho tu hành sau này cũng không lớn, nhưng Hóa tiên tri tẩy lễ lại khác, không những có thể giúp cho người tu hành đột phá, mà những vật chất thần bí ẩn chứa bên trong nước của Hóa tiên tri, nếu được hấp thu luyện hóa vào trong cơ thể liền có thể trợ giúp người tu hành cảm nhận đại đạo rõ ràng hơn.

Mục đích của đa số người tu hành không phải cuối cùng là thành tiên thành thần sao, mà muốn thành tiên thành thần thì trước tiên phải cảm ứng được đại đạo, sao đó cứ theo đó mà tu hành không thành công cũng thành nhân, giống như người muốn đi đến nơi nào đó thì trước tiên phải biết đường cái đã, nếu không biết đường, không xác định được vị trí thì đến tét công gỗ cũng chẳng tới nơi nữa là.

Nhưng đại đạo hư vô mờ mịt dễ cảm ứng vậy sao?

Tự cổ chí kim có biết bao thiên tài tuyệt thế, khoáng cổ tuyệt kim, nhưng có thể thành đạo lại có mấy ai.

Đạo hư vô, mờ mịt, sờ không thấy, nhìn không được, nói không ra, đối với đa số người tu hành mà nói gần như là một thứ hư vô, mờ mịt khó mà cảm nhận được, nhưng Hóa tiên tri lại có thể làm cho họ có cơ hội cảm nhận đại đạo, có nghĩa là có thể đi xa hơn trên con đường tu hành, càng gần với tiên, thần hơn một chút.

Điều đó đã đủ để nói lên sự trân quý cực độ của Hóa tiên tri này.

Còn nếu cướp đủ vạn cái thì sao? Cái đó thì phải đợi người cướp đủ đã rồi hẵng nói tiếp.

Những điều kiện ở trên nghe thì rất hấp dẫn, chỉ là có một điều cơ bản nữa mà khối người thường hay quên mất, là người còn phải sống mà mang mấy cái lệnh bài trở về đổi thưởng, nếu không thì cũng chẳng sao, sẽ có người rất hân hạnh được mang giúp người mà.

Ngoài lệnh bài ra mỗi người đều nhận được một bộ giáp mỏng, một thanh chiến đao hoặc vũ khí tự chọn, và một phần đan dược quý báu của núi Thông Thiên phát riêng cho đệ tử, 10 hạt Tăng Nguyên Đan, tên như ý nghĩa có thể bồi bổ nguyên khí, đề thăng tu vi, khi bị thương nuốt vào có thể nhanh chóng hồi phục thương thế, nói chung là chỉ có những người chủ động tham gia Chiến tranh thí luyện mới có chút tiện nghi này, những kẻ không tự giác vậy thì xin lỗi nhin đi! Đan dược không dành cho kẻ nhát gan!

Nói chung Tăng Nguyên Đan này cũng là một cái bất ngờ nho nhỏ, cho dù là Trương Bình Phàm cũng không hề biết trước lợi ích của việc chủ động xin đi giết địch này.

Cả bọn cùng nhau bước đến truyền tống trận pháp, thủ vệ bên cạnh trận pháp cũng không nói gì nhiều, nhìn qua lệnh bài của bọn hắn khẽ gật đầu rồi dịch ra cho bọn hắn bước vào.

Cả quá trình vô cùng thuận lợi, không có chút rắc rối nào, sau bọn Lâm Đỉnh cũng có vô số nhóm nhỏ như vậy bước vào truyền tống trận pháp.

Lần truyền tống này phải nói là ruột gan phèo phở gì bọn Lâm Đỉnh đều muốn phun ra hết, nhưng không đợi bọn hắn chạy ra, trận pháp dịch chuyển chỉ hơi dừng lại một chút, lại tiếp tục khởi động đưa bọn hắn đến nơi khác, cứ tiếp tục như vậy khoảng 4 lần, cuối cùng trận pháp cũng dừng lại, đến khi nó hoàn toàn dừng lại, tên nào tên nấy đều mặt mày tái xanh tái mét, thậm chí muốn đứng cũng không nổi, nhin không được mà phun hết những gì trong bụng mình ra.

Thủ vệ trông coi trận pháp dịch chuyển cũng không nói gì, chỉ để cho bọn Lâm Đỉnh mười lăm phút thích ứng, rồi mới đánh ra một pháp thuật tị trần, dọn sạch đồng hỗn độn trên đài dịch chuyển.

-Được rồi! Xuống hết đi cho ta!

Nghe được thủ vệ thúc dục, năm người bọn Lâm Đỉnh mặt mày tuy vẫn còn xanh mét nhưng cũng ráng lết ra khỏi đài dịch chuyển, nhường chỗ cho người khác đến sau.

Đài dịch chuyển lần này được xây giữa trung tâm một tòa cứ điểm tạm thời, xung quanh đều có trọng binh canh gác nghiêm ngặt, bốn phía cách trung tâm

đài truyền tổng bán kính khoảng 200m là một khoảng trống lơ lửng hoặc, đến một cộng cỏ cũng không mọc nổi, trên mặt đất khắc chi chít những phù vân huyền ảo, tối nghĩa thì thoảng lại khê nhấp nháy như những con độc xà vậy, mới nhìn thôi mà bọn Lâm Đĩnh da gà đã nổi hết cả lên rồi chứ đừng nói là bước vào, cũng còn may là còn có một lối ra vào vừa đủ cho mọi người nổi đuôi nhau đi ra.

Nhưng đừng vì vậy mà tưởng là nơi này phòng thủ lỏng lẻo, không nói đến quân đội người tu tiên bao bọc bên ngoài khu vực này làm thành một bức tường, dải đất trụ lồi xung quanh đài truyền tổng đã chính là một loại "Cấm vực" cường đại, nội bất xuất ngoại bất nhập, người bên trong không được phép bước chân ra ngoài, người bên ngoài cũng đừng hòng bước vào bên trong nửa bước, kẻ nào vi phạm cấm lệnh, không cần thủ vệ ra tay đã bị những phù vân, cấm chế bên ngoài giết chết rồi, đương nhiên cái này sẽ có một số ngoại lệ, tựa như bọn Lâm Đĩnh vậy.

Với phòng thủ cỡ đó đừng nói là mấy con tôm tép nhỏ nhỏ, cho dù có là cao thủ tuyệt đỉnh đến nơi này cũng đừng mong lấy được chỗ tốt nào, chúng ta đánh không lại người, nhưng chúng ta muốn tự hủy, người ngăn được sao? còn muốn dùng chiến thuật biến người công phá?

Đó chẳng khác gì người si nói mộng, nơi đây là nơi trung chuyển quân của nước Đại Việt, không chỉ có núi Thông Thiên bọn hắc hán mà còn có vô số môn phái và gia tộc tu luyện lớn nhỏ, nếu muốn đánh chiếm nơi đây mà không phá được đài dịch chuyển, thì chẳng khác nào đối địch với toàn Đại Việt quốc là mấy.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Kim Lục (1)

Nói thật là khi đi ra khỏi phạm vi đài dịch chuyển bọn Lâm Đĩnh mới cảm thấy thật là kinh khủng, người!

Nhìn đâu cũng thấy toàn người là người, bốn phương tám hướng đều là đầu người lấp ló, trong tầm mắt của bọn hắc hán là một biển người, chưa tính trên đầu còn có chi chít đèn quang xẹt qua xẹt lại, ước lượng sơ sơ cũng có khoảng cả triệu người là ít, mà làm cho Lâm Đĩnh không thể tưởng tượng được là đây chỉ là một cứ điểm nhỏ nhỏ trong vô số cứ điểm của Đại Việt quốc mà thôi, ở thế giới quê nhà của hắc hán, đừng nói trăm cảnh cả triệu người tụ tập thế này, mà một hai trăm ngàn người đã rất khủng khiếp rồi, không ngờ tùy tiện một tòa quân doanh tạm thời cũng đã vượt xa số lượng quân đội của một nước ở quê nhà của hắc hán.

Ngay khi bọn Lâm Đĩnh còn đang ngơ ngẩn thì đột ngột có một giọng nói từ trên đầu vọng đến.

-Này! Các người có phải là người của núi Thông Thiên không? Nếu là người của núi Thông Thiên thì mau qua đây đi!

Cả bọn đang bị trấn trụ trước toàn cảnh trước mắt liền giật mình tỉnh lại, Trương Bình Phàm chính là kẻ tỉnh lại nhanh nhất, dù sao tốt xấu gì người ta cũng là tu tiên giả Phàm cảnh tầng chín, tố chất cũng phải có một chút.

Cả đám ngựa cổ lên trời thì nhìn thấy người đang gọi đám bọn hắc hán chính là một người tu tiên trẻ tuổi, mày kiếm, mũi cao, khuôn mặt thanh tú, phối hợp với ánh mắt lạnh lùng, tạo nên một loại khí chất lôi cuốn người khác phái, nói theo cách nói của người bình thường chính là tướng "sát gái", còn theo theo cách nói của Lâm Đĩnh hắc hán thì chính là một thằng cha siêu cấp mặt trắng, chỉ là tất cả điều đó đều không quan trọng.

Điều làm cho Lâm Đĩnh cực kỳ đổ kỵ, chính là là thằng khốn đang kia đang lơ lửng giữa không trung! Mà điều đó có ý nghĩa gì? Điều đó có ý nghĩa thằng mặt trắng trước mắt kia có thực lực chí ít cũng là Sơ nhập tu tiên giả, Lâm Đĩnh oán hận nghĩ thầm trong lòng.

-Hú hú! Thiên địa bắt con mợ nó công, tại sao có chứ? tại sao ông đây đập chai, khoai to thế này mà đi đâu cũng đụng mấy tên mặt trắng, đã đập chai lại còn tu vi cao cường hơn ông đây là thế nào? Ta hận, ta hận a.....!

Trương Bình Phàm thoáng thấy tu vi của người mới đến thì trong lòng thầm giật mình, nhưng ngoài mặt lại nhanh chóng làm ra động tác.

-Vâng! Kính chào tiền bối, bọn vãn bối chính là tu luyện giả của núi Thông Thiên đến đây để tham gia Chiến tranh thí luyện.

Tên tu luyện giả kia nghe thế thì khê gật đầu, bước đi từng bước trên không trung xuống mặt đất như có một cái bậc thang vô hình đến trước mặt bọn Lâm Đĩnh rồi nói.

-Ừm! Vậy là đúng rồi, được rồi! tất cả các người đều đi theo ta đến nơi tập trung đi, ta tạm thời chính là người quản lý của các người ở nơi này, các người có thể gọi ta là "Tiếp dẫn sứ", đi đến nơi đóng quân của chúng ta sẽ có người giảng thuật tiếp những điều cần chú ý cho các người.

Cả bọn nghe thế hai mặt nhìn nhau, nhưng không để bọn Lâm Đĩnh nói gì, người tu tiên trẻ tuổi kia liền dẫn đầu đi trước, khiến cả bọn đành phải nuốt lại những thắc mắc trong lòng lèo đèo theo sau hắc hán.

Đi khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ cả bọn liền đi đến trước một ngôi lầu nhỏ bình thường, trong vô số ngôi lầu ở cái cứ điểm tạm thời này, khác nhau chỉ là trước cửa lầu có hình một ngọn núi, bên ngoài cắm một thanh cờ có hai chữ "Thông Thiên" mà thôi.

Nhìn cái lầu bé tí tẹo chỉ sợ còn không chứa nổi tên mập Trương Bình Phàm vào trong, Lâm Đĩnh liền nghĩ "không lẽ thằng cha Tiếp dẫn sứ định nhét cả

bọn vào trong cái lều bé tẹo này sao?”

Cái tên trẻ tuổi Tiếp dẫn sứ kia cũng không để ý bọn hắn nghĩ gì, liền vén màn lều ra đi thẳng vào trong, tiếp đó bọn Trương Bình Phàm cũng không hề do dự gì nối đuôi nhau đi vào, Lâm Đỉnh thấy thế liền trở cả mặt ra, cái lều kia rõ ràng là bé tí xíu, cùng lắm là nhét được 2, 3 người vào là đảm bảo chật cứng, ấy vậy mà cả năm người chui vào trong đó cũng chả thấy có chút động tĩnh nào bảo sao hắn không cảm thấy quái quái cơ chứ!

Nhưng kì quái thì kì quái, cứ chui vào không phải là biết tất cả hay sao?

Mang theo tâm tình kì cục, quái dị, Lâm Đỉnh liền vén cửa lều vào trong, vừa đi vào Lâm Đỉnh liền há hốc cả mồm ra, cảnh tượng trước mắt nào phải cái lều nào chứ, rõ ràng là một không gian cực lớn, đừng nói là năm, sáu người bọn hắn, cho dù có nhét vài cái sân bóng vào cũng còn rộng rãi chán. (Các người cứ tưởng tượng là nó giống cái lều trong phim harry pot từ ấy, chỉ là phong cách châu á thôi.)

Không thể tin được cảnh tượng trước mắt mình Lâm Đỉnh liền nhìn lại phía sau, vẫn là một cửa ra bình thường, Lâm Đỉnh liền tò mò sờ thử cái đầu ra ngoài, bên ngoài rõ ràng vẫn là cái lều nhỏ đó, nhưng khi rút đầu lại chính là một không gian rộng lớn trướng bông liên miên, người qua người lại rất náo nhiệt.

Vẫn còn đang lơ mơ, lơ mơ thì đột nhiên có một bàn tay không biết từ đâu đến đập cái “bộp” vào vai hắn, khiến cu cậu giật nảy cả mình, xem tí nữa thì teo cả thẳng nhỏ, quay lại nhìn thì chính là tên béo Trương Bình Phàm kia.

-Đi thôi, đứng lơ ngơ ở đây làm gì, đừng để Tiếp dẫn sứ đợi lâu.

Vốn đang định hỏi han Trương Bình Phàm, nhưng nghe hắn nói thế thì Lâm Đỉnh đành thu lại tâm tư hiếu kì của mình đi theo Trương Bình Phàm đến nơi tập trung của cả bọn.

Tiếp dẫn sứ chỉ đưa bọn Lâm Đỉnh đến một gian trướng bông đủ cho mười người ở có dư, không nói câu nào liền rời đi.

Chưa được bao lâu sau liền có một người tu tiên tuổi cỡ ba lăm, lưng đeo một thanh đại đao, ước lượng sơ sơ cũng phải 1000kg là ít, thân thể cực kỳ lực lưỡng, cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn tràn ngập sức mạnh, mái tóc dài đến vai bị tùy ý cột thành một cái đuôi gà kì dị, khuôn mặt góc cạnh, râu ria xồm xoàm che kín gần nửa khuôn mặt, trong đôi mắt to như bảo thạch đỏ, dường như bất kỳ lúc nào nào cũng có một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, trên người người tu tiên đó chỉ khoác một kiện giáp da đơn giản, tạo cho người khác cảm giác hắn ta là một người tính tình hào sảng, phóng khoáng, tràn đầy khí tức dương cương.

Nói thật là Lâm Đỉnh cũng tự biết tính cách của bản thân chẳng phải là loại tốt đẹp gì, có thể nói là nhìn tên nào ưu việt hơn mình là lại thấy trong lòng khó chịu chướng mắt, không đành lòng, ngáng chân đối phương đã là tốt lắm rồi chứ đừng nói tới hảo cảm, thân thiết gì, nhưng khi nhìn thấy vị mãnh nam, tu vi cao cường này Lâm Đỉnh liền cảm thấy đối phương vô cùng hợp nhãn.

-Ha ha! Các người chính là mấy người núi Thông Thiên mới đến đây có phải không?

Trương Bình Phàm liền đứng ra trả lời.

-Vâng! Chính là mấy người bọn vãn bối!

Người tu tiên kia nghe thế thì nói:

-Ha ha! Được rồi không cần phải ăn nói khép nép như thế, ta họ Kim tên Lực, mấy đứa có thể gọi ta là Kim Lực đại ca, hay Kim đại ca cũng được!

Trương Bình Phàm nghe thế thì cười lên rồi nói:

-Vậy, bọn vãn bối không khách khí nữa, đành trèo cao gọi một tiếng Kim đại ca vậy, có gì xin Kim đại ca giúp đỡ nhiều hơn.

Kim Lực nghe được thì liền khẽ mỉm cười gật đầu và nói.

-Được rồi, được rồi! đều ngồi xuống cả đi, mấy đứa không nói ta cũng sẽ nói cho mấy đứa biết tình cảnh ở đây, cho mấy đứa làm quen một chút.

Trương Bình Phàm:

-Vậy thì đành làm phiền Kim đại ca rồi, tiểu đệ xin mạo muội giới thiệu một chút về mấy người huynh đệ ở đây vậy.

Kim Lực:

-Ha ha, có gì mà mạo với chả muội, nếu đã gọi ta một tiếng đại ca thì cứ thoải mái một chút, tính cách ta rất thẳng thắn, chứ không phải như mấy lão già cổ hủ thích câu nệ tiểu tiết đâu mà!

Trương Bình Phàm:

-Được! Vậy tiểu đệ cũng không khách khí nữa, xin giới thiệu với Kim đại ca, tiểu đệ họ Trương tên Bình Phàm, nếu Kim đại ca không chê có thể gọi một tiếng Trương mập.

Kim Lực:

-Sặc! Nhìn chú mày tròn vo thế kia ngoại hiệu đúng là không sai à nha, vậy ta đành gọi chú mày là Trương béo vậy.

Trương Bình Phàm nghe thế thì có vẻ hài lòng tiếp tục giới thiệu:

-Đây là mấy người anh em của tiểu đệ, thằng cha du côn này là Khúc Bạch, một tên cơ quan thuật sĩ ăn hại, nói chung là một cái bị thịt, thùng com chính hiệu, Kim đại ca cứ gọi hắn là “Khí ồm” là được.

Khúc Bạch:

-Móa thằng mập kia, ông đây là cơ quan thuật sĩ chính tông, chính cống, dưới thông âm ty trên tường địa lý, trong miệng ngời lại thành bị thịt, thùng com là thế mịa nào, bồi bác anh em vừa thôi chứ, ông đây muốn quyết đấu với ngời!

Trương Bình Phàm mắt đét, tai ngơ, tự động bỏ qua tên du côn Khúc Bạch đang nhảy chơi chơi phản đối ở một bên, tiếp tục giới thiệu.

-Thằng cha ngậm mặt ăn tiền này chính là Vô Danh, đừng nhìn hắn ta mặt mày ngu ngu, làm lý ít nói mà tướng lắm, thằng này chính là một tên chuyên chơi ám chiêu, âm hiểm, giả dối, lật thù tôi hoa, xấu xa, độc ác, mò cua, móc lốp, nói chung là thập ác bát xá, lục thân bất nhận, từ đầu đến cuối chính là một tên nguy quân tử chính hiệu.....vv, mợ nó “phì, phì một quá” nói chung Kim đại ca chỉ cần biết thằng cha này là một tên khôn nạn trong đám khôn kiếp, khôn kiếp trong đám khôn nạn là được rồi!

Nói chung là mập mập một lòng oán khí, tận lực đim hàng Vô Danh, ai bảo hắn ta dành gái với anh béo nhà ta cơ chứ.

Ấy thế mà Vô Danh nghe thế vẫn không có vẻ gì là tức giận, vô cùng trầm ổn, tùm tùm cười nói:

-Ha ha quá khen, quá khen, ngại quá ưu điều của ta đều bị ngời vạch trần hết rồi, ngại quá, ngại quá đi mà!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Kim Lực (2)

Kim Lực tươi cười ở một bên nghe Trương Bình Phàm giới thiệu.

Trương Bình Phàm:

-Thằng cha có bộ mặt dâm tiện này chính là Lâm Đĩnh một tên..... ừm! nói thế nào nhỉ chính là một tên khôn bệnh hoạn, mắc chứng cuồng râm sinh hoang tưởng, thích tự ngược và bạo râm, Kim đại ca nếu khi nào thấy tâm trạng không tốt, hay thân thể không khỏe, có thể mang hắn ta ra làm bìa tập luyện quyền cước, đảm bảo thuốc đến bệnh trừ, tiêu tan phiền muộn.

Lâm Đĩnh nghe thế thì tức xì khói nhảy lên chỉ thẳng mặt thằng mập kia mà mắng.

-Móa nó thằng mập chó má kia, có ngời mới thích tự ngược ấy, đừng bảo ta không biết ngời mới là tên khôn biến thái yêu thích khổ râm, không phải roi da, sập nền thì không chịu được, Kim đại ca đừng nghe tên này nói bậy bạ, Lâm Đĩnh ta là một người thành thật, anh đừng tiêu sái, phong lưu lỗi lạc, người thấy người yêu, hoa thấy hoa yêu, là đồng bọn đáng tin tưởng nhất đó!

Dường như cảm thấy mình tuyên truyền còn hơi thiếu hỏa hầu, Lâm Đĩnh liền cắn răng vỗ ngực bôm bốp, tiếp tục phun nước bọt.

-Kim Đại ca cứ yên tâm tin tưởng vào tiểu đệ, việc nguy hiểm như gian khổ như móc lốp, chém lén, thu thập tài bảo, chính là việc Lâm Đĩnh đệ đây thành thạo nhất, gặp nguy không sờn, gặp khó không lùi chính là bản tính cao đẹp của tiểu đệ đó!

Cả bọn nhìn tên khôn vô si, da mặt cực dày, không chút ngại ngùng, tự biện, tự diễn, tăng bốc bản thân mình lên mây xanh mà trố hết cả mắt ra, mọi người chỉ hận không thể một cước đạp lên cái bản mặt tiện nhân của thằng cha kia, sau đó vừa day lại vừa chà, rồi lại vừa chà vừa day, cái cảm giác đó có lẽ sáng khoái khó nói nên lời à nha.

Kim đại ca nhìn thằng cha Lâm Đĩnh này thì thấy rất thú vị cười híp mắt lại nói:

-Được! Khó có thể kiếm được một người anh dũng, thành thật, tài ba lỗi lạc như Lâm Đĩnh huynh đệ đây, nếu vậy thì ta sẽ lập tức xin lên trên, cho huynh đệ ngời vào nhóm tinh nhuệ, xung phong lên tiền tuyến đi trước giết địch lập công, đảm bảo tiền đồ một mảnh quan minh rộng rãi.

Lâm Đĩnh nghe thấy thế thì tái cả mặt, xém tý xém mợ nó ra quần, nói giỡn gì vậy, với chút thực lực của hắn mà lên tiền tuyến không phải muốn chết thì là gì.

Thế là anh chàng bất chấp phong độ, thể diện gì nữa, lập tức khóc rống cả lên năn nỉ.

-Hú hù, ối, ối, đừng mà! Kim đại ca, Kim đại gia tha cho tiểu đệ đi mà, dưới đệ còn con nhỏ còn thơ, trên có mẹ già 80 , giữa thì còn có mỹ nhân như ngọc, ngày ngày chờ tiểu đệ trở về ban mưa móc.

-Với chút tu vi của tiểu đệ lên tiền tuyến chẳng phải là như bánh bao ném chó, một đi không trở lại sao! Kim đại ca ngời giờ cao đánh khẽ, tha cho một nhà già trẻ lớn bé tiểu đệ đi mà hú hù!

Nhìn khuôn mặt bi ối của thằng cha Lâm Đình từ đỏ biến xanh, từ xanh biến xám, nước mắt, nước mũi tung bay chỉ trong nháy mắt, kẻ không biết nội tình mà mềm lòng tin vào mấy lời tà ma này, đảm bảo kiểu gì cũng trúng chiêu.

Kim Lực nhìn thằng cha trước mặt trở mặt còn nhanh hơn lật sách, đúng là bản lĩnh hơn người khó kiếm được kẻ thứ hai mà thâm cảm khái: “nhân tài, nhân tài ả nha!”

Nhưng cảm khái thì cảm khái, Kim Lực cũng là kẻ già đời thành tinh, bản lĩnh khác không có chứ định lực cũng coi như có vài phần hỏa hầu, mặc cho Lâm Đình nói khô cả cổ, cái lưỡi như muốn rút gân Kim Lực vẫn lù lù bất động.

Cho đến khi mặt mày Lâm Đình đã thực sự tái xanh tái mét, Kim Lực mới bật cười nói.

-Ha ha, không cần khẩn trương thế, ta chỉ giỡn chút thôi mà, giỡn chút thôi mà! Muốn lên tiền tuyến đánh trận đầu tu vi ít nhất cũng phải là Sơ nhập tu giả mới được, tu vi huynh đệ ngươi cao cường hiếm thấy, nhưng có lẽ còn thiếu một chút!

Nghe thế Lâm Đình liền dờ cả người ra, nhìn thằng cha Kim Lực phía trước với một ánh mắt u oán khó nói nên lời, khiến cho Kim Lực dù công lực cao cường, cũng không nhận được phải rừng mình từng đợt.

Cả bọn Trương Bình Phàm chứng kiến cảnh đó mà trong lòng cảm thấy sáng khoái khó nói nên lời, đúng là nhìn cảnh mấy thằng tiểu nhân đê tiện, chịu thiệt cũng là một loại hưởng thụ tâm linh à.

Cuối cùng chính là Mộng Lan được Trương Bình Phàm giới thiệu, đương nhiên tên béo lùn này phải tốn hết nước bọt, vắt hết trí óc ra mà nịnh nọt người ta, cái gì mà thiên tiên hạ phàm, cái gì mà nguyệt nga tiên tử, muôn hoa thất sắc...., kiểu như Mộng Lan không phải đệ nhất mỹ nữ thì đêch ai phải vậy, đến nỗi bọn Vô Danh, Khúc Bạch ngồi nghe mà da gà, da vịt cứ nổi lên từng chập, đến cả kẻ vô si như Lâm Đình nghe được còn cảm thấy dạ dày quặn đau chứ đừng nói kẻ khác.

Tâm sự của anh béo:

-Hài! Các ngươi tưởng ta sung sướng, ta hạnh phúc lắm sao? Một người thành thật, đôn hậu như ta đây lại bị ép phải nói những lời trái với lương tâm, chính ta còn cảm thấy buồn nôn đây này!

(Tác giả: Mợ nó! ta phi, ta phi nhỏ, thằng mập kia, ngươi mà thành thật sao? đôn hậu sao? ở đâu, sao ta không thấy thế?)

Bình Phàm:

-Chỉ là các ngươi cũng biết đầy đàn bà mà, da dày thầy thịt béo như ta cũng đắc tội không nổi a!

Khi mọi người đã chào hỏi, thân quen xong hết Kim Lực mới nói về chính sự.

-Mọi người ở đây ta cũng đều quen thuộc cả rồi, bây giờ ta sẽ nói một chút, Kim Lực ta cũng từ núi Thông Thiên đến đây mấy tháng trước mà thôi, khác nhau là tu vi cao hơn các ngươi, biết cũng nhiều hơn, đầu tiên ta sẽ giảng giải về quy tắc và một ít kinh nghiệm, có lẽ có thể giúp các ngươi sinh tồn ở nơi này dễ dàng hơn chút ít!

-Chiến tranh thí luyện, tên như ý nghĩa, không phải là một người, hai người đánh qua đánh lại luyện tập đơn giản như vậy, kẻ tham gia tất phải có giác ngộ tử vong, hai chữ “Chiến tranh” gần như đã nói lên tất cả, ở nơi này không phải ta chết chính là ngươi vong, nguy cơ tứ phía, bất kể lúc nào cũng có thể mất mạng, ngay cả Sơ nhập tu giả cũng không dám lộn xộn ở nơi này.

-Ta nhắc lại Chiến tranh thí luyện cực kì nguy hiểm, không phải là nơi chơi đùa, rèn luyện của mấy đứa nhóc, ở đây chỉ có một quy tắc duy nhất “giết người hoặc bị người giết”.

Nghe được những lời đó của Kim Lực cả bọn Trương Bình Phàm bỗng cảm thấy áp lực nặng nề, nhất là Lâm Đình khuôn mặt càng sợt đến trắng bệch cả ra, Lâm Đình hẳn dù sao cũng là người sống trong một thế giới hòa bình, cơm áo không lo, đừng nói giết người, đến giết gà còn bị đảm bảo vệ động vật đến tận nhà thu tiền nữa là.

“Chiến tranh” hai cái từ đó đối với Lâm Đình hẳn là một danh từ xa lạ đến thế nào cơ chứ? Có chiến tranh tức là sẽ có người chết, không phải chỉ một, hai người, mười người mà phải là vô số sinh mạng mới đúng.

Sử sách, phim ảnh mô tả lại chiến tranh, cái gì có thể thiếu chứ cảnh người chết thì có mà đầy, không phải núi thây thì cũng là biển máu, càng nghĩ Lâm Đình càng thấy sợ hãi trong lòng, trong cái gọi là Chiến tranh thí luyện sắp tới, liệu hẳn có phải là một trong vô số những người sẽ ngã xuống ở cái thí luyện này hay không?

Lâm Đình hần không muốn biết và cũng không muốn nghĩ tiếp nữa, nắm tay của Lâm Đình khẽ siết chặt, tay trái vô thức sờ sờ ngực áo của mình, nơi Ngũ Hành Kỳ đang nằm bên trong khí hải của hần, dường như làm như thế đã tiếp thêm cho Lâm Đình một luồng dũng khí, hần hít một hơi thật sâu sau đó ngẩng đầu lên tiếp tục nghe Kim Lực nói.

Trong lòng Lâm Đình càng ngày càng trở nên kiên định “Ta sẽ chết sao? Không! ta sẽ không chết! Chiến tranh thí luyện mà thôi, ta nhất định sẽ sống sót, ta có Ngũ Hành Kỳ trong tay, chỉ cần cẩn thận nhất định ta sẽ còn sống, huống chi ta còn có những người anh em bên cạnh này cùng chiến đấu nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tình Thế

Đội cho đám đàn em đến từ núi Thông Thiên này bình phục lại từ lời nói của mình, Kim Lực lại tiếp tục nói.

-Có thể nói như thế này, Kim Lực ta và các người đồng dạng đều là một đám người xui xẻo sinh nhầm thời, nhưng đồng dạng cũng là một đám người may mắn nhất, “Chiến tranh thí luyện” về trước là chết chắc, nhưng về “Thí luyện” phía sau có thể nói là một lần kỳ ngộ khó gặp, chỉ cần người có thể còn sống mà bỏ ra khỏi cái “Chiến tranh thí luyện” này thì chỗ tốt có thể nói rất nhiều, cái khác không nói, cho dù thể chất tu hành của các người có “trâu bò” cỡ nào, thì tu vi ít nhất cũng có thể nhẹ nhàng tăng lên một cảnh giới lớn, đập nhập đại môn tu hành không thành vấn đề!

Một đại cảnh giới nghe thì rất ít, nhưng các người phải hiểu từ Phạm cảnh lên Sơ nhập tu giả bình thường tu luyện không biết phải hao tổn không biết bao nhiêu thời gian, không thiếu những người tu luyện cả đời cũng không tài nào bước vào cánh cửa Sơ nhập tu giả, hao hết thọ nguyên mà chết, những kẻ tư chất có chút xuất chúng mà còn vậy thì lại càng không nói đến những người tư chất tầm thường, cả đời gần như vô vọng đập nhập tiên lộ, chỉ cần còn sống mà đi ra cái Chiến tranh thí luyện là đã có thể chính thức bước lên còn đường tu luyện, được người phàm xưng là "tiên nhân", đó là phần thưởng hấp dẫn thế nào cơ chứ?

Không nói cái khác chỉ riêng phần này là đã đủ cho vô số người điên cuồng liều mạng rồi!

Giọng Kim Lực lại đều đều trầm ổn tiếp tục vang lên:

-Nói ra cũng tại cái đám hàng xóm Hán quốc của chúng ta, một đám khôn kiếp, đầu óc hoang tưởng, suốt ngày mơ mộng bá chủ, ăn no rảnh rồi không có việc gì làm, thích khiêu khích kích động chiến tranh chơi, xui xẻo ở chỗ là nước Đại Việt ta lại là nước đứng mũi chịu sào, nằm ở ngay cạnh cái bọn hoang tưởng đó.

-Hán quốc mang quân qua đánh nước ta cũng không phải ngày một ngày hai, đã giằng co suốt từ thời cổ đại đến bây giờ rồi, mấy chục năm một trận đánh nhỏ, mấy trăm năm một trận đánh lớn, cũng may nước Đại Việt ta cũng không phải hồng mêm dễ bóp, cái khác không nói chứ nhân tài thì đời nào cũng có!

-Nước Đại Việt chúng ta tuy không lớn, nhân dân lại khá chán ghét chiến tranh, mọi người đều muốn an ổn mà sống, nhưng khổ nỗi mảnh đất ba mẫu hai sào của chúng ta từ thời thượng cổ đến bây giờ lại luôn bị những đế quốc tu tiên nhòm ngó, một kẻ lại mạnh hơn một kẻ, vừa đuổi được một tên thì lại có ngay tên khác nhảy vào, chúng ta muốn sống yên nhưng bọn khôn đó lại không chịu đâu!

Nói đến đây Kim Lực lửa giận nổi lên, xém tý nữa thì không kìm chế được, cũng may hần cũng chỉ hơi xung động một chút liền bình tĩnh lại tiếp tục nói.

-Cái mà chúng ta phải đối mặt bây giờ chính là một đế quốc tu tiên to lớn, lớn hơn chúng ta cả về nhân khẩu lẫn diện tích, Đại Việt quốc chúng ta chỉ bằng khoảng một phần mười mấy Hán quốc, nhân khẩu cũng chỉ bằng khoảng một phần mười lăm, người tu luyện Hán quốc thì càng không phải nói, riêng số kẻ cũng đủ để chết người rồi!

-Chỉ là các người có biết tại sao một đế quốc tu tiên như vậy từ thời cổ đại đến bây giờ lại không thể hoàn toàn tiêu diệt chúng ta không?

Trương Bình Phàm liền vô cùng phối hợp hỏi lại:

-Tại sao?

Kim Lực hí híp mắt cười tùm tùm giải thích:

-Lý do thì có rất nhiều, Hán quốc nếu nói về thực lực tổng hợp thì có lẽ hơn xa chúng ta, đại khái như một trái dưa hấu so với một trái cam hoặc trái chanh vậy.

Nghe đến đó thằng cha họ Lâm liền rất không thức thời nhảy ra hỏi:

-Vậy không phải người ta dí một ngón tay cũng đủ để chết chúng ta sao?

Nghe được câu hỏi đó cả đám Bình Phàm đều không nhịn được đều hướng về phía tên ngốc Lâm Đình với những ánh mắt đầy bất thiện, ngay cả Mộng

Lan bình thường lãnh tình cũng ném về phía hắn một ánh mắt chất chứa đao quang kiếm ảnh.

Cảm giác của Lâm Đình lúc này như một con gà bị người ta lột sạch lông xong nhúng vào nước đá, cái cảm giác đó phải nói là "con mọ nó yoo mos!"

Cũng may Kim Lực đứng lúc này lại lên tiếng giải vây cho Lâm Đình hắn.

-Ha ha! Nếu nhìn vào mặt ngoài thì chú mày nói cũng không sai, chỉ là trong lịch sử tu luyện giới có ghi lại, đã từng có một đế quốc tu tiên cực kỳ hùng mạnh khác, hùng mạnh đến nỗi Hán quốc và vô số quốc gia khác cũng phải sợ hãi phủ phục dưới gót chân chinh phục của bọn họ, cực kì bá đạo, có thể nói là đánh khắp thế gian vô địch thủ cũng không sai!

-Đế quốc đó khi đến Đại Việt quốc chúng ta xâm lược cũng đã nói một câu tương tự như vậy nhưng khinh miệt hơn nhiều, chỉ là các ngươi có biết kết cục của đế quốc đó khi xâm lược Đại Việt quốc ta như thế nào không?

Bọn Trương Bình Phàm nghe thế mà cực kì rung động liền hỏi.

-Xin hỏi Kim Lực đại ca tên của đế quốc tu tiên đó là gì? Tại sao một đế quốc mạnh mẽ như vậy mà bọn đệ lại chưa từng nghe qua? Và kết cục của bọn họ khi xâm lược nước ta như thế nào?

Kim Lực nghe thế thì khẽ cười và nói:

-Tên của đế quốc đó là "Khả hãn thần quốc.", về phần tại sao các đệ chưa nghe qua thì bởi vì "Khả hãn thần quốc" đã tiêu vong trong dòng sông lịch sử rồi.

-Còn kết cục của họ khi xâm lược nước ta!

-Khà khà! phải nói là cực kì thảm, sờ đĩ ta nói bọn họ gần như đánh khắp thế gian vô địch thủ, mà không phải vô địch hoàn toàn, chính là bởi vì “ba lần bại trận liên tiếp” ở Đại Việt quốc ta.

Dừng một chút rồi Kim Lực lại nói:

-Các ngươi đừng nhìn Hán quốc hiện nay vô cùng cường thịnh và kiêu ngạo như vậy, nhưng nếu so với "Khả hãn thần quốc" năm xưa thì chẳng đáng là gì đâu, cho dù Hán quốc có cường thịnh hơn nữa thì đại khái cũng chỉ bằng 1/10 thậm chí ít hơn "Khả hãn thần quốc" năm đó mà thôi! Huống chi bọn họ cường thịnh như vậy còn bị Khả hãn thần quốc chinh phục nữa là!

Nghe đến đó Lâm Đình lại không nhịn được mà thốt lên.

-Wow! Thật không ngờ Đại Việt quốc ta lại có một lịch sử hào hùng như vậy, nếu nói vậy không phải Hán quốc chết chắc rồi sao?

Kim Lực nghe thế thì cười lên và nói:

-Ha ha! Lâm Đình ngươi nghĩ quá đơn giản rồi, "Khả hãn thần quốc" mang binh đánh ta ba lần, đều chuốc lấy thất bại mà về một phần là do dân ta dũng mãnh, thiện chiến, trên dưới một lòng, phần còn lại không thể không kể đến công lao của đức thánh Hưng Đạo vương, không những tự thân tu vi cao cường, mà ngài ấy còn là một cao thủ điều binh khiển tướng trên đời hiếm có!

-Đức thánh Hưng Đạo vương lúc đó thấy Khả hãn thần quốc vô cớ mang quân qua đánh Đại Việt Quốc ta, mang đến cho dân chúng một hồi binh đao họa, nhân dân như bị ném vào nước sôi, lửa bỏng, quốc gia nguy nan trong sớm tối, chứng kiến cảnh đó, đức thánh Hưng Đạo Vương mới tức giận xuất thế ba lần đánh tan quân địch, tuế nguyệt trôi qua đã lâu, nhưng bây giờ trong sử sách của Đại Việt quốc ta vẫn còn lưu lại những câu nói bất hủ ngày đó của ngài ấy:

“Ta thường tới bữa quên ăn, nửa đêm vỗ gối, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa; chỉ giận chưa thể xẻ thịt, lột da, ăn gan, uống máu quân thù; dẫu cho trăm thân này phơi ngoài nội cỏ, nghìn xác này gói trong da ngựa, ta cũng cam lòng.”

-Đức thánh Hưng Đạo Vương thần uy là thế nhưng đám con cháu chúng ta thì...

-Hài! Nói ra cũng thật hổ thẹn với bậc tổ tiên, đời sau lại không bằng đời trước!

Kim Lực hơi có chút thất lạc rồi nói tiếp.

-Chỉ là cũng may mắn một điều là tuy đám con cháu đời sau chúng ta có phần bất tài, nhưng cũng còn chưa đến nỗi mục nát không chịu nổi, vẫn kế thừa được nguyên vẹn ý chí bất khuất, ngoan cường của tổ tiên, dân ta vẫn có câu “giặc đến nhà đàn bà cũng đánh” lưu truyền từ bao đời nay, đến đời con cháu chúng ta vẫn chưa bao giờ dám quên.

-Hán quốc vốn thường hay khoe khoang, khoác lác, rất hay rêu rao, binh tướng của mình như rồng, nơi nơi đều có, nhưng kết quả thì sao?

-Không phải cũng bị người ta công thành chiếm đất đó thôi!

-Nói chung cái đám danh tướng của Hán quốc chém giết người nhà thì rất hăng, 10 tên thì có tám tên là nổi danh khi cầm quân đánh người trong nhà, chỉ là khi giặc thật sự đến nhà thì có vẻ hơi bất lực!

-Chỉ là tuy cái đám đó có phần bất lực thật, nhưng nếu nắm trong tay một đội quân đông gấp mười lần chúng ta thì chỉ cần không bị thiếu năng, cũng chẳng cần phải là thần tướng gì gì đó, trí tuệ bình bình, toàn bộ xông lên cũng đủ đè chết chúng ta rồi.

Giọng Kim Lực vẫn ồm ồm bình thản nói.

Nhưng bọn Lâm Đình nghe đến đó có phần tái cả mặt mày, từ những lời của Kim Lực để lộ ra, không phải là mỗi người bọn hắn sẽ phải đấu với mười tên cùng giai sao? Cho dù không phải là đối mặt trực tiếp nhưng con mọ nó đây đang là chiến tranh thực sự đó, sợ xảy một lần là đi tong cái mạng nhỏ, không phải như trong game, chết một lần còn có thể chết thêm lần nữa đâu.

Kim Lực nhìn thấy bọn Trương Bình Phàm ngồi bên mà mặt mày ủ rũ, tinh thần xuống dốc liền biết là mình đã nói hơi nên vội vàng bỏ cứu.

-Hải! Các ngươi cũng không cần phải như vậy, tuy tính ra trung bình mỗi người đứng là phải đối phó với mười tên thật, chỉ là các ngươi cũng không cần phải tuyệt vọng.

-Đối phương đúng là có đông hơn chúng ta chút ít, nhưng tu vi lại không đồng đều, kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Phàm cảnh tầng chín mà thôi, đa phần cũng chỉ tầng 6 tầng 7 là cùng.

Bọn Trương Phàm nghe thế mà chỉ muốn chửi ầm lên.

-Mợ nó! Đông hơn chút ít cái đầu nguoi, đã thế cái gì mà mạnh nhất "cũng chỉ tầng chín mà thôi", một đám bọn ông cũng cũng chỉ có mỗi hai thằng mập gây kia là tầng chín kia kia! Huống chi có câu kiến nhiều cắn chết voi, mà bọn ta cùng lắm chỉ so được với mấy con bò là cùng, chỉ là bọn người Hán quốc cũng đêch phải là kiến, mà cho dù có là kiến thì cũng là mấy con kiến to cỡ con bò!

Kim lực thấy lời an ủi của mình không có tác dụng là bao liền không nói nữa cố gắng đổi đề tài.

-Mà thôi hôm nay nói đến đây thôi, ta còn có chút việc bận, lần sau rảnh rồi sẽ tiếp tục đến chơi với mấy đứa, ta khuyên mấy đứa nên chuẩn bị hết dụng cụ sinh tồn cần thiết mang theo trong mấy tháng đi.

Dường như thấy mình còn quên gì đó Kim Lực liền vỗ đầu nói tiếp.

-Xém tý thì quên mất mấy đứa có thể ra ngoài đi đến phía đông cứ điếm, ở đó đang tổ chức một khu buôn bán tạm thời, có lẽ mấy đứa có thể kiếm được bất ngờ nho nhỏ ở đó.

Nói xong Kim Lực liền quay đầu đi thẳng không hề ngoái lại, để lại bọn Lâm Đình với một tâm trạng có chút nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chợ Giao Dịch

Cuối cùng Trương Bình Phàm lại là người đứng ra an ủi mọi người:

-Thôi được rồi, coi các ngươi kia, mới thế mà đã sợ sồn mợ nó ra quần rồi à?

-Chả phải chỉ là mấy thằng nhãi con thôi sao, đừng nói là chỉ gấp mười lần, gấp trăm lần ông đây cũng một quyền, một cước đập bẹp hết.

Vô Danh:

-Thôi đi cha nội, nhìn một thân mỡ béo của nguoi trực tiếp đè chết người thì còn được, chứ đánh với đám ta thấy không đến phần của nguoi à!

Trương Bình Phàm:

-Má nó Vô Danh chết tiệt, có phải nguoi cô tình dối nghịch với không hà, có tin anh cho chú mày, tìm con mắt bên trái đỏ con mắt bên phải không?

Vô Danh:

-Ta phi! Thằng béo chết bầm kia, ông đây ngựa mất nhà nguoi lâu rồi, ta đối nghịch với nguoi đây thì sao hà? nguoi định làm gì ta nào? hắc hắc, cần ta sao? Đến đây, đến đây này!

Vừa nói Vô Danh vừa uốn éo cái miệng, sau đó lại vỗ vỗ trông rất là dâm tiện, làm cho Lâm Đình liên tưởng đến mấy câu chuyện cười thông cống, nhặt xả phòng bạo cục hoa ở thế giới quê nhà của hắn.

Trong khi Trương Bình Phàm đang trợn mắt nhìn nhau tóc cả lửa, sắp sửa oánh nhau đến nơi, thì con lửa Khúc Bạch lại nhảy ra rất không đúng lúc.

-Ta nói này các người làm gì mà mặt mày ủ dột, nghiêm trọng thế, đánh không lại thì có thể chạy mà! Cho dù không thể chạy thì cũng có thể đầu hàng mờ, nghe nói tù binh chiến tranh dạo này được đối xử cũng không tệ lắm đâu, ít ra cơm nước không lo, nếu may mắn có khi còn được thỏa mãn nhu cầu sinh lý nữa ấy chứ he he!

Nghe được những lời này Lâm Đình suất nữa thì đã rơi lệ:

-Tri kỉ a! Cuối cùng cũng đã có người nói ra những điều chôn giấu trong lòng của ta! Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau mà.

Nhưng không để cho Lâm Đình kịp mở miệng bọn Trương Bình Phàm đã hằm hằm nhìn qua tên Khúc Bạch không tìm không phổi kia.

Trương Bình Phàm âm dương quái khí nói:

-Đúng a, ta nghe nói bọn Hán quốc kia đối xử với tù binh đúng là cũng không tệ lắm đâu, hình như mới nghe được gần đây nhất là một toán binh sĩ nước Đại Việt chúng ta phản quốc đầu hàng quân địch, ngay hôm sau đầu lâu đã bị người ta treo lên cổng thành để cổ vũ sĩ khí thì phải, chết rồi đương nhiên cơm áo không lo, còn phần thỏa mãn nhu cầu sinh lý cho tù binh thì chắc cũng có, nếu Khúc Bạch người đầu hàng có lẽ sẽ được trực tiếp lột sạch ném vô chuồng heo nái, tha hồ mà thỏa mãn thú tính!

Khúc Bạch nghe thế thì rét run, sợ đến nổi thẳng nhỏ trong quần xem týt rút gân, nói giỡn gì vậy, mợ kiếp không cần ác độc thế chứ, làm cái đấy đấy với mấy con lợn nái, trời ạ! Cho ta chết mợ đi cho nó rảnh đất, mới tưởng tượng thôi đã thấy ghê rồi.

Lâm Đình ngồi bên, vốn đang ôm tư tưởng ôm giò địch nhân cầu sinh, liền lập tức ném nó ra khỏi đầu.

-Đùa à, nếu phải lựa chọn thì ông đây thà chết không hàng.

Một câu nói như vô tình của Trương Bình Phàm trong lúc không ngờ như có một sức mạnh thần kỳ, khiến tinh thần của hai tên đề tiện phút chốc giăng cao.

Mộng Lan ở một bên vẫn vô cùng tỉnh táo lúc này liền lên tiếng.

-Thôi được rồi, chúng ta tranh thủ nghỉ ngơi một chút đi, chiều nay chúng ta sẽ đến khu giao dịch mà Kim Lực đại ca nói, hy vọng sẽ tìm được chút gì đó giúp ích cho Chiến tranh thí luyện sắp tới.

Nghe Mộng Lan nói thế cả bọn liền nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý.

Đầu giờ chiều, tuy đang là giữa hè nhưng không khí vẫn vô cùng mát mẻ, như đã hẹn trước cả bọn liền tụ tập đi đến trước cổng khu giao dịch phía đông cứ điểm.

-Khu giao dịch này tuy là một nơi được dựng lên tạm thời, nhưng vì đối tượng phục vụ là người tu tiên pháp lực cường đại, thần thông mạnh mẽ, nên những kiến trúc cần thiết vẫn vô cùng đầy đủ, thậm chí có thể nói là cực kỳ hoàn mỹ cũng không quá đáng.

Khu giao dịch này phạm vi cực kỳ rộng lớn, ước tính phải rộng đến cả chục cây số vuông là ít, ở khu trung tâm là một tòa tháp giao dịch, được hình thành từ phép thuật và thần thông, một kiến trúc mà ngay cả với công nghệ hiện đại nhất ở thế giới nhất của hán cũng không thể nào xây dựng nên được, khi nhìn thấy kiến trúc này lần đầu, Lâm Đình hoàn toàn không thể nào tin vào những gì được nhìn thấy từ mắt của mình.

Một tòa nhà cao gần một trăm mét, được làm hoàn toàn từ huyền băng, sừng sững như một ngọn núi, lấp lánh dưới ánh mặt trời như một tác phẩm nghệ thuật hoa mỹ được hình thành từ thiên nhiên, hơn là bàn tay của con người.

Ngay cả bọn Trương Bình Phàm khi nhìn thấy kiến trúc này cũng không nhận được mà cảm thấy chấn động, đến khi Lâm Đình nghe được, dường như kiến trúc khó tin đó được các tu sĩ có đại thần thông dựng lên chỉ trong vòng một ngày, cu cậu liền triệt để mất đi bình tĩnh.

Đến bây giờ hán mới cảm thấy sức mạnh và uy năng lớn lao đến khó tin của người tu tiên, điều đó càng làm cho Lâm Đình tin tưởng, khát vọng vào con đường tương lai hơn, khẽ siết chặt nắm tay Lâm Đình tự nhủ với mình.

-Một ngày nào đó, nhất định ta cũng sẽ đạt được sức mạnh đó, nhất định, nhất định ta sẽ trở thành một tồn tại vô địch, mang trong người đại thần thông được người đời, đời đời kính ngưỡng.

Từ trung tâm kiến trúc đó thi thoảng lại có vài trăm đạo ánh sáng bắn ra hoặc bay vô, chính là vô số người tu tiên ẩn trong độn quang đi đến giao dịch.

Với cấp bậc và tu vi Phàm cảnh của bọn Lâm Đình hiện giờ đừng nói đi vào, ngay cả tiến vào khu trung tâm cũng là một điều không tưởng.

Cũng may toàn bộ khu giao dịch được chia làm ba phần, khu trung tâm, khu tự do và khu ngoại vi.

Khu trung tâm chính là khu giao dịch cao cấp, cần tu vi là ít nhất là Sơ nhập tu giả mới có thể tiến nhập, tu vi càng cao thì vị trí tiến nhập càng cao.

Còn Phàm cảnh à? Cho dù có lên vào được đến được chân tháp, thì người cũng phải biết bay mới có thể bò vào mà giao dịch được, cái tháp này chính là làm cho người tu hành, làm khi gì có cái cầu thang nào đâu, còn muốn trèo lên từ từ, lạy các bố cho ta xin đi mà, cái tháp này được làm từ huyền băng

đó, không nói trơn trượt thế gian hiếm thấy, cho dù có miễn cưỡng bò lên được cũng bị cấm chế ở ngoài chặn lại bỏ nó rồi.

Khu tự do, chính là khu hỗn hợp, là biên giới chia cắt khu trung tâm và khu ngoại vi, dùng để các tu sĩ bày quầy hàng trao đổi, bất kỳ ai cũng có thể đi vào, nhưng thường là tu sĩ Phàm cảnh tầng chính và một ít Sơ nhập tu giả mới tấn chức mới đi vào đây.

Khu ngoại vi chính là nơi bọn Lâm Đỉnh định tiến vào, khu này chính là nơi chuyên môn dành cho tu sĩ cấp thấp bọn hắn, những người tu luyện có tu vi Sơ nhập tu giả gần như không bao giờ đến nơi này.

Tuy nói là khu ngoại vi nhưng tốt xấu gì cũng là nơi giao dịch của người tu tiên, cho nên hàng tốt không thể thiếu được, gần như người muốn thứ gì ở đây cũng có, thậm chí một ít bùa chú, đan dược, pháp khí cấp cao ở đây cũng có bán, vấn đề là người phải có đá Càn Khôn thì mới được!

Từ khi bước vào khu giao dịch cả bọn liền tách nhau ra, đây là cả bọn cũng đã thống nhất thương lượng từ trước.

Lúc này Lâm Đỉnh đang rảo bước dạo quanh mấy cửa hàng bán, bùa chú, phù lục.

Đủ loại bùa chú đập vào mắt khiến cu cậu hoa hết cả mắt, nào là Thể thân phù, Hóa hình phù, Hòa phù, Băng phù....vv, uy năng chẹp chẹp khỏi phải nói, trông phát thèm, chỉ là sờ sờ vào cái túi có chứa vài viên Đá càn khôn của mình, Lâm Đỉnh liền cảm thấy đắng chát trong miệng.

-Hài! Tiền a, đúng là một đồng tiền làm khó anh hùng mà!

Vô cùng thất vọng và chán nản, vô tình Lâm Đỉnh rảo bước đến trước một cửa hàng nhìn có vẻ tàn tạ, rách nát, vắng bóng người qua lại, phía trước chỉ có một tấm biển lung lay muốn rớt ghi “Họa phù điểm”.

Nhìn cửa hàng có vẻ rách nát này, lại sờ sờ đá Càn khôn trong túi, sau một chút do dự Lâm Đỉnh liền cắn răng bước vào.

Vừa đẩy cửa bước vào, Lâm Đỉnh liền thấy ngay người bán hàng lại là một thằng nhóc miệng còn chưa dứt sữa, đang ngủ gà ngủ gật trên quầy tiếp khách.

Lại nhìn xung quanh chỉ có lèo tèo vài ba chục quả cầu trong suốt, thi thoảng lại tản ra từng tia ánh sáng xanh nhè nhẹ, to cỡ quả banh của trẻ con đang lơ lửng, bên trong đều có ẩn chứa một lá phù lục, vẽ đầy những hoa văn cổ quái, thi thoảng lại chớp động ánh sáng trông vô cùng huyền diệu.

Nhìn lại thằng nhóc kia vẫn đang ngủ gật khì thế, nước dãi ròng ròng, không có chút giác ngộ nào của một nhân viên phục vụ chuyên nghiệp, Lâm Đỉnh đành tự mình đi dạo, nhìn quanh những quả cầu ánh sáng ẩn chứa phù lục kia.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tinh Huyết

Quả cầu thứ nhất Lâm Đỉnh nhìn vào chính là một tấm phù tên “Thần Lực” không biết tác dụng, nhưng theo cái tên có lẽ nó có liên quan đến mặt lực lượng.

Nhìn qua quả cầu thứ hai, Lâm Đỉnh thấy bên trong ẩn chứa một tấm phù lục vô danh, thi thoảng lại phóng ra từng tia điện nho nhỏ màu vàng kim mảnh như sợi tóc, nếu không để ý kỹ thì khó lòng nhìn thấy.

Đang định thò tay lên sờ cho kỹ hơn thì một âm thanh già nua đột ngột vang lên làm Lâm Đỉnh giật thót cả mình.

-Nếu ta là người thì ta sẽ không muốn dùng tay trần chạm vào nó đâu!

Nghe được câu nói đó Lâm Đỉnh liền như một con thỏ nhanh chóng rút tay lại, sau đó chậm chậm quay người.

Nơi phát ra giọng nói đó chính là một góc tối trong căn phòng, nơi đó đang có một thân ảnh gầy gò đang đứng, nhìn thấy thân ảnh đó Lâm Đỉnh liền lên tiếng.

-Tiền bối vẫn bối không có ý định xấu, chỉ là tò mò một chút thôi mà, mong tiền bối lượng thứ.

Khi nói xong câu đó Lâm Đỉnh liền len lén nhìn về góc căn phòng.

Một thân ảnh bọc trong hắc bào chậm chậm bước ra, là một lão giả râu tóc bạc phơ, da dẻ nhăn nheo, dường như sinh mệnh đang dần mất đi trên người lão ta, nhưng ánh mắt lão giả khi nhìn hắn lại sáng quắc, ẩn chứa một thần tình, khí thần tràn trề, làm cho ai nhìn vào đôi mắt ấy cũng khó mà tin được đây là một ông lão đã nửa bước vào quan tài.

Lão giả lên tiếng:

-Người trẻ tuổi tên ngươi là gì, và mục đích ngươi đến nơi đây?

Nghe được lão già hỏi, trong lòng thì thầm chửi mửi đòi tởm nhà lão ta vì làm hấn xém tý sồn mọ ra quần, nhưng ngoài mặt thì vẫn phải làm ra bộ dạng ăn nói khép nép, yêu già kính trẻ.

-Tiền bối vẫn bối họ Lâm tên Đỉnh chỉ là một người tu luyện bình thường, mục đích vẫn bối đến đây chỉ là muốn tìm kiếm một ít bùa chú, phù lục để phòng thân mà thôi! Hoàn toàn không có một chút ý xấu nào!

Nghe Lâm Đỉnh nói thế lão ta liền nhìn Lâm Đỉnh với một ánh mắt kì quái rồi nói.

-Hắc hắc! Người tu luyện bình thường sao? Không biết đã bao lâu rồi ta mới thấy được một người tu luyện “bình thường” như ngươi a!

Nhìn thấy ánh mắt dường như có thể nhìn thấu hết mọi bí mật trong lòng mình, lại nghe lão ta nói ra những lời đó Lâm Đỉnh thầm giật thót mình, cũng may lão ta cũng không dây dưa ở vấn đề đó lâu rồi nói tiếp.

-Phù lục phòng thân chỗ ta tuy không nhiều nhưng đều là tinh phẩm, nếu sử dụng tốt có lẽ sẽ là đòn sát thủ với mấy tiểu bối như ngươi, chỉ là nếu ngươi muốn mua lại có chút khó khăn.

Nghe đến đây lòng Lâm Đỉnh liền trầm xuống, lại vô thức sờ sờ vài viên đá Càn khôn trong túi, lòng dạ lại cảm thấy đáng ghét, đang định cáo từ ra về thì nghe lão ta nói.

-Từ từ đã nào ta còn chưa nói xong, những phù lục ở đây ta vốn không định bán, cho nên ngươi có bao nhiêu đá Càn khôn đi nữa cũng không thể nào mua được đâu, nhưng chỉ cần ngươi giúp ta một việc, ta có thể làm chủ cho ngươi chọn một tấm phù lục bất kỳ ở đây.

Nghe thấy thế Lâm Đỉnh liền nhóm lên hy vọng trong lòng, thấp thòm hỏi lại.

-Vậy xin hỏi tiền bối, văn bối có thể giúp gì được cho người.

Lão ta nhìn Lâm Đỉnh với ánh mắt quái quái, không vội trả lời mà nói:

-Ta thấy ngươi thân thể cường tráng, khí huyết sung mãn, sinh mệnh lực mạnh mẽ, vượt xa tu vi thực tế, có lẽ kiêm tu một loại luyện thể bí thuật gì đó phải không?

Lâm Đỉnh nghe lão ta mới chỉ nhìn qua mà đã đoán đúng bảy tám phần, trong nội tâm khẽ rung mình chửi thầm: “mọ kiếp đúng là lão yêu quái mà.”

-Tiền bối tuệ nhãn như..... “cây đèn cây”, văn bối ngoài tu luyện chân khí ra, còn kiêm tu một loại bí thuật tôi thể gia truyền nữa.

Nghe Lâm Đỉnh nói thế lão già cũng không nghi ngờ gì khẽ gật gù.

-Ừm so với ta dự đoán không sai biệt lắm, chỉ là thằng nhóc nhà ngươi có phù hợp với yêu cầu của ta không thì phải thử mới biết được.

-Được rồi đi theo ta.

Nói xong câu đó lão ta liền quay đầu bước vào một cánh cửa gần đó, Lâm Đỉnh thấy thế liền không chút chần chừ đi theo sau.

Phía sau cánh cửa không ngờ là một hoa viên thu nhỏ, phía sau hoa viên đó lại là một căn phòng nữa, vừa bước ra Lâm Đỉnh liền khẽ giật mình vì kiểu bố trí lạ lùng này, chỉ là không để cho Lâm Đỉnh hỏi gì lão ta liền chỉ về một phía góc sân rồi nói.

-Thử thách của ta rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể bằng vào sức lực bản thân mà nhấc lên cái đỉnh nhỏ ở đằng kia, mà không dùng đến chân khí thì coi như quá quan.

Nhìn theo hướng tay của lão già kia chỉ, Lâm Đỉnh liền thấy ở góc sân quả thật có một cái đỉnh ba chân, cao khoảng 1m2, đường kính khoảng 1m, màu đen, trên đỉnh khắc họa nhưng đường nét mờ ảo tối nghĩa, cái đỉnh này dường như được làm từ một loại đá vô danh nào đó.

Nhìn cái đỉnh trước mắt, theo ước lượng của hấn thì chỉ khoảng vài trăm cân là cùng, Lâm Đỉnh khẽ nhếch khóe miệng đi đến trước cái đỉnh, và quay lại nói.

-Tiền bối chỉ cần văn bối nhắc được cái đỉnh này là qua kiểm tra có phải không?

Lão già:

-Đúng thế chỉ cần ngươi có thể nhấc nó lên coi như vượt qua kiểm tra, lúc đó ta sẽ nói yêu cầu của ta cho ngươi.

Lâm Đỉnh nghe thế liền hưng phấn không thôi, lập tức không nói hai lời cúi xuống, hai tay liền khẽ phát lực bụng định bụng nhấc bổng cái đỉnh lên, không ngờ đã dùng đến năm thành sức lực mà cái đỉnh này vẫn lù lù bất động.

Sức lực của mình có bao nhiêu Lâm Đỉnh biết, năm thành sức lực của hấn ít nhất cũng có hơn ngàn kg, vậy mà không thể lay động cái đỉnh nho nhỏ này.

Biểu tình Lâm Đỉnh liền trở nên ngưng trọng, khẽ hít sâu một hơi, sau đó vận đủ mười thành sức lực, quát lớn một tiếng “lên”.

Cái đinh nhỏ nhỏ trong tay Lâm Đỉnh hơi Lung lay rồi từ từ tách rời khỏi mặt đất.

Sức lực toàn thân Lâm Đỉnh lúc này đều dồn hết vào cái đinh dưới tay, các khối cơ trên cơ thể đều căng phồng, xương cốt toàn thân vang lên “canh” “cách”, khuôn mặt hắc đỏ bừng như máu, tựa như lúc nào cũng có thể xuất huyết vậy, đó chính là dấu hiệu hắc đã dốc hết mười hai thành sức lực ra.

Lâm Đỉnh cũng không ngờ cái đinh nhìn thì nhẹ vậy mà lại nặng khủng khiếp đến như vậy, với trọng lượng này của nó đừng nói là vài trăm kg, cho dù là vài tấn thì hẳn cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Lâm Đỉnh gắng hết sức nâng cái đinh ba chân lên được đến ngang bụng, đang định tiếp tục giơ lên thì cái đinh trong tay liền phát ra di trạng, những họa tiết trên thân đinh dưới thần lực của Lâm Đỉnh liền đồng loạt sáng lên, sức nặng của cái đinh trong tay dường như liền tăng lên gấp đôi, lập tức kéo ngược Lâm Đỉnh xuống đất, cũng may hắn nhanh chóng lập tức buông tay sau đó lùi lại, “Bùng.....ùng... ừng...”.

Ngay chỗ cái đinh vừa rút xuống lập tức như có động đất vậy, cái sân nhỏ rung lên bần bật, cây cối xung quanh rung lắc giữ dội như muốn bật gốc, chỗ cái đinh rút xuống bụi đất bắn tung tóe, lỗ xuống một khoảng thấy rõ, khi bụi đất tan hết thì dị trạng trên cái đinh liền biến mất, trở lại thành một cái đinh đen xì không bất mạt.

Lâm Đỉnh lúc này thì ở một bên thở gấp liên hồi, phải nói vừa rồi quả thật hắc đã dốc hết sức lực toàn thân không bảo lưu lại một chút nào, lực lượng phải lên đến bốn tấn là ít, ấy vậy mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng nâng được cái đinh nhỏ nhỏ kia mà thôi, chỉ là lúc cuối sức nặng đột ngột tăng lên từ cái đinh kia, khiến Lâm Đỉnh không hề có một chút lực chống cự nào, cứ vậy mà tuột khỏi tay, là đã đủ biết sức nặng của nó như thế nào rồi.

Lão già ở bên thấy cảnh đó tuy giật mình, nhưng nhiều hơn chính là vui mừng hiển hiện lên bên trên nét mặt.

-Ha ha, Lâm Đỉnh phải không làm tốt lắm, ngươi quả thật là làm tốt hơn cả ta mong đợi nữa, ngươi đã vượt qua kiểm tra rồi.

Lâm Đỉnh nghe được lời ấy thì khẽ thả lỏng, thở ra một hơi rồi hỏi tiếp.

-Vậy không biết tiền bối muốn vấn bối làm việc gì, phải chăng là có quan hệ đến thân thể của vấn bối?

Lão già nghe thế liền nhìn Lâm Đỉnh cười nói:

-Ha ha! Không sai, quả thật là có quan hệ với thân thể của ngươi.

-Ta vốn là đang luyện chế một tấm bùa chú đặc biệt, trong đó có một yêu cầu chính là cần một ít tinh huyết của Phạm cảnh tu giả có mang thần lực trong người, mà ngươi vừa hay chính là phù hợp với yêu cầu trong đó, yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là một giọt tinh huyết trên người của ngươi!

Lâm Đỉnh nghe thế sắc mặt liền trở nên khó coi, tinh huyết chính là hạch tâm của sinh mạng, là tinh hoa huyết nhục toàn thân ngưng tụ mà thành, số lượng cực kỳ hữu hạn, muốn ngưng tụ tinh huyết cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Huống chi tinh huyết đối với tu giả Phạm cảnh cực kỳ quan trọng, tu giả Phạm cảnh bình thường, toàn thân cũng chỉ có thể ngưng tụ ra một giọt tinh huyết ẩn chứa trong tim mà thôi, không phải đến đường cùng thì không dễ dàng sử dụng, nếu thoắt chốc mất đi tinh huyết trong người thì sức lực, tuổi thọ, thân thể của người tu luyện cũng sẽ suy giảm đi một mảng lớn, tu vi thực lùi, thậm chí vô vọng đột phá cũng không phải là chuyện lạ lắm gì.

Lâm Đỉnh hẳn tu luyện bấy lâu nay, thân thể lại mạnh mẽ vượt xa cùng giai, thân mang kỳ công, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngưng tụ ra giọt tinh huyết thứ ba mà thôi, từ trước đến nay còn chưa dám khinh suất sử dụng lần nào, lần này tự dụng có người yêu cầu 1/3 tinh huyết trong người của hắn, điều đó tương đương rút đi sinh mệnh và tuổi thọ của hắn, bảo sao sắc mặt Lâm Đỉnh có thể tốt được cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đắc Thủ

Lão già thấy sắc mặt Lâm Đỉnh khó coi cũng đoán được chuyện gì xảy ra liền mở miệng nói.

-Lâm tiểu huynh đệ yên tâm, ta yêu cầu tinh huyết của ngươi cũng không phải mặt dày mày dạn xin không, lấy thân thể mạnh mẽ của ngươi, mất đi tinh huyết có lẽ sẽ chỉ hơi suy yếu một chút mà thôi, không đến nỗi tổn hại căn cơ, huống chi ta xem ngươi đến nơi này có lẽ là để tìm kiếm vật bảo mệnh trong Chiến tranh thí luyện sắp tới, không phải ta nói xui xẻo nhưng tỷ lệ tử vong trong Chiến tranh thí luyện rất cao, nếu có thêm phù lục ở chỗ ta trong tay, có lẽ sẽ có thêm vài phần tỷ lệ sống sót đó, chỉ cần có thể sống sót thì tổn thất một chút tinh huyết ta thấy cũng rất đáng giá đấy.

Thấy Lâm Đỉnh vẫn do dự không quyết, lão già liền có chút sốt ruột, lại ném ra thêm một miếng mồi câu thom phức.

-Được rồi, coi như ta sợ người rồi, ngoài một tấm phù lục tự chọn, ta có thể làm chủ tặng cho người thêm một tấm, Thần Lực phù, vừa hay bù đắp lại khuyết điểm mất đi tinh huyết của người!

Lâm Đình nghe thế thì hai mắt sáng lên, tuy chưa biết hiệu quả của Thần Lực phù thế nào, nhưng chắc cũng không phải phạm phẩm, suy nghĩ một chút liền lập tức hạ quyết tâm.

-Được! Văn bối đành liều cái mạng nhỏ này một lần vậy, chỉ là văn bối mạo muội có thêm một điều kiện!.

Lão già nghe thế thì khẽ mừng thầm, liền mỉm cười nói.

-Được rồi điều kiện gì Lâm huynh đệ cứ việc nói ra để lão già ta suy xét, nếu không quá khó thì lão già ta đây có lẽ có thể đáp ứng một hai.

Lâm Đình nghe thế thì thầm chửi lão hồ ly, vốn hắn đang định há miệng giờ công phu sư tử ngoạm tăng giá, bắt chẹt, chỉ là lão già kia làm việc rất ỏn trọng không hề nóng vội mắc câu một chút nào.

Biết là lão già này là kẻ lời đòi khó chơi, Lâm Đình bèn cải biến sách lược.

-Văn bối chỉ có một yêu cầu nho nhỏ là mong tiền bối, không giữ lại, giới thiệu, chỉ điểm chi tiết một ít về phù lục bên ngoài, công năng và tác dụng để văn bối biết đường lựa chọn.

Lão già.

-Ha ha! Ta còn tưởng chuyện gì to tát, đó là điều đương nhiên, yên tâm đi, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, người không nói ta cũng sẽ hướng dẫn cho người từng cái mà.

Nghe thấy lão ta đáp ứng sáng khoái thế, Lâm Đình liền lập tức hối hận trong lòng, tiếc anh ách cái vụ công phu sư tử ngoạm.

Sau khi thỏa thuận đã xong xuôi, một lúc lâu sau Lâm Đình với thân ảnh lung lay muốn ngã, mang theo vẻ mặt tái nhợt nhưng tràn đầy hưng phấn bước ra khỏi “Họa phù điểm”, trở về nơi tập trung.

Khi Lâm Đình trở về trường bông, bọn Trương Bình Phàm còn chưa một ai quay lại, thấy thế Lâm Đình khẽ nao nao nhưng cũng không nghĩ nhiều, liền kiếm một góc khuất ngồi xuống, móc ra một miếng nhỏ Huyết Sâm ăn vào sau đó lập tức vận công điều tức tiêu hóa được lực, một lúc sau sắc mặt trắng bệch của Lâm Đình đã có thêm một tia huyết sắc hân mồi từ từ thu công.

Khẽ trầm ngâm một lát, Lâm Đình liền móc từ trong người ra hai cái hộp nhỏ, mở một cái trong đó ra liền thấy một lá phù màu vàng kim, trên mặt khắc họa những đường nét huyền ảo khó hiểu, thì thoảng lại khẽ nhấp nháy như một sinh vật còn sống vậy.

Đây chính là Thiên Lô phù, Lâm Đình đạt được từ chỗ lão già của Họa phù điểm, sở dĩ chọn Thiên Lô phù này mà không chọn loại phù nào khác chính cũng bởi vì tốc độ công kích của nó, theo như lời lão già ở Họa phù điểm thì tấm phù này tuy không phải là tấm phù có đẳng cấp cao nhất ở đó, nhưng lại là tấm phù có tốc độ công kích số một trong điểm.

Tu vi dưới Sơ nhập tu giả nếu không có bảo vật hộ thân thì gần như chính là đồn tất sát, thử nghĩ mà xem, ánh sáng chính là một loại năng lượng có tốc độ nhanh như thế nào cơ chứ, huống chi là loại ánh sáng có thực thể như sấm sét, đừng nói loại sấm sét ở thế giới này khủng khiếp thế nào, chỉ riêng loại sấm sét bình thường ở quê nhà của hắn, nếu bị đánh trúng cũng đã đủ diệt sát 9/10 Phàm cảnh tu giả rồi, dù sao Phàm cảnh tu giả ở một chừng mực nào đó vẫn trong phạm trù con người mà thôi!

-Người tu luyện dưới Sơ nhập tu giả vẫn chỉ là phàm thai thân thể, chỉ dựa vào phản ứng bản năng, và giác quan của sinh linh, muốn né tránh sấm sét, nào có dễ như thế, cho dù là Sơ nhập tu giả nếu sơ ý cũng có thể bị uy lực của tấm phù này đánh trọng thương.

Đổi lại là một tấm phù khác uy lực có thể lớn hơn nhiều, thậm chí nếu đánh trúng có thể diệt sát Sơ nhập tu giả, nhưng tiền đề là phải đánh trúng người ta mới được.

Sơ nhập tu giả được phàm nhân xưng là thần tiên cũng không phải vô lý, Sơ nhập tu giả tức là đã thoát ly phàm thể, trong người sinh ra pháp lực, linh hồn cũng có sự cải biến về bản chất, các mặt cơ năng, sinh lý cũng không thể theo lẽ thường mà phân tích được, các khả năng như phán đoán, phản ứng, chịu đựng, sức lực....vv đều tăng lên diện rộng, mà hai điểm quan trọng nhất của Sơ nhập tu giả đó là pháp lực và thần thức đã có thể ngoại phóng.

Thần thức tên như ý nghĩa, đã có một chữ “Thần” là đủ để nói lên diệu dụng khôn cùng của nó, dưới sự quan sát của Thần Thức có rất ít sự vật có thể tổn thương được đến bản thân người tu luyện, ví dụ như ánh sáng, người bình thường không thể thấy được nó là gì, nhưng trong Thần Thức của người tu luyện có thể thấy được rõ ràng, thậm chí miễn cưỡng nhận thức được quỹ đạo chuyển động của nó, vì sự tồn tại của Thần Thức nên các loại thủ đoạn của tu sĩ cấp thấp gần như không có tác dụng đối với người tu hành cấp cao, cho dù sức mạnh của người có lớn đến mấy, nhưng tốc độ không đủ thì người ta vẫn có thể thông dong tránh thoát, cho nên câu nói “vô công trong thiên hạ chỉ có nhanh là không phá được”, cũng có thể áp dụng được với người tu hành.

Khẽ vuốt ve tấm Thiên Lô phù trong tay, hơi suy tư một chút Lâm Đình liền cẩn thận cất nó vào trong hộp gỗ bỏ vào người.

Lại nhìn sang hộp gỗ kê bên, hơi chút chần chờ rồi Lâm Đình cũng đưa tay mở nó ra và cầm lên tấm Thần Lực phù, “quà khuyến mãi” mà lão già kia đưa cho.

Hắn nhìn tấm Thần Lực phù này sau đó đưa ngón tay lên miệng cắn nhẹ một phát, một tia máu liền theo đầu ngón tay phun ra, rơi vào trên tấm phù trước mặt Lâm Đình, đến đây thì dị biến chợt phát sinh.

Tấm Thần Lực phù trông có vẻ bình thường, nhưng khi thấm đẫm máu tươi của Lâm Đình liền bùng lên thần quang chói mắt, sau đó bắt chợt thu liễm lại, khi hào quang tan hết thì tấm phù trong tay Lâm Đình đã biến mất chỉ còn một cái hộp gỗ trống không.

Thấy thế thì Lâm Đình cũng không hoang mang chút nào, nhanh chóng thu lại hộp gỗ, sau đó đứng dậy bước ra ngoài.

Vốn Lâm Đình đang định thử một chút uy lực của Thần Lực phù, thì bọn Trương Bình Phàm đã quay lại toàn bộ, trên mặt ai nấy đều hiện rõ vẻ sầu lo trên mặt.

Lâm Đình thấy thế liền hơi nhíu mày, thu lại ý định thử nghiệm phù lực, theo cả bọn quay lại trường bồng.

Vừa ngồi ẩm chỗ thì Trương Bình Phàm liền nói:

-Rốt cuộc cũng đã đến rồi, ta vừa nhận được thông báo chiến sự có biến, chúng ta ngày mai phải lập tức chấp hành nhiệm vụ, thông qua pháp trận dịch chuyển, tiến vào rừng rậm Sương Mù quyết đấu với tu giả Hán quốc.

Lâm Đình nghe thế liền giật thót cả mình, mặt mày trong bồng chốc đen xạm cả lại, trong trường bồng nhất thời lâm vào một mảnh u ám nặng nề, vẫn biết là ngày này sẽ tới, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh và đột ngột như thế mà thôi.

Rốt cuộc Mộng Lan lại là người lên tiếng chủ động phá tan bầu không khí áp lực này:

-Được rồi, cái gì phải đến thì rốt cuộc đã đến, có muốn tránh cũng không được, đã đến đây thì chúng ta nên có một chút cái gọi là giác ngộ sinh tử rồi.

Dừng lại một chút nài ta nói tiếp, với một giọng nói lạnh lùng, tràn đầy ý sát phạt.

-Nếu đã không tránh được thì chỉ còn đường tiến lên mà thôi, thần căn sát thần, phạt căn sát phạt, ai cản ta! “chết”.

Cả bọn nghe thế hai mắt liền sáng lên, chiến ý bùng bùng, Vô Danh lập tức đứng dậy nói.

-Ha ha! Quả thật là đáng hổ thẹn, Mộng Lan muội muội là bậc nữ lưu, không ngờ còn có ý chí và phách lực như vậy, ta đây quả thật là không bằng, chẳng qua chỉ là một cái mệnh mà thôi, đành mang ra cùng Mộng Lan muội chơi đùa một phen với bọn Hán quốc vậy.

Trương Bình Phàm thấy thẳng kia phản ứng nhanh chóng lấy lòng mỹ nhân, liền âm thầm hối hận không thôi, liền lập tức đứng dậy vỗ ngực bôm bốp.

-Mộng Lan muội yên tâm có Trương Bình Phàm ta ở đây, ai dám bắt nạt muội, ta đánh cho cha hắn cũng không nhận ra luôn, Hán quốc là cái đĩnh ghi gì, đến một tên ta đây giết giết một tên, đến một đôi giết một đôi.

Nghe hai thẳng kia vì gái mà hăng tiết lộn, chẳng qua Lâm Đình cũng ngáp ngừng hỏi lại.

-Thế đến một đám thì sao?

Cả ba người kia đồng thanh trả lời.

-Thì chạy chứ sao, đồ đầu bò!

Nghe thấy khí thế của quần chúng lên cao Lâm Đình liền rụt cổ lại, còn Khúc Bạch thì ở bên ôm một hồ lô rượu nốc khí thế, có lẽ say quá nên không thấy sợ, thậm chí cu cậu còn khề ngậm nga “sinh có là chi, tử có là gì....”.

Sau khi họp xong cả bọn liền ai về chỗ nấy tĩnh tâm điều tức, chuẩn bị trạng thái tốt nhất cho ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tiến Vào Rừng Rậm Sương Mù

Sáng sớm hôm sau khi mặt trời vừa lên, cả bọn đã được lệnh triệu tập đến trước đài dịch chuyển.

Ánh nắng buổi sáng chan hòa và ấm áp chiếu xuống mặt đất, khê xua tan đi từng đợt khí lạnh của màn đêm u ám, vạn vật như bừng sáng chào mừng một ngày mới bắt đầu, xa xa những chú chim líu lo cất tiếng hát một cách hăng say..... nói chung là một khung cảnh yên con mọ nó bình!

Chỉ là trước đài dịch chuyển ở cái quân doanh tạm thời này, từng đội tu sĩ thân mang khinh giáp, lưng đeo đủ loại binh khí, khuôn mặt tràn đầy nghiêm túc

và kiên nghị, im lặng sắp thành từng đội xếp hàng chờ đợi đến lượt dịch chuyển, một không khí im ắng và áp lực đến khác thường, không ai nói với nhau câu nào, những tu sĩ này chỉ lặng lẽ đứng đó, chờ đợi phút giây định mệnh của cuộc đời đến gần.

Sống cố nhiên là tốt nhất, nhưng nếu bắt buộc phải chết, vậy thì ít ra cũng phải làm ra một cái chết thật oanh liệt, bước vào cái đài dịch chuyển kia, chính là bước chân vào một thế giới khác, một thế giới “lấy giết chóc để sinh tồn”.

Từng đợt tu sĩ nối gót nhau vào đài dịch chuyển một cách trật tự và im lặng, bọn Lâm Đình và Trương Bình Phàm cũng đã bước đến mép đài dịch chuyển, cả đám khẽ quay lại liếc nhìn nhau trao đổi một ánh mắt, sau đó khẽ hít sâu một hơi quyết đoán bước vào đài dịch chuyển.

Ánh sáng trận pháp dịch chuyển lóe lên, những thân ảnh trên đó liền biến mất, một nhóm lại một nhóm cứ thế bước vào, giương như là vĩnh viễn lặp đi lặp lại vậy.

Thời gian dường như đọng lại trong tâm thức của Lâm Đình, tuy không phải là lần đầu tiên sử dụng đài dịch chuyển, nhưng cái cảm giác đó phải nói là quá thật rất khó chịu, giống như chúng ta bị xay tấu xe liên tục mà không có một phút giây nào ngừng nghỉ vậy.

Cũng may cái cảm giác đó cũng không kéo dài lâu, ánh sáng khẽ lóe lên, bọn Lâm Đình lập tức xuất hiện ở một khu vực nào đó trong rừng rậm Sương Mù.

Còn tại sao bọn hắn có thể lập tức biết ngay là đã đến mục tiêu, là bởi vì cái khu rừng này quả thật quá dễ nhận biết, bốn phía xung quanh chính là một lớp sương mù mờ ảo, lấy thị lực của tu sĩ Phàm cảnh bình thường mờ hồ có thể dò xét phạm vi mười mét, xa hơn chính là một mảnh trắng xóa, ngay cả Lâm Đình thể chất được cải tạo hơn xa thường nhân cũng chỉ có thể lơ mơ thấy được cảnh vật ở hai mươi mét xung quanh mà thôi.

Dịch chuyển lần này khác với những lần trước, chính là một lần dịch chuyển tùy cơ, chứ không phải là một loại dịch chuyển giữa hai điểm cố định.

Bọn Lâm Đình vừa đến nơi này, điều đầu tiên chính là, rút ra vũ khí đề phòng xung quanh, cả bọn không lập tức di chuyển mà sau một hồi bàn bạc liền tản ra thành một vòng tròn, mỗi người đều đứng cách nhau mười mét, nơi cực hạn thị lực có thể nhìn thấy, rồi bắt đầu dò xét khu vực xung quanh.

Đến khi hơi rõ ràng được địa hình khu vực xung quanh, cả bọn liền chọn một nơi kín đáo gần đó tụ lại bàn bạc.

Trương Bình Phàm với tư cách là đội trưởng tạm thời liền mở lời đầu tiên.

-Hoàn hảo, khu vực xung quanh chúng ta ít ra hiện thời không có phát hiện quân địch, ta kiến nghị chúng ta tạm thời không nên di chuyển, ở lại nơi này bố trí phòng vệ, đã tọa loại bỏ đi chứng của đài dịch chuyển, sau đó tìm hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh rồi mới định ra kế sách hành động, đó là ý kiến của riêng ta, mọi người nếu có thượng sách gì đó thì cũng có thể nêu ra để anh em cùng bàn bạc!

Nghe Trương Bình Phàm nói thế Vô Danh và Mộng Lan hơi suy nghĩ một chút rồi đồng loạt lên tiếng.

-Ta đồng ý với Trương béo, chúng ta mới đến còn chưa quen thuộc hoàn cảnh, trước tiên cứ nghỉ ngơi dưỡng sức đã, sau đó mới có hành động mới, chuyện này quan hệ trọng đại, liên quan đến tính mệnh mọi người ở đây, đi sai một bước chính là vạn kiếp bất phục.

Mộng Lan:

-Ta cũng đồng ý với Trương Bình Phàm và Vô Danh, cái Chiến tranh thí luyện này không phải là chuyện đùa, cần ổn trọng, chắc chắn mới có vài phần sinh cơ, không cầu non nóng giết địch lập công, chỉ cầu bình ổn vững chắc là được rồi.

Lâm Đình và Khúc Bạch

-Chúng ta không có ý kiến!

Sau khi nhất trí Mộng Lan và Khúc Bạch liền liên thủ bố trí một ít trận pháp, và cơ quan cảnh giới đơn giản và giám sát ở xung quanh.

Tuy mấy cái cơ quan và trận pháp này không phải loại hàng đỉnh giai siêu cấp gì, nhưng để cảnh giới báo động có lẽ đã dư sức.

Nghỉ ngơi đã tọa hết một canh giờ, đến khi cả bọn hồi phục gần trăm phần trăm công lực, mọi người lại lần nữa bàn bạc, cuối cùng quyết định chính là từ từ tiến về phía trước, đề cao cảnh giác, tùy cơ ứng biến.

Trương Bình Phàm chính là kẻ tu vi cao nhất, kinh nghiệm coi như cũng coi như lão luyện nên sẽ là người đi đầu tiên dò đường, điều này làm cho Lâm Đình trốn ở một bên âm thầm thờ phào một hơi.

Trong chiến tranh người đối mặt với nguy hiểm sớm nhất, không nghi ngờ gì chính là lính trinh sát, cho dù có chết cũng là kẻ chết đầu tiên à!

Lâm Đình ta đây vốn là kẻ gan bé, nói trắng ra chính là nhát gan, sợ chết, tuy nói ra có vẻ hơi thiếu đạo đức, nhưng sự thật thì vẫn là sự thật, có cho ta đi trước dò đường thì ta vẫn sẽ sợ như thường!

Mộng Lan đi phía sau cách Trương Bình Phàm 10m, trong tay cầm Cửu Diệu la bàn, theo lời nàng ta thì cái la bàn này là một món pháp khí cấp thấp, nhưng có rất nhiều công dụng, nó chính là một trong những chỗ dựa vào của Mộng Lan, cái la bàn này có một công dụng rất có ích cho bọn Lâm Đình trong hoàn cảnh này.

Đó chính là công năng dò xét khí tức sinh mệnh, theo như lời Mộng Lan thì cái Cửu Diệu là bàn này có khả năng phát hiện ra bất cứ sinh mệnh thể nào trong bán kính 30m, bình thường thì công năng này tác dụng có hạn, nhưng khi đến rừng rậm sương mù này nó chính là món đồ cứu mệnh, chỉ là nó chung quy nó cũng chỉ là một loại pháp khí cấp thấp mà thôi, không có khả năng hoàn toàn phân biệt rõ ràng sinh mệnh thể đó là người hay vật, hơn nữa nếu đối thủ có tu luyện thần thông ẩn dấu khí tức, hoặc bảo vật cùng loại thì cũng có thể tránh được Cửu Diệu là bàn điều tra.

Lâm Đình, Vô Danh, Khúc Bạch ba người ăn ý tạo thành hình tam giác bảo hộ Mộng Lan vào giữa.

Mọi việc dường như đang diễn ra rất thuận lợi thì đột nhiên Cửu Diệu là bàn trong tay Mộng Lan khẽ chấn động, rồi nổi lên một ít ký hiệu kỳ quái, vừa nhìn thấy cảnh đó thì sắc mặt Mộng Lan liền biến đổi.

Nàng ta liền lập tức hét lên.

-Trương Bính, cẩn thận! Bên trái, phía trước!

Trương Bính Phàm đang đi đằng trước nghe vậy tâm thần sắc mặt trầm xuống, không chút do dự liền đạp mạnh dịch qua một bên.

Ngay lúc Trương Bính Phàm vừa dịch qua, một cái bóng mờ ảo màu trắng với một tốc độ cực kì nhanh chóng xẹt qua nơi hắn vừa đứng, lưu lại từng chuỗi tàn ảnh trong không khí, tốc độ phải nói là cực kì khủng bố, với tu vi Phàm cảnh tầng chín của hắn vậy mà cũng chỉ có thể thấy lờ mờ được đó là một sinh vật màu trắng mà thôi.

Không đợi cả bọn phản ứng lại, cái bóng mờ đó sau khi vồ hụt lại lần nữa biến mất trong màn sương mù.

Bọn Lâm Đình đứng phía sau Trương Bính Phàm khá xa, vừa lúc chứng kiến được toàn bộ quá trình, không nói hai lời tất cả liền nâng cao binh khí, đề cao cảnh giác, bảo hộ Mộng Lan từ từ tiến tới hội họp cùng Trương Bính Phàm.

Trương Bính Phàm vừa rồi cũng là đáy lòng nổi lên một trận ác hàn, nếu như không có Mộng Lan cảnh báo từ trước, lấy thị lực của hắn có lẽ đã không kịp phản ứng lại đòn đánh lên của con quái vật kia rồi, cho dù không chết cũng phải lột một lớp da.

Không phải thực lực Trương Bính Phàm không đủ mạnh, mà là động tác của con quái vật kia quá nhanh, hơn nữa có lớp sương mù ở nơi đây ngăn cách tầm mắt, khoảng cách nhìn xa nhất cũng chỉ là mười mét mà thôi, chính là một nơi tuyệt hảo để đánh lén.

Khi cả bọn đã hội họp cùng một chỗ Mộng Lan liền lên tiếng hỏi:

-Các ngươi vừa rồi có thấy rõ được đó là cái gì không?

Bọn Vô Danh, Trương Bính Phàm, Khúc Bạch hai mắt nhìn nhau lắc lắc đầu.

Chỉ có Lâm Đình với thị lực hơn xa thường nhân, trong một sát na kia mơ hồ thấy được hình dạng chân thực của con quái vật kia là gì, chỉ là hắn cũng không nắm chắc nên không nói ra mà thôi.

Nhìn Cửu Diệu là bàn trong lòng bàn tay mình Mộng Lan khẽ nhú nhú đôi mày.

Thấy cử động đó của Mộng Lan cả bọn không ai nhiều lời rất ăn ý đề cao cảnh giác, thậm chí thẳng cha du còn Khúc Bạch còn vác hắn ra đại sát khí Diệt Thần nỏ cầm sẵn trên tay.

Bọn Trương Bính Phàm, Vô Danh cũng nhao nhao lấy ra bảo vật phòng thân.

Ngay cả Lâm Đình cũng âm thầm lấy ra tấm Thiên Lô phù cầm sẵn trong tay đề phòng bất trắc.

Ngay khi cả bọn khẩn trương đến nỗi tim cũng sắp vọt lên cổ họng thì Mộng Lan lại lên tiếng.

-Được rồi! nó có lẽ đã rời đi rồi, ít ra thì Cửu Diệu là bàn của ta không còn cảm thấy khí tức sinh mệnh của nó quanh đây nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đối Chiến (1)

Nghe được lời đó cả bọn liền khẽ thả lỏng, nhưng cũng không dám quá chủ quan, ai mà biết được cái thứ quỷ quái đó còn quay lại hay không, hay biết đâu nó còn ẩn núp ở xó xỉnh nào đó xa xa thì sao.

Với phương châm cẩn tắc vô áy náy, tên du côn Khúc Bạch, chẳng những không thu hồi Diệt Thần nỏ mà còn lấy ra thêm vài chục cây Xuyên Tâm tiễn, sau đó điều chỉnh Diệt Thần nỏ qua chế độ bắn liên tiếp.

Cả bọn nhìn Diệt Thần nỏ trong tay Khúc Bạch liên tục biến đổi hình dáng thì há hốc cả mồm ra.

Khúc Bạch thấy thế thì khinh bỉ nhìn bọn Lâm Đình nói.

-Hài! Một đám nhà quê, chưa thấy qua cơ quan biến hình bao giờ sao? Một vị cơ quan thuật sĩ hợp cách chính là phải xem tác phẩm trong tay hắn có được đầy đủ hai loại công năng cơ bản chính là biến hình và kết hợp không đã.

Biến hình thì đơn giản, chính là có tác dụng làm thay đổi hình dạng và công năng của món cơ quan đó, ví dụ như cùng một món vũ khí nhưng trong tay người dùng đao thì biến thành đao, trong tay người dùng kiếm thì biến thành kiếm hoặc trong tay người dùng thương thì biến thành thương, nói đơn giản chính là biến đổi theo ý muốn của người sử dụng, đương nhiên anh Bạch nhà ta còn chưa đạt đến trình độ đó, về luyện thêm vài trăm năm nữa thì may ra.

Kết hợp chính là một chức năng, và là một tiêu chí để đánh giá tay nghề của một vị Cơ quan thuật sĩ, chức năng này quyết định khả năng tăng cấp và ứng dụng của món vũ khí đó, ví dụ như một món pháp khí cấp thấp người sử dụng không vừa tay nữa, muốn đổi qua pháp bảo cấp cao sai cho sướng.

Giống như một tay nhà giàu mới nổi dùng súng ngắn chơi hoài chán, đổi qua AKA 47 bắn chơi cũng vẫn chán, bản chất thì vẫn là súng mà thôi có chơi nữa thì cũng chán như con gián, có tiền có quyền mà, tự dung lại muốn ném thử cảm giác sai tên lửa đạn đạo nó thế nào, mà lại tiếc mấy khẩu súng cũ trong tay!

Khả năng kết hợp chính là nhằm vào điểm này.

Muốn đổi một món vũ khí cấp cao hơn, nhưng lại tiếc cái món vũ khí cấp thấp kia, không sao, chỉ cần có công năng kết hợp thì hay rồi, người có thể tự mua tài liệu về mà tăng cấp cho cái món vũ khí cấp thấp kia, kiểu như biến một khẩu AKA thành máy bắn rocket, nhanh, gọn, lẹ, đương nhiên tài liệu cũng là một vấn đề, đủ để cho mấy tên nhà giàu mới nổi rỗng túi.

Hoặc giả trong tay người đã có một món vũ khí đẳng cấp cao, nhưng vô tình thu được một món cơ quan có đẳng cấp thấp hơn, bỏ thì vương mà thương thì tội, cũng không sao chỉ cần nó có công năng kết hợp, vậy thì nó có thể kết hợp với món vũ khí đẳng cấp cao kia, tạo thành một loại cơ quan phụ trợ gia tăng uy lực cho vũ khí, kiểu như kết hợp súng đạn với máy bắn rocket thành xe tăng chẳng hạn, đương nhiên muốn đạt đến trình độ đó thì phải là Cơ quan đại sư cấp truyền thuyết thì may ra, anh Bạch nhà ta có lẽ cũng vô duyên đạt tới luôn.

Nghe thẳng cha Khúc Bạch giả thích xong cả bọn mới hoàn toàn hiểu ra, cây Diệt Thần nỏ này là một loại hàng cấp thấp, với tay nghề của Khúc Bạch mà muốn tạo ra được một món vũ khí biến hình chân chính thì có chút khó khăn, nhưng hơi cải tạo lại một chút về khả năng cơ bản của vũ khí, thì hắn cũng miễn cưỡng làm được, cho nên mới có Diệt Thần nỏ phiên bản liên thanh.

Với Diệt Thần nỏ phiên bản liên thanh này, theo lời Khúc Bạch thì uy lực chưa bằng được 1/100 lúc phát động bắn đơn thể, nhưng cũng không phải thứ thân thể huyết nhục bình thường có thể chống lại được, huống chi đã gọi là liên thanh, thì trong một phút nó có thể bắn ra cả trăm mũi tên, uy lực mỗi mũi tên chỉ sợ không thua gì súng đạn ở thế giới của Lâm Đình.

Cho nên khi Khúc Bạch lấy ra món đồ này thì ngay cả bọn Trương Bình Phàm cũng lạnh cả mình, thậm chí cầu nguyện cho mấy tên xui xẻo nào đó.

Cả bọn tiếp tục đi về phía trước một cách chậm rãi, cho đến cuối ngày cũng không gặp phải mối nguy hiểm gì khác, rốt cuộc cũng đến được một con suối nhỏ, mọi người sau đó thương lượng một chút liền quyết định ở chỗ này nghỉ ngơi.

Trải qua cả một quãng đường nom nớp lo sợ, do lần đánh lén của quái vật không biết tên, cuối cùng cũng sắp được nghỉ ngơi, mọi người đều không tự chủ có chút buông lỏng cảnh giác, nên không cảm giác được có một hồi nguy cơ đang đến gần.

Ngay khi bọn Lâm Đình quyết định ở đây chuẩn bị mở ra cơ quan, cùng với trận pháp cảnh giới thì một tiếng rít phá không truyền đến từ trên đỉnh đầu khiến cả bọn biến sắc mặt.

Trương Bình Phàm hét lớn.

-Cẩn thận, mau tản ra nhanh !

-Chú! Chú!... phập phập,....

Một trận mưa tên không hề có chút dấu hiệu báo trước nào đột nhiên phủ xuống đầu bọn Lâm Đình, thời cơ phải nói là cực kì chuẩn xác.

Cũng may nơi này là rừng rậm sương mù, cái gì có thể thiếu chứ cây cối thì không thể thiếu được, cả bọn nhanh chóng lăn tròn, trốn vào sau những gốc cây gần mình nhất.

Phập, phập, chú, chú....

Sau một đợt mưa tên qua đi, khung cảnh xung quanh là một mảnh tan hoang, trận mưa tên bất chợt vừa rồi đã hoàn toàn cày nát khu vực cả bọn vừa đứng, xung quanh là chi chít mũi tên, cũng may đám Lâm Đình tu vi không thấp, phản ứng cũng coi như là nhanh nhạy, thế nên chỉ mỗi Khúc Bạch tu vi thấp nhất là bị thương nhẹ, tay trái dính một mũi tên đau đến méo mặt, đó cũng coi như là vận hạnh trong bất hạnh, bởi vì chỉ chậm một chút thôi đảm bảo trên người anh chàng sẽ bị đục lỗ chỗ như cái rổ.

Không đợi bọn Lâm Đình hồi phục tinh thần, thì từng tiếng hô giết từ phía sương mù đằng xa đã ập đến.

Mộng Lan nhìn cừu điệu la bàn trong tay mà mặt mũi nghiêm trọng nói.

-Mọi người cận thận, chúng ta bị bao vây rồi, đối phương ít nhất có đến hai mươi người, tất cả cẩn thận.

Nghe thế Trương Bình Phàm, Vô Danh liền mặt mũi liền trở nên khó coi, hiển nhiên đối phương đã có dự mưu mà đến, vậy mà bọn hắn lại không phát hiện ra chút nào.

Trong lúc nguy cấp Trương Bình Phàm liền nói.

-Tất cả chuẩn bị chiến đấu, tùy thời chuẩn bị phá vây, nhất thiết đừng để rớt lại!

Nghe Trương Bình Phàm nói thế cả bọn chỉ gật đầu biểu thị đồng ý, lúc này là lúc sống chết trước mắt, nói nhiều chỉ tổ chết nhanh hơn.

Lúc này thì bọn người phục kích đã tiến vào tầm mắt để có thể thấy được, cầm đầu chính là một tên đại hán cao lớn, vai u bắp thịt, tay cầm trường đao, mặt mũi nang ác, ánh mắt tàn bạo nhìn về phía bọn Lâm Đình như muốn ăn tươi nuốt sống bọn hắn vậy.

Theo sau hắn chính là năm, sáu tên khác, đều mặc một loại trang phục đồng nhất, thân mang khinh giáp, tay cầm trường đao, ánh mắt tên nào tên nấy cực kì âm độc, khát máu, theo sau tên đại hán kia xông thẳng về phía bọn Lâm Đình.

Trương Bình Phàm thấy thế liền hét lớn một tiếng, không chút do dự xách trường đao từ chỗ ẩn náu xông ra.

Cái thân thể trông có vẻ mập mạp nặng nề đó, ấy vậy mà trong nháy mắt đã lấy một tốc độ khó tin xông đến chỗ tên thủ lĩnh, sau đó vận hết mười hai thành công lực trầm ra một đao mang theo khí thế lôi đình vạn quân.

Thanh đao trong tay Trương Bình Phàm dưới tác dụng của chân khí liền sáng rực lên, tin tưởng nếu có bất kì vật gì chắn ngang trước mặt Trương Bình Phàm lúc này cũng sẽ bị hắn chém thành hai đoạn.

Tên thủ lĩnh đối diện đột nhiên thấy một thằng béo, vẻ mặt hùng hổ dọa người nhảy ra, vốn tưởng thằng mập đối diện kia thấy bên mình người đồng thể mạnh định nhảy ra nói nhảm gì đó.

Nhưng cảnh tượng khóc lóc, cầu xin trong tương tượng chưa thấy đâu, thì đã thấy một đao mang theo một cỗ khí thế khủng khiếp chém tới.

Tên thủ lĩnh đối diện thấy vậy thì biến sắc mặt, hắn ta liền biết ngay kẻ đến tu vi không tầm thường, lúc này lùi lại thì đã không kịp nữa, chỉ là hắn cũng không hề có chút nao núng hay sợ hãi nào, ngược lại chiến ý trong người càng bốc lên hùng lực.

Tên thủ lĩnh cũng hét dài một tiếng sau đó dồn hết công lực toàn thân cũng bổ ra một đao.

Hai dải sáng nhìn như hai dải lụa đẹp mắt, nhưng khi va chạm lại như hai ngọn núi đụng nhau vậy, “choang...oang oang...”.

Trương Bình Phàm và tên thủ lĩnh đối diện đều khẽ rên một tiếng rồi đồng thời lùi lại vài bước, hai tay đều gần như mất đi cảm giác, khí huyết trong người chấn động dữ dội.

Nói thì chậm nhưng thực tế sự việc xảy ra chỉ trong vài giây mà thôi, từ lúc Trương Bình Phàm xông ra, bọn Vô Danh và Lâm Đình cũng đã ngay lập tức theo sau.

Khi Trương Bình Phàm vừa lùi lại, thì Lâm Đình và Vô Danh cũng đã vượt qua xông tới phía trước, cả hai đều biết đánh rắn phải đánh đập đầu, nếu có thể giết tên thủ lĩnh, thì đối phương không công cũng tự phá.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Đối Chiến (2)

Vì thế cho nên Vô Danh và Lâm Đình không chút lưu thủ, vừa ra tay chính là mười hai thành công lực.

Nói đến Vô Danh, công lực cũng đâu có kém ai, chỉ thua Trương Bình Phàm một đường mà thôi, một đòn dốc hết sức lực cũng không hề thua Trương Bình Phàm vừa rồi chút nào.

Huyết khí trong người tên thủ lĩnh đang bốc lên, chưa kịp bình ổn, thì lại thấy một đao với khí thế thiên quân áp đỉnh đã chém tới, làm cho tên thủ lĩnh trong nháy mắt tái hắc sắc mặt, hắn cố nén một ngụm nghịch huyết trong người để tụ chân khí miễn cưỡng hoành đao đỡ lại đòn kia.

Choan..oang, lần này thì tên thủ lĩnh không nhịn được nữa, phun ra một ngụm máu tươi, hồ khẩu cầm đao cũng nứt toác ra, đao trong tay cũng không thể

giữ vững được nữa bị chém văng đi, thân thể lao đảo liên tục lui lại.

Vô Danh sau khi chém ra một đao cũng không dễ chịu gì, đành phải lui lại vài bước, dù gì đối phương cũng là cao thủ Phàm cảnh tầng chín, một thân công lực thâm hậu, muốn một đao giải quyết đối phương có vẻ không thực tế lắm, cho dù có là ăn hồi thì kết quả có lẽ cũng chỉ làm đối phương trọng thương là cùng.

Tên thủ lĩnh lúc này đã không còn thông dong như lúc đầu nữa, liên tục tiếp hai đòn liều mạng của đối thủ cùng cấp số đã làm cho hắn chịu một ít nội thương, nếu là lúc bình thường thì điều tức một chút là ổn, nhưng khổ nỗi bây giờ lại là trong chém giết sinh tử, bổ thẳng nào ngu đến nỗi lại để cho người có thời gian điều tức cơ chứ.

Không để hắn lui về khu vực an toàn, thì một đao thứ ba đã ập tới, xét về tu vi chân khí thì công lực của Lâm Đình hẳn đúng là không bằng được hai thắng kia, mới Phàm cảnh tầng bảy thôi, nhưng được cái sức lực trâu bò thì anh đây có thừa.

Đáng thương cho tay thủ lĩnh đạo tặc kia, vì tự phụ mà liên tục chịu thiệt thòi, chỉ là như vậy thì cũng thôi đi, với công kích của Lâm Đình lúc này thì bình thường một tay hắn cũng tiếp được, khốn kiếp ở chỗ bây giờ vừa mới đỡ xong hai đòn toàn lực của đối thủ cùng giai, toàn thân tạm thời chân khí loạn không tập trung được, đã thế trong tay lại không tác sát, chỉ có thể trốn tránh mất nhìn đại đao của Lâm Đình chém xuống đầu mình, lấy thân thể huyết nhục mà ngành kháng với trường đao kết quả không cần nói cũng biết, không bị chặt ra làm hai khúc thì cũng bị chém thành tám mảnh.

Nếu không có gì xảy ra thì Lâm Đình hẳn có lẽ sẽ có vinh dự vượt cấp giết người cũng nên, còn tên thủ lĩnh đối diện có lẽ chỉ đành nuốt hận đi đòi nhà ma.

Chỉ là đòi nó chó má lắm, đôi khi ta tưởng ăn chắc được đối phương rồi, thì lại hay có biến cố đột ngột xuất hiện.

Lâm Đình lúc này cũng hưng phấn bừng bừng, mắt thấy lưỡi đao đã chạm được vào da thịt đối phương, chỉ còn chút xíu nữa thôi là xả đối thủ ra làm hai đoạn bằng phẳng và ngọt sớt, thì khối ngọc bên hông tên thủ lĩnh đột ngột rắc một tiếng vỡ ra hóa thành phần vụn, sau đó trên người đối phương liền bùng lên một tầng bảo hộ màu vàng kim, trong nháy mắt đã đánh văng cả Lâm Đình lẫn đao của hắn bay ra ngoài, nếu không phải thể chất Lâm Đình mạnh mẽ khó tin, thì trong khoảnh khắc bị đánh văng đó không chết cũng mất nửa cái mạng.

Tuy không đến nỗi nguy hiểm tính mệnh, nhưng chịu một ít nội thương là khó tránh khỏi, Lâm Đình khẽ phun ra một búng máu rồi lao đảo gắng gượng đứng dậy.

Mọi việc nói thì lâu, nhưng thực tế từ lúc Trương Bình Phàm lui lại, đến lúc Lâm Đình bị phản chấn văng ra tất cả cũng chỉ trong vài giây mà thôi.

Ngay lúc này bọn người Hán quốc đối diện cũng đã kịp phản ứng lại, cả đám thấy thủ lĩnh bị thương liền đồng loạt nổi điên xông lên.

Bọn Trương Bình Phàm, Vô Danh vừa rồi giao thủ với tên thủ lĩnh cũng không phải dễ chịu gì, mỗi người khí huyết cũng có chút quay cuồng, Lâm Đình thì càng không phải nói.

Mất thấy một trận ác chiến sắp xảy ra thì một tiếng quát của Mộng Lan từ đằng sau vang lên.

-Mau! Nằm xuống!

Nghe thấy lời đó cả đám xuất phát từ niềm tin với đồng bạn, không chút do dự đều lập tức nằm xuống.

Còn chưa đợi bọn hắn hoàn toàn nằm xuống thì từng tiếng rít phá không “chúu..ius...” đã vang lên, từng mũi tên đặc thù từ nỏ tiễn, mang theo sát khí lạnh lạnh liên tục xẹt qua người bọn Trương Bình Phàm, Vô Danh và Lâm Đình.

Thì ra là thằng cha Khúc Bạch không biết nổi điên cái gì, đột ngột nhảy ra khỏi chỗ núp bắt chước cánh tay bị bắn xuyên qua trên người, vừa vác Diệt Thần nỏ điên cuồng bắn, vừa gào to “ĐM chết đi bọn khốn, đau chết bổ rồi..gào....gào....chết đi.....”

Bọn người Hán quốc đối diện đang hùng khí thế xông lên, đột nhiên thấy đối thủ tập thể ngất xỉu cũng là trong lòng một trận mê mang.

-ĐCM bọn này là gan cũng quá bé đi, bọn ông còn chưa chạm vào cọng lông nào của các người, ngất cái gì mà ngất, có muốn ngất thì cũng phải đợi bọn ông làm cái gì đó đã rồi hẵng ngất chứ!

Chỉ là ý nghĩ đó vừa mới lóe lên trong đầu, thì cảnh tượng tiếp theo liền làm cho bọn hắn suốt đời khó quên, tên nào tên nấy mặt mũi cũng tái xanh tái mét, chỉ là dù sao bọn chúng cũng là quân tinh nhuệ, lập tức dừng lại vận công bảo vệ toàn thân, liên tục vung vũ khí chống lại màn mưa tên trước mắt, chỉ có tên đi đầu tiên không kịp phản ứng lập tức bị bắn thành cái sàng, đến chết cũng không kịp ngáp một tiếng.

Từng tiếng choeng, oang, của binh khí va chạm với nỏ tiễn liên tục vang lên, thì thoảng lại xen lẫn một tiếng kêu thảm thiết.

Trận mưa tên đến nhanh mà đi cũng nhanh, nhưng thành quả mà nó để lại phải nói là cực kì khả quan, ngoài tên xui xẻo bị bắn thành cái sàng ngay lúc đầu ra, thì còn có ít nhất một phần tư quân số đối phương, tuy không chết nhưng cũng mất đi lực chiến đấu, ngoài ra số bị thương nhẹ cũng lên đến một nửa, nhẹ ở đây là có một cây tên xuyên qua mà không chết vẫn còn đi lại được thôi.

Các người đừng tưởng chiến tích như thế là tầm thường, phải biết Phàm cảnh tu giả thể chất được cải tạo đã khác xa với thường nhân rồi, cho dù không so được với siêu nhân quần sịp, thì cũng so được với hulk, tên nào tên nấy phản ứng đều rất khủng bố, mấy chuyện như tay không bắt tên, nhắm mắt ném phi đao, thiết bố sam, đối với đám biến thái này chỉ là chuyện nhỏ như cái lỗ mũi vô sự tự thông, nếu không phải vừa rồi Khúc Bạch nhảy ra bắt

ngờ, bọn hán không kịp đề phòng, khoảng cách lại quá gần và Diệt Thần nổ quá khủng bố, thì chỉ sợ cái đám đối diện một cọng lông cũng không rụng xuống ấy chứ.

Nói ra cũng phải nói là tạo hóa trêu người, trận mưa tên của đối phương lúc đầu xém nữa thì tiễn anh Bạch của chúng ta về châu ông bà, bây giờ vừa hay là ăn miếng trả miếng, Diệt Thần nổ của Khúc Bạch cũng làm cho đối phương tổn thất nặng nề.

Nhìn đồng bọn bên mình kẻ chết, người bị thương tên thủ lĩnh đối diện hai mắt liền đỏ lên, những thủ hạ này theo hán chém giết đã lâu, đã bồi dưỡng nên một tình cảm thâm hậu, nay chỉ vì phục kích một đám tu giả địch quốc mà gần như ngã xuống một nửa, bảo sao hán có thể không tức giận được cơ chứ.

Tên thủ lĩnh liền rống lên một tiếng “giết”, sau đó cầm trường đao xông lên, bất chấp thương thế trong người, nhưng tên khác thấy đồng bọn như thế, cũng đâu có chịu thua cũng gào lên một tiếng “sát” và mang theo trường đao xông lên.

Khúc Bạch sau khi xả hàng xong, trong lòng liền cảm thấy vô cùng đắc ý, cảm giác vết thương trên người cũng theo đó mà chuyển biến tốt đẹp hơn hẳn.

Chỉ là không đợi hán kịp khoe khoang khoái lạc với đồng bọn, thì bọn người Hán quốc phía đối diện đã nổi điên lên xông tới, anh chàng thấy thế thì tái hân mặt mày, không nói hai lời liền co giò chạy mất dép.

Tuy đối phương tổn thất nặng nề, nhưng nhân số cũng đông gấp mấy lần bọn Lâm Đình, lại là quân tinh nhuệ của Hán quốc, nếu liều mạng chém giết, thì khả năng ngã xuống của bọn Lâm Đình rất cao, đơn quyền khó địch tứ thủ mà.

Chỉ là ngay từ đầu Trương Bình Phàm đã xác định là không liều mạng với đối phương, mà đã không liều mạng thì tẩu vi thượng sách à nha.

Tiếp đó không ai bảo ai, cả bọn liền vất chân lên cỏ mà chạy.

Bọn người Hán quốc thấy bọn Lâm Đình bỏ chạy, liền truy sát không tha, trước khi tấn công, bọn hán đã cho người mai phục xung quanh rồi, tuy những kẻ mai phục kia tu vi không phải cao lắm, nhưng để cầm chân, dây dưa không cho bọn Lâm Đình chạy thoát thì có lẽ cũng đủ rồi.

Chỉ là bọn người Hán quốc phía sau cũng không biết trong lúc bọn chúng giằng co với bọn Trương Bình Phàm, Vô Danh, Lâm Đình và Khúc Bạch, nhân vật nữ duy nhất trong cả bọn đã lặng lẽ biến mất.

Đến khi Mộng Lan xuất hiện lại thì đã là lúc cả bọn chạy trốn chết.

Mộng Lan thấy cả đám bắt đầu chạy thực mạng thì gọi lên.

-Bên này, mau qua đây!

Cả đám Lâm Đình không chút do dự liền đổi hướng chạy về phía Mộng Lan.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Đối Chiến (3)

Đặc thù của rừng rậm sương mù rất tiện cho việc phục kích, nhưng đổi lại nó cũng rất tiện cho việc lẩn trốn, nếu để cho đối phương kéo dẫn khoảng cách, lại không có công cụ dò tìm đặc thù, muốn theo dõi một đám người muốn chạy trốn chết cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Thế cho nên đám Hán quốc phía sau đều dốc sức đuổi theo bọn Lâm Đình phía trước, chỉ cần người của bọn hán mai phục từ trước có thể chặn được mấy tên kia, dù chỉ một chút thôi, cũng đủ thời gian cho bọn hán bao vây tiêu diệt toàn bộ bọn người đó báo thù cho chúng huynh đệ rồi.

Tuy khoảng cách giữa bọn Lâm Đình và bọn người Hán quốc càng ngày càng xa, nhưng ánh mắt bọn người phía sau lại càng ngày càng trở nên tàn nhẫn.

Chỉ là bọn Lâm Đình chạy phía trước làm gì để ý nhiều được đến như vậy, chỉ chăm chăm theo sau mông Mộng Lan chạy trốn chết.

Bọn Lâm Đình, Trương Bình Phàm liên tục theo Mộng Lan lan chạy, cho đến khi vượt qua khoảng cách cực hạn có thể nhìn thấy đối phương của rừng rậm sương mù, cũng không hề quay đầu lại.

Thẳng cho đến khi ở đằng sau vang lên một số tiếng kêu thảm thiết không giống người cả bọn mới hơi dừng lại thờ dốc.

Lâm Đình khẽ phun ra thêm một búng máu bầm, nín nhịn từ lúc chạy trốn chết đến giờ rồi mới lên tiếng hỏi.

-Chuyện gì xảy ra ở phía sau thế?

Trương Bình Phàm

-Mợ kiếp! Người hỏi ta ta biết hỏi ai?

Thấy thế anh chàng bèn quay qua nhìn Vô Danh.

-Đừng hỏi ta, hỏi Mộng Lan đi, nàng ta chắc chắn sẽ biết.

Mộng Lan

-Không có gì, chẳng qua ta chỉ sửa lại một chút bố trí của bọn hán lấy gây ông đập lưng ông mà thôi.

-Được rồi! đi tiếp thôi, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm đâu, tiếp tục đi thôi, mấy cái bẫy đó có lẽ chỉ có thể cản chân bọn hán được một lúc!

Thì ra lúc cả bọn cầm chân tên thủ lĩnh và đám người Hán quốc, Mộng Lan cũng không nhân rồi, cầm theo Cửu Diệu la bàn lặng lẽ đánh chết mấy tên mai phục và thay đổi bố trí bẫy rập của đối phương.

Nếu không có Mộng Lan, thì giờ này bọn hán có lẽ đã bị đối phương bao vây, lâm vào một phen khổ chiến cũng nên, thế cho nên khi nghe Mộng Lan nói thế cả bọn lại nhanh chóng rời đi, tránh để đối phương theo dõi, đuổi tới.

Nhóm Trương Bình Phàm, Lâm Đình bọn hán liên tục chạy khoảng vài tiếng đồng hồ, lại liên tục biến đổi phương hướng, cho đến khi bốn bề một mảnh yên tĩnh, cả đám mới dám dừng lại thở dốc.

Tu giả Phàm cảnh dù sao cũng vẫn trong phạm trù con người mà thôi, chưa thể tính là tu giả chính thức được, vẫn đang bị vây ở trong biên giới tiên phạm.

Sau một hồi chiến đấu chớp nhoáng nhưng không kém phần kinh tâm, lại nom nớp lo sợ, bốn ba chạy trốn, tinh thần và thể lực của cả đám đã vô cùng ẽ oải, nếu không dừng lại nghỉ ngơi, đợi khi sức cùng lực kiệt, lại không may tào ngộ địch nhân thì hậu quả thiết tưởng sẽ vô cùng thê thảm.

Tuy đã hết sức mệt mỏi, nhưng Mộng Lan và Khúc Bạch vẫn cố gắng bố trí một ít cơ quan và trận pháp cảnh giới, đặc biệt là Mộng Lan còn dốc sức bố trí thêm một trận pháp ẩn thân, với trận pháp này cho dù bọn người Hán quốc có truy tung đến nơi này, thì trong một giờ ba khắc cũng đừng hòng kiếm được thân ảnh Lâm Đình bọn hán.

Đến khi tất cả bố trí đã hoàn thành cả đám mới khẽ thờ phào một hơi, Trương Bình Phàm, Vô Danh lập tức nắm chắc thời gian ngồi xuống đá tọa luyện công phục hồi chân khí và thể lực.

Lâm Đình thì càng không phải nói, đòn phản chấn của từ bùa hộ thân của tên thủ lĩnh đã làm cho hán bị thương, lại gắng gượng chạy thực mạng đến bây giờ, tuy nhờ vào thể chất mạnh mẽ không đến nỗi bẹp giường, nhưng cũng cần điều dưỡng cẩn thận một phen thì mới được.

Thế là anh chàng cũng ngồi xuống, bắt đầu song song vận chuyển Hóa Khí quyết và Chư Thiên Tạo Hóa công, chuyển hóa bốn nguyên khí trong người điều trị thương thế, cường hóa huyết nhục, chân khí, làm lớn mạnh bản thân.

Thảm nhất ở đây vẫn là anh chàng Khúc Bạch, tu vi đã kém lại không có hộ thể thần công như Lâm Đình, đã thế cánh tay bị bắn xuyên qua, xương cốt cũng bị đục một lỗ, rạn nứt đan xen, nếu chỉ nghiêm trọng hơn chút nữa thôi thì cánh tay trái đó có nguy cơ bị phế luôn, muốn khôi phục lại cũng không phải việc dễ dàng gì.

Khúc Bạch cố nhịn đau bẻ gãy sau đó rút mũi tên ra, nước mắt, nước mũi theo đó không nhịn được cứ tuôn ra như suối, lại móc từ trong người ra một viên Tăng Nguyên Đan nuốt xuống.

Đan dược này vừa vào miệng, không đợi hán nuốt xuống thì liền tan ra, tạo thành từng luồng khí ấm chảy khắp toàn thân, khiến cho tinh thần của hán nhất thời trở nên phấn chấn, chân khí trong người cũng chậm rãi tăng trưởng, nhất là chỗ bị thương lập tức được cầm máu, hiệu quả có thể thấy được, tuy huyết nhục không lập tức khép lại nhưng cơn đau cũng đã giảm đi nhiều, theo tình hình này thì có lẽ khoảng vài ngày bên ngoài sẽ đỡ hơn, thậm chí ngay thẳng nhỏ trong quần cũng có dấu hiệu ngo ngoe, động đậy, chỉ có điều xương cốt thì không được tốt như vậy.

Lúc Khúc Bạch vừa nuốt xuống Tăng Nguyên đan, thì Lâm Đình cũng từ trong nhập định tỉnh lại, vô tình anh chàng thấy vết thương sâu hoắm trên tay Khúc Bạch, trong đầu bất chợt lại lóe lên một chủ ý.

Hơi chút nghĩ ngợi Lâm Đình liền móc từ trong người ra một cái bình nhỏ, đại khái chỉ to hơn nắm tay em bé một chút, rồi đi lại chỗ Khúc Bạch nói.

-Khúc Bạch ở đây ta có mang theo một ít thân dịch, có lẽ sẽ có công hiệu với vết thương, người thử dùng nó đắp lên vết thương xem thế nào!

húc Bạch đột nhiên thấy Lâm Đình mang đến một cái bình nhỏ, lại nghe nói nó có công hiệu với vết thương của mình, anh chàng cũng không nghi ngờ gì, trong lòng vô cùng mừng rỡ lập tức nhận lấy.

Chỉ là anh chàng cũng không nhìn thấy vẻ râm tà trong ánh mắt của thằng đối diện, nếu không cho dù có đau chết anh chàng cũng chưa chắc đã dám rỏ tới cái được gọi là thân dịch này.

Nhìn thấy Khúc Bạch nhân lấy cái bình đó, trong lòng Lâm Đình lúc này vô cùng khẩn trương thầm khẩn, “lạy trời đừng có là cái loại Hủ Thi thủy gì đó nhá, xin lỗi người anh em vì sự nghiệp vĩ đại của đảng và nhà nước, đành lấy chú mày ra làm chuột bạch vậy!”

Khi Khúc Bạch mở nắp bình ra, thì thấy bên trong là một ít chất lỏng óng ánh màu xanh biếc, nhìn bề ngoài thì không có gì đặc biệt, nhưng khi đổ nó vào vết thương thì chuyện kì dị liền xảy ra, vết thương trên tay Khúc Bạch khi tiếp xúc với chất lỏng kia thì đột nhiên khẽ ngo ngoậy, nhúc nhích, huyết nhục của hắn như sống lại, điên cuồng hấp thu chất lỏng kia sau đó bắt đầu sinh trưởng, vết thương trên tay trái hắn bị bắn xuyên qua, tạo thành một cái động khẩu nho nhỏ, vậy mà dưới tác dụng của loại chất lỏng không biết tên kia, chỉ trong vài chục giây đã lập tức sinh trưởng bắt đầu khép lại, qua vài phút chính là gần như mới, cánh tay vốn tưởng như bị phế kia không ngờ lại bắt đầu có thể hoạt động lại bình thường.

Khúc Bạch có thể cảm giác được không chỉ huyết nhục, mà cả xương cốt trong cơ thể hắn bị tổn thương cũng đã hồi phục lại bảy tám phần, phải nói là cực kì thần dị, cứ theo đà này tối đa vài ngày nữa, cho dù không có Tảng Nguyên đan, hắn cũng có thể hồi phục hoàn hảo lại như lúc đầu.

Lâm Đình nhìn thấy cảnh đó thì tâm thần khẽ ong lên một tiếng, trong lòng mừng rỡ như điên.

-Ha ha! Cuối cùng ông cũng biết Thủy kỳ có tác dụng gì rồi, thì ra là thế, thì ra là thế ha ha!

Khúc Bạch thì càng không cần phải nói, trong lòng càng là vui vẻ hơn ai hết.

-Ha ha! Đa tạ, đa tạ huynh đệ, cái thứ thần dịch này của ngươi quả là bảo bối chữa thương tuyệt hảo, đáng tiếc là hơi ít một chút, nếu có đủ số lượng thần dịch này thì vết thương của ta có lẽ sẽ ngay lập tức hồi phục lại, mà thôi ta cũng quá được vui rồi, thần dịch như vậy làm sao có thể có nhiều được cơ chứ!

Nghe Khúc Bạch nói thế Lâm Đình chỉ cười gian tà trả lời:

-Hắc hắc! Không có gì! Chuyện nhỏ mà thôi, chuyện nhỏ mà thôi.

Ngoài miệng thì cười giả lả, nhưng trong lòng anh chàng thì cực kì đắc ý nghĩ thầm.

-Tinh dịch..h....sắc nhảm, Thần dịch ông đây có rất nhiều, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu à nha!

Mang theo tâm tình vui vẻ, Lâm Đình lại ngồi xuống tiếp tục vận công điều tức.

Nửa ngày sau cũng không sai biệt lắm, cả bọn đều đã gần như hồi phục toàn bộ công lực, lại trải qua một đêm nghỉ ngơi điều dưỡng, ai nấy cũng đã hồi phục hoàn, mặt mày hồng hào, rạng rỡ, tinh, khí, thần tràn trề.

Đến lúc này cả bọn mới chắc chắn là không có truy binh đuổi theo, cả đám bắt đầu tại chỗ bàn thảo thương lượng kế sách.

Lần này Lâm Đình lại chính là kẻ đầu tiên lên tiếng:

-Ta thấy chúng ta hay là nhân lúc đối phương còn chưa đuổi đến, tranh thủ chạy cho nhanh đi, tránh được bao xa thì đi bấy xa, tốt nhất là vĩnh viễn không gặp được bọn kia thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Báo Thù!

Nghe được cái chủ ý thối tha đó của Lâm Đình cả bọn đều nhìn hắn với một ánh mắt khinh bỉ, ngay cả Khúc Bạch cũng không nhìn được mà phải cách xa thằng này một đoạn, Mộng Lan ghét ác như cừu thì càng không phải nói, nếu khả năng cho phép, thì cô nàng có lẽ cũng không do dự chặt hắn ta ra làm tám mảnh hay bảy khúc gì đó, sau đó vứt cho chó xoi cũng nên.

Nói chung là lòng dạ đàn bà rất độc ác, đặc điểm là càng đẹp thì càng độc, thế cho nên khả năng ở trên, xác xuất xảy ra có lẽ hơi bị cao.

Khúc Bạch:

-Má của tôi ơi, ta đã gặp qua nhiều thằng nhát chết, nhưng cmn nhất đến độ này cũng là hiếm thấy à nha!

Trương Bình Phàm:

-Đẹp mợ nó cái chủ ý cứ* chó đó của ngươi đi! Bọn khốn kia hại cả đám chúng ta xem tý toi đời, muốn ta bỏ qua cho bọn hắn hả nằm mơ đi!

Vô Danh ở một bên không hề có chút do dự cũng lên tiếng:

-Mợ nó, thằng béo kia nói đúng, ông đây cũng không nuốt trôi nổi cục tức này, nếu cứ thế mà nhìn lại ta đây chắc sẽ ghen chết mất!

Khúc Bạch ở một bên cũng phụ họa:

-Ta đồng ý, người ta đã đập lên mặt chúng ta một cước, nếu cứ nhìn thì còn gì phong phạm của đấng nam nhi nữa, nếu để cho người ta biết một vị Cơ quan thuật sĩ bị người ta đánh vào mặt lại không dám đánh trả, thì không phải sẽ bị cười cho thúu mồi sao, không cho bọn lỏi con kia một đòn giáo huấn suốt đời khó quên, thì Cơ quan thuật sĩ Khúc Bạch ta đây thật không có mặt mũi nào mà đi gặp gái!

Mộng Lan:

-Hí hí, ta ủng hộ các anh đẹp trai a!

Lâm Đình thấy tình cảm của quần chúng lên cao nào dám hó hê nửa chữ “không”, nhưng trong lòng thì thầm rên rỉ.

-Hài cái bọn đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, đánh đánh giết giết có gì tốt, tìm chỗ nào trốn trước không tốt hay sao!

Nghĩ thì là thế nhưng ngoài mặt vẫn phải luôn miệng ủng hộ các đồng bào, chí sĩ, giới thiệu nào xoay chiều nấy mà lấy.

Phương án đánh hay hòa thì không phải nói cả bọn đã lập tức thống nhất trừ ai đó ra, nhưng việc tiếp theo làm thế nào để xác định được vị trí của bọn Hán quốc kia thì quả là một việc đau đầu, ở trong một khu rừng mênh mông, đã thế thị giác lại bị hạn chế cực kì muốn tìm người khác nào mò kim đáy bể cơ chứ.

Cũng may vấn đề này đã được cô nàng Mộng Lan suy nghĩ chu đáo, pháp khí Cửu Diệu la bàn trong tay nàng ta cũng không phải để chơi không, lúc xử lý mấy cái mai phục, Mộng Lan vì đề phòng vạn nhất, đã để lại chút ít hậu thủ dùng truy tung.

Vấn đề khó khăn nhất đã được giải quyết, tiếp theo chính là vấn đề bố trí và phân công công việc, đến phần này thì mỗi người đều thảo luận hăng say ngất trời, nhất là phần phân chia chiến lợi phẩm, việc đánh đánh giết giết thì Lâm Đình hẳn ta trốn ở một bên im thin thít, nhưng đến lúc phân chia chiến lợi phẩm thì anh chàng lập tức nhảy ra cạnh tranh kịch liệt, việc nghĩa chả từ ai mà lấy, dựa theo cách nói vô si của thằng cha này thì “mấy việc nhẹ nhàng nhường cho các người hết rồi, công việc nặng nhọc này hay là cứ để ta bao trọn đi!”

Cả bọn lập tức á khẩu không nói ra lời, phải nói là da mặt thằng này đã luyện đến độ đạo thương bất nhập, đạn pháo bất xâm, gần như vô địch mọ nó rồi.

Cuối cùng độ vô si của anh chàng cũng dẫn đến nhân thân công phần, thúc thúc có thể nhìn nhưng thăm thăm không thể nhả à nha, rốt cuộc một trận tằm quắt hội đồng lập tức diễn ra.

Ra tay hăng nhất không ngờ lại chính là anh Bạch nhà ta, mỗi đòn đều không phải đứt xương, đoạn gân gì, nhưng khôn nổi thằng này toàn chơi đòn hiểm kiểu như “bóp trứng thân công”, “chọt sườn đại pháp” hay “móc lớp bí kíp”, làm cho thằng họ Lâm sung sướng khó nói nên lời, sém tý phọt cả chất thải giai đoạn cuối, nói chung là thốn bỏ mọ đi được.

Lúc cả bọn đang mải mê “thân thiết” với Lâm Đình, thì cách đó khoảng ba mươi mấy cây số, tên thủ lĩnh Hán quốc lúc trước cũng đang ở trong một căn cứ dã chiến, nội thương trên người không ngờ đã hồi phục hoàn toàn.

Chỉ là thái độ của hắn bây giờ, so với lúc đối diện bọn Lâm Đình lúc trước là một trời một vực.

Trước mặt tên thủ lĩnh Hán quốc bây giờ, là một tên mập, mặt mũi hồng hào, tai to bụng phệ đúng nghĩa.

Tên mập đó dáng người to béo, kiểu như lợn xề vậy, thịt mỡ chảy xệ ra cả xung quanh, khuôn mặt núc ních thịt che cả hai mắt, vòng bụng hắn ta lớn đến nỗi, tên mập này muốn nhìn xuống thẳng nhỏ của mình, hay thò tay làm cái động tác tự an ủi gì đó thiết nghĩ cũng là một chuyện bất lực.

Chỉ là thằng mập này có lẽ cũng không cần phải làm cái chuyện gì đó kia, bởi vì hai bên của hắn lúc này chính là hai vị mỹ nữ tuyệt sắc, vóc dáng ma quý, khuôn mặt thiên thần, muốn điện nước có điện nước, muốn thân hình có thân hình, đủ để làm cho đa số thằng đàn ông sinh lý bình thường nhìn thấy, cũng phải nổi lên con lợn lòng.

Chỉ là hai vị mỹ nữ lúc này, một người thì cần dùng đôi môi thơm ngát của mình dứt từng miếng trái cây vào miệng của tên mập kia, hai tay còn lại thì nhẹ nhàng xoa bóp cặp ngực núc nịch mỡ lợn của tên béo, người còn lại thì tùy ý ngồi lên đùi, để cho tên mập kia lần mò đây đó, khám phá núi rừng thiên nhiên.

Nếu để cho bất kỳ thằng đàn ông nào trên thế giới này nhìn thấy cảnh đó, có lẽ cũng phải than thầm “hài cái trắng lại để cho lợn ăn mất rồi, trời xanh đúng là bắt con mọ nó công mà.”

Tên thủ lĩnh Hán quốc lúc trước, lúc này lại vô cùng cung kính cúi đầu đứng trước tên mập kia và nói.

-Đa tạ Bao đại nhân đã giúp đỡ thuộc hạ và chúng huynh đệ chữa thương, lần này dẫn binh đi tiêu diệt đám người Đại Việt quốc kia bắt lực là lỗi của thuộc hạ, kính xin Bao đại nhân cho thuộc hạ một cơ hội lập công chuộc tội.

Vị Bao đại nhân ở trên kia, vẫn đang úp mặt vào giữa hai tòa “núi” lớn liếm láp sùm sụp, làm cho vị mỹ nhân kia một trận thở dốc liên hồi, đột nhiên nghe tên thủ lĩnh Hán quốc nói thế, thì khó khăn rời cái bản mặt béo múp của mình ra khỏi vùng đồi núi mỹ diệu kia, híp mắt nhìn xuống trả lời:

-Hồ Báo à! Người theo ta cũng đã bao lâu rồi nhỉ?

Tên thủ lĩnh Hán quốc được gọi là Hồ Báo kia nghe thế thì tâm thần khẽ run lên, vội vàng quỳ xuống nói:

-Bẩm Bao đại nhân, thuộc hạ theo ngài đến nay cũng đã được mười năm, tám tháng, bốn ngày rồi ạ!

Tên mập nghe thế thì khẽ cảm khái nói:

-Hài! Cũng đã mười năm rồi cơ à, thời gian đúng là trôi qua cũng nhanh thật! Nhớ ngày đó người hiệu trung cho ta dường như cũng mới là ngày hôm qua thôi à!

Tên thủ lĩnh Hồ Báo nghe thế thì tâm thần khẽ run lên, càng quỳ sát mặt hơn nữa nói:

-Bẩm Bao đại nhân thuộc hạ lần này làm việc bất lực, tội đáng muôn chết ngàn lần, mong đại nhân trừng phạt.

Tên mập nghe thế thì khẽ hài lòng gật đầu nói:

-Ừm! Nếu người đã biết lỗi của mình thì ta cũng không nói nhiều nữa, nể tình người theo ta nhiều năm, lần này ta cho người một cơ hội lấy công chuộc tội, nhưng nếu lại thất thủ lần nữa thì đừng trách ta không nể tình riêng, quân pháp bất vị thân mà, không chỉ người mà các huynh đệ của người cũng sẽ bị liên lụy đó nha!

Nghe thấy lời đó tên thủ lĩnh Hồ Báo khẽ thở ra một hơi vội vàng tạ ơn và nói:

-Đa tạ Bao đại nhân, thuộc hạ nhất định sẽ không để cho người thất vọng!

Bao đại nhân:

-Được rồi lui ra đi, bọn đại nhân còn có công vụ cần xử lý gấp!

Nói xong không đợi tên Hồ Báo đi khỏi, tên Bao đại nhân kia đã úp mặt vào “núi” tiếp tục công việc “chùn..chụt...xup..xup” lao công cực khổ của mình.

Hồ Báo thủ lĩnh ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, liền nhẹ nhàng lui ra khỏi căn chòi đã chiến đó.

Sau khi ra khỏi đó hắn ta liền lập ngay lập tức trở về nơi đóng quân của mình.

Khi tên Hồ Báo thủ lĩnh trên đường trở về cũng là lúc bọn Trương Bình Phàm, Lâm Đình xuất phát.

Đi trước mở đường chính là thằng họ Lâm vừa bị đánh thành đầu heo xong, ở giữa chính là Mộng Lan cầm theo Cửu Diệu la bàn chỉ dẫn phương hướng.

Mộng Lan:

-Đi bên trái kia, ta đã bí mật thí pháp lên một tên trong số bọn chúng rồi, tuy không thể biết chính xác vị trí nhưng phương hướng đại khái vẫn có thể tìm được.

Cả bọn nghe thế thì tinh thần rung lên.

Trương Bình Phàm liền hỏi.

-Vậy khi nào đến gần bọn chúng thì người nhớ lên tiếng cảnh báo để mọi người chuẩn bị, ít ra cũng phải thăm dò rõ ràng hang ổ của bọn khốn kia đã rồi mới có thể tùy thời ra tay.

Mộng Lan:

-Yên tâm khi đến gần đó ta sẽ cảnh báo cho các người.

Cả đám nghe thế liền yên tâm, tiếp tục đề cao cảnh giác và lên đường.

Đại khái khoảng nửa ngày sau Mộng Lan bắt chợt lên tiếng.

-Mau dừng lại, chúng ta đã đến gần vị trí Cửu Diệu la bàn cảm ứng được rồi, chỉ còn cách khoảng hai, ba km nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Báo Thù 2!

Nghe thấy lời đó tinh thần cả bọn lại lần nữa rung lên.

Trương Bình Phàm liền nói.

-Được rồi cứ theo kế hoạch lúc trước mà làm, cẩn thận áp sát nhất có thể.

-Mộng Lan ngươi lấy ra dụng cụ bày trận, chuẩn bị bố trí một cái Chướng nhân pháp *(pháp thuật che mắt) đi.

-Lâm Đình ngươi thể chất tốt, tầm nhìn xa hơn chúng ta, cầm theo cái Cửu Diệu la bàn này đi trước thăm dò chi tiết.

-Vô Danh chuẩn bị đường lui.

-Khúc Bạch có đồ gì tốt thì móc ra, lúc này không phải là lúc trữ hàng đâu!

Nói nguyên một hồi phân công nhiệm vụ cho từng người xong, Trương Bình Phàm hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp.

-Được rồi ai làm việc này, nếu có thắc mắc gì thì nói ngay đi, một lúc nữa thôi sẽ không còn cơ hội nói nữa đâu.

Lâm Đình nghe thế liền lập tức hỏi.

-Nếu ta dò đường lỡ gặp phải kẻ địch thì sao?

Trương Bình Phàm:

-Cái đó mà còn phải hỏi sao! Nhiệm vụ của ngươi là dò đường, tránh được thì tránh, không tránh được thì làm thịt nó đi chứ sao nữa, đương nhiên nếu ngươi gây ra động tĩnh quá lớn kinh động đến bọn khốn kia, thì bọn ta nhất định sẽ mần thịt ngươi trước!

Nghe thấy thế Lâm Đình liền rụt cổ lại.

Trương Bình Phàm lườm hắn rồi nói tiếp.

-Còn ai muốn hỏi gì nữa không?

Mọi người chỉ nhìn hắn và lắc đầu.

Trương Bình Phàm:

-Tốt! Đã vậy thì Mộng Lan ngươi phân phát bùa chú cho mọi người đi, lần hành động này chỉ cho phép thành công không cho thất bại, tên nào làm hỏng việc, vậy thì ông đây sẽ cho hắn đẹp mặt hừ hừ!

Nghe thấy Trương mập nghiêng răng, nghiêng lợi ken két cả bọn không tự chủ được mà lạnh cả mình, nào dám qua loa, ai bảo thằng béo này đáng sợ vậy cơ chứ.

Mộng Lan sau khi nghe mập mập nói xong lập tức lấy ra pháp khí trữ vật hình hồ lô của cả bọn.

Sau đó liền phát cho mỗi người 3 tấm bùa, một tấm Hỏa cầu thuật, một tấm Hộ thuẫn thuật và một tấm Thanh đằng mộc, phân biệt là tấn công, phòng ngự, và phụ trợ.

Tất cả số bùa chú này đều là lần trước cướp được từ chỗ đạo tặc đoàn Huyết Hải, bọn Huyết Hải này cướp bóc nhiều năm, tích súc cũng có chút thâm hậu cuối cùng lại tiện nghi cho bọn Lâm Đình, chỉ là số lượng bùa chú này có hạn bọn hắc cũng không thể lãng phí được, cho nên mỗi người cũng chỉ được ba tấm.

Sau khi phân phát bùa chú xong, Mộng Lan lại lôi ra một bó tiểu kì hình tam giác to cỡ bàn tay, và một ít dụng cụ kì quái khác bắt đầu tiến hành tính toán bày trận.

Bọn Vô Danh, Lâm Đình đều theo phân công bắt đầu tản ra chấp hành phần việc của mình.

Đợi cho Vô Danh và Lâm Đình đã khuất bóng, chỉ còn lại mỗi Trương Bình Phàm, Mộng Lan và Khúc Bạch thì Trương Bình Phàm lại lần nữa lên tiếng.

-Khúc Bạch, chú mày là Cơ qua thuật sĩ, có hàng họ gì hay ho thì lôi ra cho anh em chiêm ngưỡng chút coi nào!

Khúc Bạch:

-Không phải ta muốn giấu nghề, nhưng thép tốt phải dùng trên lưỡi đao, hàng tốt phải dùng chốn đông người mới có phát huy được uy lực lớn nhất, lèo tèo vài ba mống lôi ra chỉ tổ phí hàng!

Ngoài miệng nói thì là thế, nhưng anh chàng vẫn lòi ra vài cây tên với vẻ đắc ý.

-Chuyến này ta ra ngoài, thời gian gấp gáp, mấy thứ uy lực lớn thì lại cồng kềnh thì tốn chỗ, thế cho nên ta chỉ chọn lựa một ít tinh phẩm mang theo thôi!

-Nhìn thấy không, đây chính là Bạo liệt tiễn do ông đây cải tiến, khi được bắn ra nếu đối phương không có hộ thuẫn, mà lại lấy binh khí chặn đánh như lần trước thì hắc hắc!

Nhìn thẳng cha Khúc Bạch ngửa mặt lên trời cười dâm liên hồi, Trương Bình Phàm ở một bên liên lạnh hết cả gáy.

Trương Bình Phàm:

-Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc cái Bạo liệt tiễn này có tác dụng như thế nào ? Mau nói đi.

Khúc Bạch:

-Đừng nóng thế chứ, ta nói ngay đây, cái Bạo liệt tiễn này nếu đối phương chặn đánh theo cách thông thường, thì khi xảy ra va chạm, đầu mũi tên không những sẽ không bị đánh bay đi, mà sẽ tự động tách ra thành ba mảnh, tiếp tục bắn về phía mục tiêu với tốc độ nhanh gấp bội, đương nhiên là sẽ ko theo quỹ đạo cũ nữa, mà bắn theo quỹ đạo nào thì có trời biết, đất biết, ông đếch biết!

-Trong trường hợp bất ngờ như thế, nếu không đề phòng từ trước, thì người thử nói xem kết quả sẽ như thế nào?

Nguyên lý của Bạo liệt tiễn, được Khúc Bạch phỏng chế theo ba cây Diệt Thần tiễn mà cải tiến lại, nhưng một cái thì bắn trúng đừng nói là Phàm cảnh tu giả, đến Sơ nhập tu giả chỉ sợ cũng phải nuốt hận đương trường, còn một cái thì đối phó Phàm cảnh tu giả còn được, gặp phải Sơ nhập tu giả chính là gãy ngựa cho người ta.

Trương Bình Phàm nghe thế mà thầm đổ mồ hôi lạnh cho bọn Hán quốc kia một trận, thằng cha Khúc Bạch này phải nói là tuyệt thế âm nhân, chuyên gia tạo ra ba cái thứ giết người không dính máu, cái Bạo liệt tiễn này đừng nói là không đề phòng, cho dù người có đề phòng thì trừ phi trang bị trọng giáp, hoặc hộ thân bao phủ toàn thân, nếu không thì có đỡ kiểu gì trên người cũng phải lủng vài lỗ.

Trương Bình Phàm sau khi nghe Khúc Bạch giải thích xong liền hỏi lại:

-Thế cái Bạo liệt tiễn này có nhiều không?

Khúc Bạch:

-Bạo liệt tiễn thì số lượng không ít, chỉ có điều thứ đồ chơi này còn có hạn chế khác.

Trương Bình Phàm hơi nao nao nhưng vẫn hỏi rõ:

-Vậy nó còn có hạn chế gì nữa?

Khúc Bạch:

-Người nhìn mà xem, cái Bạo liệt tiễn này kích cỡ có phải to hơn mũi tên bình thường gấp đôi không? Kích cỡ lớn đồng nghĩa với việc khó khăn để bắn ra hơn và nhét được ít mũi tên hơn, ít mũi tên hơn đồng nghĩa với việc bắn được ít hơn, thao tác cũng lâu hơn, cho nên khuyết điểm là, mỗi lần tối đa chỉ có thể bắn ra được mười mũi Bạo liệt tiễn, sau đó phải chờ vài cái hô hấp mới có thể tiếp tục bắn ra.

Trương Bình Phàm:

-Mười cây sao! Vậy có lẽ cũng đã đủ rồi, được rồi Khúc Bạch, vậy người cầm Diệt Thần nỏ núp một bên, canh đúng thời khắc máu chó mà ra tay đi!

Khúc Bạch:

-Ha ha yên tâm đi, việc gì chứ núp lùm với bắn lên ông đây rành lắm.

Lúc Khúc Bạch và Trương Bình Phàm bàn bạc xong thì Lâm Đình cũng đã bắt đầu phần việc của mình.

Lâm Đình tiến về phía kí hiệu nhấp nháy trên Cửu Diệu la bàn một cách thận trọng, hai mắt liên tục đảo qua đảo lại bốn phía phòng ngừa tình huống đột ngột xuất hiện.

Bất chợt Lâm Đình sắc mặt biến đổi, anh chàng không chút do dự nhanh chóng biến mất sau một lùm cây gần đó.

Khi Lâm Đình vừa khuất bóng thì hai thân ảnh, trang phục đồng nhất nhanh chóng tiến tới chỗ hắc vừa đứng, Lâm Đình núp từ trong bụi nhìn ra, thì thấy chính là hai tên tu giả Hán quốc, cùng một bọn với đám phục kích bọn Lâm Đình lúc trước.

Một tên tu giả Hán quốc đi bên trái nói với đồng bọn.

-Lạ thật, rõ ràng khi này ta hình như thấy có cái gì đó ở bên này mà!

Tên bên phải nghe thế liền nói:

-Hừ! ta có thấy cái gì đâu, chắc là người mơ hồ nhìn lầm sương khói thành cái gì đó thôi, cái nơi quỷ quái này thì làm gì có ai cơ chứ!

Tên tu giả bên trái hơi nhú mày lại chút rồi khề lắc đầu:

-Có lẽ là vậy, là ta hơi quá nhạy cảm, được rồi chúng ta tiếp tục ra ngoài tìm kiếm thôi, Hồ Báo thủ lĩnh cũng thật là, cái đám tu giả Đại Việt quốc khốn kiếp kia đã chạy trốn rồi, thì làm thế quái nào có thể tìm được bọn chúng trong cái rừng rậm sương mù mênh mông này cơ chứ? Lần đầu tiên mượn nhờ pháp khí dò tìm chấn động không gian mới có thể miễn cưỡng tìm được vị trí bọn chúng, nhưng lần này thì lấy cái gì mà lần theo!

Tên tu giả bên phải nghe đồng bọn lại cần nhẫn thì trấn an.

-Được rồi! Người cũng không phải không biết, lần này chúng ta bao vây tiêu trừ cái đám Đại Việt quốc kia, không ngờ lại sợ ý để bọn hán trốn thoát, đã thế lại chết mất mấy người anh em, bảo sao thủ lĩnh có thể nuốt trôi cục tức này cơ chứ!

-Chúng ta cứ việc chiêu lệ mà làm, tìm được cái đám kia thì tốt, không tìm được thì cũng đành chịu, chúng ta cũng đâu phải thần tiên, tận sức là được rồi!

Nghe được đồng bọn nói thế, tên kia cũng khề gật đầu đồng ý, rồi cả hai tên lại tiếp tục tìm kiếm.

Đội thanh âm của bọn hán hoàn toàn biến mất, Lâm Đình mới cẩn thận bỏ ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Từ những lời đối thoại vừa rồi Lâm Đình biết được một tin tức cực kì có giá trị.

Không ngờ Hán quốc lại có thứ có thể dò tìm chấn động không gian, nói đơn giản là bất kì tu giả Đại Việt quốc nào tiến vào phạm vi dò tìm của môn pháp khí kia, bằng con đường truyền tống như bọn Lâm Đình đều có khả năng bị bao vây tiêu diệt.

Bởi vì không phải nhóm nào cũng may mắn như bọn Lâm Đình, có đến hai tu giả Phàm cảnh tầng chín, đã thế còn mang theo một đồng công cụ sát thương trong người, đối lại là một đội ngũ đông hơn bọn Lâm Đình gấp đôi cũng có khả năng tổn thất nặng nề, thậm chí toàn diệt nếu bị đối phương thiết kế đánh lén.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Báo Thù 3!

Tuy Lâm Đình biết tin tình báo này quan trọng, nhưng hán cũng không thể nào vì thế mà bỏ dở nhiệm vụ của mình được.

Sau một hồi do dự Lâm Đình liền quyết định tiếp tục tiến lên.

Bởi vì cho dù hán có quay lại, cũng chưa chắc bọn Trương Bình Phàm đã có biện pháp giải quyết tình thế nan giải này.

Lâm Đình lại tiếp tục cầm Cửu Diệu La bàn thận trọng tiến lên.

Vừa đi được một đoạn, hán lại lần nữa gặp được toán lực soát thứ hai đi ngang qua, Lâm Đình cũng thầm cảm thấy may mắn trong lòng vì đã không vọng động ra tay với hai tên đi trước, nếu như lúc này hán vọng động ra tay thì có lẽ giờ này đã bị đối phương phát hiện, tuy hán khá tự tin có thể chạy trốn được, nhưng nhất định khi trở về không cần đội đối phương tìm đến, thẳng mập lòng lang dạ thú kia nhất định sẽ mần thịt hán trước, cho dù không lập tức mần thịt thì cũng là hàm như rồi mới thịt.

Lâm Đình:

-Các người đừng có không tin, đừng nhìn mặt mũi thẳng mập kia hồng hào béo tốt mà lầm tưởng hán ta là kẻ nhân từ, bác ái.

-Ta phi ta phi nhỏ vào! Quên mất! Làm mợ gì có thẳng mập nào trên đời này mà nhân từ, bác ái cơ chứ, những thẳng mập béo trên đời này đều là một đám thích giả heo ăn hổ cả, mà quên nhìn bề ngoài thì đúng là cái đám đó cũng giống heo thật!

(Trích nhật ký đau thương của Lâm Đình.)

Lại né qua vài tốp trinh sát của đối phương, Lâm Đình đã càng ngày càng tiếp cận gần bản doanh của đối phương.

Tuy trong tầm mắt hán vẫn chưa nhìn thấy gì, vẫn là một màu trắng xóa, cây cối um tùm, nhưng Cửu Diệu La bàn trong tay đã liên tục cảnh báo là rất gần rồi.

Lâm Đình thấy tình hình này liền dừng lại, cất Cửu Diệu La bàn đi một cách cẩn thận, sau đó móc từ trong người ra tấm Ân thân phù duy nhất để đề phòng bất trắc, rồi lại tiếp tục tiến lên.

Lâm Đình tiếp tục tiến lên vài trăm mét thì bất chợt trong lòng liền dâng lên một tia cảnh báo vô danh.

Sắc mặt Lâm Đình liền trở nên vô cùng khó coi, bước chân vốn đang định đập xuống như bình thường liền lập tức cứng lại trên không.

Vốn Lâm Đình tưởng mình đã bị đối phương phát hiện và chặn đánh, nhưng đợi cả vài phút, bốn bề vẫn yên ắng một cách khác thường, nhưng cảm giác cảnh báo trong lòng hắn cũng không hề giảm xuống, đó là một loại cảm giác rất kì quái nhưng lại cực kì chân thật, giống như là người đã đã được ai đó thông báo trước bốn phía xung quanh có nguy hiểm ẩn dấu, nhưng lại không được báo rõ ràng xem nguy hiểm đó là cái gì, ở đâu, chỉ được biết là nguy hiểm thế thôi.

Lâm Đình thấy thế liền từ từ bình tĩnh lại, cho dù mỗi nguy hiểm có là gì thì có lẽ hắn vẫn chưa bị phát hiện, khẽ thu hồi lại cái chân vừa mới nhấc lên, sau đó siết chặt trường đao trong tay, cẩn thận quan sát bốn phía, chỉ cần phát hiện ra có gì dị động gì khác thường, thì hắn sẽ không do dự gì mà dốc hết công lực mà bỏ một lèo vài chục đao về phía đó, cách nghĩ của Lâm Đình vô cùng đơn giản, đó chính là mặc kệ nó là cái gì, cứ bằm thành thành tương đã tính sau.

Quan sát một hồi đến cả chục phút nhưng Lâm Đình vẫn không hề trông thấy có điều gì khác thường, vốn hắn đang định thu đao tiếp tục tiến lên xem thế nào, thì vô tình liếc xuống đám lá dưới chân.

Không nhìn thì thôi vừa nhìn thì trái tim Lâm Đình lập tức trầm xuống, chợt nhớ đến một ít kiểu bẫy rập trong chiến tranh ở quê nhà của hắn, trong lòng của Lâm Đình liền cảm thấy trời đất bắt đầu tối tăm.

Khẽ cúi xuống, Lâm Đình liền dùng trường đao trong tay nhẹ nhàng gạt cái đám lá khô ngay sát dưới chân của hắn ra.

Dưới đám lá khô không ngờ vẫn là bùn đất bình thường, chỉ là chân mày Lâm Đình vẫn không giãn ra chút nào, hắn lại tiếp tục dùng trường đao vô cùng nhẹ nhàng gạt từng lớp đất cát ra.

Đến khi thấy rõ ràng được thứ cần thấy ở dưới lớp bùn đất mỏng manh, Lâm Đình liền không thể nhịn được mà phun ngay ra một câu kinh điển.

-ĐM nhà nó!

Thứ mà Lâm Đình thấy không ngờ chính là một loại bẫy bộ binh, được làm từ kim loại và dây thừng.

Cái bẫy này cấu tạo rất đơn giản, chính là một ít cọc kim loại được luyện chế đặc biệt, mỗi cọc chỉ to bằng ruột bút bi dài khoảng hơn một gang tay, nhưng phần mũi lại được mài nhọn, trên đó lắp lảnh lam quang, hiển nhiên là có chứa kịch độc, được cố định lên một miếng gỗ mỏng, mũi nhọn hướng lên trên, bên dưới miếng gỗ là một ít cơ quan cực nhạy, có tác dụng cảnh báo và kích hoạt bẫy rập liên hoàn khác, tất cả được chôn ngầm dưới lớp đất mỏng với lá cây phủ lên.

Nếu có tu tiên giả nào sơ ý đập lên cái bẫy đó, e he he vậy thì hay rồi, đảm bảo lòng bàn chân có làm bằng sắt cũng phải lủng vài lỗ, nếu gặp phải mấy tên tu giả hộ thể công lực thâm hậu, dính sắt đâm không lủng. Vậy cũng không sao, cơ quan cảnh báo bên dưới sẽ lập tức khởi động bẫy rập liên hoàn, đảm bảo hộ thể công lực có trâu bò hơn nữa cũng phải tan xác.

Khi Lâm Đình đã nhìn rõ ràng cái thứ "đơn giản" này, sắc mặt hắn đã tái xanh, tái mét, lửa giận bùng bùng, chỉ hận không thể mang cái thẳng khôn kiếp nào bố trí thứ này ra bạo cúc hoa, đúng, chỉ có bạo cúc hoa mới có thỏa được nỗi căm hận trong lòng hắn.

Sau khi kiểm tra một cách cẩn thận từng gốc cây, ngọn cỏ xung quanh vị trí cái bẫy thì lưng áo Lâm Đình cũng đã ướt đầm mồ hôi vì sợ.

Thì ra bán kính mấy chục mét xung quanh, lấy chỗ Lâm Đình phát hiện cái bẫy nho nhỏ làm trung tâm, chính là một cái ma trận bẫy rập khổng lồ, số lượng và kiểu dáng nhiều đến mức, đủ để tiễn cả đội quân tu giả trăm người xuống âm phủ gặp diêm vương uống trà tập thể.

Đương nhiên nếu là đội quân toàn tu giả Phàm cảnh tầng chín thì lại khác, chết một hai người đã là vạn hạnh rồi, chỉ là bị thương thì ít nhiều khó tránh, còn nếu là gặp phải một tên Sơ nhập tu tiên giả thì cho dù đối phương cứ thế đi thẳng cũng chả rót nổi một sợi lông, chưa nói đến việc đối phương còn có thể bay như chim.

Chỉ là Lâm Đình hắn còn chưa luyện đến độ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, vạn tà bất phá, thân thể lủng lỗ chỗ vẫn có thể đàm tiếu nói chuyện gian, tóm lại một câu đơn giản là đồng bẫy rập ở đây nếu có thể khởi động thì cũng dư sức chôn sống hắn vài chục lần có dư.

Càng nghĩ Lâm Đình càng cảm thấy ức chế, chỉ hận không thể hỏi thăm thân thân gia nữ quyền của thẳng khôn bố trí cái chỗ này vài trăm lượt mỗi ngày.

Chẳng qua cho dù có ức chế đến mấy thì Lâm Đình hắn vẫn phải cắn răng tiếp tục tiến tới.

Đi được một đoạn cách xa cái khu bẫy rập kia Lâm Đình mới nhẹ nhóm thở ra một hơi, phải nói là thời điểm Lâm Đình đi qua cái chỗ đó, thần kinh không những phải căng như dây thép, mà trí não cũng phải liên tục vận chuyển, dự đoán ý đồ của người đặt bẫy, mới có thể hữu kinh vô hiểm mà vượt qua.

Nếu không dự đoán mà cứ theo cách cũ tiến lên, đại khái người cũng phải chết đi chết lại vài chục lần mới có thể vượt qua được cái mê trận bẫy rập kia.

Ví dụ đơn giản thế này, cái bẫy đầu tiên thằng khốn thất đức kia đặt dưới đất, vô tình bị người tìm được và hóa giải, thế là theo bản năng người cứ chăm chăm nhìn dưới đất và lại vô tình bỏ quên một điểm nào đó trên đầu, kết quả của một sai lầm nho nhỏ đó chính là không chết cũng toi.

Thằng cha thiết kế ra một đồng bẫy rập kia cũng đâu có ngu, bỏ cả đồng thời gian và công sức thiết kế bẫy liên hoàn, mà bị người ta phá một cái hồng cả bộ, sau đó lại lắp lại kiểu cũ cho người ta phá tiếp, thì con mọt nó nào cũng quá tàn rồi.

Cũng may Lâm Đình hấn cái gì thì còn có thể lơ mơ lơ mò, chứ mạng của mình có mấy cái thì hấn vẫn còn rõ lắm, liên quan đến tính mạng thì bình thường cho dù có ngu hơn lợn, nhưng khi gặp chuyện nếu không muốn chết thì phải khôn đột xuất.

Khẽ lau đi từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, Lâm Đình tiếp tục tiến về phía trước, đại khái lại gặp phải hai lần mê trận bẫy rập nữa, thì cuối cùng hấn cũng tới được nơi cần đến mà không kinh động một ai.

Phải nói là tên thiết kế mấy cái mê trận bẫy rập kia quả là cực kì thông minh, nhưng được cái cũng quá là xui xẻo đi, gặp ai không gặp, lại gặp ngay Lâm Đình đến từ một thế giới lấy trí tuệ khoa học công nghệ làm chủ, mà quê nhà của Lâm Đình chính là một quốc gia dùng chiến tranh du kích mà nổi tiếng thế giới, gì chứ địa đạo Củ Chuối hấn đi qua không mười thì cũng tám lần rồi.

Nếu đổi lại là một tu tiên giả khác, cho dù là Phàm cảnh tu giả tầng chín đỉnh cao, đi vào cái mê cung bẫy rập này chỉ sợ cũng phải nuốt hận đương trường.

Người ở cái thế giới này tuy thể chất và trí tuệ cũng vượt xa người ở thế giới quê nhà của Lâm Đình, nhưng khuyết điểm cũng từ đây mà ra, tu tiên giả sức mạnh quá lớn, nên nhiều khi lại bỏ qua trí tuệ mà suy nghĩ theo lối mòn, gặp một vấn đề nan giải, tu tiên giả trong đầu nghĩ đến đầu tiên chính là, dùng loại pháp lực hay thần thông nào để giải quyết, mà không phải là biện pháp nào khác.

Thực ra cách nghĩ của người tu tiên ở thế giới này cũng không sai, người tu hành, tu đến trình độ đỉnh cao thì đúng là gần như không có gì có thể làm khó được họ, khai sáng văn minh, sáng tạo thế giới...vv, chỉ cần một cái tiên pháp, thậm chí một cái ý niệm là được, nhưng đó là khi người tu đến đỉnh cao trong truyền thuyết, còn khi đang ở lv gà con, nếu muốn sống sót thì tốt nhất vẫn nên động não nhiều hơn động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngọn Lửa Báo Thù (1)

Cũng may cho anh Đình nhà ta là đối phương dường như rất tự tin vào cái ma trận bẫy rập của mình, cho nên không phải thêm người giám thị ở khu vực này.

Sau khi vượt qua mê trận bẫy rập thì chính là một khoảng đất trống hiểm hoi trong khu rừng rậm rạp cây cối này, không phải nói là một dải đất trống nhân tạo thì đúng hơn, từ chỗ Lâm Đình đứng nhìn ra có thể lơ mơ thấy được một bức tường hai tầng ẩn trong sương trắng lượn lờ, được làm bằng những cọc gỗ chắc chắn cao đến bốn mét, kéo dài dường như đến mấy chục, cả trăm mét, bên trên thì thoáng lại có bóng người lấp ló tuần tra, chỉ là từ chỗ hấn đến cái bức tường kia không biết bị tay nào ăn no rảnh mỡ phật sạch cây cối trong phạm vi năm mét, khiến cho hấn ta không thể âm thầm len lén đến gần được.

Thấy cảnh đó Lâm Đình đã biết mình rốt cuộc cũng đã đến được nơi cần đến.

Vấn đề là làm sao để có thể len vào do thám được tình hình bên trong mà không bị phát hiện, tường thành không phải là vấn đề lớn lao, đối với người tu hành mà nói đừng nói tường thành chỉ có bốn mét, cho dù có là mười bốn mét thì cũng chỉ cần một cú bật nhảy là qua.

Rắc rối ở chỗ là những kẻ đứng canh ở bên trên kia, muốn dưới mí mắt của bọn chúng mà vượt qua tường thành thì trừ phi Lâm Đình hấn sử dụng Âm thân phù thì mới được.

Chẳng qua vì do thám mà lãng phí mất một tấm phù chú giữ mạng thì đúng là cái được không bù nổi cái mất.

Lâm Đình sau khi quan sát, liền quyết định không lập tức hành động một cách vội vàng, mà là ẩn nấp chờ đợi thời cơ.

Lâm Đình hấn cũng không tin, bọn khốn kia có thể một ngày hai bốn tiếng, không ngủ, không nghỉ, không xxx, lúc nào cũng nhìn chăm chăm quan sát bốn phía.

Trời cao rốt cuộc không phụ người có lòng, sau vài tiếng quan sát cơ hội của Lâm Đình rốt cuộc đã đến.

Một tên lính canh rốt cuộc cũng vì quá mệt mỏi mà lơ là mất cảnh giác, đầu dựa vào tường thương trong tay, hai mắt nhắm lại trong vài giây.

Chớp thời cơ đó Lâm Đình liền thi triển Ảo Ảnh bí pháp súc thể đã lâu, một loại động tác phi thân, ẩn mình được thực hiện một cách lưu loát trong nháy mắt.

Vừa lúc tên lính canh kia giật mình tỉnh dậy, tự tát cho mình một cái lại nhìn xung quanh một hồi, thì Lâm Đình đã biến mất sau một góc tường bên trong doanh trại.

Vừa rồi phải nói là cực kì đau chìm, chỉ cần muộn thêm 1/100 giây nữa thôi thì Lâm Đình hẳn đã bị phát hiện, chưa nói hẳn có thể chạy thoát được hay không, chỉ riêng cái vụ thăng béo ở nhà lúc nào cũng chực chờ thông ass đã đủ cho hẳn "hường thụ" đã đòi rồi.

Doanh trại này chỉ là một địa điểm đóng quân tạm bợ, do tên Hồ Báo thủ lĩnh dựng lên mà thôi.

Nhưng cho dù là vậy vẫn có đầy đủ kiến trúc cần thiết, và vật tư chiến lược, đủ cho một tiểu đội tu giả 100 người sinh hoạt trong một thời gian.

Cái doanh trại này được bố trí theo kiểu doanh trại quân đội ba lớp tiêu chuẩn.

Ngoài cùng chính là nơi dành cho những tu giả bình thường, lớp giữa là nơi ở của tu giả tinh anh, hay tướng lĩnh, lớp trong cùng chính là nơi ở của yếu nhân hay thủ lĩnh, càng vào trong phòng ngự càng nghiêm mật.

Thậm chí ở trung tâm còn được bố trí bẫy rập, cấm chế tầng tầng, không có lệnh của Hồ Báo thì bất kì ai cũng đừng hòng tiến vào.

Lâm Đình muốn vô thanh, vô tức xâm nhập là điều không tưởng, trừ phi hẳn có thể giống như Tôn Ngộ Không thân mang 72 biến, mà đạt đến mức đó thì đã là thần tiên sống con mọt nó rồi, cần gì biến hóa hóa hóa chỉ cho phiền toái, một chương đập xuống có là yêu ma quỷ quái gì thì cũng toi.

Chỉ là Lâm Đình cũng không cần xâm nhập vô sâu quá làm gì, việc của hẳn, chỉ là thăm dò nhân số của đối phương và tìm hiểu đường đi nước bước thôi.

Mất nửa ngày thời gian hành động một cách vô cùng cẩn thận, trốn đông né tây, rốt cuộc hẳn cũng đã thăm dò được đại khái nhân số và bố trí phòng ngự của đối phương.

Nhân số đối phương đại khái có khoảng ba, bốn mươi người, hai phần ba nhân số đã được Hồ Báo phái ra ngoài truy tìm tung tích bọn Lâm Đình, cho nên doanh trại của bọn hẳn lúc này phòng ngự gần như trống không, mới để cho Lâm Đình thừa cơ xâm nhập.

Sau khi thu thập đủ thông tin, Lâm Đình liền lặng lẽ rút lui theo đường cũ một cách im hơi lặng tiếng, trên đường về anh chàng xem tí vài lần bại lộ, nhưng rốt cuộc vẫn hữu kinh vô hiểm mà thoát khỏi.

Khi về đến nơi tụ họp thì Vô Danh, Mộng Lan đều đã hoàn thành nhiệm vụ của mình từ lâu, chỉ còn đợi tin tức của hẳn mà thôi.

Lâm Đình cũng không đồng dài để cả bọn chờ lâu, hẳn liền móc ra tấm bản đồ và giảng giải về những gì do thám được.

Bọn Trương Bình Phàm sau khi nghe xong được những lời Lâm Đình kể lại, liền ngồi lại bàn luận cả đêm về vấn đề làm thế nào để gây được tổn thất lớn nhất cho bọn khốn kiếp kia, vì dù sao nhân số của bọn chúng cũng gấp mấy lần bọn hẳn.

Đương nhiên đã biết rõ tình hình đối phương, mà cả đám còn tính đường xông lên đánh trực diện thì chỉ có thằng ngu mới làm.

Chỉ là rất nhiều phương án đưa ra đều bị thăng mập kia bác bỏ, không phải là hồng chỗ này thì cũng là lũng chỗ kia.

Rốt cuộc vẫn là anh Đình nhà ta thiếu kiên nhẫn nhảy ra làm chim đầu đàn.

-Mợ kiếp! Thế này cũng không được thế kia cũng không xong, thăng mập kia rốt cuộc là nguoi còn muốn thế nào nữa!

Trương Bình Phàm nghe thăng họ Lâm kia đột nhiên như được ăn gan hùm, mặt gấu nhảy ra móc họng mình, khiến hẳn ta lửa giận bùng bùng nhen cả một cục trong lòng.

Cũng may đúng lúc Trương Bình Phàm đang định thượng cẳng tay, hạ cẳng chân thì Vô Danh lại lên tiếng cứu thăng họ Lâm một mạng.

-Được rồi đừng cãi nhau nữa, vừa hay ông đây linh quang lóe lên, mới nghĩ ra được một kế sách mới đảm bảo không thành nhân thì cũng thành thần!

Trương Bình Phàm nghe thế liền chuyển sự chú ý hỏi ngay.

-Nhìn giọng điệu nhà nguoi thì có vẻ lần này chắc ăn lắm hì, thôi thì thử nói ra cho mọi người xem nào!

Sau khi Trương Bình Phàm nói xong cả bọn đều quay qua nhìn Vô Danh với một ánh mắt mong chờ.

Vô Danh thấy thế cũng không câu kéo thời gian nữa lập tức nói luôn.

-Dựa vào tin tình báo mà Lâm Đình mang về, ta phát hiện một chuyện đó là doanh trại của bọn chúng hoàn toàn được xây từ những vật liệu dễ cháy, gì chứ lều bạt với gỗ mà bắt lửa thì chỉ có xong.

Nghe Vô Danh nói thế hai mắt Trương Bình Phàm liền sáng lên, hỏa công đúng là một kế sách cực hay để đối phó số đông, nước lửa vốn vô tình, nước thì không nói ở cái nơi núi sâu rừng thẳm này đào đâu ra, chỉ là lửa thì lại khác.

Huống chỉ cần cần bọn hán chịu hạ vốn gốc bỏ ra một ít "pháp hỏa", thì bọn khốn Hán Quốc kia cho dù không chết cũng phải thay vài lớp da.

Còn về "pháp hỏa" lấy ở đâu? Thì chính là từ đồng bùa chú cướp được chứ ở đâu, mấy cái bùa chú hỏa cầu thuật đối phó phạm nhân hay mấy tay gà mờ còn được, gặp tu sĩ thân thủ nhanh nhẹn tý thì chỉ có nước bó phép.

Hỏa Cầu thuật không phải không mạnh, mà phải nói là mạnh đến phát khiếp, tu giả Phàm cảnh mà dính phải thì chỉ có nước từ toi đến ngòm, nhưng uy lực cho dù có mạnh đến đâu thì cũng phải đánh trúng mục tiêu thì mới có hiệu quả.

Hỏa Cầu thuật là loại lửa được hình thành từ pháp lực trong thể nội tu sĩ chân chính, ẩn chứa ảo diệu của đất trời, về bản chất nó đã là một loại thần hỏa rồi không thể dùng lý lẽ bình thường mà đánh giá nó được,, tu sĩ Phàm cảnh xét cho cùng vẫn chỉ là huyết nhục phạm thai mà thôi, dùng thân thể huyết nhục phạm thai mà đối đầu với thần hỏa, thì kết cục không cần nghĩ cũng biết được.

Chỉ cần bọn Lâm Đỉnh chịu hạ vốn gốc , bỏ ra vài chục tấm Hỏa cầu thuật dùng để đốt chơi, đảm bảo những tên tu giả kia liền thành lợn sữa, heo quay hết.

Chỉ là ý tưởng mê người đó có chút không thực tế, theo như Trương Bình Phàm nói thì làm người phải có chút đức, thiếu nửa chết nửa sống là được rồi.

Còn theo lời Vô Danh thì bọn ông là người tốt, không nỡ nhìn thấy cảnh chúng sinh than khóc trong biển lửa, cho nên đành tự tay đến siêu độ cho các người lên đường, đỡ phải chịu hỏa ngục luyện thân.

Hai thằng kia ngoài mặt thì chính khí bừng bừng, lời lẽ hùng hồn, việc nhân đức chẳng nhường ai, nhưng chẳng phải qua là do cái tính tham lam phát tác mà thôi.

Cái gì mà chứa lại chút đức với tự tay siêu độ cơ chứ, nhắm nhĩ, lý do chân thực là vì những thứ trang bị gì đó trên người bọn kia thì đúng hơn, nghe nói bọn Hán quốc mỗi tên đều mang một thân bảo bối trên mình đó nha!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Ngọn Lửa Báo Thù (2)

Cuối cùng dưới sự liên hợp chính khí bừng bừng của hai tên mập gầy, cả đám quyết định sử dụng hai mươi tám hỏa cầu thuật tạo thành một đại trận hỏa phù, tấn công doanh trại của bọn Hán quốc.

Hai mươi tám hỏa cầu thuật các người dùng cho là ít, một tấm hỏa cầu thuật uy lực đủ để đốt chết tươi một tên tu sĩ Phàm cảnh tầng chín đỉnh cao, chỉ cần trong cơ thể còn chưa sinh ra pháp lực, nếu dám để thân thể huyết nhục phạm thai dính phải pháp hỏa, vậy thì ô hô, ai hai, có mười cái mạng cũng không đủ chết, không chỉ là Hỏa cầu thuật, bất kì thứ gì dính dáng tới pháp lực, gần như đều là trí mạng với tu sĩ Phàm cảnh.

Uy lực của một tờ Hỏa cầu thuật đã mạnh như vậy rồi, càng không nói đến việc dùng một lúc mấy chục tờ, lại tổ hợp thành phù trận khiến uy lực bạo tăng.

Thời điểm được chọn ra, chính là lúc bọn chúng tụ tập đông đủ nhất liền ra tay.

Sau khi thảo luận đủ loại phương án ổn, an bài đủ loại kế hoạch xong, thì cả bọn liền chia nhau ra nghỉ ngơi, điều tiết tinh thần, chờ đợi thời cơ đến.

Rốt cuộc vào một ngày thứ bảy đen tối, thời cơ bọn Lâm Đỉnh chờ đợi bấy lâu cũng đã tới.

Cái đám Hán quốc kia không biết vì lý do gì đột nhiên tất cả liền quay lại doanh trại tập hợp.

Mặc dù không biết tại sao bọn họ lại từ bỏ tìm kiếm mà tập hợp lại, nhưng đối với bọn Lâm Đỉnh đợi chờ đã lâu, thì đây chính là một cơ hội trời ban, cả bọn ai nấy đều như chó cái động đực, hưng phấn bùng bùng, mài dao soạn soạn.

Mà cũng phải thôi, bất kỳ ai bị nhốt ở cái chỗ chim không thêm ị, chó không thêm đái này cả tuần, đã thế lại không thể di chuyển quá mười bước chân ra ngoài trận pháp ẩn thân để tránh kinh động đối phương, làm hỏng cuộc tập kích thì cũng sẽ như bọn hán mà thôi.

Chỉ là bọn Lâm Đỉnh vẫn còn may mắn chán, ít ra bọn họ vẫn còn có thể hoạt động trong phạm vi nhỏ.

Thậm nhất ở đây chính là thằng cha Khúc Bạch kia, đóng vai núp lùm, móc lõp(snipe) phải nói là xuất thần nhập hóa, nằm nguyên một hơi là bảy ngày, chôn mình trong lớp đất, sau bụi cây cách cổng doanh trại của bọn Hán quốc kia chỉ vài chục mét, với đủ thứ bùn đất, rác rưởi đắp lên người, không cử động, không di chuyển, không phát ra một chút tiếng động nào hết.

Xui cho anh chàng ở chỗ, không biết thế nào lại chọn chỗ ngay gần tổ kiến, nhưng như thế thì cũng thôi đi, càng đen hơn là khi hán đã an vị chỗ núp ổn thỏa rồi thì cái bọn trời đánh thánh vật kia mới bắt đầu xung phong liều chết.

Đầu tiên chính là mặt mũi, ừ! không sao! thế thì ông đây vẫn nhìn được, nhưng cái bọn ôn vật be bé đó còn chưa chịu dừng lại bắt đầu lần mò lung tung trên người hắn, nào thì ngực này, nào thì vai này.....

Ồ như thế thì ông đây định lực cao thâm, vẫn còn chịu được, nhưng đậu xanh rau má nhà nó, chúng mày lại chui vô trong đũng quần ông mà cạp, mà “mút” là thế mọ nào!

Đáng thương cho anh Bạch nhà ta, gông mình chịu đựng một hơi chính là bảy ngày, muốn kêu không thể kêu, muốn động không thể động, một ngày đối với hắn chính là trăm năm dài đằng đẳng, dưới đũng quần cũng đã vài lần không tự chủ được, phải xuất ra chất lỏng thần thánh.

Phải nói là anh Bạch nhà ta số má kiểu gì, còn đen hơn chó mực.

Rốt cuộc cũng đợi được đến ngày cách mạng giải phóng. Khúc Bạch thâm thê, không bán cho cái bọn khốn Hán quốc kia phốt chất thải giai đoạn cuối thì thật có lỗi với đảng có lỗi với cách mạng!

Bên trong quân doanh lúc này Hồ Báo thủ lĩnh đang đứng trước đám thủ hạ mà mắng chửi liên hồi.

-Mợ kiếp một đám ăn hại, đã lâu như vậy rồi, mà một chút tung tích của bọn khốn lần trước cũng chưa tìm ra à? Má nó các ngươi ăn cái gì mà lớn thế, đcm ta xoxo@:~***%/%....

Sau khi Hồ Báo thủ lĩnh trút xong cơn giận thì một tên thủ hạ thân tín liền tiến lên nói.

-Thủ lĩnh à, ngài cũng không phải không biết, muốn tìm mấy người ở trong cái rừng rậm sương mù này khó như thế nào chứ, đám anh em cũng đã cố hết sức rồi!

-Thủ lĩnh ngài xem kìa, những người phải đi ra ngoài tìm kiếm, cho dù thay phiên nhau, cũng đã gần như kiệt sức rồi!

Quả nhiên Hồ Báo thủ lĩnh nhìn xuống, liền thấy tinh thần đám binh lính đều ể oải, ai nấy đều vô cùng mệt mỏi, mặt mũi hốc hác.

Một tên thân tín khác thấy thủ lĩnh đã có vẻ bớt giận liền tiến lên nói.

-Thủ lĩnh à ngài phải thông cảm chút ít cho anh em, vốn lần trước mượn nhờ pháp khí dò tìm chấn động ở chỗ Bao đại nhân mới có thể nắm bắt tiên cơ tập kích bọn chúng, còn lần này chúng ta chỉ nhờ vào nhân lực, mà truy tìm trong cái rừng rậm Sương Mù bao la này.....

-Hài! Không phải ta bi quan, nhưng chỉ sợ chưa tìm được bọn chúng, bên ta cũng đã mệt chết rồi, hơn nữa nếu cứ để binh lính liên tục tìm kiếm, chưa nói có tìm ra hay không, cho dù tìm ra rồi chỉ sợ thể lực cũng không đủ để tác chiến!

Hồ Báo thủ lĩnh nghe thế thì cũng có vẻ dịu lại nói:

-Ta cũng biết là khó khăn, các ngươi cũng vô cùng mệt mỏi rồi, chỉ là cho dù có khó đến mấy, có mệt đến mấy, thì cũng phải hoàn thành cho bằng được !

-Lần trước thất thủ đã làm cho Bao đại nhân vô cùng bất mãn với tiểu đội chúng ta, các ngươi cũng không phải không biết, Bao đại nhân xử lý những tiểu đội làm hỏng việc thế nào rồi đấy!

Nghe được những lời đó từ Hồ báo thủ lĩnh, đám thân vệ đều trong phút chốc mặt mày trắng bệch, không dám nói thêm một câu nào nữa.

Ngay cả Hồ Báo thủ lĩnh cũng vô cùng phiền muộn.

-Đáng lẽ lần này đội của chúng ta thất thủ, dựa theo tính tình của Bao đại nhân có lẽ đội của chúng ta tội chết có thể miễn nhưng chỉ sợ tội sống thì khó tha, chết chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhưng lại liên lụy đến người nhà, đến tông môn của chúng ta, đó mới là chuyện lớn!

Đám thủ hạ ở dưới càng nghe, mặt mũi càng ngày càng trở nên tái mét, khi gia nhập vào quân doanh Hán quốc hoặc tông môn, thân nhân và người nhà của hắn đều bị di dời đến một khu vực tập trung, được Hán quốc và tông môn bảo hộ, sinh hoạt càng không phải lo lắng.

Nhưng một khi bọn hắn dám can đảm phản bội, chống lệnh, hoặc làm cho cao tăng Hán quốc và tông môn không vừa lòng, chết thì cũng thôi đi, nhưng có thể sẽ còn làm liên lụy đến người nhà, mà tên Bao đại nhân trong miệng bọn hắn nổi tiếng là người tâm ngoan thủ lạt, ngoan độc có thừa, chuyện hạ thủ với người nhà của những kẻ làm hắn phật ý cũng không phải là chưa có, thế cho nên khi nghe đến trừng phạt, bọn hắn mới trở nên lo lắng như thế.

Đang khi tâm tình đám thủ hạ trở nên bất an, thì câu nói tiếp theo của Hồ Báo thủ lĩnh khiến cả đám dân binh tỉnh trở lại.

-Còn may lần này Bao đại nhân niệm tình chúng ta theo ngài bấy lâu, không có công lao thì cũng có khổ lao, cho nên mới cho chúng ta thêm một cơ hội, nếu còn không có kết quả vậy thì chỉ sợ.....!!!

Đám thuộc hạ của Hồ Báo vốn trước đó còn định oán thán, kêu ca một hai, nhưng khi nghe được thủ lĩnh nói như vậy cả đám làm gì còn dám nói gì nữa, đều im lặng như thóc.

Hồ Báo thủ lĩnh nhìn bọn thủ hạ dưới trướng, theo mình bấy lâu mặt mày hốc hác, tinh thần cũng đã vô cùng ể oải, trong lòng khẽ thở dài một hơi rồi nói.

-Được rồi! Ta biết các ngươi cũng đã tận hết sức rồi, thôi tất cả hãy trở về nghỉ ngơi một ngày đi sau đó lại tiếp tục tìm kiếm, nếu không có kết quả gì, ta đành phải muối mặt đi tìm những tên khốn kiếp của tiểu đội khác hỗ trợ vậy!

Tên thủ hạ thân tín của Hồ Báo thủ lĩnh nghe vậy trong lòng khê động, vốn định nói thêm gì đó nhưng cuối cùng lại không nói nên lời, hơi lắc đầu mang theo vẻ mặt đau khổ rời đi.

Khi tất cả tu giả Hán quốc đều đã trở về trường bổng tu luyện của mình, thì phía bên ngoài bọn Lâm Đình cũng đã bắt đầu hành động.

Bốn người Lâm Đình, Trương Bình Phàm, Mộng Lan, Vô Danh đã chia ra làm bốn hướng, âm thầm áp sát, bao vây doanh trại kia, trong tay mỗi người hiện giờ đều cầm theo cái vòng đồng hình tròn, chỉ to bằng ngón tay út của trẻ sơ sinh, đường kính bằng khoảng một cái đầu người, trên mặt vòng đồng có khắc chi chít những họa tiết, ký tự đặc biệt, và đều xoáy xuyên qua năm tấm Hỏa phù màu đỏ, kết hợp hoàn hảo thành một khối.

Cái vòng đồng ngoài gắn kết những tấm Hỏa phù và khắc đầy những ký tự đặc biệt ra, thì bên trên mỗi cái vòng đều đã thấm đẫm máu tươi của bốn người bọn Lâm Đình, trông vô cùng ta quái và yêu dị.

Những tấm hỏa phù nhiễm đầy tiên huyết trên vòng đồng, thì thoảng lại tóe ra từng tia lửa màu đỏ huyền lệ, tựa như có thể bốc cháy bất kỳ lúc nào vậy.

Đến khi thủ vệ trên tường gỗ phát hiện ra sự tồn tại của bọn hắn, còn chưa kịp phát ra cảnh báo, thì bọn Lâm Đình đã đồng loạt hành động.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Ngọn Lửa Báo Thủ (3)

Dưới sự kích hoạt bằng chân khí và máu huyết thì cái vòng đồng trên tay bọn Lâm Đình liền đồng loạt bùng cháy lên, không, không phải là vòng đồng cháy lên, mà là những lá bùa dính trên đó bắt đầu phát ra ngọn lửa thì mới đúng.

Kì lạ là khi những tấm Hỏa phù phát ra những chùm lửa yêu dị, đỏ hồng, nhiệt độ cao đến rợn người, liên tục thiêu đốt, nhưng những lá bùa nằm ở bên trong lại không hề biến thành tro tàn như tưởng tượng, mà những họa tiết trên đó lại trở nên rõ nét hơn bao giờ hết, bản thân lá bùa lại trở nên hồng hào khác thường, giống như những viên than bị bao bọc trong ngọn lửa vậy.

Cái vòng đồng được Lâm Đình nắm trong tay cũng dần bị ngọn lửa lan sang, tạo thành một vòng tròn lửa kì dị, tỏa ra nhiệt độ khủng khiếp, nhưng lại không hề gây tổn thương đến người nắm nó trong tay, phải nói là vô cùng kì diệu, Lâm Đình nhìn thấy cảnh đó trong lòng cũng cảm thấy than thở, nhưng động tác lại không có chút do dự nào, liền phóng cái vòng tròn lửa trong tay, để nó bay qua hàng rào gỗ hướng về phía trường bổng bên trong.

Chiếc vòng lửa vừa rời tay Lâm Đình thì liền hóa thành một cái bánh xe ánh sáng, như một vàng mặt trời thu nhỏ, nóng rực và chói mắt, tỏa ra từng đợt dao động khủng bố, bay thẳng về phía mục tiêu, ba phía kia cũng đang phát sinh một màn tương tự.

Những tên tu giả trên tường thành thấy một màn như vậy, trong nháy mắt đều tái hết cả mặt mày, trong lòng tuy tuyệt vọng nhưng vẫn dốc hết sức bù sữa mẹ mà rống to "địch tập....."

Chỉ là dường như tất cả cũng đã quá muộn rồi, khi tiếng rống của bọn hắn vang lên thì những cái "Luân lửa" đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình.

Cái đầu tiên bay đến giữa không trung trường bổng của đám tu giả Hán quốc, thì liền bắn ra vô số đốm lửa, tựa những mũi tên lao đi bốn phương tám hướng, xuyên thủng vô số trường bổng, những nơi nó đi qua chỉ trong vài hơi thở đã biến thành một mảnh hòa lò luyện ngục.

Một số tên tu giả vận khí xui xẻo, đang dãi tọa vận công bên trong, không chút phòng bị, vô tình bị một tia lửa trực tiếp bắn trúng, trong nháy mắt liền bị tia lửa nhỏ bé bùng lên hóa thành một ngọn lửa, như một con quái thú dự tợn nuốt chửng toàn thân, tên tu giả đó chỉ kịp hét thảm một tiếng, sau đó lăn lộn vài vòng thì liền biến thành một đồng tro tàn theo gió bay đi.

Những kẻ tu vi cao cường, công lực thâm hậu, sức chịu đựng mạnh mẽ hơn một chút thì càng thảm, phải gào thét, gãy giữa đến vài chục gãy, cơ thể biến thành đống sống hình người, liên tục giúp bọn Lâm Đình phá hủy thêm vài căn lầu, hay liên lục thêm một hai vị đồng chí nữa mới có thể về nơi an nghỉ cuối cùng.

Nhưng đó chưa phải là kết thúc, cái Luân lửa sau khi bắn ra những đóa hoa lửa đẹp mắt, dập tắt vô số sinh mệnh, dường như có hơi yếu bớt một chút, rồi như một vàng mặt trời rơi rụng, lập tức đập mạnh lên đất mẹ thân thương.

Bây giờ mới có thể gọi là đại họa đối với những tên tu giả Hán quốc, cái Luân lửa sau khi đập mạnh xuống đất, liền như một khối thuốc nổ được kích hoạt, vừa rồi khi còn trên không trung nó chỉ bắn ra những đóa hoa lửa nhỏ bé mà thôi, nhưng bây giờ nó lập tức bắn ra những quả cầu lửa to lớn về bốn phương tám hướng, số lượng xem ra cũng không ít.

Đương nhiên vị trí của chúng cũng rất khéo vừa vặn bị bao quanh bởi vô số trường bổng cao cấp, từng tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, những bóng

người bị vô số ngọn lửa bao quanh như những người lửa trong animal hay phim ảnh, đang điên cuồng chạy loạn, nhằm tìm ra thứ gì đó dập tắt ngọn lửa trên mình, tạo thành một cảnh tượng hỗn loạn và chết chóc.

Bốn phía xung quanh trướng bông đều là một cảnh tượng như thế, thể lửa tràn lan dữ dội, trong khoảng khắc ngắn ngủi đã hoàn toàn nuốt chửng khu doanh trại này, chỉ cần bất cứ cái gì nó gặp trên đường đi đều bị ngọn lửa này vô tình hủy diệt.

Bọn Lâm Đình sau khi ném ra chiếc luân lửa đó, liền lập tức tấn công lên tường thành, những tên thủ vệ trên tường thành làm sao có thể là đối thủ của mấy tên trâu bò này, ba quyền hai cước đều bị giải quyết sạch.

Sau khi giải quyết xong tất cả, bọn Lâm Đình cũng không lập tức nhảy xuống, mà lạnh lùng đứng trên cao nhìn xuống, giám thị động tĩnh xung quanh, trong tay mỗi người đều nắm thêm một tấm Băng tiền phù chờ đợi cá lọt lưới.

Không phải là bọn hắn không muốn nhảy xuống chiến đấu, mà là thể lửa bên dưới quá dữ dội, trong tầm mắt đều là một màu đỏ rực, với từng đợt sóng nhiệt liên tục ập tới, khiến không khí xung quanh là một vùng vẩn vọ, gấp khúc.

Từng tiếng kêu thảm thiết, gãy giữa trước khi chết của kẻ thù, liên tục vang vọng bên tai, trong thời gian uống cạn một chén trà không ngờ ngọn lửa này lại không ngờ đã hoàn toàn phong kín cái doanh trại này, nội bất xuất ngoại bất nhập, ngay chính người phóng hỏa là bọn hắn, cũng không nào ngờ là thể lửa lại mạnh đến thế, chỉ trong không đến vài phút đã hoàn toàn nuốt chửng nơi đây.

Theo bọn hắn ước lượng, thì cùng lắm có thể đạt được một nửa hiệu quả như hiện nay, khả năng cao nhất có thể tiêu diệt một nửa nhân số đối phương là tốt lắm rồi, không ngờ người tính không bằng trời tính, nhìn thể lửa này, đối phương chỉ sợ còn sót lại một hai người đã là kỳ tích rồi!

Thể lửa tới nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong mười lăm phút đã hoàn toàn xóa sổ mọi thứ bên trong bốn bức tường, nếu không phải trướng bông gần nhất, cũng cách tường gỗ một đoạn xa, thì chỉ sợ ngay cả bức tường này cũng bị trận lửa lớn vừa rồi đốt thành tro tàn.

Lại đợi thêm nửa giờ đồng hồ nữa khi những đốm lửa cuối cùng hoàn toàn tắt ngấm, nhiệt độ trên mặt đất đã bắt đầu nguội lại, lúc này bọn Lâm Đình, Trương Bình Phàm, Vô Danh, Mộng Lan mới xách lấy binh khí từ từ tiến tới.

Mặt đất vẫn còn nóng hừng hực, nứt nẻ ngang dọc, bên trên bề mặt được phủ thêm một lớp tro tàn đen đúa, chết chóc, nhiều chỗ còn có thể nướng chín lợn quay chứ không chơi, nhưng đối với người tu hành như bọn hắn vẫn chưa tính là gì, đừng nói chỉ thể này, cho dù có mang người tu hành trời lại, dùng phạm hỏa mà quay như quay lợn, cũng không biết đến năm gà tháng vịt nào mới chín nổi.

Lâm Đình càng đi tới càng cảm thấy trong lòng nặng trĩu, thì thoáng hán lại thấy một bộ phận thân thể, còn sót lại của đám tu giả Hán quốc, một cánh tay bọc giáp cháy đen, khối bốc nghi ngút, hay một cái bắp chân xương cốt nám đen, có chỗ lộ cả ra ngoài còn đang cháy giòn, hay một cái đầu lâu da dẻ khô quắt, méo mó dữ tợn như muốn sống lại, xông về phía hắn đòi lại món nợ máu, không có một cái thi thể nào là hoàn chỉnh cả, có chăng nhiều nhất cũng chỉ là một vài bộ phận mà thôi.

Lâm Đình hán vốn là kẻ vô thần, đừng nói là một cái tàn thi chết cháy có chút dữ tợn, cho dù có là một đám ma quỷ thật sự hiện lên trước mặt, mý mắt hắn có khi cũng chả thèm giựt một cái áy chứ, “người chết mà thôi có gì phải sợ?”

Ở quê nhà của hắn có ma quỷ hay không thì hắn không biết, cũng không sợ, đến cái thế giới này thì càng không cần phải sợ, ma quỷ hiện lên thì càng tốt, đạo gia ta đây tiện thể thì triển tiên pháp, siêu độ toàn bộ kiếm chút công đức luôn, đương nhiên với điều kiện là phải đợi ông đây học xong bí kíp siêu độ cái đã.

Nhìn những mảnh thịt cháy, chân cụt, đầu lâu vương đầy đất như một luyện ngục giữa nhân gian, Lâm Đình không hề thấy sợ, hắn chỉ cảm thấy có chút bất nhẫn, trong lòng mang áy náy mà thôi.

Dù sao hắn vẫn đến từ một thế giới hiện đại, những quan niệm đạo đức cố hữu vốn đã in sâu trong đầu, chưa thể thay đổi ngay được.

Theo hắn nghĩ giết người chẳng qua là đầu rơi xuống đất mà thôi, còn ở đây những người này khi chết có lẽ đã phải chịu những nỗi đau đớn tột cùng rồi mới được giải thoát, cứ nhìn biểu hiện trên từng khuôn mặt là có thể biết, mà hắn chính là một trong những kẻ góp phần gây nên chuyện này!

Lâm Đình cứ ngẩn ngơ vu vơ đến xuất thần, trong lòng càng nghĩ càng nặng nề, như có một ngọn núi đè lên ngực hắn mà lại không tài nào gạt đi được, Lâm Đình đã dừng lại không hề đi tiếp tới trước nữa, hắn tự nghĩ “chẳng lẽ bản thân thật sự là một kẻ máu lạnh vô tình hay sao?”

Sự áy náy đã để lại một khối tâm kết trong lòng, vô tình tạo thành một chướng ngại trên con đường tu hành của hắn, vượt qua được thì tâm linh thăng hoa, tinh thần lột xác, không qua được thì tâm thần bất ổn, căn cơ dao động, trễ nãi việc tu hành.

Đúng lúc tâm thần Lâm Đình dao động, bất định, thì sách linh biến mất bấy lâu nay đột nhiên lên tiếng.

-Hắc hắc! Ngươi thấy tội lỗi sao? Ngươi thấy thương xót cho cái đám đã tuyệt tể sống bọn ngươi sao?

Lâm Đình:

-Ta.....!

Sách linh:

-Hắc hắc! Lâm Đình à Lâm Đình, ta cũng không biết nói nguoi ngu ngốc, hay là phải bảo nguoi ngây thơ nữa!

- Vì một đám địch nhân mà tự trói buộc chính mình, đúng là con mọt nó cực phẩm!

Lâm Đình nghe thế vẫn chỉ trầm mặc không nói lời nào, tâm trạng vẫn không sao tốt lên nổi.

-Địch nhân thì sao! Địch nhân thì vẫn là người, vẫn là thân thể có máu có thịt, vẫn có tình cảm hỷ, nộ, ái, ố, vẫn có cha sinh, mẹ dưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Rương (1)

Nói đến đó Lâm Đình liền không nói nữa, tâm trạng đã trở nên vô cùng khó chịu.

Sách linh nghe thế chỉ cười lạnh và nói:

-Nguoi nói đúng đó!

-Vậy Lâm Đình nguoi không có cha sinh, mẹ dưỡng? Không có thân bằng quyến thuộc? Không có, yêu, hận, tình, thù à?

-Ta không biết loài người các nguoi ra sao, nhưng ít ra ông đây còn không sến đến nỗi thương sót cho kẻ muốn lấy mạng mình! Đó không phải là người, đó là thánh cmn rồi!

-Còn bản thân nguoi nếu mềm lòng, tiếc thương cho kẻ thù, vậy từ nay chiến đấu cứ giờ đầu ra cho người ta chém đi!

-Mợ kiếp! Một đao bỏ xuống, đầu bay lên trời cũng là giết người, đầu bỏ mợ đi được!

-Dùng độc, từ từ độc sát đối thủ đến chết, đầu bỏ bu đi được, cũng là giết người!

-Dùng lửa đốt đối thủ đến chết, đầu bỏ bà đi được, cũng là giết người vậy!

-Người chết như đèn tắt biết mẹ gì nữa, bỏ ai quản nguoi giết hấn kiểu gì! Ngu vừa vừa thôi chứ!

Nghe được sách linh nói thế Lâm Đình liền có chút tỉnh ngộ.

-Đúng à nha! Người muốn hại ta, ta không làm thịt mười tám đời tổ tông nhà nó đã là nhân từ phúc đức lắm rồi!

-Huống chi nếu ta rơi vào tay bọn hấn chắc gì đã được chết nhẹ nhàng êm ái, có khi vạn đao cắt thịt, ngàn tiễn xuyên tâm ấy chứ!

Càng nghĩ Lâm Đình càng thấy sợ hãi, nghiêng răng nghiêng lợi, đúng là loại mặt hàng bị thịt tiêu chuẩn, không gì tự dọa mình điển hình!

-Móa nó! Bọn khốn này!

-Còn muốn được chết an ổn nhẹ nhàng?

-Mơ đi!

Nói xong tiện thể anh chàng co giò sút văng cái đầu lâu bên cạnh để phát tiền oán hận trong lòng.

Nếu chủ nhân cái đầu lâu đó mà lên tiếng được nhất định sẽ vô cùng bị phẫn, nhảy lên phản đối thẳng khốn kia xâm phạm di cốt người quá cố.

-Huynh đệ à chúng ta cũng không có thân cừu đại hận gì, bọn ta cũng chỉ xem tiền các nguoi về tuổi vàng mà thôi, huống chi bây giờ cũng đã bị các nguoi thiếu đến chết, đau khổ lắm rồi, còn nỗi cái đầu, đại gia ngài làm ơn, làm phúc cho em xin một phút bình yên!

Giải khai được tâm kết trong lòng, Lâm Đình liền cảm thấy tâm trạng cực kì thoải mái, nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt hơn nhiều, nhất là thần binh, lợi khí, kim ngân, tài bảo...vv lại càng thuận mắt!

Anh chàng hết chạy đông rồi lại chạy tây, tìm kiếm, moi móc ra những thứ còn nguyên vẹn dưới lớp tro tàn.

Những thứ bị nhiệt độ làm cong queo, biến dạng đều bị hấn vứt qua một bên, cố gắng chỉ lựa những cái còn bóng loáng, nguyên vẹn không chút tỳ vết.

Đương nhiên những thứ tốt chưa chắc là đã chịu nhiệt tốt, tựa như đan dược, linh thảo...vv, chỉ là dù sao lửa cũng đã phóng ra rồi, bây giờ có muốn thu

lại cũng chả kịp.

Huống chi nếu dùng cách thông thường đao thật, thương thật xung trận, người nằm lại quá nửa là bọn hán, còn người nhón nhơ kiếm kê chiến lợi phẩm sau cùng, vẫn là cái đám Hán quốc người đông thế mạnh kia!

Sau vài phút tầm bảo, không biết phải nói là vận khí hán quá kém, hay là cái bọn Hán quốc kia quá nghèo, cho dù hai mắt Lâm Đỉnh đã mở lớn hết cỡ, hán vẫn chẳng hề tìm được một thứ gì vừa mắt, không phải là biến hình thì cũng là biến dạng dưới nhiệt độ cao.

Đang vô cùng buồn bực, thì bất chợt dưới chân hán lại vô tình đá phải cái gì đó, xem tý làm cu cậu ngã chổng vó.

-Má nó! Con cái nhà ai ăn no rừng mỡ không có việc gì làm, lại khiêng đá vút giữa đường thế này! Đứng là đau chết ta rồi!

Lâm Đỉnh vừa mở miệng chửi, vừa ôm chân nhảy chơi chơi.

Sau khi bình tĩnh lại, Lâm Đỉnh mới nhìn rõ thứ mình đá phải không phải là hòn đá hay gì đó, mà chính là một vật đen xì, xấu xí, có vẻ như làm bằng kim loại, bốn cạnh vuông góc, trên đỉnh hơi nhô lên.

Đến khi nhặt nó lên nhìn kĩ Lâm Đỉnh mới biết đây là cái gì.

Thì ra nó chính là một cái rương thu nhỏ, hay có thể nói là một cái hộp đựng đồ cũng được.

Cái rương nhỏ đó cao khoảng 2/3 bàn tay, chiều ngang chỉ bằng 1/2 bàn tay, còn dài khoảng một gang tay, lần này khi nhìn ở khoảng cách gần Lâm Đỉnh mới thấy ấn tượng ban đầu của mình là sai lầm thế nào.

Cái rương này nếu nói nó “xấu xí”, thì chỉ sợ trên đời này chẳng còn thứ gì có thể gọi là đẹp nữa cả, tuy có lẽ hơi quá nhưng chí ít cái rương nhỏ này không hề xấu.

Bốn mặt của cái rương nhỏ này đều là màu đen, được khắc họa những ký hiệu tinh mỹ, huyền lệ, khi nhìn vào những họa tiết trên đó, Lâm Đỉnh cảm liền cảm thấy linh hồn mình như đang chìm vào một khoảng không bao la, tăm tối vô tận tựa như không có điểm kết thúc.

Trong đầu Lâm Đỉnh lúc này không có một suy nghĩ nào nữa, tư duy dường như dừng lại, chỉ còn lại bản năng, hán cảm thấy cơ thể đột nhiên rất nặng, rất mệt, tựa như nhiều tuần không ngủ, lại chiến đấu liên tục không ngưng nghỉ, theo bản năng dẫn dắt chỉ muốn tìm một nơi yên bình, thoải mái để nằm xuống, mà không gian này lại phát ra một dao động cực kỳ thoải mái, khiến linh hồn Lâm Đỉnh chỉ muốn nằm xuống ở nơi này nghỉ ngơi, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Lâm Đỉnh cứ ngây người nhìn chăm chăm vào cái rương trên tay, ý thức cứ chậm chậm biến mất từng chút một, tựa như bị cái rương trong tay hán hấp dẫn hết vậy, còn ngọn lửa linh hồn trong người vốn đang hùng hừng thiêu đốt, tràn đầy sức mạnh sự sống thì lại đang dần dần yếu đi, nếu cứ tiếp tục như vậy không có gì bất ngờ xảy ra, thì đến khi ngọn lửa linh hồn trong người Lâm Đỉnh hoàn toàn bị dập tắt, vậy Lâm Đỉnh hán chỉ có một con đường chết để đi.

Linh hồn là cơ bản của mỗi sinh linh, cho dù có là thánh thần, hay tiên phật thì điều cơ bản này vẫn không thay đổi, thân thể cho dù có bị chặt ra làm tám mảnh hay bảy khối, nhưng chỉ cần linh hồn bất diệt vậy thì chưa thể tính là chính thức tử vong vẫn có thể cứu được, nhưng nếu linh hồn hoàn toàn bị hủy diệt vậy thì lại là chuyện khác, chỉ sợ trên đời này không có gì có thể cứu chữa được nữa!

Đừng nói là một tu sĩ “bình thường” đến cánh cửa tu hành còn chưa chạm vào được như Lâm Đỉnh, cho dù đôi lại là một tu sĩ chính cống, có tu vi mạnh mẽ gấp trăm lần, vạn lần Lâm Đỉnh nếu rơi vào tình cảnh bây giờ của hán chắc chắn cũng chỉ có một đường chết để đi mà thôi.

Nhưng Lâm Đỉnh hán là một tu sĩ “bình thường” sao?

Nếu nói về mặt thân thể thì Lâm Đỉnh hán cũng chỉ miễn cưỡng coi là tốt một chút so với tu sĩ bình thường mà thôi, không cần phải so với mấy lão yêu quái sống đã cả ngàn, cả vạn năm, chỉ cần so với một ít tu sĩ bình thường, tu luyện chút ít pháp môn đặc thù như Huyết Thần kinh, Bất Diệt kim thân, Vạn Ảnh thiên công, Bất Tử quyết.vvv là đã thấy thua khá xa rồi, người ta không những thể chất đặc thù, sức vóc trâu bò, lại còn “bất tử” theo một khía cạnh nào đó, những biện pháp đơn thuần vật lý, tựa như chém bay đầu, đâm xuyên tim, chặt làm hai nửa, cắt làm tám khúc, đối với bọn họ thì chỉ như gãi ngứa mà thôi, nhưng cái đám tiếp cận bất tử đó mà rơi vào tình cảnh bây giờ của Lâm Đỉnh, cũng chưa chắc đã tốt hơn hán là bao, thân thể có biến thái hơn nữa. đạt đến tình trạng bất tử, bất diệt nhưng không có linh hồn thì có tác dụng gì? Có khác gì cục đá là bao đâu!

Lâm Đỉnh hán thể chất cũng coi như là ghê gớm, đặt ở quê nhà thì cũng miễn cưỡng cũng có thể coi là siêu nhân quần sịp, nhưng nếu bị chém bay đầu, hay chặt làm hai nửa tuy không chết ngay nhưng cũng là chết chắc!

Cũng may đó là xét về mặt thân thể mà thôi, huống chi tình cảnh bây giờ của Lâm Đỉnh cũng không phải so thân thể mạnh mẽ là được, nếu nói trên người Lâm Đỉnh có cái gì là đặc thù nhất, vậy cũng chỉ còn lại có linh hồn của hán mà thôi.

Theo lý lẽ bình thường thì Lâm Đỉnh có sống mười đời, hay tám kiếp nữa thì thế giới khoa học kỹ thuật của hán, cũng không thể nào dính dáng đến cái thế giới tu tiên này được!

Không biết phải nói là Lâm Đỉnh hán may mắn hay bất hạnh, lại gặp phải tồn tại có thể can thiệp vào pháp tắc vận hành của vũ trụ, giống như hai đường thẳng song song vốn không thể gặp nhau, lại bị người ta vẽ thêm một nét gạch nối cả hai lại với nhau vậy!

Linh hồn Lâm Đình đã được tồn tại đặc thù ngấm trũng, lại được Chư Thiên gia cố để có thể chịu được quá trình dịch chuyển, nếu bảo linh hồn hẳn không có gì đặc thù, có đánh chết cũng chả ai tin.

Linh hồn Lâm Đình vốn đã gần như bị cái rương nhỏ kia hút khô, ngay khoảnh khắc tia lửa linh hồn cuối cùng sắp bị dập tắt, thì bất chợt linh hồn Lâm Đình không biết vì nguyên nhân gì đột ngột lại bùng cháy dữ dội, Thanh Thần chú đã lâu không động đậy cũng nhanh chóng tự động vận chuyển, như một cây kim băng giá hung hăng đâm thẳng vào linh hồn Lâm Đình.

Một cơn đau khủng khiếp từ linh hồn truyền đến, khiến ý thức của Lâm Đình vốn đã mất đi lập tức bị mạnh mẽ đoạt trở lại thân thể, linh hồn lập tức thoát khỏi trạng thái bị cái rương kia khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Rương (2)

Lâm Đình vốn đang nhìn chăm chăm cái rương nhỏ kia, đột ngột buông tay, sau đó sắc mặt trở nên tái nhợt vụn vẹo, mồ hôi trên người vã ra như mưa, ôm đầu gào lên thảm thiết “A.....a.....a....”

Đau! Quá đau! Đau không thể tả nổi, cơn đau này phải nói là rất khủng khiếp, không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung được, Lâm Đình lúc này vô cùng ước ao, mình có thể giống như mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết nào đó, vì quá đau đớn mà có thể sùi bọt mép, sau đó té xuống hôn mê, đến khi tỉnh lại thì vạn sự đại cát.

Chẳng qua ước muốn thì cũng chỉ là ước muốn mà thôi, không thể trở thành sự thực được, dưới tác dụng của Thanh Thần chú, tinh thần của Lâm Đình lại trở nên tỉnh táo và miễn cảm hơn bao giờ hết, có thể “hưởng thụ” nỗi đau đớn này một cách toàn diện và rõ ràng, một chút cũng không hề thiếu sót.

Nếu để cho Lâm Đình hẳn có quyền lựa chọn giữa địa ngục và sự “hưởng thụ” êm ái do Thanh Thần chú mang lại, nhất định hẳn sẽ không chút do dự mà lựa cái gọi là địa ngục kia.

Nói thì dài hơi chứ thực tế sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt mà thôi, sau đó mọi việc lại trở lại bình thường như trước.

Chỉ là khi Lâm Đình nhìn lại cái rương nhỏ ở dưới chân mình, toàn thân theo bản năng không nhịn được mà bắt đầu co giật, lại nghĩ về cái cảm giác kinh khủng lúc trước, trong lòng hẳn là một mảnh lạnh ngắt.

Lâm Đình hẳn vậy mà suýt tý nữa đã bước một chân vào âm phủ, nếu không phải thời khắc mấu chốt có Thanh Thần chú cứu mạng thì hậu quả khó mà tưởng được.

-Kinh khủng! Quá kinh khủng! Ta mới chỉ nhìn thôi, còn chưa kịp làm gì, vậy mà tý nữa là đã đi đòi nhà ma, một khi thật sự mò ra, chỉ sợ ông đây đến mẩu xương cũng không lưu lại, chết cũng chẳng biết mình chết kiểu gì! Lần sau nếu không chuẩn bị tầng tầng bảo hiểm, có đánh chết cũng không được tùy tiện sờ mó vào mấy món đồ của người tu tiên! Không, không! Cho dù có là nhìn cũng phải cẩn thận trăm phần trăm!

Lâm Đình trầm nghĩ trong lòng.

Sau khi suy nghĩ xong Lâm Đình liền móc trong người ra một miếng vải, cẩn thận trùm lên cái rương nhỏ kia, sau đó bọc lại thật kỹ, đến khi không thể nhìn thấy bất kỳ họa tiết gì trên cái rương kia rồi mới dám cầm lên cất vào người.

Cái rương nhỏ mà vô tình Lâm Đình lượm được kia, cho dù đồ nào cũng phải biết là có vấn đề, huống chi mắt Lâm Đình hẳn cũng chưa đến nỗi đui mù, bảo bối rành rành trước mắt lại bỏ qua.

Tuy không biết cái rương nhỏ đó có cấp bậc gì, nhưng thứ mà chỉ cần nhìn qua đã có thể lấy mạng người khác há có thể là đồ vật bình thường sao? Cho dù không phải là thứ gì nghịch thiên, vậy chỉ ít ra cũng phải là một loại bảo bối kinh khủng!

Tuy Lâm Đình hẳn bây giờ có lẽ không thể đánh chàm thứ này, nhưng theo tu vi sau này đề cao vậy thì khó nói!

Nếu không phải Lâm Đình hẳn đập vụn cứ* chó, nhất định cũng sẽ vô tình bỏ qua, chỉ khi trải nghiệm mới biết cái thứ đó kinh khủng thế nào, tuy bây giờ mạng nó trên người không hề cảm thấy chút gì, nhưng tim Lâm Đình vẫn đang đập bang bang trong lồng ngực.

Không có biện pháp, ám ảnh tâm lý với cái rương kia cũng thật quá sâu đi mà.

Khẽ vuốt ve món đồ trong lòng ngực, tâm tình Lâm Đình bây giờ phải nói là tốt vô cùng.

Lâm Đình ôm thêm chút hy vọng, lại đảo mắt vài vòng tìm kiếm, nhưng lần này đến ngay cả một cọng lông cũng chẳng thấy chứ nói gì bảo bối.

Còn may là Lâm Đình hẳn cũng tự biết đủ, lần này mò được cái rương kia đến tay đã là một thu hoạch ngoài ý muốn rồi, có ai mà ngờ được cái đám

Hán quốc kia tu vi cao nhất cũng chỉ là Phàm cảnh tầng chín, không có một ai chính thức đạp chân vào cánh cửa tu hành, lại có thể cất dấu một loại bảo vật khó lường như cái rương kia chứ, cuối cùng lại tiện nghi cho Lâm Đỉnh hần!

Nghĩ thế Lâm Đỉnh liền quyết đoán bỏ qua việc truy tìm chiến lợi phẩm, bắt đầu nắm chắc binh khí tiến về phía trung tâm doanh trại của đám xui xẻo kia.

Lúc này ở ba mặt khác bọn Trương Bình Phàm, Vô Danh, Mộng Lan cũng đang dần áp sát về khu trung tâm.

Đến khi cách khu doanh trại trung tâm chỉ chừng vài chục mét cả bọn đã có thể lơ mơ thấy được một khu vực có hoàn cảnh cực kì tương phản với khung cảnh xung quanh.

Từ tường vây bên ngoài bọn hần tiến vào, đến bây giờ chỉ là một màu đen chết chóc, vạn vật điêu linh, hoang tàn, nhưng ở khu trung tâm doanh trại nằm giữa nơi biển lửa mãnh liệt nhất, vậy mà lại không hề bị trận lửa vừa rồi hủy đi.

Khu trung tâm với đường kính chỉ khoảng mấy chục mét vuông, ở giữa có một trướng bông nhỏ, không ngờ lại được một màn sáng màu tím nhạt bao phủ, tựa như một cái lồng ánh sáng không một kẽ hở chụp xuống, bảo vệ nó khỏi trận lửa khủng khiếp vừa rồi.

Khi bọn Lâm Đỉnh hoàn toàn bao vây nơi, thì màn sáng màu tím này dường như đã bị suy yếu đến mức tận cùng, chớp lên vài cái rồi vỡ ra, tạo thành những điểm sáng lan ra bốn phía và tan biến vào không khí, tất cả những chuyện đó chỉ diễn ra trong vòng vài cái chớp mắt mà thôi.

Lúc màn sáng biến mất, bọn Lâm Đỉnh mới hoàn toàn nhìn rõ hoàn cảnh khu trung tâm.

Thảm cỏ ở nơi đây vẫn là một màu xanh mướt, ướt át, tràn đầy sinh cơ, thậm chí trên một số lá cỏ còn đọng lại một ít giọt sương long lanh, óng ánh như những viên châu mỹ lệ, tựa như khung cảnh chết chóc xung quanh chẳng hề ảnh hưởng gì đến nơi này vậy! Chỉ là thật sự sẽ không có bất kì ánh hưởng gì sao?

Nếu chỉ nhìn sơ từ bên ngoài vào thì đúng là không thấy có gì khác lạ, nhưng nếu để ý kỹ một chút thì sẽ thấy những hoa văn, ký hiệu huyền bí được khắc họa chằng chịt ở bốn phía, thủ hộ ở nơi này đã bị hủy hoại hoàn toàn, những hoa văn huyền bí đều mờ đi, linh quang tắt hết.

Tuy cuối cùng có thể ngăn cản ngọn lửa khủng khiếp ở bên ngoài, tránh cho tiểu đội Hán quốc một lần toàn diệt, nhưng những ký hiệu huyền bí cấu thành trận pháp phòng thủ ở nơi này cũng đã hoàn toàn mất đi tác dụng.

Căn cứ vào những mảnh tàn phá kí hiệu huyền bí còn sót lại, trong lòng Mộng Lan liền có chút phát lạnh.

Theo sự hiểu biết của nàng về những ký hiệu huyền bí, thì những ký hiệu được khắc họa ở nơi này cực kì thâm ảo, uy lực chắc chắn cũng vô cùng khủng bố, không những có thể phòng thủ mà còn còn có thể phát động một loại thủ đoạn tấn công cực kỳ lợi hại nào đó.

Theo dự đoán của nàng thì có lẽ dưới Sơ Nhập Tu Tiên giả nếu thân hãm nơi này, trừ phi có thủ đoạn thông thần, không thì chỉ nó nước bị luyện hóa đến chết, cho dù có là Sơ nhập tu giả chân chính, nếu đến đây có lẽ cũng phải phí một phen công phu mới có thể phá bỏ.

May mắn là trận pháp phòng thủ nơi này tuy mạnh nhưng cũng chưa phải là cái loại uy lực biến thái nào đó trong truyền thuyết, không ngờ bọn hần trong lúc vô tình đánh bật đánh bọ lại có thể hóa giải, đúng là hay không bằng hèn!

Lúc này tên thủ lĩnh Hồ Báo đang đứng trước trướng bông duy nhất còn sót lại sau trận lửa hủy diệt khủng khiếp kia, phía sau hần chỉ còn lại bốn, năm tên thủ hạ may mắn nhanh chân trốn vào phạm vi bảo vệ của trận pháp trước khi bị nướng chín, sắc mặt tên nào tên nấy rất khó coi, ánh mắt nhìn bọn Lâm Đỉnh như muốn ăn tươi nuốt sống cả đám vậy.

Hồ Báo thủ lĩnh lúc này sắc mặt cũng đã tái xanh, tái mét, ánh mắt đỏ rực, hai hàm răng nghiến lại khiến khuôn mặt trở nên cực kì dữ tợn, hai tay khế siết chặt nhìn chằm chằm vào bọn Trương Bình Phàm, Lâm Đỉnh, Vô Danh, Mộng Lan đang từ từ ép tới, với cái nhìn cực kì oán độc.

Đến khi bọn Lâm Đỉnh đi đến phía trước, chỉ còn cách đối phương khoảng chừng chục mét và dừng lại, tên thủ lĩnh Hồ Báo mới bắt đầu cất lên từng tiếng cười điên cuồng và nói.

-Khắc....khắc...ha...ha.. Các ngươi được....được lắm! Ra tay rất "độc"!

-Hồ Báo ta tung hoành nửa đời người, các huynh đệ theo ta vào xuôi ra bắc, giết địch không một vạn thì cũng tám ngàn, tuy không tính là có gì kinh người, nhưng cũng xem như là những phần tử tinh anh, không ngờ ngày hôm nay do ta nhất thời sơ xảy, xem thường đối thủ, khiến các huynh đệ chết thảm!

-Là ta sai!

-Là lỗi của ta mà các huynh đệ phải ngã xuống, Hồ Báo này làm sao còn có mặt mũi mà sống ở trên đời nữa! Ngày hôm nay có lẽ ta sẽ ngã xuống, nhưng các ngươi cũng đừng mong sống yên ổn mà rời khỏi đây! Anh em xông lên! Giết!

Hồ Báo thủ lĩnh dường như đã lâm vào trạng thái hoàn toàn điên cuồng, vừa nói xong liền không kể bọn Lâm Đỉnh có trả lời hay không, đã cùng đám thủ hạ còn sót lại nắm chắc binh khí xông tới với một cỗ khí thế hung ác, không tiếc tất cả cũng phải làm cho đối thủ trả giá thảm trọng.

Trương Bình Phàm thấy thế, dường như đã lường trước, không hề sợ hãi chút nào, cũng rút đao ra hô to.

-Một đám chó cùng giũt dậu mà thôi! Sợ cái tò rím, anh em cùng nhau xông lên làm thịt đám khốn kiếp này đi!

Bọn Lâm Đình, Vô Danh, Mộng Lan nghe thằng béo kia gào hăng tiết lộ thì cũng nắm chắc binh khí đồng loạt xông lên.

Hai bên vừa giáp mặt, còn chưa nói được dăm ba câu đã đồng loạt khai chiến, cả hai phía tựa như những con trâu điên động đực đến mùa giao phối, đều bất chấp tất cả mang hết sức bú sữa mẹ ra mà sống mái với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chém Giết (1)

Lần này chính là đao thật thương thật chiến đấu, tiểu đội của Hồ Báo thủ lĩnh đã không còn đường lui nữa rồi.

Không nói với tổn thất lần này, nếu không chiến mà chạy, cấp trên chắc chắn không tha cho bọn hắn, thậm chí còn có khả năng liên lụy đến người nhà.

Chạy cũng chết, mà đánh cũng chết, đám Hán quốc kia trong lòng đã vô cùng tuyệt vọng, mong ước duy nhất bây giờ của bọn hắn là được ôm đối thủ cùng xuống địa ngục mà thôi.

Còn cái đám Lâm Đình lòng lang dạ thú kia cũng làm sao có thể buông tha được cơ hội trời cho lần này để tiêu diệt đối phương kia chứ, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình!

Hơn nữa quan trọng nhất là tài vật của đối thủ đều tập trung hết ở đây, do Hồ Báo thủ lĩnh bảo quản, không giết hắn và đám thân vệ thì bọn Lâm Đình đừng mong có cháo mà húp, thế cho nên, một cuộc chiến cuối cùng này là bắt buộc phải nổ ra.

Mang theo tâm trạng khác nhau, nhưng cả hai phía đều có chung một mục tiêu là đem đối phương vĩnh viễn mai táng tại nơi này.

Còn về phần ai nằm lại, ai rời đi, vậy thì phải xem tay ai lớn hơn, đầu ai cứng hơn!

Lúc này trên người Hồ Báo thủ lĩnh và thủ hạ đều lấp lóe một tầng bảo hộ trong suốt, bọn chúng không ngờ đã âm thầm kích hoạt một tấm Hộ thể phù, có tác dụng tăng nhanh sức mạnh và tốc độ, ngoài ra còn có thể bảo vệ bọn hắn chống lại một ít pháp thuật gây hại khác.

Xem ra đợt giáo huấn bằng máu và lửa của bọn Lâm Đình, đối với Hồ Báo thủ lĩnh cũng đã khắc sâu ấn tượng ở trong lòng

Vốn mấy lá phù chú còn sót lại lúc đầu, bọn Lâm Đình cũng đã âm thầm nắm lấy chuẩn bị xả hàng, nhưng không ngờ bọn khốn đối diện tuy đều điên tiết lộn cả lên, nhưng vẫn còn chưa đến độ hoàn toàn mất đi lý trí, ngu đến độ biết đối phương có hàng "nóng" vẫn mình trần trùng trục ra trận.

Mà đối phương đã có chuẩn bị thì bọn hắn cũng đành bó tay mà thôi.

Thấy mấy tên Hán quốc đối diện, tên nào tên nấy đều ánh lên linh quang bảo hộ sắc sỡ, bọn Lâm Đình đành buồn bực cất lại những lá bùa chú đã được kích hoạt một nửa vô người, sau đó xách đao xông lên đánh xáp lá cà.

-Hài! Đây cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi, bùa chú cũng không phải là vạn năng, tu sĩ Phạm cảnh muốn vượt cấp sử dụng năng lực của người tu tiên cấp cao cũng đâu phải dễ, không trả một cái giá nhất định, đừng nói là pháp thuật thần thông gì gì đó, đến một cái rắm chỉ sợ cũng đánh không ra!

Hướng chi bùa chú dạng phòng hộ, mức độ phòng thủ phải nói là cực kỳ chắc chắn, muốn dùng bùa chú loại công kích đánh tan loại bùa chú phòng hộ thì ít nhất phải dùng đến hai tấm cùng cấp thì mới được.

Thời gian dùng để kích hoạt hai tấm bùa chú tấn công, cũng đủ để đối phương bấm ngui ra thành tương mấy trăm lần rồi, may mắn là loại bùa chú cấp thấp này cũng không phải vạn năng!

Nó cũng có khuyết điểm.

Đó là không thể ngăn cản công kích không thuộc phạm trù pháp thuật, tức là những đòn công kích thần pháp lực thì đều bị chặn lại, còn những đòn công kích nguyên thủy như chặt dưa, chém chuối...vv thì bùa phòng hộ không có tác dụng.

Khuyết điểm này có lẽ đối với tu tiên giả chính tông, chính cống, pháp lực cao cường mà nói có lẽ không tính là khuyết điểm gì, nhưng đối với phạm cảnh tu giả mà nói chính là một loại khuyết điểm trí mạng

Trương Bình Phạm có cái thân thể nặng gần hai trăm kg, với người bình thường mà nói muốn đi còn khó chứ nói gì đánh với đám

Nhưng đối với người tu tiên một thân tu vi đẳng phong tao cực thì lại khác, cái thân thể tưởng chừng là gánh nặng kia, kết hợp với tuyệt thế bộ pháp chính là một đòn sát thủ của Trương Bình Phạm.

Chỉ thấy thân hình to lớn của Trương Bình Phàm khi còn cách đối thủ một khoảng, đột nhiên trong phút chốc liền biến mất, sau đó lại hiện ra ở phía trước mặt Hồ Báo thủ lĩnh, tung ra một cú song phi cước trời giáng, tựa như thuận di vậy.

Mọi việc xảy ra thật quá nhanh chóng, nhanh đến nỗi cả hai bên vẫn còn cách nhau một khoảng, chưa ý thức được điều gì thì Trương Bình Phàm đã xuất hiện trước mặt đối phương mà tung đòn rồi.

Một đòn này của Trương Bình Phàm có thể khái quát trong ba chữ "nhanh, chuẩn, độc", gần như là một đòn tất sát, gà càn sát gà, vịt càn thì sát vịt, có thể nói trên trời dưới đất gà vịt gì đều chém tuốt.

Thực ra vừa rồi không phải là Trương Bình Phàm sử dụng thuận di trong truyền thuyết, mà chỉ là tốc độ của hắn, trong phút chốc được bí pháp thôi động, bạo phát tăng lên một cách khủng bố, khiến cho người ta có ảo giác là hắn thuận di mà thôi.

Một đòn dốc toàn lực này của Trương Bình Phàm nếu đánh trúng, đừng nói là thân thể huyết nhục phàm thai, chu dù có là thép tinh luyện, cũng có thể đục xuyên được một lỗ hình anh béo chứ chả chơi.

Nhưng đối thủ của hắn cũng chẳng phải loại mặt hàng giá áo túi com, ăn chay mà lớn, niệm phật mà sống, ngược lại có thể nói chính là tuyệt thế ma đầu,

Trên tay tuy không có mười vạn hay tám ngàn oan hồn gì gì đó, nhưng ít ra cũng đã ăn qua vài con heo, tự tay thịt mấy con cầy, chuyện gì trên đời mà chưa gặp qua cơ chứ!

Theo cách nói của nhà phật, thằng cha Hồ Báo thủ lĩnh này cũng miễn cưỡng hợp cách là tuyệt thế hung ma, chuyên đồ gà, sát heo.

Ngay lúc Trương Bình Phàm đột ngột biến mất, Hồ Báo thủ lĩnh theo bản năng đã cảm thấy không ổn rồi, lông tóc trên người đều dựng đứng hết cả lên, một động tác đơn giản theo bản năng đã từng cứu hắn nhiều lần là hoành đao, tự lực chặn trước ngực, ngay lúc này không hề có một chút do dự được Hồ Báo thủ lĩnh thi triển.

Oang! oang.....

Một tiếng động như kim thiết va chạm với nhau vang lên, hộ thể linh quang chỉ kịp lóe lên một cái liền biến mất như chưa từng tồn tại, sau đó thân thể Hồ Báo thủ lĩnh vốn đang dốc sức xông lên, đột ngột cả người lẫn đao không tự chủ được đều cong gấp, sau đó bay ngược lại với một tốc độ nhanh gấp mấy lần tốc độ xông tới.

Àm!

Một tầng bụi đất mù mịt dâng lên.

Đến lúc này đám thủ hạ của Hồ Báo dường như mới kịp phản ứng lại, thấy thủ lĩnh có chiến lực mạnh nhất, không ngờ vừa giáp mặt lại bị một thằng béo, một cước đạp bay, sinh tử không rõ, cả đám liền trở nên điên cuồng, không hề để ý đến bản thân dốc toàn bộ sức lực vung đao bổ về phía Trương Bình Phàm.

Trương Bình Phàm vận dụng bí pháp, trong nháy mắt đánh trọng thương thủ lĩnh của đối phương, hiệu quả tuy không như ý muốn, nhưng cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Chỉ là một đòn tất sát cũng không phải dễ đánh ra như vậy, bản thân Trương Bình Phàm chân khí đã hao hụt đi bảy, tám thành, hơn nữa cũng phải chịu phản chấn không nhẹ.

Chết người hơn nữa chính là bản thân hắn còn đang lơ lửng trên không, có muốn trốn cũng không được.

Một thân thịt trắng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vậy chỉ có trần mình đợi người ta lóc xuống.

Bọn Lâm Đình, Mộng Lan, Vô Danh ở đằng xa thấy cảnh đó cũng chỉ có thể thầm mặc niệm cho thằng béo kia một câu "mô phật", sau đó đành trơ mắt ếch ra mà nhìn món "thịt béo sát lát", dù sao bọn hắn có nhanh đến mấy cũng không thể nhanh hơn đao chém!

Nhìn thấy một đồng đao quang kiếm ảnh quét về phía mình, Trương Bình Phàm trong nháy mắt liền tái cả mặt, thịt mỡ trên người không nhìn được mà co rúm cả lại, thế nhưng Trương Bình Phàm hẳn trước khi sử dụng tuyệt chiêu cũng đã tính đến trường hợp xấu nhất rồi, chỉ là không ngờ là nó xấu đến vậy mà thôi.

Các mặt khác thì có lẽ Trương Bình Phàm hẳn có lẽ có chút "Bình Phàm" thật, nhưng chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ thì lại khác à, gì chứ "nhát gan" với "sợ chết" thằng mập kia dám xưng số hai đếch thằng nào dám xưng số một, mà mấy thằng sợ chết thì suy nghĩ đầu tiên trong đầu không phải là giết địch bao nhiêu, mà là giữ mệnh bao lâu, cái gì chứ công phu bảo mệnh với đao tẩu, không có mười cũng có mười tám món.

Ngay trước khi những lưỡi đao kia quét về phía bản thân còn đang lơ lửng giữa không trung, Trương Bình Phàm liền thi triển công phu bảo mệnh của mình.

Bản thân hắn trong nháy mắt tứ chi liền co lại thu vào trong lồng ngực, thân thể thuận đà gấp lại, xương cốt, cơ bắp, da thịt đều co rút vào trung tâm, biến thân thể gần như là thành một quả cầu thịt đứng ngưỡn, chân khí lại tỏa ra bên ngoài tạo thành một vàng sáng mờ bảo vệ thân thể.

Nói thì dài nhưng thực ra một loạt động tác được Trương Bình Phàm thì triển ra chưa đầy một giây, nhưng những thanh đao kia cũng không vì động tác quái dị của hắn mà ngừng lại, tất cả đều mang theo một cỗ lực khủng bố mà bổ thẳng lên trên cái thân béo núc của Trương Bình Phàm.

Bụp, bực....phụt....âm...

Những tiếng động quái dị liên tiếp vang lên, ấy vậy mà cảnh tượng muôn đao chẻ thịt, vạn huyết tung bay trong truyền thuyết lại không xảy ra.

Cái quả cầu thịt do thằng béo kia biến thành chỉ là như một quả bóng, bị người ta đập cho méo mó biến hình một chút rồi bay đi, còn bao nhiêu đao kiếm chém lên trên bề mặt đều bị một cỗ phản chấn khủng bố hất văng trở lại, tựa như chém lên một quả bóng cao su vậy, chém mạnh bao nhiêu thì lực đàn hồi kinh khủng bấy nhiêu.

Chỗ quả cầu thịt đáp xuống là một mảnh bụi đất mù mịt bốc lên, trạng thái quái dị của Trương Bình Phàm cũng biến mất, thân thể liên tục biến trở lại bình thường.

Nói ra cũng thật là khôi hài, vài giây trước anh béo còn đại phát thần uy, một cước sút văng thủ lĩnh đối phương khiến bụi đất mù mịt bốc lên, ấy vậy mà vài giây sau lại đến lượt hắn lấy thân thử độ cứng của mặt đất không khác gì đối thủ, đó có lẽ đó chính là nhân quả báo ứng trong truyền thuyết cũng nên.

Đám Lâm Đình, Vô Danh, Mộng Lan vốn tưởng thằng béo kia lần này chết chắc rồi, nhưng ai mà ngờ được, mạng thằng mập kia còn dai hơn gián, bị cả đám tu sĩ nổi điên lên chém hội đồng, vậy mà cũng không xén được cân thịt nào trên người hắn ta, đổi lại là bọn hắn rơi vào trường hợp đó, không bị cắt ra làm tám khúc đã là tổ tiên phù hộ !

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chém Giết (2)

Đến bọn Lâm Đình còn kinh ngạc đến rớt cả quai hàm ra, thì càng không nói đến nhưng tên tu giả Hán quốc trực tiếp tham gia chém người kia, một đao của bọn hắn có bao nhiêu nặng thì chính bọn hắn là người rõ nhất, dưới một đao đó đừng nói tu giả Phàm cảnh, chỉ sợ cho dù có là Sơ Nhập tu giả cũng không dám đứng im cho bọn hắn chém.

Thế nhưng cái thằng vừa trắng, vừa mập kia tiếp nguyên vài đao của bọn hắn cũng không thấy sút mẻ gì, không lẽ con mọt nó một thân thịt mỡ kia là do sắt thép đúc thành hay sao hả trời?

Tuy có nghi hoặc trong lòng, nhưng cả đám tu giả Hán quốc đều lâm vào trạng thái điên cuồng, chỉ hơi khựng lại một chút rồi lại gào lên "giết", sau đó xông tới chỗ thằng béo kia "hạ cánh", tiếp tục chém xuống, rất có khí thế quyết không băm thành tương, thề không bỏ qua!

Đám Lâm Đình thấy thế cũng hơi do dự, không biết có nên lập tức xông lên ứng cứu, hay cứ đứng nhìn!

Dù sao da thịt thằng mập kia không biết làm từ hợp kim gì, dày đến nỗi đao chém cũng không đứt, kiếm đâm không lủng, có lẽ bị chém thêm vài đao nữa cũng chả sao!

Đội bọn kia chém đã tay xong, rồi bọn hắn mới xông lên làm gỏi cả đám có lẽ cũng vẫn còn kịp!

Chỉ là còn không đợi bọn hắn quyết định thì một tiếng gào tâm tê liệt phé đã vang lên.

-Đậu xanh rau má, cái đám khốn kiếp kia, mau cứu mạng a!

-Ông kiệt sức rồi, không cứu là thành thịt mỡ sắt lát đấy!

Nghe Trương Bình Phàm gào lên thảm thiết, bọn Lâm Đình liền không chút do dự xông lên, vung đao chém về phía đối thủ.

Choang!...oang...

Bình khí của hai bên va chạm với nhau vang lên những tiếng động hết sức kinh người.

Đám Hán quốc kia nguyên bản muốn xông tới bổ thằng béo kia làm hai đoạn, nhưng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, bây giờ lại bị bọn Lâm Đình ngăn lại, bắt đắc dĩ đành giờ đao lên phản kháng.

Dù sao da thịt bọn hắn cũng không so được với đao kiếm sáng lóa, thằng mập kia trúng thêm một, hai đao nữa có sút miếng thịt nào không thì chỉ sợ có trời mới biết, nhưng bọn hắn nếu trúng một đao chính là đầu mình hai nơi, chết đến không thể chết hơn được nữa.

Trong nháy mắt cả hai phe liền tiến vào trạng thái hỗn chiến, mỗi bên đều tự nhận định đối thủ của mình, phe Hán quốc tuy chỉ còn lại năm người, tu vi cao nhất cũng chỉ là Phàm cảnh tầng tám, nhưng thắng ở cái đông người, người xưa có câu "song quyềng nan địch tứ thủ" mà lấy!

Bên Lâm Đình nhân số tuy có chút thiệt thòi nhưng được cái là chiến lực rất mạnh, nên nhất thời cục diện lâm vào giằng co.

Đối thủ của Lâm Đình chính là một tên tráng hán, vóc dáng cao to, mặt mũi bặm trợn, hai mắt như chuông đồng, bộ dạng hung thần ác sát tựa như một con hung thú khát máu, liên tục gầm thét tấn công về phía Lâm Đình.

Vũ khí trong tay tên hung ác chiến đấu với Lâm Đình là một thanh đại đao cực nặng, mỗi lần vung lên đều khiến không khí xung quanh rít lên liên hồi, cực kì khủng bố!

Đối phương trời sinh thân lực, cây đao to dùng trong tay nặng ít nhất cũng cả hai, ba trăm kg, phối hợp với một thân tu vi Phạm cảnh tầng tám, được hấn ta cứ thế mà nện tới tấp, tựa như là đang sử dụng một thanh lang nha bổng chứ không phải một thanh đại đao, làm cho Lâm Đình một trận tối tăm mặt mũi, chặt vật đồ đòn, hơi chút sơ xảy chính là biến thành một đồng thịt nát ngay!

Choang...oang...choang...choang...!!

Chẳng qua Lâm Đình hấn cũng đâu phải là dạng lương thiện, hiền lành gì, liên tục bị đối thủ áp chế khiến anh chàng tức nghẹn cả một cục ở trong ngực, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm co đầu, rút cổ cho người ta chém tới tấp.

Một tiếng rít phá không vang lên, lại một đao toàn lực của đối thủ bổ tới đỉnh đầu hấn, nếu trúng đòn này đảm bảo thân thể Lâm Đình sẽ lập tức làm đơn chia tay, giải thể tại chỗ!

Lâm Đình phản ứng cũng không chậm, lập tức nắm chắc cán đao bằng hai tay, dồn hết sức lực, chân khí, giờ lên quá đỉnh đầu, nhằm chặn lại một đòn này.

Choang...oang.....

Một cỗ cự lực khủng bố tác động lên thân đao, sau đó truyền lên hai cánh tay hấn, làm cho chúng trở nên run rẩy khác thường, mồ hôi trên mặt Lâm Đình vã ra như suối.

Tuy đã đón được, nhưng một đòn này suýt tý nữa thì đã đánh vỡ binh khí trong tay hấn, nếu mất đi binh khí trong lúc chiến đấu thì hậu quả khó mà lường được, nhưng cũng may là cuối cùng hấn cũng đã trụ lại được.

Không để đối thủ kịp phản ứng lại, Lâm Đình liền cố gắng nén lại cảm giác tê dại, đau buốt đang trở dậy, nổi giận gầm lên một tiếng, vận sức hất tung thanh đại đao đang ép trên đỉnh đầu, sau đó gầm lên một tiếng, bổ ra một đao toàn lực trả đũa.

Choang...oang..

Lần này đến phiên đối thủ của hấn lao đao một hồi, dường như đối phương cũng chả phải dễ chịu gì.

Thấy đối thủ có dấu hiệu yếu thế, Lâm Đình hấn làm sao có thể buông tha, lập tức cắn chặt không buông, nắm chắc thời cơ, vận hết sức lực và chân khí toàn thân bổ ra năm đao, quyết không thành công thì cũng thành thân.

Đao thứ nhất, tựa như thái sơn áp đỉnh, khiến đối thủ bất buộc phải vội vàng, giờ đao lên đón đỡ lần nữa.

Choang....

Tên to con đối diện tuy chặn được nhưng cũng phải lùi lại một bước, toàn thân khẽ run lên.

Đao thứ hai, hoành tảo thiên hạ (ngắn gọn là "chém ngang người") vừa nhanh vừa độc, khiến tên to con lại không thể không giờ đao đỡ đòn.

Choang..

Lần này đối thủ của Lâm Đình phải lùi lại đến ba bốn bước mới có thể dừng lại, thậm chí đao cầm trên tay còn khẽ run run, nhưng rốt cuộc là vẫn tiếp được!

Hai đao đầu không làm được gì đối thủ, gân xanh trên người Lâm Đình liền nổi vòng hết lên, hấn liền bất chấp tất cả, chân khí trong người như ngựa đứt cương, điên cuồng chuyển động, toàn thân trên dưới Lâm Đình dường như biến thành một quả bóng được bơm đầy không khí, chỉ chờ đợi cơ hội mà bùng nổ, Lâm Đình liền dốc hết sức lực mà bổ ra liên tục ba đao.

Choang...oang.....

Lần này khác với hai lần trước, đao thứ nhất vừa ra, thanh đao trong tay đối thủ đã run lay bầy, đao thứ hai lại thuận thế mà đến với một tốc độ kinh người, gần như chồng lên bóng của đao thứ nhất, kết quả vũ khí của đối thủ trong nháy mắt không thể chống chế được mà bị đập bay đi và vào thẳng vào ngực, khiến tên to con ngay lập tức không nhận được mà phun ra một ngụm máu tươi, thân hình cũng lao đao không vững.

Một đao cuối cùng còn kinh khủng hơn hai đao trước cộng lại, cũng là một đao tối cường của Lâm Đình, nhanh đến tuyệt cùng, gần như không thể thấy được, quét thẳng về phía đầu lâu tên đồ con.

Phụt.....

Một cái đầu lâu mặt mũi dữ tợn, hai mắt vẫn còn tròn trừng, đỏ quạch, lập tức bắn thẳng lên trời, kéo theo một vòi máu nóng thẳng tắp.

Bịch....

Thân thể không đầu sau vài giây mới bắt đầu đổ ầm xuống.

Còn Lâm Đình sau khi chém bay đầu đối thủ, cũng chống đao khuy xuống một bên thờ dốc liền hồi.

Hộc...hộc..Hộc!!!!

Đối thủ của hắn vừa rồi phải nói là rất mạnh, trời sinh thần lực, cộng với tu vi Phạm Cảnh tầng tám, khiến cho Lâm Đình từ khi xuất đạo đến nay phải dốc toàn lực ứng phó, sơ xảy một tý chính là đầu mình hai nơi, tử chi hai phía ngay, nếu không gặp phải Lâm Đình có cơ duyên trên người, thân thể cực độ khủng bố, mà đối lại một tu sĩ khác, thì đã bị tên kia chèn ép làm mấy khúc từ lâu rồi.

Lần này Lâm Đình thành công chém giết đối thủ, ngoài sức cùng lực kiệt trong thời gian ngắn không thể tái chiến, thì lông tóc không tổn hao gì, cũng miễn cưỡng có thể coi là chiến tích huy hoàng.

Chỗ của Lâm Đình đối thủ tuy mạnh mẽ, chiến đấu khá là kịch liệt, nhưng thời gian cũng không thể coi là quá dài, tính đi tính lại mới mất khoảng mười phút mà thôi.

Chẳng qua ở chỗ Vô Danh và Mộng Lan cũng không chậm hơn hắn là bao, hơn nữa người ta là bị vây công, trong năm tên thì bốn tên đã xông về phía Vô Danh và Mộng Lan rồi, còn lại một tên đồ con, chính là tên vừa đấu với Lâm Đình.

Giao đấu với Vô Danh chính là hai tên Phạm cảnh tầng tám, một tên cao gầy sử dụng trường thương, và một tên to con, người mặc giáp nặng, sử dụng trường đao và hộ thuẫn tiêu chuẩn.

Cả hai đều phối hợp với nhau rất nhịp nhàng, ăn ý, có thể nói là gió mưa khó lọt.

Tên to con mặc giáp nặng, cầm hộ thuẫn và trường đao phụ trách phòng thủ toàn diện, tên cao gầy núp ở phía sau phụ trách tấn công, dùng tên to con làm lá chắn, liên tục đâm ra những mũi thương hiểm độc, như linh xà thoát ần, thoát hiện, chỉ cần đối phương hơi chút lơ là, hậu quả chính là thân thể có thêm mấy lỗ xuyên thẳng từ trước ra sau.

Đối phương phối hợp tuy có thể nói là tuyệt mỹ, nhưng đối thủ của bọn hắn lại là một tu sĩ Phạm cảnh tầng chín!

Cứ nhìn uy thế của thằng béo kia là biết tu sĩ Phạm cảnh tầng chín đáng sợ ra sao rồi, hơn nữa con hàng Vô Danh này nổi danh là tuyệt thế âm nhân, làm sao có thể để cho đối phương cơ hội thông minh cơ chứ.

Chỉ thấy đối phương liên tục tấn công, còn Vô Danh thì tránh trái, né phải, trông có vẻ vô cùng chật vật, tựa như một chiếc lá mỏng manh giữa cuồng phong bạo vũ, lúc nào cũng có thể bị thương ảnh đầy trời kia xé toạc ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Chém Giết (3)

Nhưng sự thật là thế nào thì chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Tên gầy cầm thương lúc này mồ hôi đã vã ra như suối, chỉ có hắn mới có thể cảm nhận rõ ràng được sự đáng sợ của đối thủ, từ lúc bắt đầu đến giờ, tên tu sĩ tướng mạo trông có vẻ bình thường kia chưa hề trả đòn, chỉ tùy ý để hắn tấn công tự do, thậm chí đến kiếm cũng chưa hề rút ra.

Tên tu sĩ Hán quốc phụ trách tấn công cũng không cho rằng đối phương bị mình đánh đến tối tăm mặt mày không có biện pháp nào đáp trả, bằng chứng là tốc độ xuất thương của hắn đã đạt đến một cảnh giới khủng bố, có thể nói là giọt nước không lọt, hoàn toàn phong bế một phiến không gian, nếu đối lại là một tên tu sĩ khác, thì cho dù có lợi hại đến mấy, ít nhất giờ này cũng đã phải xuất kiếm đón trái, đỡ phải rồi!

Nhưng tên tu sĩ đối diện lại quá quý dị, đối phương vẫn vô cùng thông dong né trái, tránh phải, tựa như chỉ cần hắn xuất thương nhanh hơn chút nữa là có thể đâm thủng cái thân thể đáng ghét kia!

Nhưng hết lần này đến lần khác, cho dù hắn có nỗ lực đến chừng nào, cũng không thể chạm đến được chéo áo của đối phương, vẫn là một cái dạng né trái, tránh phải đó!

Trong lòng tên tu sĩ Hán quốc lúc này đã vô cùng tuyệt vọng, may mắn là ý chí rèn luyện bấy lâu nơi chiến trường mới có thể miễn cưỡng giữ cho tỉnh

thần hấn không lập tức sụp đổ, hấn biết lần này chỉ sợ là đã gặp phải cao thủ, nhưng hấn cũng không cam lòng chết đi như vậy.

Trong phút chốc, dường như đã hạ quyết tâm, thương ảnh đầy trời trong nháy mắt đột ngột tan biến, ngay sau đó, tên đồng bọn vốn chỉ là kẻ ngoài cuộc từ đầu đến giờ, đột ngột gào lên một tiếng như dã thú, hai mắt đỏ quạch một cách khác thường, thân thể đột ngột xông lên phía trước, bỏ qua mọi sự phòng thủ, đao thuận trong tay cũng thuận thế quét về phía trước, phong bế mọi đường lui và che kín tầm mắt Vô Danh.

Vô Danh vốn đang thông dong né tránh, đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức hung ác ập đến, khiến lông tơ trên người hấn đều dựng đứng hết cả lên.

Tuy không biết đối phương định làm gì, nhưng Vô Danh cũng không hề sợ hãi.

Khẽ hừ nhẹ một tiếng trong cổ họng, sau đó tay phải hấn liền nhẹ nhàng siết lấy chuôi kiếm vốn chưa từng ra khỏi vỏ từ đầu đến giờ.

Khi Vô Danh nắm lấy chuôi kiếm thì tên đồ con to con cũng đã xông đến trước mắt hấn, thân hình khổng lồ như một ngọn núi nhỏ sừng sững chắn trước mặt Vô Danh che khuất mọi tầm nhìn.

Thấy tên đồ con kia không hề để ý đến sống chết mà lao về phía mình, chỉ cần hấn nhẹ nhàng vung kiếm là có thể nhẹ nhàng kết liễu tính mạng hấn ta, nhưng không biết tại sao trong lòng Vô Danh lại nảy lên một dự cảm nguy hiểm mãnh liệt.

Không hề có một chút do dự nào Tùy Phong thân pháp liền được Vô Danh vận hành đến mức cực hạn, cả thân thể như biến thành một chiếc lá nhỏ bé, tung đưa theo con gió một cách bất quy tắc.

Ngay khi Vô Danh vừa né khỏi đòn tấn công của tên to con, đang định kết liễu tính mạng của đối phương, thì một mũi thương sáng lóa như một mũi khoan kim loại, liền từ lồng ngực của đối thủ đột ngột xuất hiện, nhắm thẳng về phía mi tâm của hấn mà chọc tới, với một khoảng cách cực kỳ ngắn!

Một thương này phải nói là cực kỳ hiểm ác, bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải lạnh cả mình, càng không nói đến kẻ trong cuộc.

Không ngờ đối phương vì để giết chết Vô Danh, mà quyết định dùng đồng bọn làm con mồi sống, còn tên cầm thương thì lợi dụng khoảnh khắc đối thủ mất tầm nhìn, quán chú công lực cả đời đâm ra một thương thiên địa khiếp, quý thần sầu, ý định xỏ xuyên cả đồng bọn và đối thủ.

Với khoảng cách cực kỳ gần và bất ngờ như vậy, thì ngay cả Vô Danh một thân công lực thâm hậu cũng phải tái cả mặt mày.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc Vô Danh liền cố hết sức nghiêng đầu qua một bên với một tốc độ thần tốc, gần như muốn trật cả khớp cổ, nhưng vẫn chậm một chút, liền bị mũi thương lướt qua một đường trên mặt, kéo theo một tảng thịt, sâu đến tận xương, tiên huyết lập tức phun trào.

Chỉ là tốt xấu gì Vô Danh hấn vẫn còn sống nhăn răng, chẳng qua gần nửa khuôn mặt đi tong mà thôi, tên cầm thuẫn kia mới gọi là thảm, ngay khoảnh khắc bị một thương của đồng bọn đục xuyên lồng ngực từ trước ra sau thì đã đi đời nhà ma rồi.

Dựa theo lẽ thường, với sinh mạng lực của người tu tiên, thì có lẽ tên cầm thuẫn vẫn có thể như mấy nhân vật nào đó trong phim kiếm hiệp ba xu, đánh vài chưởng, ăn vài đao, phun ra vài ngụm máu tươi, vẫn có thể gáp gáp, nói vài câu nhảm nhí đại loại như "ta chết không cam lòng", "ba trăm năm sau lại là một trang hảo hán" hay như "người anh em ta lỡ ngủ với vợ người rồi, có gì kiếp sau nói"..vv

Lẽ thường thì là thế, nhưng tên tu sĩ Hán quốc cầm thương vì muốn gia tăng lực sát thương, cho nên đã sử dụng đến một chiêu thức gọi là "Phá Diệt thức", biến trường thương thành một mũi khoan xoay tròn với tốc độ cao, sau đó dùng thủ pháp đặc thù đánh ra.

Khi sử dụng chiêu thức này thì uy lực, tốc độ, và lực phá hoại đều tăng lên gấp mấy lần, nhưng khuyết điểm là khi đánh ra sẽ không thể khống chế được phương hướng, chỉ có đâm thẳng, hơn nữa lại mất một chút thời gian chuẩn bị.

Chính vì sử dụng Phá Diệt thức, nên ngay khi mũi thương đâm vào cơ thể tên cầm thuẫn đã xoắn nát nội tạng, khiến hấn chết ngay lập tức, còn Vô Danh tuy chỉ bị mũi thương hơi lướt qua một chút, nhưng lại bị kéo rách cả một mảng da thịt.

Sau khi đâm ra một thương giết chết đồng bọn, kéo rách da mặt đối thủ, tên cầm thương cũng đã không còn chút lực chiến đấu nào nữa, không nói đến cây thương của hấn ta sau đòn vừa rồi đã bay ra theo chiêu Phá Diệt.

Bây giờ đừng nói là cầm thương, chỉ sợ cho dù có sống, thì cả đời này tên tu sĩ Hán quốc kia cũng đừng hòng cầm lên bất cứ thứ gì một cách đúng nghĩa.

Sử dụng Phá Diệt thức có nghĩa là trước tàn phá chính mình, sau rồi mới đến diệt trừ đối thủ.

Hai bàn tay của tên tu sĩ Hán quốc kia lúc này đã là một cảnh máu thịt bầy nhầy, năm ngón tay hoàn toàn bị xay thành thịt nát, còn lòng bàn tay bị mài đến tận xương, nhiều ra từng dòng máu nóng pha lẫn thịt vụn thấm xuống đất.

Lúc này hai tay của hấn đã hoàn toàn bị phế bỏ, nhưng hấn lại không có chút cảm giác nào, chỉ là thất thần lẩm bẩm.

-Tại sao lại có thể như vậy chứ? Tại sao hấn ta lại không chết? Tại sao chứ?

Rồi lại cười lên điên cuồng.

-Ha ha! Không chết! Người không chết!

-Được! Người không chết thì ta chết!

Vừa dứt lời tên tu sĩ Hán quốc kia liền tự đoạn tâm mạch, khòe miệng trào máu, lăn quay ra chết.

Vô Danh vốn bị thương phần mặt, chỉ lặng lẽ cầm máu, rồi lạnh lùng nhìn hết thấy, tựa như mọi chuyện vốn không hề liên quan gì đến mình, cho đến khi tên tu sĩ kia chết đi, thì hắn mới buông bàn tay đang nắm chuôi kiếm kia ra.

Lâm Đình chứng kiến cảnh đó, lúc đầu thoáng đồng tình với tên tu sĩ Hán Quốc kia, nhưng sau đó liền liên tưởng đến, có một ngày mình cũng rơi vào tình trạng như vậy liền khẽ rùng mình một cái, bao nhiêu ý niệm lười biếng tu hành trong đầu liền biến sạch.

Thảm trạng của tên tu sĩ kia chính là một lời cảnh tỉnh đối với Lâm Đình trong tương lai, đã lựa chọn bước lên con đường này, nếu không cố gắng tu hành để bản thân càng ngày càng mạnh mẽ hơn, thì có một ngày hắn cũng sẽ bước vào vết xe đổ của tên tu sĩ đó.

Trận chiến của Mộng Lan cũng gần như kết thúc cùng lúc với bọn hắn, đối thủ của nàng ta cũng là hai tên tu sĩ tầng tám, cả hai đều sử dụng trường đao, nhưng bây giờ chỉ là hai khối thi thể không ngừng bốc lên khói xanh, khuôn mặt biến dạng, áo quần lung lổ chỗ, không có gì nghi ngờ là chết bởi một loại kịch độc bá đạo, ngay cả hộ thể phù chú cũng không ngăn được.

Thấy Mộng Lan thông dong giải quyết đối thủ, dường như không phí chút sức lực nào, bộ ngực no đủ cũng chỉ khẽ nhấp nhô lên xuống, Lâm Đình và Vô Danh đều có chút không biết phải nói gì.

Một thằng thì hùng hục dốc sức trâu chém giết cả nửa ngày trời, một thằng thì dính sẹ, hũy dung mới giết được đối thủ, so đi so lại thật đúng là con mọ nó trời đất bất công.

Nhìn người ta nhẹ nhàng thông dong, vẩy tay, vẩy chân, liếc mắt đưa tình, tiễn đối thủ xuống suối vàng, mà lồng ngực Vô Danh với Lâm Đình cứ nghẹn lại một cục.

Hai con hàng này thăm mắng mấy tên tu sĩ Hán quốc vô số lần, nào là mê gái, háo sắc, vô năng, vô dụng, liệt dương, làm mất mặt cánh đàn ông..vv

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ông bà nói đúng là cảm có sai, đàn bà đúng là càng đẹp thì càng độc, cứ nhìn hai thi thể đến bây giờ vẫn còn bốc khói xanh nghi ngút kia là biết.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chữa Thương!

Hai thằng đực rựa đang đứng một bên, nhìn thấy thảm trạng đó mà sợ co cả vòi, bao nhiêu dâm ý trong lòng chất chứa bấy lâu nay đều bay đâu hết.

Chỉ là hai thằng này bản tính đê tiện trời sinh này, không hèn mà đột nhiên cùng có chung một ý nghĩ.

-Đối phó với đàn bà đẹp, thì nhất định đầu tiên là phải trói thật chặt, tốt nhất là trói kiểu SM, sau đó lột thật sạch, nhất định là phải lột sạch a! Sau đó.....

Nghĩ đến đó xong, hai con hàng này liền lên lút nhìn về phía Mộng Lan, chảy nước dãi rờn rờn rồi khẽ niệm.

-Mô phạt, mô phạt, tội lỗi, tội lỗi quá!

Về phần thằng mập kia thì sau khi xử lý đối phương, bản thân cũng là nỏ mạnh hết đà, nằm liệt ở một bên chờ đợi sức lực hồi phục.

Còn kết cục của tên thủ lĩnh Hồ Báo phải nói thảm hết chỗ chê, sau khi ăn nguyên một cước đau thấu gan heo, chưa kịp hồi thần, thì không biết ở đâu lại bay đến một mũi nỏ cực tốc, đúng là con mọ nó nhà đã đột rồi còn mắc mưa, thế là hắn ta phải vừa phun máu tươi vừa đỡ tên bay.

Càng khốn khổ khốn nạn hơn nữa là, tổ sư cái thằng bắn tên, âm hiểm bà cổ luôn, tên của thằng này vừa chạm với đao của hắn thì lập tức nổ tung, tách ra làm ba mảnh, đâm tứ lung tung.

Nếu vào lúc bình thường, công lực hộ thể thân hậu, thì có lẽ hắn còn có thể miễn cưỡng ngạnh kháng, nhưng bây giờ sức cùng lực kiệt, đỡ một tên đã là miễn cưỡng lắm rồi, bảo hắn còn phải ngạnh kháng nữa thì có thánh mới làm nổi!

Mà đã không ngạnh kháng được thì chỉ có nước trăn mình ra chịu đựng mà thôi, Hồ Báo thủ lĩnh liền dốc hết sức tàn cố tránh những nơi yếu hại.

Phước đức ba đời là chỉ có cái đuôi bị găm một mảnh, còn hai miếng kia bị hắn gạt đi một mảnh, một mảnh cuối cùng thì bay trật lất.

Mà đó cũng là nhờ tu vi hắn cao cường thể hiện ra chỗ tốt, mới có thể phản ứng kịp trong nháy mắt như thế, nếu đổi lại là tu sĩ khác thì có lẽ hồn cũng đã về thiên quốc từ lâu rồi.

Chưa kịp ăn mừng tìm được chỗ sống trong cái chết thì "viu", lại một tiếng rít xé gió bay tới.

Hồ Báo thủ lĩnh lúc này đã là thân tàn ma dại, sức cùng lực kiệt, đừng nói là đánh đấm gì đó, chỉ riêng việc né tránh cũng đã là hữu tâm vô lực, thôi đành nhắm mắt chờ chết.

“Phụt”

Một tiếng động xuyên phá da thịt vang lên, vốn tưởng là chết chắc rồi, không ngờ mũi tên kia lại không xuyên thủng yết hầu, đầu lâu hay bộ phận yếu hại nào đó, mà lại găm chặt mu cái tay trái đang che gần phần vai của hắn vào thân thể.

Tuy đau thấu xương, sắc mặt vốn đã trắng, nay lại còn tái hơn xưa, nhưng ít ra hắn vẫn còn sống, tuy không biết đối phương tại sao lại cố tình bắn chệch đi mà tha cho hắn một mạng, nhưng chỉ cần bản thân chưa chết vậy là được rồi.

Chỉ là Hồ Báo thủ lĩnh vui mừng chưa được bao lâu thì lại có một tiếng viuuu đòi mạng bay đến.

-Không!!!!

Hồ Báo thủ lĩnh gào lên một tiếng thê lương, sau đó giờ nót bàn tay phải lên, hướng về phía trước, ý định can phá mũi tên bay đến.

Kết quả là hắn cũng được như ý nguyện, nhưng lần này là cả hai bàn tay, trái phải, lẫn cả vai đều dính chặt vào nhau bằng một mũi tên, tạo cho Hồ Báo thủ lĩnh một thế đứng cực dị.

Chẳng qua còn chưa đợi hắn gào thêm lần nữa, thì một mũi tên, không chút tiếng động nào đã xuyên thẳng sọ hắn từ trước ra sau.

Bịch....

Hồ Báo một đời oai hùng, không ngờ cứ vậy mà lặng lẽ về nơi chín suối, đến cả kẻ giết mình là ai cũng không thấy được.

Lúc thủ lĩnh Hồ Báo mang theo về không cam lòng chết đi, Khúc Bạch từ đầu luôn trốn ở phía xa mới nhẹ nhàng thờ ra một hơi sáng khoái.

-Ha ha! ta đã nói mà, không cần biết các ngươi là ai, ta sẽ thông từng thẳng, từng thẳng một, báo thù cho jj đáng thương của ông!

Nói rồi Khúc Bạch đưa một tay xuống đỡ quần, khẽ xoa nắn tiểu đê bị kiến cắn sưng vù một cách dâm dăng, một tay thì vác Diệt Thần nỏ lên vai với vẻ mặt như phê thuốc, đứng nhìn đồng bọn xử lý tàn binh.

Chiến đấu nói thì dài, chứ thực ra chỉ gói gọn trong khoảng mười lăm phút mà thôi.

Đến khi tên Hán quốc cuối cùng ngã xuống thì đám Mộng Lan, Lâm Đình mới khẽ thờ phào một hơi.

Chỉ là cả bọn cũng không dám dừng lại nơi này quá lâu, ai mà biết được bọn hắn có gặp cảnh "bọ ngựa bắt ve, chim sẻ vồ mồi" trong truyền thuyết không cơ chứ!

Bọn Lâm Đình tuy chiến thắng, nhưng cũng không phải là dễ chịu gì, ít ra hai tên có tu vi cao nhất trong đám đã bị thương với mức độ khác nhau, nếu lúc này có một tiểu đệ Hán quốc kịp thời chạy đến, thì bọn hắn chỉ có thể lại lâm vào một hồi khổ chiến, nhưng kết quả có lẽ sẽ khác.

Đám bọn hắn còn chưa muốn làm thương binh hạng nặng đâu, thế cho nên Khúc Bạch và Mộng Lan, không ai bảo ai, đều lấy một tốc độ nhanh nhất thu dọn chiến trường, nếu không phải ở đây còn có Mộng Lan là nữ nhi, thì thẳng cha Khúc Bạch đề tiện kia có lẽ cũng không ngại lột luôn cái quần chip của đối phương ra mà xem có cất giấu bảo bối gì đó không, hoặc có lẽ còn biến thái hơn là xem đối phương khoai to, khoai nhỏ thế nào ấy chứ!

Đến khi Mộng Lan và Khúc Bạch can quét xong chiến trường, chiến lợi phẩm quan trọng nhất là không gian pháp khí của đối phương đều nằm trong tay, thì bọn Lâm Đình, Vô Danh cũng đã đỡ được Trương Bình Phàm lên chuẩn bị rút lui.

Không nhìn thì thôi vừa nhìn cả bọn liền giật mình với thương thế của Trương Bình Phàm.

Trên người tên béo kia không ngờ lại có đến bốn năm vết chém, sâu đến tận xương, máu chảy ướt đầm cả áo quần, cộng với vẻ mặt trắng bệch của hắn ta là đủ biết thẳng mập này bị thương nặng đến độ nào rồi,

Cả bọn trên đường di chuyển không ngừng lo lắng, chỉ sợ thẳng mập kia không chịu được đến khi trở về pháp trận ẩn mình.

Chỉ là thẳng mập kia, trên đường trừ vài lần bị sóc nẩy quá độ, không ngừng tru lên thảm thiết trung khí mười phần, thì cũng chả có vẻ gì sẽ ngóm ngay tức khắc, khiến cả bọn yên tâm thêm vài trăm phần trăm.

Cho đến khi về đến pháp trận ẩn mình một cách an toàn, cả đám mới khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, tạm thời bỏ đi tảng đá đang treo lơ lửng trong lòng bấy lâu.

Về đến nơi tất cả liền lập tức bắt tay vào chữa thương, nhất là Trương Bình Phàm với Vô Danh, hai kẻ bị thương nặng nhất.

Vô Danh còn đỡ, Trương Bình Phàm mới gọi là thảm, tuy không có nhát chém nào chí mạng, nhưng cũng đã động đến gân cốt rồi, cho dù là với lấy thể chất cực kì mạnh mẽ của tu sĩ, không có nưòi bửa, nửa tháng dưỡng thương cũng đừng hòng khôi phục như trước.

Lâm Đình sau khi điều tức, hồi phục lại chút sức lực, liền lập tức lấy ra Thần Dịch mà hắn cất giữ như bảo bối bấy lâu.

Lần trước khi dùng một chút thần thủy thử nghiệm trên người Khúc Bạch, Lâm Đình liền biết được trình độ quý báu của thứ này.

Chỉ là cái giá phải trả để tạo ra thứ Thần thủy này cũng không nhỏ, chân khí còn dễ nói, có thể thông qua tu luyện bù đắp lại, nhưng máu huyết thì lại chỉ có thể dựa vào thể chất của Lâm Đình từ từ khôi phục lại, đương nhiên là không tính khi dùng đến thứ linh dược đắt tiền Huyết Sâm ngàn năm.

Nhưng Lâm Đình cũng biết lúc này cũng không phải là lúc ém hàng, bọn hắn đang ở vào hoàn cảnh cực kì nguy hiểm, sơ xảy một tý là "hồn du thiên quốc, thân du địa phủ ngay!"

Thằng này cũng chả phải cái loại thiện nhân, phúc đức gì, vốn hắn muốn âm thầm găm hàng, định bụng đợi bọn thằng mập sa cơ lỡ vận, hung hăng nhảy ra chém vài đao, nam thì cướp tài, nữ thì cướp sắc, già trẻ không tha, thu vào tay món một món tiền của phi nghĩa!

Chỉ là thể sự khó lường, bố ai mà ngờ được nước nó còn đục hơn dự đoán của hắn, đánh một trận này cả bọn ai nấy đều bị thương ít nhiều, lúc này mà nhảy ra thu tài, cướp sắc không bị xúc hội đồng thì mới là lạ, hơn nữa bọn hắn vừa quậy một trận long trời lở đất, có bị đối phương ngay lập tức tìm đến cửa cũng chả phải quái sự gì!

Chiến lược cả đám đang ở vào lúc yếu nhất, việc cấp bách chính là khôi phục thương thế một cách nhanh nhất rồi chuồn khỏi cái nơi nguy hiểm này, lúc này mà còn tính toán đầu cơ kiếm lợi, ém hàng gì đó thì đúng là lão thọ tính ngại mạng quá dài mà.

Hơn nữa cho dù chạy thoát khỏi đây, có trời mới biết được trong khoảng thời gian bọn hắn dưỡng thương, có đụng phải thứ gì khủng bố không cơ chứ, với đội hình thân tàn ma dại bây giờ, thì lúc đó có muốn khóc cũng không ra nước mắt!

Thế cho nên việc cần làm khi ở một nơi nguy hiểm chính là giữ cho bản thân và đoàn đội luôn ở trong trạng thái sức mạnh đầy đủ, hay ít nhất là không đến nỗi ngay cả sức lực chạy trốn cũng không có.

Thế nên Lâm Đình không chút do dự đưa ngay bình thần dịch đã được pha loãng với rượu nồng độ cao ra cho Vô Danh và Trương Bình Phàm sử dụng.

Hai con hàng kia lúc đầu hơi cau mày một chút, rồi như nhớ ra điều gì, ánh mắt lập tức như chó đói thấy mồi, nhìn Lâm Đình lập tức nóng bỏng lên hẳn, làm cho cu cậu thấy lạnh cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Đường Đại Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.